LOIS McMASTER BUJOLD

DANS ÎN OGLINDĂ

Lois McMaster Bujold

DANS ÎN OGLINDĂ

Traducere din limba engleză
de GABRIEL STOIAN

„… Siguranţa de sine, farmecul şi geniul impetuos ale personajului principal, Miles Naismith Vorkosigan, sunt motivul evident pentru care o *Space opera* obişnuită, cu subiect militar, poate deveni profundă şi captivantă… *Dans în oglindă* este un roman inovator. Descoperiţi singuri această carte. Merită.”

(Faren Miller, *Locus*)

„Popularitatea autoarei e uşor de înţeles: un roman excelent, cel mai bun punct de pornire pentru a descoperi opera lui Bujold.”

(Fred Cleaver, *The Denver Post)*

CAPITOLUL UNU

Cabinele cu console de comunicaţie, aliniate de-a lungul holului principal din cea mai mare staţie comercială de transfer orbital de pe Escobar, aveau uşi cu geam reflectorizant, pe care fasciculele luminoase în toate culorile curcubeului trasau linii în diagonală. Reprezentau, fără îndoială, căutările estetice ale cuiva. Secţiunile cu geam-oglindă fuseseră dinadins plasate în trepte, fragmentând astfel imaginile reflectate. Bărbatul mărunt, îmbrăcat în uniformă militară de culoare albă cu cenuşiu, se încruntă la propria-i imagine, divizată în zeci de oglinzi.

Suprafaţa lucie îi arătă un chip la fel de burzuluit. Ţinuta măruntă de ofiţer-mercenar, lipsită de însemne – haină cu multe buzunare, pantaloni largi vârâţi în ghete cu carâmbul până la gleznă –, era corectă până la cel mai neînsemnat detaliu. Îşi studie trupul de sub uniformă. Un pitic diform, cu coloana răsucită, gâtul scurt, capul mare. Distorsionat discret şi, din pricina staturii scunde, lipsit de şansa ca înfăţişarea lui, tulburătoare prin aparenţa de normalitate, să treacă nebăgată în seamă. Părul îi era îngrijit pieptănat. Pe sub sprâncenele negre, strălucirea ochilor săi ca oţelul deveni mai încordată. La fel şi trupul, până în măduva oaselor. Şi-l dispreţuia.

În cele din urmă, uşa cu oglindă glisă şi femeia ieşi din cabină. Purta o haină uşoară şi pantaloni largi, care fluturau pe picioare. Un soi de bandulieră la modă, reprezentând echipamente electronice costisitoare, atârnată decorativ de lanţul cu lucrătură fină care îi trecea peste piept, îi punea în evidenţă poziţia socială. Porni hotărâtă cu paşi mari, dar văzându-l se opri brusc, se dădu puţin înapoi când el o respinse cu o privire fixă şi absentă, după care îl ocoli temătoare, bolborosind:

— Iertaţi-mă… Regret…

Cu o oarecare întârziere, bărbatul îşi arcui buzele, închipuind un surâs, şi murmură ceva aproape imposibil de auzit, dovedind o cunoaştere satisfăcătoare a îndatoririlor sociale, cât să nu treacă drept prost crescut. Formă codul pentru coborârea uşii, închizându-se în cabină. Rămăsese, în sfârşit, singur o clipă, chiar dacă reuşise asta doar în spaţiul strâmt al unei cabine de

comunicaţii comerciale. Supărător, parfumul femeii mai stărui câtăva vreme în aer, amestecându-se cu un *frisson* de mirosuri specifice staţiei: aer recirculat, mâncăruri, trupuri, încordare, plastic, metal şi compuşi de igienizare. Respiră uşurat, se aşeză şi-şi lipi palmele de tăblia de mici dimensiuni, pentru a le potoli tremurul.

Nu chiar singur. În cabină mai exista o blestemată de oglindă, spre profitul femeilor care doreau să-şi aranjeze chipul înainte de a şi-l transmite prin holovideo. Ochii încercănaţi îl fulgerară răutăcioşi din luciul oglinzii, apoi reuşi să ignore imaginea. Îşi goli buzunarele, punându-le conţinutul pe măsuţă. Toate bunurile lui lumeşti încăpeau perfect pe suprafaţa aceea care nu depăşea două palme. O ultimă inventariere. Ca şi cum revederea lor ar fi putut schimba totalul…

Un jeton de credit pe care mai rămăseseră aproximativ trei sute de dolari betani: cu suma asta se putea trăi bine vreme de o săptămână pe staţie, ori, dacă era gestionată cu zgârcenie, i-ar fi permis câteva luni de trai mai modest pe planeta care se rotea nu departe. Trei jetoane false de identificare, niciunul pentru cel care devenise acum. Indiferent cine era. Un pieptene obişnuit din material plastic. Un cub de date. Asta era tot. Reţinând jetonul de credit, băgă restul în diferitele buzunare exterioare şi interioare ale hainei, sortându-le atent. Înainte de a folosi toate buzunarele, termină obiectele, iar asta îl făcu să pufnească nemulţumit. *Puteai să-ţi aduci măcar propria ta periuţă de dinţi…* dar acum era prea târziu.

Ba chiar foarte târziu. În vreme ce el se zbătea să capete curaj, se puteau întâmpla tot felul de grozăvii imposibil de evitat. *Vino-ţi în fire. Doar ai mai făcut-o. Vei fi în stare şi acum.* Introduse cartea de credit în fantă şi formă numărul de cod pe care-l memorizase atent. Împotriva voinţei lui, mai aruncă o ultimă privire în oglindă şi încercă să-şi relaxeze trăsăturile într-o expresie care să pară neutră. În ciuda exerciţiilor făcute, nu era convins că în următoarele momente va reuşi să zâmbească. Oricum dispreţuia acel zâmbet.

Placa video căpătă viaţă cu un sâsâit uşor, iar deasupra sa apăru chipul unei femei. Purta o uniformă albă cu cenuşiu, ca a

lui, dar cu însemnele cuvenite gradului, precum şi ecusonul cu numele. Rosti sec şi precis:

— Ofiţer de comunicaţii Hereld, *Triumph,* Corporaţia liberă… Dendarii.

Pătrunsă în spaţiul escobaran, orice flotă de mercenari îşi lăsa armele sigilate la staţia punctului de salt sub privirile vultureşti ale inspectorilor militari şi, înainte de a primi aprobarea de intrare, prezenta dovezi privind intenţiile pur comerciale. Această minciună politicoasă era menţinută, evident, pe orbita Escobarului.

Îşi umezi buzele şi spuse cu glas rece:

— Fă-mi legătura cu ofiţerul de serviciu, te rog.

— Amirale Naismith, ordonaţi! V-aţi întors?! Explozia de plăcere şi emoţie de pe chipul său surâzător şi din ţinuta brusc îndreptată răzbătu chiar şi prin intermediul sistemului videoholografic. Asta îl luă pe nepregătite, ca o lovitură puternică. Ce s-a întâmplat? Plecăm curând de aici?

— Toate la vremea lor, locotenent… Hereld. Potrivit nume pentru un ofiţer de comunicaţii. Reuşi să-şi stoarcă un surâs. Şi Amiralul Naismith ar face la fel, nu? Vei afla la vremea potrivită. Până una-alta, vreau legătura cu staţia de transfer orbital.

— Am înţeles, domnule. S-a făcut. Căpitan Quinn e cu dumneavoastră?

— Ăă… nu.

— Când urmează să ajungă?

— … Mai târziu.

— Bine, domnule. Permiteţi-mi să obţin aprobarea pentru… Încărcăm echipament?

— Nu. Sunt doar eu.

— Deci aprobare din partea escobaranilor pentru o navetă personală, apoi… se întoarse pe jumătate pentru câteva clipe. Pot trimite pe cineva la poarta de îmbarcare E17 peste circa douăzeci de minute.

— Prea bine.

Îi vor fi necesare cam tot atâtea minute pentru a ajunge la braţul acela al staţiei. Ar trebui cumva să adauge câteva cuvinte personale pentru locotenentul Hereld? Ea îl cunoştea; oare cât de bine? Fiecare propoziţie pe care o rostea de acum încolo

presupunea riscuri, primejdia de a declanşa situaţii greu de anticipat, pericolul de a comite vreo gafă. Greşelile se plătesc. Accentul acesta betan o fi fost cel corect? Detestă toate astea, simţind că i se formează un nod în stomac.

— Vreau să fiu transferat direct pe *Ariel.*

— Am înţeles, domnule. Doriţi să-l informez pe căpitanul Thorne?

Oare Amiralul Naismith obişnuia să facă inspecţii pe nepusă-masă? Ei bine, de data asta, nu.

— Da, te rog. Comunică-le să se pregătească pentru ieşirea de pe orbită.

— *Doar Ariel?*

Ridică sprâncenele a mirare.

— Da, locotenent.

Vorbele acestea îi ieşiră pe un ton lenevos şi plictisit, imitaţie perfectă a exprimării betane. Remarcând revenirea categorică la disciplină, îşi adresă singur felicitări. Nuanţa din vocea lui sugerase doza critică necesară pentru încălcarea regulilor de securitate, ori de comportament, ori ambele, reuşind să descurajeze din faşă orice alte întrebări incomode.

— Am înţeles, domnule Amiral.

— Terminat.

Întrerupse legătura. Chipul femeii dispăru într-o învălmăşeală ceţoasă, iar el respiră adânc. Amiral Naismith. Miles Naismith. Trebuia să se obişnuiască să reacţioneze din nou la numele acesta, chiar şi în somn. Deocamdată trebuia să facă uitată problema Lordului Vorkosigan; îi era şi aşa destul de greu să fie pe jumătate Naismith. Repetă. Cum te numeşti? Miles. Miles. Miles.

Lordul Vorkosigan se prefăcea a fi Amiralul Naismith. Tot astfel şi el. La urma urmei, ce importanţă avea?

Dar care ţi-e adevăratul nume?

Izbucnirea de disperare şi furie îl făcu să vadă negru înaintea ochilor. Clipi să alunge senzaţia şi-şi controlă ritmul respiraţiei. *Eu îmi hotărăsc numele, iar în clipa asta vreau ca el să fie Miles Naismith.*

Ieşi din cabină şi traversă holul de aşteptare păşind apăsat cu picioarele scurte, atrăgând şi, în acelaşi timp, respingând

privirile lungi ale necunoscuţilor miraţi. *Priviţi-l pe Miles. Uitaţi-l pe Miles cum aleargă. Priviţi-l pe Miles căpătând ceea ce merită.* Continuă să meargă hotărât, ţinându-şi capul plecat, dar nu-i apăru nimeni în cale.

***

De îndată ce senzorii de etanşeizare ai bocaportului clipiră din ochii lor verzi şi deschiseră uşa, se îmbarcă grăbit pe naveta personală, un vehicul minuscul de patru locuri. Imediat după aceea, apăsă tastele care comandau închiderea uşii. Naveta era prea mică pentru a menţine un câmp gravitaţional propriu. Pluti pe deasupra fotoliilor şi se trase precaut pe unul dintre ele, alături de singurul pilot, un bărbat îmbrăcat în salopeta cenuşie specifică personalului tehnic din cadrul luptătorilor dendarii.

— În regulă. Să mergem.

Pilotul îi zâmbi larg şi schiţă un salut în timp ce-şi fixa centura de siguranţă. Cu toate că părea un adult plin de bun-simţ, avea pe chip aceeaşi expresie ca Hereld, ofiţerul de comunicaţii: emoţie, nerăbdare, anticipare, de parcă pasagerul ar fi fost gata să scoată din buzunar vreo acadea.

Aruncă o privire peste umăr în clipa când naveta se desprinse din clemele de fixare şi se răsuci. Se dezlipiră rapid de învelişul subţire al staţiei, ajungând curând în spaţiu. Schemele de control al traficului de pe pupitrul de comandă formau un labirint de lumini colorate printre care pilotul se strecură cu pricepere şi rapiditate.

— Mă bucur să vă revăd, domnule Amiral, spuse pilotul imediat ce vălmăşagul de linii de pe ecran se mai limpezi. Ce se întâmplă?

Tonul relativ oficial din glasul pilotului avu un efect liniştitor. Un simplu tovarăş de arme, nu unul dintre acei Scumpi Prieteni, sau poate şi mai rău, Vechi Amanţi. Încercă să schimbe subiectul.

— Când va trebui să ştii, vei fi anunţat.

Îşi menţinu vocea binevoitoare, evitând însă nume sau grade.

Pilotul scoase un „Hmm” intrigat şi, evident satisfăcut, zâmbi.

Se lăsă pe spătar cu un zâmbet crispat. Uriaşa staţie de transfer dispărea încet din priviri, micşorându-se şi devenind întâi o jucărie de copil trăsnit, apoi câteva licăriri de lumină.

— Iartă-mă. Sunt cam obosit. Se aşeză şi mai confortabil pe fotoliu şi închise ochii. Dacă adorm, trezeşte-mă când facem andocarea.

— Am înţeles, domnule, spuse respectuos pilotul. S-ar părea că aveţi nevoie de odihnă.

Aprobă cu o mişcare obosită din mână, prefăcându-se moleşit.

Îşi putea da seama imediat când cineva era convins că-l avea în faţă pe „Naismith”. Toţi aveau pe mutre aceeaşi *iluminare* nătângă, plină de agitaţie. Nu-l venerau chiar toţi; cândva îi cunoscuse pe câţiva dintre duşmanii lui Naismith, dar, cu veneraţie sau tendinţe sinucigaşe, toţi reacţionau la fel. De parcă ar fi fost băgaţi brusc în priză, deveneau de zece ori mai vii decât fuseseră cu o clipă mai devreme. Cum dracu’ reuşea? Chiar să-i faci pe oameni să se lumineze aşa? De acord, Naismith era al naibii de hiperactiv, dar cum de transforma asta într-o boală contagioasă?

Necunoscuţii care-l întâlneau *pe el,* cel care era, nu-l salutau astfel. Rămâneau reci şi politicoşi, ori impenetrabili şi neciopliţi, închişi şi indiferenţi. Evident stânjeniţi de măruntele lui diformităţi şi de statura, evident anormală, de numai un metru şi patruzeci şi cinci. Bănuitori.

Resentimentele fierbeau în el ca o durere de sinusuri. Toată veneraţia asta nenorocită faţă de un erou, sau ce Dumnezeu era. Totul pentru Naismith. *Pentru Naismith, nu pentru mine… niciodată…*

Ştiind ce-l aştepta curând, îşi reprimă un acces de groază. Bel Thorne, căpitanul navei *Ariel,* va fi una dintre încercări. Prieten, ofiţer, betan, da, un test dur, destul de clar. Dar Thorne ştia de existenţa clonului, din confruntarea ce avusese loc pe Pământ cu doi ani în urmă. Niciodată nu se întâlniseră faţă-n faţă. Însă o greşeală pe care un alt dendarii ar putea s-o pună pe seama unei mici amnezii putea declanşa în Thorne o bănuială, gândul nebunesc…

Naismith îi furase până şi *acest* semn distinctiv. În mod public sau nu, amiralul mercenar susţinea acum că e şi el clon. O acoperire mai bună, care-i ascundea cealaltă identitate, cel de-al doilea aspect al vieţii. *Duci o viaţă dublă,* gândi el despre

duşmanul absent. *Eu n-am niciuna. Eu sunt adevăratul clon, la naiba! Nu puteam să mă bucur de unicitate nici măcar în privinţa asta? Trebuia să acaparezi tu totul?*

Nu. Gândeşte pozitiv. Putea să-l păcălească pe Thorne. Atâta vreme cât reuşea s-o evite pe îngrozitoarea Quinn, garda de corp, amanta, Quinn. O întâlnise pe Quinn în persoană când se afla pe Pământ şi o dusese de nas o dimineaţă întreagă. A doua oară n-o să mai meargă, gândi el. Dar Quinn era nedezlipită de adevăratul Naismith. Oricum, momentan scăpase de ea. Fără amanţi în expediţia asta.

El încă nu avusese vreo iubită. Probabil că nu era chiar cinstit să-l învinuiască tot pe Miles şi pentru o asemenea neîmplinire. În primii douăzeci de ani de viaţă fusese de fapt deţinut, cu toate că nu-şi dăduse seama. În ultimii doi ani… aceştia îi aduseseră un dezastru după altul, socoti el cu amărăciune. Acum îşi încerca ultima şansă. Refuza să gândească altfel. Gata. De data asta trebuia să reuşească.

Pilotul se foi alături de el şi întredeschise ochii în clipa când simţi deceleraţia strivindu-l de chingile fotoliului. Se apropiau de *Ariel,* care crescu dintr-un punctişor, devenind un model, apoi navă. Crucişătorul uşor construit pe Illyria avea un echipaj format din douăzeci de oameni, plus spaţiu pentru marfă şi pentru un grup de comando. Posedând armament greu, neaşteptat de mult pentru dimensiunile sale, nava prezenta caracteristici energetice tipice unei nave de luptă. Părea rapidă, aproape uşoară. Bună ca navă de curierat; al naibii de potrivită pentru a fugi cu ea. În ciuda gândurilor negre, studiind nava, buzele i se arcuiră într-un surâs. *Acum iau eu, iar tu dai*, *Naismith.*

Extrem de conştient că-l transporta pe amiral în persoană, pilotul dirijă naveta cu cea mai mare atenţie şi delicateţe, fixând-o în ghidajele de blocare cu un declic imperceptibil.

— Să aştept, domnule?

— Nu. N-o să mai am nevoie de tine.

Pilotul se grăbi să fixeze garniturile de etanşare ale tubului în timp ce pasagerul său abia desfăcea centura de siguranţă, şi-l salută cu un nou zâmbet nătâng şi mândru. Mimă un salut rigid

şi un surâs, apoi se apucă de mânerele de deasupra bocaportului şi se azvârli în câmpul gravitaţional al navei *Ariel.*

Ateriză elegant pe picioare în compartimentul de încărcare. În spatele lui, pilotul etanşeiza deja bocaportul pentru a înapoia naveta navei de origine, probabil nava-amiral *Triumph.* Ridică ochii – totdeauna să faci asta – şi-l văzu pe ofiţerul dendarii, al cărui chip îl studiase până acum doar pe o videohologramă.

Căpitanul Bel Thorne era un hermafrodit betan, o rasă care rezistase în urma unui experiment vechi de genetică umană şi inginerie socială ce nu reuşise decât să creeze o nouă minoritate. Faţa lipsită de pilozităţi a lui Thorne era încadrată de un păr castaniu mătăsos, tuns ambiguu, astfel încât să sugereze ambele sexe. Haina uniformei de ofiţer îi atârna desfăcută la nasturi, evidenţiind tricoul negru care se arcuia peste sânii modeşti, dar neîndoielnic feminini. Pantalonii cenuşii erau îndeajuns de largi pentru a masca proeminenţa cuvenită. Unii oameni îi considerau extrem de tulburători pe hermafrodiţi. Răsuflă uşurat când constată că pentru el, aspectul lui Thorne era doar uşor deconcertant. *Clonii care trăiesc în sere n-ar trebui să arunce... poftim?* De fapt, îl deranjase radioasa expresie Te-Iubesc-Naismith apărută pe faţă hermafroditului. Nodul din stomac se strânse, dar răspunse la salutul căpitanului navei *Ariel.*

— Bun venit la bord, domnule!

Vocea de altist vibra de entuziasm.

Tocmai se străduia să afişeze un zâmbet crispat, când hermafroditul se apropie şi-l îmbrăţişă. Simţi că-i sare inima din piept şi abia îşi stăpâni un strigăt şi o lovitură pentru a se apăra. Se lăsă îmbrăţişat fără a deveni ţeapăn, căutând în minte o expresie veselă şi o replică din cele repetate atât de des. *Sper că n-are de gând să mă sărute?!*

Hermafroditul se dădu un pas înapoi rămânând cu palmele pe umerii lui, într-un gest de familiaritate, fără să-l sărute. Respiră uşurat. Thorne îşi înclină capul într-o parte şi-şi ţuguie buzele nelămurit.

— Ce-i cu tine, Miles?

Deci ne vorbim pe numele mici?

— Iartă-mă, Bel. Doar puţin obosit. Putem merge direct la instructaj?

— Pari din cale-afară de obosit. Ai dreptate. Vrei să convoc tot echipajul?

— Nu… le transmiţi tu ordinele după cum e cazul.

Acesta îi era planul, cât mai puţine contacte directe cu luptătorii dendarii, dacă se putea.

— Atunci vino în cabina mea, unde-ţi poţi pune picioarele pe masă şi bea un ceai cât discutăm.

Hermafroditul îl urmă pe coridor. Neştiind în ce direcţie să apuce, se răsuci şi, lăsând impresia de politeţe, aşteptă ca Thorne s-o ia înainte. Se ţinu după ofiţer de-a lungul câtorva coridoare cu numeroase coturi şi urcă un etaj. Arhitectura interioară a navei nu era chiar atât de zgârcită precum şi-o închipuise. Îşi notă drumul cu minuţie. Naismith ştia bine această navă.

Cabina căpitanului de pe *Ariel* era mică şi curată, ordonată ca a unui adevărat soldat, dulapurile bine închise netrădând nimic din personalitatea proprietarului. Thorne deschise totuşi o uşă, dând la iveală un serviciu antic de ceai din porţelan şi câteva zeci de recipiente cu diferite sortimente de ceai de pe Pământ şi alte planete, toate apărate împotriva spargerii cu ajutorul obişnuitelor ambalaje protectoare din spumă.

— De care? întrebă Thorne, plimbându-şi mâna pe deasupra recipientelor.

— Ca de obicei, răspunse el, aşezându-se comod pe un scaun fixat de podea lângă o măsuţă.

— Puteam să ghicesc şi singur. Jur că-ntr-o bună zi am să te silesc să fii mai curajos.

Thorne îi aruncă un zâmbet ciudat peste umăr – asta voia să fie un soi de înţelegere secretă? După ce-şi făcu de lucru cu ceainicul, Thorne aşeză pe măsuţă, lângă cotul lui, o ceaşcă delicată din porţelan pe farfurioara bine asortată. O ridică şi sorbi precaut, în vreme ce Thorne fixă un alt scaun în scoabele din podea, aproape de măsuţă, şi se aşeză cu un geamăt uşor de satisfacţie.

Simţi o mângâiere descoperind că lichidul fierbinte de culoarea ambrei era plăcut, chiar dacă avea un gust puţin

acrişor. Zahăr? Nu îndrăzni să ceară. Thorne nu-l pusese la vedere. Sigur ar fi făcut-o dacă ştia că Naismith avea un asemenea obicei. Doar nu-l supunea deja la încercări subtile? Prin urmare, fără zahăr.

Mercenari băutori de ceai. Băutura nu părea nici pe departe îndeajuns de otrăvitoare ca să se potrivească expoziţiei, ba nu, arsenalului de arme fixate pe perete: câteva stunere, un aruncător de ace, un arc cu plasmă, o arbaletă dintr-un metal sclipitor cu o puzderie de grenade într-o bandulieră atârnată alături. Probabil că Thorne era bun la treaba asta. Dacă era adevărat, nu-i păsa ce bea.

— Eşti într-o pasă proastă. Înţeleg că de data asta ne-ai adus o plăcintă pe cinste, adevărat? îl testă Thorne, după câteva momente de tăcere.

— Da, o misiune bună. Spera că, Thorne la asta se referise. Hermafroditul dădu aprobator din cap şi-şi arcui sprâncenele întrebător şi încurajator. E o găselniţă. În niciun caz nu-i cea mai mare la care ne-am încercat mâna, dar oricât…

Thorne pufni în râs.

— Dar cu propriile ei complicaţii.

— N-are cum să fie mai încurcată decât Dagoola Patru. Continuă, te rog.

Îşi masă buzele, un gest tipic pentru Naismith.

— O să dăm lovitura la creşa de cloni a Casei Bharaputra, de pe Întregul Jackson. O golim.

Thorne tocmai dădea să-şi aşeze picior peste picior; ambele loviră podeaua cu un duduit surd.

— Îi ucidem? exclamă el uimit.

— Clonii? Nu, îi salvăm! Îi facem pe toţi scăpaţi.

— Aha. Pfui. Thorne păru sincer calmat. Mi-a fulgerat o imagine prin minte – la urma urmei sunt *copii.* Chiar dacă-s cloni.

— Tocmai de aceea. Un zâmbet real îi apăru în colţul buzelor, lucru care-l surprinse şi pe el. Mă… mă bucur că vezi lucrurile în acelaşi fel.

— Păi cum altfel? întrebă Thorne făcând un gest din umeri. Transplantul de creier de la cloni e cea mai cumplită afacere şi practică din tot catalogul de servicii murdare pe care le face

Casa Bharaputra. Doar dacă n-a apărut ceva mai cumplit despre care încă n-am aflat.

— Aşa cred şi eu.

Se rezemă de spătar, ascunzându-şi mirarea că planul fusese acceptat şi sprijinit pe dată. Oare Thorne era sincer? Spre deosebire de acesta, el cunoştea îndeaproape, ca nimeni altul, ororile neştiute care stăteau la baza afacerilor cu cloni de pe Întregul Jackson. Nu se aşteptase ca cineva care nu împărtăşise aceeaşi experienţă să-i aprobe părerile.

La drept vorbind, specialitatea Casei Bharaputra nu era clonarea. Era vorba mai curând de nemurire sau, în orice caz, de afaceri în domeniul prelungirii vieţii. Reprezenta o treabă foarte bănoasă, fiindcă pe viaţă poţi cere oricât. Piaţa suporta orice creştere de preţ. Departe de a fi ideală, procedura pe care o folosea Bharaputra presupunea riscuri din punct de vedere medical, şi de aceea era acceptată de clienţii ameninţaţi de o moarte iminentă, dar care erau bogaţi, nemiloşi şi, trebuia să recunoască, înzestraţi cu un spirit calculat şi glacial.

Aranjamentul era simplu, deşi procedeul chirurgical pe care se baza se dovedea diavolesc de complex. Clonul creştea dintr-o celulă somatică a clientului, gestată într-un replicator uterin, iar apoi până la maturitatea fizică în creşa din Bharaputra, numită, în mod uimitor, orfelinat. Clonii erau valoroşi, iar condiţionarea lor fizică şi starea de sănătate deveneau de importanţă supremă. Apoi, când venea momentul potrivit, erau disecaţi. În cadrul unei operaţii chirurgicale care impunea un procent de reuşită de cel puţin sută la sută, creierul celui din celulele căruia se născuse clonul era transplantat din trupul îmbătrânit sau distrus în duplicatul aflat încă în floarea tinereţii. Creierul clonului era categorisit drept reziduu medical.

Procedeul era ilegal pe toate planetele din conexiunea găurii de vierme, mai puţin în Întregul Jackson. Acest lucru le convenea de minune Caselor criminale care conduceau planeta. Le oferea un monopol de netăgăduit, afaceri sigure cu o practică excelentă, dobândită pe fluxul continuu de cetăţeni bogaţi din alte lumi, astfel că echipele de chirurgi se menţineau tot timpul în formă de zile mari. După câte-şi dădea el seama, atitudinea restului lumii faţă de toate acestea era „răul nevăzut nu există”.

Licărirea de furie îndreptăţită şi plină de înţelegere din ochii lui Thorne îi stârni o durere surdă, aproape uitată din pricina obişnuinţei, încât nici nu mai era conştient de ea, şi se îngrozi simţindu-se pe punctul de a izbucni în lacrimi. *Pesemne că-i o stratagemă.* Dădu aerul afară din piept dintr-o suflare, un alt obicei al lui Naismith.

Thorne se încruntă, semn că se gândea intens la ceva.

— Sigur vrei să plecăm cu *Ariel?* Din câte-am auzit în ultima vreme, Baronul Ryoval încă trăieşte. S-ar putea ca nava să-i atragă atenţia.

Casa Ryoval era unul dintre rivalii minori în problema practicilor medicale ilegale. Specialitatea ei era furnizarea de fiinţe umane create genetic sau pe cale chirurgicală pentru orice scop, inclusiv sexual, în realitate sclavi confecţionaţi la comandă; josnic, socotea el, dar fără a reprezenta răul ucigător care-l obseda. Dar ce legătură era între *Ariel* şi Baronul Ryoval? N-avea niciun indiciu. Să-şi bată Thorne capul. Pesemne că hermafroditul va scăpa alte amănunte mai târziu. Ţinu să-şi aducă aminte că trebuia să folosească primul prilej pentru a cerceta jurnalul de bord al navei.

— Misiunea nu are nimic de-a face cu Casa Ryoval. O vom evita.

— Aşa sper şi eu, îl aprobă cu căldură Thorne. Rămase pe gânduri o clipă şi luă o gură de ceai. Uite ce e, deşi Întregul Jackson ar merita o operaţiune de igienizare, preferabil cu arme atomice, presupun că nu facem asta doar din caritate. Care-i adevăratul scop al misiunii?

Avea un răspuns pregătit şi pentru o asemenea întrebare.

— În realitate, doar un clon, sau mai curând unul dintre părinţi prezintă interes pentru şeful nostru. Restul vor sluji ca paravan. Clienţii Casei Bharaputra se duşmănesc. Nimeni nu-şi va da seama cine pe cine atacă. Iar asta va face ca identitatea sponsorului, care doreşte să păstreze un secret deplin al operaţiunii, să fie cu atât mai protejată.

Thorne surâse încântat.

— Pariez că partea de rafinament îţi aparţine.

Ridică din umeri.

— Într-un fel, da.

— Pentru a evita accidentele, sau în caz că trebuie s-o ştergem în grabă, n-ar fi mai bine să ştim care-i clonul cu pricina? Sponsorul îl vrea viu, sau n-are nicio importanţă dacă i-l ducem viu sau mort? Dacă obiectivul real e bătrânul care l-a crescut.

— Sigur că are importanţă. Viu. Dar... ca să simplificăm lucrurile, să presupunem că toţi clonii sunt importanţi.

Thorne ridică braţele în semn de supunere.

— Bine, am înţeles asta. Cu ochii sclipind de entuziasm, lovi cu pumnul în palma desfăcută a celeilalte mâini cu un pocnet care-l surprinse chiar şi pe el. Era şi momentul să le dea cineva o lecţie celor din Jackson! Oho, o să ne distrăm pe cinste! Îşi dezveli dinţii într-un zâmbet care-l alarmă. Ce sprijin avem pe Întregul Jackson? Vreo reţea de rezervă?

— Să nu contezi pe-aşa ceva.

— Hmm. Care-s primejdiile? Pe lângă Bharaputra, Ryoval şi Fell, desigur.

Casa Fell se ocupa în principal de contrabanda de arme. Ce-avea Fell în comun cu treaba lor?

— Ştiu la fel de multe ca tine.

Thorne se încruntă; nu era un răspuns tipic pentru Naismith.

— Deţin o puzderie de informaţii despre creşă şi-o să ţi le prezint după ce pornim la drum. Ascultă, Bel, cred că după atâţia ani nu mai e nevoie să-ţi spun eu cum să procedezi. Doar am încredere în tine. Preiei partea de logistică şi planificare, iar eu dau lumina verde după ce verific.

Thorne luă poziţia de drepţi.

— Corect. Despre câţi puşti e vorba?

— Bharaputra efectuează, în medie, câte-un transplant pe săptămână. Cincizeci pe an, să zicem, nu mai mult. În ultimul an de viaţă, clonii sunt mutaţi într-o clădire specială din apropierea cartierului general al casei, pentru condiţionarea finală. Vreau să-i lăsăm fără materia primă pe un an. Cincizeci sau şaizeci de puşti.

— Şi-i îmbarcăm pe toţi la bordul lui *Ariel?* O să fie cam aglomeraţie.

— O să ne grăbim, Bel, şi trecem şi peste asta.

— Da, cred că ai dreptate. Data acţiunii?

— Cât de curând. Orice săptămână de întârziere înseamnă o viaţă nevinovată pierdută.

În cursul ultimilor doi ani folosise aceeaşi unitate de măsură. *Până acum am risipit o sută de vieţi.* Numai călătoria de la Pământ la Escobar îl costase o mie de dolari betani şi patru cloni care-şi pierduseră viaţă.

— Am priceput, spuse Thorne mohorât, se ridică şi-şi puse ceaşca de ceai deoparte. Îşi mută scaunul în faţa consolei de comunicaţii şi-l fixă de podea. Puştiul acela e programat pentru operaţie, aşa-i?

— Da. Iar dacă nu va fi el, un altul.

Thorne începu să apese pe taste.

— Cum stăm cu fondurile? Asta *sigur* e treaba ta.

— În misiunea asta, plata se face la livrare. Extragem costurile calculate din fondurile Flotei.

— Bun. Atunci pune palma aici şi aprobă extragerea din cont.

Thorne îi întinse placa-senzor.

Fără să ezite câtuşi de puţin, puse palma desfăcută pe placă. Spre groaza lui, pe ecran clipi lumina roşie a cititorului de cod: nu recunosc persoana. *Nu! Trebuie să fie corect, trebuie…*

— A naibii maşinărie! Thorne lovi aparatul cu colţul de tăblia măsuţei. Fii cuminte. Mai încearcă o dată.

De astă dată aşeză palma răsucind-o imperceptibil. Computerul digeră noile informaţii şi îl califică drept aprobat, acceptat, binecuvântat. Finanţat. Inima, care-i bătea nebuneşte, îşi potoli ritmul.

Thorne mai introduse câteva date, apoi întoarse capul şi spuse:

— Nu-i cazul să-ntreb ce comando vrei să foloseşti, corect?

— Nu-i cazul, reluă el automat. Continuă.

Trebuia să plece de aici înainte ca încordarea provocată de mascarada pe care o juca să pericliteze debutul de bun augur.

— Vrei să stai în cabina ta obişnuită? se interesă Thorne.

— Sigur.

Se ridică.

— Chiar imediat, din câte văd… Hermafroditul verifică o situaţie în complexitatea agitată a indicaţiilor logistice aflate deasupra ecranului consolei de comunicaţii. Încuietoarea e

programată tot pe amprenta ta. Ia-o din loc, arăţi terminat. Treaba-i clară.

— Bun aşa.

— Când soseşte Quinn?

— Nu merge cu noi în misiunea asta.

Thorne se holbă uimit la el.

— Ei, nu mai spune!? În mod inexplicabil, zâmbetul i se lăţi pe toată faţa. Mare păcat.

Vocea lui nu trăda nicio umbră de dezamăgire. Să existe vreo rivalitate între ei? Pe ce motiv?

— Spune-le celor de pe *Triumph* să-mi trimită echipamentul, ordonă el. Da, încredinţează-i lui şi hoţia asta. Totul. Şi încă ceva... când ţi-aduci aminte, aş vrea să mi se aducă masa în cabină.

— S-a făcut, promise Thorne cu o mişcare hotărâtă din cap. M-aş bucura să te văd mâncând mai bine, chiar dacă n-ai dormit în ultima vreme. Bine. Nu te da bătut. Ştii că vrem cu toţii să-ţi fie bine.

Să mănânce mai bine, pe naiba. La statura lui, a trebuit să ducă o adevărată bătălie pentru a-şi menţine greutatea normală. Postise trei luni ca să poată încăpea în uniforma pe care i-o furase lui Naismith, purtând-o chiar şi acum. Se simţi cuprins de un nou val de ură faţă de părintele său. Ieşi după ce salută nepăsător, sperând că asta îl va încuraja pe Thorne să-şi continue treaba, şi reuşi să-şi înfrâneze dorinţa de a înjura în barbă până când auzi foşnetul de închidere al uşii.

N-avea altă soluţie decât să aplice palma la fiecare încuietoare de-a lungul coridorului până când una dintre ele se va deschide. Nădăjduia că nu va apărea niciun dendarii câtă vreme va moşmondi pe la uşi. În cele din urmă îşi găsi cabina exact faţă în faţă cu aceea a căpitanului hermafrodit. Uşa alunecă în lături la prima atingere a senzorului, de data asta fără ezitări care să-i mai dea palpitaţii.

Cabina era o replică aproape exactă după cea a lui Thorne, doar ceva mai sobră. Verifică dulapurile. Majoritatea goale, dar într-unul găsi o salopetă cenuşie şi o uniformă de tehnician, pătată, dar exact pe măsura lui. Articolele de toaletă pe jumătate folosite din spălătorul minuscul al cabinei cuprindeau

şi o periuţă de dinţi şi, văzând-o, rânji ironic. Patul atent aranjat care se desfăcea dintr-un perete arăta deosebit de îmbietor şi căzu pe el aproape epuizat.

Sunt pe calea cea bună. Am reuşit. Dendarii îl acceptaseră, primiseră ordinele date de el cu aceeaşi încredere nătângă şi oarbă cu care le primeau pe ale lui Naismith. Ca nişte oi. Acum trebuia să nu facă nicio prostie. Depăşise partea cea mai grea.

Făcu un duş scurt şi tocmai îşi trăgea pantalonii lui Naismith când i se aduse masa. Faptul că era pe jumătate îmbrăcat îi oferi un pretext convingător să facă un semn omului, care purta cu grijă o tavă în mâini, să iasă cât mai curând. Mâncarea frumos acoperită se dovedi a fi adevărată, nu făcută din conserve. Friptură de vacă la grătar, legume care păreau proaspete, cafea naturală, toate ca la carte: calde sau reci, aşezate elegant, şi porţionate şi precis calculate potrivit poftei de mâncare a lui Naismith. Până şi îngheţată. Recunoscu imediat gusturile progenitorului său şi se sperie din nou de graba acestor oameni necunoscuţi de a-i oferi exact ce dorea, până la cel mai minuscul detaliu. Gradul îşi are privilegiile lui, dar ceea ce făcea era o nebunie.

Simţindu-se deprimat, mâncă totul, şi tocmai se întreba dacă substanţa verde şi pufoasă, aranjată în aşa fel încât să umple spaţiile goale de pe tavă, era comestibilă, când indicatorul sonor bâzâi iarăşi.

De data asta era un subofiţer cu o platformă pe care se găseau trei lăzi mari.

— Aha! făcu el. Trusoul meu. Deocamdată lasă-l acolo, în mijlocul camerei.

— Am înţeles, domnule. N-aţi vrea să numiţi o ordonanţă?

Expresia deschisă de pe faţa subofiţerului nu lăsa niciun dubiu cu privire la intenţia lui de a fi primul voluntar pentru această slujbă.

— Nu... nu în misiunea asta. Mai târziu o să fim foarte aglomeraţi. Lasă-l acolo.

— Chiar aş fi încântat să despachetez, domnule. Tot eu le-am şi strâns.

— Foarte bine.

— Dacă mi-a scăpat ceva, vă rog să mă anunţaţi, şi vă aduc orice altceva.

— *Mulţumesc,* caporale.

Exasperarea i se strecurase şi în glas; din fericire, tonul avu efectul de a înmuia entuziasmul caporalului. Omul ridică lăzile de pe platformă şi ieşi cu un zâmbet supus, care parcă spunea: *Cel puţin nu mă poţi acuza că n-am încercat.*

Surâse puţin crispat şi, de îndată ce uşa se închise, îşi îndreptă atenţia către lăzi. Desfăcu încuietorile şi avu un moment de ezitare, amuzându-se de propria-i nerăbdare. Semăna cu momentul primirii unui cadou. Niciodată nu căpătase daruri de ziua lui de naştere. *Aşa, să recuperăm timpul pierdut.*

Dădu în lături capacul primei lăzi şi descoperi îmbrăcăminte, mai multe articole decât avusese el în întreaga viaţă. Salopete, uniformă mică, uniformă normală – ridică haina din catifea de culoare cenuşie şi-şi arcui mirat sprâncenele văzând luciul materialului şi nasturii din argint – ghete, pantofi, papuci, pijama, toate prevăzute de regulament şi croite să se potrivească perfect. Chiar şi ţinută civilă, opt sau nouă seturi, potrivite diferitelor stiluri galactice şi poziţiei sociale. Un costum de om de afaceri escobaran, din mătase roşie, o haină cu croială aproape militară şi pantaloni cu vipuşcă, în stil barrayaran, fulare pentru purtat pe navă, un sarong şi sandale, un sacou din stofă aspră, cu cămaşă şi pantaloni potriviţi pentru orice docher fără noroc în viaţă. Lenjerie din belşug. Trei feluri de ceasuri cu dispozitive de comunicaţie încorporate, unul regulamentar în forţele armate dendarii, un model foarte scump achiziţionat din comerţ şi ultimul care, deşi lăsa impresia de ieftin şi prăpădit, se dovedi a fi cel mai perfecţionat din punct de vedere militar. Şi multe altele.

Trecu la cea de-a doua ladă, deschise capacul şi rămase cu gura căscată. *Armură spaţială.* Armură de atac complet utilată, cu bateriile de alimentare şi de întreţinere a funcţiilor vitale perfect încărcate, armele încărcate şi asigurate. Exact pe măsura lui. Aşa cum era aşezată în ambalaj, părea să arunce o sclipire proprie, întunecată şi ameninţătoare. Mirosul ei îl uimi: disciplină militară dusă la extrem, plastic şi metal, forţă şi substanţe chimice… un iz de sudoare veche. Scoase casca din

ladă şi se uită lung la suprafaţa reflectorizantă a vizorului ei. Nu purtase niciodată armură spaţială, deşi o studiase pe videoholograme până i se împăienjenise privirea. O carapace sinistră, ucigaşă…

Goli toată lada şi aşeză componentele, în ordine, pe podea. Ici şi colo, pe suprafaţa lucioasă apăreau pete ciudate, zgârieturi şi mici opacităţi. Ce arme, ce lovituri se dovediseră atât de puternice, încât să lase urme pe suprafaţa superaliajului? Ce inamici le dăduseră? Fiecare semn, înţelese el după ce le pipăi cu degetele, însemna o încercare de a ucide. Aici nu mai era vorba de joacă.

Din cale-afară de tulburător. *Ba nu.* Alungă tresărirea încărcată de îndoieli. *Dacă el e în stare, eu de ce n-aş fi?* În vreme ce împachetă toate părţile componente pentru a le băga înapoi în ladă, încercă să ignore reparaţiile şi petele misterioase de pe costumul presurizat şi căptuşeala moale, absorbantă. Sânge? Excremente? Arsuri? Ulei? Acum totul era curat şi inodor.

Cea de-a treia cutie, mai mică decât a doua, conţinea un set de semiarmură, căreia îi lipseau armele încorporate şi nu avea destinaţie spaţială, ci putea fi utilizată mai curând în luptele purtate în condiţii atmosferice normale ca temperatură şi presiune. Cea mai notabilă caracteristică a ei era casca de comandă, construită din aliaj metalic ultradur, cu suprafaţa netedă având sistem de telemetrie şi proiector video într-o flanşă situată deasupra frunţii, care înfăţişa ochilor comandantului orice date existente în reţea. Fluxul de informaţii era controlat de anumite mişcări ale muşchilor faciali şi comenzi date prin voce. O lăsă la vedere pe masă pentru a o examina în amănunţime mai târziu şi împachetă restul la loc.

După ce termină de aranjat toată îmbrăcămintea în dulapurile şi sertarele din cabină, începu să regrete că expediase ordonanţa atât de pripit. Se lăsă să cadă în pat şi micşoră intensitatea luminii. Când se va deştepta, se va afla deja în drum spre Întregul Jackson…

Abia aţipise când auzi bâzâitul sistemului de comunicaţii din cabină. Se ridică precipitat să răspundă, reuşind să mormăie destul de coerent, cu glas pe jumătate adormit:

— Naismith.

— Miles? auzi vocea lui Thorne. A sosit comandoul.

— Aha, bine. Atunci părăsiţi orbita imediat ce sunteţi gata.

— N-ai vrea să-i întâlneşti? întrebă Thorne, oarecum surprins.

Inspecţia. Oftă.

— Ai dreptate. Vin… vin imediat. Terminat.

Îmbrăcă grăbit pantalonii de uniformă, luându-şi de data asta şi însemnele potrivite, şi solicită computerului să-i prezinte un plan general al navei. Existau două ecluze pentru navete de luptă, la babord şi la tribord. Care dintre ele? Îşi fixă ruta pentru amândouă.

Încercă întâi bocaportul pentru naveta de operaţiuni. Adăpostit în umbră şi linişte, vru să se orienteze şi se opri o clipă înainte de a da un ultim colţ al coridorului şi de a fi văzut. În ecluza de încărcare, destul de mică, se aflau vreo doisprezece bărbaţi şi femei în costume de zbor în culori de camuflaj, precum şi maldăre de echipament şi alte furnituri. Armele uşoare şi grele erau stivuite în şiruri simetrice. Mercenarii stăteau în picioare sau aşezaţi, vorbind dezlănţuit, brutal şi cu voce tare, presărându-şi exprimarea cu hohote nestăvilite de râs. Erau cu toţii foarte masivi, radiind prea multă energie, şi se ciocneau unii de alţii mai mult în joacă, de parcă ar fi căutat motive să ridice glasul. De centuri sau banduliere le atârnau cuţite şi alte arme personale, expuse ostentativ. Înghiţi în sec, se îndreptă de spate şi păşi între ei.

Reacţia veni instantaneu.

— Drepţi! strigă unul dintre ei şi, fără a fi necesar vreun alt ordin, se aranjară în poziţie de drepţi pe două rânduri perfecte, fără murmure, fiecare având la picioare raniţa personală cu echipament.

Această ordine era chiar mai înspăimântătoare decât haosul ce domnise cu câteva secunde mai devreme.

Având pe chip o umbră de zâmbet, păşi înainte, prefăcându-se a privi cercetător fiecare luptător. Aruncată din navetă, o ultimă raniţă grea descrise un arc şi ateriză pe punte cu un bufnet înfundat, apoi, strecurându-se prin spaţiul rămas liber, apăru şi cel de-al treisprezecelea membru al comandoului, care luă poziţia de drepţi şi-l salută.

Rămase paralizat de panică. Ce dracu’ mai era şi asta? Se holbă la catarama sclipitoare a centurii, apoi îşi înclină capul pe spate, încordându-şi gâtul. Arătarea neverosimilă avea *doi metri şi patruzeci.* Corpul enorm radia o forţă pe care o resimţi ca pe un val de căldură, iar chipul – ei bine, faţa era un adevărat coşmar. Ochi gălbui-închis, ca de lup, gura proeminentă şi strâmbă, cu *colţi,* la naiba, canini lungi şi albi care cădeau pe deasupra buzelor de culoare carmin. Degetele mâinilor uriaşe aveau *gheare,* groase, puternice, ascuţite ca briciul – date cu lac roşiatic… *Poftim?* Ochii erau machiaţi într-o culoare închisă şi aveau o tentă aurie, care se asorta cu un fluturaş din aur lipit în mod decorativ pe unul dintre pomeţii înalţi. Părul în nuanţa lemnului de mahon era strâns la spate într-o cosiţă minuţios împletită. Centura era strânsă perfect, punând în evidenţă silueta ieşită din comun, în ciuda costumului de mascare cenuşiu, destul de larg. Creatura asta era o femeie?

— Sergent Taura şi Plutonul Verde, la ordinele dumneavoastră, domnule!

În spaţiul strâmt al ecluzei, vocea baritonală reverberă puternic.

— Mulţumesc… Răspunsul veni ca o şoaptă spartă şi tuşi pentru a-şi drege glasul. Mulţumesc, asta-i tot, veţi primi ordine de la Căpitanul Thorne, puteţi continua. Aproape toţi îşi întinseră gâtul făcând eforturi vizibile pentru a-l auzi, iar el se văzu silit să repete: Sunteţi liberi!

Rupseră rândurile în dezordine, ori în vreo ordine cunoscută doar de ei înşişi, fiindcă echipamentul dispăru din ecluză cu o rapiditate uimitoare. Sergentul monstruos mai zăbovi, dominându-l cu statura impresionantă. Rămase ţeapăn pe picioare, încercând să-şi domine impulsul de a o rupe la goană departe de el… ea…

Ea îşi îndulci glasul.

— Miles, îţi sunt recunoscătoare c-ai ales Plutonul Verde. Înţeleg că ne încredinţezi o misiune pe cinste.

O nouă adresare pe numele mic?

— Căpitanul Thorne te va instrui pe parcurs. E o misiune… plină de neprevăzut.

Oare femela-sergent va răspunde de îndeplinirea ei?

— Toate detaliile de la Căpitanul Quinn, ca de obicei? ridică ea sprâncenele stufoase spre el, întrebător.

— Căpitanul Quinn… nu ne va însoţi în misiunea asta.

Putea să jure că ochii ei gălbui deveniseră mai mari, iar pupilele se dilataseră. Buzele se ridicară, dezvelindu-i colţii într-o expresie care, după o clipă de groază, pricepu că reprezenta un zâmbet. În mod bizar, îi aducea aminte de rânjetul cu care Thorne primise aceeaşi veste.

Ea ridică ochii; restul personalului părăsise ecluza.

— Da? Vocea ei hurui, aducând a tors. Bun, atunci o să-ţi fiu pază de corp oricând, dragule. Ajunge un semn.

Ce semn, la naiba!?

Ea se aplecă spre el, buzele i se desfăcură din nou, mâna cu gheare carmin îl apucă de umeri – vreme de o fracţiune de secundă şi-o imagină smulgându-i capul, înghiţindu-l – apoi gura ei o cuprinse pe a lui. Încetă să mai respire, văzu negru înaintea ochilor şi-i veni să leşine, însă ea se îndreptă de spate, aruncându-i o privire nedumerită, jignită.

— Miles, ce-i cu tine?

Acela fusese un *sărut.* Dumnezei din Ceruri!

— Nimic, răspunse el pe nerăsuflate. Am fost… bolnav. Pesemne că era cazul să rămân în pat, dar trebuia să fac inspecţia.

Părea sincer îngrijorată.

— De acord, nu trebuia să vii, tremuri din tot trupul! Abia te ţii pe picioare. Hai, te duc eu până la dispensar. Nebunaticule!

— Nu! Mă simt mai bine. Adică, urmez un tratament. Trebuie doar să mă odihnesc o vreme, să-mi revin, asta-i tot.

— Bun, atunci fugi în pat!

— Da.

Se întoarse aproape mecanic. Ea îi arse una peste fund. Îşi muşcă limba, în timp ce ea adăugă:

— Bine măcar că ai mâncat ceva mai bine. Îngrijeşte-te, clar?

El flutură din mână peste umăr, fără să mai privească în urmă. Ăsta fusese un semn de apropiere între soldaţi? Camaraderia dintre sergent şi amiral? Nu era de aceeaşi părere. Mai curând *intimitate. Naismith, nemernic ticălos, cu ce te ocupi*

în timpul liber? Credeam că n-ai deloc aşa ceva. Probabil că eşti un maniac sinucigaş, dacă te culci cu arătarea asta…

Încuie uşa cabinei şi rămase lipit de ea tremurând, râzând isteric, incapabil să dea crezare celor văzute. La toţi dracii, studiase totul despre Naismith, totul! Nu i se putea întâmpla aşa ceva. *Dacă ai asemenea prieteni, la ce-ţi mai trebuie duşmani?*

Se dezbrăcă şi rămase încordat pe pat, gândindu-se la complicata viaţă a lui Naismith/Vorkosigan, întrebându-se ce capcane îi mai rezerva. În cele din urmă, o uşoară modificare a susurului şi zgomotelor obişnuite din interiorul navei, o imperceptibilă apăsare produsă de modificarea câmpului gravitaţional îl făcură să priceapă că *Ariel* se desprinsese din orbita Escobarului. Reuşise să fure un crucişător militar rapid, complet înarmat şi echipat, fără ca cineva să-şi dea seama. Erau în drum spre Întregul Jackson. Destinul său. *Al lui,* nu al lui Naismith. În cele din urmă gândurile învălmăşite i se liniştiră şi adormi.

Dar dacă ceri să ai un destin numai al tău, nu-i dădu pace demonul interior, şoptindu-i înainte de a cădea pe deplin în somn, *de ce nu vrei să-ţi faci propriul nume?*

CAPITOLUL DOI

Apărură din tubul flexibil de coborâre al navei de pasageri mergând alături, braţ la braţ; Quinn purtând geanta de voiaj atârnată pe umăr, iar Miles ţinând un bagaj uşor în mâna rămasă liberă. În holul de debarcare de pe staţia de transfer orbital, oamenii începură să-şi întoarcă privirile după ei. Satisfăcut, Miles aruncă o ocheadă la însoţitoarea lui şi amândoi continuară să păşească pe lângă invidioşii care se prefăceau că privesc în altă parte. *Regina mea.*

În dimineaţa asta, Quinn părea din cale-afară de serioasă – dar era oare dimineaţă? Va trebui să verifice ora după care se desfăşura activitatea flotei dendarii – fiindcă încă nu reintrase decât pe jumătate în ritmul diurn normal. Reuşise să-şi facă pantalonii cenuşii de uniformă, cu nenumărate buzunare, să treacă drept o nouă modă, vârându-i în cizmele roşii din piele de căprioară (întăriturile din oţel din tocurile înalte treceau neobservate) şi punând capac la toate cu o pălărioară stacojie. Pielea ei albă strălucea în contrast cu pălăria şi părul buclat, tuns scurt. Culorile de suprafaţă îi făceau pe privitori să nu bage de seamă silueta ei atletică, aceasta neieşind la iveală decât dacă cineva ar fi ştiut cât cântărea blestemata aceea de geantă de voiaj.

Ochii căprui şi imenşi dădeau chipului ei un aer spiritual. Însă exact rotunjimile şi liniile perfect cizelate ale feţei ei îi făceau pe bărbaţi să rămână cu vorba în gât. Era o faţă îngrijită şi costisitoare, opera unui chirurg-artist dotat cu un geniu extraordinar. Privitorul obişnuit ar fi bănuit că întreţinerea acelui chip era plătită de bărbatul scund şi urât cu care mergea la braţ şi ar fi considerat-o şi pe ea drept o marfă. Acelaşi privitor n-ar fi reuşit în veci să ghicească adevăratul preţ pe care Quinn a trebuit să-l plătească: chipul său cel vechi, complet ars în lupta de pe Tau Verde. Cât pe ce să fie prima bătălie pe care Amiralul Naismith ar fi pierdut-o în cariera lui – curând se împlineau zece ani de atunci, nu? Doamne! Un asemenea spectator ar fi un tembel fără leac, socoti Miles.

Cel mai elocvent reprezentant al acestei specii de tembeli era un bogat funcţionar superior care-i amintea lui Miles de o versiune civilă şi blondă a vărului său, Ivan, care trăise cu ideea asta greşită despre Quinn vreme de aproape două săptămâni, cât ţinuse călătoria de la Sergyar la Escobar, încercând să o seducă. Miles îi aruncă o privire îngăduitoare acum, văzându-l cum, cu un aer înfrânt, îşi încarcă bagajele pe o platformă scoţând un ultim suspin neconsolat înainte de a pleca mai departe. În afară de faptul că-i aducea aminte de Ivan, Miles nu-i purta deloc pică. În realitate, îi era milă de el, întrucât Quinn avea un muşcător simţ al umorului, egalat doar de reflexele ei care puteau ucide.

Miles aruncă o privire către escobaranul care se retrăgea şi murmură:

— Şi ce i-ai spus până la urmă, de-ai scăpat de el, scumpo?

Quinn îl căută din priviri pe bărbat, pentru a-l identifica, apoi râse şi în jurul ochilor îi apărură câteva cute:

— Dacă ţi-aş spune te-ai ruşina.

— Ba nu. Vreau să ştiu.

— I-am spus că poţi face flotări în limbă. Asta l-a convins că nu poate intra în competiţie.

Miles roşi.

— Nu l-aş fi încurajat atât, numai că mi s-a părut a fi un fel de agent, adăugă ea în semn de scuză.

— Şi-acum eşti sigură?

— Da. Mare păcat. Putea fi foarte amuzant.

— Pentru mine nu. Eram pregătit pentru o scurtă vacanţă.

— Exact, iar acum arăţi mai bine. Mai odihnit.

— Îmi place legenda asta cu căsătoria, constată el. Îmi convine grozav. Respiră ceva mai apăsat. Prin urmare, luna de miere s-a dus, de ce n-am face şi nunta de rigoare?

— Nu te laşi, aşa e? spuse ea, păstrând un ton degajat.

Doar tresărirea din braţ îl anunţă că vorbele o răniseră şi se blestemă în gând.

— Iartă-mă. Promisesem că nu mai ating subiectul ăsta.

Ea ridică din umărul rămas liber, eliberându-şi celălalt braţ ca din întâmplare şi lăsându-l să se balanseze agresiv în ritmul paşilor.

— Necazul e că n-ai chef să devin Doamna Naismith, Spaima Dendarii. Mă vrei Lady Vorkosigan de Barrayar. Asta echivalează cu o retrogradare. Eu m-am născut în spaţiu. Chiar dacă m-aş căsători cu un fraier legat de planeta lui şi m-aş îngropa în vreun puţ gravitaţional ca să nu mai ies vreodată de acolo… tot n-aş alege cuşca de pe Barrayar. Asta fără intenţia de a-ţi insulta căminul.

De ce nu? Toţi ceilalţi o fac.

— Mama te apreciază, încercă el s-o îmbuneze.

— Iar eu o admir. Până acum am întâlnit-o de, ia să vedem, de patru ori, şi de fiecare dată m-a impresionat tot mai mult. Cu toate astea… cu cât mă impresionează mai mult, cu atât mă revoltă Barrayarul, care-i risipeşte talentele în mod criminal. Dacă rămânea pe Colonia Beta, trebuia să fie deja Inspector General al Inspectoratului Astronomic Betan. Sau orice altceva i-ar fi plăcut.

— I-a plăcut să fie Contesa Vorkosigan.

— I-a plăcut să se lase năucită de tăticul tău care, trebuie să recunosc, e foarte năucitor. Mama ta nu dă două parale pe restul castei Vor. Puse capăt tiradei înainte de a ajunge în raza auditivă a vameşilor escobarani, iar Miles rămase lângă ea. Se uitară amândoi în cameră, fără a se mai privi. Cu tot simţul ei de prevedere, reluă Quinn, în adâncul sufletului e o femeie obosită. Barrayar a stors-o. Planeta aceea e ca un cancer pentru ea. O ucide încetul cu încetul.

Miles clătină din cap, rămânând mut.

— Şi pe tine la fel. Lord Vorkosigan, adăugă ea mohorâtă.

De data aceasta era rândul lui să tresară.

Ea detectă suferinţa şi făcu o mişcare din cap.

— În fine, Amiralul Naismith e un maniac pe gustul meu. Prin contrast, Lordul Vorkosigan rămâne un reazem îndatoritor şi lipsit de farmec. Miles, te-am văzut acasă, pe Barrayar. Acolo nu mai eşti tu însuţi. Moleşit, redus la tăcere. Până şi vocea ţi-e mai lipsită de vlagă. Mi se pare cel puţin bizar.

— Nu pot… Acolo trebuie să mă adaptez. Cu mai puţin de-o generaţie în urmă, cineva cu un corp ciudat ca al meu ar fi fost ucis din capul locului sub bănuiala că ar fi suferit mutaţii. Nu pot

împinge lucrurile prea departe, în mod pripit. Sunt o ţintă prea vizibilă.

— De aceea te trimite Securitatea Imperială a Barrayarului în atâtea misiuni în afara planetei.

— Pentru perfecţionarea mea ca ofiţer. Să-mi lărgesc orizontul şi să-mi consolidez experienţa.

— Iar într-o bună zi or să te smulgă pe vecie de aici, aducându-te acasă pentru a stoarce toată experienţa acumulată şi a o pune în slujba *lor.* Ca pe-un burete.

— Şi-acum sunt în slujba lor, Elli, îi reaminti el cu voce gravă, calmă şi scăzută, astfel că ea trebui să se aplece pentru a auzi. Azi, ieri şi mereu.

Ea privi în altă parte.

— Foarte bine-aşa… prin urmare, când o să te ţintuiască pe Barrayar şi-o să-ţi atârni ghetele în cui, vreau slujba ta. Vreau să fiu şi eu într-o bună zi Amiral Quinn.

— N-am nimic împotrivă, spuse el amabil. Slujba, da.

Era vremea ca Lordul Vorkosigan şi dorinţele lui intime să treacă pe planul doi. Oricum trebuia să pună capăt derulării la nesfârşit a discuţiilor aproape masochiste despre căsătorie. Quinn rămânea ea însăşi; nici n-ar fi vrut-o altfel, nici măcar pentru… Lordul Vorkosigan.

În ciuda momentului de deprimare provocată sieşi cu bună ştiinţă, nerăbdarea de a reveni în mijlocul dendarii-lor îl făcu să grăbească pasul şi trecură curând prin vamă, intrând în staţia de transfer de dimensiuni monstruoase. Quinn avea dreptate. *Simţea* cum Naismith îşi reintra în piele, renăscut parcă din adâncul psihicului până la vârful unghiilor. Adio, plicticosule Locotenent Miles Vorkosigan, agent de teren acoperit al Securităţii Imperiale din Barrayar (a cărui promovare cam întârzia); salut, cutezătorule Amiral Naismith, mercenar spaţial şi desăvârşit soldat al norocului.

Sau al ghinionului. Rări pasul când ajunseră la şirul de console de comunicaţii comerciale care se întindea de-a lungul holului principal şi făcu un semn din cap către uşile cu geam-oglindă.

— Să vedem întâi cum o mai duce Plutonul Roşu. Dacă şi-au revenit suficient pentru o permisie, i-aş vizita personal să le fac un vânt.

— Bravo.

Quinn dădu drumul genţii de voiaj periculos de aproape de picioarele încălţate în sandale ale lui Miles, intră precipitată în prima cabină liberă pe care-o văzu, introduse cartela în fantă şi formă numărul de cod.

Miles puse jos bagajul de mână şi se aşeză pe geanta de voiaj, urmărind-o pe Quinn. Surprinse o reflectare fragmentară a propriei lui persoane pe mozaicul de oglinzi de pe uşa coborâtă a următoarei cabine. Pantalonii închişi la culoare şi cămaşa albă şi largă pe care le purta erau croite ambiguu, făcând imposibil de detectat planeta de origine, dar, în măsura în care reuşeau să creeze acoperirea necesară, se dovedeau foarte decente. Elegante, fără a bate la ochi. Deloc rău.

Fusese o vreme când purtase uniforme ca nişte carapace de broască ţestoasă, care-i ofereau o protecţie socială de clasă şi îi ascundeau ciudăţeniile vulnerabile ale trupului. O armură care indica un anumit statut şi spunea: *Nu vă legaţi de mine. Am prieteni puternici.* De când nu mai avea nevoie disperată de aşa ceva? Nu-şi mai amintea.

Şi fiindcă veni vorba, când încetase să-şi deteste trupul? Trecuseră doi ani de la ultima spitalizare în stare gravă, în cursul misiunii de eliberare a unor ostatici care venise imediat după acel scandal incredibil de pe Pământ, în care fusese implicat fratele lui. De câtva timp îşi revenise complet. Îşi încordă palmele cu toate oasele înlocuite de proteze din plastic şi constată că o făcea la fel de uşor de parcă ar fi fost ale lui înainte de a fi fost zdrobite. Nu mai suferise vreo criză osteo-inflamatorie de luni de zile. Şi nu era doar meritul lui Quinn, deşi ea se dovedise foarte… terapeutică. *Oare devin zdravăn la bătrâneţe?*

Bucură-te de toate cât mai poţi. Avea douăzeci şi opt de ani şi era într-o formă fizică de excepţie. Simţea această stare de preaplin, zborul entuziasmant ajuns la apogeu. Panta coborâtoare era sortită să apară cândva în viitor.

Vocile ce răzbăteau din cabina de comunicaţii îl readuseră la realitatea momentului. Quinn era faţă în faţă cu Sandy Hereld şi tocmai spunea:

— Bună, m-am întors.

— Bună, Quinnie, te aşteptam. Cu ce-ţi pot fi de folos?

Iar s-a coafat ciudat Sandy, remarcă Miles, cu toate că nu avea un unghi prea bun de observare.

— Tocmai am coborât de pe nava de salt şi sunt la staţia de transfer. Am pus la cale un mic ocol. Vreau un mijloc de transport pentru a ridica supravieţuitorii din Plutonul Roşu, apoi mă întorc pe *Triumph.* Care-i starea lor în prezent?

— Stai aşa, ţi-o prezint într-o clipă…

Locotenentul Hereld tastă câteva comenzi pe computerul din stânga ei.

Prin dreptul lui Miles trecu un bărbat în uniforma cenuşie a dendarii-lor, detaşându-se din îmbulzeala existentă în hol. Îl văzu pe Miles şi-l salută precaut cu o mişcare discretă din cap, nefiind sigur dacă îmbrăcămintea civilă a Amiralului era un semn că lucra sub acoperire. Miles îi făcu un semn încurajator cu mâna, iar omul zâmbi şi-şi văzu de drum. Prin mintea lui Miles defilară o serie de informaţii nechemate. Omul se numea Travis Gray, tehnician operativ, în prezent staţionat pe *Peregrine,* având vechimea de şase ani expert în echipamente de comunicaţii, colecţionar de muzică clasică de pe Pământul de dinaintea Saltului… câte asemenea dosare personale avea în minte? Sute? Mii?

Şi nu numai. Hereld reveni şi porni cu repeziciune:

— Ives a ieşit şi se află în permisie pe planetă, Boyd a revenit pe *Triumph* pentru continuarea terapiei. Centrul Spitalicesc Beauchene anunţă că Durham, Vifian şi Aziz pot fi externaţi, dar întâi vor să discute cu un şef.

— Bun aşa.

— Kee şi Zelaski… şi ei vor să-ţi vorbească.

Quinn strânse din buze.

— Bine, se declară ea de acord fără a mai comenta. Miles simţi un mic nod în stomac. Discuţia n-avea să fie prea amuzantă, bănui el. Atunci anunţă-i că suntem în drum spre ei, spuse Quinn.

— ’Nţeles, căpitane. Hereld trecea prin diferite fişiere ale computerului. S-a făcut. Ce navetă doreşti?

— Ajunge şi cea mică pentru personal de pe *Triumph,* dacă n-ai cumva de adus şi nişte mărfuri de la staţia de transbordare.

— Nimic de acolo, nu.
— Prea bine.
Hereld verifică.
— Potrivit centrului de control zboruri din Escobaran, Naveta Doi va sosi la ecluza de îmbarcare J-26 peste treizeci de minute. Vei obţine imediat aprobarea pentru deplasarea pe planetă.
— Mulţumesc. Transmite tu – când ne întoarcem, va avea loc o comunicare de ordine făcută de un căpitan şi de căpitanul-proprietar. La ce oră ajung la Beauchene?
Hereld aruncă o nouă privire la ecran.
— Nouă zero şase, iar ziua are acolo douăzeci şi şase de ore şi şapte minute.
— Dimineaţă, deci. Grozav. Şi cum e vremea?
— Plăcută. De mânecă scurtă.
— Mă bucur, nu va trebui să mă schimb. Vă vom anunţa când vom fi gata să plecăm de la Port Beauchene. Terminat.
Miles continua să stea pe geanta de voiaj, privind lung la sandale şi simţindu-se apăsat de amintiri neplăcute. Fusese una dintre cele mai chinuitoare aventuri contrabandiste a Mercenarilor Dendarii, plasarea de consilieri militari şi material pe Marilac pentru a sprijini rezistenţa în faţa invaziei declanşate de Cetaganda. Naveta de luptă şi Desant A-4 de pe *Triumph* fusese lovită de focul inamic, la ultima cursă înainte de plecare, având la bord toţi membrii Plutonului Roşu şi câteva persoane importante din Marilac. Pilotul, Locotenentul Durham, deşi rănit mortal şi aflat în stare de şoc, reuşise să aducă naveta, deteriorată şi incendiată, cu viteză destul de redusă, fără a o strivi, până la clemele de andocare ale navei *Triumph*, astfel ca echipele de salvare să poată fixa un tub flexibil pe ea, apoi tăiaseră peretele navetei, scoţându-i pe toţi dinăuntru. Reuşiseră după aceea să o arunce în spaţiu înainte să explodeze, iar *Triumph* se desprinsese de pe orbită cu puţin înainte de a deveni ţinta acţiunii de răzbunare a cetagandanilor. Şi iată cum o misiune care începuse simplu, curat şi acoperit se sfârşise într-un soi de haos eroic pe care ajunsese să-l dispreţuiască. Haosul, nu eroismul.
După încercări dureroase, rezultatul fusese: doisprezece răniţi grav, şapte imposibil de readus la viaţă cu mijloacele existente

pe *Triumph* şi îngheţaţi prin criogenie în speranţa că vor fi salvaţi mai târziu; trei morţi fără dubii. Acum, Miles va afla câţi din cea de-a doua categorie vor trebui trecuţi în cea de-a treia. Feţele, numele, sute de amănunte nedorite despre ei, îi veneau în minte ca un râu tumultuos. Iniţial, plănuise să se afle la bordul navetei în ultimul ei zbor, însă plecase cu un alt zbor pentru a se ocupa de un incendiu de pădure...

— Poate că nu-s în stare prea gravă, spuse Quinn, parcă citindu-i gândurile.

Îi întinse mâna şi el o apucă, ridicându-se de pe geantă şi luându-şi bagajul personal.

— Am stat atâta vreme în spital, încât mi-e imposibil să nu-i înţeleg, îşi motivă el dispoziţia nu prea veselă.

O misiune perfectă. Ce n-ar da să aibă parte de o misiune în care totul să meargă uns, fără complicaţii nedorite! Poate că următoarea îi va împlini acest vis.

***

Mirosul de spital îl izbi pe Miles de îndată ce păşiră pe uşile principale ale Centrului Spitalicesc Beauchene, clinica specializată în criogenie pe care Dendarii o întreţineau pe Escobar. Nu mirosea neplăcut, în niciun caz nu era o putoare, ci se simţea doar adierea specifică aerului condiţionat. Însă era un parfum atât de profund asociat cu durerea trăită de el, încât descoperi că inima începe să-i bată mai repede. *Domină-l sau pleacă.* Nu era hotărârea cea mai înţeleaptă. Respiră adânc, alungând tremuratul din stomac, şi privi în jur. Holul purta mai mult amprenta stilului zilei pe care-l găseai la palatele tehno atotprezente pe Escobar, curat, dar mobilat ieftin. Sumele impresionante fuseră investite la etaj, în echipament criogenic, laboratoare de regenerare şi săli mari de operaţie.

Unul dintre fondatorii clinicii, Doctor Aragones, coborî să-i salute şi-i conduse la biroul său de la etaj. Lui Miles îi plăcea biroul lui Aragones, inundat de tot felul de discuri cu informaţii, diagrame, foi imprimate, străvezii ca paginile de ziar, care-l evidenţiau ca tehnocrat profund şi continuu preocupat de ceea ce făcea. Îi plăcea şi Aragones ca persoană, un individ masiv şi hotărât, bronzat, cu un nas care-i trăda originea nobilă, părul încărunţit, prietenos şi direct.

Doctorului Aragones îi părea rău că nu poate prezenta rezultate mai bune. Asta îi jignea mândria profesională, socoti Miles.

— Ne aduceţi asemenea ruine de oameni şi vreţi miracole, se plânse el calm, căutându-şi o poziţie mai confortabilă după ce Miles şi Quinn se aşezaseră. Dacă vreţi să fiţi siguri de minuni, trebuie să începeţi chiar de la început, când sărmanii mei pacienţi sunt pregătiţi pentru tratament.

Referindu-se la cei intraţi în clinică, Aragones nu le spunea niciodată „cadavrele" şi nici nu folosea alte porecle scornite de soldaţi în momente de supărare. Îi numea întotdeauna *pacienţii mei.* Acesta era un alt motiv pentru care Miles ţinea la doctorul escobaran.

— În general, din nefericire, bolnavii nu ne sosesc în mod programat, ordonat, unul câte unul, se scuză Miles la rândul lui. În cazul de faţă am avut douăzeci şi opt care au intrat direct la infirmerie, având cu toţii răni de toate felurile, care de care mai grave – traumatisme extreme, arsuri, contaminare chimică – şi toţi în acelaşi timp. Trierea s-a făcut în mod brutal pentru o vreme, până s-au lămurit lucrurile. Oamenii mei au făcut tot posibilul. Ezită o clipă. Credeţi c-ar merita să recalificăm câţiva dintre medicii noştri în problema ultimelor tehnici folosite de dumneavoastră, iar dacă da, vreţi să conduceţi personal seminarul?

Aragones făcu un gest larg cu mâinile şi căzu pe gânduri.

— S-ar putea aranja ceva… Vorbiţi cu administratorul Margara, înainte de plecare.

Lui Quinn nu-i scăpă semnul aprobator al lui Miles şi-şi notă în agenda de lucru.

Aragones tastă pe computer:

— Întâi cei mai gravi. Pentru domnul Kee şi domnişoara Zelaski n-am mai putut face nimic.

— Am… am văzut rana la cap a lui Kee. Nu mă surprinde. *Zdrobit ca un pepene.* Dar am avut camera criogenică disponibilă, aşa c-am încercat.

Aragones aprobă înţelegător.

— Domnişoara Zelaski a avut o problemă similară, deşi, din punct de vedere extern, nu era atât de evidentă. În cursul

traumatismului, circulaţia craniană a fost întreruptă mult timp, sângele nu a putut fi drenat în totalitate din creier şi nici nu s-a reuşit perfuzia cu criofluide. De la declanşarea hemoragiei şi până la îngheţarea cristalină s-a produs o distrugere completă. Regret. Cadavrele lor se află în prezent la morgă, aşteptând instrucţiunile dumneavoastră.

— Kee a dorit ca trupul să-i fie dus pe planeta de origine pentru ca familia să se ocupe de înmormântare. Oamenii din serviciul mortuar al dumneavoastră să-l pregătească şi să-l expedieze după procedurile obişnuite. Vă vom da adresa. Întoarse capul spre Quinn, care-şi notă şi acest amănunt. Zelaski nu a declarat membrii de familie, nici rude apropiate – unii dendarii nu au sau nu vor să declare, iar noi nu insistăm. Dar le-a spus odată camarazilor ce ar dori să se întâmple cu rămăşiţele ei. Vă rugăm să procedaţi la cremare şi cenuşa să fie trimisă pe *Triumph* în atenţia serviciului nostru medical.

— Prea bine.

Aragones şterse diagramele de pe terminalul său; ele dispărură ca nişte duhuri de fum. Apelă altele în locul lor.

— După rănile pe care le-au avut, domnul Durham şi domnişoara Vifian sunt recuperaţi parţial. Amândoi suferă de ceea ce eu aş numi crioamnezie neural traumatică normală. Pierderea de memorie suferită de domnul Durham e mai profundă, parţial din pricina implanturilor nervoase pentru meseria de pilot, pe care, vai, a trebuit să le extirpăm.

— I se va mai putea instala vreodată un nou set?

— E prea devreme să mă pronunţ. Aş numi prognoza pe termen lung a ambilor drept bună, dar niciunul dintre ei nu va fi apt să se întoarcă la îndatoririle sale de militar vreme de cel puţin un an. În al doilea rând, vor avea nevoie de pregătire intensivă. În ambele cazuri, recomand în mod serios revenirea în sânul familiei sau în mediul de origine, dacă acest lucru este posibil. Mediul familial i-ar ajuta, declanşând procesul de restabilire a accesului la amintirile din cursul vieţii, iar asta cere timp.

— Familia locotenentului Durham se află pe Pământ. Ne vom îngriji să ajungă acolo. Tehniciana Vifian e de pe Staţia Kline. Vom vedea ce se poate face.

Quinn dădu hotărâtă din cap şi-şi notă şi acest lucru.

— Vi-i putem externa chiar astăzi. Am făcut aici tot ce s-a putut, iar convalescenţa obişnuită va rezolva problemele. Rămâne doar… domnul Aziz.

— Soldatul Aziz, aprobă Miles. Aziz era de trei ani în rândul dendarii-lor, făcuse cerere să urmeze şcoala de ofiţeri şi i se aprobase. Avea douăzeci şi unu de ani.

— Domnul Aziz e din nou în viaţă. Mai precis, organismul lui funcţionează fără ajutor extern, cu excepţia unei neînsemnate probleme care persistă în ceea ce priveşte menţinerea temperaturii interne care, după câte se pare, se rezolvă de la sine.

— Dar Aziz n-a fost rănit la cap. Ce-a păţit? întrebă Miles. Vreţi să-mi spuneţi că va rămâne o legumă?

— Regret, dar domnul Aziz a căzut victimă unei pregătiri insuficiente. Sângele lui a fost drenat prea repede şi nu în întregime. Micii hemocişti îngheţaţi au creat zone necrotice în ţesutul cerebral. Le-am extirpat şi am declanşat redezvoltarea lor, iar procesul continuă cu succes. Dar şi-a pierdut pentru totdeauna personalitatea.

— Totul?

— S-ar putea să păstreze unele fragmente de amintiri. Vise. Dar nu putem redeschide căile nervoase prin noi rutine sau subrutine, fiindcă ţesutul ca atare a fost distrus. Omul îşi va relua viaţa ca un nou-născut. Între altele, a uitat şi limba.

— Îşi va recăpăta inteligenţa cu timpul?

Aragones ezită cam mult până să răspundă.

— Peste câţiva ani, probabil, ar putea efectua operaţiuni simple pentru a-şi purta singur de grijă.

— Înţeleg, încuviinţă Miles oftând.

— Ce doriţi să faceţi cu el?

— Şi el este unul care n-a dat lista cu rude. Miles pufni. Transferaţi-l la un spital cu îngrijire pe termen lung de aici, de pe Escobar. Unul care să aibă un bun serviciu de terapie. V-aş ruga să ne recomandaţi unul. Eu voi obţine un fond nu prea mare pentru acoperirea cheltuielilor până se va descurca de unul singur. Oricât ar dura.

Aragones dădu din cap în semn că a înţeles şi, la fel ca Quinn, îşi notă în agendă.

După ce rezolvară alte detalii administrative şi financiare, discuţia se încheie. Miles insistă să treacă pe la Aziz înainte de a-i ridica pe ceilalţi doi convalescenţi.

— Nu vă va recunoaşte, îi preveni Aragones când intrară în camera lui.

— Nu-i nimic.

Aşa cum se aşteptase şi Miles, la prima vedere Aziz arăta ca revenit din morţi, în ciuda halatului de spital care nu avantajează pe nimeni. Faţa lui radia căldură şi culoare, iar nivelul normal de melanină îl făcea să aibă paloarea tipică celor spitalizaţi. Zăcea însă fără vlagă, nepăsător, răsucit în aşternuturi. Părţile laterale ale patului erau ridicate, sugerând un leagăn de copil sau un coşciug. Quinn rămase rezemată de perete, cu mâinile încrucişate la piept. Pentru ea, spitalele şi clinicile erau unul şi acelaşi lucru, stârnindu-i repulsie în egală măsură.

— Azzie, rosti Miles, aplecându-se peste pat. Azzie, m-auzi?

Ochii lui Aziz îl fixară pentru o clipă, apoi alunecară în lături.

— Ştiu că nu mă recunoşti, dar poate-ţi aduci aminte mai târziu. Ai fost un soldat destoinic, puternic şi inteligent. Ai rămas alături de camarazi când s-a produs accidentul. Ai dovedit acel soi de autodisciplină care salvează vieţi. *Pe-ale altora, nu pe-a ta.* Mâine o să mergi la un altfel de spital, unde vei fi ajutat să te faci bine. *Printre necunoscuţi. Alţi străini.* Să nu-ţi faci griji de bani. Rezolv eu să existe bani atât cât vei avea nevoie. *Nici nu ştie ce-s aceia bani.* Cum o să prind prilejul, o să trec pe la tine, promise Miles.

Cui? Lui Aziz? Aziz nu mai exista. Lui însuşi? Vocea i se înmuie până deveni inaudibilă.

Stimularea aurală îl făcu pe Aziz să se zvârcolească şi să scoată sunete şi gemete dezarticulate; încă nu-şi putea controla glasul. Chiar diluată de speranţele deşarte, Miles nu reuşi să recunoască în sunetele acelea vreo încercare de comunicare. Erau doar reflexe animalice.

— Ai grijă, şopti el şi se retrase, rămânând o clipă tremurând în hol.

— De ce-ţi faci singur rău? îl întrebă cu asprime Quinn.

Braţele încrucişate, care păreau să ţină loc unei îmbrăţişări, voiau să adauge: *Şi mie?*

— În primul rând, practic a murit în locul meu, şi-n al doilea, încercă el să strecoare un aer nepăsător, nu te îndeamnă niciodată o anumită obsesie fascinantă să priveşti în faţă lucrul de care te temi cel mai mult?

— De moarte te temi cel mai mult? întrebă ea curioasă.

— Nu. Nu de moarte. Se frecă la frunte, ezită. De pierderea minţii. Marele joc al vieţii mele a fost să cer recunoaştere pentru *asta,* şi făcu o mişcare din cap către statura proprie, fiindcă m-am dovedit un ticălos mititel care îi învârtea pe degete pe cei ce i se opuneau şi era în stare s-o repete fără ca ei să-şi dea seama. Fără minte…

Fără creier nu-s nimic. Se îndreptă de spate, ignorând încordarea crescândă din pântece, ridică din umeri şi-i aruncă un zâmbet.

— Să mergem, Quinn.

***

După Aziz, le veni mai uşor să-i viziteze pe Durham şi Vifian. Aceştia puteau merge şi vorbi, chiar dacă puţin bâlbâit, iar Vifian o recunoscu pe Quinn. Îi duseră până la ecluza de plecare cu o maşină de teren închiriată, iar Quinn, din respect pentru rănile lor pe jumătate închise, îşi mai domoli stilul de conducere numit „ducă-se dracului”. Când ajunseră la navetă, Miles îl trimise pe Durham în partea din faţă pentru a sta alături de pilot, un fost camarad, şi până să sosească pe *Triumph,* acesta îşi reamintise deja nu numai numele omului, ci şi unele procedee simple de pilotare. Miles îi încredinţă pe ambii convalescenţi personalului medical, care îi expedie în infirmerie, direct la pat, pentru a-şi reveni după oboseala călătoriei. Miles îi văzu ieşind şi respiră uşurat.

— Costisitor, constată gânditoare Quinn.

— Da, oftă Miles. Recuperarea începe să înghită o porţiune groaznic de mare din bugetul serviciului medical. Cred că va trebui să conving contabilitatea Flotei să-l împartă, astfel ca serviciul medical să nu se trezească cu fonduri periculos de mici.

Dar ce-ai vrea? Soldaţii au fost incredibil de loiali; nu-i pot trăda. Pe de altă parte, zâmbi scurt, Imperiul Barrayar plăteşte.

— Dacă mi-aduc bine aminte, la instructajul de dinaintea misiunii, şeful Securităţii Imperiale s-a legat de notele tale de plată cam încărcate.

— Illyan trebuie să explice de ce fondurile cu care s-ar putea finanţa o armată personală dispar mereu în bugetul serviciului său, fără ca el să recunoască măcar existenţa acestei armate. Unii contabili imperiali manifestă tendinţa de a-l acuza de ineficienţă, ceea ce-l doare nespus... şş.

După ce oprise cu totul motoarele, pilotul navetei dendarii apăru pe coridor şi închise etanş bocaportul.

— Domnule. În timp ce vă aşteptam la Port Beauchene, mi-a trecut pe la ureche o istorioară relatată de postul local de ştiri, care cred că v-ar interesa. Aici, pe Escobar, sunt veşti puţine şi neimportante.

Omul începu să se legene uşor pe tocuri şi pe vârful degetelor.

— Continuă, sergent LaJoie.

Miles se uită la el ridicând întrebător din sprâncene.

— Cetagandanii tocmai au anunţat retragerea de pe Marilac. Au apreciat-o drept... cum suna comunicatul acela? „Datorită marilor progrese înregistrate de alianţa culturală, încredinţăm problemele poliţieneşti autorităţilor locale.”

Miles îşi strânse pumnii de încântare.

— Cu alte cuvinte, abandonează guvernul marionetă pe care l-au sprijinit! Ha! Ţopăi de pe un picior pe altul şi o bătu pe Quinn pe spinare. Ai auzit, Elli? Am câştigat! Vreau să zic, ei au câştigat, cei de pe Marilac.

Sacrificiile noastre sunt răsplătite... Încercând să alunge lacrimile sau altă reacţie ridicolă, îşi drese glasul.

— Fă-mi un serviciu, LaJoie. Transmite acelaşi lucru către Flotă. Poţi să mă citezi: „Băieţi, aţi făcut treabă bună.” Ce zici?

— Am înţeles, domnule. Va fi o plăcere.

Zâmbind vesel, pilotul salută şi se îndepărtă cu paşi hotărâţi.

Chipul lui Miles se relaxă într-un surâs larg.

— Vezi tu, Elli? Illyan a obţinut ieftin ceva ce putea să-l coste de o mie, de ori mai mult. Invazia planetară de proporţii,

plănuită de Cetaganda – întâi frânată, apoi eşuată, ruinată – a dat greş! Apoi, cu glas plin de entuziasm, adăugă: *Eu* am făcut-o! E rezultatul acţiunii mele.

Quinn zâmbi, însă ridică din sprâncenele perfecte în semn de ironie seacă:

— Frumos, dar dacă n-am înţeles eu cumva pe dos, am avut impresia că Securitatea Imperială din Barrayar dorea de fapt ca maşinăria militară din Cetaganda să fie *blocată* într-un război de gherilă pe Marilac. La nesfârşit, pentru a le deturna atenţia de la graniţele şi punctele de salt ale Barrayarului.

— N-au pus asta pe hârtie, spuse Miles şi-şi dezveli dinţii într-un zâmbet fioros. Simon a recomandat doar „să-i ajutăm pe cei de pe Marilac folosind condiţiile existente”. Acesta a fost ordinul clar, în tot atâtea cuvinte.

— Dar tu ştiai al naibii de precis ce voia el de fapt.

— După patru ani, era prea de-ajuns. N-am trădat interesele Barrayarului. Şi nici pe-ale altora.

— Zău? Prin urmare, dacă Illyan e mai machiavelic decât tine, cum se face că ideea ta a avut întâietate? Miles, într-o bună zi n-o să mai primeşti ordine pe care să le interpretezi cum îţi convine ţie. Ce-o să te faci atunci?

El surâse şi clătină din cap, evitând să-i dea un răspuns.

Când ajunse în dreptul cabinei de la bordul navei *Triumph,* încă trăia satisfacţia dată de veştile despre Marilac, iar asta îl făcea să păşească de parcă s-ar fi aflat în stare de semigravitaţie. După ce furişă o privire de-a lungul coridorului să se asigure că nu era nimeni prin preajmă, o îmbrăţişă şi o sărută pe Quinn, un sărut lung, menit să le ajungă multă vreme, apoi ea plecă spre camera ei. Miles intră grăbit şi suspinul său sună la unison cu fâsâitul de închidere al uşii. Din nou acasă.

Chiar *reprezenta* căminul, pentru o parte a psihicului său, gândi el, aruncându-şi bagajul pe pat şi îndreptându-se direct spre duş. Cu zece ani în urmă, într-un moment de disperare, Lordul Miles Vorkosigan inventase identitatea de împrumut a Amiralului Naismith şi, zbuciumându-se, reuşise ca prin înşelăciune să ajungă pentru o vreme în fruntea Mercenarilor Dendarii, care fuseseră botezaţi astfel în pripă. Securitatea Imperială ajunsese la concluzia că acoperirea era utilă… ba nu.

Felicitările trebuia să fie adresate cui le merita. El convinsese, uneltise, demonstrase şi silise SecImp să găsească o utilizare acestei legende. *Fii atent ce pretinzi a fi. S-ar putea să te identifici cu falsul.*

Când încetase Amiralul Naismith să fie o mască? Treptat, desigur, dar în primul rând atunci când mentorul tuturor mercenarilor, Comodorul Tung, se pensionase. Ori vicleanul Tung recunoscuse probabil că nu mai era nevoie de serviciile sale pentru ca, în mod prematur, să-l propulseze pe Miles la rangul jinduit. Cât făcu duş, prin mintea lui Miles înfloriră scheme şi imagini pline de culoare ale modului de organizare pentru Flota Independentă de Mercenari Dendarii.

Personal, echipament, administrare, logistică – cunoştea deja fiecare navă, soldat, navetă şi piesă de artilerie. Ştia cum se îmbină toate acestea, ce trebuia pus pe locul întâi, doi, trei sau douăzeci pentru a arunca o forţă precis calculată într-un anumit punct al desfăşurării tactice. *Asta* însemna pricepere, să poţi privi la o navă precum *Triumph* şi, trecând cu ochiul minţii prin pereţi, să vezi orice detaliu ingineresc, orice punct de rezistenţă sau vulnerabilitate; să priveşti la un pluton de comando sau la căpitani sau proprietari-căpitani adunaţi în jurul mesei la un instructaj de luptă şi să anticipezi ce va face sau spune oricare dintre ei chiar înainte de a şti ei înşişi. *Sunt şef. În sfârşit, am ajuns la vârf. Având această pârghie la dispoziţie, pot mişca lumi întregi.* Comută duşul pe poziţia „uscat” şi se răsuci în curentul de aer cald. Chicotind în barbă, ieşi din baie. *Aşa-mi place.*

Hazul îi pieri de pe chip, făcând loc uimirii când deschise uşa dulapului unde-şi ţinea uniformele şi descoperi că era gol. Aghiotantul său le dusese chiar pe toate la curăţat sau reparat? Nedumerirea lui crescu pe măsură ce încercă şi alte sertare şi găsi doar câteva dintre hainele civile disparate şi neasortate pe care le purta atunci când depăşea limitele identităţii sale şi se juca de-a spionul în favoarea dendarii-lor. La acestea se adăugau unele dintre obiectele modeste de lenjerie. Să fie vorba de o glumă proastă? Dacă era aşa, el va râde ultimul. Dezbrăcat şi agitat, deschise cu un pocnet dulapul unde-şi ţinea armura spaţială. Gol. Asta venea ca o lovitură de măciucă. *O fi dus-o*

cineva la serviciul cercetare s-o recalibreze, ori să-i adauge programe tactice, tot ce se poate.

Cu toate astea, aghiotantul trebuia să i-o fi adus înapoi. Dacă ar fi avut nevoie de ea imediat?

Era vorba de timp. Oamenii s-or fi adunat deja. Quinn spusese odată că Miles putea acţiona şi în pielea goală şi tot i-ar fi făcut pe cei din jur să se simtă îmbrăcaţi prea gros. Pentru o clipă se simţi tentat să pună la încercare valabilitatea afirmaţiei, însă depăşi momentul de sarcasm şi îmbrăcă pantalonii, cămaşa şi sandalele pe care abia le lepădase. De mult nu mai avea nevoie de uniformă pentru a-i domina pe subordonaţii strânşi la instructaj. În drum spre sala de pregătire, trecu pe lângă Sandy Hereld, care tocmai ieşea din schimb, şi o salută amical, înclinând din cap. Ea se învârti şi, nedumerită, continuă să meargă cu spatele.

— V-aţi întors deja, domnule?! Ce repede aţi rezolvat!

Miles n-ar fi descris la fel călătoria de câteva săptămâni până la Cartierul General din Barrayar. Se referea, pesemne, la deplasarea de la staţia de transfer până la navă.

— Doar două ore.

— Poftim? făcu ea şi strâmbă din nas.

Mergând în continuare cu spatele, ajunsese deja la capătul coridorului.

Sala de instructaj era plină de ofiţeri superiori care-l aşteptau. Le făcu semn cu mâna să ia loc şi-şi luă un scaun.

Totul, începând cu încăperea şi terminând cu feţele oamenilor aflaţi în jurul mesei cu tăblia neagră şi lucioasă, îi dădea senzaţia de familiaritate şi relaxare. Căpitanul Auson de pe *Triumph.* Elena Bothari-Jesek, proaspăt promovată în funcţia de căpitan pe *Peregrine.* Soţul ei, Comodorul Baz Jesek, inginer al Flotei, care răspundea, în absenţa lui Miles, de activităţile de reparaţii şi întreţinere a Flotei Dendarii de pe orbita planetei Escobar. Alături de Quinn, cei doi, originari din Barrayar, se numărau printre puţinii care aveau cunoştinţă de dubla identitate a lui Miles. Căpitanul Truzillo de pe *Jayhawk* şi alţi doisprezece, cu toţii puşi la încercare şi fideli. Oamenii săi.

Bel Thorne de pe *Ariel* întârziase. Lucru neobişnuit. Una dintre trăsăturile esenţiale ale lui Thorne era curiozitatea insaţiabilă;

pentru hermafroditul betan, orice instructaj în vederea unei noi misiuni venea ca un cadou obţinut la o tombolă. Miles se întoarse spre Elena Bothari-Jesek pentru a sporovăi cu ea, în ideea de a mai aştepta câtva timp.

— Ai reuşit să-ţi vezi mama cât ai stat pe Escobar?

— Da, mulţumesc. Surâse. A fost… plăcut să stăm puţin împreună. Am găsit prilejul de a aborda o serie de lucruri pe care nu le discutasem la prima noastră întâlnire.

Le folosise amândurora, socoti Miles. Din ochii negri ai Elenei părea să fi dispărut aerul permanent de încordare. Încetul cu încetul, merge tot mai bine.

— Mă bucur.

Auzind foşnetul uşii, ridică ochii, dar era Quinn, care venea grăbită cu dischetele. Se schimbase în uniforma completă de ofiţer şi arăta extrem de calmă şi activă. Îi înmână lui Miles dischetele, iar el le încărcă în computer şi mai aşteptă o clipă. Bel Thorne nu apărea.

Rumoarea discuţiilor se stinse. Ofiţerii îl priviră atenţi, cu un aer care părea a spune: „Să ne apucăm odată de treabă.” Ar face bine să nu mai stea ca un nătâng. Înainte de a activa computerul, întrebă:

— Căpitanul Thorne are vreun motiv să întârzie?

Cei prezenţi se uitară la el apoi schimbară priviri între ei. *Doar nu s-o fi întâmplat ceva cu Thorne, ar fi trebuit să mi se raporteze imediat aşa ceva.* Cu toate astea, în golul stomacului se materializă un nod greu, ca de plumb.

— Unde-i Bel Thorne?

Consultându-se din ochi, ofiţerii o aleseră pe Elena Bothari-Jesek drept purtătoare de cuvânt.

— Miles, începu ea şovăitor, Bel trebuia să sosească înaintea ta?

— Să sosească? Dar unde-a plecat?

Ea îl privi de parcă ar fi avut în faţă pe cineva cu minţile rătăcite.

— Bel a plecat cu tine, pe *Ariel,* acum trei zile.

Quinn făcu o mişcare de protest din cap şi exclamă:

— Imposibil.

— Acum trei zile, întări Miles, ne aflam în drum spre Escobar.

Nodul apăsător se transforma încet în materie de stea neutrinică. Nu se mai simţea sigur în încăperea aceasta. De fapt, avea impresia că se leagănă.

— Ai luat şi Plutonul Verde cu tine. Bel spunea că-i vorba de noul contract, adăugă Elena.

— *Acesta* e noul contract, spuse Miles şi bătu cu palma în consola computerului.

În minte începea să i se înfiripe o explicaţie care-l îngrozea, părând să se nască din gaura neagră aflată în stomac. Expresiile celor din jurul mesei puteau fi şi ele împărţite în două tabere inegale, o percepţie generatoare de spaimă din partea celor puţini care în urmă cu doi ani participaseră la rezolvarea încurcăturii apărute pe Pământ – aceştia erau de partea lui – şi nedumerire deplină din partea majorităţii, care nu fuseseră direct implicaţi cu acel prilej…

— Şi unde-am spus că mă duc? întrebă Miles.

Avu impresia că vocea îi fusese calmă, dar câţiva dintre ofiţeri se crispară.

— Întregul Jackson.

Elena îl privi drept în ochi cu concentrarea specifică unui zoolog care se pregăteşte să disece un specimen. O bruscă lipsă de încredere…

Întregul Jackson. Asta pune capac la toate.

— Bel Thorne? *Ariel?* Taura? La zece salturi depărtare de Întregul Jackson?

Miles simţi că-i piere glasul.

— Dar dacă tu eşti tu, spuse Truzillo, cine a fost cel de acum trei zile?

— Asta *dacă* tu eşti tu, interveni Elena ameninţător. Cei din grupul iniţiaţilor aveau pe feţe expresii încruntate.

— Vedeţi voi, explică Miles pe o voce care nu părea a lui, adresându-se celor care se întrebau „Despre ce dracu’ discută ăştia?” unii oameni au fraţi gemeni care-s răi. Eu n-am avut norocul ăsta. Eu am un frate geamăn care-i *idiot.*

— Clonul tău, spuse Elena Bothari-Jesek.

— Fratele meu, o corectă el mecanic.

— Micuţul Mark Pierre, zise Quinn. Of, *la naiba.*

CAPITOLUL TREI

Stomacul părea să i se întoarcă pe dos, interiorul cabinei îi apărea neclar, iar pe ochi îi cădeau umbre întunecate. Senzaţiile stranii create de saltul prin gaura de vierme trecuseră imediat ce apăruseră, însă lăsaseră o reverberaţie somatică neplăcută, de parcă ar fi fost el însuşi un gong lovit. Respiră adânc, încercând să se calmeze. Acesta fusese cel de-al patrulea salt al călătoriei. Mai avea de îndurat cinci în drumul zigzagat şi încâlcit prin reţeaua de găuri de vierme de la Escobar până la Întregul Jackson. *Ariel* era în marş de trei zile şi parcursese deja jumătate din drum.

Aruncă o privire la cabina lui Naismith. Nu se mai putea ascunde aici multă vreme, invocând boala sau vreo proastă dispoziţie tipică pentru Naismith. Thorne avea nevoie de toate informaţiile pe care i le putea da, pentru a pune la cale raidul împotriva creşei de cloni. Îşi folosise bine perioada de hibernare, reuşind să cerceteze jurnalul de bord al navei, ajungând astfel până la momentul premergător primei lui întâlniri cu luptătorii dendarii, petrecută cu doi ani în urmă. Acum ştia mult mai multe despre mercenari, iar gândul vreunui schimb de cuvinte cu membrii echipajului navei *Ariel* nu-l mai îngrozea chiar atât de mult.

Din nefericire, în jurnalul de bord găsise foarte puţine lucruri care să-l ajute să reconstituie punctul de vedere dendarii în legătură cu prima sa confruntare de pe Pământ cu Naismith. Jurnalul se concentra asupra rapoartelor de recuperare şi de reechipare, negocierilor mărunte cu furnizori şi informărilor inginereşti. Aproape sufocat în fluxul impresionant de informaţii, găsise doar un ordin direct referitor la aventurile sale, prin care proprietarii de nave erau anunţaţi că clonul Amiralului Naismith fusese văzut pe Pământ şi avertizaţi că s-ar putea să se dea drept Amiralul, indicându-se, în acelaşi timp, drept sigur detaliul (incorect) că, la o scanare medicală, picioarele clonului vor apărea ca fiind din os, nu din material plastic, şi recomandând ca în prinderea impostorului să fie utilizate doar stunere. Fără alte explicaţii, revizuiri ulterioare sau reactualizări. Toate

ordinele pe care Naismith-Vorkosigan le primea de la superiori aveau tendinţa de a fi verbale sau, oricum, lipsite de documente scrise, asta din motive de securitate, un obicei care îl avantajase.

Se rezemă de spătarul scaunului de lângă staţia de lucru şi se uită încruntat la ecranul computerului. Datele existente îl numeau *Mark. Acesta-i alt amănunt în legătură cu care nu te consultă nimeni,* spusese Miles Naismith Vorkosigan. *Mark Pierre. Tu eşti Lord Mark Pierre Vorkosigan, cu drepturi depline pe Barrayar.*

Dar nu se afla pe Barrayar şi, dacă ar fi după el, nici nu va ajunge vreodată acolo. *Nu eşti fratele meu, iar Măcelarul Komarrului n-a fost nicicând tatăl meu,* i se adresă el pentru a mia oară zămislitorului său absent. *Mama a fost un replicator uterin.*

Dar puterea sugestiei îl marcase pentru totdeauna, diminuându-i satisfacţia simţită când încerca fiecare nou pseudonim, deşi cercetase liste de nume până când începuseră să-l usture ochii. Nume dramatice, simple, exotice, ciudate, obişnuite, prosteşti… Jan Vandermark fusese aliasul pe care-l folosise cel mai mult, încercare hilară care se apropiase cel mai mult de identitatea lui. *Mark!* strigase Miles, în timp ce era târât înapoi, spre moarte, după cum bănuia el în clipele acelea. *Numele tău e Mark!*

Nu sunt Mark. NU sunt fratele tău, descreieratule. Respingerea sună furios şi imens, dar când ecourile ei se stinseră, în spaţiul gol rămas în mintea lui părea să nu mai fie nimeni.

Îl durea capul, era o strânsoare care parcă-i măcina creierul, furişându-i-se de-a lungul şirei spinării, prin umeri şi gât, şi răspândindu-se sub ţeastă. Se frecă apăsat pe gât, dar încordarea continuă să-i cuprindă braţele, spatele şi umerii.

Nu fratele lui. Dar, pentru a spune lucrurilor pe nume, Naismith nu putea fi învinuit laolaltă cu ceilalţi zămislitori ai clonilor aflaţi la Casa Bharaputra, fiindcă nu el îl silise să trăiască. A, genetic vorbind, erau identici, desigur. Dar se ridica problema scopului. Şi a sursei banilor.

Lordul Miles Naismith Vorkosigan avea doar şase ani când un eşantion de ţesut, prelevat pentru o biopsie, fusese furat dintr-un laborator clinic din Barrayar, pe vremea ultimelor zvârcoliri ale rezistenţei komarrane în faţa cuceritorilor imperiali barrayarani. Nimeni, nici barrayaranii, nici komarranii nu se sinchiseau în vreun fel de Miles, copilul schilod. Toată atenţia era îndreptată asupra tatălui. Amiralul, Contele Aral Vorkosigan, Regent al Barrayarului, Cuceritor (sau Măcelar) al Komarrului. Aral Vorkosigan reprezentase voinţa şi inteligenţa care făcuse din Komarr prima cucerire barrayarană dincolo de hotarele planetei. Tot astfel devenise ţinta acţiunilor de rezistenţă şi răzbunare a komarranilor. Speranţa de a rezista cu succes se năruise cu timpul. Nădejdea de a reuşi o acţiune de răzbunare supravieţuise în amărăciunea exilului. Lipsit de forţe, arme sau sprijin, un grup de komarrani pusese la cale o răzbunare lentă, nebunească, dorind să lovească în tată prin fiul după care se ştia că era pierdut de iubire…

Asemeni unor vrăjitori din basme, komarranii au uneltit cu diavolul pentru a obţine o copie. Un clon bastard, gândi el, şi pufni într-un hohot de râs, tăcutei lipsit de veselie. Însă lucrurile au ieşit prost. Copilul schilod, otrăvit înainte de naştere de un alt duşman criminal al tatălui, crescuse straniu, imprevizibil; dublura sa genetică se dezvoltase normal… Acesta fusese primul semn că se deosebea de ceilalţi cloni, socotea el. După ce erau duşi la doctor pentru tratament, ceilalţi cloni se întorceau mai puternici, mai sănătoşi, crescând tot mai repede. De câte ori era *el* dus la doctori, iar asta se întâmpla foarte des, tratamentele lor dureroase păreau să-l facă mai bolnăvicios, mai pirpiriu. Protezele ce i se fixau de oase, gât sau spate nu-i erau niciodată de vreun folos. Doctorii îl *transformaseră* în acest pitic cocoşat de parcă l-ar fi turnat într-o formă, copiată după vreun mulaj al zămislitorului său. *Dacă Miles Vorkosigan nu era schilod, pesemne c-aş fi arătat normal.*

Când începuse a bănui adevăratul scop pentru care erau crescuţi ceilalţi cloni, fiindcă printre copii se răspândeau tot soiul de zvonuri ciudate pe care atenţii lor paznici nu le puteau anticipa şi ţine sub un control total, diformităţile somatice înregistrate în dezvoltarea sa îi provocaseră o bucurie tăcută şi

secretă. Era sigur că nu puteau folosi *un asemene*a corp pentru un transplant de creier. Putea fi ignorat, reuşind să scape de servitorii-temniceri care zâmbeau tot timpul…

Când stăpânii săi komarrani veniră să-l ia la vârsta de paisprezece ani, adevărata scăpare semănă cu un miracol. Apoi începuse instruirea. Lecţii dure şi nesfârşite, exerciţii fizice, îndoctrinare. La început, un destin, oricare ar fi fost el, i se păruse minunat în comparaţie cu sfârşitul care-i aştepta pe colegii lui de creşă. Acceptă pregătirea, îndârjit să-l înlocuiască pe zămislitorul său, dând astfel o lovitură în numele Komarrului, un loc pe care nu-l văzuse niciodată, împotriva Barrayarului, planetă încă nevizitată de el. Dar procesul de educaţie menit să-l transforme în Miles Vorkosigan se dovedise a fi ca o cursă ce respecta paradoxul lui Zenon. Indiferent cât de mult învăţa, cât de disperat se pregătea, cât de sever îi erau pedepsite greşelile, Miles învăţa mai repede, mai mult; când credea că o ajunsese din urmă, ţinta progresase deja, intelectual, sau din alt punct de vedere.

Cursa simbolică deveni mai reală de îndată ce stăpânii lui komarrani hotărâseră că sosise momentul să efectueze substituirea. Îl urmăriră pe imprevizibilul şi tânărul Lord Vorkosigan prin aproape jumătate de nexus al găurii de vierme, incapabili să-şi dea seama că atunci când dispăruse, încetase cu totul să existe, apărând ca Amiral Naismith. Komarranii nu aflaseră despre Amiralul Naismith. Nu planurile, ci întâmplarea îi adusese alături în urmă cu doi ani pe Pământ, exact acolo unde începuse stupida cursă având scopul de a trăi satisfacţia unei răzbunări care fusese uitată vreme de douăzeci de ani.

Nesincronizarea înrăutăţise situaţia într-un mod pe care komarranii nici măcar nu-l observaseră. Când începuseră să-l urmărească pe Vorkosigan, clonul lor făcut de comandă se afla la apogeul condiţionării lui mentale, convins până în străfunduri de scopurile revoltei, dornic să acţioneze fără a da înapoi. Nu-l salvaseră ei de soarta tuturor clonilor? După ce asistase vreme de optsprezece luni la tot felul de greşeli, călătorise şi văzuse lumea, aflase veşti necenzurate, păreri libere şi chiar cunoscuse câţiva oameni, în minte începuseră să-i încolţească îndoieli nemărturisite. Şi, la drept vorbind, era imposibil să se realizeze

până şi o copie a educaţiei de dimensiuni galactice ca a lui Vorkosigan fără a învăţa măcar din întâmplare cum să gândeşti. Iar pe deasupra, operaţia chirurgicală pentru înlocuirea oaselor de la picioare, perfect sănătoase, cu materiale sintetice, doar fiindcă Vorkosigan şi le strivise pe ale lui, fusese înfiorător de dureroasă. Dacă, data următoare, Vorkosigan îşi frângea gâtul? Chinuit în felul acesta, începuse să înţeleagă multe.

Cu timpul, umplerea minţii cu idei exclusiv despre Lord Vorkosigan aducea la fel de mult a transplant de creier ca şi o operaţie chirurgicală realizată cu vibrabisturiu şi ţesut viu. *Cel ce are planuri de răzbunare trebuie să sape două morminte.* Dar komarranii îl săpaseră pe-al doilea pentru *el.* Pentru persoana în care el încă nu se transformase, omul care ar fi putut fi, dacă n-ar fi fost silit, sub ameninţarea bastonului cu şocuri electrice, să se străduiască a deveni *altcineva.*

Într-o bună zi se trezise şi nu mai ştia sigur pe cine şi ce urăşte mai mult: Casa Bharaputra, pe komarrani sau pe Miles Naismith Vorkosigan?

Pufnind iritat, închise computerul şi se duse să-şi ridice preţiosul cub de date din buzunarul uniformei unde era încă ascuns. Gândindu-se mai bine, înainte de a îmbrăca uniforma cenuşie de ofiţer dendarii, se curăţă şi se depilă din nou. Era cât se poate de regulamentar. Dendarii-i să vadă doar suprafaţa lustruită, nu omul din interiorul omului din inte…

Căpătă curaj, ieşi din cabină, păşi pe coridor şi apăsă pe butonul soneriei de la uşa hermafroditului.

Niciun răspuns. Apăsă din nou. După o scurtă întârziere, se auzi vocea subţire şi tremurată a lui Thorne.

— Da?

— Naismith.

— Aha! Intră, Miles.

Vocea deveni mai precisă, încărcată de curiozitate.

Uşa alunecă în lături şi el făcu un pas înăuntru, dându-şi brusc seama că întârzierea se datora faptului că Thorne dormea. Hermafroditul stătea în pat, rezemat într-un cot, având părul castaniu ciufulit, iar mâna rămasă liberă tocmai se desprinsese de pe dispozitivul de deblocare a uşii.

— Iartă-mă, spuse el făcând un pas înapoi, dar uşa se închisese deja.

— Lasă, nu-i nimic, îl linişti hermafroditul, zâmbindu-i semiadormit, apoi îşi încovrigă trupul şi bătu cu palma, drept invitaţie, în poala acoperită de cearşaf. Pentru tine, oricând. Vino şi aşază-te. Vrei să te scarpin pe spate? Pari cam încordat.

Thorne purta o cămaşă de noapte cu volănaşe, din mătase moale şi dantelă fină, un decolteu adânc în formă de V care lăsa la vedere carnea albicioasă a sânilor.

Se retrase însă pe un scaun fixat în podea. Zâmbetul lui Thorne căpătă un aer muşcător, cu toate că el rămăsese perfect calm. Îşi drese glasul.

— Eu… m-am gândit c-ar fi vremea să discutăm mai în detaliu misiunea, aşa cum am promis.

Trebuia să verific programul de servicii. Oare Amiralul Naismith ştia ciclul de somn al căpitanului?

— De mult trebuia. Mă bucur că te-ai hotărât să ieşi din ceaţă. Ce dracu' ai făcut, Miles, pe unde-ai fost în ultimele opt săptămâni? Cine-a mai murit?

— Nimeni. Adică, opt cloni, presupun.

— Hmm. Thorne dădu din cap în semn de regret. Se aşeză în capul oaselor, alungând şi ultimele reminiscenţe de somn din ochi şi sinuozităţile ispititoare din postura lui dispărură. Vrei ceai?

— Sigur. Ori, m-aş putea întoarce după ce-ţi faci porţia de somn.

Ori după ce te îmbraci.

Îşi coborî din pat picioarele înveşmântate în mătase.

— Fii serios. Şi-aşa mă sculam peste o oră. Aşteptam clipa asta. Să ne trăim clipa.

Traversă cabina lipăind desculţ pentru a începe din nou ritualul ceaiului. Aşeză cubul de date în computer şi se opri un moment, atât din politeţe, cât şi din motive practice, până ce căpitanul sorbi de câteva ori din lichidul negru să se trezească de-a binelea. Ar fi vrut să-l vadă îmbrăcat în uniformă.

Reglă imaginea pe monitor şi Thorne se apropie de el.

— Am o hartă holografică detaliată a principalului complex medical al casei Bharaputra. Informaţiile au o vechime de nici

patru luni. Plus programul gărzilor şi modul de deplasare al patrulelor – sistemul lor de securitate e mai bine pus la punct decât al unui spital civil, semănând mai curând cu un laborator militar, dar nu e chiar o fortăreaţă. Grija lor de căpetenie e să descurajeze nepoftiţii locali puşi pe furat.

Şi, desigur, să-i împiedice pe unii dintre pacienţii mai puţini docili să evadeze. În cubul acela era înmagazinată o porţiune esenţială a fostei sale averi.

Imaginea codificată în culori se desfăşură în linii şi felii de lumină deasupra plăcii video. Complexul nu era, nici mai mult nici mai puţin, decât un labirint uriaş de construcţii, tuneluri, platforme pentru aparate de zbor, magazii, garaje şi chiar două ecluze pentru decolarea unor navete direct către orbita planetară.

Thorne îşi aşeză ceaşca pe masă, se aplecă asupra consolei computerului şi privi atent, vădit interesat. Luă dispozitivul de reglare de la distanţă şi răsuci imaginea hărţii, o micşoră şi o mări, apoi o fragmentă.

— Deci va trebui să începem prin a pune mâna pe ecluzele pentru navete?

— Nu. Clonii sunt ţinuţi laolaltă aici, în aripa de vest, în zona asta, amintind de un ospiciu. Mă gândeam că dacă aterizăm pe terenul de pregătire fizică am fi foarte aproape de acoperişul dormitorului lor. Bineînţeles, nu mă interesează ce distrugeri va provoca naveta la coborâre.

— Normal. Pe faţa căpitanului trecu un rânjet fugar. Momentul?

— Vreau să dăm lovitura noaptea. Nu atât pentru acoperire, fiindcă aterizarea unei navete de luptă n-are cum să treacă neobservată, ci pentru că e singurul moment al zilei când clonii sunt adunaţi într-o zonă redusă ca suprafaţă. În cursul zilei sunt dispersaţi în zonele de joacă şi de exerciţii fizice, la bazin şi aşa mai departe.

— Şi-n sălile de studiu nu?!

— Nu, nu tocmai. Nu-i învaţă ceva care să depăşească necesarul pentru integrarea în societate. E mare lucru dacă un clon ştie să numere până la douăzeci şi să recunoască semne. Creiere de rezervă.

Acest lucru îl ajutase să-şi dea seama că se deosebea de restul clonilor. Un educator uman îl iniţiase într-un domeniu foarte cuprinzător de programe virtuale de educaţie. Uneori i se întâmpla să stea cu zilele lângă computer, primind felicitări pentru reuşite. Spre deosebire de educatorii lui komarrani de mai târziu, cei de la Casa Bharaputra se repetau la nesfârşit şi nu-l pedepseau niciodată, nu-l înjurau, nu-şi ieşeau din răbdări şi nici nu-l supuneau la exerciţii fizice istovitoare în urma cărora i se făcea rău ori îşi pierdea cunoştinţa…

— În ciuda situaţiei de acolo, reluă el, clonii acumulează un volum surprinzător de mare de informaţii. Multe de la jocurile holovideo. Copii inteligenţi. Prea puţini dintre ei au zămislitori idioţi, altfel n-ar fi adunat suficiente averi pentru a-şi cumpăra această formă de prelungire a vieţii. Nemiloşi, da, dar în niciun caz dobitoci.

Thorne privi printre gene la imagini, disecând zona, fragmentând clădirile nivel cu nivel, studiind dispunerea lor.

— Prin urmare, zece-doisprezece luptători dendarii echipaţi complet trezesc cincizeci sau şaizeci de puşti din somnul lor adânc la miezul nopţii… vor şti că venim după ei?

— Nu. Apropo, luptătorii trebuie preveniţi că nu arată exact ca nişte copii. Îi luăm pe cei din ultimul an de dezvoltare. Majoritatea au zece sau doisprezece ani, dar, datorită acceleratorilor de creştere, arată ca nişte adolescenţi în pragul maturităţii.

— Nătăfleţi?

— Nu chiar. Beneficiază de o pregătire fizică de excepţie. Cât se poate de sănătoşi. Tocmai de aceea nu-s crescuţi în etuve până în momentul transplantului.

— Dar ei… ei ştiu? Au idee ce-o să li se întâmple? întrebă Thorne cu un aer încruntat şi gânditor.

— Nu, nu li se spune. Li se povestesc tot soiul de minciuni, care mai de care. Sunt convinşi că se află într-o şcoală specială, din motive de securitate, pentru a-i feri de primejdii. Că ei ar fi prinţi şi prinţese, ori moştenitori ai unor bogătaşi, ori ai unor mari conducători militari, şi că într-o zi, nu prea îndepărtată, părinţii, mătuşile ori ambasadorii lor vor veni să-i ducă spre o viaţă viitoare sclipitoare… iar apoi, desigur, vine şi persoana

zâmbitoare şi-i cheamă deoparte din mijlocul tovarăşilor de joacă, spunându-le că aceea e marea zi, iar ei dau fuga… Se opri, înghiţindu-şi nodul din gât. Aleargă să-şi ia lucrurile personale şi se laudă faţă de prieteni…

Thorne bătea, distrat, cu dispozitivul de control video, în palma celeilalte mâini şi pălise.

— Înţeleg restul.

— Iar ei merg fericiţi, de mână cu ucigaşii.

— Opreşte-te cu depănarea scenariului, ori vrei să mă faci să vărs?!

— Cum asta, păi ştiai de ani de zile ce se petrece acolo, îl luă el în râs. Cum de-ai devenit atât de sensibil peste noapte?

Puse frâu izbucnirii de amărăciune. Naismith trebuia să fie Naismith.

Thorne îi aruncă o privire tăioasă.

— Aminteşte-ţi că ultima oară *eu* am vrut să-i prăjesc de pe orbită. N-ai vrut să mă laşi.

Care ultima oară? Doar nu s-a întâmplat nimic în ultimele trei zile. Va trebui să revadă jurnalul de misiuni la o dată anterioară, la naiba. Ridică din umeri, fără a răspunde tranşant.

— Deci, reveni Thorne, puştii ăştia… au motive… ne pot considera duşmani ai părinţilor lor, veniţi cu intenţia de a-i răpi cu puţin timp înainte de fi duşi acasă? Asta ne va crea mari probleme.

Îşi strânse şi-şi răsfiră degetele mâinii drepte.

— Poate că nu. Copiii… au o cultură numai a lor. Transmisă de la un an la altul. Tot felul de zvonuri. Poveşti cu spiriduşi. Îndoieli. Ţi-am spus, proşti nu-s. Supraveghetorii lor adulţi încearcă să descurajeze zvonurile, fac haz de ele, ori le combină cu altele, minţindu-i.

Şi totuşi, pe el nu-l duseseră de nas. Însă el trăise în creşă mai mult decât majoritatea celorlalţi. Apucase să vadă cloni venind şi plecând, avusese vreme să vadă cum se repetă lucrurile şi pseudo-biografiile. Avusese prilejul să asiste la mici inadvertenţe şi greşeli ale supraveghetorilor, care se acumulaseră în memoria lui.

— Dacă e la fel… *Dacă-i la fel cum era pe vremea când am trăit acolo,* îi veni să zică, dar salvă situaţia: Cred că ştiu cum să-i conving. Lasă asta în seama mea.

— Bucuros.

Thorne luă un scaun pe care-l fixă în podea aproape de consola computerului şi alături de el, se aşeză şi introduse rapid câteva observaţii privind probleme de logistică, unghiul de atac, luptători de avangardă şi de sprijin şi trasă rute prin interiorul clădirilor.

— Două dormitoare? întrebă el curios arătând cu degetul.

Unghiile lui Thorne erau tăiate simplu, nelăcuite.

— Da. Băieţii sunt ţinuţi separat de fete, chiar cu mare grijă. Clienţii-femei vor să se trezească în trupuri care să aibă semnul virginităţii.

— Am priceput. Bun. Printr-un miracol, îi încărcăm pe toţi puştii ăştia înainte de a apărea forţele lui Bharaputra…

— Rapiditatea intervenţiei este esenţială, exact.

— Ca de obicei. Dar dacă o să apară vreo încurcătură ori întârziere, bharaputranii vor fi pretutindeni. Spre deosebire de cazurile din Marilac şi Dagoola, n-avem la dispoziţie săptămâni să-i învăţăm pe puşti procedurile de urcare pe navetă. Şi-atunci ce facem?

— Imediat ce se află pe navetă, clonii devin ostaticii *noştri.* Avându-i la bord, suntem siguri că nu ne vor ataca pentru a ne distruge. Atâta vreme cât mai există vreo şansă de a-şi recupera clonii, bharaputranii nu-şi vor risca investiţia.

— Dar dacă vor considera că au pierdut orice speranţă, vor căuta să ne pedepsească pe măsură, pentru a-i descuraja pe alţii cu intenţii similare.

— Adevărat. Trebuie să semănăm îndoieli în mintea lor.

— Atunci, următoarea mişcare a lor – dacă reuşim să decolăm cu naveta – va fi să încerce distrugerea navei *Ariel* înainte ca noi să ajungem la ea, tăindu-ne astfel posibilitatea de a scăpa.

— Viteza, repetă el cu încăpăţânare.

— Situaţiile neprevăzute, dragă Miles. Trezeşte-te. Doar nu-i nevoie să-ţi pun în funcţiune creierul în fiecare dimineaţă… mai vrei ceai? Nu? Sugerez, pentru cazul că întârziem nepermis de

mult la sol, ca *Ariel* să se refugieze la Staţia Fell, iar noi realizăm acolo joncţiunea cu ea.

— Staţia Fell? Cea orbitală? Ezită. De ce?

— Baronul Fell are de tranşat o răzbunare cu Bharaputra şi Ryoval, ai uitat?

Lupte intestine şi politice jacksoniene; nu cunoştea toate dedesubturile cum s-ar cuveni. Nici măcar nu se gândise să-şi caute un aliat printre celelalte Case. Toate erau criminale, perfide, tolerându-le sau sabotându-le pe celelalte, după cum bătea vântul puterii. Iar apărea Ryoval menţionat în discuţie. De ce? Îşi căută scăparea într-o nouă ridicare din umeri.

— Dacă rămânem blocaţi, prizonieri pe Staţia Fell cu cincizeci de cloni tineri în vreme ce Bharaputra plăteşte din gros la punctele de control ale staţiile de salt, situaţia noastră nu va fi deloc mai roză. Nu trebuie să ne încredem în niciun jacksonian. O ştergem şi facem saltul cât mai repede posibil, asta-i strategia cea mai potrivită.

— Bharaputra nu va reuşi să atragă de partea ei Staţia de Salt Cinci, fiindcă e proprietatea lui Fell.

— Da, dar eu vreau să revenim pe Escobar. Clonii pot fi adăpostiţi în siguranţă acolo.

— Ascultă, Miles, saltul înapoi pe această rută e deţinut de consorţiul dominat deja de Bharaputra. N-o să ne întoarcem pe aceeaşi cale, decât dacă n-ai cumva vreun as în mânecă – adevărat? Atunci dă-mi voie să-ţi sugerez drept cea mai bună rută de fugă Staţia de Salt Cinci.

— Chiar îl consideri pe Fell un aliat pe care să te poţi bizui? întrebă el precaut.

— Nicidecum. Dar e duşmanul duşmanilor noştri. În misiunea asta.

— Dar saltul de la Cinci ne duce la Inelul Hegen. Nu putem face saltul în teritoriul Cetagandăi, iar cealaltă rută din Inel e spre Komarr, via Pol.

— Ocolitoare, dar mult mai sigură.

Poate pentru voi! Acolo e blestematul Imperiu Barrayar! Îşi reţinu cu greu dorinţa de a ţipa.

— Inelul-Pol-Komarr-Sergyar, şi înapoi la Escobar, enumeră Thorne înveselit. Să ştii, chiar o să meargă! Mai adăugă nişte

notaţii, aplecându-se peste consola computerului şi făcând cămaşa de noapte să lunece şi să sclipească în lumina glazurată a ecranului. Apoi îşi propti coatele de consolă şi-şi rezemă bărbia în palme, strivindu-şi sânii care se frecau de ţesătura subţire. Expresia de pe faţa lui deveni gânditoare. În cele din urmă, se uită la el cu un zâmbet ciudat, aproape trist.

— Au evadat vreodată cloni? întrebă Thorne calm.

— Nu, răspunse el maşinal.

— În afară de clonul tău, bineînţeles.

Conversaţia luase o turnură periculoasă.

— Nici clonul meu n-a evadat. Pur şi simplu a fost scos de cumpărătorii lui. Trebuia să încerce o evadare… dar în caz de reuşită, ce viaţă ar fi avut?

— Cincizeci de puşti… repetă Thorne şi oftă. Ştii ceva? Misiunea asta *chiar îmi place.*

Aşteptă, fixându-l cu ochi alerţi şi strălucitori.

Vădit stânjenit, îşi înfrână dorinţa de a rosti un stupid „Mulţumesc”, dar, negăsind altceva mai bun de spus, îşi ţinu gura, dând naştere unui moment de tăcere stângace.

— Presupun, salvă Thorne situaţia după muţenia de mai înainte, că unuia crescut într-un asemenea mediu i-ar veni foarte greu, să aibă cu adevărat încredere în altcineva. În cuvântul cuiva. În bunele intenţii.

— Şi eu… cred la fel.

Asta era o temă apărută întâmplător, sau prevestitoare de ceva cumplit? O capcană…

Având încă surâsul acela bizar şi misterios pe chip, Thorne se aplecă spre el, îi prinse bărbia în mâna atletică şi puternică şi-l sărută.

Nu-şi dădu seama dacă era mai potrivită respingerea ori participarea, astfel încât nu reacţionă în niciun fel, rămânând cu ochii încrucişaţi, paralizat de panică. Catifelată şi parfumată, gura lui Thorne era călduţă, având un gust de ceai şi portocală. Oare Naismith se… culca şi cu arătarea asta? Dacă da, cine şi ce făcea cui? Sau o făceau cu rândul? *O fi chiar atât de rău?* Groaza lui crescu, însoţită de o undă de dorinţă imposibil de negat. *Cred c-aş fi în stare să şi mor, numai să fiu mângâiat.* Trăise mereu singur.

Spre uşurarea lui greu de descris, Thorne se retrase în cele din urmă, deşi nu de tot, reţinându-i bărbia între degete. După încă un moment de tăcere mormântală, zâmbetul lui Thorne se crispă.

— Cred că n-ar trebui să te mai stârnesc, oftă el. Dacă ţinem seama de toate, e o doză de cruzime în asta.

Îi eliberă bărbia, se ridică şi starea de visare senzuală dispăru brusc.

— Mă-ntorc într-o clipă.

Intră în camera de duş, închizând uşa în urma lui.

Rămase pe scaun, dezarticulat şi tremurând. *Ce dracu înseamnă purtarea asta?* Iar dintr-un colţişor al minţii veni un gând: *Ţi-ai putea pierde virginitatea în călătoria de acum, pariez,* iar din altul: *Nu! Nu cu o asemenea creatură!*

Fusese pus la încercare? Trecuse testul, ori nu? Thorne nu-l acuzase de nimic şi nici nu chemase sprijin înarmat. Căpitanul punea probabil la cale arestarea lui chiar în aceste momente, prin legătura de comunicaţii din camera de duş. La bordul navei aflate în spaţiu nici nu avea unde să fugă. Îşi încrucişă braţele la piept, strivindu-şi torsul între palme. Făcând un efort, puse mâinile pe consolă şi îşi sili muşchii să se relaxeze. *Poate că nu mă vor ucide.* Îl vor duce înapoi la Flotă pentru a fi omorât de Naismith.

Fără a fi însoţit de vreo echipă de luptători care să sfărâme uşa, Thorne reveni curând. Elegant, în uniformă. Luă cubul de date de pe consola computerului şi-şi îndoi degetele pe deasupra lui.

— O chem pe sergentul Taura, luăm cubul şi ne apucăm să facem un plan serios.

— A, da. Era şi timpul.

N-ar fi vrut să lase preţiosul cub în mâinile altcuiva. Dar se părea că rămăsese tot Naismith în ochii lui Thorne, care-şi ţuguie buzele:

— Acum, dacă tot a sosit momentul să informăm echipajul, nu crezi c-ar fi o idee bună să întrerupem orice legătură a navei cu exteriorul?

O idee remarcabilă, deşi el s-ar fi temut s-o sugereze, socotind c-ar putea fi prea ciudată şi generatoare de suspiciuni.

Pesemne că procedura nu era chiar neobişnuită în operaţiuni secrete. Nu ştia când urma să se întoarcă adevăratul Naismith la flotă, dar după lipsa de rezerve cu care îl întâmpinaseră mercenarii, se părea că revenirea lui era aşteptată. În ultimele trei zile trăise cu spaima că echipajul putea primi ordine ferme prin fascicul îngust sau curier-salt de la adevăratul Amiral, cerând revenirea navei *Ariel* la bază. *De-aş mai avea câteva zile. Doar câteva, şi răscumpăr totul.*

— Da. Chiar te rog.

— Am înţeles, domnule. Thorne ezită. Cum te mai simţi acum? Toată lumea ştie că indispoziţiile astea ale tale pot ţine şi săptămâni întregi. Dacă te odihneşti cum trebuie, te asigur că-ţi va reveni energia şi pofta de viaţă până în momentul îndeplinirii misiunii. Să le transmit celorlalţi să-ţi dea pace o vreme?

— Păi… ţi-aş fi recunoscător, Bel. Ce noroc! Dar să mă ţii la curent, bine?

— A, desigur. Poţi avea încredere. E un raid simplu, singura problemă fiind turma aceea de puşti, dar o las pe seama priceperii tale.

Bine. După ce zâmbi şi salută vesel, fugi spre izolarea şi siguranţa oferită de propria-i cabină. Amestecul ameţitor de entuziasm şi durerea de cap datorată încordării îi dădură o stare de plutire. Când uşa se închise etanş în urma lui, se lăsă să cadă pe pat şi se apucă de cuvertură să-şi potolească tremurul. *Se va întâmpla cu adevărat.*

*****

Mai târziu, cercetând răbdător jurnalele navei pe computerul din cabină, descoperi informaţii vechi de patru ani despre precedenta vizită a navei *Ariel* în Întregul Jackson. Începeau cu detalii enervant de plicticoase privind un contract de aprovizionare, articole de inventar privind un transport de arme care urmau să fie încărcate de la staţia de transfer orbital a Casei Fell. Absolut fără nicio introducere, auzi vocea lui Thorne, care introdusese pe nerăsuflate o declaraţie misterioasă: „Murka l-a pierdut pe Amiral. A fost reţinut ca prizonier de Baronul Ryoval. Acum va trebui să închei un târg diavolesc cu Fell.”

Apoi detalii despre o deplasare cu o navetă de luptă, urmate de plecarea precipitată a lui *Ariel* de la Staţia Fell cu marfa doar pe jumătate încărcată. Aceste evenimente erau succedate de două conversaţii fascinante şi inexplicabile între Amiralul Naismith şi Baronii Ryoval şi, respectiv, Fell. Ryoval lansa ameninţări neobişnuite pe un ton nervos şi bolborosit. Cuprins de nelinişte, studie faţa atrăgătoare, contorsionată însă de furie, a baronului. Chiar şi într-o societate care preţuia cruzimea, Ryoval era un bărbat pe care şi ceilalţi puternici jacksonieni îl cam ocoleau. Amiralul Naismith părea să fi mers de-a dreptul.

Fell se dovedea mai capabil să-şi controleze furia rece. Ca de obicei, toate informaţiile cu adevărat esenţiale, inclusiv, sau mai ales, motivul vizitei, se pierduseră între ordinele date de Amiralul Naismith. Reuşi totuşi să afle un element surprinzător, anume că luptătoarea înaltă de doi metri patruzeci, sergentul Taura, era un produs al laboratoarelor de genetică ale Casei Bharaputra, fiind prototipul supersoldatului alcătuit prin inginerie genetică.

Semăna cu întâlnirea neaşteptată a cuiva din propriul oraş de baştină. Cuprins de un val nebunesc de dor de casă, ar fi dorit să o convoace pentru a depăna amintiri. Era evident că Naismith îi răpise inima sau, măcar, o furase de acolo, deşi nu asta părea să fie jignirea care declanşase ieşirea furioasă a lui Ryoval. Totul îi rămase neinteligibil.

Reuşi să priceapă altceva. Baronul Fell era un potenţial consumator de cloni. Într-o acţiune de răzbunare, vechiul său rival, Ryoval, aranjase uciderea clonului cu puţin înainte de transplantul care avea să-i redea lui Fell un trup nou, lăsându-l pe acesta prizonier al îmbătrânirii ireversibile. Indiferent de planurile de rezervă ale lui Thorne, socoti că, în măsura posibilităţilor, se va strădui din răsputeri să-l evite pe Baronul Fell.

Respiră uşurat, închise computerul şi se apucă din nou să exerseze simulări pe casca înzestrată cu dispozitive de comandă, având la îndemână un program de pregătire pus la dispoziţie de producător, care, din fericire, nu fusese şters din memorie. *O să reuşesc până la urmă. Cu orice chip.*

CAPITOLUL PATRU

— Nici după sosirea ultimului curier nu avem răspuns de la *Ariel,* domnule, raportă locotenentul Hereld, parcă cerându-şi scuze.

Miles îşi încordă pumnii de neputinţă. Se sili să-şi ţină palmele lipite de cusătura pantalonilor, însă energia părea să se transmită picioarelor, fiindcă începu să păşească de la un perete la celălalt în cabina de comunicaţii şi navigaţie a navei *Triumph.*

— Ăsta-i al treilea… al treilea? Ai repetat mesajul prin fiecare curier?

— Da, domnule.

— Al treilea eşec. La naiba, ce-l împiedică pe Bel?

În faţa acestei întrebări retorice, locotenentul Hereld ridică neputincioasă din umeri.

Miles mai traversă o dată încăperea, încruntându-se înfuriat. Ducă-se naibii diferenţa de timp. Voia să ştie *pe loc* ce se întâmplă. Comunicaţiile prin fascicul îngust traversau o regiune de spaţiu local cu viteza luminii, dar singura modalitate de a primi informaţii printr-o gaură de vierme era de a le înregistra fizic, încredinţându-le unei nave care efectua saltul, transmiţându-le următoarei staţii de retransmisie, de unde erau emise printr-un fascicul adresat următoarei găuri de vierme şi transportate din nou prin salt, dacă merita, economic vorbind, să se menţină un astfel de serviciu. În regiunile cu trafic intens de mesaje, curierii făceau salturi cam la o jumătate de oră, ori chiar mai frecvent. Între Escobar şi Întregul Jackson, curierii aveau un program de salt la fiecare patru ore. Prin urmare, la întârzierea datorată vitezei limitate a luminii, se adăuga acest element arbitrar, factorul uman. Astfel de întârzieri se dovedeau uneori utile pentru cei care făceau jocuri complicate în finanţele interstelare şi rate de schimb. Ori pentru subordonaţii care gândeau independent şi voiau să păstreze ascunse informaţiile suplimentare de ochii superiorilor – Miles folosise deseori această decalare spre propriul lui folos. O serie de cereri de clarificare a problemelor şi răspunsurile la ele îi puteau oferi suficient timp pentru a declanşa tot soiul de evenimente.

Tocmai de aceea ţinuse ca ordinul de rechemare către *Ariel* să fie personal, autoritar şi cât se poate de limpede. Dar Bel nu-i trimisese nici măcar un răspuns care să mimeze nepriceperea, de genul: *Ce vreţi să spuneţi de fapt, domnule?* Bel nu-i răspunsese deloc.

— Nu cumva e vreo eroare a sistemului de curierat? Restul traficului... mai sunt şi alte nave pe drum care-şi primesc mesajele?

— Da, domnule, am verificat. Fluxul informaţional e normal pe tot parcursul până la Întregul Jackson.

— Deci au prezentat un plan de zbor către Întregul Jackson, şi chiar au efectuat saltul prin punctul de ieşire?

— Da, domnule.

Au trecut deja patru zile. În afară de această rută foarte scurtă de la Escobar până la Întregul Jackson, până acum nu se descoperiseră altele care să prezinte interes şi să fie cartografiate. Nu şi-l putea imagina pe Thorne alegând un asemenea moment pentru a se juca de-a cartograful pentru a pleca în explorare. Mai exista câte-o navă care efectua saltul pe o rută standard perfect verificată şi nu se mai materializa niciodată de cealaltă parte... transformându-se într-o pată irecuperabilă de quarci în ţesătura spaţiu-timp, din cauza vreunei defecţiuni greu de depistat la barele Necklin sau în sistemul neurologic de control al pilotului. Pe o rută comercială ca aceasta, curierii specializaţi în salturi urmăreau traficul cu multă atenţie, astfel că ar fi raportat imediat o asemenea dispariţie.

Luă – mai mult forţat – o hotărâre, iar asta avu darul de a-i spori starea de enervare cu câteva gradaţii. În ultima vreme, nu mai era obişnuit să intre în acţiune din pricina unor evenimente care să nu se afle sub controlul lui. *Asta nu figura în planurile mele de astăzi, ce naiba!*

— În regulă, Sandy. Convoacă, te rog, o întrunire a ofiţerilor. Căpitan Quinn, căpitan Bothari-Jesek şi comodor Jesek în sala de şedinţe de pe *Triumph,* imediat ce sunt disponibili.

Hereld ridică din sprâncene în semn de mirare de îndată ce degetele ei începură să tasteze instrucţiunile pentru a le îndeplini. Toţi făceau parte din Consiliul de Criză.

— Treaba-i serioasă, nu-i aşa, domnule?

Reuşi să-i zâmbească şi încercă să dea vocii un ton glumeţ:

— Te afectează serios doar pe tine, locotenent.

Nu tocmai. Cum avea de gând frăţiorul Mark s*ă folosească* plutonul de luptători pe care-l mobilizase?

Doisprezece soldaţi dendarii complet echipaţi nu reprezentau o forţă de foc de neglijat. Totuşi, în comparaţie cu resursele militare ale Casei Bharaputra, să zicem… *reprezentau o forţă suficientă pentru a te băga într-o mare belea, dar inadecvată pentru a-ţi croi drum de scăpare cu arma în mână.* Gândindu-se la oamenii săi – Doamne, Taura! – urmându-l prosteşte pe nepriceputul Mark într-o acţiune tactică descreierată, socotind că e *el* şi încrezându-se orbeşte, îi veni să-şi iasă din pepeni. În mintea lui urlau sirene şi se aprindeau lumini roşii de pericol. *Bel, de ce nu răspunzi?*

***

Miles se trezi păşind agitat şi prin sala mare de şedinţe a navei *Triumph,* dând roată mesei de analiză tactică, până când Quinn îşi ridică bărbia din palme şi mormăi iritată:

— Ce-ar fi *să te aşezi?*

Quinn nu era la fel de neliniştită; încă nu-şi rodea unghiile. Marginile lor rămăseseră netede, ca nişte semiluni care nu intraseră în eclipsă. Asta îl mai calmă pe Miles. Se lăsă pe un scaun fixat în podea. Curând însă, începu să bată sacadat cu talpa în covorul antiderapant. Quinn se uită ţintă la piciorul cu pricina, se încruntă, deschise gura, gata să spună ceva, renunţă şi clătină din cap. El încetă să mai lovească în podea şi-şi dezveli dinţii într-un zâmbet fals şi precipitat. Din fericire, înainte ca energia lui nervoasă să se materializeze în vreun tic şi mai supărător, apăru Baz Jezek.

— Elena vine imediat de pe *Peregrine,* raportă el, aşezându-se pe scaunul preferat de lângă staţia de lucru, şi, tot din obişnuinţă, apelă pe computer interfaţa cu operaţiunile de întreţinere ale flotei. Trebuie să sosească dintr-un moment în altul.

— Bine, mulţumesc, spuse Miles, aprobând cu o mişcare din cap.

La prima lor întâlnire, cu aproape zece ani în urmă, adică la naşterea Mercenarilor Dendarii, inginerul era un tânăr nefericit, înalt, slab, brunet şi încrâncenat, de douăzeci de ani. La vremea aceea, schema de organizare consta doar din Miles, paza lui de corp de origine barrayarană, fiica acestuia, o navă de transport depăşită moral, trecută pe lista de dezmembrări, şi pilotul specializat în salturi, un individ deprimat cu tendinţe sinucigaşe, şi un plan rău conceput de contrabandă cu arme, menit să-i facă bogaţi peste noapte. Miles îl angajase pe Baz ca om credincios Lordului Vorkosigan, înainte ca Amiralul Naismith să fi fost inventat. Acum, îndreptându-se spre patruzeci de ani, Baz rămăsese la fel de slab, discret, cu păr mai puţin negru, însă manifestând o deplină încredere în propriile-i puteri. Lui Miles îi amintea de un stârc, păşind la marginea unui lac înţesat de trestii: îndelungi momente de împietrire, apoi mişcări măsurate cu zgârcenie.

Conform promisiunii, Elena Bothari-Jesek intră curând în încăpere şi se aşeză lângă soţul ei. Fiind amândoi de serviciu în acele momente, îşi limitară demonstraţiile de afecţiune la un schimb de zâmbete şi la o atingere fugară a mâinilor pe sub masă. Elena nu uită, desigur, să-i zâmbească lui Miles.

Dintre toţi dendarii membri ai Consiliului de Criză care-l cunoşteau drept locotenent Lord Vorkosigan, Elena era cea mai iniţiată. Tatăl ei, fostul sergent Bothari, fusese armurierul credincios şi protectorul personal al lui Miles încă din ziua când se născuse. Egali prin vârstă, Miles şi Elena crescuseră practic împreună, întrucât Contesa Vorkosigan manifestase un interes matern faţă de fetiţa orfană de mamă. Elena ştia de existenţa Amiralului Naismith, a Lordului Vorkosigan şi a amicului Miles mai bine decât oricine altcineva.

Preferase însă căsătoria cu Baz Jezek... Lui Miles i se părea liniştitor şi util să o considere pe Elena drept soră. Îi era, de fapt, soră vitregă. La fel de înaltă ca soţul ei, avea părul negru tuns scurt şi pielea albă ca fildeşul. În liniile acviline ale chipului ei Miles încă reuşea să detecteze trăsăturile ca de câine barzoi ale sergentului Bothari, urâţenia recunoscută a acestuia transmiţându-se şi transformându-se, printr-o uimitoare alchimie genetică, în frumuseţea aurită a Elenei. *Elena, încă te*

iubesc, fir-ar să fie... dar alungă acest gând. Acum o avea pe Quinn. Ori, mai precis, partea din el care, pentru restul lumii, era Amiralul Naismith.

Ca ofiţer dendarii, Elena reprezenta cea mai desăvârşită realizare a lui. O urmărise depăşind faza de tinereţe sfioasă, furioasă, debusolată, căreia îi este barată calea către cariera militară de legile din Barrayar, până ajunsese şef de pluton, ofiţer operativ acoperit, ofiţer de stat-major şi comandant de navă. Comodorul Tung, care se pensionase, o numise odată drept cel mai bun ucenic pe care-l avusese în probleme militare. Miles se întreba uneori dacă menţinerea forţei de Mercenari Dendarii reprezenta un serviciu adus Securităţii Imperiale, o satisfacere a capriciilor discutabilei sale personalităţi cu multiple faţete, altfel spus, dispersate, sau un dar secret făcut Elenei Bothari, şi care era ponderea reală a fiecăruia dintre mobiluri. În unele cazuri, adevăratele izvoare ale istoriei se dovedesc a fi extrem de tulburi.

— Încă n-am primit nicio veste de la *Ariel,* începu Miles, fără altă introducere.

În cadrul acestui grup nu era nevoie de asemenea formalităţi. Întrucât toţi cunoşteau laturile cele mai ascunse ale operaţiunilor, îşi putea îngădui să gândească cu voce tare în faţa lor. Pe măsură ce permitea contopirea Amiralului Naismith cu Lordul Vorkosigan, simţea că se calmează. Putea chiar să uite pentru câteva momente pronunţia strict betană a lui Naismith, tolerând câtorva sunete guturale din barrayarană să se strecoare între cele oarecum injurioase. Fiindcă aveau să fie şi asemenea vorbe în cadrul acestei întruniri, pentru asta putea băga mâna în foc.

— Vreau să plecăm după ei.

Quinn bătu scurt darabana cu degetele în tăblia mesei.

— Mă aşteptam la astă. Prin urmare, micuţul Mark a anticipat acelaşi lucru? Doar te-a studiat. Te cunoaşte prea bine. N-ar putea fi o capcană? Aminteşte-ţi cum te-a purtat data trecută de colo-colo.

Miles se crispă.

— N-am uitat. Şi mie mi-a trecut prin minte c-ar putea fi o înscenare. Tocmai din cauza asta n-am pornit după ei acum douăzeci şi patru de ore.

Adică imediat după întrunirea întregului stat-major care se încheiase în pripă, cu sentimente de jenă. Trecuse prin momente în care ar fi fost în stare să comită fratricid.

— Presupunând că la început Bel a fost dus de nas – ceea ce mi se pare cu totul rezonabil, fiindcă mulţi alţii au păţit-o la fel – s-ar putea ca decalajul de timp să-i ofere lui Mark prilejul de a face vreo gafă, iar lui Bel să înţeleagă situaţia. Dar, în acest din urmă caz, ordinul de rechemare la bază trebuia să dea roade.

— Mark face o figură grozavă jucând rolul tău, nu se putu abţine Quinn, judecând după propria-i experienţă. Dacă nu anticipezi posibilitatea existenţei unei dubluri, Mark pare să te reprezinte pentru una dintre zilele tale proaste. Înfăţişarea exterioară e perfectă.

— Dar Bel ştie că există această posibilitate, interveni Elena.

— Da, recunoscu Miles. De aceea cred că Bel nu s-a lăsat păcălit. Pesemne c-a fost azvârlit în spaţiu.

— Mark ar avea nevoie de un nou echipaj, în orice caz, de oameni pentru a face nava să funcţioneze, spuse Baz. Deşi putea să aibă ajutoare care să-l aştepte undeva.

— Dacă ar fi plănuit o asemenea acţiune piraterească şi criminală, nu cred c-ar fi luat la bord un pluton de luptători de comando care i s-ar putea opune. Uneori, raţiunea se putea dovedi liniştitoare. Doar uneori. Miles trase aer în piept şi continuă: Ori, poate că Bel a fost mituit.

***

Baz ridică neîncrezător din sprâncene; Quinn strânse din dinţi, fără însă a-şi muşca unghia degetului mic de la mâna dreaptă pe care şi-l ţinea în gură.

— Mituit, cu ce? exclamă Elena. În niciun caz cu bani. Zâmbi strâmb. Îţi închipui cumva că Bel a renunţat la încercarea de a te seduce şi e gata să accepte orice?

— Nu-i deloc de râs, spuse Miles tăios.

Baz îşi mască izbucnirea dezaprobatoare tuşind discret şi reuşi să-l privească pe Miles drept în ochi, apoi lăsă ochii în jos şi zâmbi pe sub mustaţă.

— În fine, e o glumă mai veche, se înmuie Miles. Dar depinde de ce pune Mark la cale pe Întregul Jackson. Tipul de… ei bine, sclavie, practicată de diferiţi sculptori de trupuri jacksonieni reprezintă o jignire gravă pentru Bel, care are o gândire foarte progresistă. Dacă Mark şi-a pus în gând să lovească în planeta natală, ar putea găsi un aliat în Bel.

— Pe cheltuiala Flotei? întrebă Baz.

— Asta e vecină cu revolta, recunoscu Miles, împotriva voinţei lui. Eu nu aduc acuzaţii, fac doar supoziţii. Încerc să întrevăd toate posibilităţile.

— În acest caz, pesemne că destinaţia lui Mark nu e Întregul Jackson, spuse Baz. Din spaţiul local jacksonian se poate sări în alte patru direcţii. Iar *Ariel* doar trece pe acolo.

— Da, din punct de vedere fizic, e posibil, admise Miles. Însă psihologic vorbind… L-am studiat şi eu pe Mark. Şi cu toate că nu-s în stare să spun că-l cunosc perfect, ştiu că Întregul Jackson are o importanţă imensă în viaţa lui. Asta-i doar o bănuială, dar o simt în adâncul fiinţei mele. (Ca pe o gravă tulburare digestivă.)

— Cum de ne-a orbit Mark de data asta? întrebă Elena. Îmi închipuiam că SecImp îl urmăreşte pas cu pas, pentru a ne scuti de surprize.

— Aşa se şi procedează. Primesc în mod regulat rapoarte de la Illyan, spuse Miles. Ultimul, pe care l-am citit la cartierul general al SecImp în urmă cu trei săptămâni, îl semnala pe Mark pe Pământ. Intervine însă decalajul ăsta de timp. Dacă el a părăsit Pământul acum cinci săptămâni, să zicem, raportul încă se află în drum de la agentul de pe Pământ spre Illyan, apoi spre mine. Pariez pe ce vreţi voi că în următoarele zile vom primi un mesaj cifrat din partea cartierului general prin care vom fi avertizaţi că l-au pierdut pe Mark. Iarăşi.

— Iarăşi? exclamă Elena. Le-a mai scăpat şi altă dată de sub urmărire?

— În câteva rânduri. De trei ori, ca să fiu mai precis. Miles făcu o pauză înainte de a continua. Vedeţi voi, din când în când, de trei ori în ultimii doi ani, am încercat să iau legătura cu el personal. L-am invitat la mine, pe Barrayar ori cel puţin să ne întâlnim. De fiecare dată s-a speriat, a dispărut şi şi-a schimbat

identitatea – se pricepe destul de bine la asta de pe vremea când a fost prizonier al teroriştilor komarrani – iar oamenilor lui Illyan le-au trebuit săptămâni sau luni până să-l găsească din nou. Illyan mi-a cerut să nu mai încerc contactarea lui fără aprobare. Rămase puţin pe gânduri. Mama ţine foarte mult să-l cunoască personal, dar n-ar vrea ca Illyan să dea ordin să fie răpit. La început i-am dat dreptate, dar acum cred c-am greşit.

— Întrucât e clonul tău, el… începu Baz.

— Fratele, îl corectă Miles fără să ezite. Frate. Resping termenul de „clon” în cazul lui Mark. Interzic folosirea lui. „Clon” presupune înlocuitor. Un frate e ceva unic. Şi, vă asigur, Mark e unic.

— Pentru a anticipa următoarele acţiuni ale lui… Mark, reîncepu Baz, mai precaut de astă dată, putem apela la raţionamente logice? E întreg la minte?

— Dacă e, nu-i putem învinui pe komarrani. Miles se ridică şi începu să dea roată mesei, în ciuda privirii disperate a lui Quinn. Evită să se uite la ea, urmărind în schimb contrastul dintre ghetele lui cenuşii şi mochetă. Când, în cele din urmă, am aflat de existenţa lui, Illyan şi-a pus agenţii să-i verifice tot trecutul. Pe de o parte pentru a salva situaţia jenantă că SecImp nu avusese cunoştinţă de existenţa lui vreme de atâţia ani, aşa cred. Am văzut toate rapoartele, încercând să pătrund în mintea lui. (Dădu colţul mesei, păşi de-a lungul ei şi se întoarse.) Viaţa lui în creşa de cloni de pe Bharaputra n-a fost chiar rea – trupurile acelea sunt la mare preţ – dar după ce insurgenţii komarrani l-au luat de acolo, am înţeles că totul a devenit ca un coşmar. L-au pregătit continuu pentru a semăna cu mine, dar de fiecare dată când îşi închipuiau că au reuşit, făceam câte ceva neaşteptat şi erau obligaţi s-o ia de la capăt. Mereu s-au văzut siliţi să-şi schimbe şi dezvolte planurile. Pregătirile pentru organizarea complotului au lâncezit ani de zile faţă de momentul în care sperau să-l realizeze. Era vorba de un grup restrâns, care lucra contra cronometru. După părerea mea, liderul lui, Ser Galen, era pe jumătate ţicnit. (Continuă să păşească în jurul mesei.)

— Spre exemplu, metabolismul lui Mark diferă de al meu. De aceea, atunci când greutatea lui Mark o depăşea pe aceea a

modelului, în loc să procedeze inteligent şi să regleze pofta de mâncare a lui Mark prin mijloace medicale, Galen îl lăsa flămând zile în şir, apoi îl lăsa să se ghiftuiască, după care îl silea, ameninţându-l cu bastonul cu şocuri electrice, să facă exerciţii fizice până vomita. Chestii ciudate, de-a dreptul revoltătoare. Sigur, Galen era un tip extrem de irascibil, cel puţin în privinţa lui Mark. Sau poate făcea toate astea în mod deliberat, în încercarea de a-l înnebuni pe Mark. Să creeze un împărat Miles nebun, care să repete domnia Turbatului Împărat Yuri şi să distrugă guvernul barrayaran de sus în jos. Odată, aşa scria un informator, Mark a încercat să petreacă o seară în oraş, reuşind practic să scape o vreme, apoi huidumele lui Galen l-au adus înapoi. Galen s-a făcut foc şi pară, l-a acuzat de tentativă de evadare, a luat bastonul şi…

— Surprinse chipul palid al Elenei cu coada ochiului şi-şi calmă izbucnirea nervoasă – şi a făcut ceva greu de imaginat. Ceea ce nu a slujit nicicum iniţierii sexuale a lui Mark. După cum afirma informatorul, Galen s-a purtat cu atâta cruzime, încât până şi gorilele lui l-au implorat să înceteze.

— Nici nu-i de mirare că l-a urât pe Galen, spuse încet Quinn.

Elena îl privi cu severitate.

— Pe vremea aceea nu puteai face nimic. Nici măcar nu ştiai de existenţa lui.

— Ar fi trebuit să ştim.

— Ai dreptate. Prin urmare, în ce măsură poate acest sentiment retroactiv de vinovăţie să-ţi influenţeze modul de a gândi, Amirale?

— Destul de mult, aşa cred, recunoscu el. De aceea v-am convocat. Simt nevoia unei verificări în problema asta. Tăcu o clipă şi făcu un efort să ia loc. Însă nu-i singurul motiv. Înainte de neclaritatea legată de *Ariel* şi salturile prin gaura de vierme, începusem să vă prezint o misiune de mare încredere.

— Aha, făcu Baz satisfăcut. În sfârşit.

— Noul contract. În ciuda stării de tensiune, zâmbi. Înainte de apariţia lui Mark, mi-am închipuit că va fi o misiune în care nu vom avea parte de surprize neplăcute. Ca un soi de vacanţă cu toate cheltuielile plătite de altcineva.

— Cum adică, una fără luptă? exclamă Elena. Credeam că întotdeauna l-ai desconsiderat pe Amiralul Oser pentru asemenea însărcinări.

— Oamenii se mai schimbă. Ca şi în alte ocazii, simţi o undă de duioşie faţă de regretatul Amiral Oser. Apreciez din ce în ce mai mult modul în care concepea actul de comandă. Semn că am înaintat în vârstă.

— Sau în gândire, sugeră Elena.

Schimbară o privire semnificativă.

— În orice caz, reluă Miles, conducătorii militari din Barrayar vor să înzestreze o anumită staţie de transfer spaţial cu armament mai perfecţionat decât cel pe care-l deţine în prezent. Staţia Vega este, deloc întâmplător, una dintre intrările de serviciu în Imperiul Cetaganda. Cu toate acestea, respectiva republică este o joncţiune stângace în conexiunea găurii de vierme. Quinn, harta, te rog.

Quinn tastă şi creă o videohologramă tridimensională reprezentând schematic Staţia Vega şi vecinii ei. Rutele de salt erau reprezentate de linii strălucitoare, zimţate, între sferele neclare ale sistemelor spaţiale locale.

— Dintre cele trei puncte de salt pe care le controlează Staţia Vega, unul duce către sfera de influenţă a Cetagandăi via satrapia Ola Trei, unul e blocat de Toranira, care e când aliată, când în conflict cu Cetaganda, iar altul e deţinut de Crepusculul Zoave, neutru din punct de vedere politic faţă de Cetaganda, dar suspicios faţă de vecinul său mai mare. În timp ce Miles prezenta această situaţie, Quinn evidenţie luminos fiecare sistem. Staţia Vega suferă din cauza embargoului impus de Ola Trei şi Toranira, fiindu-i interzis să importe orice sistem masiv defensiv sau ofensiv care să fie localizat în spaţiu. Sub presiunile exercitate de Cetaganda, Crepusculul Zoave cooperează la respectarea acestui embargou.

— Şi noi pe unde intrăm? întrebă Baz.

— Practic, prin Toranira. Facem contrabandă cu cai de povară.

— Poftim? exclamă Baz, deşi Elena pricepu subtextul şi zâmbi.

— N-ai auzit niciodată povestea? E din istoria Barrayarului. Se spune că pe vremea Primului Secol Sângeros, Contele Selig Vorkosigan era în război cu Lordul Vorwyn de Hazelbright.

Oraşul Vashnoi, aparţinând lui Vorkosigan, era asediat, patrulele Lordului Vorwyn îl opreau de două ori pe săptămână pe un individ care arăta ca un măscărici pe jumătate nebun care mâna un convoi de cai, şi-i percheziţionau toate bagajele, bănuindu-l că face contrabandă cu alimente sau arme. Dar sacii erau întotdeauna plini cu nimicuri. Pipăiau, cercetau, ba chiar goleau sacii – iar el, minuţios şi fără să se supere, le punea înapoi – îl percheziţionau până la piele şi, în cele din urmă, erau nevoiţi să-i dea drumul. După război, unul dintre vameşii de la graniţa cu Vorwyn l-a întâlnit întâmplător într-o tavernă pe individul fidel Contelui Selig, numai că acum nu mai arăta ca un măscărici. „Cu ce făceai contrabandă?” l-a întrebat vameşul exasperat. Ştiam că faci contrabandă, dar cu ce? Iar omul Contelui Selig i-a răspuns: „Cu cai.” Deci, noi vom face contrabandă cu nave. Mai precis, *Triumph, D-16, Ariel,* toate aflate în proprietatea Flotei. Intrăm în spaţiul local al Staţiei Vega prin Toranira, în baza unui plan de zbor direct, cu destinaţia Illyrica. Ceea ce vom face până la urmă. Ieşim prin Crepusculul Zoave, cu toţi luptătorii, mai puţin trei nave deja depăşite. Ne continuăm drumul până la Illyrica şi preluăm cele trei nave nou-nouţe care sunt în faza finală de execuţie la şantierul orbital illyrican. Frumosul dar de Moş Crăciun din partea Împăratului Gregor.

— Şi-o să ţină? întrebă nedumerit Baz.

— Nu văd de ce nu. De chestiunile delicate – legitimaţii, vize, mita şi celelalte – se ocupă agenţii SecImp aflaţi în zonă. Noi trebuie să ne strecurăm discret, fără a trezi suspiciuni. Nu e în desfăşurare niciun război, deci nu vom trage niciun foc. Singura problemă e că o treime din inventarul de vânzare tocmai a plecat spre Întregul Jackson, încheie Miles pufnind dezamăgit.

— Cât timp avem la dispoziţie pentru a recupera nava? întrebă Elena.

— Insuficient pentru a ne încadra în termen. Perioada pe care SecImp a fixat-o pentru realizarea acestui aranjament e flexibilă, câteva zile în plus sau minus, dar în niciun caz săptămâni. Flota trebuie să părăsească Escobarul la sfârşitul săptămânii. Iniţial, am planificat plecarea pentru mâine.

— Deci plecăm fără *Ariel?* se interesă Baz.

— Suntem siliţi. Dar nu plecăm chiar cu mâna goală. Am o idee cu ce-am putea înlocui nava *Ariel.* Quinn, prezintă-i lui Baz specificaţiile illyricane.

Quinn se aplecă asupra cubului cu date fixat în consola computerului şi transmise un mesaj codificat către staţia de lucru a lui Baz. Inginerul începu să ruleze reclamele, descrierile, specificaţiile şi planurile constructorilor illyricani. Chipul lui se ilumină într-unul din rarele sale zâmbete.

— Moş Crăciun e generos cu noi în iarna asta, murmură el.

Cât pe ce să rămână cu gura căscată când ajunse la specificaţiile privind centrala energetică a navei şi începu să le parcurgă cu aviditate.

Miles îl mai lăsă să se bucure o vreme.

— Aşa, făcu el când Baz ridică ochii de pe imagini, parcă dorind să-şi revină din mirare. Nava care seamănă cu *Ariel* în ce priveşte modul de funcţionare şi puterea de foc şi care ar urma să fie înlocuită e *Jayhawk* şi aparţine lui Truzillo. Din nefericire, Truzillo era căpitan-proprietar, deci nu angajat al Flotei, având un contract independent cu corporaţia. Crezi că l-am putea convinge să-şi vândă nava? Înlocuitoarea ar fi mai nouă şi mai rapidă, însă, deşi reprezintă un pas înainte în forţa de foc faţă de *Ariel,* e unul înapoi faţă de *Jayhawk.* Când am pus la cale această afacere, voiam să câştigăm, nu să ne aflăm în treabă.

Elena înălţă din sprâncene şi-i zâmbi.

— E unul dintre planurile tale, nu?

Miles ridică din umeri.

— Illyan mi-a cerut să rezolv problema embargoului în privinţa armelor. A acceptat soluţia propusă de mine.

— Ehe, interveni Baz, încântat şi încă adâncit în date, numai să vadă Truzillo asta… şi *asta…*

— Deci eşti sigur că-l poţi convinge? întrebă Miles.

— Da, răspunse Baz sigur pe el. Ridică ochii de pe desene. Dar şi tu ai putea.

— Cred, numai că eu plec în altă direcţie. Deşi, dacă lucrurile merg bine, aş putea să vă prind din urmă mai târziu. Baz, te pun în fruntea acestei misiuni. Quinn îţi va comunica restul ordinelor, codurile şi oamenii ce trebuie contactaţi – tot ce mi-a dat Illyan.

— Am înţeles, domnule.

— Eu o să plec cu *Peregrine* după *Ariel,* adăugă Miles.

Baz şi Elena schimbară o privire fugară.

— Foarte bine, domnule, spuse Elena, fără să ezite. Ieri am trecut *Peregrine* de la situaţia de alertă de douăzeci şi patru de ore la cea de o oră. Pentru când să fixez programarea de zbor cu controlul de trafic al Escobarului?

— Peste o oră. Şi, deşi nimeni nu ceruse vreo explicaţie suplimentară, adăugă: După *Jayhawk* şi *Ariel, Peregrine* e cea mai rapidă şi mai bine înarmată navă. Consider că rapiditatea este esenţială. Dacă o pot depăşi pe *Ariel* – pfui, e mai uşor să previi o dandana decât să încerci a face ordine după aceea. Acum îmi pare rău că n-am plecat de ieri, dar voiam ca lucrurile să fie mai simple. O numesc pe Quinn personal navigant pe nava mea, fiindcă are o experienţă de neînlocuit în problema culegerii de informaţii de pe Întregul Jackson.

Quinn îşi masă braţul.

— Casa Bharaputra e deosebit de periculoasă, în caz că Mark se îndreaptă într-acolo. Sunt plini de bani, de tot ce vrei şi nu ezită când e vorba să se răzbune.

— De ce crezi că evit deplasarea în zona aceea? Mai e o problemă, anumiţi jacksonieni îl vor lua pe Mark drept Amiralul Naismith. Unul dintre ei va fi Baronul Ryoval, de exemplu.

Baronul Ryoval constituia o primejdie permanentă. Luptătorii dendarii îl lichidaseră pe ultimul vânător de recompense pe care Ryoval îl trimisese în urmă cu trei luni să-i ia scalpul Amiralului Naismith; acesta era deja al patrulea pornit cu asemenea intenţii. Treaba devenise un fel de eveniment care se repeta an de an. Pesemne că Ryoval trimitea câte-un agent la fiecare aniversare a primei lor întâlniri, drept semn de amintire. Ryoval nu avea la dispoziţie forţe foarte puternice, nici nu avea cum să lovească prea departe, însă suferise tratamente de prelungire a vieţii, era înarmat cu răbdare şi putea întreţine acest joc multă vreme.

— La altă modalitate de rezolvare a problemei te-ai gândit? întrebă Quinn cu calm. Trimite un mesaj către Întregul Jackson să-i previi. Pune, de exemplu, Casa Fell să-l aresteze pe Mark şi să blocheze nava *Ariel* până soseşti şi-i eliberezi. Fell îl urăşte

îndeajuns de mult pe Ryoval pentru a-l proteja pe Mark, măcar atât cât să-l scoată din minţi.

Miles oftă.

— M-am gândit şi la asta.

Trasă cu degetul câteva linii neclare pe tăblia mesei.

— Miles, ai cerut o dublă verificare, îi reaminti Elena. De ce nu-i bună ideea?

— Ar putea da roade. Dar, dacă Mark l-a convins pe Bel că e Naismith, s-ar putea să se opună amândoi arestării. Cu rezultate dezastruoase. Mark se teme îngrozitor de Întregul Jackson. E paranoic, şi cu asta am spus totul. Nu ştiu cum ar reacţiona într-un moment de panică.

— Te îngrijorează nespus de mult sensibilităţile lui Mark, constată Elena.

— Încerc să-i inspir încredere. N-aş vrea să încep asta trădându-l.

— Te-ai gândit cât va costa această mică distracţie şi cum va reacţiona Simon Illyan când va vedea nota de plată pe birou? întrebă Quinn.

— SecImp va plăti. Fără discuţie.

— Eşti sigur? întrebă Quinn. Ce înseamnă Mark pentru SecImp dacă acum nu mai e decât o rămăşiţă a complotului care n-a fost dus la capăt? În prezent nu mai există pericolul ca el să te substituie în secret. Aveam impresia că-l supraveghează doar fiindcă vor să se arate politicoşi faţă de noi. O politeţe cam scump plătită, ce-i drept.

Miles îşi formulă atent răspunsul:

— Sarcina clară a SecImp e de a proteja Imperiul Barrayar. Asta nu prevede doar protejarea lui Gregor personal şi desfăşurarea unor acţiuni de spionaj galactic – şi făcu o mişcare largă cu braţul care incluse şi flota dendarii, reţelele destul de răsfirate şi subţiri de agenţi ai lui Illyan, ataşaţi militari şi informatori, ci şi supravegherea moştenitorilor imediaţi ai lui Gregor. Iar această supraveghere nu are doar rostul de a-i proteja pe ei, ci de a împiedica orice complot pus la cale de ei sau de alţii care sunt dispuşi să-i folosească. Sunt perfect conştient că problema succesorului lui Gregor e cam încurcată în prezent. Aş vrea să se însoare cât mai repede pentru a scăpa

şi de povara asta. Miles făcu o pauză ceva mai lungă. Într-o anumită interpretare, Lord Mark Pierre Vorkosigan este îndreptăţit ca succesor la conducerea Imperiului Barrayar imediat după mine. Ţinând seama de acest aspect, Mark nu prezintă interes doar pentru SecImp, ci *în primul rând* pentru noi. Plecarea mea în urmărirea navei *Ariel* e perfect justificată.

— Justificabilă, îl corectă sec Quinn.

— Cum zici tu.

— Dacă Barrayar – aşa cum ai susţinut în repetate rânduri – nu te-ar accepta ca împărat din cauza bănuielilor că ai fi mutant, cred că ar exploda la gândul că în Reşedinţa Regală s-ar putea instala clonul tău, spuse Baz. Fratele tău geamăn, rectifică el grăbit, văzând că Miles se pregătea să intervină.

— Problema e de competenţa SecImp, indiferent de şansele de reuşită la ocuparea tronului sau de încercările de a impune pe cineva în fruntea Imperiului. Komarranii l-au considerat mereu pe falsul Miles drept un pretendent impostor. Nu cred că ei sau Mark şi-au dat seama că au creat un pretendent *real.* Ei bine, întâi ar trebui ca eu să fi murit, deci, din punctul meu de vedere, chestiunea e controversată. Bătu cu palma în masă şi se ridică. Să trecem la treabă, domnilor.

Îndreptându-se spre uşă, Elena se opri lângă el şi-l întrebă cu glas scăzut:

— Miles, mama ta a văzut rapoartele acelea groaznice referitoare la Mark, ce i-au fost prezentate lui Illyan?

Miles zâmbi sumbru.

— Dar cine crezi că a dat ordinul de a fi întocmite?

CAPITOLUL CINCI

Începu să îmbrace semi-armura. Întâi, imediat peste piele, un articol de ultimă oră în materie de tehnologie oferită de piaţa de armament: o reţea-scut contra dezagregării nervilor. Reţeaua generatoare de câmp era încorporată în ţesătura cenuşie a costumului care venea strâmt pe trup şi într-o glugă ce-i proteja capul, gâtul şi fruntea, lăsând la vedere doar ochii, nasul şi gura. În felul acesta, ameninţarea uneia dintre cele mai temute arme anti-luptător, disruptorul nervos care distrugea creierul, era redusă la zero. Ca o trăsătură suplimentară, costumul făcea inofensiv şi focul de stuner. Putea fi sigur că Naismith avea tot ce era mai bun, mai nou şi mai de comandă pentru trupul lui… dar, la naiba, ţesătura asta elastică trebuia să-l strângă atât de tare?

Pe deasupra costumului din reţea venea o armură flexibilă pentru tors, capabilă să oprească orice proiectile, inclusiv proiectile aruncate cu mâna sau ace mortale. Din fericire pentru plămânii lui, cataramele de fixare erau reglabile. Le dădu drumul la maximum, transformând preţiosul costum de protecţie în ceva confortabil şi corect îmbrăcat. Slavă Cerului că pe deasupra trebuia să îmbrace salopeta largă şi cenuşie de camuflaj, confecţionată dintr-o ţesătură cu utilizări militare, care nu se topea şi nici nu lua foc. Urmau centurile şi bandulierele cu stuner, – disruptor de nervi, arc cu plasmă, baterii de alimentare, hamul pentru rapel şi colacul de frânghie, butelie suplimentară de oxigen. Pe spate îşi fixă hamul unui bloc de alimentare elegant şi plat care, la primul foc al inamicului, genera un câmp reflector cu arc de plasmă de dimensiunile purtătorului, având un decalaj de reacţie atât de mic, încât purtătorul nu suferea arsuri. Acest dispozitiv era capabil să absoarbă între treizeci şi patruzeci de lovituri directe, după care bateriile şi purtătorul lor mureau. Aproape că era nepotrivit să fie numit semiarmură; merita mai curând numele de armură triplă.

Peste reţeaua disruptoare care îi acoperea picioarele îşi trase şosete groase, apoi ghetele de luptă ale lui Naismith. Bine că

acestea i se potriveau fără a-l mai sâcâi. O singură săptămână de inactivitate şi trupul nu-l mai asculta, căpătând greutate... Naismith suferea de anorexie, asta era. Anorexie hiperactivă. Se îndreptă de spate. Bine distribuit pe întreaga suprafaţă a corpului, arsenalul acesta era surprinzător de uşor.

Pe prelungirea mesei de lângă consola computerului din cabină îl aştepta cuminte casca de comandă. Zona de întuneric de sub flanşa frunţii îl făcu să se gândească, din motive morbide greu de explicat, la o ţeastă goală. Luă casca în mână şi o roti în lumină, privind cu ochi hulpavi la curbele ei elegante. Mâna putea controla o armă, două cel mult. Cu ajutorul căştii puteau fi controlaţi doisprezece oameni; teoretic sute sau chiar mii. Asta era adevărata putere a lui Naismith.

Se auzi soneria; sări ca ars, aproape scăpând casca din mână. Ar fi putut să o azvârle şi de perete fără să-i provoace vreo stricăciune, însă el o aşeză atent jos.

— Miles? rosti Thorne prin intercom. Eşti gata?

— Da, intră.

Atinse dispozitivul de deblocare a încuietorii.

Thorne intră, îmbrăcat la fel ca el, dar cu gluga atârnându-i deocamdată pe umeri. Salopeta fără formă îl făcea pe Thorne nu ambisex, ci neutru, ceva imposibil de clasificat, *soldat.* Şi Thorne avea la subsuoară o cască de comandă, dar ceva mai veche şi de alt tip.

Thorne îi dădu roată, studiind fiecare armă şi agăţătoare a centurii şi verificând cifrele apărute pe blocul ecranat cu plasmă.

— Bun. Căpitanul Thorne inspecta echipamentul Amiralului înainte de orice luptă? Nu cumva Naismith avea obiceiul de a intra în bătălie cu şireturile ghetelor atârnându-i, sau ceva de genul ăsta? Thorne dădu aprobator din cap către casca de comandă de pe masă. Ai aici o adevărată uzină. Eşti sigur că te descurci cu ea?

Casca părea nouă, dar nu din cale-afară. Indiferent de măsurile de austeritate pe care le-ar practica în cadrul flotei, se îndoi că Naismith s-ar dota personal cu produse îmbătrânite moral.

— De ce nu? făcu el cu un aer nepăsător. Doar am mai făcut-o.

— Chestiile astea, spuse Thorne şi o arătă pe a lui, te copleşesc la început. Nu te ţin doar informat, te îneacă în informaţii. Dacă nu te înveţi să ignori detaliile inutile, mai bine o decuplezi cu totul. Tu unul… Thorne şovăi, ai aceeaşi capacitate neobişnuită ca şi bătrânul Tung, laşi impresia că nu bagi în seamă nimic din ce se petrece în jur şi totuşi ţii minte şi apelezi la ce trebuie la momentul potrivit. Reuşeşti să fii, nu ştiu cum, pe canalul corect atunci când e nevoie. De parcă mintea ţi-ar funcţiona pe două niveluri diferite. Reacţia ta de răspuns la informaţii e incredibil de rapidă, mai ales în condiţii de tensiune. E ca o dependenţă. Oamenii care ţi-au stat alături multă vreme ajung să aibă o încredere oarbă în tine.

Thorne tăcu şi aşteptă. Ce-ar fi trebuit să răspundă? Făcu un gest evaziv din umeri.

— Mă strădui şi eu.

— Să nu te superi, dar dacă încă te simţi slăbit, îmi poţi încredinţa mie conducerea raidului.

— Arăt bolnav?

— Nu eşti tu însuţi. Doar nu ţii ca tot plutonul să se îmbolnăvească.

Thorne părea încordat, aproape disperat.

— Încetează, Bel! Mă simt *bine.*

— Am înţeles, domnule, suspină Thorne.

— Ai pregătit totul?

— Naveta e alimentată şi înarmată. Plutonul Verde s-a echipat şi efectuează încărcarea finală chiar în aceste clipe. Am calculat să intrăm pe orbita de parcare când la secţia medicală Bharaputra va fi exact miezul nopţii. Aterizăm de-a dreptul, nu mai dăm târcoale, ca să nu mai oferim cuiva prilejul să se întrebe de una sau alta. Dăm lovitura şi o ştergem. Dacă lucrurile merg conform planului, terminăm întreaga operaţiune într-o oră.

— Bravo. Inima îi bătea mai tare. Pufnind uşor, îşi mască gestul de uşurare. Să pornim.

— Să facem mai întâi verificarea sistemelor de comunicaţie ale căştii, ce zici? sugeră Thorne.

Exact, mai bine s-o facă aici, în liniştea cabinei, decât în hărmălaia, agitaţia şi încordarea ce vor domni în naveta de desant.

— De acord, spuse el şi adăugă şiret: Nu te grăbi.

Chiar şi pentru acest raid de mică anvergură erau activate peste o sută de canale. Pe lângă legătura directă în audio cu *Ariel,* Thorne şi fiecare luptător, existau computerele de luptă de pe navă, din navetă şi din interiorul căştii. Existau, de asemenea, cadrane indicatoare de tot felul, date referitoare la puterea de foc şi la probleme de logistică. Căştile tuturor luptătorilor erau dotate cu camere video, astfel încât avea acces la ceea ce vedeau ei, în infraroşu, ultraviolet şi normal; sunet; date privind starea lor de sănătate; imagini video-holografice ale situaţiei din teren. În computer fuseseră programate: harta holografică a creşei de cloni, planul de atac, precum şi câteva soluţii pentru situaţii neprevăzute. În cursul zborului, câteva canale fuseseră rezervate pentru interceptarea datelor telemetrice ale inamicului. Thorne avea deja în cască legăturile de comunicaţie ale gărzilor de securitate din Bharaputra. Puteau recepţiona până şi emisiunile de divertisment transmise de posturi comerciale aflate pe planeta de care se apropiau. Când trecu peste aceste canale, se auziră frânturi de melodii.

Încheiară probele şi se treziră amândoi privindu-se fix într-o tăcere stânjenitoare. Thorne avea chipul golit de orice expresie, ca şi cum ar fi încercat să alunge un sentiment nelămurit. *Vinovăţie.* Ciudată percepţie, sigur că nu de asta era vorba. Nu se putea ca Thorne să fi depistat ceva anapoda, altfel ar fi pus capăt acestei operaţiuni.

— Agitaţia de dinaintea luptei, Bel? întrebă el în glumă. Credeam că-ţi place munca asta.

Cu o tresărire, Thorne se smulse din meditaţia în cursul căreia începuse să-şi muşte buzele absent.

— A, sigur. Respiră zgomotos. Să trecem la treabă.

— Dă-i drumul! aprobă el şi ieşi primul din izolarea cabinei-peşteră, în coridorul luminat şi în realitatea umană pe care le creaseră acţiunile lui – *ale lui.*

Coridorul care ducea la ecluza de îmbarcare pe navetă amintea de prima scenă pe care o văzuse în acelaşi loc, numai

că răsturnată; solizii luptători dendarii ieşeau, nu intrau. De data asta păreau mai tăcuţi, renunţând la glume şi clovnerii. Mult mai serioşi. Acum aveau şi nume, toate fişate în computerul din casca sa, iar ea nu le va încurca, aşa cum i s-ar putea întâmpla lui. Fiecare purta semiarmură şi cască de un alt tip, având în plus o serie de arme mai grele decât cele cu care era dotat şi costumul său.

Acum, când îi ştia viaţa, se trezi c-o privea cu alţi ochi pe monstruoasa femeie-sergent. Jurnalul afirma că avea nouăsprezece ani, deşi arăta ceva mai în vârstă; în urmă cu patru ani, când Naismith o răpise Casei Ryoval, avea doar şaisprezece. O privi printre gene, străduindu-se să o vadă drept fată. El fusese luat de acolo la paisprezece ani, deci acum opt ani. Perioada petrecută de amândoi ca produse genetice trebuie să se fi suprapus, deşi nu se întâlniseră niciodată. Laboratoarele de cercetare şi inginerie genetică se aflau în alt oraş, nu în principala secţie chirurgicală. Casa Bharaputra era o organizaţie cu numeroase ramificaţii şi reprezenta, într-un mod greu de explicat, un adevărat guvern, sau aproape. Numai că Întregul Jackson nu avea guverne.

Opt ani… *Niciuna dintre cunoştinţele tale de atunci nu mai e în viaţă. Ştii asta, nu?*

Se apropie de ea.

— Sergent Taura… Ea se întoarse şi el făcu ochi mari de mirare. *Ce* reprezintă chestia aceea de la gâtul tău?

De fapt, văzuse foarte limpede ce era, o eşarfă roz, mare şi pufoasă. Se gândi că adevărata întrebare ar fi trebuit să înceapă cu *de ce.*

Ea îi zâmbi – asta bănui el că însemna grimasa respingătoare apărută pe faţa ei. Taura luă eşarfa în mâna uriaşă şi o mai înfoie puţin. În seara asta, ghearele îi erau lăcuite în roz.

— Crezi c-ajută? Vroiam ceva care să nu-i sperie pe puşti.

O măsură cu privirea: doi metri patruzeci, semiarmură, îmbrăcăminte de camuflaj, ghete, banduliere, muşchi şi colţi. *Sergent, am impresia că nu e suficient.*

— Sigur… merită să încerci, spuse el cu glas gâtuit.

Deci era conştientă de înfăţişarea ieşită din comun. *Prostule! Cum să nu fie? Tu nu eşti conştient de propriu-ţi fizic?* Acum îi

părea rău că nu se aventurase din cabină mai demult în cursul voiajului, s-o cunoască mai bine. *Fata născută în acelaşi oraş cu mine.*

— Ce senzaţie ai când te gândeşti că te întorci acolo? o întrebă el pe neaşteptate, făcând un semn cu capul la întâmplare, referindu-se la zona de coborâre a Casei Bharaputra, de care se apropiau.

— Ciudată, recunoscu ea, încruntându-se şi coborându-şi sprâncenele.

— Cunoşti locul de aterizare? Ai mai fost acolo?

— În complexul acela medical, nu. Abia dacă am ieşit o dată din clinica de genetică, cu excepţia câtorva ani când am trăit cu părinţi angajaţi, în acelaşi oraş.

Întoarse capul şi vocea ei coborî cu o octavă când, referindu-se la încărcarea echipamentului, răcni un ordin către unul dintre oamenii ei, care făcu un semn vag din mână şi se grăbi să-l execute. Se răsuci din nou spre el şi vocea îi reveni la timbrul delicat de mai devreme. Cât era în misiune nu afişa niciun semn de intimitate nelalocul ei; se părea că, în secret, ea şi Naismith erau amanţi, dacă putea fi vorba de dragoste între ei.

— N-am ieşit de multe ori.

O întrebă cu glas discret:

— Îi urăşti?

La fel ca mine? O altă întrebare intimă.

Se gândi o clipă şi-şi ţuguie buzele, apoi răspunse:

— Cred că da… Am fost manipulată într-un mod cumplit în copilărie, dar pe vremea aceea nu interpretam asta drept chin. Am avut parte de nenumărate teste istovitoare, dar toate erau de ştiinţă… ele nu făceau rău în sine. N-am suferit cu adevărat decât atunci când am fost vândută lui Ryoval, după ce s-a anulat proiectul de realizare a super-soldaţilor. Ryoval voia să fac tot felul de lucruri groteşti, dar asta-i era în fire. Mă aflam în Casa Bharaputra, iar ei nu-i păsa. Asta m-a afectat cel mai mult. *Asta* m-a durut. Apoi ai apărut *tu.* Se lumină la faţă. Un cavaler în armură strălucitoare şi toate celelalte.

Se simţi cuprins de o undă bine cunoscută de amărăciune şi nemulţumire. *Ducă-se naibii cavalerul cu armură strălucitoare cu tot cu calul pe care a intrat în cetate. Şi eu pot salva oameni,*

ce dracu'! Ea îşi întorsese privirea de la el, astfel că, din fericire, nu surprinse tresărirea de furie de pe chipul lui. Ori poate o luase drept indignare faţă de cei care-o chinuiseră pe ea.

— Cu toate astea, murmură ea, n-aş fi existat dacă nu era Casa Bharaputra. Ei m-au făcut. Mă bucur că trăiesc, n-are importanţă câtă vreme... Să ofer moarte pentru viaţă?

Pe faţa ei ciudat de strâmbă apăru o expresie de introspecţie.

Cu o oarecare întârziere, îşi dădu seama că nu asta era cea mai potrivită stare de spirit ce trebuia inculcată unui luptător cu câteva minute înainte de misiune.

— Nu... neapărat. Suntem aici să salvăm cloni, nu să ucidem angajaţi ai Casei Bharaputra. Vom face victime doar dacă vom fi obligaţi, ce părere ai?

Aceasta era o exprimare tipică pentru stilul Naismith; ridicând capul din pământ, ea îi zâmbi.

— Mă bucur că te simţi mai bine. Am fost groaznic de îngrijorată. Am vrut să trec pe la tine, dar Căpitanul Thorne nu mi-a permis.

Ochii radiau căldură ca două flăcărui galbene.

— Da, am fost... foarte bolnav. Thorne a procedat corect. Dar poate... mai discutăm la întoarcere. Când se va termina totul. Când ne vom fi câştigat dreptul...

Dreptul la ce?

— Accept propunerea, Amirale.

Îi clipi din ochi şi-şi umflă pieptul, extrem de bine dispusă. *Dar ce-am promis?* Taura se îndepărtă redevenind sergentul eficient, gata să-şi ia plutonul la muştruluială.

O urmă în naveta de luptă şi coborâre. Nivelul de iluminare era mult mai scăzut aici, aerul mai rece şi, desigur, nu exista gravitaţie. Ţinându-se de mânere, pluti înainte, urmându-l pe Căpitanul Thorne, împărţind în minte spaţiul oferit de navetă pentru cazarea încărcăturii pe care o vor aduce de pe planetă. Douăsprezece sau cincisprezece şiruri de puşti câte patru pe rând... era loc suficient. Naveta era echipată să transporte două plutoane, plus vehicule blindate pe pernă de aer sau un întreg spital de campanie. În partea din spate avea o staţie de prim-ajutor, inclusiv două paturi pliante şi o criocameră portabilă pentru utilizare în cazuri de urgenţă. Medicul grupului de

comando îşi organiza rapid domeniul, evaluând rezervele. Luptătorii fixau totul mişcându-se tăcuţi, fără să se agite sau să converseze. Fiecare lucru la momentul potrivit şi la locul cuvenit.

Pilotul navetei era deja la postul lui. Thorne se aşeză pe scaunul copilotului. Mark ocupă locul de lângă staţia de comunicaţii, exact în spatele lui Thorne. Pe hublou putu vedea stele îndepărtate, cu contur precis, luminile colorate sclipitor trădând o activitate umană şi, la marginea câmpului vizual, felia strălucitoare a curburii planetei. Aproape acasă. Simţi un tremur în stomac, iar asta nu din cauza gravitaţiei zero. Sub baretele de fixare a căştii percepu o vibraţie în jurul capului.

Pilotul activă sistemul de comunicaţie.

— Dă-mi o citire de unde eşti, Taura. Avem de făcut un zbor de cinci minute până intrăm pe orbită, apoi stingem motoarele şi cădem liber.

După o clipă se auzi vocea sergentului Taura.

— Verificat. Toţi luptătorii asiguraţi, bocaportul etanşeizat. Suntem gata. Gata – repet – gata.

Thorne aruncă o privire peste umăr şi arătă cu degetul. Grăbit, îşi legă centura de siguranţă, exact la vreme. Baretele muşcară din carne, iar el se trezi azvârlit dintr-o parte în alta când *Ariel* intră zguduindu-se în orbita de parcare, suferind de efectele acceleraţiei care altfel ar fi fost compensate şi anulate de gravitaţia artificială generată între punţile navei mai mari.

Pilotul îşi ridică mâinile în sus şi le coborî brusc, de parcă ar fi fost un muzician cântând o piesă în crescendo. Prin fuzelaj reverberară zăngănituri puternice, neaşteptate. Ţiuituri, când mai ascuţite, când mai grave, veniră ca răspuns din compartimentul imediat următor punţii de comandă.

Când vorbesc de coborâre, gândi el înspăimântat, *nu glumesc deloc.* Privite prin hublou, stelele şi planeta se rotiră, dându-i o senzaţie de greaţă. Închise ochii; stomacul încerca să-i ajungă în esofag. Îşi dădu seama dintr-o dată de unul dintre avantajele ascunse ale armurii spaţiale complete. Dacă la coborâre făceai pe tine de frică, sistemul de drenaj al costumului rezolva şi problema asta, fără să afle şi ceilalţi.

În clipa când intrară în ionosferă, aerul începu să şuiere în frecarea cu învelişul exterior. Baretele de fixare pe fotoliu încercau să-l taie felii ca pe un ou.

— Frumos, nu? răcni Thorne, rânjind ca un dement, cu faţa desfigurată şi buzele fluturându-i din cauza deceleraţiei.

Se deplasau drept în jos; botul navetei, cel puţin, era astfel îndreptat, deşi fotoliul părea să încerce ejectarea lui în tavanul cabinei cu o forţă capabilă să-i rupă gâtul şi să-i strivească ţeasta.

— Sper din toată inima să nu ne apară ceva în cale, urlă bine dispus pilotul. Doar ştiţi bine că n-am cerut nimănui aprobarea pentru zborul ăsta!

Îşi imagină o coliziune în aer cu o navetă comercială de pasageri… cinci sute de femei şi copii la bord… explozii uriaşe, galbene şi negre, trupuri răsucindu-se în cădere.

Traversară terminatorul intrând în zona crepusculară. Apoi beznă, nori fugărindu-se… formaţiuni noroase mai mari… naveta trepidând şi gemând ca o tubă nebună… încă deplasându-se cu botul în jos, putea să jure că aşa era, deşi nu-şi dădea seama cum de ştia pilotul în ce direcţie se deplasau prin ceaţa aceea densă şi urlătoare.

Apoi, brusc, ajunseră în poziţie normală, ca o aeronavă obişnuită, nori deasupra, iar dedesubt, un oraş ale cărui lumini răsfirate păreau nişte nestemate împrăştiate pe un covor. O navetă aeriană care cădea ca o piatră. Şira spinării începu să se comprime, mai puternic, mai tare. Alte zgomote metalice înspăimântătoare la escamotarea picioarelor navetei. Dedesubt apăru o îngrămădire de clădiri pe jumătate iluminate. Un teren de joacă scufundat în beznă. Drace, ăsta e, ăsta e! Clădirile se înălţară de o parte şi de alta, deasupra lor. *Bruum-scârţ-scârţ.* O aterizare brutală, pe toate cele şase picioare. Liniştea îl năuci.

— *În regulă, porniţi!*

Thorne se ridică brusc de pe fotoliu şi se răsuci, aprins la faţă, cu ochii sclipind, şi i se păru greu de spus dacă în ei se citea pofta de sânge, spaima ori şi una şi alta.

Coborî schela în urma celor doisprezece luptători dendarii. Ochii îi erau pe jumătate adaptaţi la întuneric, dar în jurul complexului erau destule lumini, ce se vedeau difuz în aerul

ceţos şi rece al nopţii, astfel că văzu fără probleme, deşi priveliştea era golită de orice culoare. Umbrele erau întunecate şi sinistre. Făcând semn cu mâna, sergentul Taura îşi împărţi plutonul. Nimeni nu scoase un sunet. Feţele tăcute erau aureolate de scurte izbucniri sacadate de luminiţe atunci când video-ecranele din căşti le furnizau câte-o informaţie proiectată la marginea câmpului lor vizual. Un luptător, având o cameră suplimentară pe cască, scoase un scuter zburător, se urcă în şa şi se ridică silenţios spre cerul întunecat. Acoperirea aeriană.

Pilotul rămase la bord, iar Taura mai detaşă patru dendarii. Doi se mistuiră în bezna perimetrului, doi rămaseră ca ariergardă lângă navetă. Avusese o discuţie aprinsă cu Thorne pe această temă. Thorne voise o asigurare mai deplină a perimetrului. Propria sa părere, mai mult intuitivă, era că vor avea nevoie de un număr sporit de luptători la creşa de cloni. Paznicii civili ai spitalului nu constituiau o ameninţare prea mare, şi ar fi durat destul de mult până să le sosească întăriri mai bine înarmate. Până atunci însă, acţiunea se putea încheia, mai ales dacă reuşeau să-i pună pe cloni în mişcare îndeajuns de repede. Gândind retrospectiv, se blestemă în gând că nu dăduse ordin pentru mobilizarea a două plutoane de la Escobar. Putea proceda şi astfel fără a întâmpina vreo opoziţie, numai că se lăsase prins de calcule legate de capacitatea de transport a navei *Ariel* şi voise să păstreze rezervele pentru evadarea finală. Prea multe elemente de luat în considerare. Casca îi încadra câmpul vizual cu un vălmăşag de coduri, cifre şi diagrame. Le studiase pe toate, însă licăreau prea rapid prin faţa ochilor; până o recepţiona şi o interpreta pe una, ea dispărea, fiind înlocuită de alta. Urmă sfatul pe care i-l dăduse Thorne şi, cu un cuvânt spus în şoaptă, reduse intensitatea luminii la un clarobscur aproape halucinant. Recepţia în audio nu ridica aceleaşi probleme. Nimeni nu sporovăia fără rost.

Thorne, şapte luptători dendarii şi el o urmară cu pas alergat pe Taura – care păşea normal – printre două clădiri adiacente. Trecând casca pe benzile audio folosite de paznicii bharaputrani, constată că legăturile lor de comunicaţii erau active. Auzi primul *Ce dracu? Ai auzit şi tu? Joe, verifică sectorul patru,* apoi

încercări de răspuns. Aveau să fie multe de acelaşi fel, era convins de asta, dar nu intenţiona să aştepte înteţirea lor.

După un colţ. *Acolo.* O clădire cu trei etaje, zugrăvită într-un alb plăcut, înconjurată de multe plante şi o peluză bine întreţinută, ferestre mari, balcoane. Nu întru totul spital, dar nici dormitor, având un aspect confuz, ambiguu, discret. În limbajul jacksonian cu dublu înţeles era botezată CASA VIEŢII. *Casa morţii. Scumpul meu cămin.* I se părea îngrozitor de familiară şi de stranie. Cândva, o considerase splendidă. Acum însă, părea… mai măruntă decât şi-o amintea.

Taura îşi ridică arcul cu plasmă, îi reglă fasciculul pe poziţia *larg* şi, într-un nor de cioburi semi-topite, iluminate în alb, oranj şi albastru, care zburară, împroşcate, în toate părţile, înlătură uşile principale din sticlă. Luptătorii dendarii pătrunseră în fugă, se despărţiră, luând-o unii în stânga, alţii în dreapta, înainte ca globurile incandescente împrăştiate pe jos să se stingă. Unul dintre soldaţi rămase să patruleze la parter. Alarmele şi avertizoarele de incendiu îşi întrerupseră activitatea: din goană, cu alte focuri cu plasmă, luptătorii reduseră la tăcere difuzoarele zgomotoase prin dreptul cărora treceau, însă dispozitivele de alarmă din alte zone ale clădirii continuară să sune surd. Instalaţiile automate de stropit pentru caz de incendiu le marcară drumul cu aburi şi băltoace.

Alergă să-i ajungă din urmă. La capătul coridorului apăru un paznic bharaputran îmbrăcat în uniformă de culoare brună împodobită cu fireturi roz. Trei soldaţi îl doborâră imediat, în vreme ce fasciculul propriului lui stuner se proiectă pe tavan, fiind absorbit fără a provoca pierderi.

Taura şi alţi doi luptători-femei luară liftul tubular spre etajul trei; un alt soldat îi depăşi, sperând să ia sub control acoperişul clădirii. El îl duse pe Thorne şi pe restul luptătorilor către holul de la etajul doi şi spre stânga. Doi adulţi neînarmaţi, unul dintre ei o femeie îmbrăcată cu cămaşă de noapte peste care încerca să-şi tragă un halat, fură doborâţi de îndată ce le apărură în cale. *Acolo.* Dincolo de uşile duble. Erau încuiate, iar cineva aflat de partea cealaltă bătea în ele.

— Distrugem uşa! urlă Thorne în dreptul ei. Daţi-vă la o parte, altfel o păţiţi!

Loviturile încetară. Thorne făcu un semn din cap. Unul dintre luptători îşi reglă arcul de plasmă pe poziţia îngust şi tăie încuietoarea metalică. Thorne îi dădu uşii un picior, iar ea se deschise larg.

Un tânăr blond se dădu un pas înapoi şi se holbă uimit la Thorne.

— Nu sunteţi pompierii.

Pe coridorul din spatele lui se vedeau, îmbulzindu-se, alţi bărbaţi, băieţi înalţi. Nu trebui să stea mult pe gânduri pentru a-şi reaminti că aceştia aveau zece ani, însă nu era sigur care va fi reacţia soldaţilor. Aveau reprezentate în faţa ochilor nenumărate exemplare diverse prin înălţime, statură, rasă, un amestec mult. Mai divers decât ar fi fost de aşteptat: nici pe departe frumuseţi ca de zei greci, aşa cum sugera decorul exterior cu grădină şi fântâni arteziene. Nu frumuseţea, ci bogăţia personală înlesnise crearea lor. Cu toate acestea, în funcţie de particularităţile genetice ale donorului, starea de sănătate a fiecăruia era perfectă. Purtau cu toţii pijamale identice, pantalonaşi scurţi şi bluze brun-deschis.

— Treci în faţă, îi şuieră Thorne la ureche. Vorbeşte-le.

— Numără-i, şopti din colţul buzelor în clipa când Thorne îl împinse în faţă.

— Am înţeles.

După ce-şi concepuse cuvântarea pentru acest moment înălţător, o exersase în gând de zece mii de ori, anticipând toate variantele posibile. Singurul lucru pe care îl ştia sigur era că *nu* avea să înceapă cu „Sunt Miles Naismith”. Inima îi bătea nebuneşte. Trase cu nesaţ o gură de aer.

— Suntem Mercenarii Dendarii, şi am venit să vă salvăm.

Pe chipul unuia dintre băieţi apăru o expresie de respingere, spaimă şi dispreţ, într-un amestec greu de separat.

— Arăţi ca o ciupercă, spuse el sec.

Aceste spuse nu figurau în *scenariu.* Dintre miile de replici repetate la nesfârşit, niciuna nu venea ca răspuns la remarca băiatului. Adevărul era că, din cauza căştii de comandă şi a echipamentului, probabil sugera ceva mare şi cenuşiu – *nu* tocmai imaginea eroică pe care sperase să o…

Îşi smulse casca de pe cap, îşi trase pe spate gluga şi-şi arătă dinţii. Băiatul se crispă.

— Ascultaţi, cloni! răcni el. Secretul pe care l-aţi auzit rostit doar în şoaptă reprezintă adevărul! Fiecare dintre voi e pe lista de aşteptare pentru a fi ucis de chirurgii Casei Bharaputra. În capul vostru vor plasa creierul altcuiva, iar creierele voastre vor fi aruncate la gunoi. De aceea au dispărut prietenii voştri unul câte unul, fiindcă au mers la moarte. Am venit să vă luăm pe Escobar, unde vi se va oferi adăpost…

Pe coridor nu se strânseseră de la început toţi băieţii, iar acum cei din ultimele rânduri începură să se dezlipească de grup, retrăgându-se în camerele lor. Unii porniră să urle, să ţipe, stârnind vacarm. Un băiat cu păr negru încercă să ţâşnească pe lângă ei spre coridorul de dincolo de uşile duble, dar un soldat îl prinse şi-l imobiliză. Băiatul ţipă de durere şi uimire, iar vaietul şi spaima îi lovi ca un val şi pe ceilalţi. Tânărul se zbătea fără putinţă de scăpare în strânsoarea de fier a luptătorului care, exasperat şi neştiind ce să facă în continuare, se uita la el de parcă ar fi aşteptat vreun sfat sau ordin.

— Luaţi-vă prietenii şi urmaţi-mă! urlă el disperat către băieţii care băteau în retragere.

Blondul se răsuci pe călcâie şi ţâşni în goană.

— Cred că nu ne prea înghit, spuse Thorne. Hermafroditul pălise şi era încordat. Poate c-ar fi mai bine să-i amorţim şi să-i cărăm. Nu ne putem permite să pierdem timp aici, mai ales că perimetrul nu e suficient asigurat.

— Nu…

Primi un apel prin cască. O puse înapoi pe cap. Nenumărate legături de comunicaţie veneau şuvoi, asurzindu-l, însă vocea gravă a sergentului Taura le acoperi pe celelalte, fiind amplificată, întrucât canalul ei de lucru avea prioritate.

— Domnule, avem nevoie de ajutorul dumneavoastră aici.

— Ce s-a întâmplat?

Răspunsul ei se pierdu în mesajul cu caracter urgent transmis de luptătoarea care se afla pe scuterul zburător:

— Domnule, trei sau patru persoane coboară din balcoane pe exteriorul clădirii în care vă aflaţi. Iar un grup de patru gărzi bharaputrane se apropie dinspre nord.

Bâjbâi printre canale până îl găsi pe cel care îl ţinea în legătură cu luptătoarea aeropurtată.

— Nu lăsa niciunul să se îndepărteze!

— Cum să-i opresc, domnule?

Vocea îi trăda nervozitatea.

— Cu stunerul, decise el în lipsa altei soluţii. Stai! Nu amorţi niciunul care e încă agăţat de marginea balconului, aşteaptă până ajung pe pământ.

— S-ar putea să nu ţintesc prea bine.

— Fă tot posibilul. Întrerupse legătura şi o regăsi pe Taura. Ce doreşti, sergent?

— Vreau să veniţi să vorbiţi cu fata asta care a înnebunit. Doar *dumneavoastră* puteţi s-o convingeţi.

— Lucrurile nu sunt rezolvate nici aici.

Thorne îşi rostogoli ochii disperat. Băiatul capturat lovea în pulpele luptătorului cu călcâiele goale de parcă bătea toba. Thorne fixă stunerul la puterea minimă şi-l atinse pe ceafă ca să-i potolească zbaterea. Puştiul făcu o mişcare convulsivă, apoi se lăsă moale. Deşi avea ochii împăienjeniţi şi înspăimântaţi, încă nu-şi pierduse cunoştinţa şi începu să plângă.

Într-o izbucnire de laşitate, i se adresă lui Thorne:

— Adună-i pe toţi. N-are importanţă ce mijloace foloseşti. Eu mă duc s-o ajut pe sergent Taura.

— Fă-o singur, mârâi Thorne pe un ton clar de insubordonare. Se întoarse şi-şi adună oamenii. Tu, şi tu – apăraţi partea aceea; tu – ocupă-te de rest. Dărâmaţi uşile acelea…

Se retrase în mod ruşinos când auzi bubuitura exploziei care sfărâmă uşile din plastic.

La etaj, lucrurile se mai liniştiseră. Acolo erau mai puţine fete decât băieţi, o disproporţie care domnise şi pe vremea când se aflase el aici. Încercase în repetate rânduri să afle motivul. Păşi peste trupul paralizat al unei femei-paznic cu statură masivă şi privi cu atenţie la harta video pe care casca lui o proiecta pentru sergentul Taura.

Păzite de un dendarii care le ameninţa cu un stuner, vreo zece-douăsprezece fete erau aşezate pe podea cu picioarele încrucişate şi mâinile împreunate pe după gât. Bluzele lor de pijama şi pantalonaşii semănau cu ale băieţilor, doar că erau din

mătase roz. Păreau înspăimântate, dar stăteau tăcute. Intră într-o încăpere alăturată şi le găsi pe Taura şi pe încă o luptătoare faţă în faţă cu o fată-femeie cu trăsături eurasiatice, aşezată la consola unui computer cu braţele încrucişate într-o atitudine agresivă. În locul plăcii video se căsca o gaură din care ieşea fum, semn că fusese distrus recent cu arc de plasmă.

Fata întoarse capul către el şi părul ei lung şi negru descrise un arc.

— Doamna mea, ce circ!

Vocea plesni dispreţuitoare ca o lovitură de bici.

— Fetiţo, dacă mai rămâi aici, eşti ca şi moartă. Eşti clon. Zămislitoarea ta îţi va fura trupul. Creierul îţi va fi extras şi distrus. Asta se va întâmpla probabil foarte curând.

— Ştiu, spuse ea cu un ton batjocoritor, de parcă s-ar fi adresat unui idiot.

— Poftim?

Rămase cu gura căscată.

— Ştiu. Sunt perfect conştientă şi mulţumită de destinul meu. Doamna mea a cerut-o. Îmi slujesc stăpâna cu credinţă.

Îşi împinse bărbia înainte, iar ochii ei rămaseră o clipă într-o atitudine visătoare, venerând parcă un obiect confuz.

— Ea a apelat la Securitatea Casei, raportă Taura printre dinţi, făcând un semn din cap către videohologgraful afumat. Ne-a descris pe noi, echipamentul – a demascat chiar şi forţele de care dispunem.

— N-o să mă ţineţi departe de doamna mea, afirmă fata cu răceală, dând scurt din cap. Paznicii mă vor salva şi vă vor prinde. Eu sunt foarte importantă.

Ce-i făcuseră bharaputranii acestei fete de reuşiseră s-o îndoctrineze într-atât? Cum să răstoarne el situaţia asta în treizeci de secunde sau chiar mai puţin? Era convins că nu va reuşi. Trase adânc aer în piept şi vorbi pe un ton piţigăiat, ca să-şi mascheze oftatul:

— Sergent, amorţeşte-o.

Fata dădu să se ferească, dar reflexele sergentului funcţionară cu o iuţeală fulgerătoare. Fasciculul de stuner o nimeri pe fată exact între ochi, chiar în momentul în care se

pregătea să sară. Taura făcu un salt peste consolă şi-i prinse capul între mâini, înainte de a lovi podeaua.

— Îi avem pe toţi? întrebă el.

— Cel puţin doi au coborât pe scările de incendiu, înainte de a le bloca, raportă Taura încruntată.

— Vor fi amorţiţi dacă încearcă să evadeze din clădire, o asigură el.

— Dar dacă se ascund la subsol? Ne va trebui timp să-i găsim. Ochii îi jucară într-o parte pentru a înregistra afişajul cronometrului din interiorul căştii. Ar trebui să fim deja în drum spre navetă.

— O clipă.

Cu mult chin, trecu prin diferite canale până îl găsi pe Thorne. De undeva, de departe, se auzea slab ţipătul cuiva:

— Ticăloşii! Fir-ar…

— Ce mai e? răsună vocea alarmată a lui Thorne. Ai adunat toate fetele alea?

— A trebuit s-o amorţim pe una. Taura poate s-o care în braţe. Ascultă, i-ai numărat pe toţi?

— Da, am aflat cifra reală de pe computerul din camera paznicului – treizeci şi opt de băieţi şi şaisprezece fete. Lipsesc patru băieţi, cei care au sărit peste balcon. Luptătoarea Phillipi a văzut trei, dar nu şi pe-al patrulea. Care e situaţia la tine?

— Sergent Taura afirmă că două fete au coborât pe scara de incendiu. Ridică ochii, iscodind afişajul video, care se vânzolea ca o auroră. Căpitanul Thorne spune că trebuie să fie şaisprezece fete.

Taura scoase capul pe coridor, apoi se întoarse şi o măsură din ochi pe fată.

— Ne lipseşte una. Kesterton, fă un tur pe tot etajul, verifică dulapurile şi sub paturi.

— Am înţeles.

Luptătoarea dendarii porni în goană să execute ordinul.

El o urmă, auzind vocea imperativă a lui Thorne.

— Mişcaţi-vă mai repede, cei de sus! Trebuia să dăm lovitura şi s-o ştergem, sau aţi uitat? N-avem *timp* să-i adunăm pe cei risipiţi!

— *Aşteaptă,* ce dracu'!

Verificând cea de-a treia cameră, luptătoarea se aplecă să privească sub pat şi exclamă:

— Ha! Am prins-o, sergent!

Cu o mişcare rapidă apucă fata de glezne şi o trase afară. Prada apăru în lumină: o fată-femeie scundă, purtând o bluză şi pantalonaşi roz. Scoase câteva sunete mute de neajutorare, îngrozită că plânsetele ei nu ajutau la nimic. Părul buclat şi platinat îi cădea ca o cascadă pe umeri, dar cea mai interesantă trăsătură a ei o reprezenta bustul, sânii uriaşi şi umflaţi pe care ţesătura de mătase a bluzei abia reuşea să-i cuprindă. Fata căzu în genunchi, cu fesele pe călcâie şi cu mâinile apăsate peste piept, încercând să-şi apere carnea grea şi, în acelaşi timp, părând uimită şi surprinsă de descoperirea făcută.

Doar zece ani. La naiba. Arăta ca de douăzeci. Iar hipertrofia aceea monstruoasă nu avea cum să fie normală. Clienta-zămislitoare ceruse efectuarea unei operaţii de chirurgie estetică înainte de a intra în posesia trupului. Asta nu era greu de înţeles: clonul îndura chinurile chirurgicale şi metabolice. Talia îngustă, şolduri bogate… Văzând exagerarea trăsăturilor feminine şi mature, se întrebă dacă nu cumva era destinată unui transfer care presupunea şi schimbarea de sex. Aproape sigur. Era convins că operaţia chirurgicală avea să se realizeze foarte curând.

— Nu, pleacă, spuse ea scâncind. Plecaţi, lăsaţi-mă în pace… o să vină mama să mă ia. Vine *mâine.* Duceţi-vă şi daţi-mi pace, vreau să-mi întâlnesc *mama…*

Strigătele. Şi… pieptul acela care tresaltă de plâns mă vor scoate din minţi.

— Amorţeşte-o şi pe asta, hârâi el.

Trebuia purtată în braţe, dar măcar nu vor mai fi siliţi s-o asculte.

Faţa îmbujorată a luptătoarei trăda aceeaşi fascinaţie şi jenă pe care o trăia şi el la vederea trupului grotesc al fetei.

— Sărmana păpuşă, şopti ea şi o făcu să uite de toate atingând-o uşor cu stunerul pe ceafă.

Fata se prăbuşi moale pe podea.

În cască răsună o chemare, dar nu reuşi să identifice vocea luptătorului:

— Domnule, abia am respins o echipă de pompieri folosind stunerele. Nu aveau costume antistuner. Dar gărzile care se apropie acum au. Au trimis pe teren alte echipe, dotate cu arme mai puternice. S-a cam terminat cu joaca.

Căută prin intermediul afişajelor din interiorul căştii să identifice pe hartă poziţia luptătorului. Înainte de a reuşi, trebui să se oprească, fiindcă auzi vocea îngrijorată a luptătorului care efectua supravegherea aeriană:

— O echipă cu armament greu încercuieşte clădirea în care vă aflaţi, domnule. Trebuie să ieşiţi cât mai repede. Şi aici situaţia se înrăutăţeşte.

Îi făcu semn luptătoarei dendarii să-şi ia povara şi să iasă din cameră înaintea lui.

— Sergent Taura, strigă el. Ai auzit rapoartele din exterior?

— Da, domnule. Să plecăm, urgent!

Sergentul Taura o puse pe fata cu trăsături eurasiatice pe un umăr şi pe cea blondă pe celălalt, parcă fără a resimţi greutatea lor, şi mânară grupul de fete spre scările de ieşire. Taura le puse să meargă două câte două, reuşind să le organizeze mai bine decât era de aşteptat. Vocile potolite ale fetelor crescură în intensitate când se treziră îndreptate spre dormitoarele băieţilor.

— Nu avem voie să intrăm aici, încercă să protesteze printre lacrimi una dintre ele. Vom avea *necazuri.*

Thorne îi aşezase pe cei şase băieţi ameţiţi cu faţa în sus pe coridor, iar pe ceilalţi douăzeci rezemaţi de perete, cu picioarele desfăcute, braţele întinse, poziţie tipică de control a deţinuţilor, iar câţiva luptători agitaţi ţipau la ei să nu facă nicio mişcare. Unii cloni erau furioşi, câţiva plângeau, dar toţi păreau speriaţi de moarte.

Privi îngrozit la victimele amorţite.

— Cum îi vom căra pe toţi?

— O să-i punem pe unii dintre cloni să-i care, îl lămuri Taura. În felul acesta noi vom rămâne cu mâinile libere, iar ei le vor avea ocupate.

Aşeză cu grijă cele două poveri pe podea, către capătul rândului de trupuri.

— Bine, spuse Thorne, după ce reuşi să-şi desprindă cu greu privirea fascinată de la femeia-păpuşă. Worley, Kesterton, să… dar restul cuvintelor îi îngheţară pe buze auzind mesajul disperat, pe jumătate acoperit de paraziţi, care devenise prioritar faţă de toate canalele recepţionate de căştile ambilor comandanţi.

Era luptătoarea aflată în aer, care striga:

— Ticăloşii, naveta… fiţi *atenţi*, băieţi… – urmă o explozie de paraziţi şi – … of, mama draci…

Apoi tăcere, spartă din când în când de zgomotul alb de canal nealocat.

Încercă disperat să obţină legătura, să primească o informaţie, cât de neînsemnată, din casca ei. Locatorul încă funcţiona, arătând că luptătoarea se afla pe pământ, între două clădiri din spatele terenului de pregătire fizică, unde era parcată şi naveta. Datele ei vitale apăreau ca nişte linii plate. Moartă? Sigur nu, trebuia să existe măcar analiza sângelui… Imaginea albă, statică, pe care o recepţiona, căutând în sus spre cerul înceţoşat al nopţii, îl lămuri în cele din urmă. Phillipi îşi pierduse casca. Nu-şi putea da seama ce altceva îşi mai pierduse.

Trecând de pe un canal pe altul, Thorne îi apelă pe pilot şi pe cei doi luptători lăsaţi de pază lângă navetă; nu primi răspuns de la niciunul. Înjură.

— Încearcă şi *tu.*

Pe canalele alocate nu-i răspunse nimeni. Spre sud, ceilalţi doi dendarii erau angajaţi într-un schimb de focuri cu un pluton bharaputran dotat cu armament greu, situaţie raportată de Phillipi mai devreme.

— Trebuie să plecăm în recunoaştere, se răsti Thorne fără să se mai ferească. Sergent Taura, preiei comanda aici, pregăteşte-i pe puşti pentru plecare. Tu… Vorbele îi erau adresate lui, evident; de ce nu-i mai spunea *Amirale* sau *Miles?* Tu vii cu mine. Luptător Sumners, acoperă-ne.

Thorne porni cu viteză maximă; văzând că distanţa dintre hermafrodit şi el se mărea mereu, îşi blestemă picioarele scurte. Coborâră cu liftul tubular, ieşiră pe uşile de la intrare care încă mai radiau căldură, apoi ocoliră o clădire întunecată şi trecură

printre altele două. Îl ajunse din urmă pe Thorne, care se lipise de colţul unei clădiri de lângă terenul de sport.

Naveta era la locul ei, după toate indiciile neatinsă – nicio armă de mână nu-i putea găuri pereţii exteriori blindaţi. Schela de coborâre era ridicată, uşa închisă. O siluetă întunecată – un dendarii doborât, sau vreun inamic? – zăcea în iarbă, sub bordurile aripii. Înjurând în barbă, Thorne tastă o serie de coduri pe placa de control a computerului, fixată mai sus de încheietura mâinii stângi. Bocaportul se deschise glisând lin, iar schela coborî cu un susur de servomotoare.

Încă nu primise niciun răspuns.

— Mă duc înăuntru, spuse Thorne.

— Căpitane, procedura standard prevede că asta-i treaba mea, spuse luptătorul pe care Thorne îl alesese pentru a-i acoperi.

Acesta se afla într-o poziţie mai bună, după un vas mare din beton ce adăpostea un copac.

— De data asta, nu, făcu Thorne ameninţător.

Punând capăt discuţiei, ţâşni înainte în zigzag, apoi urcă drept pe schelă, se năpusti înăuntru cu arma cu arc de plasmă pregătită. După câteva momente, auziră vocea lui în căşti:

— Acum, Sumner!

Fără să fi fost invitat, îl urmă pe luptător. În navetă era întuneric beznă. Aprinseră lanternele fixate pe căşti, iar fasciculele subţiri porniră să exploreze interiorul. Totul părea intact, însă uşa de la cabina pilotului era închisă ermetic.

Tăcut, Thorne îi făcu semn soldatului să ia poziţie de tragere faţă în faţă cu el, încadrând uşa din peretele de compartimentare situat între fuzelaj şi puntea de comandă. El rămase în spatele lui Thorne, care formă un nou cod pe tastatura de pe antebraţ. Uşa glisă cu un geamăt greu, apoi vibră şi se blocă.

Dinăuntru năvăli un val de aer fierbinte, ca dintr-o gură de furnal. Urmă o explozie slabă, însoţită de flăcări oranj, declanşată de pătrunderea oxigenului în compartimentul pârjolit, reaprinzând ceea ce mai putea arde. Soldatul îşi puse rapid masca respiratorie, înşfăcă un stingător chimic fixat în clame pe perete şi-l îndreptă spre interiorul cabinei de pilotaj.

După un moment îl urmară înăuntru. Totul era ars şi carbonizat. Panoul cu instrumente de control se topise, echipamentul de comunicaţie se făcuse scrum. Mirosul de materiale sintetice era înecăcios, greu, şi gazele rezultate din arderea produşilor de oxidare, toxice. Simţiră o duhoare de substanţă organică. Carne carbonizată. Ceea ce mai rămăsese din pilot – întoarse capul şi îşi înghiţi nodul din gât.

— Bharaputra nu are… ştiam că n-are arme grele aici!

Incapabil să mai înjure, Thorne se mulţumi să şuiere:

— Au aruncat câteva mine termice aflate în dotarea noastră, pe care le-au găsit la bord, şi arătă cu mâna într-un colţ, au închis uşa şi au fugit. Cred că pilotul a fost mai întâi amorţit. Un bharaputran ticălos, dar al dracului de *deştept…* n-a avut arme, aşa că le-a folosit pe-ale noastre. I-a atras pe soldaţii de pază, ori i-a doborât, a intrat şi ne-a legat de pământ. Nici nu s-au mai deranjat să ne prindă-n ambuscadă… acum *pot s-o facă* zburdând. Maşinăria asta nu va mai zbura.

Luminată de fasciculele puternice ale lanternelor, faţa lui Thorne arăta ca o mască mortuară.

Cu vocea gâtuită de panică, întrebă:

— Şi-acum ce facem, Bel?

— Ne retragem în clădire. Stabilim un perimetru de apărare. Folosim ostaticii pentru a negocia o capitulare decentă.

— Nu!

— Ai vreo idee mai bună… *Miles?* spuse Thorne scrâşnind din dinţi. N-aş prea crede.

— Domnule căpitan… interveni soldatul privind uimit când la unul, când la celălalt, Amiralul ne va scoate la liman. Am trecut prin situaţii şi mai grele decât asta.

— De data asta, nu. Thorne se îndreptă de spate şi, cu o voce îndurerată, continuă: E vina mea… îmi asum toată răspunderea. Acesta *nu e* Amiralul. E fratele lui, Mark. A încercat să ne ducă, dar ştiam asta de câteva zile. Mi-am dat seama înainte de a coborî, chiar dinainte de a fi intrat în spaţiul local jacksonian. Am crezut că vom reuşi fără să fim prinşi.

— Poftim?

Soldatul ridică din sprâncene, incapabil să priceapă. Aceeaşi expresie s-ar fi putut citi pe faţa unui clon supus anesteziei.

— Nu putem… nu-i putem trăda pe copiii ăştia lăsându-i pe mâna bharaputranilor, se tângui Mark. Milogindu-se.

Thorne îşi înfipse degetele goale în masa carbonizată care rămăsese lipită de scaunul pilotului.

— Cine-a fost trădat? Ridică mâna şi se şterse pe faţă, trasând o dungă întunecată şi unsuroasă dinspre bărbie spre obraz. Cine e trădat? repetă el în şoaptă. Vrei să mă lămureşti şi pe mine? Tremura şi parcă din minte îi fugise orice gând. Simţi dâra întunecată de pe faţă ca pe o cicatrice. Retrageţi-vă în clădire, adăugă Thorne. Am preluat comanda.

CAPITOLUL ŞASE

— Fără subordonaţi, spuse Miles ferm. Vreau să discut cu şeful, limpede şi fără ocolişuri. Apoi plec de aici.

— O să mai încerc, îl asigură Quinn. Se întoarse la consola computerului din sala tactică a navei *Peregrine,* unde avea pe ecran imaginea unui ofiţer superior bharaputran, şi reîncepu negocierile.

Miles se rezemă de spătar, ţinându-şi tălpile lipite de podea, iar palmele apăsate şi nemişcate de-a lungul braţelor fotoliului. Calm şi autocontrol. Aceasta era strategia care-i va aduce reuşita. În aceste momente, singura strategie la care mai putea apela. Măcar dacă ar fi sosit cu nouă ore mai devreme… Blestemă fiecare clipă de întârziere din ultimele cinci zile, în cele cinci limbi pe care le vorbea, până epuiză toate invectivele cunoscute. Consumaseră combustibil din belşug, silind nava să accelereze la maximum şi fusese cât pe ce să-l ajungă din urmă pe *Ariel.* Dar atât. Întârzierea îi oferise lui Mark suficient timp să îmbrăţişeze o idee proastă şi s-o transforme într-un dezastru. Dar nu era numai vina lui Mark. Miles nu mai aproba teoria singurului erou răspunzător de dezastru. O situaţie fără ieşire ca aceasta avea nevoie şi de cooperarea deplină a altor zeci de actori. Abia aştepta să poarte o discuţie între patru ochi cu Thorne, iar asta cât de curând. Nu-şi închipuise că Thorne putea fi la fel de nechibzuit ca Mark.

Aruncă o privire în jur, înregistrând ultimele informaţii afişate pe ecranele video. Nu avea date despre *Ariel*, nava fiind silită să se refugieze la Staţia Fell, sub conducerea adjunctului lui Thorne, locotenentul Hart. Acum erau blocaţi de vreo şase nave bharaputrane de securitate, care pândeau în afara sferei de influenţă a lui Fell. *Peregrine,* aflată acum pe orbită, era escortată de două nave bharaputrane. O prezenţă mai mult formală, deoarece *Peregrine* le depăşea ca putere de foc. Actualul echilibru de forţă se putea modifica doar prin sosirea celorlalţi fraţi bharaputrani. Asta dacă nu reuşea să-l convingă pe Baron de inutilitatea unei asemenea acţiuni.

Solicită pe video o imagine a situaţiei de la sol, aşa cum era înţeleasă acum de computerele de luptă ale navei. Conturul exterior al complexului medical era clar chiar de pe orbită, însă îi lipseau detalii din interior pentru situaţia în care ar fi plănuit un atac inteligent. Ba nu, fără atacuri şirete. Negocieri şi mită... Se crispă gândindu-se la costurile ridicate. Bel Thorne, Mark, Plutonul Verde şi circa cincizeci de ostatici bharaputrani erau blocaţi de mai bine de opt ore într-o singură clădire, izolaţi de naveta distrusă. Pilotul mort, trei luptătorii răniţi. *Asta* avea să-l coste pe Thorne funcţia de comandant, îşi promise Miles.

Curând se va lumina de ziuă. Bharaputranii evacuaseră toţi civilii din restul complexului, slavă Cerului, în schimb aduseseră importante forţe de securitate şi armament greu. Doar dorinţa de a nu vătăma vreunul dintre clonii valoroşi îi reţinea pe bharaputrani să declanşeze un măcel. Din nefericire, nu va putea negocia de pe o poziţie de forţă. *Păstrează-ţi calmul.*

Fără să se răsucească spre el, Quinn ridică o mână şi făcu un semn elocvent: „Pregăteşte-te!" Privi în jos, verificându-şi propria înfăţişare. Uniforma cenuşie de ofiţer era împrumutată de la cea mai scundă persoană de la bordul lui *Peregrine,* o femeie de vreun metru cincizeci, şi-i era cam largă. Avea doar jumătate din însemnele militare ale gradului. Neglijenţa agresivă în ţinută putea reprezenta un stil de conducere, însă pentru a fi mai convingător ar mai fi avut nevoie şi de alte elemente de recuzită. Starea de alertă şi furia reţinută vor trebui să dea forţă înfăţişării lui. Dacă n-ar fi avut instalat un biocip pe nervul vag, ulcerele mai vechi i-ar fi perforat deja stomacul. Îşi cuplă consola computerului la comunicatorul lui Quinn şi aşteptă.

Cu o sclipire puternică, pe placa video apăru faţa încruntată a unui bărbat. Părul negru îi era adunat la spate într-o coadă prinsă cu un inel de aur, punându-i astfel în evidenţă oasele puternice ale feţei. Purta o tunică din mătase de culoarea bronzului, fără alte podoabe. Tenul îi era măsliniu, sănătos, şi părea să aibă în jur de patruzeci de ani. Înfăţişarea oamenilor putea fi foarte înşelătoare. Pentru a ajunge conducătorul necontestat al unei Case jacksoniene, era nevoie de mai bine de-o viaţă de luptă şi de uneltiri viclene. Vasa Luigi, Baron Bharaputra, avea trupul unui clon de cel puţin douăzeci de ani.

Se vedea că şi-l protejează cu mare atenţie. Perioada de timp necesară unui alt transplant de creier l-ar fi făcut vulnerabil şi i-ar fi periclitat serios puterea jinduită cu atâta îndârjire de diverşi subalterni. *Cu omul ăsta nu face să te joci,* socoti Miles.

— Bharaputra, se prezentă bărbatul îmbrăcat în cafeniu, apoi rămase în expectativă.

Într-adevăr, Casa şi omul erau unul şi acelaşi lucru, iar asta simplifica situaţia.

— Naismith, răspunse Miles. Comandant al Flotei Independente de Mercenari Dendarii.

— Care nu e completă în momentul de faţă, spuse calm Vasa Luigi.

Miles strânse din dinţi şi zâmbi crispat, reuşind să nu roşească.

— Exact. Sper că înţelegeţi, nu eu am autorizat acest raid.

— Înţeleg doar că aşa susţineţi. Personal vorbind, nu m-aş grăbi să fac publică incapacitatea de a-mi ţine în frâu subordonaţii.

Încearcă să te aţâţe. Calm.

— Urmează să facem cercetări. Încă nu am stabilit cu precizie dacă subordonatul meu, căpitanul Thorne, a fost mituit ori a fost înşelat de înfăţişarea clonului meu. În orice, caz, e vorba de produsul dumneavoastră care, animat de nu ştiu ce motive sentimentale, s-a întors pentru a căuta să se răzbune personal. Eu sunt doar un martor nevinovat care încearcă să îndrepte lucrurile.

— Dumneavoastră, spuse Baronul Bharaputra, clipind ca o şopârlă, sunteţi o curiozitate. Nu v-am produs *noi.* Care-i provenienţa?

— Are vreo importanţă?

— S-ar putea.

— Atunci informaţia devine obiect de tranzacţie sau de negociere, nu poate fi furnizată pe gratis.

Replica respecta bunele tradiţii jacksoniene; Baronul dădu aprobator din cap, fără a se simţi jignit. Pătrunseseră în domeniul negocierilor, chiar dacă încă nu se punea problema unei înţelegeri între egali. Până aici e bine.

Baronul nu mai insistă să afle istoria familiei lui Miles.

— Prin urmare, ce doriţi de la mine, domnule Amiral?

— Vreau să vă ajut. Dacă mi se dă mână liberă, pot să-mi scot oamenii din încurcătura nefericită în care s-au vârât fără a mai provoca şi alte daune. Discret şi curat. Mă voi gândi chiar şi la plata unor despăgubiri rezonabile pentru distrugerile produse până în prezent.

— Nu v-am solicitat ajutorul, domnule Amiral.

— O veţi face dacă vreţi să menţineţi pierderile la nivelul de faţă.

Vasa Luigi îşi miji ochii luând în considerare propunerea.

— Asta-i o ameninţare?

Miles ridică din umeri.

— Dimpotrivă. Pierderile amândurora pot fi foarte scăzute – sau foarte ridicate. Eu aş prefera să rămână mici.

Baronul îşi aruncă ochii spre dreapta, către un obiect sau subordonat care nu apărea în imaginea preluată de cameră.

— Iertaţi-mă o clipă, domnule Amiral.

Pe ecran apăru o imagine de repaus. Quinn apăru lângă Miles.

— Crezi că-i vom putea salva pe amărâţii aceia de cloni?

Îşi trecu degetele prin păr.

— La naiba, Elli, încă n-am reuşit să salvez nici Plutonul Verde! Mă îndoiesc.

— Păcat. Am făcut atâta drum până aici…

— Ascultă, cruciade găsim şi mai aproape de casă; nu era nevoie să venim până în Întregul Jackson. Dacă vrei să ştii, în zonele mai depărtate din Barrayar sunt ucişi peste cincizeci de copii bănuiţi că au suferit mutaţii. Nu-mi pot permite să devin un visător, ca Mark. Nu ştiu cum de i-au intrat ideile astea în cap, dar sigur nu de la bharaputrani i se trage. Şi nici de la komarrani.

Quinn înălţă sprâncenele mirată; dădu să spună ceva, apoi, gândindu-se mai bine, renunţă şi zâmbi nehotărâtă.

— Mă gândeam la Mark. Mereu spui că vrei să-i trezeşti încrederea în tine.

— Adică să-i aduc în dar nişte cloni? Aş vrea să pot. Dar asta după ce-l strâng de gât cu mâna mea, imediat ce-l jupoi de viu pe Bel Thorne. Mark rămâne Mark, nu-mi datorează nimic, dar Thorne trebuia să-şi dea seama în ce se bagă.

Strânse din dinţi. Vorbele ei îl zguduiseră, făcându-l să aibă viziuni. Ambele nave, având la bord toţi clonii, făcând un salt triumfător din spaţiul local al Întregului Jackson… dându-le cu tifla bharaputranilor… Mark exprimându-şi bâlbâit recunoştinţa, admiraţia… aducându-i pe toţi acasă, la Mama… *nebunie.* Nu era posibil. Dacă ar fi conceput el totul, de la un cap la altul, poate. Planurile lui n-ar fi inclus un atac direct la miez de noapte fără sprijin suplimentar. Placa video scânteie din nou şi-i făcu semn lui Quinn să iasă din cadru. Vasa Luigi reapăru.

— Domnule Amiral Naismith, reîncepu el cu o mişcare din cap. Vă ofer prilejul de a ordona grupului răzvrătit să se predea forţelor mele de securitate.

— Domnule Baron, n-aş vrea să creez probleme securităţii dumneavoastră. La urma urmei, oamenii n-au dormit o clipă toată noaptea. Sunt obosiţi şi irascibili. Îi voi aduna eu însumi.

— Nu vom permite. Dar pot garanta pentru viaţa lor. Amenzile individuale pentru infracţiunile comise vor fi stabilite mai târziu.

Răscumpărări. Încercă să-şi reţină furia.

— Da, e o posibilitate. Dar amenzile trebuie stabilite dinainte.

— Nu prea aveţi dreptul să impuneţi condiţii, domnule Amiral.

— Vreau doar să evit apariţia unor neînţelegeri, domnule Baron.

Vasa Luigi strânse din buze.

— Cum doriţi. Soldaţii, zece mii de dolari betani bucata. Ofiţerii, douăzeci şi cinci de mii, căpitanul hermafrodit, cincizeci de mii, asta dacă nu doriţi cumva să rezolvăm noi problema, ce părere aveţi? Personal, nu cred că aveţi nevoie de, ăă, clon, deci el va rămâne în custodia noastră. Ca dovadă de bunăvoinţă, voi trece cu vederea pagubele materiale.

Baronul dădu din cap, satisfăcut de propria-i generozitate.

Suma depăşea un sfert de milion. Miles simţi o strângere de inimă. Ei bine, existau şanse de reuşită.

— Dar clonul prezintă interes pentru mine. Ce preţ aţi pune pe capul lui?

— Ce interes prezintă? întrebă surprins Vasa Luigi.

Miles făcu un gest echivoc.

— Credeam că-i evident. Profesiunea mea e plină de neprevăzut. Eu sunt singurul supravieţuitor al unei operaţii. Cel

căruia îi spun Mark a constituit o surpriză pentru mine, aşa cum şi eu am fost pentru el; niciunul dintre noi nu ştia de al doilea proiect de clonare. Unde aş mai putea găsi un donator perfect de organe, şi încă imediat?

Vasa Luigi îşi răsfiră degetele.

— Am putea aranja să vi-l păstrăm în siguranţă.

— Dar dacă aş avea nevoie de el în regim de urgenţă? În aceste condiţii, m-aş teme de o creştere bruscă a preţurilor pe piaţă. Pe de altă parte, se mai întâmplă şi accidente. Amintiţi-vă de nenorocirea petrecută clonului Baronului Fell, aflat în păstrare la dumneavoastră.

Se lăsă o tăcere de gheaţă, iar Miles îşi blestemă limba slobodă. Episodul respectiv era considerat secret pe plan local, ori, în orice caz, un subiect periculos. Baronul îl măsură îndelung, dacă nu mai respectuos, măcar cu suspiciune crescândă.

— Dacă doriţi creşterea altui clon în scopul transplantului, atunci aţi venit la locul potrivit, domnule Amiral. Dar *acest* clon nu e de vânzare.

— *Acest* clon nu vă aparţine, răbufni Miles, prea nestăpânit.

Nu, mai cu calm. Rămâi rece, păstrează-ţi adevăratele gânduri bine ascunse, joacă-ţi rolul de persoană mieroasă dispusă să încheie un târg cu Baronul Bharaputra fără să verşi. Uşurel.

— În plus, mai e vorba de cei zece ani, cât durează creşterea unui clon. Pe mine nu mă îngrijorează perspectiva îndepărtată a morţii din cauze naturale. Eu mă refer la cea care te ia pe nepregătite. După o pauză şi făcând un efort eroic, reuşi să adauge: Nu trebuie să treceţi cu vederea plata pagubelor, desigur.

— *Nu trebuie* să fac nimic, din ce-mi sugeraţi, domnule Amiral, puse Baronul lucrurile la punct.

Glacial.

Nu fi atât de sigur, ticălos jacksonian.

— Domnule Baron, de ce vreţi în mod deosebit acest clon? Mă gândesc la modul facil în care puteţi obţine altul.

— Nu-i chiar atât de uşor. Fişele lui medicale arată că a creat multe probleme.

Vasa Luigi îşi duse arătătorul la nasul acvilin şi zâmbi sec.
— Aveţi în plan o acţiune punitivă? Un avertisment pentru alţi răufăcători?
— El sigur o va considera astfel.
Deci încă existau planuri în privinţa lui Mark, ori cel puţin o idee care părea profitabilă.
— Cred că nu în ceea ce-l priveşte pe progenitorul barrayaran. Complotul acela a răsuflat de mult. Se ştie despre amândoi.
— Trebuie să admit că legăturile lui din Barrayar mă interesează. Dar şi legăturile *dumneavoastră* de acolo. Judecând după numele pe care vi l-aţi luat, mi-e clar că ştiţi de mult despre provenienţa dumneavoastră. Amirale, în ce relaţii sunteţi cu Barrayar?
— Delicate, recunoscu el. Mă tolerează, iar eu le fac servicii din când în când. Dar nu pe gratis. Dincolo de asta, ne evităm reciproc. Securitatea Imperială barrayarană are un braţ mai lung decât al Casei Bharaputra. Sper că nu vreţi să atrageţi atenţia lor asupra dumneavoastră.
Vasa Luigi ridică din sprâncene, sceptic, dar politicos.
— Un progenitor şi doi cloni… trei fraţi identici. Şi toţi scunzi. Cred că toţi laolaltă aţi face cât un om întreg.
Nu-l pune la punct; pesemne că Baronul arunca o nadă, sperând să mai culeagă informaţii.
— Trei, dar n-aş zice chiar identici, spuse Miles. Adevăratul Lord Vorkosigan e un tip inert, vă asigur de asta. Regret, dar greşelile comise de Mark demonstrează clar lucrul acesta. Eu am fost modelul îmbunătăţit. Creatorii mei au avut în minte planuri mari pentru mine, însă şi-au făcut treaba prea bine, aşa că am început să-mi fac eu singur planuri. Un element pe care sărmanii mei „părinţi” se pare că nu l-au luat în calcul.
— Aş vrea să discut cu creatorii dumneavoastră.
— Şi eu aş vrea. Au decedat.
Baronul îl învrednici cu un zâmbet îngheţat.
— Sunteţi un omuleţ cam plin de sine, nu credeţi?
Miles mimă un zâmbet la fel de rece şi nu comentă.
Baronul se rezemă de spătar împreunându-şi degetele.
— Oferta mea rămâne valabilă. Clonul nu e de vânzare. Dar la fiecare treizeci de minute amenda se va dubla. Vă sfătuiesc să-

mi acceptaţi propunerea imediat, domnule Amiral. Alta mai bună nu veţi primi.

— Trebuie să mă consult cu contabilul Flotei, încercă Miles să câştige timp. Vă voi căuta curând.

— Păi cum altfel? murmură Vasa Luigi, zâmbind la propriul său spirit.

Miles întrerupse legătura pe dată şi rămase aşezat. Stomacul îi tresălta, de parcă valuri de ruşine şi furie ţineau să-i cuprindă tot corpul.

— Dar contabilul Flotei nu-i cu noi, îl preveni Quinn, uşor nedumerită.

Într-adevăr, locotenentul Bone plecase din Escobar împreună cu Baz şi cu restul dendrariilor.

— Nu… Nu-mi place târgul propus de Baronul Bharaputra.

— SecImp nu-l poate salva pe Mark mai târziu?

— *Eu sunt* SecImp.

Quinn nu-şi putea exprima dezacordul; tăcu.

— Vreau armura mea spaţială, mârâi el certăreţ, negăsindu-şi locul pe fotoliu.

— A luat-o Mark, spuse Quinn.

— Ştiu. Semi-armura mea. Gaşca de comandă.

— Tot la Mark sunt şi ele.

— Ştiu. Lovi puternic cu palma în braţul fotoliului şi, în liniştea din cameră, plesnetul neaşteptat o făcu pe Quinn să tresară. Atunci măcar o cască a unui comandant de pluton!

— Pentru ce? întrebă Quinn cu glas moale, descurajat. Fără cruciade aici, aşa ai spus.

— Îmi fac singur dreptate.

Se ridică brusc în picioare. Simţi sângele bătându-i în urechi, din ce în ce mai aprins.

— Hai, la treabă!

***

În clipa când naveta de coborâre se desprinse de mecanismele de fixare din bordul lui *Peregrine*, simţi cum centura de siguranţă îi muşcă din corp. Aruncă o privire peste umărul pilotului, verificând rapid curbura planetei care tocmai aluneca prin dreptul hublolui şi cele două navete de luptă desprinzându-se de nava-mamă pentru a le asigura acoperirea.

Cea de-a doua navetă de coborâre de pe *Peregrine,* care constituia cealaltă jumătate a planului său de atac pe două fronturi, îi urma îndeaproape. Micul său truc. Oare bharaputranii îl vor lua în serios? *Aşa speri tu.* Îşi îndreptă atenţia către multitudinea de date globale furnizate de casca de comandă.

Până la urmă nu luase casca de comandant de pluton. Ceruse echipamentul de căpitan al Elenei Bothari-Jesek, iar ea rămăsese să conducă operaţiunile tactice de la bordul navei *Peregrine.* „Să mi-o aduci înapoi fără vreo gaură urâtă, ce naiba”, îi spusese ea, având buzele palide din pricina îngrijorării pe care nu îndrăznea să o exprime. Practic, tot ce îmbrăcase fusese donat. Costumul cu reţea de ecranare a disruptoarelor de nervi, mare, de curgea pe el, avea manşetele suflecate şi mânecile strânse cu benzi elastice la încheietura mâinii şi la glezne. Quinn insistase să ia acest costum, iar cum vătămările provocate de disruptoare îi provocau coşmaruri, nu obiectase deloc. Salopeta lălâie, prinsă la fel. Baretele sistemului de alimentare a câmpului de respingere a arcului de plasmă fixau destul de bine pliurile pe care salopeta largă le făcea pe corp. Două perechi de şosete îl ajutau să nu-şi piardă bocancii de împrumut. Totul era foarte sâcâitor, dar departe de a constitui îngrijorarea lui de căpetenie în aceste momente când încerca să întreprindă un raid la sol după o pregătire de numai treizeci de minute.

Cel mai mult îl preocupa găsirea unui loc de coborâre. Ar fi preferat acoperişul clădirii în care se refugiase Thorne, dar pilotul exprimase temerea că întreaga clădire s-ar putea prăbuşi sub greutatea navetei şi, în cele din urmă, se vădi că acoperişul nu era plan, ci înclinat. Al doilea loc posibil ar fi fost în apropierea navetei deteriorate şi abandonate. Iar cel de-al treilea părea să fie la distanţă mare, ceea ce presupunea o lungă deplasare în câmp deschis, periculoasă mai ales la întoarcere, când forţele de securitate bharaputrane ar fi avut vreme să-şi organizeze riposta. Stilul lui preferat de atac nu era să intre în gura leului. În acest caz, spera că sergentul Kimura şi Plutonul Galben, aflaţi în cea de-a doua navetă de coborâre, îi vor da ceva mai mult de furcă Baronului Bharaputra. *Kimura, ai*

grijă de navetă. Acum e singurul nostru sprijin. Trebuia să aduc toată flota cu mine.

Ignoră zgâlţâiturile şi urletul produs de decelerarea navetei la intrarea în atmosferă – era o excelentă prăbuşire în iad, dar tot nu se putea deplasa îndeajuns de rapid ca să fie mulţumit – şi urmări deplasarea navetei de acoperire, aşa cum apărea ea reprezentată de coduri colorate şi diagrame pe ecranele din interiorul căştii. Parcă surprinse de această manevră, navetele de luptă bharaputrane care-o păzeau pe *Peregrine* se treziră că erau nevoite să-şi îndrepte atenţia în două direcţii. Traseră inutil câteva proiectile în *Peregrine,* dădură să pornească după Kitura, apoi se întoarseră şi ţâşniră în urmărirea formaţiei de atac a lui Miles. Încercarea uneia dintre navele bharaputrane de a ataca se soldă cu explozia ei în zeci de bucăţi, iar Miles şopti imediat o felicitare concisă către pilotul dendarii care reuşise lovitura. Debusolată, cealaltă navetă bharaputrană se îndepărtă, aşteptând întăriri. Ei, până acum fusese uşor. Călătoria de întoarcere avea să fie marea încercare. Simţea deja beţia provocată de creşterea nivelului de adrenalină din sânge, senzaţie mai ciudată şi mai plăcută decât cea dată de injectarea vreunui drog. Starea aceasta va ţine câteva ore, apoi va dispărea brusc, lăsându-l ca pe o epavă carbonizată, cu ochi privind în gol şi voce care parcă n-ar fi fost a lui. Merita? *Sigur, dacă va învinge.*

Vom câştiga.

În timp ce ocoleau planeta către locul de coborâre în linie dreaptă către ţintă, încercă din nou să ia legătura cu Thorne. Bharaputranii bruiau canalele principale de comandă. Încercă apoi să transmită un scurt mesaj pe benzile posturilor Comerciale, dar nu primi niciun răspuns. Era aproape sigur că cineva se ocupa şi de controlul acestora. Atunci va reuşi să penetreze bruiajul când va ajunge la sol. Apelă imaginea holografică a complexului medical şi prin faţa ochilor porniră să-i danseze imagini-reflex. Tot gândindu-se la o acţiune directă de atac, se simţi tentat să dea ordin navetelor să fixeze o linie de foc, pentru a face o tranşee de la locul de aterizare propus până la blocul în care se retrăsese Thorne, ştergând din calea sa toate clădirile incomode. Însă acestei tranşee i-ar trebui mult timp să

se răcească, iar pe de altă parte, ar oferi acoperire de care puteau profita, la fel de bine, şi forţele bharaputrane. Pe de altă parte, acestea din urmă cunoşteau mai bine terenul. Se gândi la posibilitatea existenţei unor tuneluri, căi subterane de acces sau de colectare a apei. Pufni indispus de ideea canalelor de scurgere şi se încruntă la gândul că Taura se lăsase atrasă orbeşte într-o asemenea morişcă de nechibzuitul Mark.

Trepidaţiile şi zguduiturile produse de decelerare încetară în cele din urmă şi în jurul lor apărură clădirile – *puncte ideale pentru ţintaşi* – iar naveta se aşeză pe sol cu un bufnet surd. Quinn, care stătea la postul de lucru din faţa lui şi încercase până în acel moment să treacă pe canalele superioare de comunicaţie, ridică ochii spre el şi anunţă simplu:

— L-am prins pe Thorne. Încearcă să acordezi pe 6 2 j. Doar în audio, fără video până acum.

Cu o mişcare din ochi şi clipind controlat, intră în legătură cu fostul subordonat.

— Bel? Am coborât şi venim după voi. Pregăteşte-te să penetrezi încercuirea. Mai ai pe cineva în viaţă?

Nu trebui să-i vadă faţa pentru a-i detecta tresărirea. Bine măcar că Thorne nu mai pierdu vremea cu scuze sau rugăminţi pentru a fi iertat.

— Doi răniţi care nu se pot deplasa. Luptătoarea Phillipi a murit acum aproximativ cincisprezece minute. I-am înfăşurat capul în gheaţă. Dacă puteţi aduce criocamera portabilă, ar mai fi şanse de salvare.

— Sigur, dar n-avem prea mult timp la dispoziţie să ne ocupăm de ea. Începe de pe acum pregătirile. Vom ajunge la tine cât de curând.

Făcu un semn din cap către Quinn şi, ridicându-se amândoi odată, ieşiră din camera de comandă. Înainte de asta, îi ordonă pilotului să închidă uşa etanş în urma lor.

Quinn îl informă pe medic ce-l aştepta şi prima jumătate din Plutonul Galben ţâşni din navetă, ocupând poziţii defensive. Din spatele lor se ridicară imediat două vehicule blindate, pe pernă de aer, pentru a lichida eventualii ţintaşi aşezaţi pe clădirile înalte şi pentru a plasa în locul lor soldaţi dendarii. După ce aceştia raportară că situaţia fusese rezolvată, Miles şi Quinn

coborâră schela în urma luptătorilor din Plutonul Albastru. Dimineaţa era rece şi umedă. Lăsă jumătate din Plutonul Portocaliu să păzească naveta, pentru ca bharaputranii să nu repete acţiunea care le reuşise anterior.

Ceaţa se tulbură uşor în jurul învelişului înfierbântat al navetei. Cerul perlat se lumina încet-încet, dar structurile complexului medical erau ascunse de întunericul rămas încă stăpân. Un scuter aerian pluti pe deasupra, doi luptători luară direcţia în goană şi Plutonul Albastru porni în urma lor. Miles se concentră, silindu-şi picioarele scurte să se mişte în ritm mai alert pentru a ţine pasul cu ei. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut ca vreun luptător cu picioare lungi să rărească pasul doar de dragul lui. De data asta nimeni nu încercă aşa ceva, iar el îşi arătă sentimentul de satisfacţie gâfâind aproape sufocat. Zgomotele răzleţe de împuşcături pornite din armament de mică putere care răsunau în jurul lui îl anunţară că oamenii din Plutonul Portocaliu îşi ocupaseră poziţiile şi se apucaseră de treabă.

Se strecurară unul după altul pe după colţul unei clădiri, îşi găsiră un punct apărat în spatele porticului unei a doua clădiri, trecură apoi de a treia, după ce luptătorii executară salturi înainte, acoperindu-se unul pe altul. Complexul îi amintea lui Miles de acele flori carnivore cu nervurile petalelor încărcate de nectar, aşezate faţă în faţă. Era uşor ca gâze mici ca el să lunece înăuntru, încercarea de a ieşi storcea de puteri, ucigând.

De aceea se simţi oarecum uşurat când explodă prima grenadă sonică. Bharaputranii nu păstraseră chiar *totul* pentru desert. Explozia răsunase la câteva clădiri mai departe, iar pe aleea pe care se aflau avu o reverberaţie ciudată. Nu făcea parte din dotarea soldaţilor dendarii, timbrul ei asurzitor era cu o comă mai sus. Subliminal, îşi reglă casca de comandă să urmărească schimbul de focuri, în vreme ce Plutonul Portocaliu distrugea un cuib de rezistenţă al bharaputranilor. Nu-l interesau cei lichidaţi de soldaţii săi, ci aceia care le scăpau… Se întrebă dacă inamicul adusese mai multe arme puternice în afara grenadelor sonice şi-şi dădu seama cu un fior că semi-armurii împrumutate îi lipsea ceva. Quinn încercase să-i dea aproape cu forţa o armură pentru tors, dar el o convinsese că,

fiind prea largă, se va răsuci mereu pe corp şi-l va face să turbeze de furie. *Mai mult de-atât?* I se păruse c-o aude bolborosind, dar nu-i ceruse să repete. Doar nu plănuia să conducă atacuri de cavalerie în actuala misiune, de asta era sigur.

Încercă să ignore fluxul neîntrerupt de informaţii care-l împiedica să vadă bine şi dădură colţul unei clădiri, speriară trei sau patru bharaputrani care le apărură în cale şi se apropiară de creşa clonilor. Clădirea mare, rectangulară, arăta ca un hotel. Uşile ale căror geamuri fuseseră sparte duceau într-un hol unde apărătorii îmbrăcaţi în salopete de camuflaj de culoare gri se mişcau printre baricadele încropite în grabă din uşi metalice smulse din ţâţâni şi aşezate culcat. După un scurt schimb de semne, intrară. Jumătate din Plutonul Albastru se dispersă imediat pentru a întări apărarea clădirii, asigurată până în acel moment de luptătorii epuizaţi din Plutonul Verde; cealaltă jumătate îl proteja pe el.

Medicul trecu de uşă cu platforma flotantă care conţinea criocamera portabilă şi, dirijat de camarazii lui, porni grăbit pe hol. Prevăzători, oamenii lui Thorne o pregătiseră pe Phillipi într-o cameră separată, departe de privirile curioase ale ostaticilor. Etapa întâi consta din extragerea, dacă era posibil, a întregii cantităţi de sânge din corpul pacientului; în situaţia de luptă de acum, în pripă şi fără a încerca recuperarea şi stocarea lui. O operaţiune brutală şi extrem de neplăcută; nu era o privelişte recomandabilă celor cu inima slabă sau nepregătiţi sufleteşte.

— Amirale, se auzi o voce subţire şi reţinută.

Se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu Bel Thorne. Paloarea hermafroditului era aproape la fel de cenuşie ca gluga de ecranare care-i încadra trăsăturile ovale şi buhăite de epuizare. La acestea se adăuga privirea pe care, în ciuda furiei simţite, ar fi preferat să n-o vadă. *Înfrângere.* Bel arăta învins, de parcă ar fi pierdut totul. *Aşa şi e.* Nu schimbară nicio vorbă de reproş sau de scuză. Nu simţeau nevoia; adevărul se citea pe faţa lui Thorne la fel de bine ca pe a lui, bănui Miles. Înclină tăcut din cap, în semn că-l văzuse pe Bel şi că ştia situaţia.

Alături se afla un alt soldat, casca acestuia – *casca mea* – abia ajungând la nivelul umărului lui Bel. Aproape că uitase cât de şocant arăta Mark. *Chiar aşa arăt şi eu?*

— Tu! plesni vocea lui Miles, apoi constată că trebui să se oprească pentru a-şi înghiţi nodul din gât. Noi doi vom avea multe de discutat, dar mai târziu. Se pare că nu pricepi anumite lucruri.

Mark îşi împinse bărbia înainte, sfidător. *Faţa mea sigur nu-i la fel de rotundă.* Trebuie să fie vreo iluzie, din cauza glugii.

— Cu copiii ăştia ce facem? întrebă Mark. Clonii.

— Ce-i cu ei?

Câţiva, îmbrăcaţi în bluze şi pantalonaşi din mătase, îi ajutau efectiv pe apărătorii dendarii, mai curând speriaţi şi emoţionaţi decât indispuşi. Alţii, fete şi băieţi, stăteau grupaţi şi înspăimântaţi pe podea sub ochii vigilenţi ai unui luptător înarmat cu un stuner. *Drace, sunt nişte copii!*

— Tre… trebuie să-i luăm şi pe ei. Altfel rămân şi eu, spuse Mark printre dinţi, dar Miles îi simţi spaima.

— Nu mă şantaja, se răsti Miles. *Sigur* că-i luăm, cum dracu’. Îţi închipui că vom scăpa cu viaţă de aici?

Animat deopotrivă de speranţă şi ură, Mark se lumină la faţă.

— Şi după aceea? întrebă el bănuitor.

— O, făcu Miles cu sarcasm, după aceea o să trecem valsând pe la Staţia Bharaputra şi-i paraşutăm, mulţumindu-i prea plecaţi lui Vasa Luigi pentru împrumut. *Zevzec!* Dar ce-ţi închipuiai? Ne îmbarcăm şi o ştergem cu toată viteza. Cea mai bună treabă ar fi să le facem vânt prin ecluză şi-ţi garantez că tu vei zbura primul!

Mark tresări, dar respiră adânc şi dădu aprobator din cap.

— Bine atunci.

— Nu e deloc bine! Miles amuţi. E doar… doar… Nu reuşi să găsească vorbele care să descrie cum se prezentau lucrurile, în afară de debandada cumplită pe care o constatase. Dacă ţi-a trecut prin minte să pui la cale aventura asta tâmpită, puteai măcar să te consulţi cu expertul familiei!

— La tine? Să vin *la tine* după ajutor? Crezi că mi-am pierdut minţile? întrebă Mark furios.

— Da…

Un clon blond, care se apropiase de ei şi rămăsese cu gura căscată, îl întrerupse.

— Voi chiar *sunteţi* cloni, spuse el mirat.

— Nu, suntem gemeni născuţi la şase ani distanţă, îl puse Miles la punct. Da, suntem cloni, la fel ca tine, mulţumit? Acum du-te la locul tău, stai jos şi respectă ordinele, la naiba!

Băiatul se retrase grăbit, şoptind:

— E-adevărat!

— Ce mama naibii, şuieră Mark, cum se face că *pe tine* te-a crezut şi *pe mine* nu? Nu-i cinstit!

Vocea lui Quinn răsună în cască, tulburând reunirea familiei:

— Dacă tu şi Don Quijote Junior aţi terminat cu îmbrăţişările, vă anunţ că Medicul Norwood a pregătit-o şi a încărcat-o pe Phillipi, iar răniţii sunt gata pentru a fi transportaţi.

— Adunaţi-vă, să scoatem primul grup pe uşă, răspunse el.

Îl chemă pe comandantul Plutonului Albastru.

— Sergent Framingham, pleci cu primul convoi. Eşti gata?

— Da. Sergentul Taura i-a organizat deja.

— Porneşte. Să nu priviţi înapoi.

Şase luptători dendarii, de trei ori pe atâţia cloni epuizaţi şi speriaţi şi cei doi soldaţi răniţi aflaţi pe platforme flotante se strânseră în hol şi ieşiră pe uşile sparte. Framingham nu părea prea încântat că trebuia să folosească fetele drept scut; faţa lui ciocolatie era furioasă. Dacă voiau să-i doboare, ţintaşii bharaputrani ar fi trebuit să ţintească foarte-foarte atent. Luptătorii dendarii îi împinseră pe copii în faţă, chiar dacă nu în goană, măcar în pas grăbit. După un minut urmă cel de-al treilea grup. Miles transferă ambele transmisii ale sergenţilor spre periferia câmpului său vizual şi-şi încordă auzul pentru a detecta scheunatul mortal al armelor de foc de calibru mic.

Se întrebă dacă vor reuşi să treacă. Sergentul Taura adună ultima turmă de cloni şi-i aduse în hol. Îl întâmpină pe Miles cu un salut neglijent, fără ca măcar să se oprească pentru a mai face vreo comparaţie între el şi Mark.

— Mă *bucur* să vă revăd, domnule, bubui ea.

— Şi eu, sergent, îi răspunse el din inimă.

Dacă Taura ar fi murit din pricina neghiobiei lui Mark, nu credea că l-ar mai fi putut ierta vreodată. Când lucrurile se vor

mai linişti, va face tot posibilul să afle cum reuşise Mark s-o păcălească şi pe ea şi cât de intim. Asta însă mai târziu.

Taura se apropie de el şi-şi coborî vocea.

— Am pierdut patru puşti, care au fugit la bharaputrani. Mi se face rău când mă gândesc. E vreo şansă?…

Clătină din cap întristat.

— Niciuna. De data asta fără miracole. Luăm ce putem şi o ştergem, altfel pierdem totul.

Ea încuviinţă, înţelegând perfect situaţia tactică. Din nefericire, asta nu reuşea să alunge sentimentul dureros şi apăsător de regret. Miles îi adresă un surâs fugar care voia să spună „îmi pare rău”, iar buzele ei se destinseră într-o umbră de zâmbet din colţurile gurii.

Medicul Plutonului Albastru aduse platforma flotantă cu criocamera, aşezând o pătură pe deasupra părţii transparente a cilindrului pentru a feri trupul gol şi pe cale de răcire al pacientei şi camaradei lui de privirile îngrozite şi uimite ale clonilor. Taura îi îndemnă pe aceştia să se ridice.

Bel Thorne aruncă o privire în jur.

— Cât urăsc locul ăsta! spuse el calm.

— Poate că la plecare reuşim să-l bombardăm, îi răspunse Miles la fel de netulburat. Definitiv.

Bel aprobă.

Întregul grup – ultimii cincisprezece cloni, platforma flotantă, ariergarda de luptători dendarii, Taura şi Quinn, Mark şi Bel – se strecură pe uşa principală. Miles ridică ochii, simţindu-se de parcă ar fi avut pictată o ţintă cu cercuri pe calota căştii, dar silueta care se mişcase pe acoperişul clădirii din faţa lor purta uniforma cenuşie dendarii. Bine. Imaginea videoholografică din partea dreaptă a câmpului său vizual îl informă că Framingham şi grupul lui reuşiseră să ajungă la navetă fără să fie atacaţi. Şi mai bine. Întrerupse transmisia lui Framingham, reduse volumul transmisiei de la cel de-al doilea comandant de pluton la un murmur şi se concentră asupra situaţiei în care se găsea.

Vocea lui Kimura îl întrerupse; era prima oară când primea vreo veste de la Plutonul Galben, aflat în partea cealaltă a oraşului faţă de zona de coborâre.

— Domnule, rezistenţa ce ni se opune e slabă. Nu le vine să creadă. Cât de departe să merg pentru a-i face să ne ia în serios?

— Până la capăt, Kimura. Trebuie să abaţi atenţia bharaputranilor de la noi. Atrage-i după tine, dar nu riscaţi inutil şi, mai ales, nu periclitaţi naveta.

Miles speră ca locotenentul Kimura să fie prea preocupat cu alte lucruri şi să nu detecteze logica oarecum dementă a acestui ordin. Dacă...

Primul semn al unui ţintaş bharaputran se făcu simţit printr-o bubuitură; o grenadă sonică aruncată la cincisprezece metri în faţa lor. Explozia provocă o groapă în alee, azvârlind fragmente de piatră în aer, care se supuseră curând legii gravitaţiei, căzând ploaie deasupra lor, stârnind uimirea, dar nefiind periculoase. Ţipetele copiilor-cloni răsunară înfundat în urechile lui asurzite.

— Trebuie să plecăm, Kimura. Preiei iniţiativa, bine?

Faptul că grenada nu-şi atinsese ţinta nu era întâmplător, îşi dădu seama Miles când un arc cu plasmă lovi un arbore într-un ghiveci în dreapta sa şi un zid în stânga, făcându-le pe amândouă să explodeze. Loviturile fusese trase intenţionat în acest fel pentru a crea panică între cloni. Rezultatele se vedeau deja: clonii se lăsau la pământ, cădeau, se agăţau unul de altul şi urlau, dând semne că erau deja gata să o ia la goană în toate direcţiile. Dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, nimeni n-ar mai fi reuşit să-i strângă. Fasciculul unui arc de plasmă îl lovi în plin pe un luptător, parcă pentru a dovedi că bharaputranii erau în stare şi de asta, presupuse Miles; raza, absorbită de câmpul reflector şi reflectată cu obişnuitul plesnet albăstrui şi diavolesc, îi înspăimântă şi mai rău pe puşti. În vreme ce soldaţii încercaţi răspunseră calm cu focuri răzleţe, Miles răcni în cască, solicitând sprijin aerian. Judecând după unghiul în care veneau loviturile, bharaputranii se aflau deasupra lor.

Taura se uită lung la clonii îngroziţi, apoi în jur, ridică arma cu plasmă şi sfârtecă uşile celei mai apropiate clădiri fără ferestre, magazie sau garaj.

— Înăuntru! urlă ea.

Idee era bună, fiindcă dacă era să se refugieze undeva, măcar să fie toţi laolaltă. Atâta vreme cât nu se *blocau* înăuntru. Dacă se trezeau iarăşi încercuiţi şi imobilizaţi, nu avea de unde să apară fratele *lui* mai mare pentru a-i scoate de acolo.

— Mişcaţi-vă! sprijini Miles ideea, dar *nu vă opriţi deloc.* Ieşim pe partea cealaltă!

Ea îi făcu semn că a înţeles şi puştii năvăliră afară din zona fierbinte, pătrunzând în clădirea care părea să le ofere adăpost. Pentru Miles arăta ca o capcană. Dar trebuia să rămână împreună. Era chiar mai rău să fie *dispersaţi* şi blocaţi decât încercuiţi. Îndemnă soldaţii să intre şi-i urmă. Câţiva rămaseră în ariergardă, lansând arcuri de plasmă către cei care-i mânau astfel, se gândi Miles temător. Crezu că sunt doar focuri de avertizare pentru a-i sili pe urmăritori să rămână ascunşi, dar unul dintre luptători avu noroc. Arcul de plasmă îl lovi pe un bharaputran care, fără să se asigure, încercase să ţâşnească de-a lungul acoperişului clădirii alăturate. Scutul absorbi lovitura, dar omul se dezechilibră şi căzu urlând. Miles făcu un efort să ignore bufnetul surd produs de căderea trupului pe beton, dar nu reuşi, cu toate că era pe jumătate surd din cauza grenadei de mai devreme. Urletul se stinse.

Miles se răsuci pe călcâie şi se repezi pe coridor şi pe uşile mari, duble, apoi, neliniştit, îl chemă pe Thorne, care aşteptase să-i acopere retragerea.

— Rămân în spate, se oferi Thorne.

Avea de gând să moară eroic, pentru a evita astfel să apară în curtea marţială? Miles se gândi o clipă să-i aprobe propunerea. Aşa s-ar proceda în familia Vor. Uneori, familia Vor se dovedea o adunătură de netrebnici.

— *Tu* o să duci clonii la navetă, îi răspunse tăios Miles. Termină-ţi treaba pe care ai început-o. Dacă tot te plătesc atât, măcar vreau să ştiu pentru ce.

Thorne vru să spună ceva, dar se mulţumi să dea din cap. Porniră amândoi în fugă după pluton.

Uşile duble dădeau într-o încăpere enormă, cu podeaua de beton, care ocupa aproape întreaga clădire. Pasarelele vopsite în roşu şi verde se întindeau de jur-împrejurul tavanului înalt, înţesat de grinzi şi cabluri încolăcite, al căror rost rămânea un

mister. Câteva fascicule de lumină slabă şi tulbure erau îndreptate în jos, aruncând nenumărate umbre. Clipi să-şi adapteze ochii la întuneric şi simţi dorinţa de a coborî vizorul pentru vederea în infraroşu. Arăta ca o hală de montaj pentru utilaje mari, dar acum se părea că nu era în desfăşurare niciun proiect. Quinn şi Mark ezitară, aşteptând ca Miles să-i ajungă din urmă, în ciuda gestului său hotărât prin care-i îndemna să se grăbească.

— De ce v-aţi oprit? izbucni el într-un amestec de supărare şi teamă.

Se opri alături de ei.

— Fiţi atenţi! strigă cineva.

Quinn se răsuci, ridică arma cu plasmă, căutând ţinta. Mark rămase cu gura căscată „o"-ul format de buzele lui venind ca o replică nătângă la cercul cenuşiu al glugii care-i acoperea faţa.

Miles îl văzu pe bharaputran, fiindcă privirile lor se întâlniseră în clipa aceea de împietrire. Un grup de ţintaşi bharaputrani, îmbrăcaţi în cafeniu, veniţi pesemne printr-un tunel. Se cocoţaseră pe grinzi, ceva mai pregătiţi decât soldaţii dendarii pe care-i urmăreau. Bharaputranul avea un lansator de proiectile necunoscut îndreptat spre el, iar la gura ţevii zări o flacără.

Nu apucă să vadă proiectilul, nici măcar în clipa când, cu un sunet neauzit, dar simţit ca o lovitură de baros, azvârlindu-l înapoi, acesta îi pătrunse în piept, care i se răsfrânse ca o floare. În ochi i se deschiseră flori asemănătoare care ascunseră vederii orice altceva.

Rămase împietrit, nu de năvala atâtor gânduri, fiindcă practic nu mai avu timp să gândească, ci de potopul de senzaţii trăite în scurtul răstimp necesar ultimului firicel de sânge pompat de inima sfărâmată să-i ajungă la creier. Încăperea se roti în jurul lui… durere indescriptibilă… furie, revoltă… şi un enorm regret, infinitezimal ca durată, infinit ca profunzime. *Aşteaptă, n-am…*

CAPITOLUL ŞAPTE

Mark se aflase atât de aproape, încât explozia proiectilului, apăsându-i asupra timpanelor, şterse orice alt sunet, transformând totul într-o tăcere deplină. Totul se petrecuse mult prea rapid ca să poată înţelege, prea brusc ca să mai aibă timp să închidă ochii pentru a-şi feri mintea de acea imagine. Omuleţul care până mai adineauri strigase şi gesticulase spre ei, îndemnându-i să se grăbească, fusese azvârlit înapoi ca o cârpă cenuşie, cu braţele desfăcut şi chipul contorsionat. O arteziană de sânge îl stropi cu forţă pe Mark, închipuind semicercul mare de carne însângerată şi fragmente de ţesut. Partea stângă a salopetei lui Quinn devenise stacojie.

Poftim. Nici tu nu eşti perfect, se născu, absurd, primul gând. Această vulnerabilitate absolută şi neaşteptată îl tulbură cumplit. *Nu credeam că şi tu poţi fi doborât. Lua-te-ar naiba, nu credeam că şi tu…*

Quinn ţipa, restul se trăgeau înapoi, numai el rămăsese neclintit, paralizat în carapacea de tăcere surdă. Miles zăcea pe beton cu pieptul sfârtecat, gura căscată, fără să mişte. *Aşa arată un om mort.* Mai văzuse morţi, nu se putea înşela.

Cu chipul răvăşit, Quinn trase cu arcul de plasmă în bharaputrani, până când fragmentele de tavan desprinse începură să cadă periculos de aproape de ei, iar un luptător îi blocă mâna.

— Taura, pune mâna pe ei! strigă Quinn, arătând în sus cu mâna rămasă liberă.

Sergentul-monstru lansă o ancoră de rapel şi aceasta se încolăci în jurul unei grinzi. Se ridică pe cablu cu viteză maximă, asemeni unui păianjen turbat. Prin amestecul de umbre şi lumini, Mark abia reuşi să-i urmărească urcarea, salturile executate cu o rapiditate inumană de-a lungul pasarelelor, detectând-o doar când soldaţi bharaputrani începură să cadă, cu gâturile rupte.

Semi-armurile speciale nu le puteau oferi niciun fel de protecţie împotriva furiei dezlănţuite a acelor mâini terminate cu gheare. Trei oameni căzură scăldaţi în sânge, cu gâtul sfârtecat,

un bombardament dement; un soldat dendarii care traversa în fugă încăperea abia scăpă să nu fie strivit de trupul unui inamic. Războiul modern nu trebuia să fie atât de sângeros. Se cuvenea ca armele să prăjească oamenii curat, ca pe nişte ouă în coajă.

Quinn nu se sinchisi, părând că nu o deranjează urmările ordinului dat. Îngenunche alături de Miles, ezitând şi ţinându-şi braţele nesigure în lături. Apoi se apropiară alţi câţiva care smulseră casca de comandă de pe capul lui Miles. Ea îşi zvârli casca proprie la podea şi şi-o puse pe a lui. Începu să vorbească, restabilind legăturile, verificând modul de funcţionare al canalelor. Casca rămăsese neatinsă. Răcni ordine către oamenii din perimetru, adresă întrebări navetei de coborâre.

— Norwood, vino înapoi, *întoarce-te aici! Da,* adu-o *acum!* Urgent, Norwood! Îşi întoarse capul de la Miles cât să strige: Taura, asigură clădirea!

De pe grinzi, sergentul bubui către luptători ordinul de a se dispersa.

Quinn scoase un cuţit cu lamă vibratilă din teaca de la centură şi începu să taie salopeta lui Miles, sfâşiind baretele şi costumul cu câmp de protecţie contra disruptoarelor de nervi, aruncând deoparte fragmentele însângerate. Urmărindu-i privirea, Mark ridică ochii şi-l văzu pe medic întorcându-se cu platforma flotantă, împingând-o pe deasupra pardoselii de beton. Platforma învingea atracţia gravitaţională, dar nu şi inerţia criocamerei, care îi zădărnici încercarea de a alerga, după cum i se opuse din nou când se opri şi o coborî pe podea lângă comandantul mort. Medicul era urmat de vreo şase cloni debusolaţi care, amintind de nişte pui de raţă, se buluciră unul într-altul şi se uitară îngroziţi la urmările înfiorătoare ale acelui scurt schimb de focuri.

Medicul îşi mută privirea de la trupul lui Miles la criocamera deja încărcată.

— Căpitane Quinn, n-are rost. Nu încap doi în ea.

— Cum mama dracului? Quinn se ridică în picioare cu greu, simţindu-şi gâtul uscat. Părea să nu-şi dea seama că pe obraji îi curgeau lacrimi, lăsând urme rozalii pe faţa prăfuită. Cum dracu’? Se uită sumbru la criocameră. Scoateţi-o pe ea.

— Quinn, nu pot!

— Îţi ordon! Eu comand.

— *Quinn…* Vocea lui trăda suferinţa. *El* tot aşa ar fi dat ordin?

— *El* şi-a pierdut dreptul de vot. Asta e. Oftă adânc. O fac singură. Tu începe pregătirea *lui.*

Scrâşnind din dinţi, se grăbi să execute ordinul. Deschise o uşă de la un capăt al camerei şi scoase o tavă cu instrumente chirurgicale. Erau aruncate unele peste altele, fiindcă mai fuseseră folosite şi împachetate în grabă. Îşi înşiră în faţă câteva sticle sigilate.

Quinn deschise camera. Capacul scoase un pocnet uşor, la dezetanşeizare, apoi se ridică. Vârî mâna înăuntru, desfăcând câteva lucruri pe care Mark nu reuşi să le zărească. Nici nu voia să vadă. Quinn şuieră de durere când pielea îngheţată instantaneu i se lipi de interiorul camerei, dar nu se dădu bătută. Cu un geamăt, scoase dinăuntru corpul verzui şi purpuriu, gol, al luptătoarei Phillipi, care se zdrobise la impactul cu solul. Sfidând focul bharaputranilor, o patrulă trimisă de Thorne o găsise în cele din urmă lângă scuterul flotabil aproape îngropat în pământ, la vreo două clădiri distanţă de locul unde-şi pierduse casca. Coloana ruptă, membrele, la fel; în ciuda eforturilor eroice făcute de medicul Plutonului Verde, se chinuise două ore până să moară. Quinn ridică ochii şi-l văzu pe Mark holbându-se la ea. Avea faţa de nerecunoscut.

— Tu, netreb… *înveleşte-o cu ceva.*

Arătă cu degetul spre Phillipi, apoi ocoli criocamera, alăturându-se medicului îngenuncheat lângă Miles.

Mark reuşi în cele din urmă să iasă din starea de paralizie, dădu fuga şi, printre rezervele sanitare, găsi o folie metalică subţire, cu proprietăţi termoizolante. Temându-se să pună mână pe cadavru, dar prea înspăimântat de Quinn ca să-i nesocotească ordinul, întinse folia argintie şi înfăşură femeia moartă, rostogolind-o. Degetele lui o simţiră rigidă şi grea.

Se ridică şi-l auzi pe medic bolborosind nemulţumit, cu mâinile înmănuşate băgate adânc în porţiunea însângerată şi ruptă care fusese pieptul lui Miles Vorkosigan.

— Nu-i pot găsi *capătul.* Unde dracu’ o fi? Măcar blestemata aia de aortă, *ceva,* acolo.

— Au trecut deja patru minute! se răsti Quinn.

Scoase din nou cuţitul cu lamă vibratilă şi despică gâtlejul cadavrului cu două tăieturi semirotunde perfecte, care nu atinseră traheea. Căută cu degetele în despicătură.

Medicul aruncă o privire, mulţumindu-se să o avertizeze:

— Fii atentă să alegi carotida, nu jugulara.

— *Încerc.* Doar n-au culori de identificare.

Găsi ceva elastic şi deschis la culoare. Trase tuburile din capacul recipientelor sigilate şi vârî capătul din plastic în presupusa arteră. Porni motoraşul; pompa minusculă începu să lucreze, împingând fluidul criogenic verzui prin tubul transparent. Mai scoase un tub din recipient şi-l introduse în cealaltă parte a gâtului. Din venele retezate, sângele începu să-i curgă peste mâini, peste tot; fără a ţâşni, cum se întâmplă în cazul funcţionării inimii, ci într-un flux continuu, inuman, mecanic. Se întinse pe podea, devenind o baltă strălucitoare, apoi, găsind o pantă invizibilă cu ochiul liber, se scurse, formând un mic pârâiaş de culoare carmin. O cantitate incredibil de mare de sânge. Strânşi laolaltă, clonii plângeau. Mark simţi o pulsaţie în cap, o durere atât de cumplită, încât îi împăienjeni privirea.

Quinn lăsă pompa să funcţioneze până când lichidul extras deveni verzui şi limpede. Între timp, medicul găsise capetele pe care le căuta şi mai fixă două tuburi. Sânge, amestecat cu lichid criogenic, se adună în rană şi se prelinse din ea. Pârâiaşul se transformă în pârâu. Medicul scoase ghetele şi şosetele de pe picioarele lui Miles şi trecu nişte senzori pe deasupra pielii albicioase.

— Aproape c-am terminat… a secat.

Se repezi la recipientul care se blocase şi prezenta o lumină roşie intermitentă.

— L-am folosit pe tot, spuse Quinn.

— Sper că e de ajuns. Amândoi erau mărunţi de statură. Suturează capetele. Îi aruncă un obiect sclipitor pe care ea îl prinse din zbor. Se aplecară amândoi asupra cadavrului. În cameră cu el, spuse medicul.

Quinn îi susţinu capul, iar medicul îl apucă de tors şi de coapse. Braţele şi picioarele atârnau moale.

— Ce uşor e…

Îl introduseră repede în criocameră, abandonând uniforma scăldată în sânge făcută grămadă pe podea. Quinn îl lăsă pe medic să facă ultimele legături şi se întoarse fără să mai vadă nimic, vorbind în cască. Nu se mai uită la pachetul argintiu de la picioarele ei. Thorne traversă încăperea în fugă. Unde fusese? Reuşi să se facă văzut de Quinn şi, cu un gest brusc din cap către bharaputranii morţi, raportă:

— Au ajuns aici prin tuneluri. Am asigurat căile de acces.

Privi îndurerat la criocameră. Părea, dintr-o dată, mai vârstnic. Îmbătrânit.

Quinn aprobă cu un gest, apoi spuse:

— Comutaţi pe canalul 9-C. Avem probleme afară.

Un soi de curiozitate lugubră îşi croi drum prin mintea lui Mark, scoţându-l oarecum din starea de şoc. Activă şi el căsca pe canalul indicat. Neajutorat şi disperat, o ţinuse scoasă din funcţiune câteva ore, de când Thorne preluase comanda atât de brutal. Urmări ordinele transmise de comandant.

Grupele din Plutoanele Albastru şi Portocaliu, aflate în perimetru, rezistau presiunii exercitate de forţele de securitate bharaputrane, care primiseră întăriri. Orice minut de întârziere a lui Quinn aducea bharaputranii spre clădire ca pe nişte muşte atrase de un cadavru. Întrucât două treimi dintre cloni se aflau deja la bordul navetei, inamicul încetase să o mai supună atacului cu armament greu, însă întăririle aeropurtate se strângeau rapid, dând târcoale ca vulturii. Quinn şi ceilalţi erau în primejdie de a fi încercuiţi şi izolaţi de restul forţelor dendarii.

— Trebuie să existe şi altă soluţie, mormăi Quinn. Comută pe un alt canal. Locotenent Kimura, cum te descurci? Tot slabă e rezistenţa?

— A devenit de-a dreptul înverşunată. Pot spune că acum am de lucru, Quinnie. Vocea piţigăiată, ciudat de bine dispusă a lui Kimura, se stinse brusc, acoperită temporar de un val de paraziţi, ceea ce indica un atac cu plasmă şi activarea câmpului reflector. Ne-am îndeplinit obiectivul propus şi acum ne retragem. Adică încercăm. Conversăm mai târziu, bine?

Din nou paraziţi.

— Ce obiectiv? Băiete, ai grijă de navetă, ai înţeles? S-ar putea să avem nevoie de tine aici. Ia legătura cu mine imediat ce ieşi în eter.

— Am înţeles. După o scurtă pauză, întrebă: De ce nu-i Amiralul pe canalul ăsta, Quinnie?

Quinn strânse pleoapele îndurerată.

— E… deocamdată nu poate recepţiona. Dă-i drumul, Kimura!

Răspunsul lui Kimura coincise cu un alt val de paraziţi. În casca lui Mark nu era încărcat nici un program referitor la Kimura şi la obiectivul lui, dar locotenentul părea să transmită din altă parte decât din complexul medical. O acţiune de dezinformare? Dacă era aşa, însemna că nu atrăgea asupra lui suficiente forţe inamice. De pe naveta de coborâre, canalul sergentului Framingham prinse viaţă, cerându-i lui Quinn să se grăbească şi, în acelaşi timp, sosi şi un mesaj din partea Plutonului Portocaliu, care raporta că pierduseră încă un punct de sprijin.

— Naveta n-ar putea ateriza pe acoperişul acestei clădiri să ne ia? întrebă Quinn, privind la grinzile tavanului.

Thorne ridică ochii şi se încruntă.

— Cred că ar dărâma acoperişul.

— La dracu’! Alte idei?

— Jos, interveni Mark pe neaşteptate. Ambii dendarii săriră simultan la pământ, gata să se lipească de podea, apoi înţeleseră vorbele lui. Prin tuneluri. Cum au intrat bharaputranii, tot aşa vom ieşi noi.

— E ca o cursă de şoareci, se opuse Quinn.

— Am o hartă, spuse Mark. Tot Plutonul Verde o are, e încărcată în program. Ne pot conduce Verzii.

— Şi de ce n-ai spus mai devreme? se răsti Quinn, ignorând cu desăvârşire faptul că subiectul nu mai fusese atins.

Thorne dădu din cap aprobator şi începu să calculeze rute pe harta apărută ca videohologramă în cască.

— Merge. Există un drum – ne scoate în clădirea de dincolo de navetă, Quinn. Forţele bharaputrane de apărare din zona aceea sunt rarefiate şi se aşteaptă la un atac din direcţie opusă. Iar în subsoluri, superioritatea numerică nu-i va ajuta deloc.

Quinn rămase cu ochii în pământ.

— Detest mizeria. Vreau câmp liber, să mă mişc. În regulă, aşa vom face. Sergent Taura!

După o scurtă forfotă organizatorică şi alte câteva uşi distruse, micul grup se puse din nou în mişcare, coborând în puţul unui lift, spre tunelurile de canalizare. Câţiva luptători plecară înainte în recunoaştere. Taura îi puse pe şase cloni să care cadavrul împachetat al lui Phillipi, aşezat pe trei bare metalice pe care le smulsese din balustradele pasarelelor. Ca şi cum luptătoarea mai avea şanse de a fi conservată şi resuscitată.

Mark se trezi păşind alături de criocamera de pe platforma flotantă care era trasă de medicul îngrijorat. Din colţul ochiului aruncă o privire prin capacul transparent. Progenitorul lui zăcea cu gura larg deschisă, palid, cu buzele albicioase. Temperatura scăzută formase gheaţă de-a lungul liniilor de joncţiune, iar din dispozitivul de refrigerare ieşea un val de căldură reziduală. Aceasta va apărea ca un foc de tabără în vizoarele armelor cu infraroşii ale inamicului. Mark se simţi cuprins de un val de frig şi se făcu şi mai mic. Îi era foame şi cumplit de frig. *Să te ia naiba, Miles Vorkosigan! Aveam atâtea să-ţi spun, iar acum nu mă poţi auzi.*

Tunelul drept prin care mergeau trecea pe sub altă clădire, dând, prin uşi duble, într-un hol cu multiple încrucişări; câteva lifturi tubulare, scări de incendiu, alte tuneluri şi dulapuri pentru instalaţia electrică. Avangarda, care căuta apărători bharaputrani, deschise uşile sau le aruncă în aer. Aerul era înţepător din cauza fumului şi avea aroma aspră şi stăruitoare produsă de arcul cu plasmă. Din nefericire, la acest punct de joncţiune ţintaşii găsiră ce căutau.

Luminile se stinseră. Se auzi zgomotul sec al vizoarelor în infraroşu coborâte peste căşti şi lui Mark nu-i scăpă acest lucru. Se grăbi să le urmeze exemplul şi privi dezorientat lumea care-şi pierduse culoarea. În cască răsunară o serie de comunicaţii în audio care se suprapuseră, iar doi dintre luptători apărură fugind în hol, venind din coridoare diferite şi trăgând cu armele cu arc de plasmă, flacăra explodând orbitoare în vizorul care amplifica orice sursă de căldură. Patru soldaţi bharaputrani în semiarmuri săriră din puţul liftului, rupând în două coloana lui

Quinn. Spaţiul era atât de strâmt, încât se văzură siliţi să lupte corp la corp. Mark se trezi la pământ, izbit din greşeală de un dendarii, şi rămase acolo, lângă platforma flotantă.

— Nu are scut, gemu medicul, lovind criocamera cu palma în clipa când pe deasupra capetelor şuieră un arc de foc. O lovitură directă şi…

— Atunci s-o punem în puţul liftului! zbieră Mark la el.

Medicul făcu semn că a înţeles şi roti platforma către cel mai apropiat puţ de lift în care nu se găseau bharaputrani. Liftul nu era în funcţiune, altfel câmpurile gravitaţionale opuse ar fi ars circuitele amândurora. Medicul se urcă pe criocameră ca pe un cal şi începu să coboare, făcându-se nevăzut. Urmă un alt luptător, ţinându-se cu mâinile de treptele scării de salvare de pe interiorul puţului. În timp ce se ridica în picioare, un arc de plasmă îl lovi pe Mark de trei ori, într-o succesiune rapidă, şi îl trânti la pământ. Câmpul său reflector aruncă un roi de scântei albăstrui, iar el se rostogoli către puţ printre valuri de căldură. Coborî pe scară după luptător, ieşind din raza focului.

Dar nu pentru multă vreme. În intrarea de deasupra lor sclipi casca unui bharaputran, apoi peste ei se prăvăli un arc de plasmă care lumină interiorul puţului ca un fulger. Luptătorul îl ajută pe medic să tragă platforma flotantă afară din acest poligon, pătrunzând în intrarea de la bază, şi dispăru şi el înăuntru. Mark coborî după ei, simţindu-se ca o torţă umană, învăluit şi cuprins de o incandescenţă albăstruie. Câte lovituri primise? Le pierduse socoteala. La câte mai putea rezista scutul fără să se ardă?

Soldatul îşi ocupă o poziţie de luptă, ţintind spre puţul liftului, dar nu mai apăru niciun bharaputran. Rămaseră la adăpost în întuneric şi linişte, până la ei ajungând doar ecouri slabe ale urletelor şi împuşcăturilor de deasupra. Holul acesta era mult mai mic, cu doar două ieşiri. Iluminatul de avarie de pe podea le dădea un fals sentiment de căldură şi confort.

— Fir-ar să fie! exclamă medicul, privind în sus. Cred că ne-am rupt de ceilalţi.

— Nu neapărat, îl linişti Mark. Nici medicul, nici luptătorul nu erau din Plutonul Verde, însă casca lui Mark avea programarea Verzilor. Apelă harta holografică, găsi poziţia în care se aflau şi

puse computerul să le schiţeze o rută. Putem ajunge şi de la nivelul ăsta. Ocolim mai mult, dar tocmai de aceea există mai puţine şanse de a întâlni rezistenţă.

— Să văd şi eu, ceru medicul.

Pe jumătate de nevoie, pe jumătate uşurat, Mark îi dădu casca. Medicul şi-o puse pe cap şi studie linia roşie care şerpuia prin reţeaua schematică tridimensională a complexului medical ce-i fusese proiectată în faţa ochilor. Mark riscă şi aruncă o privire pe furiş în sus. Deasupra nu se ivi niciun bharaputran, iar zgomotele luptei se mai potoliseră, devenind tot mai depărtate. Se retrase din nou şi-l descoperi pe luptător privindu-l sfredelitor, licăririle ochilor văzându-se chiar prin vizor. *Nu. Nu sunt blestematul vostru de Amiral. Mare păcat, nu?* Luptătorul sigur considera că bharaputranii loviseră în cine nu trebuia. Mark nu avea nevoie de cuvinte pentru a pricepe acest mesaj. Ridică din umeri.

— Da, hotărî medicul.

Strânse din dinţi.

— Dacă vă grăbiţi, puteţi ajunge acolo chiar înaintea căpitanului Quinn, spuse Mark.

Încă avea casca medicului. De deasupra nu se mai auzea niciun zgomot. Să fugă după zgomotul luptei conduse de Quinn sau să rămână pentru a încerca să apere platforma flotantă? Nu-şi dădea seama dacă se temea mai mult de Quinn sau de focul pe care îl atrăgea grupul ei. În orice caz, ar fi fost mai în siguranţă lângă criocameră.

Trase adânc aer în piept.

— Tu… păstrează casca mea. Eu o iau pe-a ta. Medicul şi luptătorul îl învredniciră cu o privire dezaprobatoare, de respingere. Eu mă duc după Quinn şi cloni.

Clonii lui. Avea Quinn vreun respect faţă de viaţa lor?

— Atunci, du-te, spuse medicul.

Ajutat de luptător, îndreptă platforma flotantă către uşi şi nu mai privi peste umăr. Îl categorisiseră amândoi mai curând drept o povară decât un sprijin real şi se simţeau uşuraţi că scăpaseră de el.

Îndârjit, urcă scara în susul puţului. Când ajunse la nivelul podelei, furişă o privire în lungul şi-n latul holului. Distrugeri

însemnate. Un sistem de stropire în caz de incendiu adăugase abur la fumul înecăcios. Un trup îmbrăcat în uniformă cafenie zăcea răstignit, fără să se mişte. Podeaua era udă şi alunecoasă. Ieşi din puţ şi ţâşni speriat în coridorul pe care îl aleseseră şi cei din grupul dendarii, dacă încă mai respectau ruta stabilită anterior. Alte semne de arc cu plasmă îl asigurară că se afla pe drumul cel bun.

Dădu un colţ, se opri cu greu şi se azvârli înapoi, nevăzut. Bharaputranii nu-l zăriseră; se deplasau în direcţie opusă. Se retrase înapoi pe coridor şi, stângaci, apelă canalele din casca aceea, pe care n-o cunoştea prea bine. Reuşi să ia legătura cu Quinn.

— Căpitane Quinn? Of, aici Mark.

— Unde dracu' *eşti,* şi unde-i *Norwood.*

— I-am dat casca mea. Duce criocamera pe altă rută. Eu mă aflu în urma voastră, dar nu mă pot apropia. Între noi sunt cel puţin patru bharaputrani îmbrăcaţi cu armură completă, care vin pe urmele voastre. Fiţi atenţi.

— Drace, acum suntem copleşiţi. Asta ne mai lipsea. Quinn tăcu o clipă. Nu. Mă ocup eu *de ei.* Mark, îndepărtează-te cât poţi de repede, urmează-l pe Norwood. Fugi!

— Ce-ai de gând să faci?

— Le dărâm acoperişul în cap ticăloşilor ăstora. Să vedem la ce-o să le mai folosească armurile. *Şterge-o!*

Pricepând ce plănuia Quinn, o rupse la goană. Cum ajunse la primul lift tubular, începu să coboare scara cu înfrigurare, fără să-l intereseze încotro ducea. Nu voia să fie prea jos când...

Totul se petrecu asemeni unui cutremur. Se ţinu agăţat de pereţii care se încovoiau şi crăpau şi *simţi* zgomotul lovindu-l cu forţă. Doar o clipă, cu excepţia unui uruit reluat de ecou, apoi continuă să coboare. În faţă văzu lumina zilei, care se strecura prin intrarea într-un lift.

Ieşi la parterul unei clădiri ce amintea de un sediu de firmă, cu birouri mobilate elegant. Ferestrele erau sparte şi crăpate. Pulveriză cu totul un geam şi se strecură înăuntru, apoi îşi trase pe ochi vizorul de vedere în infraroşu. Spre dreapta lui, jumătate dintr-o altă clădire se prăbuşise într-un crater enorm. Deasupra încă pluteau nori groşi de praf. Era posibil ca bharaputranii, în

armurile lor solide, să fi rămas în viaţă sub mormanul acela de dărâmături, dar nicio echipă de salvare nu i-ar fi dezgropat decât după câteva ore de muncă. Deşi încă îngrozit şi abia trăgându-şi sufletul, rânji satisfăcut.

Casca medicului nu avea posibilitatea de a recepţiona chiar toate comunicaţiile, ca aceea de comandă, dar reuşi s-o regăsească pe Quinn.

— În regulă, Norwood, mergi mai departe, spunea ea. Fugi cât poţi de repede! Framingham! Ai priceput? Îndreptaţi-vă spre Norwood. Începeţi retragerea oamenilor pe care-i aveţi dispersaţi. Ne ridicăm imediat ce Norwood şi Tonkin ajung la bord. Kimura! Mai eşti în eter? O pauză; Mark nu auzi răspunsul lui Kimura, cu toate că acesta vorbise. Dar îşi dădu seama după următoarele replici ale lui Quinn: Ei, tocmai ţi-am pregătit o nouă zonă de coborâre. E cam denivelată, dar te descurci tu. Urmează-mi semnalul şi cobori exact în crater. Încapi. Da, şi tu, l-am măsurat cu laserul, şi ai şi aprobare. *Acum poţi* risca naveta. Hai odată!

Se îndreptă către crater, strecurându-se pe lângă zidurile clădirii, profitând de orice ieşitură, până când ploaia de bucăţi de beton îl avertiză că un balcon deteriorat de explozie abia se mai ţinea. Rămâi dedesubt şi te striveşte sau ieşi în teren deschis şi eşti doborât. Niciuna dintre soluţii nu-i surâdea, de asta era sigur. Cum suna maxima pe care manualele militare ale lui Vorkosigan o citau mereu cu atâta plăcere? *Niciun plan de luptă nu supravieţuieşte după primul contact cu inamicul.* Tactica şi ordinele date de Quinn se schimbau cu o iuţeală uimitoare. Ea se slujea de o breşă nou creată – auzi urletul unei navete de desant şi sprintă de sub balcon, întrucât vibraţiile aveau să-i slăbească punctele de rezistenţă. Un capăt cedă şi căzu cu un zgomot asurzitor. Continuă să alerge. Să încerce ţintaşii bharaputrani să lovească o ţintă care se deplasează cu o asemenea iuţeală…

Quinn şi membrii grupului ei se aventurară în câmp deschis exact în clipa în care naveta coborî în crater cu picioarele desfăcute, semănând cu o insectă enormă care-şi caută poziţia ideală când se aşează pe o floare. Câţiva bharaputrani erau plasaţi pe acoperişul unei clădiri alăturate, gata să deschidă un

foc pustiitor. Aveau însă în dotare doar arme cu arc de plasmă şi încă se fereau să-i lovească pe cloni, deşi o fată îmbrăcată în roz fusese atinsă de razele reflectate de câmpul protector al unei armuri şi acum urla de durere. Arsuri uşoare, dureroase, dar nu mortale. Înspăimântată, fata plângea, iar un luptător dendarii o prinse în braţe şi o îndrumă spre bocaportul navetei care tocmai se deschidea şi-şi scotea schela de acces.

Dându-şi seama că nu mai puteau spera să distrugă naveta cu arme uşoare, cei câţiva bharaputrani îşi schimbară tactica. Începură să-şi concentreze focul asupra lui Quinn, loviturile repetate riscând să suprasolicite câmpul reflector. Costumul ei sclipea învăluit într-o ceaţă albăstruie şi tremurătoare. Clonii şi luptătorii urcară schela în grabă.

Căştile de comandă atrag focul. Nu-i veni în minte altă soluţie decât să alerge în faţa ei. Aerul din jur se aprinse de la energia reflectată de costumul său, dar, în acest scurt răstimp, Quinn îşi recăpătă echilibrul. Îl apucă brusc de mână şi ţâşniră împreună pe schelă, îmbarcându-se ultimii. Naveta se ridică în aer, iar rampa începu să se retragă în momentul când pătrunseră ca o furtună prin bocaport, care se închise în urma lor. Tăcerea dinăuntru părea un cântec.

Mark se rostogoli ajungând pe spate şi rămase întins, gâfâind extenuat. Quinn se ridică în capul oaselor; încadrată de gluga cenuşie, faţa ei era roşie. O insolaţie nevinovată. Izbucni în hohote isterice de plâns, dar se opri aproape imediat, încleştându-şi dinţii. Temătoare, îşi pipăi faţa înfierbântată cu degetele şi Mark îşi aminti că această femeie avusese faţa arsă în întregime de un arc de plasmă. O dată. Dar nu de două ori. Nu.

Quinn se ridică în genunchi şi începu să verifice canalele de comandă ale căştii care se dovedise aproape ucigaşă. Apoi sări în picioare şi ricoşă în faţă din cauza acceleraţiei ameţitoare a navetei. Mark înălţă capul şi privi în jur, încă dezorientat. Sergentul Taura, Thorne, clonii, pe aceştia îi recunoscu. Restul erau luptători dendarii, pesemne Plutonul Galben condus de Kimura, unii în salopetele obişnuite de culoare cenuşie, alţii în armură completă. Păreau la capătul puterilor. Toate cele patru cuşete pentru răniţi din partea din spate a navetei erau

desfăcute şi ocupate, iar un al cincilea om stătea întins pe podea. Doctoriţa care-i îngrijea trecea calmă de la unul la altul, fără să se agite. Starea pacienţilor ei era stabilă şi puteau aştepta să primească îngrijiri mai complete când se vor ivi condiţii mai bune. Cu toate acestea, criocamera Plutonului Galben era ocupată. Perspectivele se dovedeau atât de proaste pentru Phillipi, încât Mark se întrebă dacă se vor continua încercările de congelare după ce vor ajunge pe *Peregrine.* În afară de luptătoare şi de criocameră nu mai văzu alte forme acoperite sau saci conţinând cadavre – plutonul lui Kimura părea să fi scăpat relativ uşor din această misiune despre care nu ştia amănunte.

Naveta se înclină; deocamdată descriau un arc de cerc, nu ţâşneau spre înalt pentru a intra pe orbită. Mark gemu uşor şi se ridică, îndreptându-se spre Quinn ca să afle ce se petrecea.

Când ochii îi căzură asupra prizonierului, se opri ca fulgerat. Având mâinile legate la spate, bărbatul stătea imobilizat pe un scaun şi era păzit de doi luptători din Plutonul Galben, un individ solid şi o femeie slabă, dar musculoasă, care, prin fixitatea ochilor migdalaţi, îl făcu pe Mark să se gândească la un şarpe. Prizonierul părea să aibă în jur de patruzeci de ani şi purta o tunică ruptă şi pantaloni de culoare cafenie. Din inelul de aur care-i ţinea părul strâns la spate, câteva şuviţe rebele îi atârnau peste ochi. Nu se zbătea, ci era calm, aşteptând cu o răbdare glacială care o egala pe aceea a femeii-şarpe.

Bharaputra. Marele Bharaputra, Baronul, Vasa Luigi în persoană. Omul nu se schimbase deloc în ultimii opt ani de când Mark îl zărise ultima oară.

Vasa Luigi îşi înălţă capul şi, văzându-l pe Mark, ochii îi tresăriră imperceptibil.

— Deci, domnule Amiral?! murmură el.

— Aşa deci, răspunse Mark mecanic, folosind o exprimare tipică a lui Naismith.

Se dezechilibră când naveta se înclină şi mai mult şi folosi momentul acesta pentru a-şi ascunde tremurul genunchilor şi starea de epuizare. Nici el nu dormise în noaptea de dinaintea misiunii. *Bharaputra aici?*

Baronul ridică din sprâncene mirat.

— Pe cine purtaţi pe cămaşă?

Mark se privi. Cercul de sânge nu devenise maroniu şi nu se uscase, rămânând lipicios şi rece. Simţi dorinţa de a răspunde „Pe fratele meu”, doar ca să şocheze. Dar nu era sigur că Baronul putea fi tulburat de aşa ceva. Se îndepărtă repede, evitând să intre în discuţie cu el. *Baronul Bharaputra.* Oare Quinn şi restul aveau intenţia să joace această carte mare, şi cum? Înţelese de ce naveta putea da roată zonei de luptă fără să se teamă de focul inamic.

Îi găsi pe Quinn şi pe Thorne în cabina pilotului, alături de Kimura. Quinn ocupase postul de comunicaţii al navetei şi-şi lăsase gluga pe spate, descoperind buclele negre încâlcite şi transpirate.

— Framingham! Raportează! strigă ea în microfon. Trebuie să te ridici. Întăririle aeropurtate ale bharaputranilor vor ajunge curând deasupra ta.

La postul de lucru din cealaltă latură a cabinei, Thorne urmărea o imagine holografică. Două puncte colorate, navete de luptă dendarii, se repeziră în picaj încercând să străpungă şirul de navete inamice care trecea pe deasupra unui oraş fantomatic, o proiecţie astrală a oraşului real care se afla dedesubt. Mark aruncă o privire pe hubloul aflat în faţa pilotului, dar pâcla luminată de razele soarelui îl împiedică să zărească originalele.

— Doamnă, tocmai recuperăm un om de la sol, se auzi vocea lui Framingham. Un moment, să revină plutonul.

— Îi ai pe toţi? *Norwood e cu tine?* Nu reuşesc să iau legătura cu el!

Urmă o scurtă pauză. Quinn făcu mâna pumn apoi îşi descleştă degetele. Unghiile îi erau roase până în carne.

În cele din urmă, Framingham reveni:

— L-am recepţionat acum, doamnă. Îi am pe toţi, vii şi morţi, în afară de Phillipi. Nu vreau să las pe niciunul pe mâinile ticăloşilor, poate reuşesc…

— Phillipi e cu noi.

— Slavă Cerului! Atunci ştim de toţi. Acum se ridică naveta, căpitane Quinn.

— Ai grijă, încărcătura e preţioasă, Framingham, îl avertiză Quinn. Realizăm joncţiunea sub protecţia navei *Peregrine.* Navetele de luptă te vor proteja din flancuri.

Pe imaginea tactică, punctele ce reprezentau navetele dendarii se îndepărtară de cele duşmane şi le lăsară în urmă.

— Dar flancurile tale?

— Vom veni imediat în spatele vostru. Plutonul Galben ne-a procurat un bilet de întoarcere clasa întâi. Drumul spre casă trece pe la Staţia Fell.

— Vom pleca imediat?

— Nu. *Ariel* a suferit unele avarii. Andocăm. Totul e aranjat.

— Am înţeles. Ne vedem acolo.

Formaţia dendarii se reuni în cele din urmă şi începu să urce cu viteză. Mark se prăbuşi într-un fotoliu de lângă un post de lucru şi se agăţă de el. Urmărind imaginea holografică, îşi dădu seama că navetele de luptă riscau acum mai mult decât navetele de desant să fie atinse de focul inamic. Una dintre ele avea probleme evidente. Se ţinea aproape de aparatul Plutonului Galben. Întreaga formaţie reduse viteza, rămânând alături de nava avariată. De astă dată, lucrurile ieşiră conform planului. Urmăritorii renunţară şi coborâră, iar formaţia se ridică din atmosferă, intrând pe orbită.

Epuizată, Quinn îşi rezemă coatele de consolă şi-şi prinse faţa alb-roşie între palme, frecându-şi pleoapele iritate. Thorne rămase mut şi palid la chip. El, Quinn şi Thorne purtau pe salopete fragmente din acel arc de sânge. Ca o panglică roşie care îi lega unul de altul.

Se apropiau de Staţia Fell: o structură uriaşă, cea mai mare dintre staţiile de transfer orbital care se roteau în jurul Întregului Jackson, şi era, în acelaşi timp, oraş şi cartier general al Casei Fell. Baronului Fell îi plăcea să stea la înălţime. În reţeaua Marilor Case, având între ele legături delicate, Casa Fell deţinea probabil forţa cea mai de temut în privinţa capacităţii de distrugere. Dar devastarea brutală rareori aducea profit, iar aici loviturile se calculau în monedă. Cu ce monedă aveau să plătească Mercenarii Dendarii pentru a obţine ajutorul Staţiei Fell, sau măcar neutralitatea ei? Persoana Baronului Bharaputra, în prezent ţinută la păstrare în cala de mărfuri? Ce fel de atuuri

aveau să devină clonii în cadrul negocierilor, sau rămâneau pe post de mărunţiş? Şi când se gândea că-i dispreţuise pe *jacksonieni* pe motiv că erau negustori de carne vie…

Staţia Fell tocmai ieşea din conul de umbră aruncat de planetă, iar dunga de lumină solară care avansa îi revela dimensiunile în mod spectaculos. Decelerară spre unul dintre braţele ei, cedând iniţiativa controlorilor de trafic şi unor remorchere dotate cu armament greu care apărură ca din senin să-i escorteze. Apăru şi *Peregrine,* apropiindu-se de staţie. Navetele de desant şi cele de luptă executară o gavotă în jurul navei-mamă, venind supuse la andocare. Apoi *Peregrine* se roti cu delicateţe spre locul destinat pentru oprirea ei.

După zgomotul metalic produs de mecanismele de fixare de la babord, urmat de fâsâitul tuburilor de etanşare, se puteau socoti acasă. În magazia de mărfuri, luptătorii dendarii grăbiră transbordarea răniţilor către infirmeria navei *Peregrine,* apoi, fără grabă şi resimţind brusc oboseala, se apucară să asigure obiectele şi să cureţe. Quinn trecu în viteză pe lângă ei, urmată îndeaproape de Thorne. Mark se ţinu de ei, parcă tras de firul roşu care-i lega.

Graba febrilă a căpitanului Quinn avea ca ţintă bocaportul de la tribord, unde venea la andocare naveta lui Framingham. Sosiră acolo exact în momentul când se etanşau tuburile flexibile, apoi au trebuit să se dea la o parte pentru a permite evacuarea de urgenţă a răniţilor. Mark se simţi tulburat recunoscându-l pe Tonkin, luptătorul care-l însoţise pe medicul Norwood. Tonkin schimbase rolurile, devenind din protector, pacient. În timp ce era aşezat cu precauţie pe platforma flotantă, Mark îi observă faţa pământie şi imobilă, trăsăturile lipsite de viaţă. *Ceva nu-i deloc în regulă.*

Quinn îşi mută neliniştită greutatea de pe un picior pe celălalt. Începură să iasă soldaţi dendarii, încadrând clonii. Quinn se încruntă şi-şi făcu loc cu umărul printre ei, trecând prin tubul flexibil şi ajungând în navetă.

Thorne şi Mark merseră după ea în haosul creat de starea de imponderabilitate. Clonii se împrăştiaseră peste tot, unii plângând, alţii vărsând convulsiv – luptătorii încercau să-i prindă şi să-i tragă spre ieşire. Un soldat înarmat cu un aspirator

portabil urmărea precipitat particulele de mâncare vărsate de un copil, străduindu-se să le adune înainte de a fi respirate de ceilalţi. Strigătele, urletele şi vacarmul veneau ca nişte lovituri de baros care-i împiedicau să-şi adune gândurile. Răcnetele lui Framingham nu reuşeau să grăbească revenirea la ordinea militară atâta vreme cât clonii terorizaţi nu puteau fi evacuaţi din compartimentul de mărfuri.

— Framingham! exclamă Quinn şi, din plutire, îl prinse pe acesta de o gleznă. Framingham! Unde dracu e criocamera pe care o însoţea Norwood?

O privi încruntat:

— Căpitane, ai spus că e cu *tine.*

— *Poftim?*

— Ai spus că Phillipi e cu voi. Pe faţa lui apăru o grimasă de iritare. Pe onoarea mea, dacă am uitat-o acolo, eu...

— Da, pe ea am adus-o, dar... ea nu mai era în criocameră. Norwood şi Tonkin urmau să ţi-o aducă.

— Crio-camera nu mai era cu ei când i-a recuperat echipa mea de salvare. Îi avem pe amândoi, vai de ei. Norwood a fost ucis. Unul dintre proiectilele-grenadă cu ace l-a nimerit drept în ochi. Capul i-a explodat. Dar nu i-am lăsat cadavrul ălora, e în sacul de acolo.

Da, căştile de comandant atrag focul, ştiam asta... Mi-e clar de ce n-a reuşit Quinn să ia legătura cu Norwood.

— Framingham, unde-i criocamera? întrebă Quinn pe un ton strident şi îndurerat pe care Mark nu mai avusese prilejul să-l audă.

— Quinn, noi n-am văzut blestemata aceea de criocameră! Când i-am găsit pe Norwood şi Tonkin, nu era lângă ei. De ce Dumnezeu e atât de importantă camera dacă Phillipi nici măcar nu se afla în ea?

Quinn îi eliberă glezna şi, plutind în continuare, se făcu ghem, strângându-şi braţele şi picioarele. Ochii negri, uriaşi, priveau în gol. Îşi reprimă dorinţa de a trage câteva înjurături, strângând atât de tare din dinţi, încât crezu că-i va sparge. Thorne arăta ca o stană de piatră.

— Thorne, spuse Quinn după ce se simţi din nou în stare să vorbească. Ia legătura cu Elena. Din acest moment, vreau ca

ambele nave să introducă măsuri excepţionale de securitate. Nicio permisie, nicio învoire, întreruperea comunicaţiilor cu Staţia Fell sau cu altcineva fără aprobarea mea. Spune-i să-l ia pe locotenentul Hart de pe *Ariel* şi să vină aici. Vreau să discut cu ei aici, *nu* prin canalele de comunicaţii. Du-te.

— Ce-nseamnă toate astea? întrebă sergentul Framingham.

Quinn respiră adânc, parcă încercând să se calmeze.

— Framingham, l-am lăsat pe Amiral pe planetă.

— Ţi-ai pierdut minţile, uite-l aici!… exclamă el ridicând degetul spre Mark, apoi lăsă mâna în jos la jumătatea gestului. Îşi făcu degetele pumn. Oh! făcu el şi tăcu o clipă. Ăsta-i clonul.

Ochii lui Quinn ardeau: Mark îi simţi privirea ca o rază laser sfredelindu-l în ceafă.

— Poate că nu, spuse Quinn apăsat. Casa Bharaputra nu trebuie să afle asta.

— Aha! aprobă Framingham gânditor şi mijindu-şi ochii.

Nu! simţi Mark un strigăt lăuntric. Tăcut. Foarte tăcut.

CAPITOLUL OPT

Parcă ar fi fost blocat într-o celulă încuiată, în tovărăşia unor criminali periculoşi şi mahmuri. Putea auzi respiraţia fiecăruia dintre ofiţerii aşezaţi în jurul mesei de conferinţă. Se aflau în încăperea destinată pregătirii misiunilor, situată alături de camera tactică de pe *Peregrine.* Respiraţia lui Quinn era cea mai uşoară şi precipitată, a sergentului Taura cea mai adâncă şi mai prevestitoare de nenorociri. Doar Elena Bothari-Jesek, aflată în capul mesei, şi locotenentul Hart, în dreapta ei, arătau curaţi, regulamentari şi eleganţi. Restul – Taura, sergentul Framingham, locotenentul Kimura şi Quinn, care se aşezase în stânga Elenei – rămăseseră murdari şi duhnind, aşa cum se întorseseră din misiunea de desant. Plus el, bineînţeles, singur la celălalt capăt al mesei lungi.

Căpitanul Bothari-Jesek se încruntă şi, fără o vorbă, dădu să circule o sticluţă cu pastile analgezice. Taura luă şase. Doar Kimura refuză. Taura îi întinse flaconul peste masă lui Framingham, fără să-l ia în seamă pe Mark. Iar el se simţi ca un om pierdut în deşert, însetat şi gata să dea orice pentru o gură de apă, dar căruia i se arată un pahar plin ochi, pentru ca apoi să fie vărsat pe nisipul care-l suge hulpav. Flaconul reveni în capătul celălalt al mesei şi dispăru în buzunarul căpitanului. Vibraţia dureroasă a ochilor avea acelaşi ritm cu cea din sinusuri, iar ceafa îi înţepenise, dându-i senzaţia că va plesni la cea mai mică mişcare, ca o piele ţinută prea mult la soare.

— Am convocat această şedinţă de criză, începu Bothari-Jesek, pentru a analiza două probleme de maximă urgenţă: ce Dumnezeu s-a întâmplat şi ce vom face în continuare. Când ne vor parveni registratoarele căştilor?

— Imediat, doamnă, răspunse sergentul Framingham. Le aduce caporal Abromov.

— Din nefericire, ne lipseşte cea mai importantă dintre ele, constată Quinn. Am dreptate, Framingham?

— Aşa e, doamnă. Cred că s-a făcut una cu zidul unde l-am găsit pe Norwood, împreună cu restul căştii. Grenadele naibii!

— Diavoleşti, îl aprobă Quinn, stând încordată pe scaun.

Uşa camerei glisă şi caporalul Abromov intră aproape în fugă. Aducea patru tăviţe din material plastic transparent, aşezate una peste alta, fiecare purtând câte o etichetă: „Plutonul Verde”, „Galben”, „Portocaliu” şi „Albastru”. Toate aveau o serie de zece până la şaisprezece butoane. Registratoare de cască. Înregistrarea personală din ultimele ore a fiecărui soldat, urmărindu-i orice mişcare, bătaie a inimii, observaţie scanată, foc tras, lovitură nimerită şi comunicare făcută ori primită. Evenimentele care se desfăşurau prea rapid pentru a fi conştientizate în timp real puteau fi rulate cu încetinitorul, analizate, studiate în detaliu, detectându-se orice eroare de procedură, pentru ca data următoare să se procedeze corect.

Abromov salută şi-i înmână tăviţele căpitanului Bothari-Jesek. Îi mulţumi, dându-i de înţeles că poate pleca, şi le dădu căpitanului Quinn, care, la rândul ei, le introduse în fanta de citire a simulatorului şi le încărcă. Degetele cu unghii roase la sânge alergară pe tastatura panoului de control al aparaturii video.

Deasupra mesei apăru harta holografică, devenită deja familiară, a complexului medical Bharaputra.

— Trec de momentul când am fost atacaţi în tunel, anunţă Quinn. Uitaţi-ne, Plutonul Albastru, o parte din cel Verde… În pântecele unei clădiri, nu prea bine definită, apăru o învălmăşire de linii luminoase, colorate în verde şi albastru. Tonkin era numărul şase albastru şi şi-a păstrat casca în cursul evenimentelor ce au urmat. Pentru a realiza contrastul, schimbă în galben drumul urmat pe hartă de Tonkin. Norwood încă avea pe cap casca numărul zece albastru. Mark… şi-şi muşcă buzele, purta Casca Unu. Urma acesteia lipsea cu desăvârşire. Schimbă în roz culoarea traseului parcurs de casca numărul zece a lui Norwood. Mark, în ce condiţii ai schimbat casca ta cu a lui Norwood?

Nici nu ridicase ochii spre el când îi adresase întrebarea.

Vă rog, lăsaţi-mă să plec. Era convins că se simţea rău, deoarece încă tremura. Un muşchi firav de la ceafă avea spasme, tresărind uşor pe fondul unei dureri pătrunzătoare.

— Am coborât până la baza puţului de lift. Vocea îi era ca o şoaptă uscată. Când… când casca zece a apărut din nou la

suprafaţă, o purtam eu. Norwood şi Tonkin au plecat mai departe împreună şi după aceea nu i-am mai văzut.

Într-adevăr, linia roz se mişcă în susul puţului şi urmă un drum sinuos după un grup de linii albastre şi verzi. Punctul galben se deplasă neînsoţit.

Quinn trecu în viteză peste contactele audio. Vocea baritonală a lui Tonkin deveni un bâzâit subţire de insectă căreia i s-au administrat amfetamine.

— Când i-am contactat ultima oară, erau aici. Quinn marcă locul cu un punct luminos, într-un coridor din interiorul unei alte clădiri.

Tăcu şi lăsă linia galbenă să-şi continue şerpuirea, coborând un puţ de lift, prin alt tunel funcţional, pe sub o structură, sus, şi apoi prin alta.

— Uitaţi, interveni Framingham brusc, acolo e etajul unde au fost încercuiţi. Am luat legătura cu ei când se aflau în *acel* loc.

Quinn mai făcu un semn luminos.

— Atunci criocamera trebuie să fie undeva lângă linia de marş dintre acest punct şi celălalt. Arătă către cele două puncte sclipitoare. Aşa e. Privi fix, ţinându-şi ochii întredeschişi. Două clădiri. Să zicem două şi jumătate. Dar în mesajele lui Tonkin n-am găsit nici cel mai vag amănunt care să mă lămurească.

Vocea ca un bâzâit de insectă îi descrise pe atacatorii bharaputrani, strigă în repetate rânduri după ajutor, dar nu menţionă criocamera. Mark simţi în gât o pulsaţie sincronă cu celelalte. *Quinn, opreşte-l, te rog…*

Programul rulă până la capăt. Toţi ofiţerii din jurul mesei priviră lung la hologramă, de parcă ar fi rugat-o să le mai ofere ceva lămuritor. Dar ea rămase mută.

Uşa glisă în lateral şi căpitanul Thorne intră în cameră. Mark nu mai văzuse niciodată o fiinţă umană care să pară atât de epuizată. Încă purta salopeta murdară, şi nu-şi scosese decât dispozitivul reflectorizant de pe semiarmură. Îşi lăsase gluga cenuşie pe spate, iar părul castaniu i se lipise de ţeastă. Pata întunecată de pe faţa palidă a lui Thorne marca deschizătura practicată în glugă, replică perfectă a cercului roşiatic de pe chipul lui Quinn, care suferise arsuri din cauza suprasolicitării câmpului reflectorizant. Mişcările lui Thorne erau precipitate şi

smucite, trădând o extenuare vecină cu prăbuşirea fizică. Se aplecă în faţă, sprijinindu-se de masa de, conferinţe şi rămânând cu buzele strânse.

— Spune, ce-ai reuşit să afli de la Tonkin? îl întrebă Quinn. Tocmai am văzut ce-a înregistrat computerul. Şi consider că nu e suficient.

— Medicii au reuşit să-l readucă în simţiri pentru o scurtă perioadă, raportă Thorne. A şi vorbit. Speram ca registratoarele să lămurească ce a spus el, dar…

— Ce-a spus?

— Când au ajuns la clădirea asta, şi Thorne arătă pe hartă, au fost izolaţi. Nu chiar încercuiţi, ci blocaţi faţă de navetă, iar inamicul închidea rapid cercul în jurul lor. Tonkin a zis că Norwood răcnise la el, îi venise o idee şi văzuse ceva „undeva, în urmă”. L-a convins pe Tonkin să creeze o diversiune aruncând câteva grenade şi să apere astfel un anumit coridor – trebuie să fie cel de aici. Norwood a luat criocamera şi a fugit pe drumul pe care veniseră. S-a întors după câteva minute, maximum şase, apreciază Tonkin, şi a spus: „Acum e în regulă. Chiar dacă noi nu reuşim, Amiralul tot va ajunge acolo.” Două minute mai târziu a fost ucis de proiectilul-grenadă, iar Tonkin şi-a pierdut cunoştinţa din cauza şocului.

Framingham făcu un gest din cap.

— Oamenii mei au ajuns la ei după trei minute. Au respins un grup de bharaputrani care-i percheziţionau – jaf, culegere de informaţii, ori ambele, caporalul Abromov nu şi-a dat seama – i-au ridicat pe Tonkin şi pe Norwood şi s-au retras cât au putut de repede. Niciun membru al echipei nu a văzut criocamera în apropiere.

Concentrându-se, Quinn începu să-şi roadă o unghie. Mark avu impresia că nici nu-şi dădea seama de gestul ei.

— Asta-i tot?

— Tonkin a zis că Norwood râdea, adăugă Thorne.

— Râdea?! repetă Quinn şi se strâmbă. Drace!

Bothari-Jesek stătea cufundată în fotoliu. Ceilalţi aflaţi în jurul mesei păreau să se gândească la ultimele cuvinte, privind în acelaşi timp la harta holografică.

— A făcut ceva inteligent, spuse Bothari-Jesek. Sau şi-a închipuit că a făcut.

— N-a avut decât cinci minute la dispoziţie. Cât de inteligent poţi fi în acest timp? se tângui Quinn. Să-l *osândească* Dumnezeu pe ticălos la şaisprezece termene în iad pentru că n-a raportat!

— Sigur avea de gând s-o facă, încercă Bothari-Jesek să-l disculpe, oftând. Cred că nu-i cazul să ne pierdem timpul stabilind vinovăţii. Dacă începem, greu o să ne mai oprim.

Thorne se crispă, la fel Framingham, Quinn şi Taura. Apoi îl fixară cu privirea pe Mark. El se lipi de fotoliu, făcându-se mic.

— N-au trecut decât două ore, spuse Quinn după ce se uită la cronograf. Orice-ar fi făcut Norwood cu criocamera, ea se află încă acolo. Asta-i sigur.

— Şi-atunci ce facem? întrebă impasibil Kimura. Mai organizăm o misiune de desant?

Quinn strânse din buze în semn că nu aprecia sarcasmul inutil.

— Te oferi voluntar, Kimura?

Kimura ridică mâinile cu palmele desfăcute pentru a da de înţeles că renunţă la idee şi tăcu.

— Până una-alta, reluă Bothari-Jesek, Staţia Fell vrea să intre urgent în legătură cu noi. Trebuie să începem negocierile. Presupun că în discuţie va intra şi ostaticul. Gestul discret de mulţumire către Kimura veni ca o recunoaştere a singurei părţi reuşite din misiunea de desant, iar Kimura îi răspunse cu o înclinare din cap. Ştie cineva ce intenţii avea Amiralul în privinţa Baronului Bharaputra?

Cei prezenţi făcură semne că nu ştiau.

— Nici *tu* nu ştiai, Quinnie? întrebă Kimura, mirat.

— Nu. N-am avut timp să pălăvrăgim. Nici măcar nu-s sigură dacă Amiralul se aştepta să duci la bun sfârşit misiunea de răpire sau dacă nu era vorba cumva de o acţiune de diversiune. Ideea de a nu da misiunii un singur scop e tipică pentru strategia aplicată de Amiral. Cred că voise de fapt, şi glasul îi deveni un suspin, să preia iniţiativa. Îşi îndreptă umerii. Dar eu ştiu clar ce vreau să fac. De data asta, negocierile ne vor *fi favorabile.* Baronul Bharaputra poate deveni atuul care să ne

scoată pe toţi de aici, inclusiv pe Amiral, numai că va trebui să ni-l jucăm inteligent.

— În cazul ăsta, interveni Bothari-Jesek, sunt de părere că trebuie să-i împiedicăm pe bharaputrani să afle cât de important e coletul pe care l-am lăsat pe planetă.

Apoi ea, Thorne, Quinn şi toţi ceilalţi întoarseră priviri întrebătoare spre Mark.

— Şi eu gândisem la fel, spuse Quinn.

— Nu, şopti el. Nu! Ţipătul răsună ca un hârâit. Glumiţi. Nu mă puteţi transforma, *nu vreau* să joc rolul lui, pentru Dumnezeu! Nu!

Tremura de frig şi durere şi simţea un nod dureros în stomacul revoltat. *Mi-e frig.*

Quinn şi Bothari-Jesek se priviră cu subînţeles. Bothari-Jesek aprobă mesajul nerostit.

— Sunteţi liberi să vă întoarceţi la locurile voastre de luptă, spuse Quinn. În afară de tine, căpitane Thorne. Eşti eliberat din funcţia de comandant al navei *Ariel.* Te va înlocui locotenentul Hart.

Thorne se mulţumi să încuviinţeze din cap, semn că hotărârea nu-l lua prin surprindere.

— Să mă consider în stare de arest?

Quinn îl privi printre gene, sincer îndurerată.

— La naiba, n-avem timp. Şi nici personal. Să nu te consideri degradat, fiindcă vom mai avea nevoie de experienţa ta. Situaţia se… se poate schimba de la o clipă la alta. Treci în subordinea mea şi ia totul drept arest la domiciliu. Îţi poţi purta singur de grijă. Instalează-te într-o cabină liberă de pe *Peregrine* şi numeşte-o celulă, dacă asta te face să te simţi mai bine.

Thorne se posomorî.

— Am înţeles, doamnă, spuse el resemnat.

Quinn îl privi încruntată.

— Mergi şi aranjează-ţi ţinuta. O să mai avem prilejul să discutăm.

Cu excepţia lui Quinn şi lui Bothari-Jesek, restul plecaseră unul câte unul. Mark încercă să le urmeze exemplul.

— Tu *nu,* se răsti Quinn cu o voce care sună ca dangătul de clopot anunţând o moarte.

Se lăsă moale pe fotoliu şi rămase ghemuit. După ce plecă şi ultimul dendarii, Quinn întinse mâna şi opri toate dispozitivele de înregistrare.

Femeile lui Miles. Elena, iubita din copilărie, devenită acum căpitan Bothari-Jesek. Mark aflase toate acestea pe vremea când komarranii îl pregătiseră să joace rolul Lordului Vorkosigan. Şi totuşi, Quinn nu se potrivea aşteptărilor lui. Ea îi luase pe complotişti komarrani prin surprindere. Întâmplător sau nu, cele două femei semănau la trăsături, ambele aveau părul negru, tenul fin şi alb, ochi căprui şi mari. Dar era o simplă coincidenţă? Vorkosigan o alesese, fără să-şi dea seama, pe Quinn drept substitut, când constatase că nu poate avea originalul? Până şi numele lor erau similare: Elli şi Elena.

Bothari-Jesek era mai înaltă cu un cap, având trăsături prelungi, aristocratice, fiind mai rece şi mai rezervată, efect subliniat de culoarea cenuşie a uniformei de ofiţer. Purtând salopetă şi ghete de luptă; Quinn avea mai multe rotunjimi, era mai focoasă şi mai scundă, dar îl depăşea pe el cu un cap. Amândouă îl înspăimântau pe Mark. Atracţia lui faţă de sexul slab, dacă avea să-i dea curs vreodată, mergea mai curând spre fiinţe asemănătoare cu micuţa blondă-clon pe care o scoseseră de sub pat, iar asta numai dacă ea avea vârsta pe care o arăta. Cineva scund, influenţabil, timid, o fiinţă care să nu-l omoare şi să-l devoreze după împerechere.

Elena îl urmărea cu un aer de fascinaţie vecină cu groaza.

— Atât de asemănător cu el. Şi totuşi diferit. De ce tremuri?

— Mi-e frig, bolborosi Mark.

— *Ţi-e frig!* îl imită revoltată Quinn. I-auzi la el! Să te ierte Dumnezeu, încurcă-lume ce…

Răsuci brusc fotoliul şi se întoarse cu spatele.

Bothari-Jesek se ridică şi se apropie de el. O femeie ca o vargă de salcie. Îi puse mâna pe fruntea năclăită şi lipicioasă; se crispă aproape exploziv. Ea se aplecă şi-l privi drept în ochi.

— Quinnie, lasă-l în pace. E încă în stare de şoc.

— Nu merită băgat în seamă! se răsti Quinn, gata să se înece de furie.

— Cu toate astea, e în şoc. Dacă vrei rezultate, va trebui să ţii cont de situaţia asta.

— La naiba! Quinn se întoarse cu faţa spre el. Din ochii înroşiţi îi curgeau lacrimi care lăsau dâre umede pe obrajii mânjiţi de praf şi sânge închegat. Tu n-ai fost acolo. Nu l-ai văzut pe Miles zăcând cu inima împrăştiată peste tot.

— Quinnie, nu-i cu totul mort. Nu? E doar congelat şi… rătăcit.

În vocea ei apăruse o nuanţă vagă de nesiguranţă, negare?

— Ba nu, e mort. Un mort congelat. Şi va rămâne acolo pe vecie dacă nu-l recuperăm!

Sângele de pe salopetă, pătruns în pielea palmelor, mânjindu-i faţa, începuse să se închidă la culoare.

Bothari-Jesek oftă.

— Să ne concentrăm asupra situaţiei actuale. Întrebarea care se pune e: poate Mark să-l ducă de nas pe Baronul Fell? Fell l-a întâlnit o dată pe Miles.

— Tocmai de aceea nu l-am arestat pe Thorne. Bel a participat la discuţia respectivă şi sper să ne poată da sugestii.

— Da. Dar ce mă intrigă… Se rezemă cu un şold de marginea mesei şi-şi lăsă piciorul încălţat cu gheată să se legene liber. Stare de şoc ori nu, Mark n-a deconspirat situaţia lui Miles. Numele de *Vorkosigan* n-a fost rostit, adevărat?

— Aşa e, încuviinţă Quinn.

Bothari-Jesek se strâmbă uşor şi-l privi cercetător.

— De ce nu? întrebă ea pe neaşteptate.

El se chirci şi mai mult pe fotoliu, încercând să scape de insistenţa ochilor ei.

— Nu ştiu. Ea tăcea, aşteptând, desigur, şi altceva, iar el reuşi să capete puţin curaj, adăugând: Din obişnuinţă, bănuiesc. Mai curând, obiceiul lui Ser Galen de a-l bate cumplit ori de câte ori făcea greşeli, pe vremea când era prizonier. Când îmi joc rolul, nu gafez. Nici Miles n-ar fi scăpat vreo vorbă în plus, la fel şi eu.

— Şi când nu joci vreun rol, cine eşti? întrebă Bothari-Jesek, ţintuindu-l cu privirea şi gândind febril.

— Nu… n-am idee. Îşi înghiţi nodul din gât şi încercă să ridice glasul. Ce-o să se întâmple cu clonii… mei?

Quinn dădu să spună ceva, dar Bothari-Jesek ridică o mână, oprind-o.

— Ce-ai vrea să li se întâmple?

— Îi vreau liberi. Undeva, în siguranţă, să nu fie răpiţi de Casa Bharaputra.

— Cam ciudat altruismul ăsta. Nu pot să nu-mi pun întrebarea: de ce? De ce a fost nevoie de-o asemenea misiune? Ce-ai sperat să câştigi?

Deschise gura, dar rămase mut. Nu putea da un răspuns. Încă se simţea năclăit, slab şi zguduit. Îl durea cumplit capul, de parcă i-ar fi fost golit. Făcu un gest neconvingător.

— Pfui! pufni Quinn. Ce fraier! Ce… ce *anti*-Miles blestemat! Gata să transforme orice victorie într-o înfrângere.

— Quinn! o domoli Bothari-Jesek. În glasul ei apăruse o nuanţă de profund reproş, cu toate că nu rostise decât un cuvânt, pe care Quinn îl auzi şi-l înţelese, ridicând din umeri. Nu cred că vă daţi seama în ce situaţie ne aflăm, continuă ea. Dar simt când sunt depăşită. Ştiu totuşi pe cineva care-şi va păstra cumpătul şi sângele rece.

— Cine?

— Contesa Vorkosigan.

— Hm, oftă Quinn. Altă problemă. Pe *ea* cine o va anunţa despre?… Arătă cu degetul în jos, către Întregul Jackson, făcând aluzie la evenimentele triste ce tocmai avuseseră loc. Şi, să mă apere zeii, daca am preluat comanda misiunii, va trebui să-i raportez totul lui Simon Illyan. După o pauză, continuă: Vrei să iei comanda, Elena? Ţinând seama că eşti singura proprietară de navă prezentă, că Bel e în stare de semi-arest şi de toate celelalte… Eu i-am luat locul lui Miles fiindcă, în momentele acelea, trebuia.

— E foarte bine aşa, o linişti Bothari-Jesek zâmbind. Te poţi bizui pe sprijinul meu. Întrucât te-ai ocupat mereu de probleme de informaţii, alegerea e absolut justificată.

— Da, înţeleg, spuse Quinn şi, amintindu-şi, făcu o grimasă. Dacă va fi cazul, anunţi tu familia?

— Asta-i soluţia logică, oftă Elena. Da, o să-i spun eu Contesei.

— S-a făcut.

Dar amândouă arătau de parcă s-ar fi întrebat cui îi revenea un rol mai plăcut, ori mai dezagreabil.

— Cât priveşte clonii, reluă Elena şi-l privi din nou pe Mark, cum ai dori să le *câştigi* libertatea?

— Elena, o avertiză Quinn, nu face promisiuni. Nu ştim ce va trebui să cedăm pentru a pleca de aici. Sau pentru a-l recupera pe el.

— Nu, şopti Mark. Nu puteţi face asta. Să nu-i trimiteţi… înapoi, după câte s-au întâmplat.

— Pe Phillipi am obţinut-o prin negocieri, spuse Quinn furioasă. Aş renunţa şi la tine fără să stau o clipă pe gânduri, numai că *el*… Ştii de ce a venit în misiunea asta nenorocită? îl întrebă ea.

Mut, clătină din cap.

— Pentru tine, rahat mic ce eşti. Amiralul avea un târg aproape aranjat cu Baronul Bharaputra. Trebuia să răscumpărăm Plutonul Verde cu un sfert de milion de dolari. N-ar fi costat mai mult decât acţiunea de desant, dacă ţinem seama de tot echipamentul pierdut împreună cu naveta lui Thorne. Plus câteva vieţi. Dar Baronul a refuzat să te vâre în calcule. Nu înţeleg de ce n-a vrut să te vândă. Nu reprezinţi nimic pentru ceilalţi. Dar Miles n-a vrut să te lase pradă lui!

Mark îşi privi mâinile pe care şi le frământa. Ridică ochii şi o văzu pe Bothari-Jesek studiindu-l de parcă ar fi fost vreo criptogramă de care depindea viaţa ei.

— Aşa cum Amiralul n-a vrut să-şi părăsească fratele, spuse Bothari-Jesek rar, nici Mark nu-i va uita pe cloni. Ce zici? E bine?

Vru să înghită în sec, însă gura îi era uscată.

— Ai face orice să-i salvezi, nu? Orice ţi-am cere noi?

Deschise gura, dar renunţă să mai spună ceva. N-ar fi reuşit decât un *da* mut, sunând fals.

— O să joci rolul Amiralului? Te vom pregăti pentru asta, desigur.

Dădu să încuviinţeze, dar reuşi să exclame:

— Ce-mi promiteţi?

— Vom lua clonii cu noi. O să-i ducem într-un loc unde Bharaputra să nu-i poată ajunge.

— Elena! se opuse Quinn.

— Vreau, reuşi el după ce-şi alungă nodul din gât, vreau promisiunea femeii barrayarane. Cuvântul tău, îi spuse Elenei.

Quinn îşi muşcă buza de jos, dar nu scoase o vorbă. După o pauză lungă, Bothari-Jesek aprobă.

— Bine. Ai cuvântul meu. Dar vrem cooperare totală din partea ta, înţelegi?

— Cuvântul tău şi atât?

— Nimic mai mult.

— Bine, de acord.

Quinn se ridică şi îl măsură de sus.

— Dar e în stare să joace rolul acum?

Bothari îi imită gestul.

— În starea asta, în niciun caz. Să-i dăm răgaz pentru baie, masă, odihnă. După aceea vedem noi cum procedăm.

— S-ar putea ca Baronul Fell să nu aibă atâta răbdare până îl dădăcim.

— O să-i spunem Baronului că e la duş. Nici măcar nu vom minţi.

Un duş. *Mâncare.* Era atât de flămând, încât senzaţia de gol din stomac şi de leşin nici nu mai putea fi numită foame. Şi-i era frig.

— Nu-mi rămâne decât să constat că e o imitaţie palidă de tot a adevăratului Miles Vorkosigan, nu se putu abţine Quinn.

Exact, asta am încercat şi eu să vă spun.

Bothari-Jesek gesticulă din cap exasperată, dându-şi acordul.

— Să mergem, îi spuse ea.

Îl conduse într-o cabină de ofiţer, mică, dar intimă, neutră şi curată, de o austeritate milităroasă, cu un aer stătut, şi înţelese că nu fusese folosită de multă vreme. Presupuse că Thorne ocupa o încăpere similară.

— O să cer să ţi se trimită nişte îmbrăcăminte curată de pe *Ariel.* Şi ceva de mâncare.

— Întâi mâncare, te rog.

— Sigur.

— De ce te porţi frumos cu mine? întrebă el cu o voce plângăreaţă şi bănuitoare, care suna, după părerea lui, pierită şi paranoică.

Elena căzu pe gânduri.

— Vreau să ştiu... cine eşti. Şi ce anume.

— Dar ştii. Un clon. Produs chiar aici, pe Întregul Jackson.

— Nu mă refer la corp.

Se ghemui într-o postură defensivă, deşi era conştient că asta îi scotea în evidenţă diformităţile.

— Eşti foarte închis, remarcă ea. Foarte însingurat. Miles nu-i deloc aşa. De obicei.

— El nu-i un om, ci un grup. Cară după el o armată întreagă. *Ca să nu mai vorbesc de haremul din jurul lui.* Presupun că aşa îi place.

Figura ei se lumină într-un zâmbet neaşteptat. Era prima oară când o vedea atât de relaxată.

— Cred că aşa e. Redeveni serioasă. A fost.

— Faci asta de dragul lui, nu? Mă tratezi astfel fiindcă-ţi închipui că aşa ar fi făcut şi el.

Nu doar pentru ce reprezenta în sine, nu, nici gând, ci pentru că era obsedat de blestemata de idee a fratelui.

— Parţial.

Exact.

— Dar în primul rând, reluă ea, pentru că într-o bună zi Contesa mă va întreba ce am făcut pentru fiul ei.

— Vreţi să-l daţi pe Baronul Bharaputra în schimbul lui?

— Mark… în ochii negri apăru o licărire ciudată… Milă? Ironie? Nu reuşi să-şi dea seama. E vorba de tine.

Se răsuci pe călcâie şi îl lăsă singur, închis în cabină.

***

Făcu duş cu apă la temperatura maximă oferită de instalaţia minusculă şi rămase minute întregi în arşiţa uscătorului cu jet de aer, până când pielea i se înroşi şi încetă să mai tremure. Era ameţit de epuizare. Când ieşi, descoperi că cineva îi adusese mâncare şi haine. Îmbrăcă repede lenjeria, un tricou negru şi o pereche de pantaloni cenuşii de uniformă ai lui Miles şi se repezi să mănânce. De astă dată nu era o masă de regim special pentru Naismith, ci mai curând o tavă cu mâncare standard, menită să dea vigoare unui soldat bine clădit care depune un efort fizic susţinut. Departe de a satisface gusturile unui gurmand, felurile aflate pe tavă reprezentau prima masă serioasă pe care o avea după săptămâni de înfometare. Devoră totul, de parcă zâna care-i adusese acest dar putea apărea din nou să i-l ia din faţă. Simţind că-l doare stomacul, se rostogoli

pe pat şi rămase pe o parte. Nu mai tremura de frig, iar starea de sfârşeală şi tremurăturile datorate lipsei de zaharuri din organism dispăruseră. Şi totuşi, corpul îi era cuprins de un fel de reverberaţie psihică semănând cu o maree neagră.

Bine că scosese clonii.

Ba nu. *Miles a eliberat clonii.*

La naiba, la...

Acest dezastru abia evitat nu era mântuirea pe care o visase. Cu toate acestea, ce alt sfârşit anticipase? În disperarea lui, nu întrevăzuse niciun plan în afară de întoarcerea pe Escobar cu *Ariel,* zâmbitor, având clonii sub aripa lui ocrotitoare. Îşi imaginase că va trebui să facă faţă furiei lui Miles, dar atunci ar fi fost prea târziu pentru a-l opri sau a-i fura triumful. Se gândise la posibilitatea arestării, dar avea să primească totul zâmbind îngăduitor. *Ce* voise de fapt?

Să scape de vinovăţia care nu le dă pace supravieţuitorilor? Să sfărâme blestemul? *Dintre cei pe care-i cunoşteai pe vremea aceea, nimeni nu mai e în viaţă.* Gândise că acesta fusese imboldul, asta dacă raţiunea avusese vreun rol în hotărârea lui. Poate că lucrurile nu erau chiar atât de simple. Voise să se rupă de ceva... În ultimii doi ani, scăpase de Ser Galen şi de komarrani prin acţiunile lui Miles Vorkosigan, apoi fusese din nou eliberat definitiv de Miles pe o stradă londoneză în zori, dar nu găsise fericirea visată în perioada trăită ca sclav al teroriştilor. Miles sfărâmase doar fizic lanţurile care-i răpiseră libertatea; altele, invizibile, îi intraseră atât de adânc în trup, încât deveniseră parte din fiinţa lui.

Ce ţi-ai închipuit? Că imitând eroismul lui Miles, ei te vor trata ca egal al lui? Că vor trebui să te iubească?

Şi cine erau *ei?* Luptătorii dendarii? Miles? Sau, apărându-l pe Miles, fantomele acelea sinistre, fascinante, Contele şi Contesa Vorkosigan?

Imaginea pe care şi-o făcuse despre părinţii lui Miles era neclară, nesigură. Dementul Galen îi descrisese pe duşmanii săi detestaţi în culori întunecate, drept Măcelarul de la Komarr şi zgripţuroaica. Pe de altă parte, îi ceruse lui Mark să-i studieze, folosind surse directe, neprelucrate, precum scrieri, cuvântări publice, înregistrări personale. Greu de trecut în categoria

sfinţilor, părinţii lui Miles aveau o personalitate complexă, nefiind însă nici sadicii sau criminalii din dezlănţuirile paranoice ale lui Galen. În filme, Contele Aral Vorkosigan părea doar un bărbat solid, încărunţit, cu ochi ciudat de vii, care contrastau cu trăsăturile pline ale feţei, având o voce fermă, răsunătoare şi calmă. Contesa Cordelia Vorkosigan vorbea mai rar, fiind o femeie cu părul roşcat şi ochi oţelii greu de uitat, radiind prea multă forţă ca să poată fi considerată atrăgătoare, şi totuşi echilibrată şi naturală în comportare, astfel încât părea chiar frumoasă, cu toate că nu era.

Iar acum Bothari-Jesek ameninţa să-l ducă la ei…

Se ridică în capul oaselor şi aprinse lumina. Un tur rapid al cabinei nu-i dezvălui ceva cu care să se sinucidă. Nici arme, nici lame – luptătorii îl dezarmaseră când sosise la bord. Nimic de care să agaţe o centură sau o frânghie. Să se opărească în duş până va muri nu era o soluţie, fiindcă un senzor imposibil de distrus închidea automat apa când temperatura ei depăşea capacitatea de rezistenţă a organismului. Se întoarse în pat.

Prin minte i se derulă cu viteză redusă imaginea unui omuleţ precipitat care strigă şi al cărui piept explodează în exterior, azvârlind un şuvoi carmin. Rămase surprins descoperind că plângea. Şoc, trebuie să fie starea de şoc pe care o diagnosticase Bothari-Jesek. *L-am urât pe ticălosul ăsta când era în viaţă, acum de ce plâng?* Era absurd. Poate că-şi ieşise din minţi.

Două nopţi nedormite îl lăsaseră fără vlagă, iar acum nu putea adormi. Moţăi, alunecând superficial în visuri care erau de fapt amintiri recente, dureroase. Avu şi un început de halucinaţie în cursul căreia se închipui pe o barcă de cauciuc navigând pe un râu de sânge, vâslind disperat în torentul roşu, astfel că se simţi de-a dreptul uşurat când sosi Quinn pentru a-l lua cu ea.

CAPITOLUL NOUĂ

— Orice-ar fi, spuse Thorne, să nu aduci vorba de tratamentul betan de reîntinerire.

Mark se încruntă.

— Ce tratament? Există aşa ceva?

— Nu.

— Atunci de ce dracu' să menţionez aşa ceva?

— Tocmai de aceea, n-o face.

Mark scrâşni din dinţi, se roti cu tot cu fotoliu spre ecranul video şi apăsă pe maneta de reglare a înălţimii lui până când simţi podeaua sub tălpile ghetelor. Era echipat complet în uniforma de ofiţer a lui Naismith. Quinn îl îmbrăcase de parcă ar fi fost o păpuşă sau un copil retardat. Quinn, Bothari-Jesek şi Thorne se apucaseră apoi să-l asalteze cu o sumedenie de instrucţiuni, care uneori se băteau cap în cap, privind modul în care să joace rolul lui Miles în discuţia cu Baronul Fell. *Ca şi cum eu n-aş şti.* Cei trei căpitani erau aşezaţi acum la staţiile de lucru situate în afara câmpului vizual al obiectivului din camera de tactică a navei *Peregrine,* gata să-i sufle prin intermediul unui emiţător plantat în ureche. Iar el îşi închipuise că Galen era maestru păpuşar… Îl durea urechea şi încercă să aranjeze mai bine emiţătorul, alegându-se cu o privire mustrătoare din partea Elenei. Quinn nu-şi schimbase deloc atitudinea faţă de el.

Era aceeaşi. Încă purta salopeta îmbibată cu sânge. Moştenind pe neaşteptate comanda în această situaţie de criză, nu-şi îngăduise niciun moment de odihnă. Thorne se spălase şi trecuse la uniforma cenuşie purtată pe navă, dar era clar că nu apucase încă să doarmă. Feţele palide ale amândurora contrastau cu lumina scăzută, fiind conturate prea pregnant. Quinn îl silise pe Mark să ia un stimulent când, îmbrăcându-l, constatase că se bâlbâia prea mult pentru a fi convingător; lui Mark nu-i plăcea efectul medicamentului. Mintea şi privirea îi erau prea limpezi, însă în rest parcă era bătut. Toate contururile şi suprafeţele din cameră păreau să iasă în evidenţă cu o claritate artificială. Sunetele şi vocile păreau să aibă un timbru dureros de ascuţit, precis şi, în acelaşi timp, şters. Şi Quinn

luase stimulente, îşi dădu el seama, când o văzu crispându-se la un ţiuit electronic al echipamentului de comunicaţii.

„Gata, eşti în legătură”, îi şopti Quinn în ureche în clipa când ecranul video începu să sclipească. Tăcură cu toţii.

Imaginea Baronului Fell se materializă; tot un chip încruntat. Georish Stauber, Baronul Fell, era o fiinţă ciudată pentru un lider al unei Mari Case jacksoniene prin faptul că nu-şi schimbase trupul. Rămăsese bătrân. Era solid, cu faţă rozalie, având o pată maronie pe scalpul cu păr alb şi tuns scurt. Tunica din mătase de nuanţă verzuie, reprezentativă pentru Casa lui, îl făcea să arate ca un spiriduş suferind de hipotiroidism. Dar ochii reci şi pătrunzători nu aveau nimic jucăuş. Miles nu se lăsase intimidat de puterea Baronului, ţinu Mark să-şi reamintească. Miles se temea doar de puteri care aveau în spate sprijinul a cel puţin trei planete. Tatăl lui, Măcelarul de la Komarr, putea înghiţi Marile Case jacksoniene la micul dejun.

El nu era Miles, bineînţeles.

Uită asta. În următoarele cincisprezece minute sunt Miles.

— Aşa, Amirale, bubui Baronul. Iar ne-am întâlnit.

— Aşa e.

Mark reuşi să-şi menţină vocea fermă.

— Văd că eşti îngâmfat ca întotdeauna. Şi prost informat.

— Aşa e.

„Începe să vorbeşti, la naiba!”, sâsâi Quinn în urechea lui.

Mark înghiţi în sec.

— Baron Fell, planul meu original nu prevedea amestecul Staţiei Fell. Doresc să părăsesc acest loc împreună cu forţele mele tot aşa cum tu vrei să ne vezi plecaţi. De aceea solicit ajutorul tău ca intermediar. Ştii, probabil, că l-am răpit pe Baronul Bharaputra?

— Aşa mi s-a spus. Una dintre pleoapele lui Fell tresări. Ai apelat la mai multe forţe de sprijin decât ţi-ai planificat, nu?

— Crezi? Mark ridică din umeri. Casa Fell e în stare de război cu Casa Bharaputra, am dreptate?

— Nu tocmai. Casa Fell era pe punctul de a *pune capăt* seriilor de răzbunări faţă de Casa Bharaputra. În ultima vreme, amândoi le-am considerat neprofitabile. Acum sunt bănuit de complicitate la acest raid.

Cutele de pe faţa Baronului se adânciră.

— Ăă…

Şoaptele lui Thorne îi întrerupseră şirul gândurilor: „Spune-i că Bharaputra e bine sănătos.”

— Baronul Bharaputra e bine sănătos, repetă Mark, şi nu va păţi nimic, dacă e după mine. Ca intermediar, consider că ai putea să-ţi demonstrezi buna credinţă faţă de Casa Bharaputra contribuind la răscumpărarea sa. Doresc să-l ofer – nevătămat – în schimbul unui singur lucru, şi după aceea vom pleca.

— Eşti optimist, spuse Fell tăios.

Mark nu se dădu bătut.

— Un schimb reciproc avantajos. Baronul contra clonului meu.

„Frate”, îl corectară în cor Thorne, Quinn şi Bothari-Jesek.

— … fratelui meu, îndreptă lucrurile Mark, iritat. Îşi descleştă fălcile şi continuă: Din nefericire, fratele meu… a murit în încăierare. A fost congelat într-una dintre criocamerele noastre. Dintr-o regretabilă eroare, în graba plecării, camera a fost uitată la sol. Un om viu pentru unul mort; nu văd ce dificultăţi ridică acest schimb.

Baronului îi scăpă un hohot de râs pe care şi-l mască izbucnind într-un acces de tuse. Cei trei dendarii aflaţi în faţa lui Mark încremeniseră şi nu aveau deloc poftă de râs.

— Amirale, ai avut parte de-o pedeapsă interesantă. La ce-ţi trebuie un clon mort?

„Frate”, spuse Quinn iarăşi. „Miles insista întotdeauna că e vorba de frate.”

„Da”, o susţinu Thorne. „Aşa mi-am dat seama că nu erai Miles. P*e Ariel,* ţi-am spus clon şi n-ai sărit să mă strângi de gât.”

— Frate, repetă Mark la capătul puterilor. Capul a rămas neatins şi crio-tratamentul a fost făcut aproape instantaneu: Există şanse mari de resuscitare, după părerea specialiştilor.

„Doar dacă-l primim înapoi”, mârâi Quinn.

— Şi eu am un frate, replică Baronul Fell, dar el nu-mi inspiră asemenea sentimente.

Sunt de aceeaşi părere, Baroane, gândi Mark.

„Se referă la fratele lui vitreg, Baronul Ryoval. Protagoniştii originali ai acestei lupte au fost Fell şi Ryoval. Bharaputra a fost târât în dispută mai târziu”, îi piui vocea lui Thorne în ureche.

Ştiu cine e Ryoval, vru Mark să-l pună la punct, dar se abţinu.

— De fapt, reveni Baronul Fell, fratele meu ar fi foarte bucuros să afle de prezenţa ta aici. După ce i-ai redus atât de mult resursele în cursul ultimei tale vizite, s-a văzut nevoit să se limiteze la atacuri de mică anvergură. Dar te sfătuiesc să-ţi aperi spatele.

— Serios? Agenţii lui Ryoval acţionează chiar atât de nestingheriţi pe Staţia Fell? întrebă mieros Mark.

Thorne îl aprobă, „Bună replică! La fel ca Miles.”

Fell îngheţă.

— Nu cred.

„Da, reaminteşte-i că l-ai ajutat să-şi rezolve problemele cu fratele lui”, îi şopti Thorne.

Ce dracu’ făcuse Miles aici acum patru ani?

— Baroane, te-am ajutat în privinţa fratelui tău. Mă ajuţi acum şi suntem chit.

— Nu prea sunt de acord. Discordia pe care ai creat-o înainte de plecare încă nu s-a stins. Cu toate astea… e adevărat că i-ai administrat lui Ry o lovitură mai puternică decât aş fi reuşit eu. I se păruse că simte o sclipire de aprobare în ochii lui Fell? Duse mâna la bărbie. Prin urmare, îţi ofer o zi pentru a-ţi încheia afacerile înainte de plecare.

— Vei acţiona ca intermediar?

— Da, o voi face pentru a putea controla ambele tabere.

Mark îi explică poziţia aproximativă a criocamerei şi-i dădu numărul de serie şi o descriere.

— Comunică-le bharaputranilor bănuiala noastră că a fost ascunsă ori mascată într-un fel sau altul. Te rog să subliniezi că o vrem înapoi în stare bună. Tot astfel le vom înapoia baronul.

„Bine”, îl încurajă Bothari-Jesek. „Dă-le de înţeles că are o valoare prea mare pentru a fi distrusă, dar nu-i lăsa să creadă că ne pot cere o recompensă mai mare.”

Fell rosti printre buze:

— Amirale, eşti un om inteligent, dar cred că nu ştii chiar totul despre modul în care se rezolvă lucrurile pe Întregul Jackson.

— Dar tu ştii. Tocmai de aceea am dori să te avem de partea noastră.

— Nu sunt de partea voastră. Pesemne că tocmai detaliul acesta îţi scapă.

Mark dădu rar din cap; aşa ar fi procedat şi Miles, gândi el. Atitudinea lui Fell era stranie. Vag ostilă. *Şi totuşi se poartă de parcă m-ar respecta.*

Ba nu. L-a respectat pe *Miles.* Ducă-se.

— Te rog doar să adopţi o atitudine de neutralitate.

Fell îi aruncă o căutătură furioasă pe sub sprâncenele albe.

— Ce se întâmplă cu ceilalţi cloni?

— Ce-i cu ei?

— Casa Bharaputra va pune întrebări.

— Nu constituie obiect al tranzacţiei noastre. Viaţa lui Vasa Luigi e prea de ajuns.

— Da, schimbul mi se pare dezavantajos. De ce pui atâta preţ pe defunctul clon?

„Frate”, răsunară trei voci în urechea lui. Mark scoase transmiţătorul din ureche şi-l azvârli pe masa de lângă ecranul video. Quinn aproape că se înecă de emoţie.

— Nu pot negocia porţiuni din Baronul Bharaputra, răbufni Mark. Deşi tare mă simt tentat să procedez astfel.

Baronul ridică o mână plinuţă încercând să-l potolească.

— Calm, Amirale. Nu cred că va fi nevoie să mergi chiar atât de departe.

— Aşa sper şi eu. Mark tremura. Ar fi păcat să-l restitui fără creier. Ca pe cloni.

Baronul Fell percepu clar sinceritatea absolută a acestei ameninţări, fiindcă făcu un gest cu palmele.

— Să văd ce pot face, Amirale.

— Mulţumesc, şopti Mark.

Baronul îl salută scurt din cap; ecranul se stinse. Datorită unei particularităţi a videohologramei sau a stimulentului, Mark avu impresia că imaginea ochilor neliniştitori ai lui Fell mai stăruie în aer. Rămase ca îngheţat vreme de câteva secunde, până se asigură că dispăruseră cu totul.

— Pfui! făcu Bothari-Jesek, oarecum surprinsă. Te-ai descurcat foarte bine.

Nu se deranjă să-i răspundă.

— Interesant, constată Thorne. De ce n-a cerut Fell o taxă ori un procentaj?

— Să ne încredem în el? întrebă Bothari-Jesek.

— Nu pe deplin, interveni Quinn, plimbându-şi degetul arătător printre dinţii albi şi ascuţiţi. Dar trebuie să obţinem bunăvoinţa lui Fell pentru a ieşi prin Punctul de Salt Cinci. Mi-am închipuit că va fi mai încântat de lovitura pe care i-am dat-o lui Bharaputra, dar situaţia strategică pare să se fi schimbat de la ultima ta vizită aici, Thorne.

Acesta oftă.

— Te rog să afli cât mai multe despre echilibrul actual de putere în zonă, continuă Quinn. Orice ar putea afecta misiunea noastră sau orice ne-ar fi de folos. Despre Casele Fell, Bharaputra şi Ryoval şi ce ar putea avea vreo influenţă. Sunt unele aspecte ale situaţiei care mă împing s-o pornesc razna, deşi s-ar putea să fie doar efectul medicamentului pe care l-am luat. Acum mă simt prea extenuată ca să-mi dau seama ce anume.

— Să văd ce pot face.

Thorne salută şi plecă.

După ce uşa se închise cu un suspin, Bothari-Jesek o întrebă pe Quinn:

— Ai raportat deja toate astea către Barrayar?

— Nu.

— Chiar *nimic?*

— Nimic. Nu vreau să transmit asemenea veşti prin canale comerciale, nici măcar codificat. S-ar putea ca Illyan să aibă aici câţiva agenţi perfect acoperiţi, dar nu-i cunosc şi nici nu ştiu cum să iau legătura cu ei. Poate Miles era la curent. Şi…

— Şi? întrebă Elena ridicând din sprâncene.

— Şi aş vrea să reintrăm în posesia criocamerei.

— Ca s-o strecori pe sub uşă când vei prezenta raportul? Quinnie, nu prea merge.

Quinn se apără ridicând din umeri.

După o clipă, Bothari-Jesek o încurajă:

— Sunt de acord să nu transmitem nimic prin sistemul de curierat jacksonian.

— Da, din câte ştie Illyan, e înţesat de spioni, şi nu-i vorba doar de Marile Case care se suspectează reciproc. Barrayar nu ne poate ajuta cu nimic în cursul următorului ciclu diurn.

— Cât, întrebă Mark cu glas gâtuit, cât va mai trebui să joc rolul lui Miles?

— Habar n-am! îl repezi Quinn. Apoi îşi recăpătă calmul. O zi, o săptămână, două – cel puţin până predăm criocamera şi pe tine serviciului de afaceri interne al SecImp de pe Komarr. După aceea nu mă mai interesează.

— Cum dracu-ţi închipui că vei reuşi să ţii totul ascuns? întrebă Mark dispreţuitor. Există deja zeci de oameni care ştiu adevărul.

— Doi pot păstra un secret dacă unul dintre ei e mort? Quinn se strâmbă. Nu ştiu. Luptătorii nu vor vorbi, sunt disciplinaţi. Pe cloni îi pot izola de restul lumii. Oricum vor rămâne izolaţi până ajungem pe Komarr. După aceea… Vedem noi.

— Vreau să-mi văd… clonii. Ce-ai făcut cu ei? întrebă Mark pe neaşteptate.

Quinn îl privi gata să explodeze, dar Bothari-Jesek i-o luă înainte:

— Îl duc eu la ei, Quinnie. Vreau să-mi verific şi pasagerii.

— Bine… dacă-l şi escortezi înapoi la cabină după ce terminaţi. Nu vreau să-l văd umblând prin toată nava.

— De acord.

Bothari-Jesek îl zori pe Mark, nu cumva să-i vină lui Quinn ideea de a-l lega şi de a-i pune căluş la gură.

***

Clonii fuseseră cazaţi în trei magazii de mărfuri golite în grabă, două pentru băieţi şi una pentru fete. Mark se strecură imediat în urma Elenei într-una din camerele destinate băieţilor şi privi în jur. Cele trei rânduri de saltele, care fuseseră aduse pesemne de pe *Ariel*, acopereau aproape toată suprafaţa podelei. Într-un colţ era fixat un grup sanitar compact, iar în celălalt, un duş de campanie, pentru a limita la maximum deplasarea clonilor pe coridoarele navei. Pe jumătate închisoare, pe jumătate tabără de refugiaţi, aglomeraţie. Mergând pe intervalul dintre saltele, observă chipurile lor resemnate, ca de deţinuţi.

V-am eliberat, la naiba! Nu vă daţi seama că eu v-am salvat?

Fusese o operaţiune pe muchie de cuţit, adevărat. În cursul cumplitei nopţi de asediu, luptătorii dendarii nu se feriseră să le adreseze cele mai înfiorătoare ameninţări pentru a-i linişti. Epuizaţi, acum unii dormeau. Cei amorţiţi se trezeau dezorientaţi şi cu stări de vomă; o doctoriţă dendarii umbla printre ei, administrându-le sinergin şi cuvinte de alinare. Lucrurile erau sub control. Potolite. Discrete. Fără entuziasme şi cuvinte de recunoştinţă. *Dacă au luat în serios ameninţările, de ce nu cred promisiunile pe care le facem?* Până şi băieţii care, în agitaţia stării de asediu şi a luptei, cooperaseră de bunăvoie îl măsurau acum cu o neîncredere reînnoită.

Băiatul blond era unul dintre aceştia. Mark se opri lângă el şi se lăsă pe vine. Bothari-Jesek aşteptă, nedezlipindu-şi ochii de la ei.

— Toate astea, spuse Mark şi făcu un semn larg cu mâna spre încăpere, sunt trecătoare, să ştii. Mai târziu o să fie mai bine. Vă scoatem de aici.

Stând rezemat într-un cot, băiatul se trase puţin înapoi. Îşi muşca buzele.

— Tu care dintre ei eşti? întrebă el bănuitor.

Cel în viaţă, se gândi Mark să răspundă, dar nu îndrăzni s-o facă de faţă cu Bothari-Jesek. Ar putea interpreta replica lui drept obrăznicie.

— Ce contează? Important e să vă scoatem de aici.

Adevăr ori nu? Acum nu avea nicio autoritate asupra luptătorilor, cu atât mai puţin asupra barrayaranilor, dacă aceasta avea să fie destinaţia lor reală. Se simţi cuprins de un val de deprimare când trebui să se ridice şi s-o urmeze pe Elena în camera fetelor, aflată de cealaltă parte a coridorului.

Dispunerea saltelelor, a duşului şi a grupului sanitar era identică, deşi aglomeraţia era mai mică, deoarece erau doar cincisprezece fete. Un luptător tocmai împărţea pachete cu mâncarea de prânz, ceea ce le dădu fetelor prilejul unei activităţi utile. Luptătorul era sergentul Taura, greu de confundat chiar privită din spate şi îmbrăcată cu uniforma navei şi pantofi antiderapanţi. Se aşezase picior peste picior pentru a nu le mai intimida pe fetele care, înfrângându-şi teama, se

apropiaseră de ea. Şi, de-a dreptul fascinate, chiar o atinseseră. Dintre toţi luptătorii, ea nu li se adresase clonilor decât politicos şi atent, chiar şi în momentele cele mai dramatice. Acum avea aerul unei eroine de basm care încearcă să-şi apropie nişte animale sălbatice.

Şi reuşea. Când Mark veni lângă ea, două dintre fete se refugiară în spatele Taurei şi-l priviră peste umerii ei protectori. Taura se încruntă la el şi-şi aruncă ochii spre Bothari-Jesek, aceasta răspunzându-i printr-un gest discret din cap. *Stai liniştită. E cu mine.*

— Ss-sunt-surprins să te văd aici, sergent, reuşi să îngaime Mark.

— Eu m-am oferit să fac pe dădaca, bubui Taura. N-am vrut să fie sâcâite de altcineva.

— Ce probleme pot să apară? Cincisprezece fecioare frumoase… tot ce se poate.

Şaisprezece, dacă te numeri şi pe tine, îi veni în minte o răutate.

— Deocamdată niciuna, spuse ferm Bothari-Jesek.

— Bine, rosti el încet.

Mai trase de timp privind şirul de saltele. În condiţiile actuale, presupuse el, ofereau destul confort. O zări pe fata scundă şi blondă dormind pe o parte, etalându-şi formele rotunde şi sculpturale prin tunica ce stătea să-i plesnească. Ruşinându-se de privirea ce zăbovea asupra ei, îngenunche şi-i trase pătura până sub bărbie. Aproape fără să vrea, mâna lui atinse în trecere o buclă blondă. Cu un aer vinovat, ridică ochii spre Taura.

— I-ai dat şi ei o doză de sinergin?

— Da. O lăsăm să doarmă până trece efectul. La trezire se va simţi bine.

Mark luă una dintre tăvile cu hrană şi o aşeză alături de perna blondei. Respira uşor şi egal. Mai mult n-o putea ajuta. Surprinse privirea răutăcioasă, de cunoscătoare, a fetei cu trăsături eurasiatice, şi se întoarse grăbit.

Bothari-Jesek îşi încheie inspecţia şi ieşi, iar el o urmă. Ea se opri să discute cu luptătorul înarmat cu stuner aflat pe coridor.

— … dispersie mare, tocmai spunea ea. Întâi tragi şi după aceea pui întrebări. Toate sunt tinere şi sănătoase, nu trebuie să-ţi faci probleme privind suferinţe cardiace nedepistate, cel puţin aşa cred. Dar mă îndoiesc să-ţi creeze probleme.

— Cu o excepţie, interveni Mark. E fata aceea cu părul negru, slabă, uşor de remarcat – se pare că e condiţionată mintal. Nu-i întreagă la minte. Fii cu ochii pe ea.

— Am înţeles, domnule, răspunse soldatul, apoi se controlă şi privi spre Bothari-Jesek, ăă…

— Sergent Taura confirmă acest aspect, întări Elena. În orice caz, nu vreau ca vreuna să umble fără rost pe nava mea. Sunt total nepregătite. Ignoranţa poate fi mai primejdioasă decât ostilitatea. Postul de pază nu e câtuşi de puţin ornamental. Să fii cu ochii în patru.

Se salutară. Înfrânându-şi gestul reflex, soldatul îl ignoră pe Mark, adresându-se doar Elenei, care se îndepărtă cu paşi mari, silindu-l pe Mark să o pornească aproape în fugă.

— Ei bine, îl întrebă ea, tratamentul acordat clonilor te satisface?

Nu-şi dădu seama dacă tonul ei era chiar ironic.

— E cât se poate de bun pentru situaţia de pe navă. Îşi muşcă limba, dar nu reuşi să-şi stăpânească izbucnirea de frustrare: La toţi dracii, nu-i cinstit!

Elena înălţă din sprâncene fără să se oprească.

— Ce nu-i cinstit?

— *Eu* i-am salvat pe puşti – sau noi, voi – iar ei se poartă de parcă am fi nişte ticăloşi, răpitori, monştri. Nu sunt deloc fericiţi.

— Probabil… trebuie să te mulţumeşti doar cu ideea că i-ai salvat. Să le ceri să fie şi fericiţi depăşeşte mandatul tău… micuţule erou.

Tonul era ironic, fără nicio îndoială, dar, ciudat, lipsit de dispreţ.

— Speram să ne arate puţină recunoştinţă. Optimism. Apreciere. Ceva, acolo.

— Încredere? întrebă ea încet.

— Da, încredere! Măcar din partea unora. Nu-şi dau seama că suntem de partea lor?

— Sunt traumatizaţi. În locul tău, nu mi-aş pune mari speranţe, fiindcă trebuie să se convingă singuri. Rămase o clipă pe loc şi tăcu, apoi se răsuci spre el: Dar dacă afli cum să-i convingi pe nişte puşti stupizi, paranoici, ignoranţi şi cu traume, să-i spui şi lui Miles. Şi el ar dori să ştie.

Mark se opri, nedumerit.

— Asta… mi-o spui mie? întrebă el cu un efort.

Ea se uită în lungul coridorului peste capul lui şi zâmbi amar:

— Eşti acasă. Făcu un semn precis către uşa cabinei lui. Rămâi acolo.

***

Dormi, în sfârşit, mai multe ore, deşi la sosirea lui Quinn simţea că mai avea nevoie de somn. Nu era sigur dacă ea se odihnise, cu toate că făcuse duş şi se schimbase în uniforma cenuşie de ofiţer. Începuse a crede că făcuse vreun jurământ să poarte salopeta însângerată până vor recupera criocamera. Chiar şi fără salopetă şi având ochii febrili şi înroşiţi, Quinn radia o nervozitate tulburătoare.

— Vino, mârâi ea. Trebuie să vorbeşti iarăşi cu Fell. Pe mine mă poartă cu vorba. Încep să mă întreb dacă nu cumva e în cârdăşie cu Bharaputra. Nu pricep, ceva nu se potriveşte.

Îl duse în camera de pregătire tactică, dar de astă dată nu mai apelă la emiţătorul din ureche, ci se aşeză cu un aer agresiv alături de el. Pentru cineva din afară, Quinn trecea drept pază de corp şi consilier; Mark vedea în asta doar o ameninţare, fiind convins că ea îl va înşfăca de păr şi-i va tăia gâtul.

Ca şi la precedenta discuţie, căpitanul Bothari-Jesek se instală pe un fotoliu liber, urmărindu-i în tăcere. Remarcă purtarea cam brutală a lui Quinn şi căpătă un aer îngrijorat, dar nu spuse nimic.

Când deasupra plăcii video apăru din nou faţa lui Fell, simţiră că obrajii rozalii exprimau mai curând enervarea decât buna dispoziţie.

— Amirale Naismith, i-am comunicat căpitanului Quinn că vă voi contacta *eu* când voi avea informaţii clare.

— Baroane, căpitanul Quinn e… în subordinea mea. Te rog să-i ierţi insistenţa. Ea a exprimat extrem de fidel doar, ăă, îngrijorarea mea. Avea senzaţia că exprimarea înflorită,

caracteristică lui Miles, sună fals în gura lui. Quinn îşi înfipse adânc degetele în umărul lui, avertizându-l astfel că ar face bine să nu împingă inventivitatea verbală prea departe. Care ar fi, să zicem, informaţiile nu tocmai clare pe care ni le poţi oferi?

Fell se rezemă de spătarul fotoliului, încruntat, dar mai calm.

— Ca să spun lucrurilor pe nume, bharaputranii afirmă că nu pot găsi criocamera.

— Trebuie să fie acolo, şuieră Quinn.

— Uşurel, Quinnie, spuse Mark bătând-o uşor peste mâna care-l strângea ca un cleşte. Nările îi fremătară ameninţător, dar reuşi să mimeze un zâmbet. Baroane, spune-mi cu toată sinceritatea, bharaputranii mint?

— Cred că nu.

— Deţii informaţii personale în susţinerea acestei păreri? Agenţi infiltraţi sau ceva asemănător?

Baronul se strâmbă.

— Serios, Amirale, nu pot afirma aşa ceva.

Bineînţeles că nu poţi. Îşi trecu mâna peste faţă, cu un gest tipic pentru Naismith.

— Ne poţi spune precis ce fac bharaputranii?

— În prezent întorc complexul medical cu susul în jos. Toţi angajaţii, toate forţele de securitate mobilizate pentru a respinge raidul tău se ocupă numai de căutarea camerei.

— N-ar putea fi o manevră pusă la cale pentru a ne induce în eroare?

Baronul rămase o clipă tăcut.

— Nu, spuse el netulburat într-un târziu. Chiar se străduiesc. La toate nivelurile. Îţi dai seama… îşi luă el inima în dinţi, ce dezechilibru de putere ar produce între Marile Case din Întregul Jackson răpirea Baronului Bharaputra şi menţinerea lui într-un prizonierat mai lung?

— Nu, ce anume?

Baronul îşi împinse bărbia în faţă şi-l privi atent pe Mark, încercând să descopere dovezi că a devenit victima sarcasmului. Cutele verticale dintre ochi se adânciră, dar răspunse cu toată seriozitatea:

— Cred că-ţi dai seama că, în timp, valoarea ostaticului ar putea scădea. Vidul de putere din fruntea unei Case, indiferent

dacă e mare sau mică, nu poate dura mult. Există pretutindeni facţiuni formate din tineri care abia aşteaptă, poate în secret, să se instaleze în locuri-cheie. Chiar presupunând că Lotus reuşeşte să-l pună pe un adjunct fidel în locul lui Vasa Luigi, pentru a i-l păstra, pe măsura trecerii timpului, omul ajunge la concluzia că întoarcerea stăpânului va însemna atât o destituire, cât şi o recompensă. O Mare Casă trebuie asemuită cu Hidra din mitologie. Dacă-i tai capul, din ciotul de gât rămas vor răsări alte şapte, care vor începe să se muşte între ele. Evident, doar unul va supravieţui. Dar, în acest răstimp, Casa e slăbită şi toate alianţele şi înţelegerile vechi stau sub semnul îndoielii. Haosul se extinde tot mai mult, cuprinzând Casele asociate… O asemenea schimbare bruscă nu e bine venită aici. Nimeni n-o doreşte.

Iar Baronul Fell ar fi ultimul care să vrea aşa ceva, pricepu Mark.

— Poate doar confraţii tăi mai tineri, sugeră Mark.

Fell făcu un gest cu mâna prin care dădu de înţeles că grija aceasta nu-l apasă. Dacă vor putere, voia el să zică, să uneltească, să se chinuie şi să ucidă, aşa cum făcuse şi el.

— Ei bine, n-aş dori să-l ţin pe Baronul Bharaputra până îmbătrâneşte şi mucezeşte, spuse Mark. În caz că situaţia nu se lămureşte, eu nu am ce face cu el. Insistaţi, vă rog, pe lângă Casa Bharaputra să urgenteze cercetările pentru găsirea fratelui meu, bine?

— Nu-i nevoie să insist. Fel îl privi cu răceală. Să fii încredinţat, Amirale, că dacă această… situaţie nu se rezolvă în mod satisfăcător cât mai curând, Staţia Fell nu te va mai putea găzdui.

— Aha… Precizează-mi ce înţelegi prin curând.

— Foarte curând. În următorul ciclu diurn.

Staţia Fell deţinea forţe suficiente ca să pună pe goană cele două nave dendarii oricând ar fi dorit. Sau să nu se mulţumească doar cu atât.

— Am înţeles. Oh… ce zici de asigurarea trecerii nestingherite pe la Punctul de Salt Cinci? Dacă lucrurile ar merge rău…

— Probabil că va trebui să tratăm… separat această problemă.

— Cum s-o tratăm?
— Dacă încă mai aveţi ostaticul… n-aş vrea să ieşiţi cu el din spaţiul local jacksonian. Şi deţin o poziţie care-mi îngăduie să vă împiedic.
Quinn trânti cu pumnul alături de ecranul video.
— Nu! strigă ea. Nici vorbă! Baronul Bharaputra e singura carte pe care-o putem juca pentru a primi înapoi… criocamera. N-o să ţi-l dăm!
Fell se trase puţin înapoi şi-i spuse cu un ton de reproş:
— Căpitane!
— Dacă suntem siliţi, îl vom lua cu noi, îl ameninţă ea, şi puteţi face cum vă e voia. Ori poate se va întoarce de la Punctul de Salt Cinci pe jos şi fără costum spaţial. Dacă nu ne înapoiaţi criocamera, ei bine, avem aliaţi mai buni decât tine. Şi cu mai puţine reţineri. Ei nu se vor sinchisi de profituri, înţelegeri sau echilibru de putere. Singura întrebare pe care o vor pune va fi dacă să pornească distrugerile de la polul nord sau de la sud!
Fell se strâmbă furios:
— Să lăsăm absurdităţile, căpitane Quinn. Vorbeşti de forţe planetare.
Quinn sări în dreptul camerei video şi lătră:
— Baroane, mă refer la o forţă planetară!
Înspăimântată, Bothari-Jesek făcu un semn grăbit cu latul palmei prin dreptul gâtului: *Termină, Quinn!*
Ochii lui Fell deveniră reci şi sclipiră ca nişte cioburi de sticlă.
— Ăsta-i praf în ochi, spuse el în cele din urmă.
— Ba nu. Ai face bine să mă iei în serios!
— Nimeni n-ar face aşa ceva pentru un singur om. Cu atât mai puţin pentru un cadavru.
Quinn ezită. Mark duse mâna la umăr şi o strânse de degete, încercând să-i comunice: *Controlează-ţi emoţiile, ce naiba!* Fusese cât pe ce să dea în vileag adevărul pe care Mark trebuia, sub ameninţarea ei, să-l ascundă.
— S-ar putea să ai dreptate, Baroane, spuse ea într-un târziu. Roagă-te să fie adevărat.
După câteva momente de tăcere, Fell întrebă calm:
— Şi cine este acest aliat curajos, Amirale?

După o tăcere la fel de semnificativă, Mark ridică ochii spre el şi spuse cu glas plăcut:
— Căpitanul Quinn a jucat la intimidare, Baroane.
Fell zâmbi rece.
— Să nu te încrezi în greci, spuse încet. Întinse apoi mâna şi întrerupse legătura; imaginea dispăru, ca de obicei, într-un roi de sclipiri. De astă dată, Mark avu impresia că zâmbetul glacial zăbovise o clipă, de sine stătător.
— Bună treabă ai făcut, Quinn, se răsti Mark. Acum i-ai dat prilejul să priceapă cât de mult poate obţine pe criocameră. Şi poate cine va plăti. Ne-am ales cu doi duşmani.
Quinn respira greoi, ca după o alergare.
— Nu-i duşmanul nostru, dar nici prieten nu ne e. Fell nu se slujeşte decât pe sine. Să ţii minte asta, fiindcă el nu uită.
— Dar a minţit, sau doar ne-a servit minciunile Casei Bharaputra? întrebă Bothari-Jesek. Ce profit ar putea obţine din situaţia de faţă?
— Sau mint amândoi?! interveni Quinn.
— Dar dacă spun adevărul? întrebă Mark exasperat. La asta v-aţi gândit? Nu ţineţi minte ce-a spus Norwood?…
Un sunet de avertizare al sistemului de comunicaţii îl întrerupse. Quinn se aplecă deasupra consolei pentru a primi mesajul.
— Quinn, aici Bel. Legătura pe care am găsit-o e de acord să vină la platforma de andocare a navei *Ariel.* Dacă vrei să asişti la interogatoriu, trebuie să vii chiar acum.
— Bine, voi veni imediat, terminat mesajul.
Porni către uşă cu un aer încrâncenat, apoi se întoarse.
— Elena, ai grijă, spuse ea şi arătă cu degetul spre Mark, *el* rămâne consemnat în cabină.
— Am înţeles, dar după ce discuţi cu cel adus de Bel, du-te să te odihneşti. Eşti la capătul puterilor. Cât pe ce să te lase nervii.
Gestul ei ambiguu de rămas-bun veni ca o confirmare, dar nu însemna o promisiune. Imediat ce Quinn ieşi, Bothari-Jesek dădu ordin de pregătire a unei navete personale.
Mark se ridică şi începu să păşească prin camera de pregătire tactică, ţinându-şi mâinile în buzunare. Cele zece sau douăsprezece ecrane de afişare holoschematică a situaţiei

tactice în timp real stăteau sumbre şi inerte; sistemele de comunicaţie şi de codificare tăceau. Îşi imagină centrul tactic plin de viaţă, agitat, cu ofiţeri la toate posturile de lucru, în toiul bătăliei. Îşi imagină focul inamic distrugând scuturile protectoare ca pe o tavă cu mâncare, arzând, strivind şi azvârlind în spaţiu tot ce era viu. Foc deschis de staţia Casei Fell la Punctul de Salt Cinci, de exemplu, în clipele când *Peregrine* s-ar lupta să scape. Îngreţoşat, se cutremură.

Se opri în faţa uşii închise a camerei de pregătire a misiunilor. Bothari-Jesek era prinsă într-o altă convorbire privind securitatea andocării navei la Staţia Fell. Curios, puse palma pe dispozitivul de deschidere. Oarecum surprins, văzu cum uşa alunecă uşor în lături. Dacă toate locurile cu înalt risc de securitate erau programate să permită accesul cu ajutorul impresiei papilare, atunci însemna că erau necesare unele modificări. Multe reprogramări – era sigur că Miles făcuse în aşa fel încât să poată pătrunde în orice loc de pe navele flotei. Stilul lui caracteristic.

Bothari-Jesek îl observă, dar nu zise nimic. Interpretând acest lucru drept permisiune, Mark intră şi dădu roată mesei. În timp ce păşea, pricepu. În minte îi reveni ecoul cuvintelor rostite de Thorne în această cameră. *Chiar dacă noi nu reuşim, Amiralul tot va ajunge acolo.* Cât de atent examinaseră înregistrările misiunii de desant? Era sigur că cineva le revăzuse deja de mai multe ori. Ce le scăpase tuturor? Îşi cunoşteau oamenii, echipamentul… *Dar eu ştiu complexul medical. Tot astfel şi Întregul Jackson.*

Se întrebă ce uşi ar mai fi reuşit să deschidă. Se aşeză pe fotoliul lui Quinn şi, bineînţeles, fişierele înfloriră sub palma lui, se deschiseră aşa cum nu i se întâmplase cu nicio femeie. Găsi înregistrările misiunii de desant. Datele înregistrate de Norwood se pierduseră, dar Tonkin fusese cu el mai tot timpul. Ce văzuse în plus? Nu linii colorate pe hartă, ci pe viu, în timp real? Exista aşa ceva? Casca de comandă păstrase asemenea informaţii, din câte ştia el, dacă şi căştile soldaţilor le înregistrau – şi atunci… Aha! În faţa ochilor lui fascinaţi, pe consolă apărură imaginile şi sunetele înregistrate de Tonkin.

Încercând să le urmărească, se simţi cuprins imediat de o durere de cap. Nu erau imagini echilibrate, stabilizate şi clare, ci tremurate, smucite, surprinse fugar din mişcarea reală a capului şi căştii. Reduse viteza de rulare şi se văzu în puţul liftului, un individ scund, agitat, îmbrăcat în uniformă de camuflaj, cu ochii sticlind şi chipul frământat. *Chiar aşa arăt?* Din cauza uniformei, diformităţile trupului nu erau din cale afară de vizibile, aşa cum îşi închipuise.

Privi totul cu ochii lui Tonkin şi merse astfel prin labirintul culoarelor, tunelurilor din subsolul clădirilor, parcurgând tot drumul până la lupta din final. Thorne reprodusese întocmai cuvintele lui Norwood; erau acolo, în înregistrare. Se înşelase, totuşi, cu privire la perioada de absenţă a lui Norwood; acesta fusese plecat, potrivit timpului obiectiv al căştii, unsprezece minute. Faţa îmbujorată a lui Norwood reapăru şi se auzi hohotul precipitat de râs – iar câteva secunde mai târziu, lovitura de grenadă, explozia... Aproape lăsându-se la podea pentru a se feri, Mark închise grăbit aparatul şi se privi de parcă s-ar fi aşteptat să fie împroşcat din nou cu sânge şi creieri risipiţi de suflu.

Dacă e vreun indiciu, el trebuie căutat mai devreme. Reluă programul, începând de la despărţirea din hol. Când rulă a treia oară, reduse viteza şi mai mult, aproape cadru cu cadru, examinându-l pe fiecare. Concentrarea răbdătoare, migăloasă, vecină cu pierderea propriei sale identităţi, aproape că-i dădea fiori de plăcere. Detalii minuscule – se putea scufunda cu totul în amănunte care deveniră un anestezic împotriva durerii de cap.

— *Te-am prins,* şopti el.

Trecuse atât de repede pe lângă detaliu, încât, dacă ar fi derulat totul în timp real, ar fi constituit o imagine aproape subliminală. O frântură a unui anunţ de pe perete, o săgeată pe o încrucişare de coridoare pe care scria: *Expediţie şi Eliberări.*

Ridică ochii şi o văzu pe Bothari-Jesek urmărindu-l. De când era acolo? Stătea confortabil pe un fotoliu, cu picioarele lungi încrucişate, ţinându-şi degetele împreunate.

— Ce-ai găsit? întrebă ea încet.

Recreă harta holografică a clădirilor, în care apărea linia de deplasare a lui Tonkin şi Norwood.

— Nu aici, arătă el, ci *dincolo.* Marcă un complex mult mai depărtat de la ruta urmată de cei doi cu criocamera. *Aici* s-a dus Norwood. Prin tunelul ăsta. Sunt sigur! Am văzut clădirea aceea – am cutreierat pe acolo de multe ori. Cum naiba, mă jucam de-a v-aţi ascunselea cu prietenii, până când supraveghetorii nu ne-au mai lăsat. Sunt în stare să văd ca şi cum aş avea în faţă înregistrarea de pe casca lui Norwood. A dus criocamera la Expediţie şi Eliberări, şi chiar a *expediat-o.*

Bothari-Jesek se ridică în picioare.

— E posibil aşa ceva? A avut prea puţin timp la dispoziţie!

— Nu doar posibil. De-a dreptul uşor! Echipamentul de ambalare e complet automatizat. Nu trebuia decât să pună criocamera în maşina de împachetare şi să formeze codul. Roboţii efectuează chiar şi transportul până la ecluza de încărcare. Activitatea de acolo e continuă; se primesc mărfuri pentru întregul complex şi se fac livrări de tot felul, începând cu discuri cu date şi terminând cu organe congelate pentru transplanturi pe fetuşi realizaţi prin inginerie genetică, şi chiar echipamente pentru echipe de căutare şi salvare. Cum ar fi criocamere recondiţionate. Orice! Funcţionează neîntrerupt şi pesemne că atunci când am declanşat atacul au făcut livrările în mare grabă. Instalaţiile de împachetare lucrau de zor, iar Norwood a scris avizul de expediţie şi destinaţia pe computer. Le-a pus alături, le-a dat robotului transportor şi după aceea, dacă era deştept pe cât îl cred eu, a şters totul din fişierul computerului. Terminând asta, s-a întors în goană la Tonkin.

— Deci criocamera e împachetată la o ecluză de încărcare! Să vezi cum o să reacţioneze Quinn când va afla! Presupun c-ar fi bine să le spunem bharaputranilor unde să caute.

— Eu… începu el şi ridică o mână în încercarea de a o linişti, cred că…

Ea se uită la el, se lăsă mai adânc în fotoliu şi rămase cu ochii întredeschişi.

— Ce crezi?

— A trecut aproape o zi de când am părăsit planeta. S-a scurs încă o jumătate de zi de când le-am comunicat bharaputranilor să caute criocamera. Dacă ea ar fi fost încă la o ecluză de încărcare, socot că ar fi găsit-o până acum. Sistemul automat de

expediere e *eficient.* Criocamera a fost expediată deja, probabil că la o oră după completarea documentelor. Sunt aproape sigur că bharaputranii şi Fell spun adevărul, doar au înnebunit căutând-o. Criocamera nu numai că nu e acolo, dar nici n-au vreun indiciu unde a fost expediată!

Bothari-Jesek încremeni.

— Dar noi ştim? întrebă ea. Dumnezeule! Dacă ai dreptate, putea fi expediată *oriunde.* Sunt cel puţin douăzeci de staţii orbitale de transfer – putea să fi efectuat saltul deja! Simon Illyan o să facă infarct când îi vom raporta ce s-a întâmplat.

— Ba nu. Nu chiar oriunde, ţinu Mark s-o corecteze. Putea fi expediată la o adresă pe care doar medicul Norwood o cunoştea. Un loc de care şi-a adus aminte chiar în momentele când era încercuit şi sub ameninţarea focului.

Ea îşi umezi buzele şi rămase pe gânduri.

— Ai dreptate, spuse într-un târziu. Practic oriunde. Bine cel puţin că putem emite ipoteze studiind dosarul personal al lui Norwood. Se rezemă de spătarul fotoliului şi-l măsură cu un aer serios. Să ştii că te descurci bine singur, într-o cameră liniştită. Nu eşti prost. Nici n-aş concepe asta, însă nu eşti tipul de ofiţer operativ.

— Nici nu vreau să fiu ofiţer. Îi urăsc pe militari.

— Miles adoră munca operativă. Nici nu poate trăi dacă nu are parte de senzaţii tari.

— Eu le detest. Nu-mi place sentimentul de teamă. Când sunt înspăimântat, nu pot gândi. Îngheţ când oamenii ţipă la mine.

— Şi totuşi *eşti în stare* să te concentrezi… Cât de mult te temi?

— Mai tot timpul, recunoscu el furios.

— Atunci de ce… – ezită, încercând să-şi găsească vorbele potrivite – de ce încerci să te porţi ca el?

— Nu-i adevărat, voi mă siliţi să semăn cu el!

— Nu neapărat acum. Vorbeam la modul general.

— Nu pricep la ce te referi.

CAPITOLUL ZECE

Douăzeci de ore mai târziu, cele două nave dendarii părăsiră docul Staţiei Fell şi efectuară manevre pentru a se deplasa către Punctul de Salt Cinci. Nu plecau singure. Aveau o escortă formată din şase nave de securitate ale Casei Fell. Erau nave de război specializate pentru spaţiul local, lipsite de bare Necklin şi de capacitatea de a face salturi prin găuri de vierme; energia economisită astfel era transformată într-o diversitate de arme şi scuturi. Menite să intimideze.

Ţinându-se discret la distanţă, un crucişător bharaputran urmărea convoiul, pregătit pentru a-l prelua pe Baronul Bharaputra, aşa cum se stabilise în urma negocierilor, în spaţiu, în apropierea Punctului de Salt Cinci. Din nefericire, criocamera cu Miles nu se afla la bordul ei.

Quinn fusese cât pe ce să facă o criză de nervi până să accepte această soluţie inevitabilă. În cursul ultimei discuţii între patru ochi ce se desfăşurase în sala de instructaj, Bothari-Jesek a trebuit s-o pună la zid, iar asta în adevăratul înţeles al expresiei.

— Nu-l las pe Miles! urla Quinn. Mai degrabă îl arunc în spaţiu pe ticălosul de bharaputran!

— Ascultă, îi şuieră Bothari-Jesek, apucând-o strâns de haină. Mark se gândi că dacă Elena ar fi fost o fiară, ar fi sărit la gâtul lui Quinn. Se cuibări într-un fotoliu şi încercă să se facă mic. Să dispară cu totul. Nici mie nu-mi place deloc, dar situaţia ne depăşeşte. Miles nu se află în mâinile bharaputranilor, ci se îndreaptă spre cine ştie ce destinaţie. Ne trebuie întăriri: nu nave de luptă, ci agenţi inteligenţi şi bine pregătiţi. Mulţi. Avem mare nevoie de Illyan şi de SecImp, cât mai curând posibil. Acum însă trebuie s-o ştergem urgent. Cu cât ne grăbim să plecăm, cu atât ne vom întoarce mai repede.

— Eu *sigur* mă întorc, jură Quinn.

— Rămâne să stabileşti asta cu Simon Illyan. Te asigur că va dori la fel de mult ca noi să recupereze criocamera.

— Illyan e un barrayaran, spuse Quinn, apoi căută un cuvânt mai elocvent, un *birocrat.* Nu poate simţi la fel.

— Nu fi chiar atât de sigură, îi şopti Bothari-Jesek.

În cele din urmă, părerea Elenei, răspunderile pe care Quinn le avea faţă de luptătorii dendarii şi bunul-simţ triumfară. Şi astfel se trezi Mark îmbrăcând uniforma cenuşie de ofiţer pentru a asista la transferul ostaticului pe naveta Casei Fell, sperând şi rugându-se în gând să fie ultima lui apariţie publică în rolul Amiralului Miles Naismith. Soarta lui Vasa Luigi era în mâinile Baronului Fell. Mark nutrea speranţa că ea nu va fi tocmai uşoară. Bothari-Jesek veni să-l escorteze personal de la cabina-închisoare până la coridorul ce ducea spre ecluza unde naveta lui Fell urma să andocheze. Părea calmă ca întotdeauna, deşi era obosită, şi, spre deosebire de Quinn, se mărgini să-şi treacă mâna peste însemnele gradului de pe gulerul lui, abţinându-se de la alte critici. Haina cu multe buzunare era largă şi cădea destul de jos pentru a ascunde betelia gata să plesnească şi burta care ameninţa să se reverse peste curea. Îşi trase haina cu mişcări precise şi porni în urma căpitanului navei *Peregrine.*

— De ce trebuie să fac asta? întrebă el cu un glas plângăcios.

— E ultima noastră şansă de a-l convinge pe Vasa Luigi că tu eşti Miles Naismith şi că… acel cadavru din criocameră e doar un clon. Asta în caz că nu a fost expediat pe altă planetă, iar dacă s-a întâmplat aşa, să nu se simtă îndemnat să-l caute pentru a-l găsi înaintea noastră.

Ajunseră la bocaportul de legătură cu naveta în acelaşi timp cu câţiva soldaţi dendarii înarmaţi până-n dinţi, care ocupară poziţii în preajma dispozitivelor de andocare. La scurt timp după aceea apăru şi Baronul Bharaputra, escortat de căpitanul Quinn, foarte vigilentă, şi de doi luptători dendarii atenţi la tot ce se petrecea în jur. Mark socoti că aceştia din urmă aveau un rol mai mult ornamental. Adevărata putere şi ameninţare, adică piesele grele ale acestui joc de şah erau Punctul de Salt Cinci şi navele Casei Fell, care-l apărau. Şi le imagină aşezate în spaţiu în jurul navelor dendarii. Şah. Baronul Bharaputra era regele? Mark se simţi ca un pion confundat cu un nebun. Vasa Luigi nu luă în seamă luptătorii, urmărind-o din colţul ochilor pe Quinn, Regina Roşcată, dar fiind mai atent la bocaportul navetei.

Quinn îl salută pe Mark:

— Domnule Amiral.

El răspunse salutului ei printr-un simplu „Căpitane!” apoi rămase în poziţie de repaus, de parcă ar fi supravegheat operaţiunea. Nu-i era limpede dacă trebuia să mai schimbe câteva replici cu baronul. Aşteptă ca Vasa Luigi să deschidă discuţia. Baronul se mulţumi să privească totul cu o răbdare inumană, de parcă n-ar fi simţit scurgerea timpului la fel ca Mark.

Indiferent cât de copleşiţi numeric ar fi fost, luptătorii dendarii mai aveau câteva minute până să scape de aici. Imediat ce se realiza transferul, *Peregrine* şi *Ariel* puteau efectua saltul, iar Casa Bharaputra nu se va mai putea atinge de cloni. Măcar atâta lucru reuşise, cu toate că stricase şi încurcase altele. O mică victorie.

În cele din urmă se auziră clinchetele metalice ale mecanismelor de fixare şi andocare şi fâsâitul tubului flexibil de etanşare. Soldaţii dendarii supraveghează deschiderea portalului bocaportului şi luară poziţia de drepţi. Din cealaltă parte a portalului apăru, încadrat de două gărzi de corp, un bărbat îmbrăcat cu uniforma verde a Casei Fell, purtând însemne de căpitan, care salută rigid din cap, prezentându-se fără a uita să menţioneze numele navei de origine.

Îl identifică pe Mark drept cel mai înalt în grad dintre ofiţerii prezenţi şi-l salută:

— Domnule Amiral Naismith, vă transmit complimente din partea Baronului Fell, ocazie cu care vă înapoiază ceva ce aţi uitat din greşeală.

Plină de speranţă, Quinn păli; Mark putea să jure că inima ei încetase să bată o clipă. Căpitanul se dădu la o parte din dreptul bocaportului. Prin el nu apăru mult dorita criocameră pe platforma flotantă, ci un şir de trei bărbaţi şi două femei în civil, cu înfăţişare abătută, furioasă şi mohorâtă. Unul dintre bărbaţi şchiopăta şi era sprijinit de un altul.

Spionii lui Quinn. Grupul de voluntari dendarii pe care încercase să-i strecoare pe Staţia Fell pentru a continua căutarea. Quinn roşi la faţă de necaz. Ridică însă capul şi rosti limpede:

— Comunică-i Baronului că-i mulţumim pentru grija arătată.

Căpitanul primi mesajul cu un salut şi un zâmbet acru.

— Ne întâlnim în camera de analize, foarte curând, le strecură ea nefericiţilor luptători şi le făcu semn că erau liberi pentru moment. Se îndepărtară. Bothari-Jesek îi însoţi.

Omul lui Fell anunţă:

— Suntem gata pentru îmbarcarea pasagerului nostru.

Scrupulos, nu puse piciorul la bordul navei *Peregrine,* ci aşteptă. La fel de precaute, gărzile dendarii şi Quinn se retraseră de lângă Baronul Bharaputra, care împinse bărbia înainte şi începu să păşească spre nava sa.

— Stăpâne! Aşteaptă-mă!

Strigătul ascuţit venit din spate îl făcu pe Mark să privească peste umăr. Baronul făcu ochi mari de mirare.

Având părul despletit, fata cu trăsături eurasiatice apăru în goană de după colţul coridorului. O ţinea strâns de mână pe fata blondă-platinată. Ţâşni ca un ţipar pe lângă luptătorii dendarii, care simţiră că nu era cazul să facă uz de arme în acest moment delicat, dar nici nu reacţionară prompt să o prindă. Nu tocmai atletică, abia respira şi privea în jur cu spaimă. Fiind târâtă de mână, era puţin dezechilibrată, fiindcă-şi ţinea celălalt braţ petrecut pe sub sâni.

Mark şi-o imagină întinsă pe o masă de operaţie cu scalpul dat atent peste cap – ţiuitul ferăstrăului chirurgical tăind osul, separarea precaută a neuronilor vii din bulbul cerebral apoi, în cele din urmă, mâinile înmănuşate ale monstrului mascat ridicând creierul ca pe un dar: minte, memorie, persoană, o ofrandă făcută unui zeu întunecat…

Reuşi o placare în jurul genunchilor şi bruneta scăpă din strânsoare mâna cu oase delicate a blondei, care se prăbuşi pe punte cu faţa în jos. Fata scăpă un ţipăt, apoi începu să plângă şi, zvârcolindu-se şi răsucindu-se pe spate, îl lovi pe Mark cu picioarele. Înspăimântat că-ar putea să piardă priza, Mark încercă s-o blocheze cu corpul şi se lăsă cu toată greutatea peste ea. Fata se zbătu sub el fără şanse de scăpare; nici măcar nu-i trecu prin minte că s-ar putea elibera lovindu-l cu genunchiul în vintre.

— Termină! Încetează, pentru numele lui Dumnezeu, nu vreau să-ţi fac niciun rău, îi bolborosi el în ureche, printre şuviţele de păr plăcut mirositor.

În acest timp, bruneta reuşise să se azvârle prin bocaportul navetei. Sosirea ei îl încurcă pe căpitanul Casei Fell, care rămase cu ochii pe luptătorii dendarii; era gata să scoată disruptorul de nervi pentru a respinge orice acţiune necugetată a oamenilor lui Quinn.

— Staţi acolo! Baroane Bharaputra, ce înseamnă asta?

— Stăpâne! strigă bruneta. Ia-mă cu tine, te rog! Vreau să mă alătur doamnei mele. Vreau asta!

— Rămâi de partea cealaltă, o sfătui calm baronul. Acolo nu te pot atinge.

— Pune-mă la încercare, începu Quinn, făcând un pas în faţă, dar baronul ridică o mână, ţinându-şi degetele îndoite, nici pumn, nici într-un semn obscen şi, cu toate acestea, sugerând o insultă.

— Căpitane Quinn! Sunt încredinţat că nu doreşti să dai naştere unui incident care să amâne plecarea voastră, aşa e? Mi-e limpede că această fată a ales fără să fie influenţată de nimeni.

Quinn şovăi.

— Nu! răcni Mark. Se ridică de jos şi o trase pe blondă, o puse pe picioare şi o împinse în braţele celui mai solid luptător dendarii. *Ţine-o.*

Se răsuci, dorind să treacă de Baronul Bharaputra.

— Amirale?!

Baronul ridică ironic din sprâncene.

— Eşti un cadavru viu, îl repezi Mark. Nu avem ce discuta. Porni nesigur înainte, cu mâinile întinse în faţă, rămânând faţă în faţă cu fata brunetă, aflată dincolo de spaţiul acela îngust, înspăimântător prin implicaţiile politice. Fetiţo… Nici măcar nu-i ştia numele. Îşi găsi cu greu cuvintele: Nu pleca. Nu trebuie s-o faci. Te vor ucide.

Stând în spatele căpitanului Casei Fell, departe de orice luptător dendarii care s-o înşface şi simţindu-se din ce în ce mai sigură pe sine, fata zâmbi dispreţuitor către Mark, aruncându-şi părul pe spate cu o mişcare din cap. Ochii ei radiau o lumină lăuntrică.

— Mi-am salvat onoarea. Singură. Îmi cinstesc doamna. *Tu* n-ai sentimentul onoarei. Porcule! Viaţa mea e o ofrandă… mai mare decât îţi închipui. Sunt o floare pe altarul ei.

— Eşti nebună de legat, floare de seră, spuse tăios Quinn.

Ea îşi împinse bărbia în faţă şi strânse din buze.

— Vino, baroane, porunci ea rece. Îi întinse mâna cu un gest teatral.

Baronul Bharaputra ridică din umeri, parcă vrând să spună: *Ce mai vrei şi tu?* şi păşi către bocaport. Neprimind ordin de la Quinn, niciun soldat dendarii nu ridică arma. Mark nu era înarmat. Disperat, se întoarse spre ea.

— *Quinn…*

— Dacă nu facem saltul acum, putem pierde totul. *Stai liniştit.*

Ajuns în dreptul bocaportului, rămânând cu un picior pe puntea navei *Peregrine* şi ţinând o mână pe dispozitivul de etanşare, Vasa Luigi se întoarse spre Mark:

— Amirale, ca să nu-ţi pui întrebări inutile, fata e clona soţiei mele, spuse el mieros. Ridică mâna dreaptă, îşi linse degetul arătător şi-l atinse de fruntea lui Mark. Vârful degetului lăsă un punct rece. Ca o numărătoare. Una pentru mine. Patruzeci şi nouă pentru tine. Dacă îndrăzneşti să te mai întorci vreodată, îţi promit că voi echilibra scorul în aşa fel încât o să te rogi să mori mai repede. Apoi se strecură prin bocaportul navetei. La revedere, căpitane. Îţi mulţumesc pentru răbdare…

Restul saluturilor adresate soldaţilor rivali sau aliaţi nu se mai auzi, fiind amuţit de închiderea bocaportului.

Doar zgomotul produs de eliberarea ghearelor de prindere şi suspinele neconsolate şi disperate ale fetei blonde tulburară tăcerea ce se lăsase. Mark simţi punctul de pe frunte ca o arsură de gheaţă. Se şterse cu dosul mâinii, parcă sperând să se risipească în bucăţi.

Apoi percepură vibraţia produsă de paşii grei ai cuiva. Sergentul Taura apăru în goană la capătul coridorului. O văzu pe fata blondă şi răcni peste umăr:

— Am mai găsit una! Mai avem de prins două. În urma ei apăru un soldat respirând precipitat.

— Taura, ce s-a întâmplat? întrebă Quinn alarmată.

— Fata aceea are calităţi de lider. Nu-i deloc proastă, explică Taura, oprindu-se din fugă. Le-a băgat în cap celorlalte minciuna că ne-am ocupa cu traficul de sclavi. A reuşit să convingă vreo zece. Să încerce o evadare simultană. Paznicul a imobilizat trei cu stunerul, dar şapte s-au împrăştiat. Am capturat patru. Majoritatea s-au ascuns, dar cred că fata cu părul lung alcătuise un plan coerent, vrând să ocupe câteva navete de transfer personal înainte de a sări noi din spaţiul local. Am pus să fie păzite navetele pentru a împiedica o asemenea acţiune.

Posomorâtă, Quinn înjură.

— Ai gândit bine, sergent. Măsura de a împiedica accesul la navete a dat roade, fiindcă fata a venit aici. Din nefericire, a nimerit exact când se făcea schimbul de ostatici. A plecat cu Baronul Bharaputra. Pe cealaltă am oprit-o înainte de a trece graniţa. Quinn îi făcu un semn din cap către blonda care plângea tăcut. Deci mai cauţi una.

— Cum de-a?... Taura privi scurt în lungul coridorului care ducea la bocaport. Cum de-aţi permis să se întâmple aşa ceva, doamnă?

Chipul lui Quinn rămas imobil, transformându-se într-o mască inexpresivă:

— Am preferat să nu declanşăm o luptă pentru ea.

Uimită, Taura îşi frământă mâinile mari, terminate cu gheare, dar de pe buze nu-i scăpă nicio critică la adresa superiorului ei.

— Ar trebui s-o găsim pe ultima până nu se întâmplă ceva mai rău.

— Continuă, sergent. Voi patru, ajutaţi-o, spuse Quinn şi le făcu semn celor patru luptători care acum nu mai aveau nicio misiune.

— Taura, te prezinţi în sala de şedinţe după ce le pui pe toate sub pază.

Taura încuviinţă din cap, ordonă luptătorilor să pornească pe diferite coridoare de traversare a navei, iar ea se îndreptă cu paşi mari către cel mai apropiat lift. Nările îi fremătau, dând impresia că prinsese urma vânatului.

Quinn se întoarse pe călcâie şi spuse nemulţumită:

— Eu trebuie să merg în sala de analize. Află ce s-a petrecut cu...

— O… o duc eu până la dormitorul clonilor, Quinn, se oferi Mark, făcând un semn din cap către blondă.

Quinn îl măsură neîncrezătoare.

— Te rog. Lasă-mă.

Ea aruncă o privire către bocaportul prin care scăpase fata brunetă, apoi se întoarse spre el. Mark nu avea idee cum arăta în acele momente, dar Quinn trase aer adânc în piept şi-i spuse:

— Ştii ceva, de când am părăsit Staţia Fell am verificat de câteva ori înregistrările acţiunii de desant. După ce ai sărit în faţa mea la îmbarcarea pe naveta lui Kimura ştii la câte lovituri ar mai fi rezistat câmpul reflector al costumului tău?

— Nu. Dar cât am alergat prin tuneluri am primit multe lovituri.

— La o singură lovitură. Încă una şi sistemul ar fi devenit ineficient. Cu două lovituri te-ai fi transformat în scrum.

— Aha. Quinn îl privi încruntată, parcă încercând să hotărască dacă era cazul să interpreteze gestul lui de atunci drept curaj ori simplă prostie. Ei, mi s-a părut interesant. Rămase tăcută o clipă. Sursa mea de energie era epuizată. Prin urmare, dacă vrei să compari iar scorul cu Bharaputra, a crescut din nou la cincizeci.

Mark nu-şi dădu seama ce fel de răspuns era aşteptat din partea lui, de aceea nu spuse nimic, iar Quinn continuă:

— Bine. Poţi s-o escortezi, dacă asta te face să te simţi mai bine.

Se îndepărtă foarte preocupată către sala de analiză.

Mark se întoarse şi o luă pe blondă de braţ, cu mare delicateţe; ea se crispă şi-şi întoarse ochii albaştri spre el, clipind pentru a-şi alunga lacrimile. Cu toate că ştia mai bine ca oricare altul că trăsăturile şi corpul îi fuseseră dinadins modelate şi proiectate astfel, efectul lor asupra lui Mark era tulburător: frumuseţe şi nevinovăţie, sexualitate şi teamă, toate contopite într-o singură fiinţă. Într-o formă fizică perfectă, arăta de douăzeci de ani, radia prospeţime şi părea o pereche cât se poate de potrivită pentru el. Şi nu era decât cu câţiva centimetri mai înaltă. Poate că fusese sortită să devină eroina principală în drama pe care o trăia, numai că viaţa lui îşi pierduse din eroism,

devenind haotică şi imposibil de controlat. Nu se aştepta la recompense, ci la noi lovituri.

— Cum te cheamă? o întrebă el, mimând un ton vesel.

Ea îl privi neîncrezătoare.

— Maree.

Clonii nu aveau nume de familie.

— Frumos. Hai, Maree. O să te duc înapoi la, ăă, dormitorul vostru. Când o să fii din nou între prietene, o să te simţi mai bine.

Neavând de ales, porni alături de el.

— Taura se poartă frumos cu voi, să ştii. E cu adevărat preocupată de soarta voastră. Fugind care încotro, aţi speriat-o. Se temea să nu păţiţi ceva. Sper că nu ţi-e teamă de sergentul Taura?!

Nedumerită, fata strânse din buzele frumos arcuite.

— Nu ştiu ce să cred.

Mergea legănându-se elegant, dar la fiecare pas, pe jumătate încorsetaţi de tunica rozalie, sânii i se clătinau, tulburându-l pe Mark. Ar fi trebuit să i se aplice un tratament de reducere a dimensiunilor, dar nu ştia dacă medicul chirurg de pe *Peregrine* avea experienţă în acest domeniu. Iar dacă faţa trecuse prin experienţe somatice asemănătoare cu ale lui, pesemne că era sătulă de intervenţii chirurgicale. După siluirile la care-i fusese supus trupul, Mark o înţelegea perfect.

— Nu luăm sclavi, reîncepu el cu un aer convingător. Vă vom duce pe… Vestea că nava avea ca destinaţie Imperiul Barrayar nu putea fi prea liniştitoare, se gândi el. Prima noastră escală va fi probabil Komarr. Dar nu cred că va trebui să rămâneţi acolo.

Nu avea puterea de a face promisiuni privind punctul terminus al călătoriei. Fiind el însuşi prizonier, nu putea veni în ajutorul cuiva care-i împărtăşea soarta.

Ea tuşi şi se frecă la ochi.

— Te simţi bine?

— Aş vrea o gură de apă.

Avea vocea răguşită după ce alergase şi plânsese.

— Îţi dau eu, îi promise el.

O conduse la cabina lui, care nu era departe.

Uşa se deschise de la prima atingere a palmei pe dispozitivul de identificare.

— Intră. Până acum n-am avut şansa să discut cu tine. Dacă aş fi reuşit, fata aceea nu te-ar fi tras pe sfoară.

O ajută să se aşeze pe pat. Fata tremura imperceptibil. Dar nu numai ea.

— Te-a ademenit?

— Nu ştiu… Amirale.

Mark pufni cu amărăciune.

— Nu sunt amiralul. Sunt clon, ca tine. Am fost crescut la Casa Bharaputra, în aceeaşi clădire, doar un etaj mai jos. Merse până în camera de baie şi-i aduse un pahar cu apă. Aproape că se simţi îndemnat să i-l ofere în genunchi. Trebuia s-o determine să… Aş vrea să înţelegi cine eşti şi ce s-a petrecut cu tine. Ca să nu te mai înşele nimeni. Ai multe de învăţat, spre binele tău. Într-adevăr, cu un *asemenea* corp… Va trebui să mergi la şcoală.

Ea luă o înghiţitură de apă.

— N-am chef să merg la şcoală, spuse ea încă ţinând paharul la gură.

— Bharaputranii nu ţi-au permis niciodată accesul la programele virtuale de învăţământ? Când eram acolo, asta era partea cea mai plăcută. Mai grozavă decât jocurile, deşi îmi plăceau şi ele. Ai jucat Zylec?

Ea încuviinţă din cap.

— Amuzant joc. Dar spectacolele de istorie, sau astrografie… educatorul virtual era cel mai distractiv. Un bătrânel cu păr alb îmbrăcat după moda secolului douăzeci, cu haina peticită la coate… mereu mă-ntrebam dacă avea ca model vreo persoană reală sau era o invenţie.

— Nu le-am văzut niciodată.

— Şi ce făceai toată ziua?

— Stăteam de vorbă cu fetele. Ne făceam părul. Înotam. Supraveghetorii ne sileau să facem gimnastică ritmică în fiecare zi.

— Şi pe noi la fel.

— Până mi-au făcut operaţia asta. Duse mâna la un sân. După aceea m-au lăsat doar să înot.

Mark înţelese logica acestei hotărâri.

— Ultima modelare corporală a fost destul de recentă, după câte văd.

— Cam acum o lună. Tăcu. Chiar nu crezi că… mama trebuia să vină după mine?

— Îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun. Nu ai mamă. Tot aşa şi eu. Te aştepta ceva cumplit. Nici nu-ţi poţi închipui.

El însă era în stare, ba chiar foarte limpede.

Ea se uită încruntată spre el, deloc dornică să se despartă de viitorul iubit şi visat.

— Noi suntem frumoşi cu toţii. Dacă şi tu eşti clon, de ce nu semeni cu noi?

— Mă bucur c-ai început să gândeşti, spuse el atent să n-o supere. Corpul meu a fost sculptat pentru a semăna cu al progenitorului. El era mutilat.

— Dar dacă e adevărat ce spuneţi despre transplantul de creier, tu de ce arăţi aşa?

— În cazul meu era vorba de un alt… plan. Cumpărătorii mei m-au luat aşa cum eram. Abia mai târziu am aflat adevărul despre bharaputrani. Se aşeză lângă ea pe pat. Mirosul ei… oare introduseseră pe cale genetică vreun parfum subtil în pielea ei? Era ameţitor. Încă îl mai tulbura amintirea trupului ei moale, zbătându-se sub el pe podeaua coridorului de îmbarcare. Se putea contopi cu el… Eu am avut câţiva prieteni… dar tu?

Ea îi răspunse mut.

— Înainte de a putea face ceva pentru ei, cu mult înainte, toţi au dispărut. Ucişi. De aceea v-am salvat pe voi.

Ea îl privi lung, neîncrezătoare. Lui Mark i-ar fi fost greu să afle ce gândea.

Cabina se învârti cu el, şi un val de greaţă care n-avea nicio legătură cu erotismul sublimat îi întoarse stomacul pe dos.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Maree pe nerăsuflate uitându-se mirată la el.

Fără să-şi dea seama, îl strânse de mână. Ardea sub atingerea ei.

— Nu-i nimic. E chiar foarte bine. Asta a fost primul salt prin gaura de vierme. Cu experienţa lui de, ei bine, şapte salturi, reuşi să vorbească pe un ton liniştitor. Am scăpat. Jacksonienii

nu ne mai pot atinge. Nu avusese loc ambuscada la care se aşteptase, idee care se cuibărise într-un colţişor al minţii lui, după ce Baronul Fell îl avea în gheare pe Vasa Luigi. Nu se simţeau vuietul şi zdruncinăturile provocate de focul duşmanilor. Suntem salvaţi. Acum suntem cu toţii în siguranţă.

Gândul i se îndreptă spre fata brunetă. *Aproape toţi.*

Voia s-o convingă pe Maree. Nu se prea aştepta ca luptătorii dendarii sau barrayarani să înţeleagă. Dar fata asta – dacă ar putea creşte în ochii ei… Nu voia ca recompensă decât un sărut. Înghiţi în sec. *Eşti sigur că doar atât doreşti?* Simţea un nod arzător tot mai mare în pântece, sub betelia cumplit de strânsă. O rigiditate supărătoare în vintre. Poate că fata nu va băga de seamă. Nu va înţelege. Şi nu-l va judeca.

— Vrei să… să mă săruţi? întrebă el umil, simţindu-şi gura uscată.

Îi luă paharul din mână şi bău pe nerăsuflate ultima înghiţitură de apă. Nu-i ajunse pentru a alunga senzaţia de încordare din gâtlej.

— De ce? întrebă ea, înălţând mirată din sprâncene.

— Doar… de formă.

Îi înţelese rugămintea. Clipi şi, destul de dornică, se aplecă spre el, lipindu-şi buzele de ale lui. Haina i se desfăcu puţin…

— Oh, gemu el. Îşi petrecu mâna pe după gâtul ei, împiedicând-o să se retragă. Te rog, încă o dată… O trase mai aproape.

Ea nici nu-i opuse rezistenţă, nici nu răspunse gestului, însă buzele îl atrăgeau irezistibil. *Vreau, vreau…* N-avea să păţească nimic dacă o mângâia. Ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui aproape instinctiv. Îi simţi fiecare deget, fiecare mică înţepătură a unghiilor. Capul îi vuia. Înfierbântat, îşi dădu jos haina.

Încetează. Opreşte-te imediat, ce naiba! Dar ea *trebuia* să devină eroina lui. Miles avea un adevărat harem, era sigur de asta. Oare ar putea cere mai… mai mult decât un sărut? Fără s-o penetreze, desigur. Nu va face nimic brutal, ceva s-o traumatizeze. Poate că dacă s-ar aşeza între sânii aceia mari n-ar păţi nimic, deşi asta ar umple-o de uimire. S-ar putea pierde în carnea moale, găsind astfel eliberarea la fel de repede, poate chiar mai bine decât între coapsele ei. S-ar putea ca ea să-l

creadă nebun, dar nu va păţi nimic. Îi căuta din nou gura, de astă dată mai avid. Îi atinse pielea. *Mai mult.* Îi împinse tunica jos de pe umeri, dezgolindu-i trupul pentru a i-l mângâia. Pielea era moale, catifelată. Tremurând, duse iute cealaltă mână la cureaua pantalonilor, care-l strângea. O uşurare. Simţea tortura cumplită a dorinţei. Dar nu voi să o mângâie sub talie, nu…

O rostogoli cu faţa în sus pe pat, imobilizând-o, sărutând-o dezlănţuit pe tot corpul, coborând mereu. Ea scoase un ţipăt ascuţit. Respiră tot mai precipitat, apoi, brusc, se opri. Mark simţi un spasm în adâncul plămânilor, de parcă toate bronhiile se contractaseră în acelaşi timp, ca o capcană care se închide.

Nu! Nu vreau! I se întâmpla la fel ca anul trecut.

Se rostogoli de pe trupul fetei, cuprins de sudori reci. Se zbătu să-şi elibereze gâtlejul. Cutremurându-se, reuşi să tragă aer în piept ca un astmatic. Prin claritatea lor, imaginile ce i se derulau prin memorie erau aproape halucinante.

Galen, ţipând furios. Lars şi Mok, ţintuindu-l la porunca lui Galen, scoţându-i hainele, de parcă bătaia primită de la ei n-ar fi fost de ajuns. Înainte de a trece la asta, o goniseră pe fată, care fugise ca un iepure speriat. El scuipa sânge cu gust sărat şi metalic. Bastonul cu şocuri îndreptat spre el, atingându-l acolo, *acolo,* un sfârâit şi o pocnitură. Galen, înroşindu-se la chip, acuzându-l de trădare, chiar mai rău, urlând ceva despre presupusele înclinaţii sexuale ale lui Aral Vorkosigan şi alimentând bastonul la maxim.

— Ardeţi-l.

Groaza cuibărită adânc în vintre, amintirea viscerală a durerii, umilinţa, arsura şi crampele, o excitaţie nepământească, scurtcircuitată şi, inexplicabil, o descărcare cumplit de ruşinoasă, mirosul insuportabil de carne pârlită…

Alungă amintirile din minte, cât pe ce să leşine în încercarea de a trage aer în piept şi a-l da afară. Fără să-şi dea seama ce se întâmplase cu el, se trezise, nu pe pat, ci pe podea, cu braţele şi picioarele împreunate şi mişcându-se spasmodic. Uimită şi pe jumătate dezbrăcată, fata blondă rămase ghemuită pe pat şi holbându-se la el.

— Ce-ai păţit? De ce te-ai oprit? Eşti pe moarte?

Nu, dar aş vrea să fiu. Nu era *cinstit.* Ştia exact care era sursa acestui reflex condiţionat. Nu era o amintire îngropată adânc în subconştient şi, cu atât mai rău, nici nu-şi avea originea în copilăria neclară, situată undeva, departe. Totul se întâmplase acum patru ani. Această percepţie limpede n-ar fi trebuit să-l elibereze de sub teroarea unor asemenea demoni ai trecutului? Avea să treacă prin chinuri pornite dinlăuntrul său de fiecare dată când va încerca să aibă o relaţie cu o fată? Ori era vorba doar de încordarea neomenească din aceste clipe? Dacă i s-ar ivi vreodată o situaţie mai puţin tensionată, mai puţin controlată de conştiinţă, dacă va avea cândva vreme să facă dragoste cu adevărat, în loc să caute o descărcare grăbită, gâfâită, atunci poate că ar putea depăşi amintirile şi nebunia – ori *poate că asta nu se va întâmpla niciodată…* Se zbătu din nou să mai tragă o gură de aer. Şi încă una. Plămânii începură să-l asculte iarăşi. Era în pericol de a se sufoca? Pesemne că de îndată ce ar leşina, s-ar lăsa iarăşi în voia sistemului nervos autonom.

Uşa cabinei lunecă în lături. În cadrul ei se zăriră siluetele Taurei şi Elenei Bothari-Jesek, care încercau să străpungă cu privirea semiobscuritatea dinăuntru. Priveliştea ce li se oferea o făcu pe Elena să înjure, iar Taura se repezi în cabină.

Acum, vru el să-şi piardă cunoştinţa, *pe loc.* Dar diavolul care-i stăpânea mintea în acele momente nu-l ajută. Continuă să respire precipitat, chircit pe podea şi cu pantalonii căzuţi în vine.

— Ce faci? mârâi Taura, cu un timbru ameninţător, ca de lup; în lumina scăzută, colţii i se vedeau sclipind. O văzuse sfârtecând gâtlejurile duşmanilor şi cu o singură mână.

Fata se ridică în genunchi pe pat, părând grozav de îngrijorată şi încercând să-şi ascundă şi să-şi apere cu palmele trăsăturile care-o scoteau în evidenţă, dar nereuşind decât să atragă şi mai mult atenţia asupra lor.

— Eu am cerut doar o gură de apă, scânci ea. Iertaţi-mă.

Taura se lăsă imediat într-un genunchi şi-şi îndreptă palmele deschise către fată, pentru a-i arăta că nu era supărată *pe ea.* Mark nu era sigur că Maree pricepuse aluzia subtilă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Elena cu severitate.

— M-a făcut să-l sărut.

Elena îi studie ţinuta dezordonată şi în ochii ei apărură sclipiri de furie. Rămase rigidă şi încordată ca un arc. Se răsuci spre el.

— Ai încercat s-o violezi? întrebă ea foarte încet şi ameninţător.

— Nu! Nu ştiu. Eu doar am…

Sergentul Taura îl apucă de cămaşă, prinzându-i şi pielea între degete, şi-l sculă în picioare, ridicându-l în aer, lipindu-l de cel mai apropiat perete. Podeaua rămase la un metru sub degetele ce se întindeau să se rezeme de ceva solid.

— Răspunde cinstit, lua-te-ar naiba! mârâi Taura.

Închise ochii şi oftă adânc. Nu din cauza ameninţărilor sugerate de femeile lui Miles, nici vorbă, ci gândindu-se la umilinţa, mai cumplită decât violul, pe care o îndurase din partea lui Galen. Când Lars şi Mok se alarmaseră şi-l convinseseră în cele din urmă pe Galen să înceteze, Mark suferise deja un şoc vecin cu stopul cardiac. Deşi era la miez de noapte, Galen se văzuse silit să-l ducă pe valorosul clon la medicul pe care îl obligase sub ameninţare să-i furnizeze medicamente şi hormoni pentru ca trupul lui Mark să se dezvolte în acelaşi ritm cu al lui Miles. Galen explicase arsurile povestindu-i doctorului că Mark se masturbase în secret cu un baston de şocuri pe care-l activase din greşeală, nereuşind să-l oprească din pricina spasmelor musculare provocate şi fiind salvat de cei care sosiseră alarmaţi de strigătele lui. Uimit, doctorul pufnise într-un hohot de râs. Mark întărise spusele lui Galen, fiind atât de înspăimântat, încât nu le negase nici măcar după ce rămăsese singur cu doctorul. Însă acesta văzuse vânătăile şi-şi dăduse seama că lucrurile nu stăteau chiar aşa. Dar nu spusese o vorbă. Nu făcuse nimic. Derulând prin minte acele momente, cel mai mult regreta că-şi dăduse asentimentul din slăbiciune şi resimţea arsura hohotului negru şi amar de râs. Nu putea, nu voia ca Maree să iasă din cabină purtând povara vinovăţiei.

Cu fraze scurte şi seci, descrise exact ce încercase să facă. Totul suna îngrozitor de neplăcut, deşi se lăsase copleşit de frumuseţea fetei. Vorbi ţinându-şi ochii închişi. Nu aminti panica prin care trecuse şi nici nu încercă să explice suferinţele provocate de Galen. Încetul cu încetul, Taura îl lăsă jos şi simţi

din nou podeaua sub picioare. Apăsarea asupra cămăşii slăbi şi îndrăzni să deschidă ochii.

Îi veni să-i închidă la loc, văzând dispreţul nedisimulat din privirea lui Bothari-Jesek. Se făcuse de ruşine. Elena, care-i arătase puţină compasiune, bunătate şi până acum se arătase ceva mai prietenoasă decât Quinn, rămăsese neclintită şi furioasă, iar el înţelese că-şi îndepărtase singura persoană care ar fi fost în stare să-i ia apărarea. Era cumplit de întristător şi dureros să fi avut atât de puţin şi să fi pierdut totul.

— Când Taura a raportat că, lipsea un clon, spuse Bothari-Jesek pe un ton muşcător, Quinn a afirmat că insistaseşi s-o conduci tu pe Maree. Acum ştim de ce-ai făcut-o.

— *Nu.* N-am avut nicio… intenţie. N-a vrut decât o înghiţitură de apă.

Arătă către paharul care zăcea pe podea.

Taura îi întoarse spatele şi îngenunche lângă pat, adresându-i-se blondei cu o voce voit blândă:

— Ai păţit ceva?

— Eu n-am nimic, răspunse ea cu un tremur în glas şi-şi aranjă tunica pe umeri. Dar lui i-a fost rău de tot, adăugă ea şi-l privi pe Mark.

— Evident, bolborosi Bothari-Jesek. Îşi împinse bărbia înainte şi-l ţintui cu privirea pe Mark, încă rămas lipit cu spatele de perete. Eşti consemnat în cabină, domnule. Voi instala pază la uşa ta. Nici măcar să nu încerci să ieşi.

N-o să încerc.

Ieşiră însoţind-o pe Maree. Susurul de închidere etanşă a uşii răsună ca o ghilotină care cade. Tremurând, se rostogoli în pat.

Mai aveau de călătorit două săptămâni până la Komarr. Îşi dorea din toată inima să moară.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Mark îşi petrecu primele trei zile de izolare zăcând într-o deprimare totală. Voise ca prin misiunea lui eroică să salveze vieţi, nu să le distrugă. Trecu în revistă pierderile umane. Pilotul navetei. Phillipi. Norwood. Soldatul din plutonul lui Kimura. Plus cei opt răniţi grav. Atunci când făcuse planurile misiunii, niciunul dintre aceşti oameni nu avusese nume. Nu trebuia să-i uite nici pe anonimii bharaputrani. În general, mai toţi paznicii din Întregul Jackson erau nişte amărâţi care se străduiau să-şi câştige existenţa. Se întrebă dacă printre bharaputranii morţi nu se aflau şi unii cunoscuţi, cu care să fi schimbat vreo glumă pe vremea când trăise la creşă. Aşa cum se întâmpla întotdeauna, oamenii mărunţi erau tocaţi precum carnea, pe când cei care deţineau suficientă putere pentru a fi făcuţi răspunzători scăpau basma curată, fiind eliberaţi precum Baronul Bharaputra.

Viaţa celor patruzeci şi nouă de cloni valora mai mult decât a celor patru dendarii pierduţi? Luptătorii păreau să fie de altă părere. *Oamenii aceia nu erau voluntari. I-ai înşelat şi i-ai condamnat la moarte.*

Se simţi zguduit de un gând nechemat. Viaţa nu era un număr care să poată fi adunat ca întreg. Fiecare viaţă reprezenta infinitudinea.

N-am vrut să se încheie astfel.

Se gândi la cloni, la fata blondă. Pesemne doar el înţelesese că ea nu era o femeie matură, cum se putea judeca după aspectul fizic general şi după îmbunătăţirile care săreau în ochi oricui. Creierul în vârstă de şaizeci şi doi de ani care urma să fie schimbat sigur ar fi ştiut cum să folosească un asemenea trup. Mark înţelesese limpede că fata avea gândirea unui copil de zece ani. Nu voise să-i facă vreun rău sau s-o sperie, şi totuşi, exact asta reuşise. Voise s-o vadă satisfăcută, luminându-se la chip. *Aşa cum înfloresc ele în faţa lui Miles?* I se păru că aude o voce lăuntrică întrebând batjocoritor.

Niciunul dintre cloni nu era în stare să reacţioneze aşa cum dorea el. Trebuia să nu-şi mai facă iluzii deşarte. S-ar putea ca

peste zece sau douăzeci de ani să-i fie recunoscători. Sau poate nu. *Am făcut tot posibilul. Îmi pare rău.*

După două zile începu să-l obsedeze ideea existenţei sale ca posibilă gazdă pentru creierul lui Miles. În mod ciudat sau, poate, logic, nu se temea că asta avea să fie alegerea lui Miles. Dar, în situaţia în care se afla, Miles nu putea respinge un astfel de plan. Dacă îi venea cuiva ideea că ar fi mai uşor de transplantat creierul lui Miles în trupul viu al lui Mark decât să se încerce tratarea rănii mortale din piept şi a traumelor postcriogenice? Perspectiva i se părea atât de înspăimântătoare, încât era pe punctul de a se oferi voluntar, numai să scape mai repede.

Singurul lucru care-l împiedica să cedeze nervos era gândul că, prin pierderea criocamerei, ameninţarea era iluzorie. Asta până avea să fie regăsită. Stând în bezna cabinei cu capul îngropat în pernă, îi trecu prin minte că unicul chip pe care ar fi vrut să vadă o expresie de respect faţă de el pentru îndrăzneaţa operaţiune de salvare a clonilor era cel al lui Miles.

Mai degrabă ai eliminat cu totul o asemenea posibilitate, nu?

Îşi găsi doar în mâncare şi somn refugiu din faţa gândurilor care-l măcinau. După ce înghiţea cu forţa o tavă întreagă de mâncare rămânea îndeajuns de moleşit pentru a reuşi să moţăie, dar nu să doarmă cum se cuvine. Dorind mai mult decât orice să uite de toate, se linguşea pe lângă fioroşii luptători dendarii care-i aduceau cele trei mese zilnice pentru a-i convinge să-i ofere şi supliment. Cum raţiile din conteinere nu erau considerate delicatese, soldaţii se arătau dispuşi să-i servească supliment fără a ezita.

Un alt soldat îi puse în braţe un maldăr de haine curate de-ale lui Miles, aduse din rezervele aflate pe *Ariel.* De data aceasta, toate însemnele gradului fuseseră îndepărtate cu grijă. În cea de-a treia zi, renunţă la orice încercare de a mai purta pantalonii de uniformă ai lui Naismith şi trecu la ţinuta mai lejeră purtată pe navă. Tot atunci îi veni în minte o idee.

Nu mă pot face să joc rolul lui Miles dacă nu arăt ca el.

După aceea, lucrurile deveniră mai confuze în mintea lui. Iritat de cererile repetate de raţii suplimentare, unul dintre dendarii aduse o ladă întreagă şi o trânti într-un colţ, spunându-i să nu-l

mai sâcâie de-acum încolo. Mark rămase singur, putând urzi planuri şirete de salvare. Auzise despre deţinuţi care săpaseră tunele din temniţele lor cu ajutorul unei linguri; el nu putea încerca aşa ceva?

Deşi într-o oarecare măsură conştient de nebunia unor astfel de planuri, ideea dădea un sens vieţii lui. Dacă la început avusese prea multă vreme la dispoziţie, iar orele i se păruseră nesfârşite în cursul salturilor multiple până la Komarr, dintr-o dată timpul nu-i mai ajungea. Se apucă să studieze etichetele de pe alimente. Dacă rămânea total inactiv, o singură tavă de mâncare îi putea furniza elementele nutritive pentru o zi întreagă. Tot ce consuma în plus îl făcea să se transforme în ceva ce nu mai aducea a Miles. Dacă nu cumva greşise calculele, trebuia ca fiecare patru tăvi de mâncare să dea naştere unei mase corporale suplimentare de un kilogram. Păcat că meniul era mereu acelaşi…

Nu avea suficiente zile la dispoziţie pentru a pune proiectul în practică. Cu toate acestea, nu avea cum să ascundă kilogramele de prisos. Către sfârşit, îngrozit de gândul că nu mai avea timp, mâncă neîntrerupt, până când senzaţia de sufocare dureroasă îl silea să se oprească, combinând astfel plăcerea, revolta şi pedeapsa într-o experienţă care-i dădea o satisfacţie greu de înţeles.

***

Quinn intră fără să bată la uşă şi aprinse luminile cu o eficientă brutală, transformând bezna deplină într-o iluminare orbitoare.

— Aaah!

Mark se crispă şi-şi duse palmele la ochi. Smuls din somnul chinuit, se rostogoli în pat. Se uită printre gene la ceasul de pe perete. Quinn venise să-l scoale cu o jumătate de ciclu diurn mai devreme decât se aşteptase. Dacă erau aproape de orbita Komarrului, însemna că navele acceleraseră la maximum. *Of ajutor!*

— Scoală-te, îl îndemnă Quinn strâmbând din nas. Îmbracă uniforma asta.

Aşeză ceva de culoare verde cu sclipiri aurii la capătul patului. Ţinând seama de caracterul ei, ar fi fost de aşteptat să azvârle

lucrurile; după grija pe care o manifesta faţă de el, Mark trase concluzia că uniforma trebuie să-i fi aparţinut lui Miles.

— O să mă scol, spuse Mark. Şi o să mă spăl. Dar nu îmbrac uniforma aceea şi nici alta.

— Fă cum ţi se spune, domnule.

— Aceea e o uniformă de ofiţer barrayaran. Reprezintă putere şi trebuie respectată cum se cuvine. Cei care poartă uniforme fără să aibă dreptul sunt *spânzuraţi.*

Aruncă aşternutul în lături şi se ridică în capul oaselor. Era puţin ameţit.

— Dumnezeule! exclamă Quinn cu voce sufocată de uimire. Ce-ai făcut?

— Presupun că ar trebui să mă bagi cu forţa în uniformă, recunoscu el. Dar n-ar fi rău să te gândeşti la rezultate.

Porni greoi spre baie.

Cât se spălă şi se depilă, inventarie rezultatele încercării de evadare. Îi era clar că nu avusese suficient timp. Adevărat, recâştigase kilogramele pe care trebuise să le dea jos pentru a juca rolul Amiralului Naismith la Escobar, la care mai adăugase probabil câte ceva, iar asta doar în paisprezece zile, nu într-un an, cât îi trebuise atunci. O idee de bărbie dublă. Torsul i se îngroşase vizibil, abdomenul – se mişcă atent – dureros de umflat. *Insuficient, insuficient ca să fiu în perfectă siguranţă.*

Refuzând să creadă, Quinn trebui să se convingă şi-l puse să încerce uniforma. Mark făcu toate eforturile pentru a arăta jalnic în ea. Efectul era... departe de a fi militar. Pufnind nervoasă, Quinn renunţă şi-l lăsă să se îmbrace cum voia. Mark alese nişte pantaloni curaţi, obişnuiţi pe navă, pantofi uşori antiderapanţi şi o tunică largă de-a lui Miles, cu croială civilă şi având mâneci mari şi o eşarfă brodată. Îi trebuiră câteva momente de gândire atentă pentru a hotărî ce ar irita-o mai mult pe Quinn: legarea eşarfei ca o linie ecuatorială în jurul pântecelui rotunjit, ori ceva mai jos, ca un suport pentru burtă? Judecând după aerul ei acru, alese a doua soluţie şi rămase astfel.

Nici nu-i scăpă cât era el de deprimat.

— Te amuză? îl întrebă ea sarcastic.

— E ultima distracţie pe ziua asta. Nu-i aşa?

Ea făcu un gest aprobator cu mâna.

— Unde mă duci? Şi, fiindcă veni vorba, unde ne aflăm?

— Pe orbita Komarrului. Urmează să ne transferăm în secret pe una dintre bazele militare spaţiale. Acolo vom avea o întâlnire neoficială cu Şeful Securităţii Imperiale, căpitanul Simon Illyan. A sosit cu o navă-curier tocmai de la cartierul general al SecImp de pe Barrayar, în urma unui mesaj codificat, destul de ambiguu, pe care i l-am transmis, şi s-ar putea să fie destul de curios să afle de ce i-am stricat programul obişnuit. Va voi să ştie ce e atât de important, încât să-l aduc până aici. În plus, şi vocea îi coborî, devenind o şoaptă, va trebui să-i spun adevărul.

Îl conduse afară din cabină. Când intrase, eliberase din post soldatul de pază, dar, de fapt, toate coridoarele păreau pustii. Ba nu, nu pustii. Golite.

Ajunseră la bocaportul unei navete de transport de persoane şi după ce urcară la bord o găsiră pe Elena Bothari-Jesek la pupitrul de comandă. Nimeni altcineva. Avea să fie o întrevedere cu adevărat intimă.

Elena era mai rece acum decât de obicei. Când aruncă o privire peste umăr la Mark, făcu ochii mari de mirare, iar sprâncenele negre coborâră în semn de dezaprobare faţă de aspectul lui buhăit.

— Dă-o naibii, Mark! Arăţi ca un înecat care a apărut la suprafaţă după o săptămână.

Aşa mă şi simt.

— Mulţumesc, spuse el fără să se supere.

Se întoarse către pupitrul de comandă al navetei pufnind, lăsându-l pe Mark să ghicească dacă reacţia ei exprima amuzament, dezgust ori dispreţ. După închiderea ermetică a bocaportului şi desprinderea din mecanismele de fixare, se îndepărtară rapid şi tăcut de *Peregrine.* În trecerea de la starea de imponderabilitate la acceleraţie, Mark se trezi concentrându-şi atenţia asupra stomacului umflat şi se strădui să-şi alunge greaţa.

— De ce şeful SecImp are doar gradul de căpitan? întrebă el, încercând să se gândească şi la altceva decât la starea de rău. Doar nu-i un secret, de vreme ce toată lumea ştie cine e.

— Asta-i una dintre tradiţiile de pe Barrayar, îl lămuri Bothari-Jesek. Vocea ei apăsă uşor asupra cuvântului *tradiţie.* Bine măcar că era dispusă să-i vorbească. Predecesorul lui Illyan, reputatul Căpitan Negri, nu a apucat să fie înălţat la gradul următor. Evident, acest gen de ambiţie a rămas de neînţeles pentru Împăratul Ezar. Toată lumea ştia că Negri exprima părerea Împăratului, iar ordinele lui erau valabile pentru orice ofiţer, indiferent de grad. Cred că Illyan s-a sfiit să fie promovat la un grad superior celui obţinut de fostul său şef. Primeşte, totuşi, soldă de Viceamiral. După ce se va pensiona, amărâţii care-i vor urma în funcţie vor rămâne probabil blocaţi la gradul de căpitan.

Se apropiară de o staţie spaţială orbitală de mărime medie. Mark zări planeta Komarr rotindu-se încet undeva sub ei şi, din cauza distanţei mari, arătând ca o semilună. Bothari-Jesek respectă cu stricteţe traiectoria de zbor atribuită navetei de un controlor de trafic extrem de laconic. După câteva momente de încordare, cât schimbară parole codificate, naveta veni la andocare.

Fură întâmpinaţi de două gărzi înarmate, imperturbabile şi tăcute, purtând uniforma verde, foarte sobră şi îngrijită, a forţelor de pe Barrayar, care îi conduseră prin staţia spaţială până într-o încăpere fără ferestre, aranjată ca birou şi având ca mobilier doar o consolă de computer şi trei scaune, fiind lipsită de orice decoraţiuni.

— Mulţumesc. Lăsaţi-ne singuri, spuse bărbatul aşezat la birou.

Gărzile ieşiră la fel de tăcute cum fuseseră şi până în acel moment.

După plecarea acestora, bărbatul păru să se mai liniştească. Făcu un semn din cap către Bothari-Jesek.

— Bună, Elena. Mă bucur să te revăd. Vocea lui uşoară avea un timbru neaşteptat de cald, amintind de vocea cuiva care-şi întâmpină nepoata preferată.

În rest, era exact cum îl studiase Mark în filmele video pe care i le pusese Galen. Simon Illyan era un bărbat slăbuţ, trecut de prima tinereţe, şi părul cândva castaniu încărunţise nu numai în jurul tâmplelor. Faţa rotundă cu nasul scurt era împânzită de

prea multe riduri fine ca să mai aibă un aer tineresc. Purta uniforma reglementară de culoare verde şi însemne identice cu acelea pe care Quinn încercase să i le aplice lui Mark, cu insigna Securităţii Imperiale, înfăţişând ochiul lui Horus, sclipind pe gulerul hainei.

Mark îşi dădu seama că Illyan îl fixa cu o privire foarte ciudată:

— Doamne Dumnezeule, Miles, ce… începu el cu voce gâtuită, apoi, pricepând situaţia, ochii i se luminară. Se lăsă pe spătarul scaunului. Aha. Se strâmbă. Lord Mark. Bun venit din partea mamei tale. Sunt deosebit de încântat să te cunosc.

Părea pe deplin sincer.

Nu va dura mult, se gândi Mark pierzându-şi speranţa. Dar Lord Mark? *Nu vorbeşte serios.*

— Mă bucur de asemenea să ştiu iarăşi unde te afli. Căpitane Quinn, înţeleg că mesajul privind dispariţia Lordului Mark de pe Pământ ţi-a parvenit în cele din urmă?!

— Încă nu. Pesemne că abia a ajuns la locul ultimei noastre escale.

Illyan ridică din sprâncene.

— Deci Lord Mark a apărut singur, din senin, sau mi l-a trimis fostul meu subordonat?

— Niciuna, nici alta, domnule.

Quinn părea să-şi găsească greu cuvintele. Bothari-Jesek nici măcar nu încercă să spună ceva.

Illyan se aplecă în faţă, devenind mai serios, deşi încă dispus să rămână ironic.

— Prin urmare, de data asta ce escrocherie nefericită a mai făcut în ideea că „m-am-gândit-că-voiaţi-să-mi-dovedesc-spiritul-de-iniţiativă” de v-a trimis pe voi cu speranţa că mă veţi îndupleca să plătesc?

— Nu-i vorba de escrocherie, domnule, mormăi Quinn. Dar nota de plată are să fie uriaşă.

După ce privi chipul cenuşiu al lui Quinn, aerul amuzat şi glacial se risipi cu totul.

— Zău? întrebă el după un moment de tăcere.

Quinn se lăsă cu palmele pe birou, nu pentru a-şi întări spusele, ci pentru a-şi găsi un reazem, socoti Mark.

— Illyan, avem probleme. Miles a murit.

Illyan recepţionă vorbele ei fără să se clintească. Apoi, se răsuci cu tot cu scaun. Mark nu-i putu vedea decât ceafa. Avea părul rărit la spate. Când se întoarse din nou spre ei, ridurile de pe faţă semănau cu nişte cicatrice.

— Asta nu-i o problemă, Quinn, şopti el. E un *dezastru.*

Îşi aşeză palmele cu multă atenţie pe tăblia netedă şi neagră a biroului. *Deci de la el a deprins Miles gestul ăsta,* gândi fără nicio legătură Mark, amintindu-şi că studiase atent purtarea lui Illyan.

— E îngheţat într-o criocameră, spuse Quinn şi-şi umezi buzele.

Illyan închise ochii; vru să spună ceva, iar lui Mark îi veni greu să-şi dea seama dacă era vorba de rugăciuni ori blesteme. Se mulţumi să rostească blând:

— Trebuia să mă anunţi de la început. Restul ar fi urmat ca o concluzie logică. Făcu ochii mari, curios, şi întrebă: Ce s-a întâmplat? Cât de grav a fost rănit? Sper că n-a fost o rană la cap? Cât de bine a fost pregătit?

— Am participat eu însămi la pregătire. În condiţii de luptă. Cred… *Sunt convinsă* că s-a făcut bine. Nu se ştie până când… cum să spun? A fost vorba de o rană urâtă de tot la piept. Din câte mi-am dat seama, de la gât în sus a rămas neatins.

Illyan trase aer în piept să se calmeze.

— Ai dreptate, căpitane Quinn. Nu-i un dezastru. Doar o problemă. Voi pune în stare de alertă Spitalul Militar Imperial de la Vorbarr Sultana, pentru a-şi primi pacientul cel mai important. Putem efectua imediat transferul criocamerei de pe nava voastră pe curierul rapid.

Oarecum uşurat, Illyan începuse să bată puţin câmpii.

— Păi… se bâlbâi Quinn. Nu se poate.

Illyan îşi rezemă delicat fruntea în palmă, ca şi cum ar fi simţit debutul unei dureri de cap.

— Încetează, Quinn, spuse el cu o voce venită parcă din vis.

— Am pierdut criocamera.

— Cum puteai pierde aşa ceva?!

— Era portabilă. Îi surprinse privirea sfredelitoare şi se grăbi să-şi continue raportul. În graba plecării, a fost uitată la sol.

Fiecare dintre navetele de desant a considerat că se află pe cealaltă. A fost vorba de o eroare de comunicare – *am verificat*, jur. Rezultă că medicul care avea criocamera în primire a fost izolat de naveta lui din cauza focului inamic. A descoperit că avea acces la o instalaţie comercială de expediţie. Credem că a expediat criocamera de acolo.

— *Crezi?* O să te întreb imediat, nu-ţi face griji, despre *ce* misiune de desant e vorba? Unde a trimis-o?

— Tocmai asta-i problema, că nu ştim. A fost ucis înainte de a putea raporta. Criocamera ar putea fi în drum spre orice destinaţie.

Illyan se rezemă de spătar şi-şi duse mâna la buzele încremenite într-un zâmbet cumplit.

— Înţeleg. Şi când s-au petrecut toate astea? Şi, mai ales, unde?

— Acum şaptesprezece zile, pe Întregul Jackson.

— Eu v-am trimis spre Illyrica, via Staţia Vega. Cum naiba de-aţi ajuns pe Întregul Jackson?

Quinn rămase în poziţie de repaus şi prezentă o situaţie concisă şi exactă a evenimentelor din ultimele patru săptămâni, începând cu plecarea de pe Escobar.

— Am redactat un raport complet cu toate înregistrările video şi jurnalul personal al lui Miles, domnule. Aşeză un cub de date pe consola computerului.

Illyan îl măsură cu privirea ca pe un şarpe; nu întinse mâna după el.

— Şi cei patruzeci şi nouă de cloni?

— Se află încă la bordul navei *Peregrine,* domnule. Am dori să-i debarcăm.

Clonii mei. Ce să facă Illyan cu ei? Mark nu îndrăzni să întrebe.

— Experienţa îmi spune că jurnalul personal al lui Miles rămâne un document inutil, remarcă Illyan rece. Întotdeauna elimină amănuntele care ar divulga anumite secrete. Rămase gânditor şi tăcu o vreme. Apoi se ridică şi începu să măsoare biroul neîncăpător. Aerul controlat şi calm se nărui pe neaşteptate; cu chipul contorsionat, se întoarse şi izbi puternic

cu pumnul în perete şi strigă: N-o să-l iert pe băiatul ăsta, a transformat într-o farsă până şi propria-i înmormântare!

Rămase cu spatele la ei; când se răsuci din nou şi se aşeză pe scaun, faţa îi redevenise rigidă şi impenetrabilă. După ce ridică ochii, i se adresă lui Bothari-Jesek:

— Elena, mi-e limpede că deocamdată va trebui să stau pe Komarr, pentru a coordona cercetările de la Cartierul General al afacerilor galactice din SecImp. Nu-mi pot permite să stau la cinci zile distanţă de locul acţiunii. Bineînţeles, voi… întocmi raportul oficial privind moartea în luptă a locotenentului Lord Vorkosigan şi-l voi prezenta imediat Contelui şi Contesei Vorkosigan. N-aş vrea ca el să fie înmânat de vreun subordonat, dar de data asta n-am încotro. Dar, ca un serviciu personal, n-ai vrea să-l însoţeşti pe Lord Mark la Vorbarr Sultana pentru a-l lăsa în grija lor?

Nu, nu, nu, ţipă Mark fără glas.

— Aş prefera să nu merg la Barrayar, domnule.

— Primul-ministru va dori lămuriri pe care i le poate da doar cineva care a fost la faţa locului. Eşti curierul ideal pe care l-aş putea găsi pentru o problemă atât de… delicată prin complexitate. Recunosc, misiunea ta va fi dureros de grea.

Situaţia părea fără scăpare pentru Bothari-Jesek.

— Domnule, sunt căpitanul navei. Nu pot părăsi *Peregrine.* Şi, vă spun cu toată sinceritatea, nu-mi face plăcere să-l însoţesc pe Lord Mark.

— Îţi ofer orice în schimbul acestui serviciu.

Elena ezită.

— Chiar orice?

El încuviinţă.

Elena îi aruncă o privire lui Mark.

— Mi-am dat cuvântul că toţi clonii casei Bharaputra vor fi duşi într-un loc sigur, decent, unde bharaputranii să nu le poată face vreun rău. Mă ajutaţi să-mi respect angajamentul?

Illyan îşi muşcă buzele.

— SecImp poate să le fabrice uşor câte-o identitate, desigur. Nicio problemă. Mai dificil va fi să le găsim locul potrivit. Bine. Îi preluăm.

Îi preluăm. Ce-a vrut să spună Illyan? În ciuda atâtor păcate, barrayaranii nu practicau sclavia.

— Sunt copii, izbucni Mark. Să nu uitaţi că sunt nişte copii.

E greu să uiţi aşa ceva, vru el să adauge, dar, văzând privirea rece a Elenei, nu reuşi.

Illyan evită să-l privească pe Mark drept în ochi.

— Voi solicita sfatul Contesei Vorkosigan. Altceva?

— *Peregrine* şi *Ariel*...

— Trebuie să rămână deocamdată pe orbită şi în carantină în privinţa comunicaţiilor. Cer scuze luptătorilor voştri, dar trebuie să se obişnuiască cu gândul.

— Veţi acoperi cheltuielile pentru toată operaţiunea?

— Din păcate, trebuie, admise crispat Illyan.

— Şi... faceţi toate eforturile să-l găsiţi pe Miles!

— Da, sigur, răspunse el dintr-o suflare.

— Atunci voi merge, acceptă ea cu glas slab.

— Mulţumesc, spuse Illyan încet. Nava-curier va rămâne la dispoziţia voastră imediat ce sunteţi gata de plecare. Împotriva voinţei sale, trebui să-l privească pe Mark. Până acum evitase să-şi arunce ochii în direcţia lui. Câte gărzi personale doriţi? o întrebă el pe Elena. Le voi ordona să se pună la dispoziţia ta până vei fi primită de Conte.

— Eu nu vreau niciuna, dar presupun că ar trebui să mai dorm şi eu din când în când. Două, hotărî ea.

Prin urmare, devenea în mod oficial prizonier al guvernului Imperiului Barrayaran, gândi Mark. *Sfârşitul călătoriei.*

Bothari-Jesek se ridică şi-i făcu semn lui Mark s-o urmeze.

— Să mergem. Vreau să-mi iau câteva lucruri personale de pe *Peregrine.* Trebuie să-i comunic adjunctului că preia comanda şi să le explic luptătorilor că rămân consemnaţi pe navă. Treizeci de minute.

— Bine. Căpitane Quinn, te rog să mai rămâi.

— Am înţeles, domnule.

Illyan se ridică pentru a o conduce pe Elena.

— Să le spui lui Aral şi Cordeliei... începu el, apoi tăcu.

Tăcerea deveni stânjenitoare.

— Aşa voi face, spuse încet Elena.

Fără o vorbă, Illyan dădu aprobator din cap.

Uşile se deschiseră cu un foşnet şi ieşi. Nici măcar nu privi peste umăr să vadă dacă Mark o urma. Pentru a rămâne în preajma ei, la fiecare câţiva paşi se văzu silit să pornească în fugă.

***

Cabina de la bordul navei-curier se dovedi mult mai mică şi mai asemănătoare unei celule decât aceea pe care o ocupase pe *Peregrine.* Bothari-Jesek îl încuie şi-l lăsă singur. De astă dată era lipsit de orice contact uman care, prin furnizarea raţiei de hrană, reuşea să marcheze cele trei momente de masă ale zilei; cabina avea propriul ei sistem computerizat de livrare a meşei, fiind legată pneumatic de un depozit central. Se sili să mănânce peste măsură de mult, nemaiştiind sigur de ce o face şi ce rost avea, gândindu-se doar că în felul acesta combina confortul cu autodistrugerea. Însă i-ar fi trebuit ani pentru a muri din cauza obezităţii şi a complicaţiilor ce o însoţeau, iar el avea la dispoziţie doar cinci zile.

Ca şi cum organismul preluase iniţiativa strategică, trecu printr-o stare cumplită de greaţă. Reuşi să păstreze secretul până la îmbarcarea pe naveta care trebuia să-i ducă pe planetă, când, animată de sentimente neaşteptate de milă, una dintre gărzi interpretă în mod greşit suferinţa lui Mark drept rău de imponderabilitate şi de mişcare, doar pentru că şi el resimţea aceleaşi simptome uşor neplăcute. Bine dispus şi plin de solicitudine, omul luă un plasture anti-greaţă din trusa medicală de pe perete şi i-l aplică lui Mark pe gât.

Plasturele avea şi un efect sedativ. Ritmul cardiac al lui Mark scăzu, efect care ţinu până ajunseră la sol şi fură transferaţi pe un vehicul etanş de teren. O gardă şi şoferul ocupară partea din faţă, iar Mark se aşeză în spate, vizavi de Bothari-Jesek, pentru a parcurge ultima etapă a acestei călătorii de coşmar de la spaţio-portul militar din afara capitalei până în inima oraşului Vorbarr Sultana. Centrul Imperiului Barrayaran.

Bothari-Jesek se trezi din gândurile negre ce-o măcinau şi-l observă abia când Mark constată că-l cuprinsese o criză ce părea a fi astmatică.

— Ce dracu’ ai păţit?

Se aplecă în faţă şi-i luă pulsul, care o luase razna. Era ud leoarcă.

— Mi-e rău, gâfâi el şi, simţind privirea ei, care părea să spună „mi-am dat şi singură seama de asta”, recunoscu: De frică.

Se gândi că trecuse printr-o spaimă de moarte când se aflase sub focul bharaputran, dar situaţia de atunci nu se compara cu groaza de acum, care-l cuprindea lent, încolţindu-l, făcându-l să se simtă neajutorat şi fără aer, schimbându-i cu totul destinul.

— De ce să-ţi fie teamă? întrebă ea pe un ton dispreţuitor. Nimeni nu vrea să-ţi facă vreun rău.

— Căpitane, or să mă omoare.

— Cine? Lord Aral şi Lady Cordelia? Dacă s-ar întâmpla cumva să nu-l putem recupera pe Miles, ai putea fi următorul Conte Vorkosigan. Sunt sigură că te-ai gândit la asta.

Află astfel răspunsul la o întrebare care-l frământase multă vreme. Când leşină, reîncepu să respire automat. Clipi ca să-şi alunge ceaţa de pe ochi şi împiedică încercările disperate ale Elenei de a-i desface gulerul şi de a verifica dacă nu-şi înghiţise limba. Din întâmplare, ea luase câţiva plasturi din trusa medicală a navetei şi-i arătă unul. El îi făcu semn să i-l aplice imediat. Rezultatul benefic se văzu de îndată.

— Ce crezi că-ţi vor face aceşti oameni? întrebă ea furioasă, când respiraţia lui deveni mai regulată.

— Nu ştiu. Dar sigur vor fi extrem de supăraţi pe mine.

Cel mai cumplit îl chinuia ideea că nu trebuia ca lucrurile să se întâmple astfel. Teoretic, înainte de dezastrul de pe Întregul Jackson ar fi putut oricând să apară în faţa lor pentru a le adresa un salut. Numai că voise să apară pe Barrayar dictând propriile lui condiţii. Ca şi cum ar fi încercat să ia Cerul cu asalt. În încercarea lui de a repara lucrurile, nu reuşise decât să le înrăutăţească dincolo de orice închipuire.

Elena se aşeză mai comod şi-l măsură gânditoare.

— Eşti chiar atât de speriat? remarcă ea pe un ton care demonstra că intuise perfect situaţia, în timp ce lui îi venea să urle neputincios. Mark, Lord Aral şi Lady Cordelia sunt gata să-ţi ofere un credit neaşteptat. Sunt convinsă de asta. Dar va trebui să-ţi joci rolul.

— Ce rol?

— Încă… încă nu ştiu, recunoscu ea.

— Mulţumesc. Mi-ai fost de mare ajutor.

Apoi ajunseră la destinaţie. Vehiculul de teren trecu printr-o serie de porţi şi înaintă pe aleile înguste spre o uriaşă clădire din piatră. Mark socoti că proiectul, datând din Vremea Izolării, îi dădea un aer fantastic, de vechime. Toate monumentele arhitecturale asemănătoare pe care le văzuse în Londra datau de mai bine de un mileniu, însă această clădire impunătoare nu avea decât o sută cincizeci de ani standard. Reşedinţa Vorkosigan.

Portiera vehiculului se deschise şi se chinui s-o imite pe Elena, care coborâse deja. De astă dată îl aşteptă. Îl apucă strâns de braţ, temându-se să nu se năruie la pământ sau să nu o ia la sănătoasa. Păşiră prin lumina soarelui, care dădea o nuanţă plăcută tuturor lucrurilor din jur, apoi intrară în semiobscuritatea unui hol spaţios, pavat cu piatră albă şi neagră, din care pornea o seară arcuită greu de uitat. De câte ori trecuse Miles pragul acestei reşedinţe?

Bothari-Jesek părea trimisul unei zâne rele, care-l răpise pe iubitul Miles şi-l înlocuise cu această copie palidă şi buhăită. Îşi reprimă un hohot isteric de râs când îşi închipui că ar putea spune batjocoritor: *Bună, mami şi tati, m-am întors acasă…*

Zâna cea rea era el însuşi.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Doi servitori îmbrăcaţi cu livrele cafenii cu argintiu, culorile casei Vorkosigan, îi întâmpinară în holul de intrare. Într-o asemenea reşedinţă până şi servitorii aveau atitudine de soldaţi. Unul dintre ei îi făcu semn Elenei să-l însoţească. Lui Mark îi veni să plângă. Îl dispreţuia, dar măcar ştia la ce se putea aştepta din partea ei. Lipsit de orice sprijin moral şi simţindu-se cu mult mai singur decât atunci când fusese încuiat în cabina întunecoasă, se întoarse şi-l urmă pe celălalt servitor, care porni în sens opus, de-a lungul unui hol scurt şi boltit, mărginit de câteva uşi.

Demult, sub tutela lui Galen, memorase planul reşedinţei Vorkosigan, de aceea ştia că se îndreptau spre o încăpere numită Primul Salon, o anticameră ce dădea în biblioteca mare, întinsă de-a latul întregii clădiri. Judecând după standardele încăperilor destinate vizitatorilor, presupuse că era destul de intimă, deşi tavanul înalt părea să-i confere o austeritate rece şi distantă. Atenţia la detaliile arhitecturale se risipi pe dată când o văzu pe femeia aşezată pe o canapea, aşteptându-l.

Era înaltă, nici slabă, nici corpolentă, ci mai curând de statură potrivită şi în floarea vârstei. Părul roşcat, presărat cu fire cărunte, era împletit într-un coc elaborat prins la ceafă, care-i lăsa faţa liberă şi-i punea în evidenţă pometţii, linia bărbiei şi ochii căprui şi limpezi. Avea o ţinută calmă, mai degrabă echilibrată decât în aşteptare. Purta o bluză uşoară şi-moale de culoare bej, o eşarfă brodată de mână care, constată el cu uimire, avea acelaşi model ca aceea pe care o furase el, o fustă cafenie mulată pe corp şi cizme joase. Nicio podoabă de preţ. Se aşteptase la ceva mai ostentativ, mai pretenţios, care să intimideze, icoana oficială a Contesei Vorkosigan din imaginile video de la expoziţii şi recepţii. Ori era atât de pătrunsă de sentimentul de putere, radiindu-l, încât nu avea nevoie de nicio manifestare exterioară? Nu reuşi să descopere nicio similitudine fizică între el şi ea. Poate doar culoarea ochilor, paliditatea pielii şi rădăcina nasului. Liniile feţei aveau o oarecare asemănare care nu apărea în imaginile video.

— Doamnă, a sosit Lord Mark Vorkosigan, anunţă servitorul plin de importanţă, făcându-l pe Mark să se crispeze.

— Mulţumesc, Pym, spuse ea dând din cap către devotatul servitor, în semn că poate pleca.

Curiozitatea frustrată a omului casei rămase bine disimulată, manifestându-se doar printr-o privire furişă peste umăr înainte de a închide uşa.

— Bună, Mark, îl salută Contesa cu un glas subţire, dar plăcut. Ia loc, te rog.

Arătă cu mâna către un fotoliu, aşezat oarecum pieziş faţă de canapea. Fotoliul nu părea să fie articulat, gata să se închidă şi să-l facă prizonier, şi nici nu era prea aproape de ea; se lăsă încet şi atent pe pernă, întocmai cum fusese rugat. În mod surprinzător, nu era prea înalt, astfel încât picioarele îi rămaseră pe podea. Fusese croit special pentru Miles?

— Mă bucur că, în sfârşit, te pot cunoaşte, afirmă ea, deşi regret că asta se întâmplă în condiţii atât de nefericite.

— Şi eu, bolborosi el. Încântat sau cu părere de rău în glas? Cine erau ea şi el, să-şi adreseze minciuni politicoase despre bucurie şi tristeţe? *Cine suntem noi, doamnă?* Privi temător în jur, aşteptând apariţia Măcelarului din Komarr. Unde e… soţul dumneavoastră?

— După toate aparenţele, o primeşte pe Elena. De fapt, nu prea s-a încumetat şi m-a trimis pe mine în linia întâi. Un gest neobişnuit pentru el.

— Nu… nu înţeleg, doamnă.

Nici nu ştia cum să i se adreseze.

— În ultimele două zile a luat medicamente pentru stomac în cantităţi industriale… Cred că înţelegi că am fost anunţaţi cu ţârâita, cel puţin aşa ni s-a părut nouă. Primul semn că s-a întâmplat ceva rău ne-a parvenit acum patru zile din partea unui ofiţer de curierat de la Cartierul General al SecImp, împreună cu un scurt mesaj din partea lui Illyan anunţându-ne că Miles a dispărut în acţiune, urmând să ni se transmită detalii. La început, nu ne-am lăsat cuprinşi de panică. Miles mai fusese dat dispărut, uneori pe perioade destul de lungi. Abia câteva ore mai târziu, când am primit şi decodificat mesajul complet al lui Illyan, împreună cu vestea că vă îndreptaţi spre Barrayar, totul

mi-a devenit clar. Am avut la dispoziţie trei zile să luăm în considerare toate posibilităţile.

Mark rămase tăcut, chinuindu-se să accepte ideea că marele Amiral, Contele Vorkosigan, temutul Măcelar de la Komarr impresionantul şi mohorâtul monstru, ar putea avea păreri şi că el, un muritor de rând, ar fi în stare să i le înţeleagă.

— Illyan nu recurge niciodată la cuvinte cu dublu înţeles, continuă contesa, dar a reuşit să alcătuiască acel raport fără să folosească măcar o dată termeni precum „mort” sau „ucis”, sau vreun sinonim. Fişele medicale sugerează cu totul altceva. Am dreptate?

— Hmm… criotratamentul s-a desfăşurat în condiţii bune.

Oare ce vroia contesa de la el?

— De aceea ne aflăm într-o situaţie fără ieşire din punct de vedere emoţional şi legal, spuse ea oftând. Aproape că ne-ar fi mai uşor dacă… Lăsă privirea încruntată în jos. Mark observă că-şi ţinea mâinile încleştate în poală. Sper că înţelegi, va trebui să discutăm o mulţime de situaţii ipotetice. Multe lucruri depind de tine. Dar eu nu-l voi considera mort pe Miles decât după ce *putrezeşte.*

Mark îşi aduse aminte de valul de sânge curgând pe podeaua de beton.

— Mda, încuviinţă el, incapabil să spună altceva.

— Faptul că practic ai reuşit să joci rolul lui Miles a creat o confuzie considerabilă în mintea unora. Îl măsură curioasă. Spui că luptătorii dendarii te-au acceptat?…

Se făcu mic pe fotoliu, conştient de modul în care arăta în ochii ei alerţi, simţindu-şi carnea flască strivită sub cămaşa şi eşarfa lui Miles şi în strânsoarea pantalonilor.

— De atunci încoace m-am mai îngrăşat.

— Chiar atât de mult? În numai trei săptămâni?

— Da, bolborosi el, roşind.

Contesa ridică sprâncenele.

— Ai făcut-o dinadins?

— Într-un fel, da.

— Aha. Se rezemă de spetează, părând surprinsă. Ai procedat *extrem* de inteligent.

Rămase cu gura căscată, dar îşi dădu seama că acest lucru îi scotea în evidenţă bărbia dublă şi o închise grăbit.

— Statutul tău a dat naştere multor discuţii contradictorii. Eu am respins orice combinaţie de securitate menită să ascundă situaţia lui Miles, ceea ce te-ar obliga să joci rolul lui. În primul rând, s-ar crea încurcături. Locotenentul Lord Vorkosigan lipseşte deseori luni în şir; în ultima vreme, absenţele lui au devenit ceva normal. Strategic vorbind, e mai important să devii tu însuţi, Lord Mark, dacă vrei să rămâi astfel.

Mark îşi înghiţi nodul din gât.

— Am de ales?

— Sigur, dar alegerea trebuie să fie întemeiată, după ce vei cunoaşte toate amănuntele.

— Dumneavoastră glumiţi. Eu sunt *clon.*

— Băiete, eu sunt originară de pe Colonia Beta, spuse ea pe un ton caustic. Legea betană e foarte înţeleaptă şi limpede în privinţa clonilor. Doar tradiţia barrayarană e depăşită în problema asta. Barrayaranii ăştia! Pronunţă cuvântul ca pe o sudalmă. Nu s-au obişnuit să accepte toate variantele tehnologice legate de reproducerea umană. Iar dacă nu există o *tradiţie,* continuă ea, rostind cuvântul cu un aer de dispreţ, la fel ca Bothari-Jesek, oamenii de aici nu ştiu cum să reacţioneze.

— Dar pentru dumneavoastră, ca betană, eu ce sunt? întrebă Mark, fascinat şi temător.

— Ori fiu al meu, ori fiu de gradul doi, răspunse ea fără ezitare. Nerecunoscut, dar ales de mine drept moştenitor.

— Acestea sunt categorii recunoscute legal în lumea dumneavoastră?

— Desigur. Dacă aş fi cerut *eu însămi* să fii clonat după Miles, după ce aş fi obţinut aprobare pentru asta, bineînţeles, atunci ai fi fost pur şi simplu fiul meu. Dacă Miles, ca adult, ar fi făcut acelaşi lucru, atunci el ar fi fost părintele tău legal şi eu aş fi fost mama ta de gradul doi şi aş fi avut faţă de tine drepturi şi obligaţii echivalente cu acelea ale unei bunici. Evident, legal vorbind, Miles nu era adult pe vremea când ai fost clonat, iar naşterea ta nu a fost aprobată. Dacă ai fi încă minor, eu şi Miles am merge la un judecător, iar tutela asupra ta ar fi stabilită de acesta, în ideea de a-ţi apăra interesele şi a-ţi asigura protecţie.

Potrivit legilor betane sau barrayarane, nu mai eşti minor. Oftă. Termenul pentru stabilirea tutelei a expirat. S-a dus. Moştenirea proprietăţii va fi foarte greu de stabilit din cauza neclarităţilor legii barrayarane. La momentul potrivit, Aral va discuta cu tine prevederile legii curente sau, mai curând, absenţa lor. Asta, făcând abstracţie de legăturile sentimentale dintre noi.

— Există aşa ceva? întrebă Mark precaut.

Temerea lui că această femeie va scoate o armă şi-l va ucide sau se va arunca asupra lui într-un acces neaşteptat de afecţiune maternă părea să se risipească. Nu-i rămăsese decât să interpreteze misterul exprimat cu glas rece de Contesă.

— Există, deşi rămâne de văzut care sunt acestea. Aş vrea, totuşi, să înţelegi un lucru. În trupul tău au ajuns jumătate din genele mele, iar genomul[1] meu egoist e programat din punct de vedere evoluţionist să-şi caute copiile. Cealaltă jumătate e copiată după omul pentru care am cea mai mare admiraţie, de aceea situaţia mă atrage de două ori mai mult. Rezultatul acestei combinaţii artistice, ca să zic aşa, mă fascinează.

Exprimată astfel, situaţia părea să aibă un înţeles logic, pierzându-şi din aerul ameninţător. Descoperi că nodul din gât dispare şi gâtlejul i se descleştează. Simţi din nou că-i este foame, senzaţie pe care n-o încercase de când părăsise orbita planetară.

— Problema e că relaţia dintre noi doi nu are nicio legătură cu sentimentele tale faţă de Barrayar. Acesta e domeniul lui Aral, iar el va trebui să-şi susţină punctele de vedere. Deocamdată, lucrurile sunt confuze, cu excepţia unuia. Atâta vreme cât te afli aici, vei rămâne tu însuţi, fratele geamăn mai tânăr al lui Miles. În niciun caz imitaţie sau înlocuitor. Prin urmare, cu cât te vei deosebi mai mult de Miles chiar de la început, cu atât mai bine.

— A, exact ce doream, spuse Mark pe nerăsuflate.

— Bănuiam că ai înţeles acest amănunt. Foarte bine, deci suntem de acord. Dar chiar şi strădania de a fi cu totul altfel decât Miles poate duce la apariţia unei imitaţii pe dos. Eu vreau să ştiu exact cine e Mark.

— Doamnă… nu ştiu.

---

[1] Termen din genetică, semnificând un set haploid de cromozomi (n. tr.).

În efortul lui de a fi cinstit răzbătu o nuanţă de suferinţă sufletească.

Contesa îl urmări atent, atotcunoscătoare.

— Vei avea prilejul s-o dovedeşti, îl linişti ea. Miles… vroia să te ştie aici, înţelegi? Avea intenţia de a te familiariza cu lumea noastră. Îşi imagina cum te va învăţa să călăreşti, spuse ea şi încercă să-şi ascundă tulburarea.

— Când eram la Londra, Galen a încercat să mă înveţe, îşi aminti Mark. Era îngrozitor de scump, iar eu nu făceam mari progrese şi, în cele din urmă, mi-a zis să evit caii dacă voi ajunge în Barrayar.

— Da?! exclamă ea, şi se lumină la chip. Hmm. Vezi tu, Miles are… nutrea idei romantice, specifice copiilor singuri la părinţi, în legătură cu fraţii mai mici. Eu am un frate, deci nu mă las sedusă de asemenea iluzii. Făcu o pauză, aruncă o privire în jur, se aplecă spre el cu un aer secretos şi-i spuse cu voce scăzută: Ai un unchi, o bunică şi doi veri pe Colonia Beta, care-ţi sunt rude la fel ca mine, Aral sau vărul tău Ivan de pe Barrayar. Nu uita, ai de ales între mai multe soluţii. Eu am dat un fiu Barrayarului. Şi am privit neputincioasă cum vreme de douăzeci şi opt de ani Barrayar a încercat să-l distrugă. Poate că până la urmă a obţinut ce-a dorit.

— Dar Ivan nu-i aici, nu-i aşa? întrebă Mark înspăimântat şi pierzând firul discuţiei.

— Nu stă la reşedinţa Vorkosigan, dacă asta te interesează. E la Vorbarr Sultana, detaşat la Cartierul general al Serviciului Secret Imperial. Poate… şi ochii îi sclipiră găsind o idee salvatoare, poate te duce el prin locurile pe care ar fi vrut Miles să ţi le arate.

— S-ar putea ca Ivan să nu fi uitat ce i-am făcut în Londra, tresări Mark.

— Are să-i treacă, profeţi Contesa cu convingere. Trebuie să recunosc, lui Miles i-ar fi plăcut să şocheze lumea cu prezenţa ta.

O trăsătură moştenită pe linie maternă, evident.

— Am trăit aproape trei decenii pe Barrayar, reflectă ea. Am făcut eforturi enorme. Şi încă mai sunt multe de realizat. Până şi Aral, care are o voinţă remarcabilă, a cam obosit. Pesemne că

nu vom reuşi totul în decurs de o singură generaţie. În fine... după părerea mea, a sosit vremea schimbării gărzii.

Mark îndrăzni în sfârşit să se relaxeze, rezemându-se de spătarul fotoliului şi începând să fie atent la vorbele ei, în loc să stea încordat şi temător. Un aliat. Se părea că-şi găsise un aliat, deşi încă nu înţelegea motivul. Galen nu-i acordase prea mare atenţie Contesei Cordelia Vorkosigan, întrucât era obsedat de vechiul său duşman, Măcelarul. Se vădea acum că Galen o subestimase grav pe Contesă. Ea supravieţuise treizeci de ani aici; oare el va fi în stare? Pentru prima oară, acest lucru părea posibil.

Se auziră bătăi uşoare în uşile duble care dădeau spre hol. După ce Contesa răspunse, ele se întredeschiseră, iar un bărbat băgă capul înăuntru şi-i adresă un zâmbet încordat.

— Acum pot intra, dragă doamnă căpitan?

— Da, cred că da, spuse Contesa Vorkosigan.

Bărbatul intră şi închise uşile în urma sa. Mark îşi pierdu glasul; înghiţi în sec şi începu să respire precipitat, părându-i-se înspăimântător de greu să-şi controleze emoţia. *Nu* voia să leşine în faţa acestui om. Ori să verse. Oricum, nici nu avea ce. Era el, neîndoielnic, Primul-Ministru, Amiralul Conte Aral Vorkosigan, fost Regent al Imperiului Barrayaran şi dictator de facto peste trei lumi, cuceritor al Komarrului, geniu militar, torţionar, dement, având însuşiri imposibil de multe pentru a fi reprezentate de omul firav care înainta acum spre Mark.

Studiase imagini video filmate la diferite vârste; pesemne nici nu era chiar atât de ciudat că primul gând coerent care-i veni în minte suna: *Arată mai bătrân decât mă aşteptam.* Contele Vorkosigan era cu zece ani mai în vârstă decât soţia lui, însă arăta cu douăzeci sau treizeci de ani mai bătrân. Scund pentru un barrayaran, avea aceeaşi statură ca şi Contesa. Trăsăturile feţei ridate îi erau pline, trădând hotărâre. Purta pantaloni verzi de uniformă, fără haină, ci doar cămaşa de culoare crem cu mânecile lungi suflecate şi desfăcută la guler, ceea ce nu reuşea nicidecum să-i dea un aer degajat şi neoficial. O dată cu intrarea lui în cameră se instaurase o atmosferă de încordare sufocantă.

— Elena s-a instalat, anunţă Contele Vorkosigan, aşezându-se alături de Contesă. Luă o atitudine deschisă, ţinându-şi mâinile

pe genunchi, dar nu se rezemă de spătar. Nu era pregătită să retrăiască amintirile pe care le-a răscolit vizita de acum. E foarte tulburată.

— Mă duc să vorbesc şi eu câteva lucruri cu ea, promise Contesa.

— Foarte bine. Contele îl privi cercetător pe Mark. Mirat? Cu repulsie? Ei bine? Diplomatul cu experienţă, care reuşise să convingă trei planete să pornească pe calea progresului, rămase mut, stânjenit, de parcă n-ar fi fost în stare să i se adreseze direct lui Mark. Se întoarse în schimb spre soţie şi-o întrebă: *El* a trecut drept Miles?

O umbră de ironie amară apăru pentru o clipă în ochii Contesei.

— S-a mai îngrăşat de atunci, spuse ea cu blândeţe.

— Înţeleg.

Tăcerea se prelungi, devenind apăsătoare.

— Dacă ne-am fi întâlnit mai demult, sarcina mea era să vă ucid, spuse Mark pe neaşteptate.

— Da. Ştiu.

Contele Vorkosigan se aşeză mai comod şi abia acum îşi îndreptă privirea spre Mark.

— M-au silit să exersez circa douăzeci de metode de ucidere, până când ajunsesem să le şi visez, dar cea dintâi trebuia să fie aplicarea unui plasture cu o toxină paralizantă care, la autopsie, ar fi dovedit că moartea se datorase unei insuficienţe cardiace. Trebuia să rămân singur cu dumneavoastră şi să vi-l lipesc pe orice porţiune a corpului. Pentru o otravă ucigătoare, acţiona ciudat de lent. Urma să aştept douăzeci de minute, asistând la moartea dumneavoastră, fără să dau de înţeles că n-aş fi Miles.

Contele zâmbi sumbru.

— Pricep. O răzbunare bine gândită. Foarte artistică. Ar fi dat rezultate.

— Iar în postura de Conte Vorkosigan, fusesem instruit să încerc acapararea Imperiului.

— Orice asemenea încercare ar fi dat greş. Ser Galen anticipase această situaţie. El dorea de fapt doar haosul provocat de eşecul unei astfel de acţiuni, pentru ca de el să

profite Komarrul, răsculându-se. Tu ai fi fost doar un alt Vorkosigan sacrificat.

Contele redevenise stăpân pe situaţie, analizând cu un aer profesional aceste uneltiri groteşti.

— Raţiunea întregii mele existenţe era să vă ucid. Acum doi ani mă simţeam pe deplin pregătit s-o fac. L-am suportat atâţia ani pe Galen doar având acest scop în minte.

— Nu pune la inimă, îl sfătui Contesa. Majoritatea oamenilor trăiesc fără să aibă nicio ţintă în viaţă.

— După ce planurile de complot au ajuns la urechile noastre, SecImp a adunat nenumărate documente despre tine. Ele cuprind perioada în care nu erai decât o sticlire de nebunie în ochii lui Galen până la momentul dispariţiei tale de pe Pământ, în urmă cu două luni. Dar în tot maldărul de documente privitoare la tine n-am descoperit niciun indiciu care să sugereze că ultima ta aventură de pe Întregul Jackson reprezenta vreo etapă a condiţionării la care ai fost supus pentru a încerca asasinarea mea. Aşa e?

În glas îi apăru o nuanţă de îndoială.

— Nu, răspunse Mark ferm. Am fost condiţionat suficient pentru a şti. E ceva ce nu poate trece nebăgat în seamă. Galen a făcut-o temeinic, asta nu poate fi negat.

— Nu sunt de acord, spuse Contesa Vorkosigan pe neaşteptate. Ceva anume te-a îndemnat să acţionezi astfel. Dar în niciun caz Galen.

Contele ridică sprâncenele întrebător.

— Regret, dar Miles e cauza, explică ea. Fără să vrea.

— Nu înţeleg, spuse Contele.

Mark nu-l contrazise.

— Eu am fost în preajma lui Miles doar câteva zile, pe Pământ.

— Nu cred că eşti pregătit să afli adevărul, dar tot ţi-l voi spune. Ai avut doar trei modele de la care ai putut învăţa să devii uman. Sclavii de trupuri din Întregul Jackson, teroriştii komarrani şi Miles. Te-ai lăsat *pătruns* de personalitatea lui. Îmi pare rău, dar Miles se crede cavaler rătăcitor. Un guvern care se respectă nu i-ar îngădui să posede nici măcar un briceag, ca să nu mai vorbim de o întreagă flotă spaţială. În felul acesta, când

ai fost obligat să alegi între două modele vădit dăunătoare şi un descreierat, ai hotărât să-l urmezi pe cel din urmă.

— Eu consider că Miles acţionează foarte raţional, obiectă Contele.

— Off! Contesa îşi îngropă faţa între palme, apoi reluă: Scumpule, discutăm despre un tânăr asupra căruia Barrayar a exercitat presiuni insuportabile, provocându-i atâta durere, încât şi-a căutat refugiul construindu-şi altă personalitate. Apoi a convins câteva mii de mercenari din galaxie să-l ajute pentru a-şi duce nebunia până la capăt şi, în plus, a păcălit Imperiul Barrayaran să plătească totul. Amiralul Naismith reprezintă infinit mai mult decât o identitate de împrumut, şi ştii bine asta. Recunosc, e un geniu, dar să nu-ndrăzneşti să-mi spui că e întreg la minte. Făcu o pauză. Ba nu. N-ar fi cinstit. Supapa de siguranţă a lui Miles funcţionează. Nu-mi va fi teamă pentru sănătatea lui mintală decât atunci când va renunţa la joaca de-a amiralul. E un număr extraordinar de mers pe sârmă. Îi aruncă o privire lui Mark. Şi, în acelaşi timp, aproape imposibil de imitat, sunt convinsă.

Mark îl considerase pe Miles mai curând perfect decât iresponsabil. Vorbele Contesei îi zdruncinau serios părerile.

— Forţa dendarii slujeşte ca braţ înarmat al SecImp pentru operaţiuni secrete, spuse Contele, părând şi el puţin tulburat. În unele cazuri, cu reuşite spectaculoase.

— Bineînţeles. Dacă n-ar fi aşa, nu l-aţi mai lăsa pe Miles să întreţină atâţia soldaţi, şi tocmai de aceea se străduieşte el să obţină doar succese. Vreau să spun că forţa dendarii n-are numai o funcţie oficială. Iar dacă s-ar întâmpla ca Miles să nu mai aibă nevoie de luptători, SecImp va găsi motive ca în decurs de un an să se debaraseze de ei. Iar voi veţi fi perfect convinşi că aţi acţionat cu deosebită înţelepciune.

Mark se întrebă de ce nu-l învinuiau. Îşi luă inima în dinţi şi-şi exprimă cu voce tare nedumerirea:

— De ce nu mă găsiţi vinovat pentru moartea lui Miles?

Din priviri, Contesa pasă întrebarea către soţul ei, care făcu un gest din cap şi răspunse. Pentru amândoi?

— Raportul lui Illyan arată că Miles a fost doborât de un soldat din trupele bharaputrane de securitate.

— Dar n-ar fi intrat în luptă dacă eu…

Contele Vorkosigan ridică o mână şi-l întrerupse:

— Dacă, în nechibzuinţa lui, n-ar fi vrut să fie acolo. Nu încerca să-ţi ascunzi adevăratele păcate asumându-ţi vinovăţii ce nu-ţi aparţin. Am pe conştiinţă prea multe greşeli cumplite ca să mă poţi înşela. Îşi privi vârfurile ghetelor. Am luat în calcul şi perspectivele de viitor. Atâta vreme cât tu şi Miles aveţi caractere total deosebite, copiii pe care-i vei zămisli îţi vor semăna din punct de vedere genetic. Probabil că fiul tău va aduce servicii mai mari Barrayarului decât tine.

— Doar pentru a perpetua sistemul impus de familia Vor, interveni Contesa Vorkosigan tăios. Un scop îndoielnic, scumpule. Sau te şi vezi drept bunic sfătos pentru copiii teoretici ai lui Mark, aşa cum a fost tatăl tău pentru Miles?

— Doamne păzeşte! mormăi Contele cu convingere.

— Fii atent la propria-ţi condiţionare. Se întoarse către Mark. Nenorocirea e că… îşi mută privirea de la el, apoi reveni, dacă nu reuşim să-l recuperăm pe Miles, vei avea de făcut faţă unei situaţii deloc simple. Mai curând unei sarcini. În cel mai fericit caz, va trebui să răspunzi de bunăstarea câtorva milioane de oameni din Districtul tău; tu vei fi Vocea lor în Consiliul Conţilor. E o misiune pentru care Miles a fost pregătit practic de la naştere; nu cred că putem trimite în Consiliu un înlocuitor instruit în pripă.

Sigur că nu, aşa e.

— Nu cred, repetă gânditor Contele. În situaţia asta m-am aflat şi *eu.* Până la unsprezece ani am fost rezervă, nu moştenitor. Recunosc, după moartea fratelui meu mai mare, iureşul evenimentelor mi-a schimbat destinul. În cursul războiului purtat de Yuri cel Turbat, am căutat să ne răzbunăm cu orice chip. Când mi-am revenit şi am reuşit să privesc din nou în jur cu ochi limpezi, mă identificasem cu ideea că într-o bună zi voi deveni Conte. Cu greu mi-am putut închipui că acea zi avea să vină peste cincizeci de ani. Mark, s-ar putea ca şi tu să ai în faţă ani mulţi de studiu şi pregătire. Dar e posibil ca titlul de Conte să-ţi pice în braţe şi mâine.

Contele avea şaptezeci şi doi de ani, fiind considerat de vârstă medie după standardele galactice, dar bătrân pentru

aridul Barrayar. Contele Aral nu se menajase deloc; se putea spune că era spre sfârşitul vieţii? Tatăl lui, Contele Piotr, depăşise cu douăzeci de ani această vârstă, ceea ce pentru unii însemna o viaţă întreagă.

— Barrayar ar accepta vreodată un clon drept moştenitor? întrebă el nelămurit.

— Cum să spun, e cam târziu să schimbăm legislaţia. Cazul tău ne va pune la grea încercare. Cu un efort de voinţă, le-am putea băga pe gât şi o asemenea lege.

Mark nu se îndoi de reuşita unei astfel de acţiuni.

— Până nu rezolvăm misterul criocamerei dispărute, cred că e prematur să declanşăm un război juridic. Deocamdată, versiunea publică e că Miles e plecat în misiune, iar tu ai venit în vizită pentru prima oară. Ceea ce nu-i departe de adevăr. Ar fi inutil să precizez că detaliile rămân secrete.

Mark îşi exprimă acordul prin gesturi din cap şi simţi că ameţeşte, apoi întrebă:

— Dar e obligatoriu să procedaţi astfel? Să presupunem că eu n-aş fi fost creat, iar Miles ar fi căzut în misiune. Atunci v-ar fi moştenit Ivan Vorpatril.

— Exact, iar Casa Vorkosigan, după unsprezece generaţii de descendenţi direcţi, ar înceta să existe, spuse Contele.

— Şi ce importanţă ar avea?

— N-ar fi cazul să se întâmple astfel. Tu exişti. Adevărul e… că din totdeauna am vrut ca fiul Cordeliei să-mi fie moştenitor. Te rog să reţii, judecând după standarde obişnuite, e vorba de proprietăţi însemnate.

— Credeam că majoritatea pământurilor ancestrale s-au scufundat în beznă după ce Vorkosigan Vashnoi a fost distrus.

Contele ridică din umeri.

— Unele au rămas intacte. Reşedinţa aceasta, de pildă. Dar moştenirea mea nu se compune doar din proprietăţi; aşa cum bine a spus Cordelia, ea reprezintă o sarcină care-ţi va răpi tot timpul. Dacă-ţi permitem să emiţi pretenţii la moştenire, atunci va trebui să răspunzi pretenţiilor impuse de ea.

— Puteţi păstra totul, spuse Mark pe un ton sincer. Sunt gata să semnez orice act de renunţare.

Contele se crispă.

— Socoteşte-le drept orientări generale, Mark, îl îndemnă Contesa. Unii dintre oamenii pe care-i vei cunoaşte se vor gândi bine la aceste probleme. Trebuie să fii conştient şi de lucrurile care nu se rostesc.

Contele căzu pe gânduri, lăsând chiar impresia că uitase să respire. Când ridică din nou privirea spre Mark, pe chipul său apăru un aer înspăimântător de grav.

— Adevărat. Şi, în afară de lucrurile cărora nu li se spune pe nume, există unele de nespus. Trebuie să fii prevenit asupra acestui aspect.

Lucruri atât de tăinuite, încât nici Contele Vorkosigan nu cuteza să le rostească.

— Şi acum? întrebă Mark precaut.

— Există o falsă teorie a descendenţei, una dintre cele şase linii posibile, care mă pune în situaţia de a moşteni Imperiul Barrayar în cazul că Împăratul Gregor moare fără să lase urmaşi.

— Da, spuse Mark pierzându-şi răbdarea, ştiam asta. Complotul pus la cale de Galen avea în vedere exploatarea acestui aspect juridic. Dumneavoastră, apoi Miles, apoi Ivan.

— Ei bine, acum lucrurile stau puţin altfel: eu, Miles, tu, şi abia la urmă Ivan. Iar pentru moment, Miles e ca şi mort. Asta mă plasează doar pe mine între voi şi ţintă. Iar tu nu mai eşti o imitaţie a lui Miles, pentru că ai drepturi depline.

— Asta-i o *minciună!* explodă Mark. Ideea e mai nebunească decât aceea că voi deveni Contele Vorkosigan!

— Să nu uiţi asta, îl sfătui Contesa. Ţine minte şi nici măcar să nu laşi impresia că gândeşti altfel.

Am nimerit printre nebuni.

— Dacă te abordează cineva şi în cursul discuţiei atinge acest subiect, te rog să ne informezi neîntârziat pe mine, pe Cordelia sau pe Illyan, adăugă Contele.

Mark se trăsese tot mai înapoi în fotoliu.

— Am înţeles…

— Dragul meu, îl sperii, constată Contesa.

— În *această* privinţă paranoia reprezintă cheia pentru a rămâne sănătos, spuse cu durere în glas Contele. Îl urmări o

clipă în tăcere pe Mark. Pari obosit. Te vom conduce în camera ce ţi s-a rezervat. După ce te speli, te poţi odihni.

Se ridicară. Mark îi urmă în hol. Contesa făcu semn cu capul către o arcadă care ducea pe sub scările arcuite.

— Eu o să merg cu liftul, s-o văd pe Elena.

— Prea bine, aprobă Contele.

Vrând-nevrând, Mark îl urmă pe scări. După două paliere, îşi dădu seama cât de ieşit din formă era. Când ajunseră la etajul doi, gâfâia la fel ca bătrânul Conte, care pornise deja pe holul de la etajul trei.

— Sper că nu mă instalaţi în camera lui Miles?! spuse Mark oarecum îngrozit.

— Nu, dar mi-a aparţinut în copilărie.

Probabil înainte de moartea fratelui mai mare. Camera celui de-al doilea fiu. Ideea era la fel de descurajantă.

— Acum e o simplă cameră de oaspeţi.

Contele deschise uşa din lemn masiv. Un interior însorit. Mobilă lucrată manual, evident, având o vârstă greu de precizat şi enorm de scumpă, care includea un pat şi dulapuri; total nepotrivită, alături de tăblia sculptată a patului se găsea o consolă pentru reglarea intensităţii luminii şi deschiderea automată a ferestrelor.

Mark se uită peste umăr şi întâlni privirea profund întrebătoare a Contelui. Era infinit mai stânjenitoare decât privirea luptătorilor dendarii care voia să comunice „Te-Iubesc-Naismith”. Îşi duse palmele la faţă şi scârţâi:

— Miles nu-i aici!

— Ştiu, spuse contele încet. Căutam… propria-mi viaţă, aşa cred. A Cordeliei. A ta.

Dintr-o obligaţie care nu-i făcea prea multă plăcere, Mark îl privi pe Conte, căutându-se pe sine. Nu mai era sigur. Culoarea părului; el şi Miles aveau părul negru, la fel ca Amiralul Vorkosigan în imaginile din tinereţe pe care le văzuse pe video. Teoretic, ştiuse că Aral Vorkosigan era fiul mai tânăr al Generalului Conte Piotr Vorkosigan, însă acel frate mai în vârstă murise cu şaizeci de ani în urmă. Rămase uimit că actualul Conte avea o ţinere de minte atât de precisă, ori poate făcea din asta o legătură cu sine. Ciudat şi înspăimântător. *Urma să-l ucid*

pe acest om. Aş putea încă s-o fac. Nu se fereşte câtuşi de puţin.

— Oamenii dumneavoastră de la SecImp nu mi-au administrat fast-penta. Chiar nu vă temeţi deloc că aş putea fi încă programat să vă asasinez?

Ori Mark părea să nu mai constituie o ameninţare?

— M-am gândit că ţi-ai ucis deja modelul patern. Ce alt catarsis ţi-ar mai trebui?

Pe faţa Contelui apăru o grimasă de uimire.

Mark îşi aminti privirea mirată a lui Galen când fasciculul disruptorului nervos îl izbise în plină figură. Mark îşi închipui că nu l-ar surprinde expresia de pe faţa lui Aral Vorkosigan dacă ar fi lovit de moarte.

— După cum a descris Miles scena încăierării, rezultă că tu i-ai salvat viaţa, spuse Contele. Încă de acum doi ani, când te aflai pe Pământ, ai ales de partea cui eşti. Foarte convingător. Mark, mă tem de tot felul de fapte pe care le-ai putea comite, dar că mă vei ucide, în niciun caz. Nu-l urăşti pe fratele tău aşa cum îţi închipui. Departe de asta, după opinia mea.

— Progenitor. Nu frate, îl corectă Mark cu o răceală care nu admitea replică.

— Eu şi Cordelia suntem progenitorii tăi, rosti Contele cu fermitate.

Pe faţa lui Mark apăru imediat o expresie de respingere.

Contele ridică din umeri.

— Noi l-am făcut pe Miles să fie aşa. Probabil că-i înţelept din partea ta să te arăţi reticent. Poate că nici noi nu suntem destul de buni pentru tine.

În golul stomacului simţi un fior provocat de o dorinţă cumplită, ţinută în frâu de o spaimă la fel de îngrozitoare. Progenitori. *Părinţi.* Nu era sigur c-ar mai fi vrut să-şi regăsească părinţii la vârsta asta. Erau personaje care-l copleşeau. În apropierea lor se vedea şters, mărunţit ca sticla pisată, anihilat. Dintr-o dată îl cuprinse dorinţa ciudată de a se afla din nou în prezenţa lui Miles. Cineva de statura şi vârsta lui, cu care să poată discuta.

Contele aruncă o nouă privire în dormitor:

— Pym trebuia să-ţi fi aranjat lucrurile.

— Nici n-am. Doar hainele de pe mine… domnule.

Îi fusese imposibil să-şi reprime dorinţa de a adăuga nuanţa de respect.

— Dar ar trebui să ai şi alte obiecte de îmbrăcăminte!

— Cele pe care le-am adus de pe Pământ au rămas într-un vestiar de pe Escobar. Şi cum taxa plătită acoperea o perioadă limitată, probabil că hainele mi-au fost confiscate.

Contele îl privi de sus până jos.

— Voi trimite pe cineva să-ţi ia măsurile pentru completarea garderobei. Dacă ne făceai o vizită în condiţii normale, trebuia să te scoatem în lume. Să te prezentăm prietenilor şi rudelor. Să faci un tur de oraş. Să dai testul de aptitudini, apoi să facem aranjamentele necesare pentru a-ţi continua studiile. Oricum ne vom ocupa de unele aspecte.

Şcoală? Ce fel? Pentru Mark, admiterea într-o academie militară barrayarană reprezenta o coborâre în iad. Puteau să-l silească?… Existau destule moduri de a se opune. Reuşise deja să scape de oferta de a folosi garderoba lui Miles.

— Dacă doreşti ceva, sună-l pe Pym prin intermediul consolei, îl sfătui Contele.

Servitori umani. Extrem de ciudat. Teama fizică care îl întorsese pe dos se risipea, fiind înlocuită de o nelinişte vagă şi generalizată.

— Mi-aţi putea da ceva de mâncare?

— O! Te rog, eu şi Cordelia te aşteptăm la masă peste o oră. Pym te va conduce în Salonul Galben.

— Îl găsesc şi singur. Cobor un etaj, o iau pe coridorul care merge spre sud, a treia uşă pe dreapta.

Contele ridică sprâncenele a mirare.

— Corect.

— V-am studiat, înţelegeţi?

— Nicio problemă. Şi noi te-am studiat. Toţi suntem cu lecţiile la zi.

— Şi-n ce constă testul?

— Aha, tocmai aici e necazul. Nu-i un test. E cât se poate de real.

Şi moartea-i reală.

— Îmi pare rău, spuse Mark fără să-şi dea seama.

Pentru Miles? Pentru sine? Încă nu ştia.

Contele părea să fi rămas pe gânduri; în colţul gurii apăruse umbra unui zâmbet ironic.

— Cum să spun… ciudat, dar, într-un fel, fiind conştient că situaţia e cât se poate de proastă, mă simt uşurat. Înainte, când Miles lipsea şi nimeni nu avea idee unde se află şi ce face, senzaţia de haos se amplifica. Măcar de data asta putem fi siguri că nu are cum să dea de belele mai mari.

Făcând un gest scurt din mână, Contele plecă, fără a mai intra în cameră după Mark, fără a-l sâcâi în niciun fel. Într-o singură fracţiune de secundă, lui Mark îi trecură prin minte trei modalităţi de a-l ucide. Pregătirea pentru o asemenea acţiune părea să se afle la distanţă de secole. Şi, în orice caz, acum era cu totul ieşit din formă. Urcarea scărilor îl epuizase. Făcu vânt uşii să se închidă şi, prăbuşindu-se pe patul cu tăblia sculptată, începu să tremure de frustrare.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Din dorinţa evidentă de a-i îngădui lui Mark să-şi revină după atâtea salturi spaţiale, în primele două zile, Contele şi Contesa nu-i făcură niciun program. Şi, într-adevăr, cu excepţia meselor luate împreună într-o atmosferă destul de rece, Mark nu-l văzu deloc pe Contele Vorkosigan. Cutreieră prin casă şi grădină după pofta inimii, fără a fi urmărit vizibil, simţind doar când şi când prezenţa discretă a Contesei. Porţile erau păzite de gărzi înarmate; încă nu avea curajul să facă o încercare pentru a afla dacă, pe lângă sarcina de a interzice accesul persoanelor neautorizate, primiseră instrucţiuni să nu-i permită ieşirea.

Studiase Casa Vorkosigan, desigur, însă îi trebui câtva timp să se obişnuiască cu gândul că acum locuia în ea. Prin rafinament, părea cu totul altfel decât se aşteptase. Clădirea semăna cu un labirint, dar, în ciuda diferitelor antichităţi care o cotropiseră, toate ferestrele aveau geamuri armate, deosebit de rezistente, şi storuri automate, chiar şi cele situate la mare înălţime în bucătăria de la demisol. Semăna cu o cochilie, uriaşă, ce-i drept, destinată să protejeze, întrunind calităţi de palat/fortăreaţă/închisoare. Se putea adapta acestei carapace?

Toată viaţa am fost prizonierul cuiva. Vreau să fiu liber.

Noile haine sosiră în cea de-a treia zi. Contesa veni să-l ajute la despachetat. Lumina dimineţii şi aerul răcoros al toamnei timpurii se strecurau în dormitorul lui prin fereastra pe care, îndărătnic, o deschisese larg spre lumea necunoscută, plină de primejdii şi mistere.

Desfăcu un ambalaj care se afla pe un umeraş şi descoperi un costum într-un stil supărător de milităros, cu o tunică având gulerul înalt şi pantaloni cu vipuşcă cafenie cu argintiu, culorile Casei Vorkosigan, foarte asemănătoare cu livrelele purtate de oamenii Contelui, dar ceva mai strălucitoare la guler şi epoleţi.

— Ce-i cu ăsta? întrebă el bănuitor.

— A, cam ţipător, nu? spuse Contesa. E uniforma ta de stăpân mai mic al Casei Vorkosigan.

A lui, nu a lui Miles. Toate hainele erau croite cu generozitate de un computer care luase în calcul orice situaţie; îi pieri tot

cheful când se gândi cât de mult ar fi trebuit să mănânce pentru a nu mai încăpea în ele.

Văzând expresia de spaimă de pe faţa lui, Contesa îşi arcui buzele.

— Nu trebuie s-o porţi decât în două ocazii: dacă participi la o şedinţă a Consiliului Conţilor sau dacă mergi la ceremoniile prilejuite de aniversarea zilei de naştere a Împăratului. Ceea ce s-ar putea întâmpla; ambele vor avea loc peste câteva săptămâni. Avu un moment de ezitare şi-şi trecu degetele peste emblema familiei Vorkosigan, brodată pe gulerul tunicii. Ziua de naştere a lui Miles e la scurt timp după aceea.

Ei bine, oriunde s-ar fi aflat, Miles nu mai avea cum să îmbătrânească.

— Pentru mine, ziua de naştere e o noţiune inexistentă. Cum se cheamă procedeul prin care cineva este scos dintr-un replicator uterin?

— Când eu am fost extrasă din replicatorul *meu* uterin, părinţii l-au numit naştere, îi răspunse ea sec.

Era betană. Corect.

— Nici nu ştiu măcar când s-a întâmplat asta.

— Zău? Data e trecută în dosarul tău.

— Ce dosar?

— Fişa medicală din Bharaputra. N-ai văzut-o niciodată? Va trebui să-ţi dau un exemplar. E, cum să zic, o lectură fascinantă, care te umple de groază. Fiindcă tot veni vorba, ziua ta de naştere a fost pe data de şaptesprezece, luna trecută.

— Oricum, a trecut. Refăcu ambalajul şi băgă uniforma în adâncul dulapului. Nu contează.

— Ba contează când cineva sărbătoreşte existenţa noastră, protestă ea cu un aer binevoitor. Oamenii sunt singurele oglinzi în care ne putem vedea. Un teritoriu atotcuprinzător. Doar în oameni se regăsesc toate virtuţile şi păcatele. Ele nu există în stare liberă în univers. Iar detenţia solitară reprezintă o pedeapsă în orice cultură umană.

— Adevărat, recunoscu el, amintindu-şi starea de detenţie în care trăise până recent. Hmm.

Următorul costum pe care-l scoase din ambalaj se potrivea dispoziţiei lui din acele momente: absolut negru. Deşi la o

privire mai atentă se dovedi a avea exact aceeaşi croială ca uniforma de stăpân mai mic, emblema şi vipuşca fiind brodate discret, în locul firului sclipitor de argint folosindu-se mătase neagră, care contrasta cu ţesătura închisă.

— Ăsta-i pentru înmormântări, îl lămuri Contesa.

Vocea îi deveni brusc moale.

— A, făcu el şi, pricepând aluzia, îl ascunse repede în spatele uniformei.

Îşi alese în cele din urmă costumaţia care să-i aducă aminte cât mai puţin de militărie: pantaloni largi dintr-o stofă moale, ghete joase, fără catarame, întărituri de oţel ori alte decoraţiuni agresive, apoi o cămaşă şi o vestă, ambele în nuanţe închise de albastru, verde şi cafeniu roşcat. Crea senzaţia de costum, însă era extrem de bine făcut. Camuflaj? Hainele îl reprezentau pe omul care le purta, ori îl deghizau? De aceea, când ieşi din baie, unde se admirase, o întrebă pe Contesă:

— Semăn cu mine?

Ea dădu să râdă:

— O întrebare profundă, mai ales când e vorba de haine. Nici măcar eu nu i-aş putea găsi răspuns.

***

În cea de-a patra zi, la micul dejun apăru şi Ivan Vorpatril. Purta uniforma imperială de culoare verde, care-i punea în valoare statura bine făcută şi înaltă; prin prezenţa lui, Salonul Galben părea neîncăpător. Mark se făcu şi mai mic, parcă simţindu-se vinovat când prezumtivul lui văr îşi salută mătuşa cu un sărut cuviincios pe obraz şi unchiul cu o plecăciune politicoasă. Ivan înşfăcă o farfurie din dulap şi îngrămădi pe ea, într-un echilibru fragil, ouă, carne şi pâine îndulcită, jonglă cu o cană mare de cafea, agăţă un scaun cu piciorul şi se aşeză la masă faţă în faţă cu Mark.

— Bună, Mark, îl băgă el în seamă într-un târziu. Arăţi înfiorător. Când te-ai umflat în halul ăsta?

Îşi vârî în gură o bucată zdravănă de carne prăjită şi începu să molfăie.

— Îţi mulţumesc, Ivan, reuşi să se refugieze Mark într-un sarcasm nu tocmai convingător. După cum constat, tu nu te-ai schimbat deloc.

Ceea ce voia să însemne *în bine,* nădăjdui el.
În ochii căprui ai lui Ivan apăru o sclipire; dădu să spună ceva, se opri însă când, cu un ton rece şi dojenitor, mătuşa lui spuse:
— Ivan!
Mark socoti că nu se referea la faptul că nepotul vorbea cu gura plină, iar Ivan înghiţi înainte de a răspunde, nu lui Mark, ci Contesei:
— Cer scuze, mătuşă Cordelia. Dar din cauza lui încă mă sperie dulapurile şi alte unghere întunecoase şi neaerisite.
— Îmi pare rău, bolborosi Mark, ridicând din umeri. Însă ceva lăuntric se opunea terorii la care îl supunea Ivan, de aceea adăugă: L-am convins pe Galen să te răpească doar pentru a-l atrage pe Miles.
— Deci *a ta* a fost ideea.
— Şi încă bună. Miles a apărut imediat şi şi-a băgat gâtul în laţ pentru tine.
Ivan strânse din dinţi.
— Un obicei de care încă nu s-a dezbărat, din câte-am priceput, ripostă el pe un ton în care se amestecau blândeţea şi furia reţinută.
Venise rândul lui Mark să rămână mut. Şi totuşi, într-un anume fel, liniştea sosi ca o mângâiere. Ivan îl trata aşa cum merita. O mică pedeapsă de bun venit. Se simţi reînviind sub ploaia de vorbe dispreţuitoare, de parcă ar fi fost o plantă uscată de arşiţă. Provocarea aruncată de Ivan aproape că-i înseninase ziua.
— De ce-ai venit?
— N-a fost ideea mea, te rog să mă crezi, îl lămuri Ivan. Trebuie să te scot la plimbare. Să te mai aeriseşti.
Mark aruncă o privire spre Contesă, însă ea se întorsese spre soţul ei.
— Deja? întrebă ea.
— La cerere, spuse Contele Vorkosigan.
— Aha, făcu ea, parcă luminată.
În mintea lui Mark nu apăru însă nicio lumină; nu era cererea *lui.* Bine. Poate Ivan îi arată în drum şi câte ceva din oraş.
— Tocmai acesta-i scopul, spuse Contele, întrucât Ivan e ofiţer, nu va mai fi nevoie de gardă de corp.

De ce, pentru a vorbi fără ocolişuri? Proastă idee. Şi pe el cine-l va apăra de Ivan?

— Sper că se asigură perimetrul, zise Contesa.

— A, sigur.

Prin perimetru se înţelegea protecţia asigurată de persoane pe care nimeni nu le putea depista, nici măcar cei protejaţi. Mark se întrebă ce i-ar împiedica pe cei ce asigură perimetrul să-şi ia o zi liberă tocmai azi şi să susţină că fuseseră acolo, dar invizibili. Puteau scăpa basma curată cu o asemenea poveste, mai ales între crize, bănui el.

***

Locotenentul Lord Vorpatril avea propriul său vehicul de teren, descoperi Mark după micul dejun, un model sport numai email roşu. Împotriva voinţei lui, Mark se aşeză alături de Ivan.

— Gata, începu el cu glas nesigur. Încă mai vrei să-mi suceşti gâtul?

Ivan ţâşni cu automobilul pe poarta reşedinţei, intrând în traficul urban de la Vorbarr Sultana.

— Personal, da. Practic, nu. Am nevoie de toţi cei care mă pot ajuta să nu primesc postul unchiului Aral. Aş vrea ca Miles să fi avut doisprezece copii. Până acum putea, numai să fi vrut, aşa că, într-un fel, tu vii ca un dar ceresc. Dacă nu apăreai tu, aş fi fost numit moştenitor de drept. Şovăi, dar numai în exprimare, fiindcă trecu în mare viteză printr-o intersecţie, şerpuind pe lângă alte patru vehicule, cât pe ce să intre în coliziune cu ele, apoi întrebă: Miles e chiar mort? Unchiul Aral a fost destul de confuz când mi-a comunicat prin videocom. Nu mi-am dat seama dacă vorbea aşa din motive de securitate ori… Dar niciodată nu l-am văzut atât de rigid.

Traficul era mai aglomerat decât cel londonez şi, dacă aşa ceva era posibil, chiar mai dezordonat, sau ordonat potrivit unor reguli, între care cea de căpetenie era supravieţuirea celor mai bine adaptaţi. Mark se apucă strâns de marginile fotoliului şi-i răspunse:

— Habar n-am. A fost lovit în piept de o grenadă cu ace. Rău de tot, numai că nu l-a rupt în două.

Se păruse, ori pe faţa lui Ivan apăruse o expresie abia mascată de groază? Dacă ea fusese reală, aerul nepăsător se reinstalase aproape instantaneu.

— Ar fi nevoie de o instituţie de reanimare de mare clasă pentru a-i reface torsul cum se cuvine, continuă Mark. Cât priveşte creierul… nu se va şti decât după reanimare. *Iar atunci va fi oricum prea târziu.* Dar nu asta-i problema. Deocamdată, vreau să zic.

— Da, spuse Ivan cu o strâmbătură. Mare stângăcie s-a făcut acolo, înţelegi? Cum să-ţi scape din vedere?… Coti atât de brusc, încât automobilul se înclină pe o parte şi atinse pavajul cu caroseria, scoţând scântei, apoi înjură bine dispus către un camion pe pernă de aer care fusese cât pe ce să treacă prin portiera de pe partea lui Mark. Acesta din urmă se făcu una cu scaunul şi amuţi. Decât să moară, mai bine să lase conversaţia să se stingă; integritatea şi viaţa lui păreau să depindă de influenţa pe care o exercita asupra pilotului. Prima impresie pe care o avusese despre oraşul natal al lui Miles era că, până la căderea întunericului, jumătate din populaţie avea să piară în accidente rutiere. Sau poate doar cei aflaţi în calea lui Ivan, care făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade şi derapă lateral către un loc de parcare, luându-le faţa altor două vehicule de teren ai căror piloţi ochiseră acelaşi spaţiu, şi oprind atât de brusc, încât Mark abia reuşi să scape nevătămat din ciocnirea cu bordul.

— Castelul Vorhartung, anunţă Ivan cu un gest din cap şi cu o fluturare a mâinii în timp ce ţiuitul motoarelor se stingea. Consiliul Conţilor nu e în sesiune astăzi, aşa că muzeul e deschis pentru public. Deşi *noi* nu facem parte din marele public.

— Ce… impresionant, făcu Mark precaut, privind cu ochii mijiţi prin cupola transparentă.

Castelul Vorhartung îşi merita pe drept cuvânt numele, fiind o clădire uriaşă din blocuri de piatră puse unul peste altul şi ridicându-se din mijlocul unui pâlc de arbori, fără a avea trăsături distinctive, degajând însă un aer de vechime. Stătea cocoţat pe o stâncă, deasupra fluviului plin de praguri care traversa Vorbarr Sultana. Acum terenurile sale deveniseră un parc; în straturi ordonate, florile înfloreau în locurile unde

altădată oamenii şi caii târâseră maşini de asediu prin noroiul îngheţat, pregătindu-se de asalturi zadarnice.

— De fapt, ce rost are vizita asta? întrebă Mark.

— Trebuie să te întâlneşti cu cineva. Şi nu-s împuternicit să-ţi spun mai multe.

Ivan apăsă pe un buton, cupola se dădu în lături, şi coborî din vehicul. Mark îl urmă.

Fie că aşa plănuise, fie că o făcea din perversitate, Ivan chiar îl plimbă prin muzeul care ocupa o aripă a castelului şi era dedicat armelor şi armurilor Familiei Vor de pe Vremea Izolării. Fiind îmbrăcat în uniformă militară, Ivan beneficie de intrare liberă, dar, plin de solicitudine, plăti pentru Mark taxa de intrare care consta din câteva monede. Asta de ochii lumii, bănui Mark, fiindcă, după cum îi explică pe şoptite Ivan, membrii castei Vor puteau intra fără a plăti taxa. Nu se vedea niciun anunţ care să dea de înţeles aşa ceva. Dacă aparţineai familiei Vor, se presupunea că ştii.

Ori poate că asta era o jignire voalată pe care Ivan o aducea apartenenţei lui Mark la neamul Vor, sau la inexistenţa unei asemenea legături. Ivan făcea pe bădăranul clasei avute cu aceeaşi perfecţiune studiată cu care juca rolul de locotenent imperial, sau oricare altul ce i-ar fi fost impus de lumea în mijlocul căreia trăia. Adevăratul Ivan era mult mai ascuns, bănui Mark; ar face o mare greşeală să-i subestimeze şiretenia ori să-l ia drept nătâng.

Prin urmare, va întâlni un bărbat. Pe cine? Dacă era vorba de încă o anchetă a SecImp, de ce nu-l primise pe acest om în Casa Vorkosigan? Era cineva din guvern sau din Partidul Coaliţiei de Centru al Primului-Ministru, Contele Aral? Chiar şi aşa, de ce nu venise acesta la el? Puţin probabil ca Ivan să fi organizat un asasinat; în ultimii doi ani, Vorkosiganii l-ar fi putut lichida de nenumărate ori fără multă vâlvă. Poate i se înscena o *acuzare* pentru o presupusă crimă. Prin minte îi trecură idei şi mai înspăimântătoare de comploturi puse la cale împotriva lui, toate suferind de aceleaşi inevitabile metehne: deplina lipsă de motivaţie sau logică.

Rămase cu privirea aţintită îndelung la o panoplie încărcată cu perechi de spade aşezate într-o ordine cronologică pe un

perete, demonstrând evoluţia artei armurăriei din Barrayar de-a lungul ultimelor două secole, apoi se grăbi să i se alăture lui Ivan, în faţa unei casete în care erau expuse arme cu proiectile propulsate de explozivi chimici: puşti de mare calibru cu încărcarea pe la gura ţevii, care, după cum afirma notiţa de lângă ele, aparţinuseră cândva Împăratului Vlad Vorbarra. Gloanţele prezentau ciudăţenia de a fi fost turnate din aur, sfere masive, de mărimea pernuţei degetului mare al lui Mark. De la mică distanţă, forţa de lovire trebuie să fi fost egală cu aceea a unei cărămizi în cădere liberă de la înălţime. Pesemne că la distanţă mare gloanţele nu nimereau ţinta. Oare ce ţăran amărât sau scutier avusese nefericita misiune de a căuta şi recupera gloanţele? Sau, şi mai rău, de a le scoate din cadavre? Unele dintre bilele sclipitoare expuse erau turtite sau deformate şi, spre nespusa uimire a lui Mark, un alt anunţ îl informa pe vizitator că un anume glonţ pocit îl ucisese pe Lordul Cutare în cursul bătăliei de nu-ştiu-unde… „Extras din creierul lui” după deces, presupuse Mark. Sau speră. Pfui. Îl surprindea doar ideea că, înainte de a-l fixa pe o pernuţă, cineva se chinuise să cureţe sângele uscat de pe glonţul tras, îi dăduse aspectul înspăimântător şi setos de sânge pe care-l aveau diverse alte exponate. Scalpul tăbăcit şi conservat al Împăratului nebun, Yuri, de exemplu, pus la dispoziţia muzeului dintr-o colecţie particulară a clanului Vor.

— Lord Vorpatril.

Nu era o întrebare. Bărbatul care rostise aceste vorbe apăruse atât de discret, încât Mark nici nu-şi dăduse seama din ce direcţie venise. În floarea vârstei, cu un aer inteligent, era îmbrăcat la fel de discret; putea fi administratorul muzeului.

— Veniţi cu mine, vă rog.

Fără întrebări şi comentarii, Ivan porni în urma bărbatului, făcându-i semn lui Mark s-o ia înaintea lui. Încadrat astfel, Mark păşi în spatele omului, trăind un amestec de curiozitate şi iritare.

Trecură de o uşă purtând inscripţia „Accesul interzis”, pe care bărbatul o descuie cu o cheie obişnuită, încuind-o apoi la loc, urcară două etaje, după care merseră pe un coridor a cărui podea din lemn scoase ecouri sub paşii lor şi ajunseră într-o

încăpere care ocupa ultimul etaj al unui turn rotund situat la extremitatea clădirii. Cândva loc de pază, acum era mobilat ca birou, având montate ferestre obişnuite în locul vechilor crestături în zidul de piatră prin care se trăgea cu arcul. Înăuntru se afla un alt bărbat, aşezat pe un taburet şi privind gânditor la panta ce cobora spre fluviu şi la oamenii îmbrăcaţi în haine multicolore care se plimbau sau urcau potecile spre castel.

Era un individ cu păr negru, până în patruzeci de ani, cu tenul deschis, scos în evidenţă de îmbrăcămintea largă de culoare închisă căreia îi lipsea orice caracter pseudomilităros. Ridică ochii şi zâmbi către călăuză.

— Mulţumesc, Kevi.

Salutul conţinea în sine şi înţelesul că nu mai era nevoie de serviciile lui, fiindcă bărbatul făcu o uşoară plecăciune din cap şi ieşi.

Mark îl recunoscu abia după ce Ivan făcu un gest din cap şi spuse:

— Sire.

Împăratul Gregor Vorbarra. Drace! Uşa din spatele lui Mark era blocată de Ivan. Încercă să-şi stăpânească senzaţia de panică. La urma urmei, Gregor era doar un om, singur, evident neînarmat. Restul era… propagandă. Gogoşi. Iluzii. Cu toate acestea, inima începu să-i bată mai repede.

— Bună, Ivan, spuse Împăratul. Îţi mulţumesc c-ai venit. Ce-ar fi să admiri exponatele?

— Le-am mai văzut, răspunse Ivan laconic.

— Le mai vezi o dată.

Gregor făcu un gest scurt din cap către uşă.

— N-aş vrea să pun degetul pe rană, spuse Ivan, dar nu aduce cu Miles nici într-una din zilele lui bune. Şi, în ciuda aparenţelor, *a fost* pregătit cândva ca asasin. Nu credeţi că această întâlnire e prematură?

— Ei bine, îi răspunse Gregor moale, o să aflăm acum, nu? Mark, vrei să mă asasinezi?

— Nu, reuşi să îngaime el.

— Ai văzut, Ivan? Fă o plimbare. Îl trimit curând pe Kevi să te cheme înapoi.

Ivan făcu o grimasă de nemulţumire, iar Mark simţi că era dublată şi de o curiozitate nesatisfăcută. Plecă făcând o plecăciune în răspăr, care părea să însemne: *Fă după capul tău.*

— Aşa, Lord Mark, începu Gregor. Ce părere ţi-ai făcut despre Vorbarr Sultana?

— Mi-a trecut cam repede prin faţa ochilor, spuse Mark precaut.

— Doamne păzeşte, să nu spui că l-ai lăsat pe *Ivan* să conducă?!

— N-am ştiut că aveam de ales.

Împăratul râse.

— Ia loc.

Îi făcu semn lui Mark să se aşeze pe scaunul de lucru de la consola de comunicaţii; în rest, încăperea de dimensiuni reduse era sărăcăcios mobilată, iar hărţile şi stampele antice cu scene militare care acopereau mai toţi pereţii erau lucruri de care muzeul din clădire se putea lipsi.

În vreme ce-l privi cercetător pe Mark, zâmbetul Împăratului se şterse, lăsând loc aerului gânditor de la început. Asta-i reaminti lui Mark de felul în care îl măsurase şi Contele Vorkosigan, cu acea expresie care voia să spună: *Tu cine eşti?* Doar că Împăratul nu dovedea aceeaşi încordare nesăţioasă.

— E biroul dumneavoastră? întrebă Mark, aşezându-se cu fereală pe scaunul rotativ.

Camera părea mică şi austeră pentru a fi aşa ceva.

— Unul dintre ele. Întregul complex de aici e ticsit cu diferite birouri, câteva plasate în cotloanele cele mai neaşteptate. Contele Vorvolk are unul în fosta temniţă. Nici n-are loc să respire. Eu îl folosesc pe acesta drept refugiu personal când particip la întrunirile Conţilor sau când am alte probleme.

— Şi eu trec drept problemă? Ca să nu spun plăcere, în niciun caz. E vorba de ceva personal, sau oficial?

— Şi când scuip o fac în mod oficial. Pe Barrayar, aceste două aspecte nu se separă cu una cu două. Miles a... fost..., lui Gregor i se împletici limba când trebui să aleagă timpul trecut, într-o ordine nu prea limpede, un egal al castei de care aparţin; ofiţer în slujba mea; fiul unei oficialităţi extrem de importante, dacă nu chiar supreme, şi prieten apropiat de aproape o viaţă.

Moştenitor al titlului de Conte al Districtului. Iar Conţii reprezintă mecanismul prin care un singur om, şi spunând acestea se bătu cu palma peste piept, se înmulţeşte cu şaizeci, iar apoi cu cine ştie cât. Conţii sunt ofiţerii secunzi ai Imperiului, iar eu, căpitan. Sper c-ai înţeles că nu *eu* sunt Imperiul. Un imperiu nu înseamnă doar geografie. Imperiul acesta e o societate. Multitudinea, întregul organism – în ultimă analiză, până la ultimul supus – *acesta* e Imperiul. Din care eu sunt doar o părticică. O piesă ce poate fi înlocuită, fiindcă tot veni vorba – ai observat în muzeu scalpul unui unchi îndepărtat de-al meu?

— Mda. Era expus într-un loc foarte vizibil.

— Aici se află sediul Consiliului Conţilor. Punctul de sprijin al pârghiei se poate crede de neînlocuit, însă fără pârghie nu reprezintă nimic. Yuri Nebunul a uitat asta. Eu nu. Contele Districtului Vorkosigan e un alt element important. Dar de asemenea înlocuibil.

Făcu o pauză.

— Un ochi dintr-un… lanţ, interveni Mark circumspect, pentru a arăta că ascultase cu atenţie.

— Un ochi dintr-o cămaşă de zale. Dintr-o reţea. Prin urmare, un punct slab nu se dovedeşte fatal. Pentru a produce un adevărat dezastru, ar trebui să cedeze mai multe în acelaşi timp. Cu toate astea, e nevoie de cât mai multe legături rezistente şi trainice, evident.

— Desigur.

De ce te uiţi la mine?

— Aşa e. Spune-mi ce s-a întâmplat pe Întregul Jackson. Aşa cum ai văzut tu lucrurile.

Gregor se îndreptă de spate, îşi fixă călcâiul în podea şi-şi încrucişă picioarele încălţate cu bocanci, simţindu-se comod şi găsindu-şi echilibrul ca un corb pe o ramură.

— Ar trebui să încep cu ceea ce s-a petrecut pe Pământ.

— Eşti liber s-o faci.

Zâmbetul fugar şi relaxat îi dădu de înţeles că avea la dispoziţie timp berechet şi că relatarea lui se va bucura de toată atenţia.

Şovăitor, Mark începu să-şi depene povestea. Gregor îi puse puţine întrebări, dar revelatoare, intervenind doar când Mark nu

reuşea să descâlcească porţiunile mai dificile. Curând Mark îşi dădu seama că Gregor nu dorea să afle doar simple fapte. Se vedea că studiase deja raportul lui Illyan. Împăratul vroia să afle cu totul altceva.

— Nu pot pune la îndoială bunele tale intenţii, spuse Gregor la un moment dat. Chestia cu transplantul de creier e o încercare groaznică. Dar înţelegi, sper, că efortul şi raidul tău n-au făcut o gaură-n cer. Casa Bharaputra are să măture geamurile sparte şi-o să-şi vadă în continuare de treabă.

— Dar asta nu se poate spune şi despre cei patruzeci şi nouă de cloni, nu se dădu bătut Mark. Toată lumea afirmă acelaşi lucru: „Nu pot face totul, aşa că mai bine o las baltă.” Şi aşa se şi întâmplă. Iar treburile continuă la nesfârşit. În fine, dacă aş fi reuşit să mă întorc via Escobar, aşa cum plănuisem de la început, aş fi stârnit mai multă vâlvă. Casa Bharaputra ar fi încercat probabil să solicite în mod legal returnarea clonilor, iar în cazul ăsta, lucrurile *chiar* ar fi devenit de notorietate publică. M-aş fi îngrijit personal de asta. Chiar dacă m-aş fi aflat într-o închisoare de pe Escobar. Iar acolo, Casa Bharaputra n-ar fi reuşit cu niciun chip să mă atingă în vreun fel. Şi poate… poate stârneam şi interesul altora faţă de o asemenea problemă.

— Aha! exclamă Gregor. Un tur de forţă care să atragă atenţia.

— Nu un tur de forţă, protestă Mark fără convingere.

— Iartă-mă. N-am vrut să dau de înţeles că strădania ta a fost inutilă. Dimpotrivă. La urma urmei, ai avut o strategie coerentă care a ţinut seama de toate elementele.

— Da, numai că ea s-a dus pe apa sâmbetei imediat ce luptătorii dendarii mi-au scăpat de sub control. Asta s-a întâmplat când au aflat cine sunt.

Retrăind sentimentul de neputinţă, deveni melancolic.

La insistenţele lui Gregor, Mark povesti circumstanţele morţii lui Miles, gafa prin care se pierduse criocamera, eforturile zadarnice de a o recupera şi umilitoarea expulzare din spaţiul local jacksonian. Se trezi dând la iveală gânduri pe care-ar fi preferat să le ţină pentru sine, însă… Gregor aproape că-l făcu să se simtă în largul lui. Cum reuşea asta? Purtarea blândă şi discretă prin care ştergea diferenţele dintre el şi Mark ascundea

calităţi desăvârşite de conducător. Cu o febrilitate care-l făcu să devină pe alocuri incoerent, Mark descrise incidentul cu Maree şi perioada de rătăcire petrecută în detenţia solitară, apoi starea de agitaţie dispăru treptat şi sfârşi într-o muţenie stângace.

Căzând pe gânduri, Gregor se încruntă şi rămase o vreme tăcut. La naiba, Împăratul tăcuse tot timpul!

— Mark, am impresia că-ţi subapreciezi puterile. Ai fost pus la încercare în bătălie şi-ai dat dovadă de curaj. Eşti în stare să preiei iniţiativa şi ai îndrăzneală. Nu-ţi lipseşte inteligenţa, ci, uneori, informaţia. Nu-i un început rău pentru a-ţi dezvolta calităţile necesare unuia care va deveni Conte. Într-o bună zi.

— Niciodată. Nu vreau să fiu Conte de Barrayar, protestă retoric Mark.

— Ar putea fi un prim pas pentru a ajunge împărat, spuse Gregor sugestiv, arborând un zâmbet delicat.

— Ba nu! Ar fi şi mai rău. M-ar mânca de viu. Scalpul meu şi-ar găsi locul în colecţia de la parter.

— Tot ce se poate. Zâmbetul lui Gregor se stinse. Da, şi eu m-am întrebat adesea cum o să sfârşească părţile anatomiei mele. Şi cu toate acestea, înţeleg că erai dispus să încerci, nu mai departe de acum doi ani. Inclusiv titlul de Conte al lui Aral.

— Da, să mimez. Acum vă referiţi la realităţi. Nu la imitaţii. *Iar eu sunt o imitaţie, nu ştiai?* Eu doar am studiat aparenţele. Abia dacă-mi pot imagina profunzimea unei asemenea situaţii.

— Dar nu uita, spuse Gregor, toţi pornim la fel în viaţă. Mimând. Rolul e un simulacru căruia cu vremea îi dăm substanţă şi realitate.

— Devenind mecanisme?

— Unora li se întâmplă. Aceasta e versiunea patologică a unui Conte, şi chiar există câţiva astfel. Alţii devin mai… umani. Maşina, rolul devin apoi proteze lesne de utilizat, care slujesc omului. Cele două tipuri îmi sunt de folos pentru a-mi atinge scopurile. Trebuie doar să fii sigur în ce categorie de autoamăgire se încadrează omul respectiv.

Da, Contesa Cordelia sigur contribuise la pregătirea acestui om. Mark simţi influenţa ei, de parcă ar fi fost urme fosforescente de paşi în întuneric.

— Care vă sunt scopurile?

Gregor ridică din umeri.

— Menţinerea păcii. Zădărnicirea încercărilor pe care le fac diverse facţiuni de a se ucide unele pe altele. Asigurarea că niciun invadator galactic nu va pune piciorul pe solul barrayaran. Încurajarea progresului economic. Doamna Pace devine primul ostatic atunci când apar probleme economice. Din punctul acesta de vedere, domnia mea e neobişnuit de binecuvântată, fiindcă teraformăm cel de-al doilea continent şi inaugurăm colonizarea deplină pe Sergyar. În sfârşit, molima produsă de acel cumplit vierme subcutanat şi-a găsit leac. Colonizarea Sergyarului va absorbi energia de prisos a tuturor, vreme de câteva generaţii. Încercând să aflu câte greşeli putem evita, în ultimul timp am studiat istoria câtorva colonii.

— Dar eu tot nu vreau să fiu Conte Vorkosigan.

— În absenţa lui Miles, aş zice că nu prea ai de ales.

— Absurd. Spera, cel puţin, că e o absurditate. Aţi spus că e un element înlocuibil. Dacă ar fi nevoie, s-ar putea găsi altcineva care să se potrivească la fel de bine. Ivan, de exemplu.

Gregor surâse amar.

— Recunosc, şi eu am apelat adesea la acelaşi argument. Deşi în cazul meu se pune problema originii. Visurile urâte privind soarta părţilor trupului meu nu reprezintă nimic în comparaţie cu cele pe care le am în legătură cu destinul copiilor mei teoretici. N-am de gând să mă căsătoresc cu un vlăstar de neam Vor, al cărui arbore genealogic s-a încrucişat cu al meu de şaisprezece ori în cursul ultimelor şase generaţii.

Îşi reprimă brusc dorinţa de a continua şi pe chip îi apăru o expresie prin care parcă îşi cerea scuze. Şi totuşi, omul se stăpânea atât de bine, încât lui Mark i se păru că până şi această răbufnire sufletească a lui Gregor slujea unui scop, ori putea fi interpretată astfel.

Mark simţi că-l apucă durerea de cap. Fără Miles… *în prezenţa* lui Miles, toate aceste dileme i-ar aparţine numai lui. Iar lui Mark nu i-ar rămâne să se confrunte decât cu… propriile sale probleme. Cu demonii personali, nu cu cei înfiaţi.

— N-am darul acesta. Talentul. Dorinţa. Destinul. Ceva, nu ştiu cum să mă exprim.

Se scărpină după ceafă.

— Pasiunea? întrebă Gregor.
— Da, ar merge şi asta. Nu mă pasionează să ajung Conte.
După câteva momente, Gregor îl întrebă curios:
— Dar ce pasiuni ai, Mark? Nu vrei să conduci, să ai putere ori bogăţie? Nici măcar n-ai adus vorba de bani.
— Bogăţia necesară pentru a distruge Casa Bharaputra mi-e atât de inaccesibilă, încât nici… nu merită să vorbesc despre ea. Nu-i o soluţie care să-mi fie la îndemână. Eu… Unii. Oameni sunt canibali. Casa Bharaputra, clienţii ei… Vreau să-i opresc pe canibali. Pentru asta merită să fac un efort.
Îşi dădu seama că ridicase glasul şi se lăsă din nou moale pe scaunul confortabil.
— Cu alte cuvinte, ai făcut o pasiune pentru dreptate. Ori, dacă îndrăznesc s-o spun, pentru Securitate. O reminiscenţă ciudată de la, hmm, progenitorul tău.
— Nu, nu! *De acord, poate într-un anume sens.* Presupun că şi pe Barrayar sunt canibali, însă ei nu mi-au atras atenţia. Nu gândesc în termeni juridici, deoarece transplantul nu e ilegal pe Întregul Jackson. Prin urmare, nici prin metode poliţieneşti nu se rezolvă problema. Or… ar fi nevoie de un poliţist al naibii de neobişnuit. Asemeni unui agent SecImp, specialist în operaţiuni secrete?
Mark încercă să-şi imagineze un inspector-detectiv având licenţă pentru a trece la represalii şi la pedepsirea vinovaţilor. Din motive care-i scăpau, îi revenea mereu în minte imaginea progenitorului său. La naiba cu sugestia tulburătoare a lui Gregor. *Nu poliţist. Mai curând cavaler-rătăcitor. Contesa descrisese perfect situaţia.* Dar cavalerii rătăcitori şi justiţiari nu-şi mai găseau locul în lumea de azi; poliţia ar trebui să-i aresteze pe dată.
Gregor se rezemă de spătarul scaunului cu un aer uşor satisfăcut.
— Foarte interesant.
Expresia lui de concentrare amintea de aceea de pe chipul cuiva care memorează codul de deschidere al unui seif. Se ridică felin şi, trecând prin dreptul ferestrelor, privi tăcut din alt unghi. Ţinându-şi faţa către lumină, Gregor remarcă:

— Am impresia că succesul pasiunii tale depinde foarte mult de recuperarea lui Miles.

Mark suspină neconsolat.

— Situaţia mă depăşeşte. Nu voi fi lăsat niciodată… Cum aş putea să fac singur ceea ce nici SecImp nu e în stare? Poate că-l vor regăsi. În orice clipă.

— Cu alte cuvinte, vorbi Gregor rar, în aceste momente, lucrul cel mai important din viaţa ta e ceva ce ţi-e cu neputinţă să realizezi. Te înţeleg din adâncul inimii.

Fără să vrea, Mark avu un acces de sinceritate:

— Practic, aici sunt prizonier. Sunt legat de mâini şi de picioare şi nici măcar nu pot pleca.

Gregor îşi înclină capul într-o parte.

— Dar ai încercat?

Mark şovăi.

— Păi… nu, încă nu, ca să fiu cinstit.

— Aha.

Gregor se îndepărtă de fereastră şi scoase din buzunar o cartelă din plastic de dimensiuni mici. Se întinse peste masă şi i-o dădu lui Mark.

— Vorbele mele au putere doar până la limita intereselor barrayarane, spuse el. Cu toate astea, poftim numărul meu personal de vidcom. Apelurile tale vor fi verificate doar de o singură persoană. Vei fi trecut pe o listă. Nu trebuie decât să te prezinţi şi vei primi legătura.

— Mm… mulţumesc, spuse Mark derutat şi precaut.

Pe cartelă era inscripţionat doar codul: nu existau alte semne de identificare. O puse în buzunar cu o deosebită grijă.

Gregor atinse comutatorul minuscul al audiocomului şi i se adresă lui Kevi. După câteva clipe se auzi o ciocănitură, uşa se deschise brusc şi Ivan reveni în încăpere. Profitând de faptul că scaunul de la consolă nu scârţâia, Mark începuse să se legene, dar se ridică sfios.

Gregor şi Ivan schimbară urări de bine şi de rămas-bun la fel de laconic ca la sosire, apoi Ivan îl însoţi pe Mark afară din camera turnului. Când să dea colţul, auzind sunet de paşi, Mark aruncă o privire peste umăr. Kevi îl conducea deja pe următorul solicitant în audienţă la Împărat.

— Cum a mers? se interesă Ivan.

— Mă simt stors de puteri, recunoscu Mark.

Ivan îi zâmbi amar.

— Gregor e în stare de aşa o ispravă, atunci când se ia în serios ca Împărat.

— În serios? Sau în joacă?

— O, nu se joacă.

— Mi-a dat numărul lui.

Cred că şi el îl are pe-al meu.

Ivan ridică uimit din sprâncene.

— Bine-ai intrat în clubul lui. Îi pot număra pe degetele de la o mână pe cei care au acces la el fără să facă o mie de temenele.

— Se număra şi Miles printre ei?

— Sigur.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Dând neîndoielnic ascultare unor ordine – care veneau din partea Contesei, după cum bănui Mark de la bun început –, Ivan îl invită să ia masa la un restaurant. Ivan dădea curs şi altor ordine, băgă Mark de seamă cu o uşoară tresărire de compasiune. Merseră pe jos până într-un loc numit caravanserai, situat nu departe de Castelul Vorhartung. Mark scăpă de o nouă plimbare cu vehiculul de teren condus de Ivan, iar asta doar din pricina îngustimii străzilor – de fapt, alei – din cartierul vechi.

Caravanseraiul reprezenta un bizar exemplu privind evoluţia socială de pe Barrayar. Centrul său antic fusese curăţat, renovat şi transformat într-un labirint încântător unde se găseau magazine, cafenele şi mici muzee, frecventate de lume amestecată, începând cu muncitori din oraş care doreau să ia masa şi terminând cu turişti cu un vădit aer provincial, veniţi să viziteze locurile istorice ale capitalei.

Această transformare cuprinsese grupurile de vechi clădiri guvernamentale, precum Castelul Vorhartung, situat de-a lungul fluviului, întinzându-se spre centrul districtului; spre marginea sa dinspre sud, renovările mai puţin profunde dăduseră naştere unor zone sărăcăcioase şi urâte, vag primejdioase, care îi dăduseră încă de la început caravanseraiului o reputaţie nu tocmai bună. Pe drum, Ivan îi arătă cu mândrie o clădire în care pretindea că se născuse, în timpul războiului Pretendenţilor vordarieni. Acum devenise un magazin care vindea covoare ţesute de mână la preţuri neruşinat de mari şi alte obiecte antice prezentate drept salvate de pe Vremea Izolării. Din felul cum se purta Ivan, Mark aproape că se aştepta să vadă o placă pe zid pentru a comemora evenimentul, însă nu zări aşa ceva când verifică.

După ce luară prânzul într-o cafenea minusculă, lui Ivan, care se apucase deja să-i prezinte istoria familiei, îi veni brusc ideea de a-l duce pe Mark să vadă locul de pe pavaj unde tatăl lui, Lord Padma Vorpatril, fusese asasinat de forţele de securitate vordariene în cursul aceluiaşi război. Simţind că se potriveşte cu

atmosfera generală a înfiorătoarelor relatări istorice din acea dimineaţă, Mark se arătă dornic să pornească iarăşi pe jos către sud. O schimbare gradată a arhitecturii, începând cu ornamentaţia cu stuc maroniu din primul secol al Perioadei de Izolare şi terminând cu roşul intens al cărămizilor folosite în ultimul veac, marca paşii făcuţi de caravanserai în bine sau rău.

De astă dată, chiar *exista* o placă, un pătrat turnat în bronz şi fixat în pavaj; în timp ce Ivan o privea cu aviditate, pe deasupra ei treceau vehicule de teren.

— Puteau s-o plaseze măcar pe trotuar, spuse Mark.

— Precizia e de vină, îl lămuri Ivan. Mama a insistat să fie pusă acolo.

Respectuos, Mark păstră câteva momente de tăcere, pentru a-i îngădui lui Ivan cine ştie ce gânduri intime. În cele din urmă, Ivan ridică ochii spre el şi spuse bine dispus:

— Desertul? Ştiu o patiserie mică, dar grozavă, din Districtul Keroslav, şi nu trebuie decât să dăm colţul. Mama mă ducea în fiecare an acolo, când veneam aici să ardem ofrande. E un soi de bombă, dar de bună calitate.

Mark nu digerase încă masa de prânz, însă pe dinăuntru prăvălia se dovedi tot atât de încântătoare pe cât de jalnic arăta pe dinafară, aşa că se trezi având în braţe o pungă de rulouri cu nucă şi tradiţionalele tarte umplute cu mure, pentru mai târziu. În timp ce Ivan zăbovi alegând o serie de delicatese care urmau să-i fie livrate Doamnei Vorpatril şi ducând unele tratative şi mai dulci cu simpatica vânzătoare – era greu de spus dacă o făcea în mod serios ori se lăsase pradă dorinţelor sângelui – Mark ieşi în stradă.

Îşi aduse aminte că Galen plasase câţiva spioni komarrani drept persoane de contact exact în această zonă. Fără îndoială că acum doi ani fuseseră ridicaţi, în cursul curăţeniei de după complot efectuate de Securitatea Imperială de pe Barrayar. Se întrebă, totuşi, dacă ar fi reuşit să-i găsească în cazul că visul răzbunător al lui Galen s-ar fi adeverit vreodată. Ar trebui să meargă până la colţ, apoi a doua intersecţie… Ivan încă sporovăia cu vânzătoarea. Porni în josul străzii.

Spre relativa sa mulţumire, după câteva minute găsi adresa; socoti că nu era nevoie să şi intre. Se răsuci pe călcâie şi alese

un drum care părea o scurtătură spre strada principală unde se afla patiseria. Se dovedi a fi o fundătură. Se întoarse iarăşi şi porni spre capătul aleii.

O bătrână şi un tânăr numai piele şi os, care stăteau pe o verandă fără acoperiş şi-l urmăriseră venind, erau cu ochii pe el şi acum, la plecare. Când apăru din nou în câmpul vizual al bătrânei, în ochii ei absenţi şi miopi apăru o sclipire de duşmănie.

— Ăsta nu-i băiat. E un *mutant*, şuieră ea către tânăr. Un mutant venit pe strada *noastră.*

Stârnit astfel, tânărul se ridică alene în picioare şi-i tăie calea. Mark se opri. Cu părul unsuros şi cu pielea palidă, puştiul era mai înalt decât el – dar cine nu era? – însă nu mai puternic. Îşi desfăcu picioarele cu un aer agresiv, dejucând încercarea lui Mark de a-l ocoli. Of, Doamne! Băştinaşii ăştia!… în toată strălucirea lor antisocială.

— N-ar trebui să-ţi arăţi mutra pe-aici, mutantule.

Scuipă într-o parte, imitând bătăuşi care-i serviseră ca model; Mark era cât pe ce să pufnească în râs.

— Ai dreptate, îl aprobă el fără a sta mult pe gânduri. Mimă un accent pământean, de prin zona mijlociu-atlantică, nu barrayaran. Locul ăsta-i o cocină.

— Străine! scânci bătrâna pe un ton tăios şi dezaprobator. Fă un salt printr-o gaură de vierme direct până-n iad, străine!

— Se pare că l-am şi făcut, răspunse cu promptitudine Mark.

Proastă creştere, însă şi el era într-o proastă dispoziţie. Dacă golanii ăştia de mahala vroiau să-l scoată din ţâţâni, o să facă şi el acelaşi lucru. Barrayaranii ăştia! Mai răi decât Vor-ii sunt dobitocii care-i rabdă. Nici nu mă miră că ceilalţi din galaxie dispreţuiesc locul ăsta, considerându-l o cloacă. Rămase surprins cât de uşor îşi vărsa furia ţinută în frâu atâta vreme şi ce senzaţie de uşurare avea. Dar era bine să nu împingă lucrurile prea departe.

— Ţi-arăt eu ţie, mutantule! îl avertiză tânărul, însoţindu-şi ameninţarea furioasă cu o legănare pe vârful picioarelor.

Cu un gest răutăcios spre Mark, babornița îşi îndemnă protejatul să nu se lase. Ciudată alăturare; băbuţele şi golanii erau de obicei duşmani naturali, însă aceştia doi păreau să

acţioneze mână-n mână. Tovarăşi ai Imperiului, neîndoielnic, strângând rândurile împotriva duşmanului comun.

— Mai bine mutant decât idiot, rosti Mark cu falsă cordialitate.

Golanul se încruntă arcuindu-şi sprâncenele.

— Ia ascultă aici! Mie-mi spui toate astea? Ia zi?!

— Mai vezi vreun *alt* idiot prin preajmă? Observând tresărirea din ochii flăcăului, Mark privi peste umăr. A, scuze. Mai *văd* doi. Acum îţi înţeleg nedumerirea.

Simţi furia crescând în el, transformând cele mâncate la prânzul târziu într-un ghem de regrete apăsătoare pentru stomac. Apăruseră alţi doi tineri, mai înalţi, mai în vârstă, dar abia ieşiţi din adolescenţă. Pesemne buni la trosneală, dar neantrenaţi. Şi totuşi, unde-o fi dispărut Ivan? Unde era acea nenorocită pază de perimetru exterior, presupus invizibilă? Avea pauză de masă?

— N-o să întârziaţi la şcoală? Dacă pierdeţi cursurile pentru handicapaţi?

— Se dă *mare* mutantul ăsta, spuse unul dintre cei doi proaspăt sosiţi.

Fără să râdă.

Atacul veni brusc şi cât pe ce să-l ia pe nepregătite; socotea că eticheta ar fi impus încă un schimb sau două de insulte, mai ales că el mai avea pregătite câteva replici, destul de usturătoare. Sentimentul de uşurare se amestecă ciudat cu anticiparea durerii. Ori poate tocmai anticiparea durerii îi dădea sentimentul de uşurare. Flăcăul cel mai solid încercă să-l lovească cu piciorul în vintre. Prinse laba piciorului cu o singură mână şi o azvârli spre cer, făcându-l pe puşti să-şi piardă echilibrul şi să cadă pe spate cu o forţă care-l lăsă fără suflare. Cel de-al doilea încercă să-l lovească cu pumnul; Mark îl apucă de braţ. Se răsuciră împreună şi puştiul se trezi îmbrâncit peste tovarăşul lui cel slăbănog. Din nefericire, acum amândoi se găseau între Mark şi ieşirea de pe alee.

Se ridicară destul de greu în picioare, având pe feţe expresii de uimire şi revoltă; doar se aşteptaseră la o pradă relativ uşoară, ce Dumnezeu? *Destul de uşoară.* Mark nu-şi mai împrospătase reflexele de aproape doi ani şi simţea deja că nu mai are suflu. Cu toate astea, greutatea de prisos îl făcea greu

de dezechilibrat şi de trântit la pământ. *Trei pe unul, şi acela un străin rătăcit, scund, grăsuţ şi părând pe jumătate olog, nu? Vă convine situaţia? Hai, veniţi încoace, pui de canibali.* Când rânji şi făcu un gest larg cu braţele, invitându-i, constată absurditatea pungii cu prăjiturele pe care încă o ţinea strâns în pumn.

Cei doi săriră la el în acelaşi timp, dând amândoi lovituri telefonate. Mişcările pur defensive de *kata* continuară să dea rezultate încântător de bune; cei doi atacară, iar el, folosind doar inerţia şi dezechilibrarea lor, îi trimise la pământ, unde amândoi, victime ale propriei lor agresiuni, scuturară din capete, ameţiţi. Mark îşi flexă falca inferioară, unde fusese lovit stângaci, dar îndeajuns de tare pentru a simţi o usturime care să-l trezească. Următoarea confruntare nu-i aduse câştigul de cauză anticipat; sfârşi rostogolindu-se pentru a scăpa de ploaia de lovituri, pierzând în cele din urmă şi punga cu dulciuri, pe care cei doi o strivir imediat sub picioare. Iar apoi, unul dintre ei îl apucă strâns şi amândoi îşi scoaseră puţin pârleala administrându-i o serie de lovituri nepricepute cu pumnul închis. Începuse deja să gâfâie. Plănui un blocaj cu braţul pentru ca apoi să ţâşnească spre stradă. Totul s-ar fi încheiat nedecis, părţile avându-şi fiecare porţia de distracţie, dacă unul dintre dobitoci, rămânând ghemuit, n-ar fi scos un baston cu şocuri electrice, vechi şi stâlcit, ameninţându-l cu el.

Mark aproape că-l ucise pe dată cu o lovitură de picior la gât; îşi reţinu piciorul exact cât trebuia şi izbitura nimeri într-o parte. Cu toate că era încălţat cu bocanci, simţi ţesuturile plesnind, un sentiment dezgustător care i se răspândi în tot corpul. Văzându-l pe puşti zăcând la pământ şi vărsând, Mark se chirci îngrozit. *Nu, n-am fost pregătit să lupt. Am fost antrenat să ucid. Of, drace!* Abia reuşise să evite sfărâmarea laringelui. Se rugă în sinea lui să nu fi spart vreo arteră importantă. Ceilalţi doi atacanţi se opriră, parcă îngheţaţi.

Ivan apăru în goană de după colţul străzii.

— Ce dracu’ faci aici? strigă el cu glas răguşit.

— Habar n-am, îi răspunse Mark gâfâind, stând aplecat în faţă şi ţinându-şi mâinile pe genunchi.

Din nas îi curgea sânge, care-i păta cămaşa. Reacţionând cu întârziere, începu să tremure.

— Ei au sărit la bătaie.

Eu i-am incitat. De ce dracu' făcuse asta? Totul se întâmplase cu atâta rapiditate…

— Mutantul e cu *tine*, soldatule? întrebă puştiul slăbănog cu o voce în care răzbătea un amestec de uimire şi groază. Lui Mark nu-i scăpă expresia de pe chipul lui Ivan care oglindea dorinţa de a nega orice legătură pe care ar fi avut-o cu el.

— Da, răzbătu din gâtlejul lui Ivan.

Golanul cel solid, care rămăsese în picioare, se trase înapoi, se răsuci pe călcâie şi o rupse la fugă. Puştiul slăbănog rămăsese înşurubat în locul în care se afla, reţinut parcă de prezenţa celui rănit şi a bătrânei, deşi în ochi i se citea dorinţa de a dispărea de acolo cât mai curând. Baba, care se ridicase şi şontâcăise până la protejatul ei aruncat la pământ, începu să urle acuzator şi ameninţător la Mark. Era singura care părea să nu se fi înspăimântat de uniforma verde de ofiţer a lui Ivan. Apoi sosiră gărzile municipale.

De îndată ce se asigură că flăcăului rănit aveau să i se acorde îngrijiri medicale, Mark îşi ţinu gura şi-l lăsă pe Ivan să se descurce. Ivan minţi de îngheţară apele, încercând să nu menţioneze nici măcar în treacăt numele de *Vorkosigan*; gărzile, la rândul lor, pricepând cine era Ivan, potoliră ieşirea isterică a bătrânei şi-i scoaseră pe amândoi de acolo cu viteză maximă. Mark refuză să depună plângere că fusese atacat şi fără a se mai lăsa sfătuit de Ivan în acest sens. Treizeci de minute mai târziu, amândoi se aflau iarăşi în vehiculul de teren al lui Ivan. De astă dată, Ivan conduse mult mai încet; încă nu-i dispăruse teama că fusese cât pe ce să-şi piardă protejatul, socoti Mark.

— Unde dracu' a fost tipul care asigura perimetrul şi care trebuia să-mi fie înger păzitor? întrebă Mark, pipăindu-şi cu delicateţe contuziile de pe faţă.

În sfârşit, nasul nu-i mai sângera. Ivan nu-l lăsase să urce în vehicul decât după ce sângerarea încetase şi se asigurase că Mark nu avea să verse.

— Dar cine crezi că a chemat gărzile municipale? Cei care asigură perimetrul exterior trebuie să fie invizibili.

— O!

Îl dureau coastele, însă n-avea nimic fracturat, constată el. *Mutant.* Şi *Miles* trebuia să scape din asemenea porcării? Nu făcuse altceva decât să treacă pe lângă indivizii aceia.

— Dacă Miles era îmbrăcat ca el şi la fel de singur, ar fi fost şi el ţinta unui atac?

— În primul rând, Miles n-ar fi fost chiar atât de nerod să umble singur prin mahalaua aceea!

Mark se-încruntă. Înţelesese de la Galen că gradul lui Miles îl făcea imun la prejudecăţile barrayarane faţă de mutanţi. Miles chiar trebuia să calculeze permanent riscurile la care s-ar fi expus, stabilind unde putea merge şi unde nu?

— Chiar dacă ar fi nimerit într-o situaţie ca asta, continuă Ivan, Miles i-ar fi convins cu vorba bună să-i dea pace. S-ar fi strecurat. De ce naiba te-ai luat la harţă cu trei o dată? Dac-ai pornit în căutarea unuia care să te bată măr, trebuia să vii la mine. Aş face-o cu dragă inimă.

Stânjenit, Mark ridică din umeri. Asta căutase fără să-şi dea seama? Pedeapsa? De aceea se agravase situaţia atât de rapid?

— Am crezut că sunteţi cu toţii din marele neam Vor. De ce să fiu silit să mă strecor pe lângă ei? Nu-i poţi strivi pe viermii ăia?

Ivan gemu:

— Nu. Şi mă bucur nespus că nu trebuie să-ţi fiu gardă permanentă de corp.

— Şi eu mă bucur, mai ales dacă ăsta a fost un exemplu de felul în care te achiţi de îndatoriri, nu se lăsă Mark mai prejos.

Îşi pipăi caninul din stânga; gingia şi buzele îi erau umflate, dar dintele nu se legăna.

Ivan se mulţumi să mârâie. Mark se rezemă de spătar, întrebându-se cum se simţea puştiul pe care-l lovise în gât. Gărzile municipale îl duseseră să i se acorde îngrijiri medicale. N-ar fi trebuit să se bată cu ei; fusese cât pe ce să-l ucidă. I-ar fi putut omorî pe toţi trei. La urma urmei, golanii aceia erau doar nişte *mici* canibali. Tocmai de aceea, îşi dădu Mark seama, Miles i-ar fi luat cu vorba bună şi ar fi trecut mai departe; nu din teamă, nu fiindcă *noblesse oblige,* ci pentru că indivizii aceia nu erau nici pe departe egalii lui. Lui Mark i se făcu rău. *Barrayarani. Dumnezeu să mă aibă în paza lui.*

***

Ivan trecu pe la apartamentul său situat într-un turn în unul dintre cartierele mai bune, nu departe de clădirile guvernamentale foarte moderne care găzduiau cartierul general al Comenzii Serviciului Imperial. Acolo îi îngădui lui Mark să se spele şi să scoată petele de sânge de pe haine înainte de a se întoarce la Casa Vorkosigan. Aruncându-i cămaşa pe care o scosese din uscător, Ivan remarcă:

— Pieptul tău va arăta ca neatins mâine. Dacă ar fi trecut prin aceeaşi situaţie, Miles ar fi trebuit să stea în spital trei săptămâni. Trebuia să-l car de acolo cu căruciorul.

Mark aruncă o privire la umflăturile roşiatice care începeau să devină albăstrii. Muşchii loviţi şi striviţi protestau faţă de tratamentul la care fuseseră supuşi. Astea le putea ascunde, însă faţa lui purta semne a căror prezenţă trebuia explicată. Dacă le-ar fi spus Contesei şi Contelui că avusese un accident cu vehiculul lui Ivan ar fi fost crezut imediat, dar se îndoia că minciuna va rămâne nedescoperită multă vreme.

Până la urmă, Ivan o scoase la capăt, predându-l Contesei cu o relatare adevărată, dar uşor îndulcită, a aventurii prin care trecuse Mark:

— A, s-a îndepărtat puţin şi a fost niţel tăvălit de localnici, dar l-am scos eu de acolo înainte de a se întâmpla ceva mai rău. Pa, mătuşă Cordelia…

Mark îl lăsă să plece fără să se opună câtuşi de puţin.

Până la masa de seară, întreaga poveste ajunsese, bineînţeles, la urechile Contelui şi Contesei. Mark simţi încordarea şi uşoara răceală imediat ce-şi luă discret locul la masă în faţa Elenei Bothari-Jesek, care se întorsese în cele din urmă de la cartierul general al SecImp, unde îşi prezentase neplăcutul raport.

Contele aşteptă servirea primului fel şi plecarea servitorului din încăpere, după care remarcă:

— Mark, mă bucur că învăţătura de minte de astăzi nu s-a terminat cu un deces.

Mark reuşi să înghită fără să se înece şi întrebă cu glas controlat:

— Al meu sau al lui?

— Al oricăruia. Vrei să afli care-i starea… victimei?

Nu.

— Da. Chiar vă rog.

— Doctorul de la spitalul municipal crede că-l va externa peste două zile. Va trebui să consume numai alimente lichide vreme de o săptămână. Îşi va recăpăta vocea.

— Aha. Bine.

N-am vrut să... Ce rost aveau scuzele, regretele, protestele? Niciunul, desigur.

— Am vrut să-i plătesc cheltuielile de spitalizare, cu discreţie, dar am descoperit că Ivan mi-o luase înainte. Gândindu-mă mai bine, am hotărât să-l las să le suporte el.

— O!

Ar trebui să-i restituie din proprie iniţiativă banii lui Ivan? Avea bani ori drept la aşa ceva? Legal? Moral?

— Mâine, spuse apăsat Contesa, ghid localnic îţi va fi Elena. Iar Pym vă va însoţi peste tot.

Elena nu păru deloc încântată de această perspectivă.

— Am discutat cu Gregor, urmă Contele Vorkosigan. Este evident că, într-un fel sau altul, i-ai făcut o impresie bună, fiindcă mi-a îngăduit să te prezint în mod oficial drept moştenitor, membru al Casei Vorkosigan în Consiliul Conţilor. Asta în momentul în care voi socoti eu. Când şi dacă se confirmă moartea lui Miles. Evident, un asemenea pas e deocamdată prematur. Nici eu nu sunt sigur dacă ar fi bine să forţez confirmarea ta până când Conţii nu te vor cunoaşte sau se vor obişnui măcar cu ideea. O manevră iute, de genul loveşte şi fugi, ori un asediu îndelung şi plicticos. Deocamdată, socot că e de preferat ideea asediului. Dacă am câştiga, victoria ta ar fi cu mult mai impresionantă.

— Mă pot respinge? întrebă Mark.

Asta-i lumina pe care-o văd la capătul tunelului?

— Trebuie să te accepte şi să aprobe printr-o majoritate simplă pentru ca tu să moşteneşti titlul de Conte. Bunurile mele personale constituie o problemă separată. În mod normal, obţinerea unei asemenea aprobări e o chestiune de rutină pentru fiul cel mai vârstnic, ori, în absenţa unui fiu, pentru ruda pe linie masculină pe care Contele o numeşte prin testament. Tehnic vorbind, nici măcar nu trebuie să fie rudă, deşi până

acum nu există un astfel de precedent. A existat faimosul caz al Conţilor Vortala, pe Vremea Izolării, care îşi renegaseră fiul. Tânărul Lord Vortala se aliase cu socrul lui în Războiul Comercial Zidiarch. Vortala l-a dezmoştenit pe fiul său şi a reuşit să convoace o sesiune extraordinară a Conţilor în care s-a aprobat ca moştenirea să revină calului său, Midnight. A susţinut cu acest prilej că acel cal era la fel de inteligent şi nu-l trădase niciodată.

— Ce precedent… încurajator pentru mine! exclamă Mark. Cum a dus-o Contele Midnight? Vreau să zic, în comparaţie cu un Conte de rând?

— Lord Midnight. Vai, nimeni n-a aflat asta. Calul a decedat înaintea lui Vortala, războiul s-a terminat şi, până la urmă, fiul a moştenit averea. Dar acesta a constituit unul dintre punctele forte, zoologic vorbind, ale schimbătoarei istorii politice a Consiliului, la care se adaugă infamul Complot al Pisicii Incendiare. Continuând să povestească acest caz, în ochii Contelui Vorkosigan apăru o sclipire de fals entuziasm. Am avut la dispoziţie câteva secole pentru a acumula câte precedente pofteşti, începând cu absurdităţi şi terminând cu orori. Iar unele dintre ele răscumpără multe alte păcate.

Contele îl scuti pe Mark să relateze cum îşi petrecuse ziua, iar Mark nu se oferi să dea detalii suplimentare. Restul mesei se desfăşură într-o atmosferă posomorâtă, iar Mark se retrase imediat ce i se oferi un prilej favorabil.

***

Se îndreptă spre bibliotecă, o încăpere lungă de la capătul unei aripi din partea cea mai veche a casei. Contesa îl încurajase să citească acolo. Pe lângă un lector care avea acces la bănci de date publice şi o consolă secretizată de comunicaţii guvernamentale la care accesul se obţinea pe baza unui cod, camera era ticsită de la podea până în tavan cu cărţi legate, tipărite sau chiar scrise de mână pe hârtie, datând de pe vremea Izolării. Biblioteca îi amintea lui Mark de Castelul Vorhartung, cu echipamentele şi dotările sale moderne îngrămădite stângaci în colţurile întunecoase ale unei arhitecturi antice care nici nu le anticipase, nici nu le asigurase loc.

În timp ce se gândea la muzeu, ochii îi căzură pe un volum in folio cu xilogravuri reprezentând arme şi armuri. Îl scoase atent din caseta de protecţie şi-l duse către una dintre nişele care flancau uşile mari din sticlă ce dădeau spre grădina din spatele casei. Firidele erau luxos mobilate, iar o măsuţă ce se trăgea aproape de un fotoliu înalt devenea suport pentru volumul greu în adevăratul înţeles al cuvântului. Uimit, Mark începu să-l frunzărească. Zeci de tipuri de săbii şi cuţite, la care orice variaţie căpătase un nume, precum şi denumiri pentru toate părţile componente… O bază de cunoaştere absolut fractală, acel tip de ştiinţă creată de neamul Vor şi, la rândul său, creând un grup atât de exclusivist…

Uşa bibliotecii se deschise şi Mark auzi sunet de paşi care traversară dalele de marmură şi porţiunea mochetată. Era Contele Vorkosigan. Mark se făcu mic în fotoliul din firidă şi-şi strânse picioarele, să nu-i rămână la vedere. Poate că avea de luat ceva şi va pleca imediat. Nu dorea să fie atras într-o conversaţie intimă, fiindcă această încăpere confortabilă invita la aşa ceva. Îşi învinsese spaima de început pe care o simţise faţă de Conte, însă acest bărbat încă reuşea să-l tulbure cumplit de mult, chiar şi atunci când nu-i adresa niciun cuvânt.

Din nefericire, Contele Vorkosigan se aşeză la una dintre consolele de comunicaţii. Pe geamul ferestrelor spre care era îndreptat fotoliul lui Mark licăreau, oglindite, luminile colorate de pe ecran. Cu cât aştepta mai mult, îşi dădu Mark seama, pândind ca un asasin, cu atât mai stânjenitor va fi să-şi dea de gol prezenţa. *Atunci, spune bună ziua. Scapă cartea pe jos. Suflă-ţi nasul, fă ceva.* Tocmai se pregătea să-şi ia inima în dinţi pentru a încerca să-şi dreagă glasul sau să foşnească o pagină, când ţâţânile uşii scârţâiră din nou şi se auziră paşi, de astă dată mai uşori. Contesa. Mark se făcu ghem pe fotoliu.

— Aha.

Luminile reflectate din fereastră se stinseră când Contele închise aparatul, renunţând la el în favoarea acestei noi prezenţe şi rotindu-se cu scaun cu tot. Contesa se aplecase cumva pentru o îmbrăţişare fugară? Ţesătura rochiei foşni când ea se aşeză.

— Gata, Mark urmează un curs intensiv privind realităţile de pe Barrayar, remarcă ea, anulând ultimul imbold disperat al lui Mark de a-şi face cunoscută prezenţa.

— Exact de asta are nevoie, spuse Contele oftând. Are douăzeci de ani de recuperat, dacă vrea să intre în lumea noastră.

— Trebuie să pătrundă în ea? Vreau să zic, imediat?

— Nu. Nu dintr-o dată.

— Bine. Credeam că-i încredinţezi o misiune imposibilă. Fiindcă ştim prea bine că imposibilul ia ceva mai mult timp.

Contele scoase un scurt hohot de râs, care se stinse repede.

— Bine măcar că a întrevăzut una dintre trăsăturile noastre sociale cele mai rele. Trebuie să fim siguri că deprinde în amănunţime istoria dezastrelor mutagene, şi astfel va înţelege care este originea violenţei. Cât de profund sunt îngropate durerea şi spaima, care aduc cu sine anxietăţile vizibile şi, vai, după cum vă exprimaţi voi, betanii, proastele maniere.

— Nu-s convinsă că va reuşi vreodată să imite capacitatea înnăscută a lui Miles de a păşi delicat pe un asemenea teren minat.

— Pare mai degrabă tentat să treacă prin el cu buldozerul, murmură Contele sec, apoi avu un moment de ezitare. Înfăţişarea lui… Miles a depus eforturi enorme pentru a se mişca, acţiona şi îmbrăca astfel încât să distragă atenţia de la aspectul lui fizic. Să facă aşa încât personalitatea lui să fie mai puternică decât ceea ce se vede cu ochiul liber. Un soi de prestidigitaţie la care participă întregul corp, dacă-mi permiţi. Mark însă… pare că îngroaşă aceste trăsături din proprie voinţă.

— Ce anume, mersul greoi?

— Asta, şi… trebuie să mărturisesc, creşterea în greutate mi se pare supărătoare. Îndeosebi, judecând după raportul întocmit de Elena, rapiditatea ei. Poate c-ar trebui să-l trimitem la un control medical. Nu are cum să-i facă bine.

Contesa pufni.

— N-are decât douăzeci şi doi de ani. Nu-i o problemă urgentă de sănătate. Nu asta te frământă, dragule.

— Probabil… că nu numai asta.

— Te deranjează. Prietenul meu barrayaran care ţine la trupul celorlalţi.

— Hmm.

Contele nu respinse acuzaţia, observă Mark.

— Trece-i un punct în cont.

— N-ai vrea să te exprimi mai limpede?

— Acţiunile lui Mark pot fi considerate un limbaj. De cele mai multe ori, un limbaj al disperării. Şi actele lui nu-s uşor de interpretat. *Disperarea* e totuşi evidentă.

— Nu şi pentru mine. Analizeaz-o, te rog.

— E o problemă ce prezintă trei aspecte. În primul rând, e vorba de cel fizic. Trag concluzia că nu ai studiat rapoartele medicale cu toată atenţia.

— Am citit rezumatul de la SecImp.

— Eu am văzut datele primare. Până la ultima. Când au retezat porţiuni din Mark pentru a-l aduce la înălţimea lui Miles, sculptorii jacksonieni de trupuri nu au readaptat genetic şi metabolismul. Au încropit însă un amestec de hormoni şi stimulenţi cu acţiune în timp, injectându-l lunar, modificând formula după cum era nevoie. Ieftin, simplu, mai uşor controlabil. Să-l luăm pe Ivan drept mostră fenotipică a ceea ce ar fi produs genotipul lui Miles, în absenţa otrăvirii cu soltoxin. Mark e un bărbat redus, din punct de vedere fizic, la înălţimea lui Miles, dar este programat pentru greutatea lui Ivan. Iar când tratamentele komarrane au încetat, organismul lui a încercat să-şi împlinească destinul genetic. Dacă reuşeşti să-l priveşti mai cu atenţie, vei observa că nu-i doar gras. În comparaţie cu Miles, ori chiar cu felul în care arăta acum doi ani, oasele lui sunt mai grele şi muşchii mai dezvoltaţi. Când va atinge noul echilibru, probabil că va părea cam bondoc.

Vrei să spui sferic, gândi Mark, ascultând îngrozit şi fiind conştient că mâncase peste măsură la cină. Cu un efort eroic, îşi reprimă un râgâit încă din faşă.

— Ca un mic tanc, sugeră Contesa, care împărtăşea, neîndoielnic, o viziune mai optimistă.

— Probabil. Totul depinde de celelalte două aspecte ale, hmm, limbajului corporal.

— Adică?

— Revolta şi teama. Cât priveşte revolta, de când s-a născut, *alţii* au făcut ce-au vrut din integritatea lui somatică. I-au impus cu forţa aspectul exterior. Acum, în cele din urmă, a sosit momentul să hotărască singur. La care se adaugă teama. De Barrayar, de noi, dar mai presus de toate, teama de a nu fi copleşit de Miles, care poate fi dominator chiar dacă nu-i eşti frate mai mic. Mark are dreptate. În realitate, asta l-a avantajat. Gărzile şi servitorii nu întâmpină dificultăţi în a-l recunoaşte, considerându-l Lord Mark. Stratagema cu îngrăşarea posedă acel soi de inteligenţă pe jumătate premeditată, pe jumătate întâmplătoare care… care-mi aminteşte de o persoană cunoscută amândurora.

— Dar unde se opreşte fenomenul?

Acum până şi Contele îşi imagina ceva sferic, socoti Mark.

— Metabolismul… când doreşte Mark. Poate merge la un doctor pentru a şi-l regla astfel încât să-şi menţină orice greutate pofteşte. Va alege un model corporal obişnuit când îşi va înfrânge teama şi dorinţa de revoltă.

Contele îşi drese glasul.

— Cunosc Barrayarul şi demenţa lui. Niciodată nu te simţi în siguranţă. Ce ne facem dacă va considera că nu e îndeajuns de gras?

— Îi vom cumpăra o saltea plutitoare şi angajăm câţiva servitori musculoşi. *Ori* îl ajutăm să-şi învingă temerile. Ce zici?

— Dacă Miles a murit, începu el.

— Dacă Miles nu e recuperat şi readus la viaţă, îl corectă ea cu glas tăios.

— Atunci Mark e tot ce ne-a mai rămas din Miles.

— Nu! se auzi foşnetul rochiei când Contesa se ridică în picioare, dădu să plece, se răsuci şi păşi încoace şi încolo. *Dumnezeule, n-o lăsa să se îndrepte încoace!* Aici greşeşti, Aral. Mark e tot ce ne-a rămas din *Mark.*

Contele întârzie cu răspunsul:

— De acord. Cedez asupra acestui aspect. Dar dacă Mark e tot ce ne-a mai rămas… vom avea în el pe următorul Conte Vorkosigan?

— Poţi să-l accepţi drept fiu chiar dacă *nu va fi* următorul Conte Vorkosigan? Sau aceasta-i încercarea pe care trebuie s-o treacă pentru a-ţi intra în graţii?

Contele rămase tăcut. Vocea Contesei scăzu în intensitate.

— Mi se pare mie ori percep ecoul vorbelor tatălui tău în glasul cu care-mi spui asta? Îl văd cumva pe el, privind cu ochii tăi?

— Ar fi… imposibil să nu existe şi ceva din gândirea lui. Tulburat, Contele îşi coborî şi el glasul, dar respingând ideea de a-şi cere iertare. Într-o oarecare măsură. În ciuda eforturilor mele.

— Da. Înţeleg. Iartă-mă. Spre uşurarea lui Mark, îngheţat de emoţie, Contesa se aşeză. Deşi nu-i chiar atât de greu să te ridici la înălţimea unui Conte de Barrayar. Uită-te la unii dintre chibiţii care sunt membri ai Consiliului. Sau care de cele mai multe ori absentează. De când spui că Vortienne n-a mai votat?

— Fiul lui e destul de matur pentru a-i lua locul, spuse Contele. Pentru ca restul să respirăm uşuraţi. Ultima oară când a trebuit să avem unanimitate, sergentul gărzilor de la Cameră a trebuit să meargă pentru a-l aduce în persoană de la reşedinţa lui, întrerupând una dintre cele mai neobişnuite scene de… În fine, îi găseşte utilizări extrem de originale îngrijitorului său personal.

— Are calităţi unice, după câte înţeleg.

În vocea Contesei răzbătu o undă de sarcasm.

— De unde-ai aflat *asta?*

— Alys Vorpatril.

— Nici nu mă gândesc să întreb de unde ştie *ea.*

— Înţeleaptă hotărâre. Problema e că Mark va trebui să facă eforturi pentru a deveni cel mai slab Conte din Consiliu. Nu aparţin cu toţii elitei din care pretind a se trage.

— Vortienne e un exemplu dezgustător şi nefericit. Consiliul funcţionează cât de cât doar datorită extraordinarei dăruiri a multor alţi Conţi. Dar Conţii reprezintă doar jumătate din bătălie. Partea cea mai delicată o reprezintă chiar Districtul. Îl vor accepta oamenii? Un clon scrântit după un original diform?

— Pe Miles au ajuns să-l accepte. Ba chiar cred că începuseră să fie mândri de el. Numai că… Miles creează singur situaţia

asta. Radiază în jur atâta loialitate, încât oamenii n-au încotro şi găsesc în ei înşişi acelaşi sentiment.

— Nu ştiu precis ce radiază Mark, gândi Contele cu voce tare. Pare mai curând o gaură neagră la nivel uman. Lumina pătrunde înăuntru, iar spre exterior nu radiază nimic.

— Ai răbdare. Încă se teme de tine. E o obiectivare a sentimentului de vinovăţie, aşa cred, din cauză că atâţia ani a fost prezumtivul tău asasin.

Respirând doar pe gură pentru a nu face vreun zgomot, Mark se chirci, de parcă fusese lovit. Acea femeie diabolică părea să vadă prin el. Îi era cel mai îngrozitor aliat, dacă o putea numi aliat.

— Fără îndoială că Ivan şi-ar căpăta popularitate în District, spuse Contele rar. Şi, oricât de neplăcut mi-ar fi, cred că el s-ar ridica la înălţimea condiţiilor cerute unui Conte. Nici fruntea, nici coada, dar măcar acceptabil.

— Tocmai asta-i stratagema la care-a apelat pentru a se strecura prin şcoală, prin Academia Imperială şi, până în prezent, prin carieră. Invizibilul om comun, spuse Contesa.

— E frustrant să vezi aşa ceva. E capabil de mult mai mult.

— Când e atât de aproape de Imperiu, cât de puternic ar putea îndrăzni să strălucească? Ar atrage asupra lui atenţia posibililor conspiratori în căutarea unei figuri-model pentru facţiunea lor, la fel cum o lumină adună în jurul ei insecte. Doar face pe prostul. S-ar putea ca el să se poarte cel mai raţional dintre noi toţi.

— E o teorie optimistă, dar dacă Ivan e atât de calculat, cum s-a întâmplat să fie aşa de când a început să meargă? întrebă Contele pe un ton plângăreţ. Eşti în stare să faci din el un ţânc îngrozitor de machiavelic, dragul meu căpitan.

— Nu insist asupra interpretărilor, spuse Contesa împăciuitor. Problema e: dacă Mark ar alege să trăiască, de exemplu, pe Beta, Barrayar ar reuşi să existe de pe-o zi pe alta. Probabil că până şi Districtul tău ar supravieţui. Iar Mark n-ar înceta nici o clipă să rămână fiul nostru.

— Dar vroiam să las în urma mea mult mai mult… Revii mereu la aceeaşi idee. Colonia Beta.

— Exact. Nu te întrebi de ce?

— Nu. Vocea lui scăzu, ajungând şoaptă: Dar dacă-l duci pe Colonia Beta, n-o să mai am prilejul de a-l cunoaşte.

Contesa tăcu o clipă, apoi glasul ei căpătă fermitate:

— Nemulţumirea ta m-ar impresiona mai mult dacă ai da vreun semn că vrei să-l cunoşti *acum.* L-ai evitat aproape cu aceeaşi asiduitate cu care te-a ocolit şi el.

— Nu pot abandona toate problemele oficiale pentru a rezolva această criză personală, spuse Contele înţepat. Oricât de mult aş vrea s-o fac.

— Pentru Miles ai făcut-o, dacă mă gândesc bine. Aminteşte-ţi cât timp ai petrecut cu el aici, la Vorkosigan Surleau… Te furişai hoţeşte ca să fii cu el, crâmpeie ici şi colo, o oră, o dimineaţă, o zi, oricât puteai să-ţi aranjezi, şi în tot acest timp reuşind să salvezi Regenţa, traversând şase crize politice şi militare majore. Nu-i poţi refuza lui Mark avantajele pe care i le-ai oferit lui Miles, pentru ca apoi să-i întorci spatele şi să deplângi incapacitatea lui de a-l depăşi pe Miles.

— Of, Cordelia, suspină Contele. Atunci eram mai tânăr. Nu mai sunt tăticul pe care Miles l-a avut acum douăzeci de ani. Omul acela a dispărut, s-a consumat.

— Nu-ţi cer să fii acelaşi tătic de atunci; ar fi ridicol. Mark nu mai e un copil. Te rog doar să încerci să fii tatăl care eşti acum.

— Scumpa mea doamnă căpitan… începu el, dar vocea i se stinse.

După ce rămase câteva momente pe gânduri, Contesa spuse cu tâlc:

— Ai avea mult mai multă vreme şi energie dacă te-ai *pensiona.* Dacă ai renunţa, în sfârşit, la funcţia de Prim-ministru.

— În situaţia actuală? Cordelia, gândeşte-te! Nu îndrăznesc să pierd controlul tocmai acum. Ca Prim-ministru, Illyan şi SecImp îmi raportează direct mie. Dacă devin un Conte oarecare, ies din lanţul de comandă. Aş pierde până şi autoritatea de a solicita continuarea căutărilor.

— Vorbe, Miles e ofiţer SecImp. Chiar dacă-i fiul Primului-ministru ori nu, vor continua să-l caute. Loialitatea faţă de propriii săi angajaţi e unul dintre farmecele instituţiei.

— Vor continua cercetările în limite rezonabile. Doar ca Prim-ministru îi pot sili să depăşească aceste limite.

— Nu sunt convinsă. Simon Illyan ar fi în stare să se facă luntre şi punte pentru tine chiar şi după ce-ai fi mort şi îngropat, dragule.

Când, într-un târziu, Contele vorbi din nou, glasul lui trăda oboseala.

— Eram gata să renunţ acum trei ani şi să-i las locul lui Quintilian.

— Da, iar eu abia aşteptam.

— Dacă n-ar fi murit în accidentul acela stupid de zbor… Ce tragedie absurdă! Nici măcar n-a fost asasinat!

Contesa râse amar.

— O moarte *cu adevărat* fără folos, după standardele barrayarane. Acum să vorbim şi serios. Ar fi vremea să te opreşti.

— Trebuia s-o fac de mult, o aprobă Contele.

— Atunci, *fă-o!*

— Imediat ce nu vor mai fi probleme.

Ea tăcu o clipă înainte de a vorbi:

— Iubitule, niciodată nu vei fi îndeajuns de gras. Fă-o oricum.

Mark stătea aplecat în faţă, paralizat, având un picior săgetat de mii de ace. Se simţea zdrobit şi tăvălit, mai scărmănat decât o făcuseră cei trei golani pe alee. Contesa era o luptătoare care lucra ştiinţific, nu încăpea nicio îndoială.

Contele râse pe sub mustaţă. Dar de data asta nu mai găsi răspuns. Spre necuprinsa uşurare a lui Mark, se ridicară amândoi şi ieşiră împreună din bibliotecă. Nici nu se închise bine uşa în urma lor că Mark se rostogoli de pe fotoliu direct pe podea şi începu să-şi mişte braţele şi picioarele, care-l dureau, încercând să-şi repună sângele în mişcare. Tremura ca varga. Avea un nod în gât şi, în sfârşit, putu să tuşească nestânjenit în câteva rânduri, parcă recunoscător, pentru a-şi recăpăta suflul. Nu ştia dacă era cazul să râdă ori să plângă, se simţi îndemnat să le facă pe amândouă în acelaşi timp şi până la urmă preferă să respire adânc, şuierat, urmărindu-şi pântecele ridicându-se şi coborând. Se simţea obez. Avu senzaţia că nu mai e întreg la minte. Se simţea ca şi cum pielea i-ar fi devenit transparentă, iar trecătorii îi puteau privi şi arăta cu degetul orice organ intern.

Când, după accesul chinuitor de tuse, începu să respire iarăşi normal, îşi dădu seama că îi dispăruse sentimentul de teamă. Nu faţă de Conte şi Contesă. Comportarea lor în public era neaşteptat de… asemănătoare cu aceea din viaţa intimă. Se părea că putea avea încredere în ei, iar asta nu pentru a se scuti de suferinţe, ci pentru ceea ce erau şi păreau ei. Deocamdată nu putea exprima în cuvinte această senzaţie, această percepţie a coerenţei lor personale. Apoi reuşi s-o definească. *O! Deci aşa arată integritatea morală. Nu ştiam.*

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Contesa îşi respectă promisiunea, sau ameninţarea, de a-l trimite pe Mark la plimbare cu Elena. Următoarele câteva săptămâni fură punctate de frecvente excursii pe tot cuprinsul Vorbarr Sultanei şi al Districtelor învecinate, cu înclinaţii precumpănitoare spre latura culturală şi istorică, la care se adăugă un tur particular al Reşedinţei Imperiale. Spre fericirea lui Mark, Gregor nu era acasă în acea zi. Mai mult ca sigur că nu le scăpase niciun muzeu din oraş. Acţionând probabil în urma ordinelor primite, Elena îl târî şi prin vreo douăzeci de colegii, academii şi şcoli tehnice. Mark îşi mai veni în fire aflând că nu toate instituţiile de învăţământ de pe planetă pregăteau ofiţeri şi, ca dovadă, Institutul de Inginerie şi Agricultură din Districtul Vorbarra era cel mai mare şi mai căutat.

În preajma lui Mark, Elena rămase o atotştiutoare prezenţă oficială şi impersonală. Oricare i-ar fi fost sentimentele stârnite de revederea vechiului ei cămin după o absenţă de un deceniu, ele răzbătură rareori de sub masca pe care şi-o asumase, excepţie făcând exclamaţiile întâmplătoare de uimire în faţa unor transformări neaşteptate: noi clădiri apărute de niciunde, vechi blocuri dispărute, străzi pe care circulaţia se desfăşura altfel decât ştia ea. Mark bănui că ritmul frenetic al tururilor de oraş fusese stabilit astfel pentru ca ea să nu se vadă silită să discute prea mult cu el; umplea momentele de tăcere cu prelegeri despre lucrurile din jur. Mark începu să regrete că nu reuşise să-l înmoaie pe Ivan. Poate că vărul său l-ar fi putut introduce pe furiş în câte-o bodegă, schimbând astfel puţin decorul.

Schimbarea se produse într-o seară când Contele se întoarse intempestiv şi anunţă că vor merge cu toţii la Vorkosigan Surleau. În mai puţin de-o oră Mark se trezi, cu bagajele împachetate, într-un aparat de zbor uşor, alături de Elena, Contele Vorkosigan şi garda Pym, zburând ca săgeata spre sud, la reşedinţa de vară a Vorkosiganilor. Contesa nu-i însoţea. Pe drum, conversaţia se dovedi când preţioasă, când nonexistentă, cu excepţia replicilor laconice şi codificate dintre Conte şi Pym.

Lanţul muntos Dendarii apăru impunător în cele din urmă, o pată întunecată, profilată pe fundalul norilor şi stelelor. Dădură ocol unui lac ce licărea difuz şi aterizară la jumătatea pantei unui deal, în faţa casei din piatră cu multe ascunzişuri, pe care luminile aprinse şi un număr de servitori o făceau să arate primitoare. Gărzile SecImp ale Primului-ministru erau nişte siluete discrete care coborâră dintr-un al doilea aparat uşor ce zburase în urma lor.

Fiindcă era aproape miezul nopţii, Contele se mulţumi să-i ofere un scurt tur de orientare prin interiorul casei, după care îl conduse într-un dormitor pentru oaspeţi de la etajul al doilea, de unde avea vedere de-a lungul pantei, până la lac. Rămas singur, în cele din urmă, Mark se rezemă de pervazul ferestrei şi încercă să străpungă bezna cu privirea. Dinspre satul situat la un capăt al lacului şi dinspre cele câteva proprietăţi izolate de pe malul îndepărtat se vedeau licărind câteva lumini pe deasupra apelor mătăsoase şi întunecate. *De ce m-ai adus aici?* îl întrebă în gând pe Conte. Vorkosigan Surleau era cea mai intimă dintre reşedinţele Vorkosigan, nucleul sentimental, bine păzit, al regatului compus din proprietăţi dispersate pretutindeni. Trecuse vreun examen de i se îngăduia să pătrundă până aici? Ori Vorkosigan Surleau era însăşi încercarea la care era supus? Se culcă şi adormi cu întrebarea în minte.

***

Se trezi clipind din cauza razelor de soare pătrunse pe fereastra ale cărei storuri uitase să le tragă. În dulapul din cameră găsi obiecte mai lejere de îmbrăcăminte, pe care servitorii i le aranjaseră imediat după sosire. Descoperi baia de la capătul holului; se spălă, se îmbrăcă, apoi porni cu paşi feriţi să caute tovărăşia celorlalţi. Un servitor aflat în bucătărie îl îndrumă spre locul unde-l putea găsi pe Conte, dar, vai, nu-i oferi micul dejun.

Merse pe o potecă pavată cu fragmente de piatră, îndreptându-se către un crâng de copaci importaţi de pe Pământ, care fuseseră plantaţi cu grijă şi ale căror frunze de un verde aparte erau împestriţate şi suflate cu auriul toamnei timpurii. Copaci mari, foarte bătrâni. Contele şi Elena se aflau în preajma crângului, într-o grădină înconjurată de ziduri, care

servea acum drept cimitir al familiei Vorkosigan. Reşedinţa din piatră de pe malul lacului fusese la origini o cazarmă pentru gărzile castelului, devenit acum o ruină; cimitirul lui primise cândva ultimele rămăşiţe ale gărzilor.

Mark ridică mirat din sprâncene. Contele purta cea mai elegantă uniformă militară, cea imperială de paradă cu nuanţe de roşu şi albastru, care părea o explozie violentă de culoare. Ceva mai discret şi cuviincios, Elena purta uniforma de catifea cenuşie a luptătorilor dendarii, a cărei eleganţă era scoasă în evidenţă de nasturii argintii şi vipuşca albă. Stătea ghemuită în apropierea unui vas puţin concav pentru jeratic, făcut din bronz şi aşezat pe un trepied. În el licăreau flăcări de un oranj-deschis, iar fumul care se ridica se risipea în aerul auriu-tremurător al dimineţii. Ardeau ofrande pentru morţi, înţelese Mark, de aceea se opri nesigur lângă poarta din fier forjat care dădea în grădină. Pentru cine? Nu-l invitase nimeni aici.

Elena se ridică în picioare; ea şi Contele discutară calm în vreme ce ofranda, oricare ar fi fost ea, se făcu scrum. După o clipă, Elena împături o bucată de pânză, luă vasul de pe trepied şi vărsă fulgii cenuşii şi albi deasupra mormântului. Şterse suprafaţa vasului şi îl introduse, alături de trepiedul pliant, într-un sac brodat cu cafeniu şi argintiu. Contele privi lung la apele lacului, îl observă pe Mark stând lângă poartă şi făcu un semn din cap către el drept salut; nu era chiar o invitaţie, dar nici respingere.

După ce-i mai adresă Contelui câteva cuvinte, Elena ieşi din grădina împrejmuită. Contele o salută. Figura ei era solemnă, dar, din câte observă Mark, mai puţin încordată decât ia sosirea lor în Barrayar. Acum contele îi făcu un semn care putea fi interpretat, fără teama de a greşi, drept invitaţie. Simţindu-se nelalocul lui, dar curios, Mark trecu de poartă şi păşi pe alee, al cărei pietriş scârţâi sub tălpile lui.

— Ce s-a… întâmplat? reuşi Mark să întrebe în cele din urmă.

Tonul se vădi a fi mai curând impertinent, însă Contele păru să nu ia în seamă.

Contele Vorkosigan făcu un semn din cap către mormântul de la picioarele lui: *Sergent Constantine Bothari,* şi datele. *Fidelis.*

— Am aflat că Elena n-a ars niciodată o ofrandă pentru tatăl ei. A fost militar vreme de optsprezece ani şi înainte de asta a slujit sub comanda mea în forţele spaţiale.

— Paza de corp a lui Miles. Ştiam. Dar a fost ucis înainte ca eu să încep antrenamentele cu Galen. Galen n-a insistat prea mult asupra lui.

— S-ar fi cuvenit s-o facă. Sergentul Bothari a fost foarte important pentru Miles. Şi pentru noi, ceilalţi. A fost un om… dificil. Nu cred că Elena s-a împăcat vreodată cu ideea morţii lui. Trebuia să-l înţeleagă într-un fel, pentru a se simţi uşurată.

— Dificil? Auzisem c-ar fi fost criminal.

— Asta-i prea…

Contele şovăi. Mark se aştepta să-l audă adăugând *nedrept,* ori *neadevărat,* însă cuvântul ales până la urmă se dovedi a fi… inadecvat.

Păşiră împreună printre morminte, contele oferindu-i explicaţii lui Mark. Rude şi servitori… cine era maiorul Amor Klyeuvi? Asta îi aduse aminte lui Mark de muzee. Istoria familiei de pe Vremea Izolării concentra istoria Barrayarului. Contele îi arătă mormintele tatălui, mamei, fratelui, surorii şi ale bunicilor. Pesemne că toţi cei care muriseră înaintea acestora fuseseră înmormântaţi în vechea capitală a Districtului, Vorkosigan Vashnoi, şi, împreună cu oraşul, fuseseră topiţi de invadatorii din Cetaganda.

— Vreau să fiu îngropat aici, mărturisi Contele, contemplând lacul paşnic şi dealurile din jur. Aburul dimineţii se ridica de la suprafaţa pământului, care începuse să sclipească sub razele soarelui. Să scap de îmbulzeala din Cimitirul Imperial din Vorbarr Sultana. Pe tata vroiau să-l îngroape acolo. A trebuit să mă cert cu toţi din pricina asta, în ciuda declaraţiei din testamentul lui. Înclină din cap către piatra funerară, pe care erau înscrise datele şi numele: *General Conte Piotr Pierre Vorkosigan.* Contele ieşise învingător. Aşa sunt Conţii. Aici mi-am petrecut unele dintre cele mai fericite momente ale vieţii. Copilăria. Iar mai târziu, nunta şi luna de miere. Pe chipul lui apăru un surâs puţin amar. Miles a fost zămislit aici. Prin urmare şi tu, la o adică. Priveşte împrejur. Din aceste locuri te tragi. După ce luăm micul dejun şi mă schimb, o să-ţi arăt mai multe.

— A, deci n-a mâncat nimeni până acum.

— Înainte de a arde ofrande trebuie să posteşti. Tocmai din această cauză cred că astfel de evenimente tind să aibă loc dimineaţa.

Contele schiţă un zâmbet.

La altceva nu le-ar fi folosit lui sau Elenei uniformele impunătoare de paradă. Şi le împachetaseră cu restul bagajelor având acest motiv în minte. Mark îşi zări imaginea deformată care se reflecta din cizmele Contelui, lustruite oglindă. Suprafaţa convexă îl lăbărţa, dându-i proporţii groteşti. Un soi de anticipare a propriei sale înfăţişări?

— Deci de aceea am venit aici? Pentru ca Elena să poată participa la această ceremonie?

— Printre alte lucruri.

Ameninţător. Trăind un sentiment nelămurit şi tulburător, Mark îl urmă pe Conte spre casa mare din piatră.

***

Intendentul casei le servi micul dejun pe terasa însorită, care avea un aspect de izolare şi intimitate accentuat de modul de aranjare al tufişurilor înflorite, excepţie făcând spaţiul rămas liber care permitea o vedere către lac. Contele apăru purtând nişte pantaloni vechi şi negri de uniformă şi o tunică cu un aer vetust, largă şi strânsă în talie cu o centură. Elena nu li se alătură.

— A vrut să facă o plimbare, îl lămuri contele, fără a face alte comentarii. La fel vom proceda şi noi.

Prudent, Mark puse cea de-a treia chiflă dulce înapoi în coşul acoperit.

Curând, în timp ce-l urmă pe Conte, care pornise să urce pieptiş dealul, se felicită pentru ideea de a-şi înfrâna pornirea. Ajunseră pe coamă şi se opriră să-şi tragă sufletul. Priveliştea lacului lung, şerpuind printre dealuri, era foarte atrăgătoare şi le recompensa osteneala. Pe cealaltă parte se întindea o vale îngustă, adăpostind vechi grajduri din piatră şi păşuni pe care creşteau ierburi de culoarea celor de pe Pământ. Câţiva cai, de care nimeni nu părea să aibă nevoie, umblau agale, oprindu-se când şi când să ia câte o gură de iarbă. Contele îl conduse pe

Mark în josul pantei, până la gard şi, sprijinindu-se de el, privi gânditor.

— Murgul acela mare e al lui Miles. În ultimii ani a cam fost neglijat. Miles n-a avut întotdeauna timp să călărească, nici măcar când se afla acasă. Obişnuia să vină în goană la chemarea lui. Era al naibii de impresionant să vezi calul acela mare şi leneş ridicându-se şi sosind în galop. Contele rămase tăcut câteva clipe, apoi continuă: Ai putea să încerci.

— Ce anume? Să chem calul?

— Aş vrea să aflu. Dacă poate percepe diferenţa. Pentru auzul meu, vocile voastre sunt… foarte asemănătoare.

— Am fost pregătit pentru asta!

— Se numeşte, ăă, Ninny. Văzând privirea mirată a lui Mark, adăugă: Un fel de alint.

Numele îi e Fat Ninny[2]. L-ai prescurtat. Ha-ha.

— Şi ce să fac? Stau aici şi strig: „Hai, Ninny, Ninny?”

Avea deja senzaţia că e luat peste picior.

— De trei ori.

— Poftim?

— Miles îi rostea numele de trei ori.

Calul se afla pe partea cealaltă a păşunii, cu urechile ciulite, privindu-i. Mark respiră adânc şi, cu cel mai perfect accent local, strigă:

— Hai, Ninny, Ninny, Ninny. Aici, Ninny, Ninny, Ninny!

Calul fornăi şi veni la trap uşor până în apropierea gardului.

Nu se putea spune că alergase, deşi la un moment dat făcuse o încercare de a porni la galop. Ajungând lângă ei, se opri pufnind şi stropindu-i cu sudoare pe amândoi. Se rezemă de gard, care scârţâi şi se aplecă sub greutatea lui. Văzut de aproape, era cumplit de mare. Îşi trecu capul peste gard. Mark se trase brusc înapoi.

— Salut, amice. Contele îl bătu uşor pe gât: Miles îi dă întotdeauna zahăr, îl sfătui el pe Mark, uitându-se peste umăr.

— Atunci nu-i de mirare că vine alergând! spuse Mark indignat.

Iar el care-şi închipuise că era vorba de efectul acela de iubire spontană faţă de Miles.

---

[2] Găgăuţă grasul (n. tr.).

— Da, dar şi eu şi Cordelia îi dăm, şi nu vine în goană. Se mulţumeşte să umble fără să se sinchisească prea mult.

Calul îl privea direct, cu un aer care lui Mark i se păru a exprima o uimire desăvârşită. Încă un suflet pe care-l trădase fiindcă nu era Miles. Ceilalţi doi cai, parcă animaţi de un sentiment de rivalitate frăţească, apărură la gard, împingându-se unul pe altul, hotărâţi să nu se lase ignoraţi. Intimidat, Mark întrebă pe un ton plângăreţ:

— Aţi adus zahăr?

— Da, sigur, răspunse Contele.

Scoase câteva bucăţi de zahăr din buzunar şi i le dădu. Mark puse două în palma deschisă şi întinse mâna cât de departe putu. Cu un nechezat, Ninny îşi lăsă urechile pe spate şi-şi mişcă nervos capul într-o parte şi-n alta, alungându-şi rivalii cabalini, apoi şi le ridică din nou cochet şi apucă bucăţile cu buzele groase şi moi, lăsând o dâră de salivă verzuie în palma lui. Mark se şterse de gard, se gândi să apeleze şi la pantaloni, după care îşi trecu mâna pe gâtul lucios al calului. Părul scurt era rărit în locul unde se afla o cicatrice veche, pe care o simţi denivelată faţă de restul suprafeţei netede. Ninny îl împunse din nou cu botul, iar Mark se retrase pentru a scăpa de insistenţa lui. Cu câteva strigăte scurte şi palme, Contele restabili ordinea între caii care se buluceau – *Aha, la fel ca în politica barrayarană,* gândi Mark răutăcios – şi avu grijă ca şi cei doi întârziaţi să-şi primească partea. Apoi, cu un aer senin, se şterse pe palme de stofa pantalonilor.

— Ai vrea să încerci să-l călăreşti? îl îmbie Contele. Deşi n-a mai fost antrenat în ultima vreme şi ar putea fi ceva mai neascultător.

— Nu, mulţumesc, reuşi să îndruge Mark. Poate altă dată.

— Bine.

Merseră de-a lungul gardului, urmaţi îndeaproape de Ninny pe partea cealaltă a lui, însă când ajunseră la un colţ al îngrăditurii şi-şi urmară drumul înainte, speranţele lui se stinseră. Când îi văzu îndepărtându-se, necheză pe un ton înduioşător de plângăreţ. Mark ridică brusc din umeri, de parcă ar fi fost lovit în spate. Contele zâmbi, dar încercarea trebuie să fi fost simţită

drept nepotrivită momentului, fiindcă zâmbetul dispăru imediat de pe faţa lui. Aruncă o privire peste umăr.

— Prietenul nostru are peste douăzeci de ani. Destul de bătrân pentru un cal. Încep să-i semăn.

Se îndreptară spre pădure.

— Uite o pistă de călărie… Dă roată unui loc de unde se poate vedea casa. Obişnuiam să ieşim la picnic acolo. Ai vrea să arunci o privire?

O excursie. Mark n-avea chef de aşa ceva, dar refuzase deja invitaţia politicoasă a Contelui de a călări pe calul acela. Nu îndrăznea să-l refuze încă o dată, altfel avea să fie considerat… ursuz.

— Foarte bine.

Nu se zăreau nici servitori, nici gărzi de corp ale SecImp. Contele se purta altfel decât îi era obiceiul pentru a-şi crea puţină intimitate. Anticipând cum vor decurge lucrurile, Mark se crispă. Discuţia între patru ochi urma să înceapă.

Când ajunseră la marginea pădurii, primele frunze căzute la pământ foşniră strivite sub tălpile lor, răspândind o aromă organică, dar plăcută. Însă sunetul paşilor nu reuşea să umple tăcerea. În ciuda simplităţii sale oarecum studiate, Contele era rigid şi încordat. Simţindu-se, parcă, nelalocul său. Stânjenit, Mark cedă primul:

— Contesa v-a cerut să faceţi asta. Aşa e?

— Nu tocmai… ba da.

Un răspuns nu întru totul clar, dar probabil adevărat.

— Îi veţi ierta vreodată pe bharaputrani că l-au împuşcat pe Amiralul Naismith în locul meu?

— Pesemne că nu, răspunse Contele pe un ton calm, arătând că nu se simţea jignit.

— Dacă s-ar fi întâmplat invers – şi bharaputranii ar fi ţintit spre individul scund din stânga – SecImp ar mai căuta cu atâta îndârjire criocamera în care aş fi?

Iar Miles ar fi azvârlit-o pe luptătoarea Phillipi pentru a-l instala pe Mark în locul ei?

— Întrucât Miles ar fi reprezentat, în cazul respectiv, SecImp, îmi închipui că răspunsul ar fi da, murmură Contele. Cum eu nu

te cunoşteam, interesul meu ar fi fost probabil… profesional. Mama ta ar fi acţionat la fel, adăugă el gânditor.

— Să facem efortul de a fi cinstiţi unul faţă de celălalt, spuse Mark plin de amărăciune.

— Altfel nici n-am putea construi ceva durabil, spuse sec Contele.

Mark roşi şi mormăi ceva drept aprobare.

Drumul mergea de-a lungul unui pârâu, apoi trecea peste o ridicătură printr-un făgaş săpat de apă, acoperit cu sfărâmături de stâncă aruncate de-a valma, pe care păşiră nesiguri. Din fericire, pe o porţiune, unde albia se desfăcea în mai multe făgaşe care şerpuiau printre copaci şi apoi se reîntâlneau, denivelările dispăruseră. În mod deliberat, din loc în loc fuseseră presărate câteva obstacole pentru sărituri, confecţionate din buşteni şi tufişuri uscate; pista de călărie le ocolea sau ducea drept spre ele, călăreţul având de ales. De ce era sigur că Miles prefera să le sară? Trebui să recunoască în sinea lui că petele însorite şi de umbră, prezenţa copacilor înalţi, aduşi de pe Pământ, a ierburilor indigene sau importate, creau o iluzie de intimitate neîngrădită, conferind pădurii ceva liniştitor, virginal. Cel ce nu ştia nimic despre teraformare şi-ar fi imaginat că întreaga planetă era o dezlănţuire a naturii din care omul era exclus. Apoi intrară pe o potecă dublă, mai largă, unde putură să meargă alături.

Contele îşi umezi buzele.

— Ai adus vorba de criocameră.

Mark îşi înălţă capul cu o mişcare bruscă, amintindu-i de calul care simţise mirosul zahărului. SecImp nu-i vorbea, Contele nu i se adresase; împins până în pragul nebuniei de lipsa informaţiilor, în cele din urmă se umilise şi nu-i dăduse pace Contesei, deşi asta îl făcuse să se simtă nevolnic. Dar nici măcar ea nu-i dăduse răspunsuri încurajatoare, SecImp cunoştea deja peste patru sute de locuri unde criocamera nu era de găsit. Patru sute şterse de pe listă, restul universului rămânând să fie cercetat… misiune imposibilă, inutilă, zadarnică…

— SecImp a găsit-o.

Contele îşi trecu degetele peste faţă.

— Cum?! Mark rămase ţintuit locului. Au recuperat-o? Slavă Cerului! S-a terminat! Unde au… de ce nu mi-aţi…

Dându-şi brusc seama că probabil Contele avusese motive întemeiate să nu-i spună imediat, îşi înghiţi restul vorbelor. Şi nici măcar nu era convins că vroia să afle. Chipul Contelui era sumbru.

— Era goală.

— Oh. Ce stupiditate se găsise să spună! Doar *oh.* Se simţi instantaneu nespus de ridicol. Cum… Nu pricep. Din toate situaţiile posibile pe care şi le imaginase tocmai asta îi scăpase. *Goală?* Unde?

— Agentul SecImp a găsit-o în inventarul obiectelor disponibilizate pentru vânzare ale unei companii de aparatură medicală din Inelul Hegen. Curăţată şi recondiţionată.

— Sigur e cea pe care o căutaţi?

— Dacă identificările efectuate de căpitan Quinn şi luptătorii dendarii sunt corecte, aşa stau lucrurile. Agentul, care e unul dintre cei mai inteligenţi oameni ai noştri, a cumpărat-o fără să facă multă zarvă. În momentul de faţă e transportată prin curier rapid către cartierul general al SecImp pentru o minuţioasă analiză criminalistică. Deşi, din câte se pare, nu prea vor avea ce să analizeze.

— Dar e o pistă, o şansă nesperată! Compania trebuie să posede documente, iar SecImp va putea să ajungă la…

— La ce?

— Şi da, şi nu. Evidenţa documentelor se opreşte aici. Cărăuşul independent de la care a fost cumpărată pare să se facă vinovat de primirea de bunuri furate.

— E din Întregul Jackson? Asta sigur reduce aria de cercetat!

— Mda. Nu trebuie să uităm că Inelul Hegen e doar o placă turnantă. Şansa ca această criocameră să fi fost dirijată în Imperiul Cetaganda dinspre Întregul Jackson şi înapoi via Inelul Hegen e… redusă, dar reală.

— Nu. Mă refeream la intervalul de timp.

— Intervalul ar fi cam scurt, dar se potriveşte. Illyan a făcut calcule. Intervalul de timp limitează aria de cercetat la numai… nouă planete, şaptesprezece staţii şi toate navele aflate în drum între ele. Contele se strâmbă. Aproape c-aş vrea să ne

confruntăm cu un complot cetagandan. Pot măcar să fiu sigur că lorzii Ghem vor şti sau bănui valoarea coletului intrat în posesia lor. Coşmarul care mă duce în pragul disperării e că, într-un fel sau altul, criocamera a căzut în ghearele vreunui hoţ mărunt de pe Jackson, care a azvârlit pur şi simplu ce era înăuntru ca s-o poată vinde. Ar fi trebuit să promitem o recompensă… de zece-douăsprezece ori valoarea criocamerei, doar pentru a recupera cadavrul. Pentru Miles, conservat şi capabil să fie resuscitat… indiferent de preţul cerut. Înnebunesc la gândul că Miles putrezeşte undeva *din greşeală.*

Având senzaţia că-i plesneşte capul, Mark îşi prinse fruntea între palme. Avea gâtul atât de înţepenit, încât şi-l simţea ca pe o bucată de lemn.

— Nu… E o nebunie, prea de tot. Acum avem capetele firului şi ne lipseşte doar partea de mijloc. Trebuie să-l întregim. Norwood – Norwood îi era loial Amiralului Naismith. Inteligent om. Am fost alături, dar pentru scurt timp. Desigur, el n-a vrut să moară, dar n-ar fi expediat criocamera într-un loc primejdios, sau undeva, la întâmplare.

De ce era atât de sigur de asta? Norwood crezuse că va putea recupera criocamera de la destinatar în cel mult o zi. Dacă ar fi sosit… oriunde… însoţită de o notiţă enigmatică spunând: „Reţineţi-o până vă va fi solicitată”, iar apoi n-o mai ceruse nimeni înapoi…

— Spuneţi c-a fost recondiţionată înainte sau după achiziţionarea ei de către compania furnizoare de echipament medical?

— Înainte.

— Atunci, în porţiunea necercetată trebuie să existe vreo instituţie medicală. Care posedă, probabil, aparatură de criogenie. Poate… poate că Miles a fost transferat în banca permanentă de stocare a cuiva.

Neidentificat şi nereclamat de nimeni. Pe Escobar ar fi posibil un asemenea act de caritate, dar pe Întregul Jackson? O speranţă deşartă.

— Mă rog să se fi întâmplat aşa. Există un număr limitat de astfel de instituţii. Se poate verifica. SecImp a pornit deja pe pista asta. Însă… morţii congelaţi reclamă o pricepere

deosebită. Simplul act de curăţare a unei criocamere goale poate fi realizat în infirmeria oricărei nave. Sau chiar pe puntea tehnică. Un mormânt oarecare ar fi şi mai greu de identificat. Ori poate fără înmormântare, pur şi simplu dezintegrare, ca în cazul gunoaielor…

Contele rămase cu privirea pierdută spre copaci.

Mark era gata să jure că nici nu vedea copacii. Putea paria că avea în faţa ochilor aceeaşi imagine ca şi el, un trup micuţ, îngheţat, cu pieptul sfârtecat – nici măcar n-ar fi fost nevoie de vreun instrument de ridicare – azvârlit neglijent, cu nepăsare, într-un incinerator. S-o fi întrebat acea persoană cine fusese micuţul bărbat? Sau o fi fost *ceva* respingător pentru ea? Dar cine era *acea* persoană?

Şi de când se învârtea mintea Contelui pe loc, torturată mereu de aceleaşi şi aceleaşi gânduri, şi cum naiba se făcea că încă mai era în stare să umble şi să vorbească?

— De când ştiţi asta?

— Vestea mi-a fost comunicată ieri după-amiază. Aşa că înţelegi… mi se pare nespus de important să aflu care e poziţia ta. În legătură cu Barrayar.

Porni din nou, apoi alese un drum lateral care se îngusta şi ducea în susul unei pante abrupte acoperite de copaci înalţi şi desişuri ceva mai rare.

Mark se strădui să-l urmeze.

— Dacă e vorba de legătura cu Barrayar, nimeni întreg la minte n-ar rămâne aici. Mai curând ar lua-o la goană. Cât mai departe.

Contele se uita peste umăr şi-i surâse.

— Mă tem c-ai stat prea mult de vorbă cu Cordelia.

— Păi, ea e aproape singura persoană cu care discut.

Îl ajunse din urmă pe Conte, care rărise pasul.

Pe chipul lui apăru o grimasă de durere.

— Până acum e adevărat. Continuă să păşească pe cărarea abruptă, săpată în piatră. Îmi pare rău. După ce mai făcu câţiva paşi, adăugă cu o undă de umor sumbru: Mă-ntreb dacă riscurile pe care mi le-am asumat i-au pricinuit asta tatălui meu. Dacă e aşa, atunci e răzbunat. Mai multă amărăciune decât umor, simţi Mark. Dar acum e necesar mai mult ca niciodată… să aflu.

Contele se opri brusc şi se aşeză jos pe marginea cărării, rezemându-se de un copac.

— Ciudat, murmură el.

Faţa, care până acum îi fusese îmbujorată şi umedă din cauza urcuşului şi a căldurii tot mai apăsătoare a dimineţii, deveni dintr-o dată palidă şi asudată.

— Ce-i? exclamă printre gâfâieli Mark.

Îşi rezemă palmele pe genunchi şi rămase cu privirea pironită la Conte, uimit să-l afle la nivelul ochilor lui. Pe chipul Contelui era întipărită o expresie de concentrare şi suferinţă.

— Cred… că aş face bine să mă odihnesc o clipă.

— Şi eu simţeam nevoia.

Mark se aşeză pe o stâncă din apropiere. Contele nu reluă discuţia imediat. O senzaţie de nelinişte îl făcu pe Mark să se crispeze. *Ce-a păţit? I s-a întâmplat ceva rău. Of, la naiba…*

Cerul devenise albastru şi curat, iar o adiere făcu ramurile copacilor să suspine şi alte câteva frunze aurii dansară spre pământ. Fiorul îngheţat pe care-l simţi Mark de-a lungul şirei spinării n-avea nicio legătură cu vremea.

— Nu e, spuse Contele pe un ton neutru, profesoral, nu e ulcer perforat. Am avut aşa ceva, iar senzaţia e diferită.

Îşi încrucişă braţele la piept. Respiraţia îi deveni slabă şi precipitată, fără ca şederea să contribuie la restabilirea ritmului normal, ca în cazul lui Mark.

Ceva foarte grav. Un bărbat curajos care încearcă din răsputeri să nu arate speriat, socoti Mark, era una dintre cele mai înspăimântătoare imagini pe care le văzuse vreodată. Curajos, dar nu prost: Contele, de exemplu, nu se prefăcea că se simţea în formă, pornind, pentru a dovedi asta, să urce pieptiş cărarea.

— Nu arătaţi bine.

— Nici nu mă simt bine.

— Ce senzaţie aveţi?

— Hm… o durere în piept, din păcate, recunoscu el, vădit jenat. Mai curând o gheară. O senzaţie foarte… stranie. A apărut între un pas şi altul.

— Nu poate fi indigestie, aşa-i?

La fel ca aceea care bolborosea în stomacul lui Mark acum?

— Mă tem că nu.

— Poate c-ar fi mai bine să chemaţi ajutoare prin comunicator, sugeră Mark, mândru că găsise soluţia.

Dacă era vorba de o urgenţă medicală, *el* nu putea face nimic.

Contele încercă să râdă, dar din gâtlej nu se auzi decât un şuierat uscat. Nu era un sunet care să-l liniştească pe Mark.

— L-am lăsat acasă.

— Poftim? Doar sunteţi Prim-ministru, nu puteţi umbla fără…

— Vroiam să fiu sigur că vom avea o discuţie între patru ochi, netulburată. Să văd şi eu cum e fără el. Să nu mă mai deranjeze adjuncţi de miniştri care să mă întrebe unde-şi pot regăsi agendele rătăcite. Procedam uneori la fel şi când eram cu… Miles. Doar atunci când lucrurile deveneau prea apăsătoare. Îi făceam pe toţi să turbeze, dar, evident… până la urmă se… linişteau. Rostind ultimele cuvinte, vocea îi deveni piţigăiată şi slabă. Se lăsă să lunece cu totul pe pământul acoperit de frunze moarte. Nu… nicio schimbare…

Întinse o mână şi Mark, simţindu-şi inima bătând îngrozită, îl trase înapoi în poziţie şezând.

O toxină paralizantă… criză cardiacă… Trebuia să rămân singur cu tine… Trebuia să aştept în preajma ta, douăzeci de minute, până mureai… Cum de reuşise asta acum? Prin magie neagră? Pesemne *era* programat, iar o părticică din el făcea lucruri de care restul fiinţei lui habar n-avea, ca un schizofren. *Eu am reuşit asta? Of, Doamne! La toţi dracii!*

Contele reuşi să surâdă pierit.

— Nu fi chiar atât de speriat, băiete, şopti el. Du-te până acasă şi cheamă gărzile mele. Nu-i prea departe. Promit că n-o să fac nicio mişcare.

Un râs gutural.

N-am fost atent la potecile pe care am mers. Am păşit în urma ta. L-ar putea duce?… Nu. Nu era cadru medical, dar o percepţie rece şi clară îi spunea că ar comite o mare greşeală dacă ar încerca să-l mişte din loc. Chiar cu noua înfăţişare, Contele îl depăşea cu mult în greutate.

— Bine. Nu făcuseră prea multe ocoluri, parcă aşa îşi amintea. Dumneavoastră… dum…

Să nu-ndrăzneşti să mori de faţă cu mine, la naiba. Nu acum!

Mark se răsuci pe călcâie, porni în goană, alunecă şi continuă să alerge în josul potecii. Dreapta sau stânga? Stânga, în jos, până la cărarea dublă. Iar aici, cum naiba ajunseseră, totuşi? Trecuseră printr-un desiş – da, un desiş în care erau mai multe spărturi. Unul dintre acele obstacole pentru sărituri pe lângă care trecuseră. Aşa să fie? Semănau între ele. *O să mă rătăcesc în pădurea asta nenorocită, o să alerg în cerc vreme de… douăzeci de minute, până când Contele o să aibă comoţie cerebrală şi o să înţepenească, iar ceilalţi or să creadă că am făcut-o dinadins…* Se împiedică şi se izbi de un copac, apoi reuşi să-şi menţină echilibrul şi căută să se orienteze. Se simţea ca un câine dintr-o dramă, alergând după ajutor; când va sosi acolo nu va fi în stare decât să latre şi să scheaune, să se rostogolească pe spate, cu picioarele în sus, şi nimeni nu va pricepe nimic… Gâfâind, se agăţă de un trunchi, şi se uită în jur. Nu creştea muşchiul pe partea dinspre nord a scoarţei lor, sau chestia asta era valabilă doar pe Pământ? Majoritatea copacilor de aici erau aduşi de pe Pământ. Pe Întregul Jackson exista o specie de licheni care creşteau pe partea dinspre sud a oricărui lucru din natură, inclusiv pe clădiri, şi trebuia să-i răzuieşti de pe tocul uşii… aha! Uite pârâul. Dar merseseră în aval ori în amonte? *Ridicol, ridicol, ridicol.* Începuse să simtă o înţepătură între coaste. Se întoarse spre stânga şi o rupse la goană.

Aleluia! O femeie înaltă mergea pe potecă în faţa lui. Elena, întorcându-se la hambar. Nu numai că descoperise cărarea cea bună, dar găsise şi ajutor. Încercă să strige. Scoase doar un hârâit, însă reuşi să atragă atenţia femeii, care privi peste umăr, îl văzu şi se opri. El se împletici până lângă ea.

— Ce dracu’ te-a apucat?

Răceala şi iritarea iniţială făcură loc curiozităţii şi îngrijorării crescânde.

Mark gâfâi:

— Contele… i s-a făcut rău… în pădure. Poţi chema… gărzile până acolo?

Foarte bănuitoare, ea ridică din sprâncene.

— Rău? Cum asta? Acum o oră se simţea foarte bine.

— Rău *de tot,* te rog, grăbeşte-te, ce naiba!

— *Ce-ai făcut?…* începu ea, însă suferinţa lui vizibilă o făcu să-şi alunge din bănuieli. E un comunicator în hambar, cel mai aproape. Unde l-ai lăsat?

Mark făcu un gest vag către dealuri.

— Undeva… nu ştiu cum se cheamă locul. Pe poteca spre locul vostru de picnic. Acum înţelegi? Gărzile SecImp n-au scanere? Descoperi că practic bătea din picior, supărat de încetineala cu care acţiona. Tu ai picioare mai lungi. Du-te!

Elena îl crezu în cele din urmă şi, după ce-l fulgeră cu privirea, făcându-l să simtă o arsură pe corp, porni în goană.

N-am făcut-o eu… Se întoarse şi începu să gonească spre locul unde-l lăsase pe Conte. Se întrebă dacă n-ar fi fost cumva mai bine să-şi ia tălpăşiţa pentru a-şi găsi vreun ascunziş. Dacă, furând un aparat de zbor, s-ar fi îndreptat spre capitală, ar fi putut găsi vreo ambasadă galactică dispusă să-i ofere azil politic? *Ea crede… toţi îşi vor închipui acelaşi lucru…* la dracu’, nici măcar *el* nu crede ce spune, cum să-i păcălească pe barrayarani? Poate ar fi preferabil să nu se mai ostenească şi să-şi pună capăt zilelor chiar acum şi aici, în pădurea asta blestemată. Dar n-avea nicio armă şi, cu toate că terenul era denivelat, nu erau nici stânci îndeajuns de înalte şi abrupte de pe care, aruncându-se, să fie sigur că va muri.

La început, crezuse că nu va regăsi drumul. Era limpede, Contele n-ar fi fost în stare să se ridice şi să plece. Îl găsi zăcând pe spate alături de trunchiul unui copac prăbuşit. Respira superficial şi chinuit, iar pauzele dintre inspiraţii erau prea lungi; îşi ţinea braţele strâns în jurul corpului, având dureri mult mai mari decât atunci când Mark plecase după ajutor. Dar nu murise. Încă trăia.

— Bună. Băiete… şuieră el drept salut.

— Elena are să vină cu ajutoare, îi promise Mark, îngrijorat.

Ridică ochii şi privi în jur, trăgând cu urechea. *Dar n-au sosit încă.*

— Bine.

— Nu… încercaţi să vorbiţi.

Asta îl făcu pe Conte să pufnească într-un hohot înecat de râs care, din cauza respiraţiei inegale, avu darul să-l îngrozească pe Mark.

— Doar Cordelia… a reuşit uneori… să-mi închidă gura.

După aceea rămase tăcut. Prudent, Mark îl lăsă să termine ce avea de spus, pentru ca nu cumva să-l stârnească la vorbă.

La naiba, să nu mori. Nu-mi face una ca asta.

Un şuierat, zgomot familiar, îl făcu pe Mark să ridice ochii spre cer. Elena rezolvase problema transportului printre copaci, sosind pe un scuter zburător. În spatele ei, ţinând-o strâns de talie, se afla un ofiţer în uniforma verde a SecImp. Elena conduse vehiculul în coborâre rapidă printre ramurile mai subţiri, care scoaseră pocnete. Nu luă în seamă mlădiţele care-i biciuiau obrajii, zgâriind-o până la sânge. Omul de la SecImp descălecă în timp ce scuterul era încă la jumătate de metru deasupra pământului.

— Dă-te la o parte, se răsti el la Mark. Bine că avea la el o trusă medicală. Ce i-ai făcut?

Mark se retrase alături de Elena.

— E doctor?

— Nu. Doar asistent.

Şi ea respira precipitat.

Asistentul privi spre ei şi anunţă:

— Inima, dar nu ştiu ce anume şi de ce. Nu-l mai chema pe doctor aici. Mai bine să ne aştepte în Hassadar. Neîntârziat. Cred că vom avea nevoie de instalaţie de reanimare.

— Am înţeles.

Elena dădu ordine prin comunicator.

Mark încercă să-i ajute pe cei doi să-l aşeze pe Conte pe scuter, între Elena şi gardă. Asistentul se holbă la Mark.

— Nu-l atinge!

Contele, pe care Mark îl crezuse semiconştient, deschise ochii şi şopti:

— Hei, ce ai cu băiatul, Jasi? Sanitarul se crispă. Nu-i nimic, Mark.

E pe moarte, şi cu toate astea se gândeşte la viitor. Încearcă să alunge bănuielile ce planează asupra mea.

— Aerocarul ne aşteaptă în cea mai apropiată poiană, spuse Elena, arătând spre poalele dealului. Du-te acolo repede, dacă vrei să-l însoţeşti.

Scuterul se ridică încet şi prudent.

Mark pricepu aluzia şi o rupse la fugă în josul dealului, simţind apăsător umbra mişcătoare de deasupra copacilor. Rămase în urmă. Începu să alerge mai repede, folosindu-se de trunchiurile copacilor pentru a lua curbele, şi sosi la poteca dublă cu palmieri curăţaţi de crengi exact când asistentul, Elena şi garda Pym îl aşezau pe Conte culcat pe bancheta din spate a compartimentului situat în partea din spate a unui aerocar cu fuzelajul zvelt. Mark urcă mai mult rostogolindu-se şi se aşeză alături de Elena pe bancheta opusă celei pe care se afla Contele şi curând uşile se închiseră etanş. Pym trecu pe scaunul pilotului şi aparatul se ridică în aer descriind câteva spirale, după care porni în viteză. Asistentul se lăsă pe podea lângă pacient şi efectuă câteva proceduri normale în asemenea situaţii: îi puse masca pentru oxigen pe faţă, îi administră un hipospray de sinergin pentru stabilizarea ritmului cardiac.

Mark gâfâia mai tare decât Contele, astfel că militarul concentrat asupra pacientului chiar îl măsură cu o privire profesională, numai că, spre deosebire de Conte, Mark îşi reveni după o vreme. Transpira şi simţea un tremur interior. Ultima oară când se simţise la fel de rău, luptătorii bharaputrani trăgeau cu gând să-l ucidă. *Aerocarul zboară chiar atât de repede?* Se rugă în gând ca nimic mai mare decât vreo insectă să nu pătrundă accidental în ajutajele de propulsie.

În ciuda sinerginei, ochii Contelui deveniră tulburi şi imobili. Duse mâna la masca de oxigen, trăgând de ea, îl lovi peste mână pe asistentul care, îngrijorat, încerca să-l apuce de braţe, şi făcu semne insistente către Mark. Era atât de limpede că vroia să-i spună ceva, încât ar fi fost mai puţin traumatizant să-l lase decât să-l împiedice. Mark se lăsă pe genunchi lângă căpătâiul Contelui.

Acesta îi şopti pe un ton plin de încredere:

— Adevărata avere… e cea biologică.

Asistentul îl privi agitat pe Mark, dorind o interpretare; Mark se mulţumi să ridice neajutorat din umeri.

— Cred că-şi pierde cunoştinţa.

Ceva mai târziu, Contele încercă să adauge ceva; îşi trase masca de pe faţă rostind: „Scuip”, iar asistentul îi susţinu capul;

urmă un hârâit dureros care-i curăţă gâtlejul doar pentru o vreme.

Ultimele cuvinte ale Marelui Om, gândi Mark cu amărăciune. O întreagă viaţă uimitoare, monstruoasă, se reducea în cele din urmă la dorinţa de a *scuipa.* Da, biologia. Îşi strânse mâinile la piept şi rămase ghemuit pe podea, rozându-şi când şi când încheieturile degetelor.

Când ajunseră la platforma de aterizare de la Spitalul Districtual Hassadar, se treziră înconjuraţi de o adevărată armată de medici care-l transportară imediat pe Conte înăuntru. Asistentul şi garda fură daţi la o parte, iar Elena şi Mark conduşi într-o sală specială de aşteptare, unde, vrând-nevrând, erau nevoiţi să aştepte.

La un moment dat, o femeie cu o agendă în mână intră brusc şi-l întrebă pe Mark:

— Dumneavoastră sunteţi ruda cea mai apropiată?

Mark deschise gura să răspundă, dar rămase mut. Pur şi simplu nu putea scoate o vorbă. Îl scoase din încurcătură Elena, care spuse:

— Contesa Vorkosigan urmează a sosi de la Vorbarr Sultana. Ar trebui să fie aici peste câteva minute.

Asta păru să o mulţumească pe femeie, care ieşi la fel cum intrase.

Elena avu dreptate. Nu trecură nici zece minute, şi pe coridor se auzi zgomot de paşi grăbiţi. Contesa pătrunse în cameră, urmată de două gărzi în livrele. Trecu ca fulgerul pe lângă Mark şi Elena, aruncându-le un zâmbet încurajator, dar trecu prin uşile duble fără să rărească pasul. Un doctor aflat în trecere, neştiind despre cine era vorba, încercă să o oprească:

— Iertaţi-mă, doamnă, dincolo de uşa aceasta accesul vizitatorilor e interzis…

Vocea Contesei o acoperi pe a lui:

— Scuteşte-mă de prostiile astea, puştiule, sunt pe proprietatea *mea.*

Protestele lui sfârşiră printr-o încercare de a se scuza când văzu uniformele gărzilor şi trase concluzia corectă:

— Poftiţi, pe aici, doamnă.

Se îndepărtară şi sunetul vocilor se stinse.

— Vorbea serios, comentă Elena către Mark, strâmbându-şi buzele într-un surâs uşor ironic. Reţeaua medicală din Districtul Vorkosigan a fost unul dintre proiectele ei personale. Jumătate din medicii de aici au jurat în faţa ei că vor lucra pentru ea în schimbul şcolarizării.

Timpul se scurgea încet. Mark se apropie de fereastră şi privi îndelung peisajul capitalei Districtului Vorkosigan. Hassadar era o metropolă nouă, moştenitoarea oraşului distrus, Vorkosigan Vashnoi; mai toate clădirile fuseseră înălţate după încheierea Vremii Izolării, adică în ultimii treizeci de ani. Proiectat pentru alte mijloace de transport decât căruţele trase de cai, se întindea pe o mare suprafaţă, asemeni oricărui alt oraş de pe o lume galactică dezvoltată, fiind punctat de câteva turnuri care, sclipind în soarele dimineţii, păreau să împungă cerul. Avea sentimentul că trecuse o veşnicie de la răsăritul soarelui. Acest spital nu se deosebea de unul modest de pe, să zicem, Escobar. Reşedinţa oficială de aici era una dintre puţinele vile cu totul moderne din inventarul imobiliar al familiei Vorkosigan. Contesa susţinea că-i place, însă o folosea doar când se afla în Hassadar cu probleme ale Districtului, pentru ea fiind mai curând hotel decât cămin. Curios lucru.

Spre prânz, când Contesa se întoarse la ei, umbrele turnurilor din Hassadar se micşoraseră. Mark căută să afle răspunsul pe faţa ei. Păşea rar, avea ochii obosiţi şi încordaţi, însă gura nu-i era schimonosită de durere. Chiar înainte ca ea să vorbească, îşi dădu seama că bătrânul Conte era încă în viaţă.

Ea o îmbrăţişă pe Elena şi dădu din cap către Mark.

— Starea lui Aral s-a stabilizat. Va fi transferat la Spitalul Imperial Militar din Vorbarr Sultana. Inima lui e grav afectată. Omul nostru afirmă că se recomandă un transplant ori o inimă mecanică.

— Unde aţi fost azi dimineaţă? o întrebă Mark.

— La Cartierul General al SecImp. Singura explicaţie logică. Contesa îl măsură. Am împărţit sarcinile. Nu era nevoie să stăm amândoi în biroul de decodificare a mesajelor sosite prin fascicul îngust. Aral ţi-a spus vestea, aşa-i? Mi-a jurat că o va face.

— Da, cu puţin înainte de a avea criza.

— Şi ce făceaţi?

Ceva mai bine decât de obicei. *Ce i-ai făcut?* Cu multe ezitări, Mark încercă să descrie cum îşi petrecuseră dimineaţa.

— Încordarea, micul dejun, mersul la deal, gândi Contesa cu voce tare. El a imprimat ritmul, pariez.

— Cu o hotărâre militărească, îi confirmă el bănuielile.

— Sigur, spuse ea mohorâtă.

— A fost o ocluzie? întrebă Elena. Cam aşa ceva părea a fi.

— Nu. Tocmai de aceea am fost luată pe nepregătite. Ştiam că nu avea probleme cu arterele – urmează un tratament pentru asta, altfel regimul alimentar infect la care ţine l-ar fi ucis cu ani în urmă. S-a produs un anevrism arterial în interiorul muşchiului cardiac. S-a spart un vas de sânge.

— Stresul, nu? întrebă Mark simţindu-şi gura uscată. I-a crescut presiunea arterială?

Ea îl privi printre gene.

— Da, mult, dar vasul era slăbit. Asta s-ar fi petrecut oricum foarte curând.

— Aţi mai primit ştiri de la SecImp? întrebă el timid. Cât aţi stat acolo.

— Nu. Păşi spre fereastră şi rămase cu privirea pironită la panorama şi turnurile din Hassadar. Mark se apropie de ea. Faptul că am descoperit criocamera în felul acesta… ne-a zdrobit speranţele. Asta l-a îndemnat în cele din urmă pe Aral să încerce o apropiere. Tăcu o clipă. A făcut-o?

— Nu… Nu-mi dau seama. M-a plimbat, mi-a arătat diverse lucruri. S-a străduit. A încercat atât de mult, încât mă durea sufletul văzându-l.

Durerea persista, o suferinţă chinuitoare ghemuită undeva îndărătul plexului solar. Potrivit părerilor unora, sufletul îşi avea locul acolo.

— Chiar aşa?! spuse ea în şoaptă.

Situaţia deveni insuportabilă. Fereastra era indestructibilă, însă mâna lui nu; făcând mâna pumn, îşi trase braţul înapoi şi dădu să izbească în geam.

Cu o mişcare fulgerătoare, Contesa îi prinse pumnul în mână; violenţa dezlănţuită împotriva lui însuşi se descărcă în palma deschisă şi nu-şi nimeri ţinta.

— Termină cu prostiile, îl sfătui ea cu răceală.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Pe peretele din anticamera bibliotecii atârna o oglindă mare, încadrată de o ramă sculptată manual. Agitat, Mark reveni în faţa ei pentru o ultimă verificare a ţinutei, înainte de a fi inspectat de Contesă.

Cafenie cu argintiu, uniforma de mezin a familiei Vorkosigan nu reuşea să-i camufleze trupul, vechile sau noile diformităţi, deşi, când îşi umfla pieptul şi stătea drept, i se părea că statura lui capătă un anumit aer de soliditate bondoacă. Din nefericire, când îşi lăsa umerii să cadă, tunica se pleoştea şi ea. I se potrivea, ceea ce îl îngrozea acum la fel ca în urmă cu opt săptămâni, când îi fusese adusă şi era puţin cam largă. Analistul de la SecImp calculase şi cât va lua în greutate la această dată? Îl vedea în stare de-o asemenea ispravă.

În urmă cu doar opt săptămâni? Simţea că e prizonier aici de o veşnicie. Un prizonier cu regim special, ca unul dintre acei ofiţeri de demult căruia, după ce-şi dădea cuvântul de onoare şi credinţă, i se îngăduia să conducă o fortăreaţă. Deşi aici nimeni nu-i ceruse să-şi dea cuvântul pentru nimic. Pesemne că n-avea valoare. Alungă acest gând nesuferit şi se îndreptă spre bibliotecă.

Contesa stătea pe sofaua tapisată în mătase, atentă la rochia lungă, cu guler înalt dintr-un material moale de culoare bej, având o broderie complicată, cu fir roşiatic şi argintiu, care venea ca o replică la nuanţele din părul ei, coafat cu bucle mari la ceafă. Nicio fărâmă de negru ori cenuşiu care să poată sugera anticiparea doliului: de o eleganţă aproape arogantă. *Ne simţim foarte bine,* părea să comunice întreaga ei înfăţişare, *şi foarte Vorkosigan.* Când intră Mark, întoarse capul şi expresia de concentrare făcu loc unui zâmbet delicat şi spontan. Asta îl determină şi pe el să-i răspundă la fel, deşi nu fusese pregătit pentru o asemenea reacţie.

— Arăţi bine, spuse ea aprobator.

— Şi dumneavoastră, răspunse el, iar apoi, fiindcă avusese impresia că replica sunase prea familiar, adăugă: doamnă.

Ea îşi arcui sprâncenele auzind adăugirea, dar nu făcu niciun comentariu. Mark se apropie de un scaun, dar, prea încordat ca să se aşeze, se rezemă doar de spătarul lui. Îşi înfrână dorinţa de a bate cu piciorul ritmic în podeaua de marmură.

— Cum credeţi că mă vor considera? Mă refer la prietenii dumneavoastră, din familia Vor.

— Păi, bineînţeles că o să le atragi atenţia, spuse ea pe nerăsuflate. Poţi fi sigur de asta. Ridică un săculeţ de culoare cafenie având emblema Vorkosigan brodată cu argintiu şi i-l întinse. Dinăuntru se auzi clinchetul monedelor grele din aur. Când îi vei oferi acest cadou lui Gregor în cadrul ceremoniei de taxare de astă-seară, în locul lui Aral, gestul va sluji drept anunţ oficial pentru toată lumea că noi te recunoaştem de fiu legitim, iar tu accepţi. Prima Etapă. Vor urma multe altele.

Iar la capătul acestui drum – titlul de Conte? Mark se încruntă.

— Oricare ţi-ar fi sentimentele – oricare ar fi rezultatul final al actualei crize – nu te arăta temător în faţa nimănui, îl preveni Contesa. Acest sistem al familiei Vor e doar mintal. Convingerile sunt contagioase. La fel şi îndoiala.

— Consideraţi sistemul Vor drept iluzie? întrebă Mark.

— Mai demult. Acum l-aş numi o creaţie care, asemeni unui organism viu, trebuie reanimată mereu. Am văzut sistemul barrayaran fiind deopotrivă stângaci, frumos, corupt, ridicol, onorabil, frustrant, nebunesc şi uimitor. Dar reuşeşte aproape întotdeauna să ducă la bun sfârşit activitatea guvernului, ceea ce e valabil pentru orice sistem.

— Prin urmare… îl aprobaţi ori nu? întrebă el nelămurit.

— Nu cred că are vreo importanţă dacă-l aprob sau nu. Imperiul e ca o simfonie foarte mare şi cu multe părţi diferite, compusă de un comitet. De-a lungul unei perioade de trei veacuri. Interpretată din proprie iniţiativă de un grup format din amatori. Acest Imperiu are o inerţie enormă şi, din naştere, e fragil. Nici neschimbător, nici de neschimbat. Te poate strivi ca un elefant care calcă orbeşte.

— Ce idee încurajatoare…

— Astă-seară nu te azvârlim în ceva absolut necunoscut, spuse ea zâmbind. Vor fi prezenţi şi Ivan şi mătuşa ta, Alys,

precum şi Lordul şi Lady Vortala. Plus ceilalţi pe care i-ai întâlnit aici în ultimele săptămâni.

Rezultatul chinuitoarelor dineuri intime. Încă înainte de criza suferită de Conte, prin Casa Vorkosigan se perindaseră o mulţime de vizitatori dornici să-l vadă. Pregătind această seară, Contesa continuase cu încăpăţânare procesul, în ciuda crizei de inimă care avusese loc cu o săptămână în urmă.

— Presupun că toată lumea va încerca să pescuiască informaţii secrete despre starea lui Aral, adăugă ea.

— Ce-ar trebui să le spun?

— Simplul adevăr e întotdeauna de ţinut minte. Aral se află la Spitalul Imperial aşteptând pregătirea unei inimi pentru transplant şi e un pacient foarte indisciplinat. Doctorul ameninţă ba că-l va lega de pat, ba că va demisiona dacă nu se potoleşte. Nu-i nevoie să intri în toate detaliile medicale.

Amănunte care ar dezvălui starea precară a Primului-Ministru. Probabil.

— Dar dacă mă-ntreabă despre Miles?

— Mai curând sau mai târziu, spuse ea, apoi făcu o pauză să respire adânc, dacă SecImp nu va găsi cadavrul, decesul se va anunţa în mod oficial. Cât trăieşte Aral, prefer ca declaraţia să fie făcută cât mai târziu. În afară de persoanele de la cel mai înalt nivel, adică SecImp, Împăratul Gregor şi câteva oficialităţi, la care se adaugă un curier SecImp de grad mic, nimeni nu ştie mai nimic. Nu minţi deloc afirmând că Miles e plecat în misiune. Majoritatea celor care te vor întreba de el vor pricepe şi singuri că SecImp nu a dorit să divulge faţă de tine unde a fost trimis şi pe ce durată.

— Galen spunea odată… începu Mark, dar tăcu.

Contesa îi aruncă o privire severă.

— Te frământă mult Galen în seara asta?

— Într-un fel, recunoscu Mark. M-a pregătit şi în ideea asta. Am repetat mai toate ceremoniile imperiale, fiindcă nu putea şti dinainte în ce perioadă a anului voi ajunge în situaţia de acum. Ziua de naştere a Împăratului, Parada de primăvară, Sărbătorile de Iarnă… toate. Nu pot să nu-mi aduc aminte de el şi de ura lui pentru Imperiu.

— O fi avut motive.

— Spunea că… Amiralul Vorkosigan e un ucigaş.
Contesa oftă şi se rezemă de spătar.
— Da?
— A fost sau nu?
— Ai avut şi singur prilejul să constaţi asta. Tu ce crezi?
— Doamnă… *Eu sunt* un ucigaş. Şi tot nu pot să afirm aşa ceva.
Contesa îl privi printre gene.
— Bine exprimat. Ei bine. Cariera lui militară a fost lungă şi încâlcită – şi sângeroasă – lucru recunoscut oficial. Dar îmi închipui că Galen se referea în primul rând la Masacrul de Solstiţiu, în cursul căruia a murit sora lui, Rebecca.
Mark dădu aprobator din cap.
— Ofiţerul politic al expediţiei barrayarane, nu Aral, a ordonat acele atrocităţi. Când a aflat, Aral l-a executat cu mâna lui. Din nefericire, fără a-l mai judeca în Curtea Marţială. Aral scapă deci de o acuzaţie, dar nu de cealaltă. Răspunsul e da. E un ucigaş.
— Galen a spus că a făcut-o ca să distrugă dovezile. Susţinea că fusese un ordin verbal, de care ştia doar ofiţerul politic.
— De unde ştia Galen aşa ceva? Aral susţine altceva. Iar eu îl cred pe el.
— Galen mai spunea că a torturat oameni.
— Ba nu, spuse Contesa cu convingere. Aici e vorba de Ges Vorrutyer şi de Prinţul Serg. Facţiunea lor a dispărut.
Zâmbi răutăcios, din vârful buzelor.
— Un nebun.
— După standardele betane, nimeni de pe Barrayar nu e întreg la minte. Îi aruncă o privire amuzată. Nici măcar eu sau tu.
Mai ales eu. Pufni.
— Un sodomit.
Contesa îl privi dintr-o parte.
— Pentru tine prezintă vreo importanţă?
— Prezenta… în eforturile lui Galen de a mă condiţiona.
— Înţeleg.
— Da? La naiba… Era atât de transparent pentru oamenii aceştia? O dramă sălcie spre distracţia lor? Numai că în aceste

momente Contesa nu părea amuzată. Cu amărăciune, adăugă: Fără îndoială, vreun raport al SecImp.

— I-au administrat acceleratori penta unuia dintre subordonaţii lui Galen. Un anume Lars, dacă asta-ţi spune ceva.

— Da.

Scrâşni din dinţi. Nicio şansă de a dobândi o fărâmă de demnitate, nimic nu-i mai rămânea.

— În afară de Galen, înclinaţiile lui Aral au vreo importanţă pentru cineva? Pentru tine?

— Nu ştiu. Dar adevărul contează.

— Aşa socotesc şi eu. De fapt… cred că e bisexual, dar în mod subconştient, atras mai mult de bărbaţi decât de femei. Mai curând… de soldaţi. Nu de bărbaţi în general, cred că nu mă înşel. După standardele barrayarane, eu sunt un caz, să zicem, extrem, fată cu apucături băieţeşti, şi astfel am apărut ca o soluţie la dilema lui. Când m-a cunoscut, eram în uniformă, în toiul unei lupte cumplite. A spus că s-a îndrăgostit la prima vedere. Eu nu m-am deranjat niciodată să-i explic despre restricţiile autoimpuse care fuseseră abolite.

Buzele i se arcuiră într-un rictus.

— De ce nu? Sau era vorba de inhibările dumneavoastră care-şi găseau făgaşul?

— Nu, mi-au trebuit patru, cinci sau mai multe zile până să accept ideea. În fine, sigur au fost trei zile. Amintindu-şi, ochii i se luminaseră. Să-l fi văzut pe vremea aceea, când avea în jur de patruzeci de ani. Era în mare formă.

Mark auzise din întâmplare cum fusese disecat verbal de Contesă, tot în acest loc. Avu un ciudat sentiment de consolare ştiind că bisturiul cu care opera Contesa nu-i era rezervat doar lui. *Nu-i vorba numai de mine. Aşa procedează în cazul fiecăruia. Brr!*

— Sunteţi foarte… directă, doamnă. Miles ce părere avea despre asta?

Rămase pe gânduri.

— Nu mi-a pus niciodată întrebări. E posibil ca relatări despre tinereţea nefericită a lui Aral să fi ajuns la urechile lui Miles doar ca nişte calomnii fără noimă, lansate de adversarii politici, şi să nu le fi luat în seamă.

— Atunci de ce mi le spuneţi mie?
— Fiindcă ai întrebat. Eşti adult. Şi… nevoia ta de a şti e mai mare. Din cauza lui Galen. Dacă lucrurile se vor lămuri între tine şi Aral, părerea ta despre el nu trebuie să fie nici exaltată fără motiv, nici proastă, pornind de la zvonuri. Aral e un om mare. Eu, o betană, afirm asta; dar nu amestec măreţia cu perfecţiunea. A fi mare este oricum o… mare realizare. Îi zâmbi puţin strâmb. Asta ar trebui să-ţi dea speranţe, nu?
— Hmm. Să mă împiedice să scap, cu alte cuvinte. Vreţi să spuneţi că, indiferent cât de strâmb am crescut, încă vă aşteptaţi să fac minuni?
Îngrozitor.
Ea se gândi la spusele lui.
— Da, îi răspunse cu seninătate. De fapt, întrucât nimeni nu-i perfect, rezultă că toate faptele măreţe au fost săvârşite sub imboldul imperfecţiunii. Cu toate astea, ele au fost săvârşite, şi asta contează.
Miles devenise nebun nu doar din cauza *tatălui,* gândi Mark.
— Doamnă, nu v-am auzit niciodată analizându-vă, spuse el acru. Da, pe bărbier cine-l bărbiereşte?
— Pe mine? făcu ea cu un zâmbet neîncrezător. Sunt o neghioabă, băiete.
Ocolise răspunsul la întrebare. Ori se înşela el.
— Neghioabă din dragoste? spuse el încet, făcând un efort să scape din situaţia stânjenitoare pe care o creasese întrebarea lui.
— Nu numai atât.
Ochii ei deveniră reci.

***

În vreme ce Contesa şi Mark se îndreptau spre Reşedinţa Imperială, deasupra oraşului coborî amurgul şi ceaţa, care curând îi învăluiră cu totul. Autovehiculul de teren era condus de Pym, ferchezuit cu o grijă neomenească, şi purtând o livrea splendidă. Alţi şase oameni de-ai casei îi însoţiră în alt vehicul, mai mult ca gardă de onoare decât ca gărzi de corp, avu Mark senzaţia; păreau că aşteaptă petrecerea cu mare nerăbdare. La o replică de-a lui în acest sens către Contesă, ea remarcă:
— Da, asta reprezintă pentru ei mai mult decât o seară liberă. SecImp se va ocupa de măsurile stricte de securitate ale

Reşedinţei. La asemenea evenimente se întâlneşte şi o adevărată societate paralelă alcătuită din servitori – şi nu e cu totul neobişnuit ca vreun servitor arătos să atragă atenţia unei tinere mlădiţe din neamul Vor şi să se căsătorească, urcând în ierarhia socială, mai ales dacă are o educaţie militară satisfăcătoare.

Sosiră la impunătorul palat imperial care, arhitectural vorbind, amintea de Casa Vorkosigan, însă la puterea a opta. Se grăbiră să se refugieze din ceaţa lipicioasă în interiorul cald şi luminat orbitor. Mark descoperi braţul Contesei agăţat de al lui, şi avu o senzaţie amestecată, de panică şi calm. Era escorta, ori protejatul ei? Oricum ar fi fost, îşi supse burta şi-şi îndreptă spinarea cât putu.

Rămase surprins când prima persoană pe care o întâlniră în hol se dovedi a fi Simon Illyan. Pentru această ocazie, şeful securităţii îmbrăcase uniforma imperială de paradă roşu cu albastru, ceea ce îi scotea din anonimat statura firavă, deşi probabil că la recepţie aveau să fie prezenţi şi alţii purtând aceeaşi uniformă, între care se va pierde uşor. Singura excepţie era că Illyan avea asupra lui arme mortale: un arc cu plasmă şi un disruptor nervos, în tocuri nu tocmai noi, lipsindu-i însă de la brâu spadele boante de paradă, tipice pentru ofiţerii Vor. În urechea dreaptă strălucea un transmiţător supradimensionat.

— Doamnă, le făcu Illyan semn din cap şi-i trase deoparte. Când l-aţi văzut în această după-amiază, se adresă el cu voce scăzută către Contesă, cum se simţea?

În acest context, nu era nevoie să specifice la cine se referea. Contesa aruncă o privire în jur ca să fie sigură că nu-i putea auzi nimeni aflat în trecere.

— Nu prea bine, Simon. Are o culoare a pielii care nu-mi place, arată umflat şi are tendinţa de a-şi pierde puterea de concentrare, ceea ce mi se pare mai înspăimântător decât toate celelalte împreună. Chirurgul vrea să-l scutească de chinul de a-i implanta o inimă mecanică până când cea organică va evolua la dimensiunile dorite, dar s-ar putea să nu mai poată amâna mult. L-ar putea duce în sala de operaţie dintr-un moment într-altul.

— După părerea dumneavoastră, ar fi cazul să-l vizitez sau nu?

— Nu. Din clipa când ai intra pe uşă ar vrea să se ridice şi să se apuce de treabă. Iar stresul datorat unei asemenea încercări nu se compară cu suferinţa că nu poate face mare lucru. Asta l-ar agita cumplit. Făcu o pauză. Decât dacă treci pentru o clipă, să-i dai, de exemplu, o veste bună.

Mâhnit, Illyan clătină din cap.

— Îmi pare rău.

Întrucât Contesa nu reluă discuţia imediat, Mark îndrăzni să tulbure liniştea:

— Credeam că vă aflaţi pe Komarr, domnule.

— A trebuit să vin pentru această recepţie. Dineul de Ziua de Naştere a Împăratului e coşmarul anual al serviciilor de securitate. O singură bombă ar putea lichida practic tot guvernul. Dar ştii asta foarte bine. Mă aflam pe drum când mi-a fost anunţată vestea privind… suferinţa lui Aral. Îmi venea să ies afară şi să împing dacă aş fi ştiut că puteam face nava curier să se deplaseze mai repede.

— Da… Ce se întâmplă pe Komarr? Cine conduce, ăă… cercetările?

— Un subordonat în care am încredere. Acum s-ar părea că trebuie să căutăm doar un cadavru…

Illyan aruncă o privire spre Contesă şi amuţi. Ea se încruntă mohorâtă.

Cercetarea nu mai e prioritară. Tulburat, Mark respiră adânc.

— Câţi agenţi aveţi la investigaţiile din Întregul Jackson?

— Atâţia cât îmi pot permite. Această nouă criză, gestul lui Illyan indică starea gravă a Contelui Vorkosigan, îmi cere resurse suplimentare. Aveţi măcar idee ce agitaţie nedorită va declanşa în Cetaganda vestea referitoare la suferinţa Primului-Ministru?

— *Câţi?*

Vocea îi deveni stridentă şi prea tare, dar Contesa nu făcu nici cel mai neînsemnat gest pentru a-l potoli. Urmărea scena cu un interes glacial.

— Lord Mark, încă nu sunteţi în poziţia de a solicita sau cere rapoarte privind cele mai secrete dispoziţii din cadrul SecImp!

Încă nu? Mai degrabă niciodată.

— E doar o solicitare, domnule. Dar nu puteţi afirma că operaţiunea aceasta nu mă priveşte.

Illyan făcu un semn ambiguu şi evaziv din cap. Îşi duse mâna la transmiţător, se concentră un moment, apoi o salută pe Contesă de rămas-bun.

— Vă rog să mă iertaţi, doamnă.

— Distracţie plăcută.

— Dumneavoastră la fel.

Grimasa lui reflectă ironia zâmbetului ei.

Mark se trezi conducând-o pe Contesă pe o scară largă până în sala lungă de recepţii, care avea un perete întreg din oglinzi şi altul numai ferestre înalte. Un majordom aflat la uşile date larg în lături anunţă numele şi titlul lor cu glas răsunător.

La prima vedere, Mark simţi că are în faţă un amestec ameţitor şi ameninţător de siluete divers colorate şi fără chipuri, amintindu-i de o grădină cu flori carnivore. Un curcubeu de uniforme ale casei Vor, punctat de roşul şi albastrul de paradă, practic lăsând în umbră splendidele rochii ale doamnelor. Majoritatea oamenilor stăteau în grupuri mici, a căror componenţă se schimba mereu, vorbind neîncetat; câţiva erau aşezaţi pe scaune înalte aşezate de-a lungul pereţilor, fiind înconjuraţi de curteni proprii. Printre ei se mişcau cu dexteritate servitorii care duceau tăvi cu mâncare şi băutură. Mai toţi erau servitori. Tinerii extrem de atletici purtând uniformele personalului Reşedinţei erau sigur agenţi ai SecImp. Bărbaţii mai vârstnici cu aspect hotărât, tot în livrelele Vorbarra, şi care aveau în grijă căile de acces, erau gărzile personale ale Împăratului.

Doar propria-i obsesie, socoti Mark, îl făcea să aibă impresia că toată lumea întorcea capul după el şi că prin mulţime trecuse un val de tăcere la intrarea lor; însă, într-adevăr, câteva persoane se uitară după ei şi altele se opriră din conversaţie. Între acestea erau Ivan Vorpatril şi mama lui, Lady Alys Vorpatril; ea îi făcu imediat semn cu mâna Contesei Vorkosigan să se apropie.

— Cordelia, draga mea, exclamă Lady Vorpatril, adresându-i un zâmbet îngrijorat. Trebuie să mă ţii la curent. Toată lumea mă-ntreabă.

— Da, înţeleg, ştii lecţia, spuse Contesa fără să ezite. Lady Vorpatril încuviinţă dezamăgită. Întoarse capul pentru a-i da indicaţii lui Ivan, evident continuând discuţia întreruptă de sosirea Contesei: Poartă-te frumos cu domnişoara Vorsoisson astă-seară, dacă ţi se oferă prilejul. E sora mai mică a Violettei Vorsoisson, poate că ea o să-ţi placă mai mult. Şi nu uita de Cassia Vorgorov, e şi ea aici. A venit pentru prima oară la aniversarea Împăratului. Şi Irene Vortashpula, dansează, te rog, măcar o dată cu ea, mai târziu. I-am promis mamei ei. Serios, Ivan, sunt atâtea fete potrivite aici astă-seară! Dacă ţi-ai da puţin silinţa…

Cele două femei se luară de braţ şi se îndepărtară, practic eliminându-i pe Mark şi pe Ivan de la conversaţia lor intimă. Un gest ferm făcut de Contesa Vorkosigan către Ivan îl avertiza că i se încredinţase iarăşi misiunea de gardă de corp. Amintindu-şi ce se petrecuse ultima oară, Mark se gândi că ar fi preferat protecţia pe care i-ar fi oferit-o Contesa.

— Ce rost au avut toate sfaturile acelea? îl întrebă el pe Ivan.

Un servitor trecu prin dreptul lor purtând o tavă cu băuturi; urmând exemplul lui Ivan, Mark înşfăcă şi el un pahar. Se dovedi a fi un vin alb sec cu aromă de lămâie, destul de plăcut.

— E târgul de vite bianual, îi răspunse Ivan cu o strâmbătură. Acum şi la Balul Târgului de Iarnă sunt mânate pentru inspecţie toate junincile din marile familii Vor.

Acesta era un aspect al ceremoniilor legate de Ziua de Naştere a Împăratului despre care Galen nu adusese niciodată vorba. Mark luă o înghiţitură serioasă din pahar. Începuse să-l blesteme pe Galen mai mult pentru ceea ce uitase să-i spună decât pentru modul în care îl silise să înveţe.

— Sper că nu se vor uita prea mult la mine.

— Ţinând seama de broscoii cu care ies unele, nu văd de ce nu, spuse Ivan ridicând din umeri.

Mulţumesc, Ivan. Stând alături de acesta, care era înalt şi plin de strălucire, probabil că arăta mai curând ca un broscoi cenuşiu, în orice caz, aşa se simţea.

— Eu ies din competiţie, spuse el convins.

— Nu fi chiar aşa de sigur. Sunt doar şaizeci de moştenitori de Conţi, dar mult mai multe fiice de aranjat. Sute, mi se pare.

Când se va afla ce-a păţit sărmanul Miles, se poate întâmpla orice.

— Vrei să spui… adică nu va trebui să le curtez? Doar stau ca de lemn şi vor veni ele după mine?

Ori, în orice caz, după nume, situaţie şi bani. O veselie amară însoţi acest gând, dacă asta nu reprezenta cumva o contradicţie în termeni. Mai bine să fie iubit pentru titlu decât să nu fie iubit deloc; toţi nătărăii îngâmfaţi care afirmau altceva nu ajunseseră să tânjească atât de mult după o mângâiere, încât să fie gata să-şi dea viaţa pentru ea.

— Aşa s-a întâmplat în cazul lui Miles, spuse Ivan, cu o nuanţă inexplicabilă de invidie în glas. Niciodată nu l-am putut convinge să profite. Sigur, nu putea suporta să fie respins. Motoul meu era: *Mai încearcă o dată,* dar el suferea cumplit şi se retrăgea în carapacea lui zile în şir. Nu era un tip căruia să-i placă aventura. Ori poate că nu era lacom. Avea tendinţa să se oprească la prima femeie pe care o găsea potrivită. Întâi Elena, iar apoi, când relaţia s-a răcit, Quinn. Deşi cred că înţeleg de ce s-a oprit la Quinn. Ivan dădu peste cap restul de vin din pahar şi-l schimbă cu unul plin de pe tava unui servitor în trecere pe lângă ei.

Amiral Naismith era personalitatea *de împrumut* a lui Miles, îşi reaminti Mark. Era foarte probabil ca Ivan să nu ştie totul despre vărul lui.

— Uf, drace! făcu Ivan, aruncând o privire peste marginea paharului pe care-l dusese la gură. Uite una dintre cele de pe lista de priorităţi a maică-mii, se îndreaptă spre noi.

— Deci, faci curte femeilor sau nu? întrebă Mark, încă nelămurit.

— N-are rost să te-ncurci cu cele de *aici.* E alege-cu-ochii-nu-cu-mâna. Nicio şansă.

Prin *şansă,* în acest context, Mark pricepu că Ivan se referea la sex. Asemeni multor culturi înapoiate, încă dependente de reproducerea biologică în locul replicatoarelor uterine, barrayaranii împărţeau relaţiile sexuale în două categorii: licite, în limitele unui contract în urma căruia progenitura rezultată trebuia recunoscută, şi ilicite, adică restul celorlalte. Mark mai aflase ceva. Evenimentul din această seară reprezenta deci o

zonă sigură din punct de vedere sexual? Fără tensiuni, fără spaime?
Tânăra pe care o zărise Ivan se apropia de ei. Purta o rochie lungă, într-o culoare pastelată şi delicată. Părul castaniu închis îi era strâns în codiţe şi bucle, cu câteva flori naturale înfipte în pieptănătură.
— Ce nu-ţi place la ea? întrebă Mark în şoaptă.
— Glumeşti? murmură Ivan drept răspuns. Cassia Vorgorov? Piticania aia cu o faţă de cal şi ca o scândură la corp?…
Tăcu brusc, fiindcă fata era deja în apropiere şi putea auzi, aşa că o salută politicos cu o înclinare a capului.
— Bună, Cass.
Reuşi să-şi alunge din glas tonul plictisit în care vorbise despre ea.
— Bună, Lord Ivan, spuse ea pe nerăsuflate.
Îi aruncă un zâmbet şi-l privi cu ochi în care sclipeau steluţe. Adevărat, avea faţa cam lungă, iar trupul era neîmplinit, dar Mark socoti că Ivan era cam pretenţios. Pielea curată şi ochii frumoşi. Da, toate femeile de aici aveau ochi frumoşi, asta datorită machiajului. Şi ce parfumuri ameţitoare! Nu părea să fi trecut de optsprezece ani. Zâmbetul ei aproape că-l făcu să plângă, atât de inutil îi era adresat lui Ivan. *Nimeni nu m-a privit vreodată astfel. Ivan, eşti un ingrat şi un nesimţit!*
— Aştepţi să înceapă dansul? îl întrebă ea pe Ivan, încurajându-l discret.
— Nu în mod deosebit, spuse Ivan ridicând din umeri. E la fel în fiecare an.
Ea se întristă. Venea pentru prima oară aici, Mark era gata să pună pariu. Dacă ar fi avut scări prin preajmă, Mark s-ar fi simţit tentat să-l arunce de-a rostogolul în jos. Îşi drese glasul. Ivan privi spre el şi ochii i se luminară la gândul salvator.
— Cassie, rosti el dulce, îl cunoşti pe noul meu văr, Lord Mark Vorkosigan?
Ea păru să-l observe abia acum. Mark îi adresă o încercare de zâmbet. Ea îl măsură bănuitoare.
— Nu… Am auzit… Cred că nu arată exact ca Miles, aşa-i?
— Nu, spuse Mark. Nu sunt Miles. Bună seara, Lady Cassia.

Reamintindu-şi într-un târziu de bunele maniere, ea îi răspunse:

— Bună seara, ăă, Lord Mark.

O mişcare agitată din cap făcu florile să tresară.

— Faceţi cunoştinţă. Pe mine iertaţi-mă, am de discutat cu cineva… şi Ivan făcu un semn către un camarad în uniformă roşie cu albastru aflat de cealaltă parte a încăperii, strecurându-se într-acolo.

— Aştepţi să înceapă dansul? încercă Mark să întreţină conversaţia.

Se concentrase atât de mult să memoreze toate etapele etichetei din cursul ceremoniei de taxare şi a dineului, fără a mai menţiona o listă de circa trei sute de persoane importante, toate începând cu „Vor”, încât nu se mai gândise nicio clipă la dansul ce va urma.

— Da… oarecum.

Îşi dezlipi ochii cu regret de la Ivan, căruia îi reuşise stratagema de retragere, atinse braţul lui Mark şi-şi trase mâna fulgerător.

Vii des pe aici? Abia reuşi să-şi stăpânească această replică. Ce să spună? *Îţi place Barrayar?* Nu, asta nu se face. *E o ceaţă pe cinste în seara asta.* La fel şi înăuntru. *Dă-mi o idee fetiţo! Spune ceva, orice!*

— Chiar eşti *clon!*

Orice, numai asta nu.

— Da.

— Aha. Zău?

Alte momente de tăcere.

— Mulţi oameni sunt aşa, remarcă el.

— Nu aici.

— Adevărat.

— A, uite! Chipul i se lumină de uşurare. Iartă-mă, Lord Mark. Văd că mă cheamă mama…

Îi zâmbi nesigură, drept recompensă, apoi se întoarse şi se duse grăbită spre o femeie în vârstă de pe cealaltă latură a sălii. Mark n-o văzuse făcându-i fetei vreun semn.

Oftă. Aşa îşi dădea duhul frumoasa teorie a atracţiei irezistibile pe care o exercită rangul. Lady Cassia nu dorea

neapărat să sărute un broscoi. *Dacă aş fi în locul lui Ivan, aş sta şi-n cap pentru o fată care s-ar uita aşa la mine.*

— Ai căzut pe gânduri, observă Contesa, de lângă el.

Tresări uşor.

— A, bun venit. Da. Ivan tocmai mă prezentase unei fete. Nu-i era prietenă, din câte-am înţeles.

— Da, am urmărit sceneta peste umărul Alysei Vorpatril. M-am aşezat în aşa fel încât să rămână cu spatele la voi, de mila ei.

— Nu… nu-l înţeleg pe Ivan. Mie mi s-a părut drăguţă.

Contesa zâmbi.

— Toate sunt drăguţe. Nu asta-i problema.

— Atunci care?

— Nu pricepi? Bine, mai vorbim când vei avea timp să observi mai multe. Alys e o mamă cu adevărat iubitoare, însă nu-şi poate înfrâna pornirea de a încerca să-i aranjeze viitorul lui Ivan. Iar el e prea politicos, ori prea leneş, ca să i se opună vădit. De aceea face tot ce-l roagă – cu excepţia acelui lucru la care ea ţine mai presus de orice, adică să se aşeze la casa lui şi să-i dăruiască nepoţi. Personal, cred că strategia lui e greşită. Dacă vrea cu adevărat să scape de insistenţele ei, câţiva nepoţi i-ar răpi bietei Alys tot timpul şi n-ar mai băga în seamă câte altele. Până una-alta, ea stă cu sufletul la gură de fiecare dată când Ivan se îndrăgosteşte.

— Înţeleg, admise Mark.

— Uneori îmi vine să-l iau la palme pentru teatrul pe care-l joacă, numai că nu-s sigură dacă o face cu bună ştiinţă şi, oricum, pe trei sferturi e vina Alysei.

Mark o urmări pe Lady Vorpatril ajungându-l din urmă pe Ivan, prin centrul sălii. Verifica deja câte nume parcursese din lista de priorităţi, gândi Mark.

— Şi păreţi capabilă să păstraţi o atitudine maternă fără a interveni direct, remarcă el în treacăt.

— Asta… ar putea fi o greşeală, murmură ea.

Mark ridică privirea şi avu o strângere de inimă surprinzând disperarea devastatoare, apărută vreme de o clipă, în ochii Contesei. *Ce gură am! La naiba!* Expresia dispăru instantaneu din ochii ei, astfel că nici nu îndrăzni să-şi ceară scuze.

— Nu chiar direct, spuse ea calm, luându-l din nou de cot. Hai, vino să-ţi arăt cum se aranjează căsătoriile în stil barrayaran.

Îl conduse de-a lungul încăperii.

— Există, după cum poate ai remarcat deja, două planuri de bătaie care se urmăresc aici astă-seară, îşi începu Contesa prelegerea pe un ton prietenos. Cea politică, a bărbaţilor în vârstă – o reînnoire anuală a forţelor Vor – şi planul genetic al femeilor mature. Bărbaţii îşi imaginează că planurile lor sunt primordiale, dar asta-i doar o autoamăgire care serveşte vanităţii lor. Întregul sistem Vor se bazează pe jocul subteran făcut de femei. Bătrânii din cercurile guvernamentale îşi petrec viaţa bătându-se contra sau pentru găsirea de fonduri necesare diverselor planuri de modernizare a capacităţii militare a acestei planete periferice. În acest timp, replicatorul uterin se strecoară pe lângă, fără ca ei să observe, şi nici măcar nu-s conştienţi că hotărârile care vor modifica fundamental viitorul Barrayarului sunt luate chiar în aceste momente de către soţiile sau fiicele lor. Să-l folosească ori nu? E prea târziu să-l ţină deoparte, el se află deja aici. Clasele mijlocii apelează la el tot mai mult. Fiecare mamă care-şi iubeşte fiica îl doreşte legiferat, pentru a o scuti de primejdiile fizice ale sarcinii. Ele nu se luptă cu bătrânii, care n-au nicio idee despre ce este vorba, ci cu vechea gardă formată din surate de-ale lor care le spun fiicelor: „Noi *a trebuit* să suferim, la fel să faceţi şi voi!” Priveşte bine în jur, Mark. Ai în faţa ta ultima generaţie de bărbaţi şi femei de pe Barrayar care vor face acest dans după moda veche. Sistemul Vor e pe cale să se schimbe în partea sa nevăzută, cea care se îngrijeşte sau nu de bazele sale fundamentale. La mai puţin de-o generaţie de aici încolo, aceşti oameni nu vor şti ce anume i-a lovit.

Mark era gata să jure că vocea ei calmă, didactică, ascundea o satisfacţie cumplit de răzbunătoare. Expresia de pe faţa ei însă era detaşată, ca de obicei.

Un tânăr în uniformă de căpitan se apropie de ei şi îi salută pe amândoi cu un gest din cap.

— Şeful de Protocol vă invită să vă prezentaţi, domnule, murmură el. Afirmaţia păru să rămână suspendată în aer la nesfârşit. Pe aici.

Îl urmară afară din sala de recepţii şi urcară o scară de marmură albă, minunat sculptată, trecură pe un coridor şi ajunseră într-o anticameră unde fuseseră convocaţi alţi şase Conţi sau reprezentanţii lor oficiali. Dincolo de o arcadă, aflat în camera principală, Gregor era înconjurat de un mic grup de bărbaţi, majoritatea în uniformă, însă trei purtând robele negre de miniştri.

Împăratul stătea pe un scaun pliant obişnuit, ba chiar scăunel, s-ar putea spune.

— Mă aşteptam să văd un tron, şopti Mark către Contesă.

— E un simbol, îi răspunse ea pe acelaşi ton. Şi, ca majoritatea simbolurilor, moştenit. E un scaun pliant pentru dotarea standard a ofiţerilor.

— Aha.

Apoi trebui să se despartă de ea, întrucât Şeful de Protocol îl duse aproape împingându-l către locul destinat lui în şirul de bărbaţi. Locul Vorkosiganilor. *Acesta e.* Trăi un moment de groază indescriptibilă gândindu-se că rătăcise sau pierduse săculeţul pe drum, însă era încă legat bine de tunica lui. Desfăcu şnurul de mătase cu degete transpirate. *Asta e o ceremonie stupidă. De ce-aş fi agitat tocmai acum?*

Întoarce-te, păşeşte înainte – cât pe ce să uite totul auzind din anticameră şoaptele cuiva pe care nu reuşi să-l identifice: „Dumnezeule, chiar că Vorkosiganii o vor încurca de data asta! …” – urcă treptele, salută, îngenunchează pe piciorul stâng; întinse săculeţul cu mâna dreaptă, ţinând palma la înălţimea cerută, şi bolborosi cuvintele oficiale, simţind că-l ard privirile fixe ale martorilor din spatele lui, de parcă ar fi fost nişte fascicule de plasmă. Abia după aceea înălţă capul şi-l privi pe Împărat drept în ochi.

Gregor zâmbi, luă săculeţul şi rosti cuvintele obişnuite de acceptare. Înmână săculeţul ministrului de finanţe, care purta o robă neagră din catifea, apoi îi făcu acestuia semn să se îndepărteze.

— Deci ai venit până la urmă – Lord Vorkosigan, murmură Gregor.

— Doar Lord Mark, se grăbi el să spună cu glas rugător. Nu sunt Lord Vorkosigan decât după ce Miles va fi…, în minte îi veni

exprimarea tăioasă a Contesei, …găsit mort şi *putred.* Asta nu înseamnă nimic. Contele şi Contesa au ţinut să vin eu. Nu părea să fie momentul cel mai potrivit să mă opun voinţei lor.

— Adevărat. Gregor zâmbi întristat. Mulţumesc pentru tot. Altfel, cum o mai duci?

Gregor era prima persoană care-l întreba despre sine, nu despre Conte. Mark clipi nedumerit. Dar, bineînţeles, Gregor primea buletinele medicale reale privind starea Primului-Ministru, oră de oră, dacă dorea.

— Destul de bine, răspunse el ridicând din umeri. În comparaţie cu alţii, bine.

— Mda, făcu Gregor. N-ai folosit cartela de comunicator. Văzând privirea uimită a lui Mark, adăugă: Nu ţi-am dat-o drept cadou.

— Nu v-am făcut niciun serviciu care să-mi îngăduie să vă răpesc din timp, domnule.

— Familia ta a deschis în folosul Imperiului un cont de credit de o valoare aproape infinită. Poţi extrage câte ceva din el, să ştii.

— Eu n-am cerut nimic.

— Cunosc. Onorabil, dar ridicol. Încă-ţi poţi găsi locul aici.

— Nu doresc favoruri.

— Multe afaceri bune se pornesc cu capital împrumutat. Se plăteşte mai târziu, cu dobândă cu tot.

— Am încercat asta cândva, spuse Mark mâhnit. Am împrumutat mercenarii dendarii şi am rămas falit.

— Hm. Gregor zâmbi strâmb. Ridică ochii, privi în spatele lui Mark, spre mulţimea care se strânsese deja în anticameră. Vom mai discuta despre asta. Poftă bună.

Gestul din cap reprezenta semnul oficial că se putea retrage.

Mark se ridică greoi în picioare, salută cum fusese instruit şi se retrase spre locul unde îl aştepta Contesa.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

La încheierea lungii şi plicticoasei ceremonii a taxării, personalul Reşedinţei servi mâncarea pentru o mie de persoane, dispersate, potrivit rangului, în mai multe încăperi. Mark se trezi la masă în aceeaşi sală cu Gregor, la câteva mese depărtare. Vinul şi mâncărurile rafinate îi oferiră o scuză pentru a nu conversa mult cu vecinii. Mestecă şi sorbi cât putu de rar. Se ridicase mereu de la masă cu o senzaţie neplăcută de ghiftuială şi cu ameţeli datorate alcoolului, asta până o observase pe Contesă închinând la toate toasturile şi doar umezindu-şi buzele. Acum adoptase aceeaşi strategie. Dori să fi băgat de seamă mai de mult, însă acum era cel puţin în stare să meargă, nu să se târâie de la masă, iar încăperea părea să se rotească doar uşor.

Putea fi mai rău. Ar fi trebuit să rezist la toate acestea şi să pretind că sunt Miles Vorkosigan.

Contesa îl conduse într-o sală de bal cu podeaua lustruită şi intarsiată, care fusese eliberată pentru dansatori, deşi încă nu dansa nimeni. O orchestră destul de numeroasă, formată numai din oameni îmbrăcaţi cu uniformele Serviciului Imperial, era aranjată într-un colţ. Deocamdată câţiva instrumentişti cântau muzică de cameră, o piesă introductivă. Uşile masive de pe o latură a încăperii dădeau spre o terasă unde se bănuia aerul răcoros al nopţii. Mark le observă cu gând să-şi găsească refugiul acolo nu peste multă vreme. Ar fi fost o uşurare de nespus dacă s-ar afla singur pe terasă chiar acum. Începuse deja să ducă dorul cabinei de la bordul navei *Peregrine.*

— Veţi dansa? o întrebă el pe Contesă.

— Astă-seară doar o dată.

Înţelesul vorbelor ei i se limpezi peste scurt timp, când apăru Împăratul Gregor, care, cu obişnuitul lui zâmbet serios, o conduse pe podium pentru inaugurarea oficială a seratei. După ce tema muzicală se reluă, li se alăturară şi alte perechi. Dansurile Vor păreau să fie predominant rigide şi lente. Cuplurile alcătuiau mai degrabă grupuri complexe, rămânând prea puţin izolate, iar mişcările erau mult prea precise pentru a

fi memorate. Aşa cum se desfăşurau dansatorii, Miles avu impresia că asistă la un spectacol aproape alegoric.

Lipsit de escortă şi de protecţie, Mark se refugie într-o încăpere alăturată, unde volumul muzicii ajungea filtrat, devenind un fundal sonor. De-a lungul unui perete se găseau mese de bufet încărcate cu mâncare şi băuturi. Pofticios, vreme de o clipă, prin minte îi trecu să se lase ademenit de o băutură care să-l anestezieze. Uitare înceţoşată… *Da, sigur. Îmbată-te în public, iar apoi, neîndoielnic, varsă în văzul lumii.* Exact ce-i trebuia Contesei. Şi aşa nu mai avea mult până să i se facă rău.

Îndepărtându-se de tentaţii, se retrase lângă o fereastră. Aerul lui morocănos părea suficient de sugestiv pentru a-l scuti de prezenţa altor persoane. La adăpostul umbrelor, se rezemă de perete, îşi încrucişă braţele la piept şi hotărî sumbru să rabde. Poate va reuşi s-o convingă pe Contesă să-l ducă acasă mai devreme, după acel unic dans. Însă ea părea să atragă lumea din jur. Deşi lăsase impresia că e relaxată, politicoasă, bine dispusă, în această seară Mark nu auzise din gura ei nici măcar o vorbă care să nu slujească unui anumit scop. Mark se simţi tulburat constatând un asemenea autocontrol la o persoană care trăia momente de încordare.

Starea de proastă dispoziţie se înrăutăţi când se gândi la semnificaţia acelei criocamere goale. *SecImp nu poate fi pretutindeni, îi spusese Contesa odată. La naiba… SecImp trebuia să fie atoatevăzător. Exact aceasta era ideea sugerată de ecusonul de pe gulerul lui Illyan, pe care se vedea ochiul sinistru şi argintiu al lui Horus. Reputaţia SecImp era o simplă propagandă?*

Un lucru era sigur. Miles nu ieşise *singur* din criocameră. Indiferent dacă Miles putrezise, fusese dezintegrat ori era încă îngheţat, undeva trebuia să existe un martor sau o urmă. Un fir, un şiret, o clemă, o legătură, o urmă de firimituri însângerate de pâine, *ceva. Ideea că nu se găseşte nimic mă va ucide. Trebuia să existe ceva.*

— Lord Mark? i se adresă cineva cu voce slabă.

Ridică ochii, renunţând la contemplarea orbească a propriilor săi pantofi, şi descoperi că avea în faţă un corsaj încântător, încadrat de un material zmeuriu cu o broderie făcută în Jir alb. O

linie delicată a claviculelor, rotunjimi impecabile şi o piele albă ca fildeşul, care alcătuiau o sculptură aproape abstractă, un peisaj topologic înclinat. Se imagină redus la dimensiunile unei insecte, păşind desculţ peste acele dealuri şi văi moi…

— Lord Mark? repetă ea, ceva mai puţin sigură.

Îşi înclină capul pe spate, sperând că umbrele îi vor ascunde roşeaţa jenantă de pe obraji, şi reuşi să dea dovadă de politeţea de a o privi în ochi. *N-am încotro, asta mi-e statura. Regret.* Chipul îi era la fel de plăcut: ochi albaştri sclipitori, buze arcuite. Buclele de un blond-deschis, scurte şi lăsate libere, îi încununau capul. Aşa cum părea să fi devenit deja un obicei al mai tuturor femeilor tinere, în păr avea împletite câteva flori rozalii, sacrificând scurta lor viaţă vegetală pentru strălucirea ei de o seară. Cu toate acestea, părul îi era prea scurt pentru a le reţine bine, astfel că unele stăteau să cadă.

— Da? se auzi el vorbind prea abrupt. Ursuz. Încercă din nou, pe un ton ceva mai încurajator: Lady?…

— A, făcu ea şi zâmbi. Nu sunt încă Lady. Kareen Koudelka.

Se încruntă.

— Sunteţi cumva rudă cu Commodor Clement Koudelka?

Un nume aflat în capul listei ofiţerilor de stat-major al lui Aral Vorkosigan. Dar şi pe lista alcătuită de Galen privind asasinatele următoare, dacă i-ar fi surâs şansa.

— E tatăl meu, spuse ea cu mândrie.

— E… se află aici? întrebă Mark agitat.

Zâmbetul dispăru şi fata oftă scurt.

— Nu. A trebuit să meargă la Cartierul General, convocat în ultima clipă.

— Aha. Bineînţeles.

Ar fi relevant să alcătuiască lista bărbaţilor care ar fi trebuit să fie prezenţi aici astă-seară, dar nu putuseră din pricina stării Primului-Ministru. Dacă Mark ar fi cu adevărat agent inamic, aşa cum îl recomanda pregătirea din cealaltă viaţă a lui, i-ar veni uşor să constate care erau oamenii-cheie ai constelaţiei ce-l sprijinea pe Aral Vorkosigan, indiferent ce-ar fi arătat statele de funcţii.

— Chiar că nu semănaţi perfect cu Miles, spuse ea, studiindu-l cu ochi critici – el se crispă, dar socoti că dacă şi-ar suge burta

n-ar face decât să atragă şi mai mult atenţia asupra ei – ai o constituţie mai solidă. Ar fi grozav să vă văd alături. Se va întoarce curând?

Nu ştie, îşi dădu el seama cu groază. Habar n-are că Miles e mort, nicio idee că eu l-am ucis.

— Nu, bolborosi el. Iar apoi, ca autopedepsire, întrebă: Şi dumneavoastră sunteţi îndrăgostită de el?

— Eu? pufni în râs. N-am eu norocul ăsta. Am trei surori mai mari, şi *toate* sunt mai înalte decât mine. Ele-mi spun piticuţa.

Creştetul lui nu ajungea chiar la nivelul umărului ei, ceea ce însemna că avea înălţimea medie pentru femeile din Barrayar. Surorile ei trebuie să arate ca nişte walkirii. Exact stilul lui Miles. Parfumul florilor ei, al pielii, îl izbi în valuri slabe, delicate şi plăcut-ameţitoare.

Pornind din suflet, o deznădejde cumplită îi cuprinse tot trupul. *Putea fi a mea. Dacă n-aş fi ratat totul, acesta ar fi fost momentul meu de glorie.* Fata era prietenoasă, deschisă, zâmbitoare, doar pentru că nu ştia ce anume făptuise el. Presupunând că ar fi minţit, că s-ar fi străduit, ori, împotriva oricărei logici, s-ar fi trezit plimbându-se, în visul cel mai beţivit al lui Ivan, cu această fată, şi ea l-ar invita într-o drumeţie pe munte, ca pe Miles – ce s-ar întâmpla? Cât de distractiv ar fi pentru ea să-l vadă cum s-ar sufoca de moarte în toată neputinţa lui? Neputincios, neajutorat, nenorocit – simpla idee de a retrăi aceste suferinţe şi umilinţe îl făcu să vadă negru înaintea ochilor. Îşi lăsă umerii să cadă.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, mai bine duceţi-vă, gemu el.

Ea deschise larg ochii şi-l privi cu neîncredere şi uimire.

— M-a prevenit Pym că sunteţi capricios… bine, o să plec.

Ridică din umeri, se răsuci şi clătină din cap.

Câteva flori rozalii i se desprinseră din păr şi căzură pe podea. Cu mişcări spasmodice, Mark le adună.

— Staţi!

Încă îmbufnată, fata se întoarse spre el.

— Ce s-a întâmplat?

— V-aţi pierdut câteva flori.

Le întinse, bulgăraşi striviţi de culoare roz, în ambele palme împreunate, şi schiţă un zâmbet. Se temu că şi zâmbetul va arăta jalnic, la fel ca florile.

— Oh!

Le luă cu degete lungi, sigure şi elegante, unghii tăiate scurt, neojate, care nu arătau ca acelea ale unei femei care n-are nimic de făcut, se uită lung la petalele desfăcute şi-şi rostogoli ochii în semn că nu ştia prea bine cum să şi le fixeze iarăşi în păr. În cele din urmă, le înfipse fără să stea mult pe gânduri printre buclele din creştet, în neorânduială faţă de suratele lor şi mai precar decât înainte. Dădu să se întoarcă pentru a pleca.

Spune ceva, altfel pierzi prilejul!

— Văd că nu purtaţi părul la fel de lung ca restul fetelor, reuşi el să îngaime.

A, nu, o să-şi închipuie că o critică.

— N-am timp de pierdut cu el.

Cu un gest necugetat, îşi trecu degetele printre bucle, reuşind să mai împrăştie câteva flori nefericite.

— Păi, cu ce vă umpleţi timpul?

— În primul rând, studiez. Expresia de vivacitate, pe care replica lui nepoliticoasă o alungase cu atâta brutalitate, îi reveni pe chip. Contesa Vorkosigan mi-a promis că dacă obţin în continuare note mari o să mă trimită anul viitor la şcoală pe Colonia Beta! Sclipirea din ochii ei se concentră, semănând cu raza unui laser folosit în chirurgie. Şi sunt capabilă. Le arăt eu. Dacă Miles poate face atâtea, de ce n-aş fi şi eu în stare?

— Ce ştiţi despre Miles? întrebă el alarmat.

— A absolvit Academia Imperială, nu? Într-un acces de inspiraţie, ea ridică bărbia. Când toată lumea zicea că e prea plăpând şi bolnăvicios, că ar fi o pierdere de timp şi că va muri de tânăr. Iar apoi, după ce-a reuşit, s-a spus că asta se datorase slugărniciei faţă de tatăl lui. Însă el a absolvit între primii din clasă, şi nu cred că tatăl lui a avut vreun *amestec.*

Îşi însoţi vorbele de un gest hotărât şi satisfăcut.

Dar au nimerit-o spunând că va muri de tânăr. Evident, fata nu fusese informată cu privire la mica armată personală a lui Miles.

— Câţi ani aveţi? întrebă el.

— Optsprezece, standard.

— Eu, hmm, douăzeci şi doi.

— Ştiu.

Îl măsura, încă arătându-şi interesul faţă de el, dar mai prevăzătoare. În ochi îi apăru o sclipire de înţelegere. Coborî glasul.

— Sunteţi foarte îngrijorat în legătură cu starea Contelui Aral, adevărat?

O explicaţie foarte politicoasă pentru mojicia lui.

— Contele, tatăl meu, rosti el ca un ecou. Asta era fraza pe care Miles o spunea pe nerăsuflate. Apoi adăugă: Printre alte lucruri.

— V-aţi făcut prieteni aici?

— Nu… nu-mi dau seama. Ivan? Gregor? Mama? Puteau fi consideraţi chiar prieteni? Am fost prea ocupat să-mi cunosc rudele. Până acum nici n-am avut rude.

Ea ridică din sprâncene.

— Nici prieteni?

— Nu. Era un moment ciudat de iluminare, tardiv şi bizar. N-aş putea spune că le-am dus lipsa. Am avut întotdeauna probleme mai arzătoare.

Şi încă am.

— Miles are nenumăraţi prieteni.

— Eu nu-s Miles, i-o tăie Mark, atins într-un punct sensibil.

Nu, nu era ea de vină, devenise extrem de sensibil.

— Am înţeles asta… Făcu o pauză, timp în care muzica reîncepu în sala alăturată. N-aţi vrea să dansăm?

— Nu cunosc niciunul dintre dansurile de aici.

— E un dans în oglindă. Oricine e în stare, nu-i greu. Trebuie să imiţi fiecare mişcare a partenerului.

Aruncă o privire prin uşa arcuită şi gândul îi fugi la uşile mari ce dădeau spre terasă.

— Poate… n-ar fi mai bine afară?

— De ce afară? Nici nu m-ai vedea.

— Dar nici ceilalţi. În minte îi încolţi o bănuială. Mama dumneavoastră v-a rugat să faceţi asta?

— Nu…

— Lady Vorpatril?

— Nu. Râse. De ce-ar face-o? Veniţi, melodia e pe terminate!

Îl apucă de mână şi-l trase hotărâtă prin arcadă, presărând în urma ei alte câteva flori. El prinse vreo două şi le ţinu strâns lângă haină, cu mâna rămasă liberă, apoi le strecură pe furiş într-un buzunar al pantalonilor. *Ajutor, sunt răpit de o entuziastă!...* Putea avea o soartă şi mai rea. Pe buze îi apăru un surâs strâmb.

— Nu vă deranjează să dansaţi cu un broscoi?

— Poftim?

— Aşa a zis Ivan.

— A, Ivan. Ridică din umeri în semn de respingere. Lasă-l pe Ivan, toate ne ferim de el.

Lady Cassia, eşti răzbunată. Mark se mai lumină niţel la chip, devenit doar pe jumătate posomorât.

Dansul în oglindă se desfăşura aşa cum îi fusese descris, cu partenerii stând faţă în faţă, legănându-se şi făcând fandări în ritmul muzicii. Tempoul era mai vioi şi mai puţin solemn decât cel din dansurile grupurilor mari şi adusese pe podium numeroase perechi de tineri.

Având senzaţia neplăcută că e urmărit de toată lumea, Mark i se alătură lui Kareen şi începu să-i imite mişcările, cu aproape jumătate de măsură în urmă. Aşa cum îi promisese ea, i-au trebuit cincisprezece secunde ca să prindă ritmul. Începu să zâmbească puţin. Cuplurile mai vârstnice dansau cu gravitate şi eleganţă, însă unii dintre tineri păreau mai imaginativi. Un tânăr dintr-o familie Vor profită de un pasaj şi-şi sâcâi partenera lipindu-şi degetul mare de nas şi fluturându-le pe celelalte către ea; fata încălcă regula şi nu-l imită, însă el mimă cu perfecţiune de oglindă expresia ei scandalizată. Mark pufni în râs.

— Arătaţi cu totul altfel când râdeţi, îi spuse Kareen, cu o voce care trăda un început de mirare.

Îl privi cu ochi mari, aplecându-şi capul într-o parte.

El îi copie mişcarea.

— Altfel decât ce?

— Nu ştiu. Nu mai sunteţi atât de... funebru. Când stăteaţi ascuns în colţul acela, arătaţi de parcă v-aţi fi pierdut cel mai bun prieten.

Dacă ai şti... Ea făcu o piruetă; el se roti la fel. El făcu o reverenţă până la pământ; părând surprinsă, dar încântată, ea reproduse gestul. Mişcările erau fermecătoare.

— Trebuie să vă fac să mai râdeţi, anunţă ea cu fermitate. Şi, cu o faţă impenetrabilă, îi spuse trei glume deocheate una după alta, fără pauză; el sfârşi prin a râde de alăturarea acestora cu aerul ei feciorelnic.

— De unde le ştii?

— De la surorile mele, bineînţeles, spuse ea ridicând din umeri.

Îi păru de-a dreptul rău când melodia se sfârşi. De astă dată luă el iniţiativa şi o conduse în altă încăpere să mănânce şi să bea ceva, apoi ieşiră pe terasă. După ce atenţia nu-i mai fusese reţinută doar de dans, acum avea un sentiment de disconfort, fiind conştient că prea mulţi oameni îl priveau, iar de data asta nu era vorba doar de închipuirea lui dementă. Formaseră un cuplu care le sărise în ochi tuturor, frumoasa Kareen şi Vorkosigan, broscoiul.

Afară nu era chiar atât de întuneric pe cât sperase. Pe lângă luminile care răzbăteau pe ferestrele Reşedinţei, în fundal existau lămpi colorate a căror lumină era transformată de ceaţă într-o licărire difuză şi plăcută. Sub balustrada de piatră, ca într-o pădure, panta era presărată cu arbori bătrâni şi tufişuri. Aleile pavate cu piatră coborau în zigzag, iar pe alocuri se vedeau bănci de granit invitându-i pe cei care se plimbau să mai zăbovească. Cu toate acestea, noaptea era destul de răcoroasă, ţinându-i pe majoritatea oaspeţilor înăuntru, ceea ce-i convenea.

Se aflau într-un decor deosebit de romantic, pe care nu-l merita. *De ce fac toate astea?* La ce bun să stârneşti o foame pe care n-ai cum s-o potoleşti? Suferea doar privind-o. Se dădu totuşi mai aproape, mai ameţit de parfumul ei decât de vin şi dans. Pielea ei radia căldura acumulată în timpul mişcării; ar apărea ca o torţă în vizorul unei arme cu lunetă pentru trageri pe timp de noapte, gândi Mark. În cotloanele minţii lui, sexul şi moartea păreau prea strâns legate. Se temea. *Distrug tot ce ating. Pe ea n-o voi atinge.* Îşi aşeză paharul pe o balustradă de

fier şi-şi vârî mâinile adânc în buzunarele pantalonilor. Degetele mâinii stângi rostogoleau floricelele pe care le furişase acolo.

— Lord Mark, spuse ea, după ce luă o gură de vin, sunteţi o persoană care a călătorit prin galaxie. Dacă aţi fi căsătorit şi aţi vrea copii, aţi dori ca soţia să folosească replicatorul uterin sau nu?

— Dar de ce n-ar dori cuplul să apeleze la replicator? întrebă el, simţind că i se învârte mintea când văzu ce turnură luase discuţia.

— Pentru ca soţia să-şi dovedească dragostea faţă de soţ, de exemplu.

— Doamne Dumnezeule, ce barbarie! Sigur că nu. Aş zice că mai curând ar dovedi exact contrarul, că el nu-şi iubeşte soţia. Se opri. Asta a fost o întrebare pur teoretică, adevărat?

— Într-un fel.

— Adică, nu ştiţi pe nimeni care trebuie să facă această alegere în mod serios – nici surorile dumneavoastră? întrebă el cu îngrijorare.

Sigur nu tu? Unii barbari meritau să fie vârâţi cu capul în apă rece, dacă aşa stăteau lucrurile. Şi ţinuţi aşa cât mai mult, eventual până încetează să mai mişte.

— A, nu, niciuna dintre surorile mele nu e căsătorită. Deşi nu din cauza lipsei de oferte. Dar mama şi tata amână în mod strategic, mărturisi ea.

— Da?

— Lady Cordelia i-a încurajat, după ce s-a născut ce-a de-a doua dintre noi. Asta s-a întâmplat curând după ce ea a imigrat aici, când medicina galactică se răspândea şi existau pastile ce puteau fi luate pentru a alege sexul copilului. O perioadă, toată lumea a dorit la nebunie băieţi. Raportul s-a echilibrat din nou în ultima vreme. Dar eu şi surorile mele ne aflăm în mijlocul unei perioade în care e lipsă de fete. În prezent, orice bărbat care nu e de acord ca prin contractul de căsătorie să permită soţiei folosirea unui replicator uterin întâmpină mari dificultăţi până să se însoare. Intermediarii nici nu vor să piardă timpul cu el. Chicoti. Lady Cordelia i-a spus mamei că dacă face un joc inteligent, fiecare dintre nepoţii ei s-ar putea naşte cu particula Vor în faţa numelui.

— Înţeleg, spuse Mark nedumerit. Asta-i ambiţia părinţilor dumneavoastră?

— Nu neapărat, răspunse Kareen făcând un gest din umeri. Dar cum prin toate celelalte suntem egali, prefixul acesta dă individului o şansă în plus.

— E… bine de ştiut. Aşa cred.

Vru sa ia o gură de vin, dar se răzgândi.

Ivan apăru dintr-o sală de bal, îi văzu şi le făcu un semn amical, dar nu veni spre ei. Nu avea un pahar, ci o sticlă pe care o răsucea într-o mână, aruncă o privire de om hăituit peste umăr şi apoi dispăru pe scări. Câteva momente mai târziu, privind pe deasupra balustradei, îi văzu doar creştetul; cobora pe o alee. Mark bău o înghiţitură.

— Kareen… aş putea eu fi… *eligibil!*

— Eligibil pentru ce?

Îşi lăsă capul într-o parte şi zâmbi.

— Pentru… pentru femei. Vreau să zic, uită-te la mine. Cinstit. Sunt convins că arăt ca un broscoi. Contorsionat, diform, şi dacă nu fac ceva curând, o să devin lat pe cât sunt de scund. Şi, colac peste pupăză, sunt clon.

Ca să nu mai amintească problemele de respiraţie pe care le avea. Pe scurt, plonjonul cu capul în jos peste balustradă i se părea un act întru totul logic. Până la urmă, l-ar fi scutit de multe suferinţe.

— Da, asta aşa e, recunoscu ea cu bun-simţ.

La naiba, femeie, trebuia să respingi totul, din politeţe măcar.

— Dar sunteţi clonul lui *Miles.* Trebuie să fiţi la fel de inteligent.

— Iar mintea compensează toate celelalte? Aşa gândesc femeile?

— Nu toate, presupun. Numai cele deştepte.

— Dumneavoastră *sunteţi* deşteaptă.

— Da, însă n-ar fi frumos s-o spun chiar eu.

Îşi trecu degetele printre bucle şi surâse larg.

Cum dracu’ să interpreteze asta?

— Poate că n-am inteligenţa lui Miles, spuse el amărât. Poate sculptorii de trupuri de pe Jackson m-au prostit când se ocupau

de alte detalii, ca să mă poată ţine sub control. Asta ar explica *o mulţime* de lucruri privind viaţa mea.

În minte îi venise un nou gând morbid care n-avea să-i dea pace.

Kareen chicoti.

— Nu cred, Mark.

El îi zâmbi nehotărât.

— Nu-i nevoie de scuze. Nu trebuie să mă cruţi.

— Acum chiar că vorbeşti ca Miles.

Din sala de bal ieşi o tânără. Îmbrăcată cu o rochie mătăsoasă de culoare bleu, era bine făcută, mai curând atletică, cu părul blond strălucitor şi aproape la fel de înaltă ca Ivan.

— Kareen! strigă ea şi făcu semn cu mâna. Mama vrea să ne vorbească.

— *Acum*, Delia? spuse Kareen, părând foarte iritată.

— Da.

Îl măsură pe Mark cu un interes alarmant de viu, dar, animată de iubire filială, se răsuci şi intră în sală.

Kareen oftă, se desprinse de bordura din piatră de care se sprijinea, încercă în mod inutil să îndrepte o cută a rochiei rozalii şi zâmbi în semn de rămas-bun.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, Lord Mark.

— Şi mie mi-a făcut plăcere. Mulţumesc pentru dans.

Flutură din mână, mai bine dispus decât era cu adevărat, iar ea dispăru în lumina plăcută a Reşedinţei. Când se asigură că nu-l putea vedea nimeni, îngenunche, adună cu mişcări furişate ultimele câteva flori căzute din părul ei şi le puse în buzunar alături de celelalte.

Mi-a zâmbit mie. Nu lui Miles. Nu Amiralului Naismith. Mie însumi, Mark. Aşa ar fi trebuit să se întâmple dacă n-ar fi ratat totul în lupta cu Bharaputra.

Acum, când rămăsese singur în întuneric, aşa cum îşi dorise, descoperi că nu asta vroia de fapt. Hotărî să-l caute pe Ivan şi urmă o alee care cobora în grădină. Din nefericire, aleile se despărţeau şi se întâlneau, ducând, pesemne, spre diverse locuri. Trecu pe lângă perechi care, în ciuda aerului răcoros, îşi găsiseră refugiu pe bănci, precum şi prin dreptul câtorva femei şi bărbaţi care coborâseră aici pentru a discuta nestingheriţi

probleme mai delicate, sau să se răcorească. Unde se mistuise Ivan? Nu pe aici, evident; micul balcon rotund nu dădea nicăieri. Se întoarse.

Cineva îl urmărea, un bărbat în uniformă roşu cu albastru. Chipul nu i se vedea din umbră.

— Ivan? făcu Mark, nesigur.

Nu părea a fi el.

— Deci tu eşti *clovnul* Vorkosiganilor.

Nu era vocea lui Ivan. Dar pronunţia deformată făcuse ca insulta să se audă foarte limpede.

Mark se opri fără teamă.

— Ai priceput bine asta, mârâi el. Dar tu ce reprezinţi în circul ăsta, ursul dansator?

— Un Vor.

— Îmi dau seama de asta după fruntea joasă şi teşită. Care dintre ei?

Simţi un fior de-a lungul şirei spinării. Ultima oară simţise o asemenea emoţie, combinată cu o greaţă puternică, atunci când se bătuse pe aleea din caravanserai. Inima începu să-i bubuie în piept. *Dar nu m-a ameninţat, şi e şi singur. Aşteaptă.*

— Străinule! Nu ştii ce-i aceea onoarea Vor, scrâşni bărbatul printre dinţi.

— N-am absolut nicio idee, îl aprobă Mark bine dispus. Cred că sunteţi cu toţii descreieraţi.

— Nici ca soldat nu eşti bun.

— Şi aici ai nimerit-o. Domnule, îţi merge mintea în seara asta. Am fost pregătit strict ca asasin pe cont propriu. Într-un fel, m-am specializat să ucid la adăpostul întunericului.

Începu să numere în minte.

Bărbatul, care voise să se apropie, făcu un pas înapoi.

— Aşa s-ar părea, şuieră el. N-ai pierdut timpul şi ţi-ai asigurat deja titlul de Conte. Pentru un asasin nu prea dovedeşti subtilitate.

— Nu-s un tip subtil.

Îşi repartiză greutatea pe ambele picioare, dar nu se clinti din loc. *Fără mişcări bruşte. Continuă să joci teatru.*

— Să-ţi spun ceva, *clovn* pipernicit. Dădu cuvântului aceeaşi greutate jignitoare de mai devreme. Dacă Aral Vorkosigan moare, nu *tu* îi vei lua locul.

— Ei bine, foarte corect, îl aprobă el mieros. Şi-atunci de ce te înfierbânţi degeaba, pisălogule? *La toţi dracii! Individul ştie că Miles a murit. De unde dracu' a aflat? E vreun intim al SecImp?* Dar pe gulerul lui nu sclipea insigna cu ochiul lui Horus; purta ecusonul unei nave, pe care Mark nu reuşi să o distingă. Tipul de navă pentru operaţiuni militare. Ce înseamnă pentru tine încă un trântor mititel care să trăiască în belşug din pensiunea unui Vor în Vorbarr Sultana? Am văzut o turmă întreagă din ăştia astă-seară, bând pe săturate.

— Eşti tare sigur de tine.

— Ţine seama de un lucru, spuse Mark, deja exasperat. Aici nu vei duce la împlinire nicio ameninţare cu moartea. Asta ar crea probleme SecImp. Şi-mi închipui că nu vrei să-l scoţi din sărite pe Simon Illyan, oricine ai fi tu.

Continuă să numere în gând.

— Nu-nţeleg ce putere ai asupra SecImp, începu bărbatul furios.

Trebui să amuţească. Un servitor numai zâmbet, purtând livreaua Reşedinţei, coborî pe alee ducând o tavă cu pahare. Era tânăr şi foarte bine clădit.

— Băuturi, domnilor? le oferi el.

Bărbatul anonim îl fulgeră cu privirea.

— Nu, mulţumesc.

Se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă. Câteva crengi ale unui tufiş biciuiră aerul în urma lui, aruncând stropi de rouă.

— Eu vreau unul, mulţumesc, spuse Mark vioi.

Servitorul îi întinse tava cu o uşoară plecăciune. Gândindu-se la stomacul şi aşa chinuit, Mark alese acelaşi vin uşor din care băuse mai toată seara.

— Optzeci şi cinci de secunde. Proastă coordonare. Putea să mă ucidă de trei ori, pentru ca după aceea să ne întrerupi când discuţia devenise mai interesantă. Cum de nu reuşiţi să lucraţi în timp real? N-aveţi probabil destui oameni sus care să urmărească fiecare conversaţie din clădire. Dar aparate de identificare a unor cuvinte-cheie nu mai există?

— Un sandviş nu doriţi, domnule?

Amabil, servitorul răsuci tava şi o întinse cu celălalt capăt spre Mark.

— Mulţumesc. Cine era acel mândru Vor?

Servitorul privi de-a lungul aleii acum pustii.

— Căpitanul Adwin Vorventa. E în permisie cât timp nava lui se află andocată pe orbită.

— Nu-i din SecImp?

— Nu, domnule.

— Bine, atunci spune-i şefului tău că aş vrea să discut cu el, cât mai curând posibil.

— Doriţi cu Lordul Vorarοnberg, furnizorul de alimente şi băutură?

Mark rânji.

— A, sigur. Hai, du-te, sunt şi-aşa destul de beat.

— Prea bine, domnule.

— Şi încă nu s-a făcut dimineaţă. Încă ceva! Nu ştii cumva unde-l pot găsi pe Ivan Vorpatril chiar acum?

Tânărul privi concentrat dincolo de balcon, de parcă ar fi ascultat ceva, deşi Mark nu văzu niciun aparat de emisie-recepţie în urechea lui.

— Există un fel de pavilion la capătul următoarei alei pe stânga, domnule, lângă o arteziană. Aţi putea încerca acolo.

— Mulţumesc.

Pornind prin ceaţa rece, Mark urmă direcţia indicată de servitor. Într-o rază răzleaţă de lumină, picăturile fine de apă de pe mâneca uniformei sclipiră ca un nor pe brâurile argintii ale broderiei. Curând auzi plescăitul artezienei. O clădire scundă din piatră, fără pereţi, alcătuită doar din arcade înghiţite de umbră, domina fântâna.

În acest ascunziş al grădinii era atâta linişte, încât, reuşi să audă şi respiraţia persoanei dinăuntrul pavilionului. Doar una; foarte bine, n-ar fi dorit să-şi distrugă şi bruma de popularitate pe care şi-o câştigase tulburând o idilă. Însă era ciudat de greoaie.

— Ivan?

Urmă o pauză. Nu hotărâse încă dacă era cazul să repete chemarea ori să se retragă în vârful picioarelor, când glasul lui Ivan se auzi mârâind nu tocmai îmbietor:

— Ce-i?

— Mă-ntrebam… ce faci.

— Nimic.

— Te ascunzi de mama ta?

— Da.

— N-am de gând să-i spun unde eşti.

— Foarte frumos din partea ta, veni răspunsul pe un ton acrit.

— Bine… vorbim mai târziu. Se întoarse să plece.

— Stai.

Rămase pe loc, uimit.

— Vrei să bei ceva? se oferi Ivan după o pauză lungă.

— A… sigur.

— Atunci vino să-ţi iei.

Mark intră şi aşteptă ca ochii să i se adapteze la întuneric. Obişnuita bancă din piatră, şi Ivan doar o umbră. Acesta îi întinse sticla, care arunca reflexe reci, iar Mark îşi umplu paharul, pentru a descoperi surprins că Ivan nu bea vin, ci un soi de brandy. Cocteilul rezultat avea un gust groaznic. Se aşeză lângă trepte, se rezemă cu spatele de un stâlp şi puse paharul alături. Ivan renunţase la pahar.

— Crezi c-o să poţi ajunge acasă cu vehiculul de teren? întrebă Mark neîncrezător.

— Nici n-am de gând. Personalul Reşedinţei mă va căra mâine dimineaţă, când vor strânge şi restul gunoaielor.

— O! Se obişnuise deja cu bezna. Putea distinge elementele sclipitoare ale uniformei lui Ivan şi lustrul cizmelor. Ivan, tu… Mark îşi muşcă limba să nu cumva să-i scape *plângi,* şi reuşi să repare greşeala, continuând: Te simţi bine?

— Eu, rosti Ivan foarte convins, am hotărât să mă îmbăt cui.

— Văd asta. De ce?

— N-am făcut-o niciodată la Ziua de Naştere a Împăratului. E o provocare tradiţională, ca şi aceea de a face amor aici.

— Se întâmplă şi aşa ceva?

— Uneori. Ca sfidare.

— Ce distractiv trebuie să fie pentru SecImp!

Ivan pufni în râs.

— Da, aşa e.

— Şi cine te-a provocat?

— Nimeni.

Mark simţi că nu reuşeşte să găsească întrebări care să-l lămurească în acelaşi ritm în care Ivan descoperea noi răspunsuri aproape monosilabice.

— Eu şi Miles, spuse Ivan, veneam la petrecerea asta împreună, aproape an de an. De data asta m-a surprins… cât de mult îmi lipsesc comentariile calomnioase despre figuri politice pe care le făcea micuţul ticălos. Râdeam de mă prăpădeam.

Ivan încercă să râdă. Reuşi să emită doar un zgomot de neînţeles, lipsit de veselie. Se opri brusc.

— Ţi-au spus şi ţie despre criocamera găsită goală, nu? întrebă Mark.

— Da.

— Când?

— Acum câteva zile. De atunci numai la asta mă gândesc. Nu e bine.

— Nu. Mark şovăi. Ivan tremura. N-ai vrea să mergi la culcare acasă?

Eu doar atât îmi doresc.

— Nu ştiu dacă reuşesc să mă urnesc de aici, spuse Ivan şi ridică nepăsător din umeri.

— Te-ajut eu sau te sprijin.

— … Bine.

Se chinui puţin, dar reuşi să-l ridice pe Ivan pe picioare, care abia îl ţineau, apoi porniră sinuos pe aleile abrupte ale grădinii. Mark n-avea cum să afle ce înger păzitor şi milos transmisese vestea, dar la capătul scărilor fură întâmpinaţi, nu de mama lui Ivan, ci de mătuşa lui.

— E cam… începu Mark, neştiind cum să continue.

Ivan privea în jur fără să vadă mare lucru.

— Văd şi singură, spuse Contesa.

— Putem găsi un servitor să-l ducă acasă? Ivan se lăsă moale şi genunchii lui Mark se îndoiră sub greutatea lui. Mai bine doi.

— Da. Contesa atinse un emiţător deghizat ca agrafă decorativă pe corsajul rochiei. Pym?…

Astfel scăpă de Ivan şi reuşi să respire uşurat. Senzaţia de uşurare se transformă în adevărată recunoştinţă când Contesa spuse că sosise vremea să plece şi ei. După câteva minute, Pym aduse vehiculul de teren al Contelui în faţa intrării şi în felul acesta se încheiară chinurile nopţii.

În drumul de întoarcere spre Casa Vorkosigan, Contesa nu vorbi mai deloc. Se rezemă de spătarul canapelei şi, epuizată, închise ochii. Nu-i puse nicio întrebare lui Mark.

În foaierul pardosit cu dale albe şi negre, Contesa îi dădu mantia unei menajere şi porni spre bibliotecă.

— Te rog să mă ierţi, Mark. Vreau să discut cu spitalul.

Arăta foarte obosită.

— Doamnă, dar v-ar fi căutat ei dacă apărea vreo schimbare în starea Contelui.

— Oricum îi caut, spuse ea fără drept de replică. Avea ochii umflaţi de nesomn. Tu mergi la culcare, Mark.

N-o contrazise. Se târî pe scări, spre coridorul unde avea dormitorul.

Se opri în faţa uşii. Se făcuse foarte târziu. Holul era pustiu. Liniştea din casa uriaşă îl făcu să simtă un ţiuit în urechi. Dintr-un imbold neînţeles, se întoarse şi păşi pe hol spre camera lui Miles. Ajuns acolo, se opri din nou. După o săptămână petrecută pe Barrayar, încă nu se aventurase înăuntru. Nu-l invitase nimeni. Uşa nu era încuiată.

Intră şovăitor şi reglă intensitatea luminii cu un cuvânt. Date fiind limitele arhitecturale depăşite ale casei, camera i se păru spaţioasă. O anticameră alăturată, cândva pentru servitorii personali, fusese transformată în baie. La prima vedere, încăperea părea aproape goală, ordonată şi curată. Dintr-un îndemn ce trăda maturizarea, toate obiectele amintind de copilărie trebuie să fi fost puse în cutii şi duse la păstrare în pod. Bănui că podul Casei Vorkosigan arăta uimitor.

Cu toate acestea, rămăsese o urmă a personalităţii ocupantului. Dădu încet ocol camerei, ţinându-şi mâinile în buzunare, ca un vizitator într-un muzeu.

Lucru destul de logic, puţinele obiecte cu valoare de simbol păstrate tindeau să fie cele amintind de succese. I se părea destul de normal să găsească aici diploma de absolvire a

Academiei Imperiale şi documentul de numire ca ofiţer, deşi se întrebă de ce un manual de meteorologie fusese de asemenea înrămat şi atârnat între ele. O cutie cu diplome vechi, primite la concursuri de echitaţie, care aminteau de tinereţe, aveau să-şi găsească liniştea în pod foarte curând. Jumătate de perete era rezervat unei colecţii masive de cărţi-disc şi videoliteratură, mii de titluri. Câte dintre ele fuseseră citite de Miles? Pentru a-şi satisface curiozitatea, luă proiectorul manual din cuiul de pe perete şi încercă trei cărţi la întâmplare. Toate aveau cel puţin câteva adnotări sau semne făcute pe margine, rămăşiţe din gândurile lui Miles. Mark renunţă să mai vizioneze şi trecu mai departe.

Unul dintre obiecte îi era cunoscut; un pumnal cloisonne cu plăselele pe care Miles îl moştenise de la bătrânul General Piotr. Îndrăzni să-l ia în mână şi să-i încerce robusteţea şi tăişul. Oare în ultimii doi ani Miles renunţase să-l mai poarte cu sine şi, plin de bun-simţ, începuse să-l lase acasă, în siguranţă? Îl puse grijuliu la loc pe raft, după ce-l introduse în teaca lui.

Un obiect agăţat pe perete era ironic, personal şi reprezentativ: o veche tijă metalică pentru picior, încrucişată, ca într-un muzeu militar, cu o spadă Vor. Pe jumătate joacă, pe jumătate sfidare. Ambele depăşite. O copie fotonică ieftină după o pagină dintr-o carte străveche era fixată pe un carton şi montată într-o ramă neverosimil de scumpă, din argint. Textul era cu totul nepotrivit, dar părea să reprezinte un soi de vorbărie religioasă de dinaintea descoperirii saltului, vorbind despre pelerini, un deal şi un oraş între nori. Mark nu ştia la ce se referea; nimeni nu-l acuzase vreodată pe Miles că ar fi un tip religios. Şi totuşi, se vedea că prezentase importanţă pentru el.

Unele dintre aceste lucruri nu sunt premii, îşi dădu el seama. *Sunt lecţii.*

Pe noptieră se afla un aparat holovideo sub formă de mapă. Mark se aşeză şi îl porni. Se aştepta să apară faţa lui Elli Quinn, dar primul portret se dovedi a fi cel al unui bărbat înalt, încruntat, extraordinar de urât, în uniforma Casei Vorkosigan. Sergentul Bothari, tatăl Elenei. Trecu în grabă peste celelalte imagini. Urma Quinn, apoi Bothari-Jesek. Părinţii lui, desigur. Calul lui Miles, Ivan, Gregor: după aceea, o paradă de chipuri şi

uniforme. Derulă imaginile din ce în ce mai repede, nerecunoscând nici măcar o treime dintre persoane. După ce-a de-a cincizecea faţă, se opri.

Obosit, se frecă la ochi. *Nu-i om, e o mulţime.* Exact. Rămase aplecat, suferind, ţinându-şi faţa între palme. *Nu. Nu pot fi Miles.*

Consola de comunicaţii a lui Miles era protejată, deloc deosebită faţă de cea din bibliotecă, a Contelui. Mark se apropie de ea şi o examină doar din ochi; îşi vârî mâinile adânc în buzunarul pantalonilor. Vârfurile degetelor dădură peste floricelele strivite ale lui Kareen Koudelka.

Le scoase la lumină şi le răsfiră în palmă. Cu o explozie de frustrare, le izbi cu cealaltă palmă şi le azvârli pe podea. Câteva secunde mai târziu era în genunchi şi aduna cu grijă fragmentele împrăştiate pe covor. *Cred c-am înnebunit.* Rămase în genunchi pe podea şi începu să plângă.

Spre deosebire de Ivan, nu sosi nimeni să pună capăt suferinţei lui, lucru pentru care se arătă profund recunoscător. Adresă în gând scuze vărului Vorpatril: *Iartă-mă, îmi pare rău...* deşi până dimineaţă existau destule şanse ca Ivan să nu-şi reamintească nimic despre cele petrecute şi amestecul lui Mark în viaţa lui personală. Înghiţi în sec, încercând să-şi recapete suflul, simţind că-i plesneşte capul de durere.

Cele zece minute de întârziere pe solul bharaputran schimbaseră totul. Dacă ar fi sosit mai curând, luptătorii dendarii ar fi reuşit să ajungă înapoi la naveta de coborâre înainte ca bharaputranii să aibă posibilitatea de a o distruge, şi viitorul ar fi fost altul. Prin viaţa lui se derulaseră mii de astfel de şanse, rămase fără niciun rezultat. Dar *acele* zece minute fuseseră de ajuns pentru a-l transforma dintr-un posibil erou într-un gunoi permanent. Şi niciodată nu avea să mai întâlnească un asemenea prilej. Prin urmare care era darul dumnezeiesc al comandantului? De a recunoaşte, din multitudinea de momente asemănătoare, chiar în haosul creat, acele minute critice? Să rişte totul, pentru a pune mâna doar pe cele de aur? Miles posedase această calitate de a sesiza momentul propice. Bărbaţii şi femeile îl urmau, îşi puneau toată încrederea în el doar pentru asta.

Intuiţia îl trădase doar o dată pe Miles...

Ba nu. Striga din răsputeri către ei să nu rămână o clipă locului. Intuiţia *lui Miles* fusese perfectă. Repeziciunea lui fusese frânată în mod fatal de neconcordanţele apărute între ceilalţi.

Mark se ridică de pe podea, intră în baie şi se spălă pe faţă, apoi reveni şi se aşeză pe scaunul din faţa consolei de comunicaţii. Trecu de primul prag de acces protejat cu ajutorul amprentei palmei. Aparatului nu-i prea plăcu ce i se oferi; oasele puţin diferite, mai pline, depozitele de grăsime subcutanată începuseră să oblitereze desenul, făcându-l greu de recunoscut. Dar nu pe de-a-ntregul, încă nu; la cea de-a patra încercare, aparatul lectură ceea ce trebuia şi îi permise accesul la fişiere. Următorul set de funcţii solicita coduri şi parole de acces pe care nu le cunoştea, dar ceea ce reuşise până aici era tot ce-i trebuia deocamdată: un canal particular de comunicaţie, chiar dacă nu protejat, cu SecImp.

Aparatul îl puse aproape imediat în legătură cu un centralist.

— Sunt Lord Mark Vorkosigan, îi spuse el caporalului din schimbul de noapte, a cărui faţă apăru deasupra plăcii video. Vreau să vorbesc cu Simon Illyan. Presupun că se află încă la Reşedinţa Imperială.

— E urgent, domnule? întrebă caporalul.

— Pentru mine, da, mârâi Mark.

Indiferent ce părere avea despre asta, caporalul îl pasă mai departe. Prin insistenţe, Mark mai depăşi două trepte de subordonare şi, în cele din urmă, pe video apăru faţa şefului SecImp.

Mark îşi înghiţi nodul din gât.

— Căpitane Illyan.

— Da, Lord Mark, ce s-a întâmplat? întrebă Illyan cu o voce care trăda oboseala.

Şi SecImp avusese o noapte lungă.

— Astă-seară am avut o discuţie interesantă cu un anume căpitan Vorventa.

— Sunt la curent. Ai proferat câteva ameninţări nu tocmai voalate.

Şi Mark, bietul, care presupusese că servitorul/paznic al SecImp fusese trimis pentru a-l proteja *pe el*… da, în fine.

— Prin urmare, am o întrebare pentru dumneavoastră, domnule. Căpitanul Vorventa se află pe lista celor care trebuie să ştie despre Miles?
Illya îl privi printre gene.
— Nu.
— Dar el ştie.
— Foarte interesant.
— Vă e de folos să ştiţi?
Illyan oftă.
— Asta-mi creează o nouă problemă de care trebuie să mă ocup. Pe unde se scurg informaţii?! Acum trebuie să aflu.
— E oricum mai bine să ştiţi.
— A, desigur.
— Pot să vă solicit o favoare în schimbul acestei informaţii?
— Să vedem. Illyan părea extrem de evaziv. Ce fel de favoare?
— Vreau să intru în echipă.
— Poftim?
— Vreau să lucrez în echipa care face cercetări în privinţa lui Miles. Aş vrea să încep prin a studia rapoartele dumneavoastră. După aceea, nu mai ştiu. Dar nu mai suport să fiu ocolit.
Illyan îl privi bănuitor.
— Nu, spuse el în cele din urmă. Nu-ţi permit să-mi umbli nestingherit prin dosarele cu secrete deosebite. Noapte bună, Lord Mark.
— Staţi puţin, domnule. V-aţi plâns că nu aveţi personal suficient. Nu puteţi respinge un voluntar.
— Îţi închipui că poţi face ceea ce n-a reuşit nici SecImp? se răsti Illya.
— Chestiunea e că SecImp n-a reuşit nimic, domnule. Nu l-aţi găsit pe Miles. Eu ce-aş mai putea strica?
Nu se exprimase în termeni diplomatici, aşa cum s-ar fi cuvenit, îşi dădu el seama, întrucât Illyan se întunecă la faţă de furie.
— Noapte bună, Lord Mark, repetă Illyan printre dinţi şi întrerupse legătura cu un gest nervos.
Mark rămase ca îngheţat pe scaunul de la staţia de lucru a lui Miles. În casă domnea o asemenea tăcere, încât cel mai

puternic zgomot pe care-l putea auzi era cel al sângelui care-i izbea în timpane. Ar fi trebuit să-i dovedească lui Illyan ce inteligent procedase, cât de rapid reacţionase; Vorventa dezvăluise ceea ce ştia, însă Mark nu-i confirmase că era la curent cu ceea ce ştia Vorventa. Cercetările lui Illyan aveau să descopere pe unde se scurgeau informaţiile, şi să-l ia prin surprindere pe vinovat. *Asta nu valorează nimic? Nu-s chiar atât de prost cum mă crezi.*

Nici tu nu eşti deştept precum te credeam, Illyan. Nu eşti… perfect. Ideea nu-i plăcea. Se aşteptase ca SecImp să atingă perfecţiunea; gândul acesta făcea lumea lui mai stabilă. Şi pe Mark îl făcea perfect. La fel, Contele şi Contesa. Toţi perfecţi, imposibil de ucis. Toţi făcuţi din cauciuc. Doar el suferea.

Îşi aminti de Ivan, care plânsese pe întuneric. De Conte, gata să moară în pădure. Contesa păstrase masca impenetrabilităţii mai bine decât toţi ceilalţi. Trebuia. Avea mai multe de ascuns. Miles însuşi, omul care-şi crease o altă personalitate, cu totul diferită, doar ca să scape în…

Necazul, socoti Mark, era că încercase să se transforme în Miles fără ajutorul nimănui. Nici măcar el nu reuşise asta. Îşi atrăsese de partea lui o întreagă distribuţie. De mii de oameni. *Nici nu mă mir că nu pot ajunge ca el.*

Încet, curios, Mark îşi desfăcu tunica şi scoase cartela de comunicaţii din buzunarul de la piept, punând-o pe pupitrul consolei. Se uită fix la bucăţica din plastic de parcă ar fi purtat nişte mesaje codificate doar pentru ochii lui. Chiar i se păru că aşa era.

Ai ştiut. Ai ştiut, fir-ai să fii de ticălos, Gregor. Ai aşteptat să-mi dau seama singur de asta.

Cu o nehotărâre încordată, Mark introduse cartela în fanta de lectură a consolei de comunicaţii.

De astă dată nu se mai confruntă cu aparate. Un bărbat în civil îi răspunse imediat, deşi nu se prezentă.

— Da?

— Sunt Lord Vorkosigan. Cred că figurez pe lista dumneavoastră. Vreau să discut cu Gregor.

— La această oră, domnule? îl întrebă omul cu tact.

Întinse mâna deasupra unui şir de butoane dintr-o latură a mesei.

— Da. Acum. Vă rog.

— Aveţi legătura.

Figura lui dispăru.

Placa video rămase întunecată, însă auzi un sunet melodios. Sună multă vreme. Mark începu să-şi piardă stăpânirea de sine. Urmă un declic ciudat şi vocea semiadormită a lui Gregor. În continuare, fără imagine.

— Eu sunt. Mark Vorkosigan. Lord Mark.

— Daa?

— Mi-aţi spus să vă caut.

— Da, dar e… urmă o pauză… *cinci dimineaţa,* Mark!

— O! Dormeaţi? rosti el cuvântul pe un ton înnebunitor de melodios.

Se aplecă în faţă şi se dădu cu capul de plasticul rece al pupitrului. *Alegerea momentului. Sincronizarea mea.*

— *Dumnezeule,* ai o voce ca a lui Miles când pui asemenea întrebări, bodogăni Împăratul.

Placa video se lumină; după ce aprinse lumina, Gregor apăru în imagine. Se găsea într-un fel de dormitor, întunecat în fundal, şi nu purta decât nişte pantaloni largi de pijama dintr-un material negru şi mătăsos. Se uită la Mark printre gene, de parcă ar fi vrut să se convingă că nu vorbea cu o stafie. Dar formele îi erau prea pline pentru a fi altul decât Mark. Împăratul oftă şi clipi pentru a-şi limpezi ochii.

— Ce-ţi trebuie?

Cât de succint! Dacă ar explica în detaliu, i-ar trebui şase ore.

— Vreau să particip la operaţiunea de căutare a lui Miles. Illyan nu acceptă. Puteţi da ordin peste capul lui.

Gregor rămase neclintit o clipă, apoi izbucni în râs. Îşi trecu o mână prin părul negru, răvăşit de somn.

— Cu el ai vorbit?

— Da. Adineauri. M-a respins.

— Mm, da, trebuie să fie precaut, spre binele meu. Astfel ca judecata mea să poată rămâne liberă de orice influenţe.

— Liber de orice influenţă, Sire, oferiţi-mi ce vreau.

Gregor îl măsură gânditor şi se frecă la ochi.

— Da… murmură el. Să… să vedem ce se întâmplă.

Nu mai avea ochii adormiţi.

— Îl apelaţi pe Illyan chiar acum, Sire?

— Ce-nseamnă asta, arde ceva? S-a rupt barajul?

Curg ca o apă… De unde îi răsăriseră în minte vorbele astea? Păreau să fi fost rostite de Contesă.

— Nu s-a culcat încă. Vă rog, Sire. Şi rugaţi-l să mă apeleze la această consolă pentru confirmare. Aştept.

— Foarte bine, spuse Gregor şi-şi arcui buzele într-un zâmbet ciudat, Lord Mark.

— Vă mulţumesc, Sire. A… noapte bună.

— Bună dimineaţa.

Gregor întrerupse legătura.

Mark aşteptă. Secundele treceau una după alta, părând nesfârşite. Începea să se simtă mahmur, dar ameţeala datorată băuturii era neînsemnată. Cum e mai rău. Începuse deja să moţăie când consola de comunicaţii scoase un sunet ascuţit şi, tresărind, se trezi cât pe ce să cadă de pe scaun.

Apăsă pe taste cu înfrigurare.

— Da. Domnule?

Pe placa video apăru faţa întunecată a lui Illyan.

— Lord Mark. Îl salută foarte reţinut cu o mişcare a capului. Dacă vii la sediul SecImp mâine dimineaţă, la începutul programului normal, îţi voi permite să consulţi dosarele despre care am discutat.

— Mulţumesc, domnule, spuse Mark, sincer.

— Asta înseamnă peste două ore şi jumătate, îl anunţă Illyan cu o nuanţă de sadism, oarecum justificat, socoti Mark.

Nici el nu dormise.

— Voi fi acolo.

Illyan confirmă acest lucru printr-un tremur al pleoapelor, apoi dispăru.

Doar prin bunăvoinţă se fac fapte bune, sau prin osândă? Mark se gândi la bunăvoinţa lui Gregor. *Ştia. A ştiut chiar înaintea mea.* Lord Mark Vorkosigan exista în realitate.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Lumina egală a zorilor transformase ultimele rămăşiţe din ceaţa de peste noapte într-un abur auriu, o pâclă autumnală ca un fum subţire, care dădea oraşului Vorbarr Sultana un aer aproape fermecat. Clădirea Cartierului General al Securităţii Imperiale se înălţa pătrăţos în lumină şi, neavând ferestre, arăta ca un uriaş bloc din beton cu aspect strict utilitar, dând impresia că uşile şi porţile enorme fuseseră proiectate dinadins pentru a-i intimida pe solicitanţii care ar fi fost îndeajuns de neghiobi să se apropie. În cazul lui, un efect redundant, gândi Mark.

— Ce arhitectură dezgustătoare, remarcă el către Pym, care, stând alături de el, îl conducea cu vehiculul de teren al Contelui.

— Cea mai urâtă clădire din oraş, îl aprobă Pym cu un aer vesel. Datează de pe vremea Lordului Dono Vorrutyer, arhitectul Împăratului Yuri Turbatul. Unchi al fostului viceamiral. A reuşit să ridice trei clădiri până la asasinarea lui Yuri, apoi l-au oprit. Stadionul Municipal vine pe locul doi, foarte aproape de asta, dar niciodată nu ne-am permis să-l dărâmăm. Am rămas cu el şi-acum, după şaizeci de ani.

— Sugerează că ar avea temniţe la subsol. Zugrăvită în verde, ca orice instituţie de acest gen. Condusă de doctori care nu-s animaţi de etică.

— Aşa a şi fost, spuse Pym, apoi conduse vehiculul pe lângă paznicii de la porţi şi opri în faţa unor scări cu nenumărate trepte.

— Pym… nu cumva treptele acelea sunt mai înalte decât ar trebui?

— Ba da, îl aprobă Pym cu un zâmbet larg. Până ajungeţi sus o să faceţi crampe la picioare, asta dacă încercaţi să le urcaţi fără să vă opriţi. Pym lăsă vehiculul să mai parcurgă câţiva metri, apoi opri, pentru a-i permite lui Mark să coboare. Dar dacă ocoliţi prin stânga, veţi găsi o uşă la nivelul parterului şi un lift în foaier. De fapt, pe acolo intră toată lumea.

— Mulţumesc. Pym deschise cupola din partea lui Mark şi acesta coborî. Şi ce s-a întâmplat cu Lordul Dono la încheierea

domniei lui Yuri? A fost asasinat de Liga Apărătorilor Arhitecturii, sper.

— Nu, s-a retras la ţară, a trăit pe spinarea fiicei şi a ginerelui şi a murit nebun de legat. Pe proprietatea lor a construit un grup de turnuri ciudate, iar acum se percep taxe pentru a le vedea.

Făcând un semn de rămas-bun, Pym coborî cupola şi plecă.

Mark dădu ocol clădirii, aşa cum i se sugerase. Deci ajunsese, proaspăt şi matinal… sau mai curând doar matinal. Făcuse duş, îmbrăcase haine civile comode şi înghiţise un pumn de analgezice, vitamine, pastile contra mahmurelii şi stimulente care să-l facă să se simtă normal în mod artificial. Mai mult artificial decât normal, însă era hotărât să nu se lase intimidat de Illyan şi să piardă această şansă.

Se prezentă gărzilor SecImp din foaier.

— Lord Mark Vorkosigan. Sunt aşteptat.

— N-aş zice, se auzi o voce mârâită dinspre lift.

Aşa apăru Illyan. Gărzile se crispară; Illyan le linişti cu un gest nu tocmai milităros. Şi Illyan făcuse duş şi se schimbase în uniforma mică, de culoare verde. Mark bănui că şi el luase pastile, în loc să mănânce.

— Mulţumesc, sergent, îl conduc eu sus.

— Ce deprimant trebuie să fie să lucrezi într-o asemenea clădire, remarcă Mark şi urcă în liftul gravitaţional alături de şeful SecImp.

— Da, recunoscu el şi oftă. Odată, am vizitat clădirea Cercetărilor Federale de pe Escobar. Patruzeci şi cinci de etaje, numai sticlă… Niciodată n-am simţit mai puternic imboldul de a imigra. Dono Vorrutyer trebuia strâns de gât încă din faşă. Dar acum… e a mea.

Illyan aruncă o privire în jur cu un aer posesiv nu prea convingător.

Apoi îl conduse adânc în… da, clădirea sigur avea măruntaie, conchise Mark. Măruntaiele SecImp. Paşii lor răsunau pe un coridor pustiu care avea de o parte şi de alta încăperi minuscule, semănând cu nişte nişe. Mark privi pe furiş pe câteva uşi întredeschise, văzând oameni în uniforme verzui aşezaţi la consolele de comunicaţie. Unul dintre ei, cel puţin, avea în faţă un pupitru pe care erau aprinse lumini în toate culorile. La

capătul coridorului se afla un automat de cafea. Se gândi că Illyan nu-l îndrumase doar din întâmplare către cubicului pe uşa căruia era înscris numărul treisprezece.

— În consola de aici s-au încărcat toate rapoartele primite în legătură cu operaţiunile de căutare a Locotenentului Vorkosigan, spuse Illyan cu răceală. Dacă-ţi închipui că te poţi descurca mai bine decât analiştii mei, te invit să încerci.

— Mulţumesc, domnule. Mark se aşeză imediat pe scaunul staţiei de lucru şi porni placa video. Sunteţi extrem de generos.

— N-aveţi de ce vă plânge, milord, adăugă Illyan pe un ton mai degrabă poruncitor.

Probabil că Gregor îl pusese pe jăratic dis-de-dimineaţă, gândi Mark, fiindcă Illyan făcu o plecăciune însoţită de o înclinare din cap vădit ironică. Ostil? Nu. Ar fi fost nedrept să interpreteze astfel gestul lui. Illyan nu fusese nici pe departe ostil pe cât îi îngăduia funcţia. *Nu-i vorba doar de supuşenia lui faţă de Împărat* pricepu Mark şi simţi un fior. Dacă ar fi dorit, Illyan i s-ar fi putut opune lui Gregor invocând o problemă de securitate. *L-a cuprins disperarea.*

Inspiră adânc şi se aruncă asupra dosarelor-fişier, citind, ascultând şi vizionând. Illyan nu glumise când spusese că i se pusese la dispoziţie *totul.* Erau, practic, sute de rapoarte, redactate de cincizeci sau şaizeci de agenţi dispersaţi în întregul nexus al găurii de vierme. Unele erau scurte şi negative. Altele erau lungi şi pesimiste. Dar se părea că cineva vizitase aproape toate facilităţile posesoare de instalaţii criogenice din Întregul Jackson, punctele sale orbitale sau de salt şi câteva sisteme spaţiale locale. Existau rapoarte primite recent chiar şi din Escobar.

După destul de mult timp, Mark observă că lipseau tocmai rapoartele rezumative sau analizele finale. Gândindu-se mai bine, socoti că era preferabil aşa.

Citi până începură să-l usture ochii, iar stomacul să-i mârâie după atâta cafea băută. *E vremea pauzei de prânz,* îşi aduse el aminte când o gardă bătu la uşă.

— Lord Mark, v-a sosit şoferul, îl informă omul, politicos.

La naiba, sosise vremea cinei! Garda îl însoţi prin clădire şi-l predă lui Pym. Afară era întuneric. *Îmi plesneşte capul.*

Întărâtat, Mark reveni a doua zi dimineaţă şi o luă de la capăt. Fişier după fişier. Apărură noi rapoarte. De fapt, soseau mai repede decât le putea citi el. Cu cât muncea mai îndârjit, cu atât nu putea ţine pasul. În a cincea zi, pe la amiază, se rezemă de spătarul scaunului şi se gândi: *E o nebunie.* Illyan îl îngropa în fişiere. De la starea paralizantă datorată ignoranţei, alunecase cu o rapiditate ameţitoare la paralizia provocată de avalanşa de informaţii.

Trebuie să triez toate prostiile ce mi se dau, altfel n-o să mai ies niciodată din clădirea asta respingătoare.

— Minciuni, minciuni, numai minciuni, bolborosi el către pupitru.

Acesta păru să clipească şi să murmure spre el, şiret şi aparent pudic.

Cu un gest hotărât, decuplă consola, care-i oferea un vălmăşag de voci şi cascade de date, şi rămase o vreme în întuneric şi linişte, până când vuietul din urechi dispăru.

SecImp n-a reuşit. Nu l-a găsit pe Miles. N-avea nevoie de toate informaţiile acelea. Şi nimeni altcineva. Îi trebuia doar un indiciu. *Să rezumăm.*

Să începem cu câteva presupuneri clare. Unu. Miles poate fi recuperat.

O să-i lase pe cei din SecImp să caute cât vor dori un cadavru descompus, un mormânt anonim, ori documente ale operaţiilor de dezintegrare. Pentru *el,* o asemenea căutare n-avea niciun sens, mai ales dacă era încununată de succes.

Nu prezentau interes decât criocamerele, fie din băncile de stocare permanentă, fie temporară. Ori – mai puţin probabil şi mai puţin obişnuit – instituţiile care aveau vreo tangenţă cu criogenia. Dar logica îi mai temperă optimismul. Dacă ar fi fost resuscitat cu succes de oameni cu bune intenţii, Miles ar fi dat un semn de viaţă. Dar n-o făcuse, deci: încă era congelat. Ori, dacă fusese înviat, se afla deocamdată într-o stare prea precară pentru a apela SecImp. Ori se afla sub puterea unor neprieteni. Aşa. Dar unde?

Criocamera fusese descoperită în inelul Hegen. Ei bine… şi ce-i cu asta? O expediaseră acolo după ce-o goliseră. Lăsându-se mai adânc pe scaun şi stând cu ochii abia mijiţi, Mark se gândi la

capătul celălalt al pistei. Obsesiile personale îl ademeneau să creadă numai ce vroia el? *Ba nu, la naiba! Ducă-se dracului Inelul Hegen! Miles n-a părăsit planeta.* Dintr-o dată, asta elimina trei sferturi din informaţiile parazitare care îl împiedicau să vadă limpede.

Şi-atunci consultăm doar rapoartele privind Întregul Jackson. Bun. Dar după aceea?

Cei de la SecImp verificaseră toate destinaţiile posibile? Locuri fără motivaţii declarate sau legate de Casa Bharaputra? În general, oamenii SecImp puseseră întrebări, ascunzându-şi adevărata identitate, dar oferind recompense substanţiale. Toate, la patru săptămâni după consumarea raidului. Urmele se răciseră, cum s-ar spune. Trecuse multă vreme pentru ca cineva să se gândească la un colet primit pe neaşteptate. Avuseseră şi timp destul să-l dosească, după voia lor. Prin urmare, în cazurile în care cei de la SecImp au revenit cu întrebări, şansele erau mai mari să rămână cu buza umflată.

Miles se găseşte într-un loc pe care SecImp l-a verificat deja, în mâinile cuiva care are motive nedeclarate de a-l păstra.

Încă rămâneau sute de posibilităţi.

Am nevoie de un punct de pornire. Trebuie să existe unul.

SecImp făcuse bucăţele toate documentele referitoare la Norwood, până acolo încât se efectuaseră şi analize cuvânt cu cuvânt. Nimic. Dar Norwood avea pregătire medicală. Nu l-ar fi expediat pe iubitul lui amiral undeva la întâmplare. Îl trimisese *undeva, cuiva anume.*

Norwood, dacă există iad, sper că acolo te prăjeşti în clipele astea.

Mark oftă, se aplecă în faţă şi redeschise consola.

***

Câteva ore mai târziu, Illyan se opri în dreptul încăperii lui Mark, intră şi închise uşa izolatoare fonic în urma sa. Cu un aer fals relaxat, se rezemă de zid şi întrebă:

— Cum merge?

Mark îşi trecu degetele prin păr.

— În ciuda amabilei dumneavoastră încercări de a mă îneca în informaţii, cred că, de fapt, am făcut ceva progrese.

— Zău? În ce sens?

Lui Mark nu-i scăpă faptul că Illyan nu respinsese acuzaţia.
— Sunt convins că Miles n-a părăsit Întregul Jackson.
— Şi-atunci cum explici prezenţa criocamerei în Inelul Hegen?
— N-o explic deloc. Simplă diversiune.
— Hm, făcu Illyan evaziv.
— Şi a dat roade, adăugă cu cruzime Mark.
Illyan strânse din buze.
Diplomaţie, ţinu să-şi reamintească Mark. *Tact diplomatic, altfel nu vei obţine nicicând ce-ţi trebuie.*
— Recunosc, resursele dumneavoastră sunt finite, domnule. De aceea, repartizaţi-le altfel. Trimiteţi pe Întregul Jackson tot ce aveţi disponibil pentru operaţiunea aceasta.
Expresia sardonică de pe faţa lui Illyan era grăitoare. Acest om condusese SecImp vreme de aproape treizeci de ani. Diplomaţia nu era suficientă pentru a accepta ca Mark să-i spună cum să-şi facă treaba.
— Ce-aţi aflat despre căpitanul Vorventa? încercă Mark o altă cale de atac.
— Sursa am găsit-o repede şi nu crea pericole prea mari. Fratele lui mai mic a fost adjutantul supervizorului meu pentru Operaţiuni Galactice. Aceştia nu sunt trădători, sper că înţelegi.
— Aşa… şi ce-aţi făcut?
— În ce-l priveşte pe căpitanul Edwin, nimic. E prea târziu. Acum am lansat, prin zvonuri şi bârfe, informaţia că Miles s-ar afla undeva, pe reţeaua Vor. Tânărul Vorventa a fost transferat şi retrogradat. A lăsat un gol mare în personalul meu. Dovedea pricepere în muncă.
Illyan nu părea să-i fie deosebit de recunoscător lui Mark.
— Da. Tăcu. Vorventa şi-a închipuit că i-am făcut eu ceva Contelui. Şi asta s-a lansat pe calea zvonurilor?
— Da.
Mark se crispă.
— Asta e… Măcar *dumneavoastră* ştiţi. Aruncă o privire la Illyan şi avu un sentiment de spaimă care-i provocă greaţă. Nu-i aşa, domnule?
— Poate. Poate că nu.
— Cum nu?! Doar dumneavoastră aveţi în păstrare fişele medicale.

— Hm. Ruptura muşchiului cardiac părea naturală. Dar putea fi şi provocată artificial, prin folosirea unui tractor manual. Distrugerile ulterioare ale regiunii cardiace ar fi mascat urmele lăsate de acel instrument.

Mark se cutremură de revoltă neputincioasă.

— Delicată treabă, spuse el înecându-se. Reclamă precizie extraordinară. Cum l-am făcut pe Conte să stea nemişcat, fără să-şi dea seama, cât am realizat acest act chirurgical?

— Tocmai asta ridică probleme asupra scenariului, îl aprobă Illyan.

— Şi ce-am făcut cu tractorul? Şi-aş fi avut nevoie de scanner medical, nu? Două sau trei kilograme de echipament.

— Azvârlite în pădure. Ori în altă parte.

— Le-aţi găsit?

— Nu.

— Dar le-aţi căutat?

— Da.

Mark îşi duse mâinile la faţă şi-şi încleştă dinţii de câteva ori.

— Aşa deci. Îţi foloseşti o mulţime de oameni ca să greblezi pădurea în lung şi-n lat, căutând un tractor care nu există, dar n-ai destui pentru a-i trimite pe Întregul Jackson să-l caute pe Miles, care există. Am înţeles.

Nu. Trebuia să-şi păstreze calmul, altfel va pierde totul. Îi venea să urle. Să-i zdrobească faţa lui Illyan.

— Un agent operativ galactic este un specialist cu o pregătire deosebită şi calităţi personale greu de găsit, spuse Illyan înţepat. Oamenii care caută anumite obiecte pot fi conduşi de subofiţeri, care sunt mai numeroşi.

— Da. Îmi pare rău.

El îşi cerea scuze? *Scopul. Nu pierde din vedere scopul.* Se gândi la Contesă, inspiră calm, adânc. Repetă procedeul.

— Nu susţin asta ca pe o convingere, explică Illyan, nedezlipindu-şi ochii de la faţa lui. Mai curând ca îndoială.

— Mulţumesc frumos, pufni Mark.

Se opri un minut încheiat, încercând să-şi adune gândurile risipite, singurele lui argumente valabile.

— Ascultaţi, spuse el într-un târziu. Vă risipiţi resursele, iar una dintre ele sunt eu. Trimiteţi-mă *pe mine* pe Întregul Jackson.

Cunosc mai multe despre întreaga situaţie decât orice alt agent. Am şi o oarecare pregătire, chiar dacă e de asasin. Suficientă ca să-i zăpăcesc pe spionii dumneavoastră de trei sau patru ori pe Pământ! Suficientă să ajung până acolo. Cunosc Întregul Jackson, chestii viscerale, dacă vreţi, pe care le poţi înţelege doar trăind acolo. Şi nici nu va trebui să mă plătiţi!

Aşteptă, ţinându-şi respiraţia, animat de curajul disperării. *Să mă întorc?* În minte văzu doar sânge. *Ai de gând să le oferi bharaputranilor o şansă de a-şi îndrepta greşelile de ochire?*

Expresia de răceală de pe chipul lui Illyan nu se schimbă.

— Realizările de până acum în operaţiuni secrete n-au fost deosebit de reuşite, Lord Mark.

— De acord, nu-s un strălucit comandant pentru operaţiuni de luptă. Nu sunt Miles. Asta nu mai constituie un secret pentru nimeni. Dar câţi dintre agenţii dumneavoastră au capacitatea asta?

— Dacă te dovedeşti la fel de, hm, incompetent, trimiterea ta ar fi o adevărată pacoste. Să presupunem însă că te arăţi mai şiret decât îmi închipui eu. Agitaţia ta de aici s-a vădit doar o perdea de fum. Şi Illyan era capabil să arunce aluzii jignitoare. Ascuţite ca nişte stilete, vârâte drept în coaste. Şi să presupunem că-l găseşti pe Miles înaintea noastră. Cum procedezi?

— Ce vrea să însemne acest „cum procedezi”?

— Dacă ni-l înapoiezi drept cadavru la temperatura camerei, potrivit doar pentru a fi înmormântat, în loc să fie menţinut în condiţii criogenice, cum vom şti că aşa l-ai găsit? Iar tu îi vei moşteni numele, rangul, averea şi viitorul. Ispititor, Mark, pentru un om cu identitatea ta. Foarte ispititor.

Mark îşi cuprinse faţa între palme. Se simţea zdrobit, furios şi frustrat.

— Ascultaţi, spuse el fără să-şi schimbe poziţia, ascultaţi-mă, va rog. Ori sunt omul care, potrivit teoriei dumneavoastră, aproape a reuşit să-l asasineze pe Aral Vorkosigan şi a fost atât de bun, încât n-a lăsat nicio urmă, ori nu. Puteţi susţine că nu-s destul de competent să mă trimiteţi. Ori puteţi susţine că nu-s îndeajuns de loial pentru a pleca. Dar vă e imposibil să susţineţi aceste două idei în acelaşi timp. Alegeţi!

— Mai aştept dovezi.
Ochii lui Illyan păreau împietriţi.
— Vă jur, şopti Mark, bănuielile excesive fac din noi neghiobi mai mari decât excesul de încredere. Acest lucru fusese valabil în cazul lui. Se ridică brusc în picioare. Atunci folosiţi tratamentul cu fast penta.
Illyan ridică din sprâncene.
— Cum?
— Folosiţi penta. N-aţi făcut-o niciodată. Aşa vă veţi verifica bănuielile.
Potrivit părerilor unor persoane avizate, interogatoriile sub penta puteau fi uneori experienţe cumplit de umilitoare. Şi ce dacă? Ce mai conta *o nouă* umilinţă suferită? Era ceva cald şi familiar, atâta tot.
— De mult vroiam s-o fac, Lord Mark, recunoscu Illyan, dar… progenitorul tău are o reacţie specifică bine cunoscută la penta, şi presupun că tu nu te deosebeşti prea mult. Mai exact, nu-i vorba de alergia obişnuită. Se creează o hiperactivitate înfiorătoare, un adevărat delir incoerent, dar, vai, niciun imbold de a spune adevărul. N-are rost.
În cazul lui Miles. Mark se agăţă de această idee salvatoare.
— Presupuneţi? Deci nu ştiţi! Metabolismul meu nu e ca al lui Miles, şi se poate demonstra. Nici nu vreţi să încercaţi?
— Ba da, aş putea s-o fac, spuse Illyan rar. Renunţă să se mai rezeme de perete şi ieşi din cubicul, adăugând: Continuă. Mă întorc imediat.
Încordat, Mark se ridică şi se plimbă încoace şi încolo prin încăpere, câte doi paşi în fiecare direcţie. Teama şi dorinţa dădeau o luptă în mintea lui. Amintirea răcelii inumane din ochii Baronului Bharaputra se încleşta cu furia arzătoare din gâtlej. *Dacă vrei să găseşti ceva, caută unde l-ai pierdut.* El pierduse totul pe Întregul Jackson.
Illyan se întoarse.
— Stai jos şi ridică-ţi mâneca stângă.
Mark îl ascultă.
— Ce-i acela?
— Un plasture de testare.

Mark simţi o înţepătură ca de ghimpe când Illyan apăsă plasturele minuscul pe interiorul antebraţului, apoi îl dezlipi. Illyan îşi consultă ceasul şi se rezemă de consolă, urmărindu-l pe Mark.

În mai puţin de-o clipă apăru un punct roşu. Peste două, nenumărate. În cinci secunde devenise o umflătură întărită, de culoare albă, înconjurată de dungi roşiatice care mergeau dinspre încheietura mâinii până la cot.

Illyan oftă dezamăgit.

— Lord Mark. Îţi recomand în mod special ca pe viitor să eviţi penta cu orice preţ.

— Aşa arată o reacţie alergică?

— Una deosebit de alergică.

— Drace! Mark rămase pe gânduri. Se scărpină. Îşi trase mâneca înainte de a-i da sângele. Dacă Miles ar fi fost în locul meu şi după ce-ar fi citit toate fişierele acelea ar fi venit cu aceleaşi păreri, îi dădeaţi dreptate?

— Locotenentul Vorkosigan a înregistrat numeroase succese de care trebuie să ţin seama. Rezultatele vorbesc de la sine. Şi, aşa cum ai spus în repetate rânduri, nu eşti Miles. Nu poţi folosi ambele argumente în acelaşi timp, adăugă el. Alege!

— De ce v-aţi mai deranjat să-mi permiteţi accesul aici dacă nimic din ce spun ori fac nu prezintă nicio importanţă? explodă Mark.

Illyan făcu un gest din umeri.

— În afară de ordinul direct al lui Gregor… măcar am ştiut tot timpul unde te afli şi cu ce te îndeletniceşti.

— Ca-ntr-o celulă, cu diferenţa că eu am intrat în ea de bunăvoie. Dacă m-aţi putea încarcera fără consolă, aţi fi cu mult mai fericit.

— Cinstit să fiu, da.

— Aşa deci. Bine.

Mark redeschise consola. Illyan părăsi încăperea.

Mark sări de pe scaun, se repezi la uşă şi-şi scoase capul. Illyan era deja la jumătatea coridorului.

— Illyan, acum am propriul meu nume! strigă Mark furios după el.

Illyan se uită peste umăr, ridică din sprâncene şi continuă să se îndepărteze.

Mark încercă să mai citească un raport, dar acesta părea să devină neinteligibil. Era prea agitat să-şi continue analiza astăzi. În cele din urmă renunţă şi-l chemă pe Pym să-l ia acasă. Afară era încă lumină. Pe drum, rămase cu ochii aţintiţi spre apusul de soare, zărit printre clădiri, până când simţi că ochii îi iau foc.

***

În săptămâna aceea era prima oară că se întorcea de la SecImp la vreme pentru a lua cina împreună cu Contesa. Ea şi Bothari-Jesek mâncau într-un loc retras de la parter, de unde se vedea un colţ adăpostit al grădinii pline de flori şi plante de toamnă, aranjate în şiruri dese. Luminate de câteva reflectoare, florile îşi etalau culorile în ciuda întunericului care se îndesea. Contesa purta o jachetă elegantă de culoare verde şi o fustă lungă, ţinuta unei doamne Vor de la oraş; Bothari-Jesek era într-un costum similar, însă albastru, evident împrumutat din garderoba gazdei. Pe masă fuseseră aranjate tacâmuri şi pentru el, cu toate că de patru zile nu apăruse la vremea potrivită cinei. Impresionat, se aşeză pe scaun.

— Cum s-a simţit Contele astăzi? întrebă el temător.

— Situaţia e neschimbată, spuse ea oftând.

După cum era obiceiul, urmă un moment de tăcere înainte de a începe să mănânce, timp în care Contesa spunea o rugăciune în gând, iar Mark se gândi că în ultimele zile ea nu avea ca scop doar binecuvântarea pâinii de pe masă. Aşteptară până termină. Bothari-Jesek meditând la Dumnezeu ştie ce, iar Mark revăzând în minte conversaţia avută cu Illyan şi găsind tot felul de lucruri inteligente pe care le-ar fi putut spune. Dar acum era prea târziu. Un servitor le aduse mâncarea în farfurii acoperite şi plecă, lăsându-i să mănânce netulburaţi, fiindcă aşa prefera Contesa când nu cina cu oficialităţi. *Ca în familie. Hm.*

În realitate, de la accidentul Contelui, Bothari-Jesek îi oferise Contesei un sprijin aproape filial, însoţind-o în numeroasele deplasări la Spitalul Militar Imperial, făcând servicii personale, fiind pe post de confidentă; Contesa îi împărtăşise Elenei gânduri pe care le-ar fi ţinut ascunse în faţa altora, gândi Mark şi, în mod inexplicabil, se simţi puţin invidios. Ca fiică unică a

slujitorului lor preferat, Elena fusese practic fiica vitregă a Vorkosiganilor; ea crescuse în această casă ca în al doilea ei cămin. Deci, dacă el era chiar fratele lui Miles, asta însemna că ea îi era soră vitregă. Ar trebui să pună la încercare ideea. Apoi să se facă şi mai mic. Poate altă dată.

— Căpitan Bothari, începu Mark, după ce înghiţi primele îmbucături, ce se întâmplă cu luptătorii dendarii de la Komarr? Ori Illyan vă ocoleşte şi pe voi?

— Ai fi bine să n-o facă, spuse ea. Desigur, Elena avea aliaţi care-l depăşeau în rang chiar şi pe comandantul SecImp. Am efectuat o mică reorganizare. Quinn a păstrat principalii martori ai… raidului tău – frumos din partea ei că nu folosise un cuvânt mai direct, precum *dezastru* –, Plutonul Verde, o parte din Plutoanele Albastru şi Portocaliu. I-a trimis pe toţi ceilalţi de pe *Peregrine,* sub comanda secundului meu, pentru a se alătura flotei. Oamenii deveniseră cam agitaţi, fiindcă se simţeau prizonieri pe orbită, fără permisii la sol şi fără sarcini clare.

Părea de-a dreptul nefericită că, temporar, nu avea pe nimeni sub comandă.

— Deci *Ariel* se află încă pe Komarr?

— Da.

— Iar Quinn… căpitan Thorne? Sergentul Taura?

— Aşteaptă cu toţii.

— Cred că au început deja să nu-şi mai găsească locul.

— Da, se mulţumi să rostească Elena şi înfipse furculiţa cu atâta forţă într-o bucată de carne proteinizată, încât aceasta lunecă pe farfurie.

Nervozitate. Asta e.

— Şi ce-ai mai aflat săptămâna asta, Mark? îl întrebă Contesa.

— Nimic demn de interes, regret. Illyan nu vă prezintă rapoarte?

— Ba da, dar, din cauza iureşului în care am fost prinsă, abia de-am avut vreme să-mi arunc ochii la rezumatele întocmite de analiştii lui. În orice caz, nu vreau să aud decât o noutate.

Corect. Încurajat, Mark începu să prezinte în detaliu cercetările pe care le desfăşurase, vorbind şi despre trierea informaţiilor şi despre convingerile lui.

— S-ar părea că nu ţi-a scăpat niciun amănunt, remarcă ea.

El ridică din umeri.

— Dacă Illyan s-a purtat cinstit cu mine, acum ştiu în mare tot ce deţine SecImp. Dar cum SecImp recunoaşte sincer că nu are idee unde se află Miles, totul e zadarnic. Jur…

— Da? întrebă Contesa.

— Pot să jur că Miles e încă pe Întregul Jackson. Dar nu reuşesc să-l conving pe Illyan să-şi concentreze forţele acolo. Şi le-a dispersat pretutindeni, până la dracu-n praznic. Îl obsedează cetagandanii.

— Există raţiuni istorice pentru asta, îl lămuri Contesa. Valabile şi astăzi, regret s-o spun, deşi sunt sigură că Illyan s-a ferit să-ţi destăinuie despre necazurile SecImp care nu-s direct legate de situaţia lui Miles. Afirmaţia că a avut parte de-o lună proastă ar exprima doar un optimism exagerat. Ezită şi ea destul de mult înainte de a continua: Mark… la urma urmei, eşti geamănul clonat al lui Miles. Apropiat atât cât poate fi o fiinţă umană faţă de alta. Convingerea asta a ta are o bază pasională. Ai impresia că *ştii.* Crezi că… ştii cu adevărat? La un anumit nivel?

— Vă referiţi la o legătură psihică? întrebă el.

Ce idee nesuferită…

Ea aprobă din cap şi roşi imperceptibil. Bothari-Jesek părea îngrozită şi se uită la el cu o privire stranie, rugătoare: *Să nu îndrăzneşti să-i suceşti minţile, pră…*

Acum se vede adevărata dimensiune a disperării ei.

— Îmi pare rău. N-am daruri psihice. Doar psihoze.

Bothari-Jesek se calmă. Mark se întristă, apoi îi veni o idee şi se mai lumină la chip.

— Deşi n-ar strica să-l fac pe *Illyan* să creadă că împărtăşiţi această părere.

— Illyan e un raţionalist prea încăpăţânat.

Contesa zâmbi mâhnită.

— Pasiunea mea porneşte din frustrare, doamnă. Nimeni nu mă lasă să acţionez într-un fel sau altul.

— Dar ce doreşti să faci?

Vreau să fug pe Colonia Beta. Contesa l-ar ajuta, probabil.

Nu. De-acum încolo nu mai fug.

Inspiră adânc, simţind că-l părăsise curajul.

— Vreau să mă întorc pe Întregul Jackson şi să-l caut. Aş fi capabil să fac o treabă la fel de bună ca oricare dintre agenţii lui Illyan, ştiu sigur asta! Am încercat să-i vând ideea. N-a vrut să muşte momeala. Dacă ar putea, m-ar încuia într-o celulă de unde să nu mai ies curând.

— În asemenea zile, sărmanul Simon ar fi în stare să-şi vândă şi sufletul pentru a face ca lumea să rămână neclintită măcar o vreme, recunoscu ea. Are atenţia îndreptată în atâtea părţi, încât nu se mai poate concentra. Mărturisesc că mi-e oarecum milă de el.

— Mie nu. Nu i-aş cere nici măcar să-mi spună ce oră e. Sunt convins că nici n-ar face-o. Mark rămase pe gânduri. Gregor mi-ar da o sugestie voalată unde aş putea căuta un ceas. Dumneavoastră… metafora îi veni imediat, nechemată… mi-aţi da unul.

— Dac-aş putea, fiule, ţi-aş da o fabrică de ceasuri, suspină Contesa.

Mark termină de mestecat, înghiţi, se opri şi ridică privirea din farfurie.

— Serios?

— Ss… dădu ea să răspundă, apoi precauţia o îndemnă să se controleze. Serios ce?

— Lord Mark e om liber? Vreau să zic, n-am comis nicio infracţiune în interiorul graniţelor Imperiului Barrayar, aşa e? Fiindcă nu există lege care să pedepsească prostia. Nu sunt în stare de arest.

— Nu…

— Aş putea merge singur pe Întregul Jackson! Să-l ia naiba pe Illyan cu preţioasele lui resurse cu tot. Dacă – of, ce inconvenient, se dezumflă el puţin –, dacă aş avea bilet.

Din câte ştia, întreaga lui avere se reducea la şaptesprezece mărci imperiale, rest de la o bancnotă de douăzeci şi cinci pe care Contesa i-o dăduse la începutul săptămânii drept bani de cheltuială, iar acum această sumă stătea împăturită în buzunarul pantalonilor.

Contesa îşi împinse farfuria într-o parte şi faţa ei îşi pierdu culoarea.

— Ideea asta nu mi se pare prea fericită. Fiindcă veni vorba de prostie.

— După cele întâmplate acolo, Casa Bharaputra a pus probabil un preţ mare pe capul tău, interveni şi Bothari-Jesek.

— Ba nu, e pe capul Amiralului Naismith, o contrazise Mark. Şi nu m-aş întoarce la Bharaputra.

Asta nu pentru a dezaproba spusele Contesei. Punctul de pe fruntea lui, unde Baronul Bharaputra marcase acţiunea sa îndrăzneaţă, încă părea să-l frigă. Privi febril spre ea.

— Doamnă…

— Îmi ceri în mod serios să finanţez aventura asta care te-ar putea costa viaţa?

— Nu, salvarea ei! Nu mai pot – făcu un gest larg şi neajutorat, către Casa Vorkosigan, incluzând în ea şi propria-i situaţie – continua aşa. Aici nu-mi găsesc echilibrul, mă simt nelalocul meu.

— Cu vremea îţi vei găsi liniştea. Nu te pripi, spuse ea cu convingere. Totul e prea proaspăt pentru tine.

— Trebuie să mă-ntorc. Să repar ce-am stricat. Dacă pot.

— Iar dacă nu poţi, ce vei face? îl întrebă Bothari-Jesek cu răceală în glas. Pleci şi-o iei de la început?

Femeia asta îi citise gândurile? Umerii i se prăbuşiră sub povara dispreţului ei. Şi a propriilor lui îndoieli.

— Eu, şopti, nu… *ştiu.*

Nu reuşi să termine propoziţia cu voce tare.

Contesa îşi împreună degetele lungi.

— Nu-ţi pun la îndoială bunele intenţii, spuse ea privindu-l drept în ochi.

Drace, cu încrederea ei, Contesa era capabilă să-i frângă inima mai nemilos decât ar fi putut s-o facă Illyan cu suspiciunile lui. Se ghemui pe scaun:

— Eşti însă ultima mea şansă. Speranţa mea renăscută şi nesperată. Nu credeam c-o să mai am un copil pe Barrayar. Acum Întregul Jackson l-a înghiţit pe Miles, iar tu vrei să-l urmezi acolo? Şi tu?

— Doamnă, spuse el cu disperare în glas, mamă – nu pot fi un premiu de consolare pentru tine.

Ea îşi încrucişă braţele la piept şi-şi rezemă bărbia în podul palmei, ţinându-şi degetele în dreptul gurii. Avea ochii întunecaţi ca apa mării la vreme de iarnă.

— Între toţi, doar tu poţi înţelege, continuă Mark, ce importantă e o nouă şansă pentru cineva.

Contesa îşi împinse scaunul în spate şi se ridică.

— Va trebui să mă gândesc.

Plecă. Mark observă cu stupoare că îşi lăsase jumătate din mâncare pe farfurie.

Nici lui Bothari-Jesek nu-i scăpă acest lucru.

— Bună treabă, mârâi ea.

Îmi pare rău, îmi pare rău...

Elena se ridică şi fugi după Contesă.

Mark rămase singur şi uitat. Apoi, orbeşte, de parcă ar fi căzut în transă, începu să mănânce până i se făcu rău. Merse nesigur pe picioare până la lift, ajunse în cameră, iar apoi stătu întins, dorind mai curând să doarmă decât să poată respira. Nu reuşi niciuna, nici alta.

După o perioadă care păru să nu se mai sfârşească, durerea surdă de cap şi arsurile abdominale începură să se potolească, apoi auzi ciocănituri la uşă. Cu un geamăt înfundat, se rostogoli pe o parte.

— Cine e?

— Elena.

Aprinse şi reglă lumina, se ridică în capul oaselor şi se rezemă de tăblia sculptată a patului, dar trebui să-şi pună o pernă la spate, fiindcă frunzele solide din lemn de nuc ieşeau în relief şi-l înţepau. Nu vroia să discute cu Bothari-Jesek. Şi nici cu altcineva. Îşi încheie cămaşa, dar nu la toţi nasturii.

— Intră, mormăi el.

Ea apăru precautā pe după canatul uşii, şi Mark îi văzu faţa serioasă şi palidă.

— Bună. Nu te simţi bine?

— Nu, recunoscu el.

— Am venit să-mi cer scuze.

— Tu? Să-ţi ceri scuze? De ce?

— Contesa mi-a spus câte ceva din ce ţi s-a întâmplat. Regret. Abia acum am înţeles.

Iar fusese disecat, *in absentia.* Îşi dădea seama de asta după ochii îngroziţi ai Elenei, ca şi cum pântecele umflat i-ar fi fost deschis larg într-o sală de autopsie, cu o tăietură lungă de sus până jos.

— O, drace! Ce ţi-a spus?

Se zbătu să stea mai drept.

— Miles vorbise mai voalat despre asta, dar la vremea aceea n-am priceput cât de rău era. Contesa mi-a povestit în amănunt. Ce ţi-a făcut Galen. Violul cu bastonul cu şocuri electrice şi… ăă, tulburările de alimentaţie. Şi de cealaltă problemă.

Evită să-i privească trupul, uitându-se doar în ochii lui, semn de netăgăduit că cele aflate o afectaseră profund şi nedorit. Discutase cu contesa cel puţin două ore.

— Iar totul era calculat în mod *deliberat.* Tocmai asta arată cât de diabolic s-a purtat cu tine.

— Nu cred că incidentul cu şocurile electrice a fost calculat, spuse Mark gânditor. Galen părea să-şi fi ieşit din minţi, aşa mi s-a părut. Turbase. Nimeni nu poate fi un actor atât de desăvârşit. Ori, pesemne că la început a fost calcul, dar i-a scăpat de sub control. Apoi izbucni, neajutorat: *La naiba!* Bothari-Jesek tresări puternic. *N-are dreptul* să vorbească despre asta cu tine! Ori cu altcineva! Ce dracu' sunt eu, cel mai atractiv spectacol din oraş?

— Nu, nu, spuse Elena, întinzând mâinile cu palmele deschise către el. Trebuie să înţelegi. Eu i-am povestit despre Maree, clona blondă şi micuţă cu care te-am găsit. Ce-am crezut că se petrecea. Te-am acuzat în faţa Contesei.

Cuprins de ruşine şi groază, Mark îngheţă.

— Nici nu-mi închipuiam că nu-i vei spune asta dintru început.

Întreaga relaţie pe care-şi închipuise c-o stabilise cu Contesa pe temelii şubrede se prăbuşea, devenind o ruină?

— Te voia atât de mult ca fiu, încât nu m-a lăsat inima să-i povestesc. Dar astă-seară am fost atât de furioasă pe tine, încât am dezvăluit totul.

— Şi ce s-a întâmplat?

Elena clătină din cap, nelămurită.

— Rămâne o betană. Extrem de ciudată. Niciodată nu ştii cum s-o iei, mintal vorbind. N-a fost câtuşi de puţin surprinsă. Apoi

mi-a explicat totul – am simţit că cineva mi-a despicat capul şi mi-a spălat creierul cu o perie aspră.

Mark aproape că izbucni în râs.

— Da, aşa se desfăşoară o discuţie cu ea.

Spaima paralizantă părea să dispară. *Deci nu mă dispreţuieşte?…*

— M-am înşelat în privinţa ta, spuse Bothari-Jesek cu fermitate.

Exasperat, Mark făcu un gest larg cu braţele.

— E plăcut să aflu că am un asemenea apărător, dar nu te-ai înşelat. S-a petrecut *exact* ce ţi-ai închipuit. Dacă aş fi putut, aş fi făcut-o, spuse el cu amărăciune. Nu virtutea m-a oprit, ci condiţionarea pe care am suferit-o.

— O, nu văd nimic rău în cele întâmplate. Numai că am lăsat să se strecoare o parte din furia mea în modul în care încercam să găsesc o explicaţie a purtării tale. N-aveam de unde să ştiu în ce măsură erai un produs al torturilor sistematice. Şi nici nu ştiam cât de bine ai rezistat, incredibil. În locul tău, cred c-aş fi devenit catatonică.

— N-a fost chiar atât de rău tot timpul, spuse el stânjenit.

— Dar tu trebuie să înţelegi, repetă ea cu încăpăţânare, ce se petrecea în mintea *mea.* E vorba de tatăl meu.

— Poftim? Se simţi ca şi cum cineva i-ar fi răsucit capul pe neaşteptate. Eu ştiu ce legătură are tatăl meu cu toate astea, dar ce treabă are tatăl tău aici?

Ea dădu ocol camerei. Făcându-şi curaj. Apoi reuşi să înceapă, iar vorbele se rostogoliră ca o cascadă:

— Tatăl meu a violat-o pe mama. Aşa m-am născut, în timpul invaziei barrayarane de pe Escobar. Am aflat asta în urmă cu câţiva ani. M-a făcut sensibilă şi alergică la astfel de probleme. Nu suport, spuse ea şi-şi frânse mâinile, dar există *în mine.* Nu pot scăpa de gândul ăsta. De aceea mi-a fost greu să te văd altfel. În ultimele zece săptămâni am avut senzaţia că te privesc printr-o ceaţă. Contesa a risipit-o. Într-adevăr, când îl fixau acum, ochii ei nu mai erau îngheţaţi. Şi Contele m-a ajutat, mai mult decât îmi dau seama.

— Aha.

Ce altceva putea spune? Deci, în ultimele două ore nu discutaseră doar despre el. Sigur mai existau şi alte amănunte nerostite, dar el *nu* avea intenţia să întrebe. Măcar de data asta nu era cazul să-şi ceară scuze.

— Mie… nu-mi pare rău că exişti. Indiferent cum te-ai născut.

Ea zâmbi din colţul buzelor.

— De fapt, nici mie.

Mark se simţi foarte ciudat. Furia lui, stârnită de ideea că cineva îi violase intimitatea, se stingea, făcând loc unui sentiment de uşurare care îl uimi. Acum, că i se luase de pe umeri povara secretelor personale, era aproape vesel. Groaza dispăruse, ca şi cum, dezvăluind-o, o alungase. *Pot să jur că dacă mai povestesc asta altor patru persoane, mă voi elibera pe deplin.*

Coborî din pat, o apucă de mână, o conduse până la scaunul de lângă fereastră şi, suindu-se pe el, o sărută.

— Mulţumesc!

Elena îl privi şocată.

— Pentru ce? întrebă ea în pragul râsului. Apoi, cu un gest ferm, îşi eliberă mâna.

— Pentru că exişti. Pentru că m-ai făcut să trăiesc. Nu ştiu.

Zâmbi, însufleţit, dar simţind că ameţeşte, coborî precaut de pe scaun şi se aşeză.

Ea privi în jos către el şi-şi muşcă buzele.

— De ce te torturezi aşa?

N-avea rost să pretindă că nu ştia la ce face aluzie; manifestările fizice ale alimentării forţate erau destul de evidente. Se simţea monstruos. Îşi trecu palma peste faţă.

— Habar n-am. Cred însă că o parte din ceea ce îndeobşte numim nebunie reprezintă străduinţa celor amărâţi care încearcă să-şi alunge durerile sufleteşti folosind o strategie care-i irită pe cei din jur.

— Dar cum se face că, vrând să alungi o suferinţă, îţi provoci alta şi mai mare? întrebă ea pe un ton plângăreţ.

El surâse, ţinându-şi palmele pe genunchi şi privind în pământ.

— E un soi de fascinaţie. Te face să uiţi adevărata durere. Ia gândeşte-te cum ţi-e afectată puterea de concentrare atunci când ai o durere de dinţi.

Elena clătină din cap.

— Prefer să nu mă gândesc la aşa ceva.

— Galen a încercat să deterioreze relaţia mea cu tata, spuse el oftând, dar a reuşit în schimb să perturbe relaţiile mele cu orice altceva. Ştia că, o dată liber pe Barrayar, nu va mai putea exercita niciun control asupra mea, de aceea a trebuit să inventeze motivaţii care să reziste în timp. Apoi adăugă rar: Asta l-a lovit ca un bumerang. Pentru că, într-un fel, şi Galen mi-a fost tată. Vitreg. Primul pe care l-am avut. Contele era viu pentru celălalt. Îmi doream foarte mult să mă identific cu cineva în clipele când komarranii m-au prins pe Întregul Jackson. Cred că semănăm cu unul dintre acei pui de pasăre care devine legat de o stropitoare sau mai ştiu eu ce fiindcă e primul lucru care pare să-i amintească de un părinte.

— Ai un talent uimitor de a analiza informaţiile, remarcă Elena. Am observat asta chiar pe Întregul Jackson.

— Eu? exclamă el mirat. Nu cred!

Talent sigur nu, altfel ar da rezultate mai bune. Dar, în ciuda oricăror nereuşite, săptămâna trecută, în cubicului lui de la SecImp, trăise un sentiment de mulţumire. Seninătatea chiliei unui călugăr, combinată cu concentrarea extremă cerută de acel univers de informaţii… în mod ciudat, toate acestea îi aduceau aminte de vremurile de pace şi de programele virtuale educative din copilăria petrecută la creşa clonilor. Momente când nimeni nu vroia să-i facă rău.

— Şi Contesa crede la fel. Vrea să te vadă.

— Când, acum?

— M-a trimis pe mine să te chem. Dar trebuia să-mi lămuresc poziţia. Înainte de a fi prea târziu şi de a pierde prilejul. Sau curajul.

— Bine. Să-mi adun gândurile.

Mulţumi Cerului că la masă nu se servise vin. Se retrase la baie, îşi clăti faţa cu apă rece, înghiţi cu forţa câteva analgezice şi se pieptănă. Îşi trase una dintre hainele de casă peste cămaşa de culoare închisă şi o urmă pe Elena în hol.

***

Intră în biroul personal al Contesei, o încăpere senină şi austeră care dădea spre partea din spate a grădinii, aflată în apropierea dormitorului ei. Mark surprinse dintr-o privire interiorul întunecat, unde se ajungea coborând câteva trepte şi trecând printr-o arcadă. Absenţa Contelui era aproape palpabilă.

Contesa stătea în faţa consolei, nu un model cu protecţii, ci unul comercial, foarte scump. Flori intarsiate în lemnul de culoare neagră încadrau placa video, pe care se vedea faţa unui bărbat care părea agitat. Contesa tocmai vorbea cu glas tăios:

— Bine, atunci află care sunt condiţiile! Da, în seara asta, acum. După aceea dă-mi un răspuns.

Apăsă apoi tasta de încheiere a convorbirii şi se răsuci, rămânând faţă în faţă cu Bothari-Jesek şi Mark.

— Faceţi o rezervare de bilet pentru Întregul Jackson? întrebă el cu glas tremurat, sperând imposibilul.

— Nu. Sigur că nu.

Cum să-i permită plecarea? Era un netrebnic. Era inutil să presupună că...

— Încercam să-ţi procur o navă. Dacă pleci, – vei avea nevoie de mai multă libertate de mişcare decât îţi poate oferi transportul comercial.

— Şi atunci *cumpăraţi* o navă? întrebă el, înmărmurit. Iar el crezuse că exprimarea referitoare la fabrica de ceasuri fusese o *vorbă în vânt.* Nu-i prea scump?

— Închiriez, dacă reuşesc. Cumpăr, dacă n-am încotro. Se pare că există trei sau patru posibilităţi, fie în orbita Barrayar, fie în Komarr.

— Dar, cum?

Nu-i vedea nici măcar pe Vorkosigani în stare să cumpere o navă de salt doar din banii de buzunar.

— Pot ipoteca ceva, spuse Contesa nesigură, privind în jur.

— De când sunt la modă diamantele sintetice, bijuteriile de familie nu mai valorează mare lucru. El îi urmări privirea. Sper că nu Casa Vorkosigan!

— Nu, e inalienabilă. În aceeaşi situaţie e şi reşedinţa districtuală de la Hassadar. Pot garanta cu Vorkosigan Surleau doar pe cuvânt.

Inima domeniului, la naiba…

— Toate aceste case reprezintă istorie, de acord, se plânse ea, ridicând din sprâncene la vederea expresiei de groază de pe chipul lui, însă un nenorocit de muzeu nu e lichiditate. În orice caz, finanţarea intră în grija mea. Tu vei avea destule pe cap.

— Şi echipajul? se vădi a fi primul gând care îi trecu prin minte şi-i scăpă din gură.

— În cel mai rău caz, pilotul specialist în salturi şi mecanicul intră în dotarea navei. Cât priveşte personalul suplimentar, poţi apela la luptătorii dendarii care n-au nimic de făcut şi lâncezesc pe orbita komarrană. Îmi închipui că poţi găsi vreo doi voluntari printre ei. E clar că *Ariel* n-are ce căuta în spaţiul local jacksonian.

— Quinnie şi-a tocit deja degetele bătând la toate uşile, spuse Bothari-Jesek. Dacă nu găseşte curând o pistă, nici măcar SecImp n-o mai poate reţine multă vreme.

— Dar Illyan nu va încerca să mă oprească? întrebă îngrijorat Mark.

— Dacă Aral n-ar fi bolnav, aş merge eu însămi, afirmă Contesa. Iar eu *sigur* nu i-aş îngădui lui Illyan să mă oprească. Eşti delegatul meu. Tratez eu cu SecImp.

Mark putea paria că aşa se va întâmpla.

— Cred că luptătorii dendarii au motive, dar… anticipez că voi avea probleme să-i fac să-mi execute ordinele. Cine va comanda această excursie particulară?

— E regula de aur, băiete. Cine are banii face şi legea. Nava are să fie a ta. Alegerea echipajului intră tot în sarcina ta. Dacă vor să participe, trebuie să asculte comenzile.

— Asta va dura până facem primul salt printr-o gaură de vierme. După aceea, Quinn mă va încuia într-un dulap de haine.

Contesa pufni în râs fără să vrea.

— Hmm. Asta da problemă. Se lăsă pe spătarul scaunului de la consolă şi-şi împreună degetele, rămânând cu ochii întredeschişi vreme de câteva secunde. Elena, spuse ea. Vrei să-i juri credinţă Lordului Vorkosigan?

Cu degetele mâinii drepte făcu un semn către Mark.

— Am jurat deja credinţă Lordului Vorkosigan, răspunse Elena cu mândrie în glas. Referindu-se, desigur, la Miles.

În ochii cenuşii ai Contesei apărură reflexe metalice.

— Moartea anulează orice jurământ. Apoi, cu o sclipire în priviri: Sistemul Vor nu s-a priceput niciodată să intercepteze mingile azvârlite în el de tehnologiile galactice. Ştii ceva, cred că nu există nicio hotărâre privind jurământul nescris când una dintre părţi se află în criostază. La urma urmei, nu poţi jura când nu mai respiri. Va trebui să stabilim propriul nostru precedent.

Elena se apropie de fereastră şi rămase cu privirea pierdută în gol. Reflexiile luminilor din cameră o împiedicau să distingă ceva dincolo de geamuri. Într-un târziu, se întoarse hotărâtă pe călcâie, se lăsă în genunchi în faţa lui Mark şi-şi ridică mâinile cu palmele împreunate. Cu un gest mecanic, Mark îi prinse mâinile între ale sale.

— Stăpâne, spuse ea, jur supunere ca vasal.

— Hm, făcu Mark. Hm, cred că va fi nevoie de ceva mai mult de atât. Încearcă următorul jurământ: Eu, Elena Bothari-Jesek, afirm că sunt femeie liberă din Districtul Vorkosigan. Accept să intru în slujba Lordului Mark Pierre Vorkosigan ca om… femeie de arme şi îl voi recunoaşte drept comandant până când moartea mă va elibera de prezentul angajament.

Uimită, Bothari-Jesek ridică ochii spre el. Adevărat, nu trebui să-i ridice prea mult.

— Nu poţi face aşa ceva.

— De fapt, spuse Contesa urmărind dramoleta cu o sclipire de interes în ochi, nu există nicio lege care să-i interzică unui Conte să-şi ia un vasal femeie. Doar că până acum nu s-a întâmplat, înţelegeţi, e vorba de *tradiţie.*

Elena şi Contesa schimbară o privire semnificativă. Ezitant, de parcă ar fi fost hipnotizată, Elena repetă jurământul.

— Eu, Lord Mark Pierre Vorkosigan, vasal secund Împăratului Gregor Vorbarra, accept jurământul tău şi îţi încredinţez apărarea vieţii unui comandant vasal; întăresc aceasta prin cuvântul meu de Vorkosigan. Făcu o pauză. La drept vorbind, se adresă apoi exclusiv Contesei, eu încă nu i-am jurat credinţă lui Gregor. Asta ar anula jurământul de acum?

— Simple amănunte, spuse Contesa făcând un gest cu degetele răsfirate. Te poţi ocupa de ele mai târziu.

Bothari-Jesek se ridică iarăşi în picioare. Îl privi ca o femeie care se trezeşte cu o stare de mahmureală, alături de un bărbat despre care nu-şi aminteşte să-l fi cunoscut cu o seară în urmă. Îşi frecă pielea de pe dosul palmelor, vrând parcă să şteargă amintirea atingerii lui de mai devreme.

Putere. Câtă putere Vor îi dădea această mică şaradă? Exact câtă era Elena dispusă să-i acorde, socoti Mark, după ce-i privi statura atletică şi faţa şireată. Nu exista pericolul ca ea să-i îngăduie depăşirea unor limite ale autorităţii. Incertitudinea de pe faţa ei făcea loc unei mulţumiri reţinute, care îi dădu lui Mark un sentiment de încântare. *Aceasta era mişcarea cea mai potrivită.* Nu încăpea nicio îndoială că ea îi dădea Contesei o satisfacţie nedisimulată faţă de această răsturnare de situaţie produsă de fiul ei.

— Să vedem cât de repede reuşim să punem totul la punct, spuse Contesa, adresându-se Elenei. Cât de curând poţi fi gata de plecare?

— Imediat, răspunse ea.

— La ordinele dumneavoastră, doamnă, exclamă Mark. Socot că nu e vorba de un presentiment. Nici măcar de nerăbdarea obişnuită în astfel de situaţii. E o simplă problemă de logică. Dar cred cu tărie că timpul ne presează.

— Cum asta? întrebă Bothari-Jesek. Nu ştiu ceva mai încremenit decât criostaza. Înnebunim cu toţii de nesiguranţă, dar asta-i o chestiune personală. S-ar putea ca Miles să aibă mai mult timp decât noi.

Mark clătină din cap.

— Dacă Miles a ajuns pe mâna unor persoane animate de sentimente amicale ori chiar neutre, trebuia ca acestea să fi reacţionat deja la zvonurile privind recompensa ce se oferă. Dar dacă… cineva ar vrea să-l readucă la viaţă, mai întâi ar fi cazul să facă pregătirile de rigoare. Acum ştim cu toţii cât de mult timp e necesar pentru creşterea unor organe pentru transplant.

Contesa îl aprobă cu o grimasă de durere.

— Indiferent unde-ar fi Miles, dacă cei în puterea cărora se află au hotărât transplantul imediat ce l-au găsit, s-ar putea să încerce deja resuscitarea.

— Ar putea strica totul, spuse Contesa. O asemenea operaţie reclamă o atenţie deosebită.

Începu să bată darabana cu degetele în tăblia mesei cu intarsii de sidef.

— Nu pricep, se opuse Bothari-Jesek. De ce s-ar deranja vreun duşman să-l reînvie? Ce soartă poate fi mai cumplită decât moartea?

— Nu ştiu, spuse Mark şi oftă.

Dar dacă există, pariez că jacksonienii au avut-o în vedere.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

O dată cu respiraţia, simţi şi durerea.

Era pe un pat de spital. Ştiu asta chiar înainte de a deschide ochii, după starea de disconfort, după răcoare şi miros. Până aici nimic ieşit din comun. Senzaţie vag familiară, chiar dacă neplăcută. Clipi şi constată că ochii îi erau lipiţi cu adeziv. Parfumat, translucid, adeziv medical. Era ca şi cum ar fi încercat să vadă printr-un geam mânjit cu grăsime. Mai clipi de câteva ori şi reuşi să perceapă câte ceva, apoi trebui să se oprească şi să-şi tragă sufletul, fiindcă efortul îl extenuase.

Respiraţia îi era cumplit de chinuită, semănând cu o gâfâială dureroasă care nu-i umplea plămânii cu destul aer. La care se adăuga un şuierat. Acesta provenea de la un tub din plastic băgat pe gât, îşi dădu el seama când vru să înghită. Avea buzele uscate şi crăpate; tubul care-i bloca gura îl împiedica să şi le umezească. Încercă să facă o mişcare. Prin trup îi trecură fulgerări dureroase, arsuri prin fiecare os. Avea tuburi care pătrundeau şi, probabil, ieşeau din braţe. În urechi. La fel şi în nas.

Cumplit de multe tuburi. Semn rău, înţelese el confuz, deşi nu realiză adevăratele proporţii ale gravităţii situaţiei. Cu un efort eroic, se strădui să-şi ridice capul, ca să-şi vadă corpul. Tubul din gâtlej îl râcâi, provocându-i dureri.

Şiruri de coaste. Pântecele supt şi căzut. Pe întregul piept se vedeau dungi roşiatice, asemănătoare picioarelor lungi ale unui păianjen ghemuit sub pielea lui şi având corpul deasupra sternului. Adezivul chirurgical lega inciziile zigzagate, iar nenumăratele cicatrice purpurii arătau ca o hartă a deltei unui fluviu mare. Trupul îi era împânzit de senzori ai monitoarelor. Alte tuburi apăreau din locuri inexplicabile. Îşi zări organul genital, o umflătură flască şi decolorată; şi de acolo pornea un tub. O durere din acea zonă ar fi adus cu sine o nuanţă liniştitoare, însă nu simţi absolut nimic. Nu-şi simţi nici picioarele sau mâinile, deşi le vedea. Întregul corp îi era acoperit cu un strat gros de adeziv parfumat. Pielea i se cojea în bucăţi mari, dizgraţioase şi palide, fixate doar de adeziv. Îşi lăsă capul să

cadă înapoi pe o rezemătoare şi nori negri i se vălătuciră în ochi. *Prea multe tuburi blestemate. Rău de tot...*

***

La apariţia femeii, plutea într-o stare confuză, ameţit, parcă înotând printre frânturi nelămurite de vis şi durere.

Ea se aplecă, intrând în câmpul lui vizual încă înceţoşat.

— Acum vom scoate stimulatorul.

Vocea îi era limpede şi fermă. Tuburile din urechi dispăruseră, ori poate doar şi le imaginase.

— Noua ta inimă va începe să bată şi plămânii vor lucra singuri.

Se lăsă peste pieptul lui, care era tot o durere. O femeie frumoasă, elegantă în genul unei intelectuale. Îi păru rău că se găsea în faţa ei înveşmântat doar în acel gel, deşi avu senzaţia că în urmă cu câtva timp fusese şi mai dezgolit. Nu-şi putea aminti unde şi în ce împrejurare. Femeia umblă la umflătura care aducea cu un păianjen; văzu că în piele îi apare o tăietură roşiatică şi subţire care se închise curând la loc. Părea că ea, ca o preoteasă care face un sacrificiu către zei, îi scosese inima din piept, dar era imposibil, deoarece continuă să respire chinuitor de greu. Era limpede că extrăsese un obiect, fiindcă îl aşeză pe tava ţinută de asistentul ei, un bărbat.

— Gata.

Îl privi cercetător.

O privi şi el, clipind des în încercarea de a izgoni neclarităţile produse de gelul de pe ochi. Femeia avea părul negru, mătăsos şi drept, legat la ceafă într-un coc ori, mai curând, un nod. Câteva şuviţe subţiri rămăseseră libere şi-i încadrau faţa. Piele aurie. Ochi căprui cu o tăietură uşor asiatică. Gene negre şi drepte. Vârful nasului arcuit, dându-i un aer de răceală. Un chip plăcut, original, care nu fusese modificat prin chirurgie pentru a deveni de o frumuseţe perfectă, matematică, însă înviorat de o încordare mereu trează. Nu era o faţă lipsită de expresivitate. Sugera o persoană interesantă. Dar, vai, nu aparţinea cuiva cunoscut.

Era înaltă şi zveltă, purtând un halat de laborator, verde-deschis, pe deasupra celorlalte haine.

— Doc-tor, încercă el să ghicească, dar din gâtlej îi ieşi doar un gâlgâit înăbuşit de furtunul din plastic.

— Acum o să scot tubul acela, îl preveni ea.

Trase ceva lipicios din jurul buzelor şi obrajilor – bandă adezivă? O dată cu ea se dezlipiră bucăţi de piele. Cu mişcări delicate, îi scoase tubul din gât. Se înecă. De parcă ar fi regurgitat un şarpe. Uşurat de povară, trăi iarăşi senzaţia de leşin. Mai rămăsese un soi de tub – pentru oxigen? – care-i bloca nările.

Îşi mişcă falca şi înghiţi pentru prima oară după... după... În orice caz, îşi simţea limba umflată şi grea. Pieptul îl durea îngrozitor. Dar saliva; gura uscată era din nou hidratată. Omul nu apreciază rolul salivei decât atunci când simte nevoia ei. Inima îi bătea repede şi uşor, ca aripa unei păsări grăbite. Nu era senzaţia cea mai plăcută, dar măcar simţea ceva.

— Cum te numeşti? îl întrebă ea.

Groaza ascunsă pe care până atunci o ignorase cu încăpăţânare îi căscă fălcile, gata să-l înghită. Respiraţia îi deveni precipitată din pricina panicii. În ciuda oxigenului, nu avea aer de ajuns. Şi nu-i putea răspunde la întrebare.

— Arh, şopti. Ah.

Nu ştia cine e şi nici cum ajunsese să fie apăsat de atâta durere. Faptul că nu ştia îl înspăimântă mai mult decât suferinţa.

Tânărul îmbrăcat cu halat de un albastru-deschis pufni:

— Cred c-o să câştig pariul. Nu mai are nimic în cap. I s-au ars toate circuitele.

Se bătu cu degetul în frunte.

Iritată, femeia se încruntă şi spuse:

— Pacienţii nu ies imediat din criostază, ca friptura din cuptorul cu microunde. Ca să se însănătoşească, le trebuie tot atât timp ca atunci când vătămările originale nu i-au ucis, ba chiar mai mult. Vor mai trece câteva zile până să pot face o apreciere preliminară a funcţiilor nervoase superioare.

Cu toate acestea, smulse ceva ascuţit şi strălucitor din reverul jachetei şi se mişcă în jurul lui, atingându-l şi urmărind cifrele ce apăreau pe ecranul unui monitor aflat pe perete, deasupra capului. Când, în urma unei înţepături, mâna dreaptă îi tresări,

ea zâmbi. *Da, când mădularul o să-mi tresară la atingerea unei mâini pricepute, tot aşa o să zâmbesc şi eu,* gândi el ca prin ceaţă.

Vroia să vorbească, să-i spună acelui individ îmbrăcat în albastru să facă un salt printr-o gaură de vierme până în iad şi să câştige pariul cu el. Dar tot ce putu să articuleze se limită la un sâsâit lipsit de înţeles. Tremură de frustrare. Trebuia să funcţioneze ori să moară. De asta era sigur. Fii cel mai bun, ori lasă-te anihilat.

Nu-şi dădu seama de unde venea această certitudine. Cine urma să-l ucidă? Habar n-avea. Ei, unii ale căror chipuri îi rămâneau necunoscute. Nu-i vreme de odihnă. Mergi înainte sau mori.

Perechea de medici plecă. Sub imperiul unei spaime nelămurite, încercă să se mişte. Reuşi să-şi mişte doar braţul drept. Atras de zbaterile lui, receptate imediat de senzorii de pe întregul corp şi evidenţiate pe monitoare, tânărul reveni şi-i administră un sedativ. Îi veni să urle când bezna îl învălui iarăşi. După aceea avu vise extrem de urâte; pentru mintea lui stupefiată ar fi fost bine venită orice imagine păstrată din aceste vise, însă când se trezi nu-şi aminti decât senzaţia de urâţenie.

***

Mult timp după aceea, doctoriţa se întoarse să-l hrănească. Într-un fel.

Atinse un buton pentru a-i înălţa capul de la nivelul patului, spunând pe un ton amical:

— Hai, prietene, să încercăm noul stomac.

Prieten? Chiar aşa? Avea nevoie de unul, fără îndoială.

— Şaizeci de mililitri dintr-o soluţie de glucoză – apă cu zahăr. Prima masă a vieţii tale, ca să zicem aşa. Mă-ntreb dacă-ţi poţi controla muşchii suficient de bine pentru a suge prin pai.

Imediat după ce ea lăsă câteva picături de lichid să cadă pe buzele lui; pentru a-l stimula, reuşi. Ceva mai simplu decât suptul şi înghiţitul nici nu există. Doar că nu putu să bea tot.

— Nu-i nimic, îl încurajă ea cu blândeţe. Încă nu ţi-a crescut stomacul, înţelegi? Nici inima sau plămânii. Lilly s-a grăbit să te trezească. Toate organele înlocuite au dimensiuni mai mici decât corpul tău, ceea ce înseamnă că vor trebui să lucreze din

greu şi nu vor creşte la fel de repede precum în baie. O vreme vei avea probleme cu respiraţia. Cu toate astea, mi-a fost mai uşor să ţi le fixez. Am avut un spaţiu de manevră mai mare, şi asta m-a bucurat.

Nu era sigur dacă i se adresa lui ori vorbea pentru sine, aşa cum o persoană singură îşi dezmiardă animalul de casă. Duse ceaşca, se întoarse cu un lighenaş, bureţi şi prosoape şi începu să-l spele, pe porţiuni. De ce făcea un chirurg treaba unei surori? Pe buzunarul de la piept al halatului verde era înscris un nume: Dr. R. DURONA. Dar ea părea să facă în acelaşi timp şi o examinare neurofiziologică. Controla rezultatele propriei sale munci?

— Pentru mine ai fost un mic mister, să ştii. Mi-ai fost livrat într-o ladă. Raven a spus că erai prea scund ca să fii soldat, dar eu a trebuit să îndepărtez atâta ţesătură din uniforma de camuflaj şi reţeaua de ecranare a acţiunii disruptorului nervos, ca să nu mai vorbesc de cele patruzeci şi şase de fragmente dintr-o grenadă, încât m-am convins că nu te aflai acolo ca simplu spectator. Indiferent cine-ai fi, grenada aceea cu ace parcă îţi era destinată personal. Din nefericire, pe niciun ac nu apare numele tău. Oftă, mai mult către sine. *Cine* eşti?

Nu aşteptă răspunsul lui, fiindcă acesta tot nu putea fi dat. Efortul făcut pentru a înghiţi soluţia de zahăr îl epuizase iarăşi. O întrebare la fel de pertinentă ar fi fost: *Unde* se găsea, iar pe el îl enerva deja faptul că ea, care sigur ştia, nu se gândise să-i spună. Salonul, utilat cu aparate medicale de înaltă tehnologie, avea un aer anonim şi îi lipseau ferestrele. Se afla pe o planetă, nu pe vreo navă.

Cum de mi-am dat seama de asta? Imaginea neclară a unei nave ce-i apăru în minte păru să se destrame sub atingerea lui. *Ce navă?* Şi fiindcă veni vorba, care planetă?

Trebuia să existe undeva o fereastră. Una mare, încadrând un peisaj citadin, înceţoşat, cu un fluviu care să-l traverseze. Şi oameni. Oamenii lipseau, dar se cuvenea ca ei să fie prezenţi, cu toate că nu şi-i putea imagina. Amestecul de familiaritate a atmosferei de spital şi ciudăţenia ieşită din comun îl făceau să-şi simtă măruntaiele înnodate.

Pânza prosopului îl înfiora prin răceală şi asprime, dar se bucură că scapă de substanţa lipicioasă, fără a mai vorbi de mizeria dezgustătoare îmbibată în ea. Se simţea ca o şopârlă care-şi leapădă pielea. Cea nouă părea foarte sensibilă.

Ea îl frecă pe faţă cu o cremă depilatoare, care părea de prisos şi-l înţepa cumplit. Până la urmă socoti senzaţia drept plăcută. Începu să se destindă şi să aprecieze îngrijirile ce i se acordau, deşi unele dintre ele deveniseră jenant de intime. I se reda astfel cel puţin demnitatea de a fi curat, iar ea nu lăsa impresia că i-ar fi duşman. Mai curând un soi de aliat, măcar la nivel somatic. Îi curăţă faţa de cremă, de barbă şi de o porţiune sănătoasă de piele, apoi îl pieptănă, deşi, din nefericire, la fel ca pielea, părul părea să se desprindă în şuviţe care ar fi trebuit să-l alarmeze.

— Gata, spuse ea cu un glas în care putea detecta un sentiment de satisfacţie. Îi puse în faţa ochilor o oglindă de poşetă. Vezi cumva pe cineva cunoscut?

Îşi dădu seama că îl studia cu atenţie, fiind preocupată de modul în care îşi putea concentra privirea şi urmări mişcările.

Aşa arăt? Bine... presupun c-o să mă obişnuiesc cu asta. Piele de culoare sângerie întinsă pe oase. Nas proeminent, bărbia ascuţită... ochii cenuşii păreau bizar de mahmuri, cu albul împânzit de vinişoare roşii. Părul negru îi era rărit pe alocuri, de parcă ar fi fost grav bolnav de râie. Sperase că arată mult mai bine.

Încercă să întrebe, să vorbească. Îşi putea mişca buzele, dar, aşa cum i se întâmpla şi cu gândurile, prea nesigur pentru a se exprima coerent. Fonfăia şi scuipa. Nici nu putea măcar înjura, motiv pentru care vroia şi mai abitir s-o facă, iar vocea i se transforma, devenind un mârâit gâlgâitor. Ea se grăbi să-i ia oglinda din faţa ochilor şi se ridică, privindu-l cu un aer îngrijorat.

Trebuia s-o lase mai moale. Dacă va continua să se zbată, probabil că-i vor mai administra o doză de sedativ şi n-ar fi vrut asta. Rămase liniştit, gâfâind neajutorat. Ea coborî din nou căpătâiul patului, reduse intensitatea luminii şi dădu să plece. El reuşi să scoată un geamăt. Obţinu ce-şi pusese în gând; ea se întoarse.

— Lilly a numit cutia Pandorei criocamera în care ai sosit, murmură ea gânditoare. Dar eu am socotit-o drept sicriul de cristal al cavalerului vrăjit. Preferam *să fie* uşor, ca şi cum te-aş fi trezit cu un sărut.

Se aplecă deasupra lui, pleoapele întredeschise îi fluturară scurt şi îşi atinse buzele de ale lui. El rămase nemişcat, pe jumătate încântat, pe jumătate îngrozit. Ea se îndreptă de spate, îl privi atentă vreme de o secundă şi suspină.

— N-am fost sigură că va merge. Poate nu-s prinţesa potrivită.

Ciudat gust la bărbaţi ai, doamnă, gândi el ameţit. *Ce noroc pe mine…*

Simţind speranţa renăscând pentru prima oară de când îşi recăpătase cunoştinţa, nu făcu nicio mişcare şi-i îngădui să plece. Sigur se va întoarce. Până acum leşinase ori fusese sedat; de astă dată, căzu într-un somn natural. Nu putea spune că-i plăcea – *dacă mor înainte de a mă trezi?* – dar somnul satisfăcea nevoile organismului şi alunga durerea.

***

Încetul cu încetul, îşi recăpătă controlul asupra braţului stâng. Apoi reuşi să-şi mişte imperceptibil şi piciorul drept. Frumoasa doamnă reveni şi-l hrăni cu apă îndulcită, dar fără să-i mai ofere sărutări dulci la desert. Când îşi sili piciorul stâng să tresară, ea intră iar în cameră, dar de data asta se întâmplase ceva extrem de grav.

Dr. Durona arăta cu zece ani mai în vârstă şi devenise glacială. Părul îi era pieptănat cu cărare pe mijlocul capului şi-i atârna ca două aripi moi, retezate în dreptul maxilarului inferior, având şuviţe argintii ce străluceau contrastant cu restul părului, negru ca abanosul. Când îl ajută să se ridice în capul oaselor, la atingerea cu corpul lui, mâinile îi deveniseră uscate, mai reci, mai autoritare. Nicidecum mângâietoare.

Am pătruns într-o distorsiune temporală. Ba nu. Am fost congelat iarăşi. Eroare. Recuperarea mea durează prea mult şi s-a înfuriat c-o silesc să aştepte. Nu, nici asta… Tulburarea îl făcu să simtă un nod în gât. Tocmai pierduse singurul prieten pe care-l avusese şi nu pricepea de ce. *Am distrus bucuria noastră…*

Ea îi masă picioarele cu pricepere profesională, îi dădu un halat larg şi-l făcu să stea drept. Aproape că-şi pierdu cunoştinţa. Apoi îl aşeză din nou în pat şi plecă.

La următoarea apariţie în cameră, îşi schimbase iarăşi pieptănătura. De data aceasta părul era lung, strâns într-un inel la ceafă şi revărsat pe spate într-o coadă de cal tăiată drept, iar prin el se zăreau fire argintii. Mai îmbătrânise cu zece ani, putea să jure că aşa era. *Ce se petrece cu mine?* Purtarea ei era ceva mai blândă, dar nici pe departe la fel de plăcută cum fusese prima oară. Îl făcu să păşească de-a latul camerei şi înapoi, efortul epuizându-l complet, după care dormi din nou.

Era de-a dreptul deprimat când ea apăru încă o dată, precum o încarnare rece cu părul scurt. Îl ridică de pe pat şi-l făcu să meargă, dovedind o pricepere deosebită, trebui el să recunoască. Se răstea la el ca un sergent pe terenul de instrucţie, însă reuşi să păşească, la început sprijinit, apoi de unul singur. Îl scoase din rezervă pentru prima oară, până la capătul unui coridor scurt, unde se afla o uşă glisantă, şi înapoi.

Tocmai reveniseră pentru încă un tur când uşa glisă cu un fâsâit şi Dr. Durona apăru în faţa lui. Purta părul legat în coadă. El se holbă la Dr. Durona, cea cu părul ca două aripi, care se afla alături, şi aproape că izbucni în lacrimi. *Nu-i cinstit. Mă ameţiţi.* Dr. Durona se apropie cu paşi mari de Dr. Durona. El clipi, încercând să alunge lacrimile, şi-şi fixă ochii asupra ecusoanelor de pe piepturile lor. Cea cu părul ca nişte aripi era Dr. C. Durona. Cealaltă era Dr. P. Durona. *Dar unde-i Dr. Durona a mea? Pe ea o vreau.*

— Bună, Chrys, cum îi merge? întrebă Dr. P.

— Binişor. Numai că l-am epuizat cu şedinţa asta de terapie, răspunse Dr. C.

— Aşa cred şi eu… Dr. P. se grăbi să-l prindă, fiindcă el era gata să se prăbuşească. Buzele îl trădară şi nu reuşi să articuleze nicio vorbă; scoţând doar câteva suspine înfundate. Aş zice că-i prea mult.

— Nicidecum, o contrazise Dr. C., sprijinindu-l de celălalt braţ. Dar s-ar părea că recuperarea mintală va apărea după cea fizică, măcar în acest caz. Asta nu e bine. Se exercită presiuni.

Lilly şi-a pierdut răbdarea. Trebuie să realizeze legături cât mai curând, altfel nu ne va fi de niciun folos.

— Lilly nu-i niciodată nerăbdătoare, glumi Dr. P.

— De data asta, da, spuse Dr. C. cu un aer sumbru.

— Chiar va urma curând recuperarea mintală?

Îl ajută să se aşeze în pat fără să cadă.

— Asta-i părerea tuturor. Rowan ne-a garantat partea fizică. A făcut o treabă extraordinară. În creierul lui se desfăşoară o activitate electrică intensă, prin urmare, ceva se însănătoşeşte.

— Da, dar nu într-o clipă, se auzi o voce caldă şi amuzată venind de pe coridor. Ce-i faceţi sărmanului meu pacient?

Era Dr. Durona. Iarăşi. Avea părul negru ca abanosul, lung şi frumos, legat într-un coc nu prea reuşit strâns la ceafă. Agitat, îşi miji ochii şi, când se apropie zâmbindu-i, îi văzu ecusonul. *Dr. R. Durona.* Dr. Durona *a lui.* Scânci uşurat. Nu credea c-ar fi reuşit să supravieţuiască unui nou şoc, suferinţa era mai cumplită decât durerea fizică. Nervii păreau să-i fie mai sfârtecaţi decât trupul. Ca şi cum ar fi retrăit unul dintre visele urâte, doar că ele erau mult mai cumplite, pline de sânge şi membre frânte, şi nu semănau cu femeia în halat verde disipată în tot salonul, discutând cu ea însăşi.

— Mila trebuie să devină sinonimă cu Tortura Fizică, rosti scurt Dr. C.

Asta explica multe…

— Reveniţi mai târziu şi torturaţi-l iarăşi, le invită Dr. R. Dar cu blândeţe.

— Cât de departe pot merge? Dr. C. Se concentrase, devenind serioasă şi stând cu capul aplecat într-o parte, în vreme ce nota ceva pe o fişă medicală. Ştii că superiorii se interesează mereu de caz.

— Bineînţeles. Terapie fizică, dar nu mai des decât o dată la patru ore, până vă dau lumină verde. Şi să nu-i crească ritmul cardiac peste o sută patruzeci.

— Atât de mult?

— E o consecinţă inevitabilă a faptului că inima e încă subdimensionată.

— Aşa vom face, scumpo.

Dr. C. închise fişa medicală cu un pocnet şi i-o aruncă Dr. R., apoi ieşi; Dr. R o urmă afară ca o boare.

Dr. Durona *a lui* se apropie de pat, zâmbi şi-i dădu la o parte părul căzut peste ochi.

— Curând va trebui să te tunzi. Iar în locurile goale începe să-ţi crească părul. E un semn foarte bun. Ţinând seama de ceea ce se întâmplă la exterior, nu crezi că şi în capul tău s-au produs modificări?

Doar dacă socotea accesele de isterie drept activitate… Când clipi nervos, o lacrimă uitată de la izbucnirea de groază de mai devreme îi scăpă din ochi. Ea îi şterse dâra umedă cu degetul.

— Of. Murmură apoi cu îngrijorare plină de înţelegere, gest ce lui i se păru stânjenitor.

Nu sunt… nu sunt… un mutant. Poftim?

Ea se aplecă mai aproape.

— Cum te cheamă?

Făcu o încercare:

— Chhaa… ee. Limba nu vroia să-l asculte. Ştia cuvintele, dar nu le putea face inteligibile. Chuu… tte chheamă?

— Mă imiţi? Se lumină la faţă. E un început…

— Nngh! Chhum tee chheamă?

Îi atinse buzunarul halatului, sperând să nu-şi închipuie că încerca s-o pipăie.

— Poftim? Îl privi cercetător. Întrebi care-i numele *meu!*

— Eccha! Dda!

— Sunt Dr. Durona.

El gemu şi-şi dădu ochii peste cap.

— … mă numesc Rowan.

Îşi lăsă capul să cadă pe pernă, oftând uşurat. *Rowan.* Frumos nume. Vru să-i spună că avea un nume frumos. Dar dacă se numeau toate la fel – ba nu, pe cea cu apucături de sergent o chema Chrys. Se lămurise. Acum putea s-o deosebească pe Dr. Durona de restul turmei, ea era unică. Cu gesturi nesigure, îi atinse buzele; apoi pe ale lui, însă ea nu pricepu aluzia.

Cu părere de rău, iar asta doar pentru că nu avea putere să-i reţină mâna, o lăsă să şi-o tragă dintr-a lui. Poate că visase acel sărut. Pesemne visase tot ce se petrecuse.

***

După plecarea ei, timpul trecu greu şi nesigur, în schimb, reuşi să nu aţipească. Rămase treaz, cuprins de gânduri răzleţe, tulburătoare. Fluxul lor aducea cu sine fragmente vechi şi de mult uitate, o imagine ici, ceva ce părea a fi o amintire colo, dar imediat ce atenţia i se concentra spre sine pentru a şi-l examina, curgerea lină a gândurilor îngheţa, iar tumultul panicii creştea din nou. Ei, asta era. Mai bine să-şi ocupe mintea cu altceva, urmărindu-şi gândurile dintr-un anumit unghi, oarecum oblic; să se studieze reflectat în ceea ce ştia şi să se joace de-a detectivul în privinţa propriei sale identităţi. *Dacă nu poţi face ce vrei, fă ce eşti în stare.* Iar dacă nu reuşea să găsească răspuns la întrebarea: Cine era el? Atunci ar putea face o încercare să descopere *unde* se afla. Senzorii legaţi de monitoare dispăruseră; nu mai era urmărit prin radio.

Se lăsase o tăcere deplină. Coborî pe furiş din pat şi se apropie de uşă. Se deschise automat şi ajunse pe coridorul scurt, care era iluminat discret de nişte dâre fosforescente aflate la nivelul podelei.

Socotind-o şi pe a sa, pe coridor se găseau doar patru rezerve. Niciuna nu avea ferestre. Şi nici pacienţi. Un birou mic, sau o staţie de monitorizare, era pustiu – ba nu. Pe tăblia unei mese unde se afla o consolă deschisă, cu programul pus pe *aşteptare,* văzu o cană din care se ridica un norişor de aburi. Se strecură prin dreptul uşii şi încercă singura uşă de ieşire, de la capătul coridorului; şi aceasta se deschise automat.

Un alt coridor scurt. De o parte şi de alta, două săli de operaţii, foarte bine utilate. Ambele erau pustii, curate, tăcute. Şi lipsite de ferestre. Două încăperi slujind drept magazii, una încuiată, cealaltă nu. Două laboratoare care se deschideau doar prin identificarea amprentelor palmei; unul avea la un capăt un şir de cuşti cu mici animale pe care reuşi să le zărească neclar prin geam. Era plin de echipamente medicale şi de biochimie, mult mai numeroase decât i-ar fi trebuit unei clinici obişnuite. În acest loc se desfăşurau cercetări serioase.

De unde ştiu asta? – mai bine nu. Să nu te-ntrebi. Continuă. Un lift părea să-i facă semne de la capătul coridorului. Îl durea tot trupul, respira cu dificultate, dar nu trebuia să rateze această şansă. *Mergi, mergi, mergi.*

N-avea idee unde se află, dar ajunsese la nivelul cel mai de jos. Podeaua liftului tubular se găsea la picioarele lui. Puţul se înălţa spre întuneric, luminat de panouri pe care scria: S-3, S-2, S-1. Tubul era decuplat, uşa de siguranţă fiind încuiată. O dădu în lături cu mâna şi se gândi încotro s-o apuce. Putea cupla tubul, riscând să declanşeze alarma pe vreun monitor (cum de era în stare să-şi imagineze aşa ceva?); ori putea să iasă de acolo şi să încerce escaladarea scării de siguranţă. Încercă o treaptă a scării; văzu negru înaintea ochilor. Se dădu jos cu atenţie şi cuplă tubul.

Se ridică încet până la nivelul S-1 şi ieşi. Avea în faţă un hol minuscul cu o singură uşă, masivă şi fără nicio inscripţie pe ea. Se deschise, trecu pragul şi ea se închise în urma lui. Privi lung la ceea ce sigur era doar o încăpere de depozitare a unor lucruri netrebuincioase şi se întoarse cu gând să iasă. Uşa dispăruse; de jur-împrejur văzu doar pereţi.

Îi trebui un minut întreg de cercetare disperată pentru a se convinge că mintea, care-i funcţiona cu întreruperi, nu-i juca nicio festă. Uşa nu se deosebea de perete. Iar el tocmai se încuiase pe dinăuntru. Lovi disperat cu palmele pretutindeni, dar zidurile refuzară să-i permită trecerea. Tălpile desculţe îi îngheţau pe podeaua de beton lustruit şi se simţi ameţit şi înfiorător de obosit. Vroia să se întoarcă în pat. Sentimentul de zădărnicie şi spaima deveniră aproape copleşitoare, nu prin dimensiuni, ci prin slăbiciunea de care era conştient.

Doreşti totul doar pentru că e imposibil de obţinut. Perversule. Continuă! îşi spuse îndârjit. Se deplasă de la un reazem la altul până spre uşa exterioară a camerei de depozitare. Şi aceasta era încuiată pe dinafară, descoperi cu mâhnire când se închise etanş în urma lui. *Mergi mai departe.*

Magazia dădea într-un alt coridor scurt, având în centru un hol cu un lift tubular obişnuit. Acest nivel se dorea capătul liniei, Nivelul B-2; deschideri numite B-1, P, 1, 2, şi aşa mai departe urcau până dispăreau din raza privirii. Se îndreptă spre punctul zero, P. P, de la Parter? Da. Ieşi în holul întunecos.

Descoperi un loc nu prea spaţios şi curat, mobilat cu eleganţă, dar mai curând în stilul birourilor decât al unei case, cu vase în care se găseau plante şi un birou de recepţie sau destinat

supravegherii. În jur nu văzu pe nimeni. Nici semne de mişcare. Dar, în sfârşit, descoperi ferestre şi uşi transparente. Din ele se reflecta o replică întunecată a interiorului; afară era noapte. Se rezemă de pupitrul consolei de comunicaţii. Nu găsise locul potrivit pentru a se aşeza, dar avea la dispoziţie date din belşug... la naiba. Se deschidea însă doar la recunoaşterea amprentelor şi nu vru să pornească. Existau destule modalităţi de a ocoli identificarea – cum se proceda? – imaginile fragmentare explodară ca un banc de peştişori minusculi, trecându-i printre degete la încercarea de a prinde vreunul. Aproape că-i veni să strige de disperare că stătea pe scaunul staţiei de lucru cu capul greu între palme, privind neputincios la ecranul îndărătnic şi mut, care nu vroia să se lumineze.

Tremura. *Doamne, cât urăsc frigul!* Porni împleticit către uşa din sticlă. Afară ningea, puncte neînsemnate, tremurătoare, căzând pieziş prin arcul alb al unui fascicul de lumină. *Pesemne că m-ar apăsa, ar sfârâi şi m-ar înţepa pe piele.* Prin faţa ochilor îi trecu imaginea ciudată a câtorva oameni goi puşcă stând şi tremurând în viscol la miez de noapte, dar nu reuşi să găsească numele celor prezenţi în scena respectivă, având doar o senzaţie de dezastru cumplit. Aşa murise, îngheţat în vânt şi zăpadă? Recent, în apropierea acestui loc?

Am fost mort. Ideea îi venise acum în minte pentru prima oară, ca o explozie ale cărei unde de şoc radiau din pântece. Prin ţesătura subţire a halatului, îşi pipăi cicatricele dureroase de pe piept. *Şi nici acum nu mă simt prea grozav.* Chicoti, scoţând un sunet dezlânat, supărător chiar şi pentru propriile-i urechi. Atenuă zgomotul produs ducându-şi pumnul la gură. Sigur nu mai avusese prilejul de a se teme până acum, fiindcă valul de groază neconsumată îl doborî în genunchi. Apoi se prăbuşi în faţă, sprijinindu-se în palme. Frigul pătrunzător îi făcu mâinile să tremure fără putinţă de a se stăpâni. Începu să se târâie.

Pesemne că declanşase vreun senzor, deoarece uşa transparentă se deschise cu un fâsâit slab. A, nu, n-avea de gând să repete greşeala şi să se trezească exilat în bezna de afară. Reîncepu să se târâie. Privirea i se împăienjeni şi reuşi, fără să-şi dea seama cum, să se întoarcă; apărut sub palme în

locul gresiei netede, betonul rece ca gheaţa îl avertizase de greşeala făcută. Ceva păru să-i prindă capul, pe jumătate şoc, pe jumătate izbitură, cu un ţiuit puternic şi nesuferit. Respins cu violenţă, simţi în nări miros de păr pârlit. Pe retină îi jucară imagini neclare, fluorescente. Încercă să se tragă înapoi, însă se prăbuşi de-a latul pragului într-o băltoacă rece de substanţă lipicioasă, portocalie, semănând cu un mucegai aspru. *Nu, la naiba, nu, nu vreau să îngheţ iarăşi!…* Se chirci cu un gest disperat de repulsie.

Voci; strigăte alarmate. Zgomot de paşi, vorbe neînţelese, căldură, o, binecuvântatele mâini calde care-l traseră de pe pragul ce-i putea aduce moartea. Vocile a două femei şi a unui bărbat: „Cum de-a ajuns până aici?… Nici nu trebuia să iasă din cameră.”, „Chemaţi-o pe Rowan. Treziţi-o.” „Arată groaznic.” „Nu”, şi cineva îi ridică faţa spre lumină, ţinându-l de păr, apoi continuă: „Aşa arată el. Greu de spus.”

Chipul celui care îl ţinea de păr se apropie de al lui, şi-i văzu expresia aspră şi îngrijorată. Era asistentul lui Rowan, tânărul care-i administrase sedativul: un individ subţirel cu trăsături europene, cu un nas proeminent. Pe haina albastră avea un ecuson pe care scria: *Dr. Durona,* ceea ce părea înnebunitor. Dar nu era *Dr. R. Deci numeşte-l… Frate Durona.* Tânărul zicea: „Periculos. E de necrezut că a reuşit să treacă de măsurile noastre de securitate în starea asta!”

— Chhar’ secc’ritat! Vorbea! Reuşise să articuleze! Ieşir’a d’ incendiu. Apoi, după un moment de gândire, adăugă: Prostule.

Uimit şi simţindu-se ultragiat, tânărul îşi retrase capul cu o mişcare smucită.

— Cu mine vorbeşti, mă Scurtcircuit?

— Vorbeşte! Deasupra apăru chipul Dr. Durona *a lui,* având o voce care-i trăda mirarea. El recunoscu fiecare fir de păr scăpat din coc şi încadrându-i faţa. *Rowan, dragostea mea.* Raven, ce-a spus?

Tânărul îşi arcui sprâncenele negre.

— Pot să jur c-a zis „Ieşire de incendiu”. Prostii, bănuiesc.

Înveselită, Rowan zâmbi.

— Raven, toate uşile asigurate se deschid înspre afară fără a avea coduri de blocare. Pentru ieşirea în caz de incendiu sau de

accident chimic ori… îţi dai seama la ce nivel de înţelegere a ajuns?

— Nu, spuse Raven cu răceală în glas.

Prostul ăsta s-a supărat, dacă ţinem seama de sursa iritării… Zâmbi confuz către chipurile de deasupra lui şi către tavanul holului de dincolo de ele.

De undeva din stânga răsună o voce mai bătrânicioasă, care restabili ordinea şi făcu grupul să se disperseze.

— Cei care n-aveţi treabă aici, mergeţi la culcare. O Dr. Durona al cărei păr tuns scurt era de un alb aproape pur, posesorul vocii stridente, apăru în câmpul lui vizual şi se uită lung la el. Scumpa mea Rowan, cât pe ce să evadeze, chiar aşa infirm cum e!

— N-aş numi-o evadare, spuse Fratele Raven. Chiar dac-ar fi reuşit să treacă printr-o minune de câmpul de forţă, după cum e îmbrăcat; în douăzeci de minute ar fi murit de frig.

— Cum de-a ieşit?

Tulburată, Dr. Durona mărturisi:

— Cred c-a trecut prin dreptul staţiei de monitorizare cât am fost eu la baie. Îmi pare rău!

— Dar dacă reuşea s-ajungă atât de departe în cursul zilei?! îşi continuă speculaţiile cea cu voce de altistă. Dacă ar fi fost văzut? Ar fi declanşat un dezastru.

— După aventura asta, o să programez accesul spre aripa particulară numai pe baza amprentelor palmei, promise Dr. Durona, vădit tulburată.

— Nu cred că asta va fi suficient, dacă ţinem seama de performanţa de acum. Ieri nici măcar nu putea merge. Şi totuşi, asta mă umple de speranţă, dar şi de teamă. Cred că reprezintă un caz deosebit. Mai bine am organiza o supraveghere mai atentă.

— La cine putem renunţa? întrebă Rowan.

Cele câteva Dr. Durona, îmbrăcate în diverse robe şi cămăşi de noapte, priviră spre tânăr.

— A, nu! protestă Raven.

— Rowan îl poate supraveghea în cursul zilei şi-şi va continua activitatea. Tu preiei schimbul de noapte, dădu ordin ferm femeia cu păr alb.

— Am înţeles, doamnă, spuse oftând tânărul.

Ea făcu un gest poruncitor.

— Duceţi-l înapoi în camera lui. Rowan, te sfătuiesc să vezi dacă n-a provocat stricăciuni.

— Să iau o platformă zburătoare, spuse Rowan.

— N-ai nevoie de aşa ceva, pufni Raven. Îngenunche, îl adună pe rătăcitorul nocturn în braţe şi se ridică cu un icnet. Se dădea mai puternic decât era? Nu prea. Cântăreşte cât o haină udă. Hai, Scurtcircuit, treci la pat.

Ameţit şi indignat, se lăsă cărat de acolo. Rowan îl privi îngrijorată tot drumul: pe hol, prin liftul tubular, prin camera de depozitare şi înapoi, în clădirea ciudată din subsolul alteia. Ca reacţie la tremurul lui permanent, ea fixă de astă dată temperatura din jurul patului la o valoare mai ridicată.

Apoi îl examină, acordând atenţie deosebită cicatricelor dureroase.

— Din fericire, nu şi-a rupt nimic intern. Dar pare bulversat din punct de vedere fiziologic. Pesemne din cauza durerilor.

— Vrei să-i administrez încă doi centimetri cubi de sedativ? întrebă Raven.

— Nu. Doar să menţii semiobscuritatea şi temperatura de acum. E epuizat. După ce se va încălzi, cred că va adormi singur. Îi atinse obrazul, apoi, cu o delicateţe deosebită, buzele. E a doua oară că a vorbit azi, ştii?

Vroia ca el să-i vorbească. Însă era prea obosit. Şi prea zdruncinat. În seara asta, între persoanele ce-l înconjuraseră, între toate acele doctoriţe Durona, apăruse încordarea, iar această atmosferă reprezenta altceva decât preocuparea faţă de siguranţa unui pacient oarecare. Se arătaseră extrem de îngrijorate de ceva anume. Avea vreo legătură cu el? Poate că, pentru sine, propria sa persoană rămânea o necunoscută, însă ele ştiau mai multe şi nu vroiau să-i spună.

În cele din urmă, Rowan îşi înfăşură mai strâns roba şi plecă. Raven aranjă două scaune, unul pe care să stea, iar celălalt pentru a-şi întinde picioarele, se aşeză şi începu să citească pe un vizualizator portabil. După toate probabilităţile studia, fiindcă uneori revenea asupra unei pagini din urmă ori lua notiţe. Învăţa pentru a deveni doctor, fără îndoială.

Se lăsă moale, stors de putere. Excursia din seara asta aproape că-l ucisese şi, în ciuda durerilor îndurate, ce aflase? Nimic altceva decât un adevăr: *Am nimerit într-un loc foarte straniu.*

Şi sunt prizonier.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Mark, Bothari-Jesek şi Contesa se aflau în biblioteca Reşedinţei Vorkosigan, trecând în revistă specificaţiile navei, întrucât în ziua următoare trebuia să aibă loc plecarea.

— Credeţi c-aş avea vreme să trec pentru a vedea clonii mei de pe Komarr? o întrebă Mark pe Contesă cu o privire în care se citea regretul. Oare Illyan îmi va permite?

După consultări cu Contesa, care, la rândul ei, îl ţinea informat pe Mark, SecImp alesese drept adăpost iniţial pentru cloni o şcoală particulară cu pensiune de pe Komarr. Celor de la SecImp le plăcuse ideea, deoarece asta însemna că aveau de păzit doar un loc. Clonii erau încântaţi fiindcă rămăseseră împreună, singurul lucru familiar în noua situaţie care apăruse pe neaşteptate. Profesorilor le convenea deoarece clonii puteau fi trataţi cu toţii drept o singură clasă slabă, şi educaţi laolaltă în acelaşi ritm. Pe de altă parte, refugiaţii aveau prilejul să cunoască tineri provenind din familii normale, chiar dacă din înalta societate, şi puteau să se adapteze la viaţa socială. Mai târziu, când măsurile de siguranţă nu vor mai fi necesare, Contesa plănuia plasarea lor în sânul unor familii, în ciuda aspectului fizic şi vârstei nu tocmai fragede. *Cum să înveţe să-şi întemeieze familii, mai târziu, dacă nu vor avea modele?* îi spusese ea lui Illyan. Mark asistase la discuţia aceea, simţise o fascinaţie greu de închipuit şi nu scosese o vorbă.

— Sigur, dacă aşa vrei, îi spuse Contesa lui Mark. Illyan va protesta, dar acesta nu-i decât un simplu reflex. Doar că… având în vedere destinaţia ta, îmi dau seama care ar fi singura obiecţiune întemeiată pe care ar putea s-o ridice. Dacă, Doamne fereşte, te confrunţi din nou cu Casa Bharaputra, ar fi mai bine să nu ştii totul despre aranjamentele făcute de SecImp. Ar fi mai prudent să treci pe acolo la întoarcere.

Contesa părea să nu se sinchisească de sentimentele pe care le provocau vorbele ei, însă anii de viaţă petrecuţi în mijlocul oamenilor cu preocupări legate de securitate o determinau să emită automat astfel de raţionamente.

Dacă mă întâlnesc iarăşi cu Vasa Luigi, clonii vor deveni cea mai neînsemnată dintre grijile mele, gândi Mark strâmbându-se. De ce vroia să facă o vizită acolo? Încă mai încerca să treacă drept erou? Un erou s-ar cuveni să fie mai reţinut şi sobru. Să nu caute cu disperare laude, ci mai curând să-şi urmărească… victimele, cerşind aprecierile lor. Era limpede că jucase destul rolul prostului.

— Aşa e, oftă el într-un târziu. Dacă vreunul dintre ei va voi vreodată să mă caute, îmi închipui că ştie unde mă poate găsi.

Oricum nu-l va săruta nicio eroină.

Remarcând tonul lui, Contesa înălţă din sprâncene, dar îi aprobă spusele cu un gest din umeri.

Sub îndrumarea lui Bothari-Jesek, reveniră la chestiuni practice care priveau costul carburantului şi repararea sistemului de reciclare a aerului. Elena şi Contesa – care, după cum i se aminti lui Mark, fusese cândva căpitan de navă – se lăsaseră foarte prinse de o discuţie strict tehnică referitoare la reglarea barelor Necklin, când ecranul consolei de comunicaţii se aprinse şi pe el apăru faţa lui Simon Illyan.

— Bună, Elena. O salută cu un gest din cap, fiindcă ea se afla pe scaunul de la consolă. Aş dori să vorbesc cu Cordelia, te rog.

Bothari-Jesek zâmbi, încuviinţă din cap, întrerupse canalul sonor la plecare şi se dădu la o parte. Făcu semn către Contesă şi-i şopti:

— Avem necazuri?

— Are de gând să ne împiedice, se îngrijoră Mark, agitându-se, în vreme ce Contesa se aşeză pe scaunul staţiei de lucru. O să mă blocheze la sol, sunt convins.

— Sst, îl dojeni Contesa, zâmbind vag. Staţi amândoi mai departe şi nu vă lăsaţi ispitiţi să vorbiţi. Ştiu eu cum să-l iau pe Simon. Redeschise canalul audio. Da, Simon, cu ce te pot ajuta?

— Doamnă, începu Illyan salutând-o cu o mişcare din cap, pe scurt, puteţi pune capăt încercărilor. Planul pe care-l propuneţi e inacceptabil.

— Pentru cine, Simon? Pentru mine, nu. Cine mai trebuie să-l aprobe?

— Securitatea, mormăi Illyan.

— Tu eşti serviciul de securitate. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ţi-ai asuma răspunderea pentru propriile tale reacţii emoţionale şi n-ai încerca să le transferi unor chestiuni confuze şi abstracte. Ori eliberează-mi linia şi permite-mi să stau de vorbă cu Căpitanul Securităţii.

— Am înţeles. E inacceptabil pentru mine, atunci.

— Pe scurt – nu ţi-e prea uşor.

— *Vă cer* să sistaţi orice pregătiri.

— Refuz. Dacă vrei să mă opreşti, în ultimă instanţă poţi emite un ordin pentru arestarea mea şi a lui Mark.

— Îl voi informa pe Conte, spuse Illyan băţos, cu aerul omului care e silit să ia o hotărâre disperată.

— E mult prea bolnav. Şi am vorbit deja cu el.

Illyan îşi înghiţi vorbele pregătite fără să se înece cu ele.

— Nu ştiu ce credeţi că se va realiza prin această aventură neautorizată, care vă va costa o mică avere; poate doar tulburarea apelor sau primejduirea câtorva vieţi.

— Tocmai asta-i problema, Simon. *Nu ştiu* ce va reuşi să facă Mark. Şi nici tu. Necazul SecImp e că în ultima vreme n-a avut rivali. Aţi luat în serios monopolul oricărei acţiuni. Nu v-ar strica un mic stimulent.

Illyan rămase cu dinţii încleştaţi vreme de câteva secunde.

— Prin acest plan, supuneţi Casa Vorkosigan unui risc triplu, spuse el în cele din urmă. Periclitaţi ultimul sprijin pe care l-aţi putea avea.

— Sunt conştientă de asta. Şi prefer riscul.

— Aveţi acest drept?

— Mai mult decât tine.

— În spatele uşilor închise, guvernul trece prin cea mai gravă criză la care am asistat vreodată, nu se lăsă Illyan. Coaliţia de Centru se străduie să găsească un om care să-l înlocuiască pe Aral. La fel procedează şi alte trei partide.

— Foarte frumos. Sper că unul dintre ele va reuşi înainte ca Aral să se pună pe picioare, altfel n-o să-l pot convinge să se pensioneze.

— Atât înţelegeţi din situaţia de faţă? întrebă Illyan. O şansă de a pune capăt carierei soţului dumneavoastră? Vi se pare *loial*, doamnă?

— Văd în asta un prilej de a-l scoate viu din Vorbarr Sultana, spuse ea cu răceală, idee pe care am încercat cu disperare s-o materializez de-a lungul anilor. Tu alege-ţi omul căruia vrei să-i rămâi fidel, eu o să-mi port singură de grijă.

— Dar cine e capabil să-i succeadă? întrebă Illyan cu glas plângăreţ.

— Există câţiva oameni capabili. Racozy, Vorhalas sau Sendorf, ca să numesc doar trei dintre ei. Dacă greşesc, înseamnă că sub conducerea lui Aral s-a petrecut ceva îngrozitor. Moştenirea cea mai de preţ pe care o lasă în urmă un mare om de stat e numărul celor cărora le-a transmis calităţile sale. Dacă-ţi închipui că Aral e atât de meschin, încât să-i fi sufocat pe majoritatea celor din jurul lui, răspândind pretutindeni micimea ca pe o molimă, atunci poate că Barrayar se va descurca mai bine fără el.

— Ştiţi că eu nu cred asta!

— Prea bine. Atunci argumentaţia ta cade de la sine.

— M-aţi legat de mâini şi de picioare! Illyan se frecă nervos după ceafă. Doamnă, continuă el după o vreme, n-am vrut să vă spun cele ce urmează. Dar v-aţi gândit la posibilele primejdii pe care le creează trimiterea Lordului Mark, înaintea altora, să-l salveze pe Lord Miles?

Zâmbind, Contesa se lăsă pe spătarul scaunului şi bătu darabana încet pe consolă.

— Nu, Simon. La ce pericole te gândeşti?

— Ispita de a se autopromova, se lăsă ademenit Illyan.

— Adică să-l asasineze pe Miles. Spune clar ce gândeşti. Ochii ei sclipiră ameninţători. Deci trebuie să fii sigur că oamenii tăi vor ajunge primii la Miles. Adevărat? N-am nicio obiecţie.

— La naiba, Cordelia, strigă el, încolţit, îţi dai seama că dacă dă de bucluc, primul lucru pe care-l vor face va fi să cheme SecImp în ajutor?

Contesa zâmbi larg.

— Trăiţi pentru a vă servi planeta, parcă aşa declaraţi când depuneţi jurământul, dacă nu mă înşel. Adevărat?

— Vom vedea, răbufni Illyan. Şi întrerupse legătura.

— Ce-are de gând să facă? întrebă neliniştit Mark.

— Cred că va trece peste capul meu. Dacă tot i-am retezat-o cu Aral, nu i-a rămas decât o soluţie. Socot că nu-i cazul să mă ridic de la consolă. Sunt convinsă că-n următoarele minute voi primi un nou apel.

Amărâţi, Mark şi Bothari-Jesek încercară să continue studierea specificaţiilor. Mark tresări când consola sună iarăşi.

Pe ecran apăru faţa unui tânăr necunoscut, care o salută cu un gest din cap pe Contesă şi spuse:

— Lady Vorkosigan. Împăratul Gregor, apoi dispăru, imaginea lui fiind înlocuită de cea a lui Gregor, care părea uluit.

— Bună dimineaţa, Lady Cordelia. N-ar fi trebuit să-l stârniţi chiar aşa pe bietul Simon.

— O merita, răspunse ea fără să-şi piardă calmul. Recunosc, pentru moment, îl frământă prea multe lucruri. În loc s-o ia la sănătoasa strigând, panica reprimată îl transformă mereu într-un tip rigid, asta-i situaţia. E modul în care se adaptează el, presupun.

— În vreme ce alţii se adaptează devenind excesiv de analitici, murmură Gregor.

Contesa avu un rictus, iar Mark îşi dădu seama că orice naş îşi găseşte naşul.

— Problemele de securitate cu care se confruntă sunt reale, urmă Gregor. E *înţeleaptă* această aventură în Întregul Jackson?

— Întrebarea îşi va găsi răspuns doar printr-o metodă empirică. Într-un fel. Vă asigur, Simon a vorbit cu toată sinceritatea. Dar cum credeţi că vor fi servite mai deplin interesele *Barrayarului,* Sire? Aceasta-i întrebarea la care trebuie să răspundem.

— Gândurile mi-s împărţite.

— La fel vă e şi inima? Întrebarea ei venea ca o provocare. Îşi desfăcu braţele în lături, pe jumătate satisfacţie, pe jumătate rugă. Într-un fel sau altul, veţi avea de a face multă vreme cu Lord Mark Vorkosigan. Dacă nu va sluji la altceva, această excursie va pune la încercare valabilitatea tuturor îndoielilor. Dacă nu se întâmplă asta, pentru dumneavoastră ele vor rămâne mereu o problemă sâcâitoare, fără soluţie. Şi n-ar fi cinstit faţă de Mark.

— Cât de ştiinţifică e argumentaţia!

Se priviră fără să trădeze nicio emoţie.

— M-am gândit că v-ar impresiona.

— Lord Mark e cu dumneavoastră?

— Da, răspunse Contesa şi-i făcu semn să se apropie.

Mark intră în câmpul vizual al camerei.

— Sire.

— Aşa deci, Lord Mark, spuse Gregor şi-l privi cercetător. Se pare că mama ta vrea să-ţi ofere libertatea de a-ţi vârî singur capul în laţ.

Mark îşi înghiţi nodul din gât.

— Da, Sire.

— Ori de a te salva… Gregor dădu aprobator din cap. Fie. Noroc şi succes la vânătoare.

— Vă mulţumesc, Sire.

Gregor zâmbi şi întrerupse legătura.

Nu mai primiră alt apel din partea lui Illyan.

***

După-amiază, Contesa îl luă pe Mark la Spitalul Militar Imperial în vizita zilnică pe care i-o făcea soţului său. De la atacul de inimă al Contelui, Mark o mai însoţise în două rânduri. Nu ţinea neapărat să meargă. Pe de o parte, locul acela mirosea mult prea asemănător cu clinicile care-i transformaseră într-o tortură viaţa petrecută pe Jackson; descoperea că-şi amintea detalii despre operaţii chirurgicale şi tratamente pe care le crezuse uitate cu totul. Pe de altă parte, Contele încă îl înspăimânta. Chiar zăcând în pat, personalitatea lui era la fel de puternică pe cât de precară îi era starea sănătăţii, iar Mark nu ştia sigur care dintre aceste două aspecte îl speria mai mult.

Ajungând pe coridorul unde se afla rezerva păzită a Primului-Ministru, Mark rări paşii până se opri, nenorocit şi indecis. Contesa aruncă o privire peste umăr şi rămase locului.

— Cee?

— Eu… n-aş vrea să intru.

Ea se încruntă, gânditoare.

— N-o să te oblig. Dar aş vrea să fac o prezicere.

— Vă rog, atotvăzătoare doamnă.

— Nu vei regreta niciodată că ai făcut-o. Dar s-ar putea să-ţi pară amarnic de rău că n-ai făcut-o.

Mark cugetă la vorbele ei.

— Am înţeles, spuse el moale şi porni în urma ei.

Intrară tăcuţi şi călcară în vârful picioarelor pe mocheta groasă. Draperiile erau trase, oferind o privelişte cuprinzătoare a peisajului metropolei Vorbarr Sultana, până departe, spre clădirile antice şi fluviul care împărţea în două inima capitalei. Era o după-amiază rece, înnorată şi ploioasă, iar ceţurile albicioase şi cenuşii învăluiau partea superioară a turnurilor înalte şi moderne. Contele stătea cu faţa întoarsă către lumina argintie. Părea absent, plictisit şi bolnav, chipul îi era umflat şi livid-verzui, culoarea datorându-se doar în parte luminii reflectate de pijamaua verde ca o uniformă, care amintea fără putinţă de tăgadă statutul de pacient al Contelui. De corp avea ataşaţi o mulţime de senzori legaţi la monitoare, iar în nări avea un tub de oxigen.

— Aa! Intrarea lor îl făcu să se întoarcă şi le zâmbi. Apăsă pe butonul veiozei de pe noptieră şi aceasta aruncă o lumină ceva mai caldă, care, cu toate acestea, nu reuşi să-i schimbe culoarea din obraji. Dragă căpitane. Mark.

Contesa se aplecă şi schimbară un sărut ceva mai lung decât se impunea în mod oficial. Apoi se aşeză la capătul patului şi-şi puse picior peste picior, netezindu-şi fusta lungă. Fără să se mai formalizeze, începu să-i maseze picioarele dezgolite, iar Contele oftă mulţumit.

Mark înaintă până ajunse la vreun metru depărtare de el.

— Bună ziua, domnule. Cum vă simţiţi?

— Al naibii de rău, dacă nu-mi pot săruta soţia fără să-mi dau duhul, se plânse el.

Se lăsă pe pernă, gâfâind din greu.

— Mi-au permis să intru în laborator să-ţi văd noua inimă, comentă Contesa. Are deja mărimea unei inimi de pui, şi bate foarte vioi în cuva ei.

Contele râse slab.

— Ce grotesc!

— Mie mi s-a părut drăguţ.

— *Te văd* în stare.

— Dacă tot vorbeşti de lucruri groteşti, gândeşte-te ce vrei să faci cu cea veche, după aceea, îi recomandă Contesa cu un

zâmbet răutăcios. Greu rezistăm ispitei de a face glume deplasate.

— Ţi se-nvârte mintea, murmură Contele.

Încă zâmbind, aruncă o privire spre Mark.

Mark lăsă să treacă o secundă înainte de a i se adresa.

— Domnule, Lady Cordelia v-a explicat ce intenţionez să fac, aşa e?

— Mda. Zâmbetul de pe faţa lui se risipi. Da. Apără-ţi spatele. Întregul Jackson e un loc periculos.

— Da… ştiu.

— E bine că ştii. Întoarse capul pentru a privi peisajul cenuşiu. Aş vrea să-l pot trimite pe Bothari cu tine.

Contesa tresări de uimire. Mark reuşi să desluşească în expresia de pe faţa ei: *A uitat că Bothari a murit?* Ea se temu să pună întrebarea, arborând în schimb un surâs senin.

— O iau pe Bothari-Jesek, domnule.

— Istoria se repetă. Se chinui să se ridice pe un cot şi adăugă sever: Băiete, ar fi bine să nu se-ntâmple aşa, ai auzit?

Mai calm, se lăsă înapoi pe pernă înainte de a primi răspunsul Contesei. De pe faţa ei dispăru expresia de încordare; pricepuse că soţul ei era puţin distrat, dar nu din cale afară de confuz, încât să fi uitat de moartea violentă a lui Bothari.

— Elena e mai inteligentă decât tatăl ei, asta n-o pot tăgădui, oftă el.

Contesa termină masajul picioarelor. Contele se lăsă moale, cu sprâncenele împreunate, străduindu-se să-i ofere lui Mark alte sfaturi utile.

— Mă gândeam odată – am descoperit asta când am îmbătrânit, înţelegi – că nu există soartă mai cumplită decât aceea de a deveni mentor. Să fii în stare să dai soluţii, dar incapabil de a face ceva. Să-ţi trimiţi protejaţii, cu toţii deştepţi şi frumoşi, în necunoscut, pentru a da piept cu… Cred c-am găsit totuşi o soartă şi mai rea. Să-ţi trimiţi învăţăcelul ştiind al naibii de bine că n-ai avut prilejul să-l înveţi *destule…* Fii isteţ, băiete. Fereşte-te. Nu te vinde inamicului dinainte, mai ales prin gândire. Doar *aici* poţi fi înfrânt.

Duse mâinile la tâmple, atingându-le.

— Deocamdată nici nu ştiu cine-i inamicul, spuse Mark întristat.

— Presupun că te va găsi el, spuse încet Contele. Dacă eşti calm, ai răbdare şi le oferi prilejul, oamenii ţi se revelă, prin vorbe şi prin alte amănunte, dar dacă te năpusteşti să *li* te arăţi, atunci devii şi surd şi orb, ca un liliac. Nu?

— Cred că da, domnule, răspunse Mark, uimit.

Off. Contele îşi pierduse complet suflul.

— Vei vedea, şuieră el.

Contesa îl privi atentă, se ridică de pe pat dintr-o singură mişcare şi rămase în picioare.

— Bine, spuse Mark şi salută scurt din cap, la revedere.

Cuvintele lui rămaseră suspendate, neconvingătoare. *Crizele cardiace nu sunt molipsitoare, ce naiba. De ce ţi-e atât de teamă?* Îşi înghiţi nodul din gât şi se apropie precaut de Conte. Nu-l atinsese pe acest om decât o dată, când încercase să-l aşeze pe scuterul zburător. Temător, dar făcându-şi curaj, întinse mâna.

Contele i-o prinse într-o strânsoare scurtă şi puternică. Avea mâna mare, pătrăţoasă, cu degete boante, învăţate cu lopata şi hârleţul, cu spada şi arma. Prin contrast, mâna lui Mark părea mică şi copilărească, grăsuţă şi palidă. Nu le lega nimic în afară de acea strânsoare.

— Ameţeşte-ţi duşmanul, băiete, şopti Contele.

— Abaterea atenţiei ar fi un joc destul de potrivit, domnule.

Tatăl lui pufni în râs.

***

Mark mai făcu un apel prin video în seara aceea, ultima pe care o petrecea pe Barrayar înainte de a pleca. Se furişă să utilizeze consola din camera lui Miles, nu în secret, ci în particular. Rămase zece minute cu privirea fixată la maşină înainte de a forma, cu mişcări agitate, codul pe care-l obţinuse.

Când soneria de apel încetă să mai sune, pe ecran apăru faţa unei femei blonde de vârstă medie. Vestigiile unei frumuseţi tulburătoare dădeau chipului ei forţă şi încredere. Avea ochi albaştri şi şăgalnici.

— Reşedinţa Commodorelui Koudelka, răspunse ea pe un ton oficial.

Mama ei. Mark reuşi să-şi înfrângă spaima şi spuse cu glas tremurător:

— Aş putea vorbi cu Kareen Koudelka, vă rog, doamnă?

Femeia îşi arcui sprâncenele blonde.

— Cred că ştiu cine sunteţi… cine să spun că o caută?

— Lord Mark Vorkosigan, răspunse el.

— O clipă, vă rog. Ieşi din câmpul vizual al camerei; îi auzi vocea stingându-se undeva departe, strigând: Kareen!

Se mai auziră bufnete înfundate, voci certăreţe suprapunându-se, un ţipăt ascuţit şi vocea veselă a lui Kareen, strigând:

— Nu, Delia, e pentru mine! Mamă, fă-o să plece! E pentru mine, numai pentru mine! Afară!

Urmă o uşă trântită, peste nişte degete, după toate probabilităţile, un icnet de durere, apoi o buşitură finală şi hotărâtă.

Ciufulită, Kareen Koudelka apăru gâfâind în raza de acţiune a camerei şi-i aruncă o privire bine dispusă.

— Bună!

Chiar dacă nu semăna *perfect* cu privirea aruncată de Lady Cassia lui Ivan, părea măcar o replică ceva mai modestă, dar robustă. Mark simţi că i se taie picioarele.

— Bună, spuse el pe nerăsuflate. Te-am chemat să-ţi spun la revedere. (Nu, la naiba, replica era prea scurtă.)

— Poftim?

— Hmm, iartă-mă, nu-i tocmai ce-am vrut să spun. Dar voi pleca de pe planetă curând şi n-aş fi dorit s-o fac fără să mai stau încă o dată de vorbă cu tine.

— A. Zâmbetul deveni trist. Şi când te întorci?

— Nu-s sigur. Dar când revin, mi-ar plăcea să te revăd.

— Bine… nicio problemă.

Nicio problemă spusese ea. Câte speranţe se ascundeau în spatele acelui *nicio problemă!*

Ea îl măsură printre gene.

— S-a întâmplat ceva grav, Lord Mark?

— Nu, se grăbi el să răspundă. Mm… pe sora ta am auzit-o adineauri vorbind?

— Da. A trebuit s-o încui pe dinafară, altfel ar sta undeva să n-o vezi şi s-ar strâmba la mine cât vorbim. Aerul convingător de demnitate jignită se nărui imediat când adăugă: Aşa-i fac şi eu când o sună vreun tip.

Devenise un *tip.* Cât de… de *firesc.* O stimulă cu întrebări peste întrebări, făcând-o să vorbească despre surori, părinţi şi viaţă. Şcoli particulare şi copii iubiţi… Familia Commodorelui era înstărită, dar înzestrată cu un fel de etică a muncii în stil tipic barrayaran, transmiţând pasiunea faţă de educaţie şi împlinire, idealul de a servi o cauză marcând totul ca un curent subteran, conducând spre un viitor sigur. Se lăsă îmbătat de vorbele ei, împărtăşindu-i părerile ca într-o visare. Kareen era extrem de împăciuitoare şi reală. În ce spunea nu se strecura nicio umbră de frământare, nimic fals ori deformat. Se simţea de parcă şi-ar fi hrănit, nu pântecele, ci mintea. Gândurile îi deveniră calde, calme şi fericite, senzaţiile aproape erotice, dar mai puţin ameninţătoare. Însă, vai, după o vreme îşi dădu seama de disproporţia celor exprimate de fiecare.

— Doamne Dumnezeule, iar am uitat de mine vorbind, iartă-mă.

— Ba nu! Îmi place să te-ascult.

— Ăsta-i doar începutul. În familia mea, mă pot considera norocoasă dacă apuc să scot o vorbă. N-am vorbit decât după ce-am împlinit trei ani. M-au dus la doctor. S-a dovedit că asta era din cauză că surorile mele răspundeau tot timpul în locul meu.

Mark pufni în râs.

— Acum toţi spun că încerc să recuperez ce-am pierdut atunci.

— Ştiu ce-nseamnă să recuperezi ce-ai pierdut, spuse Mark mâhnit.

— Da, am… auzit şi eu câte ceva. Cred că viaţa ta a fost o adevărată aventură.

— Aventură în niciun caz, o corectă el. Poate un dezastru. Se întrebă cum arăta viaţa lui reflectată în ochii ei. Ceva sclipitor… Când mă-ntorc, poate-ţi povestesc câte ceva. (Dacă va reveni. Dacă reuşea în încercarea sa.)

Nu-s o persoană tocmai plăcută. Ar trebui să ştii asta dinainte. Înainte de ce? Cu cât mai apropiată va deveni relaţia dintre ei, cu atât mai greu îi va veni să-i dezvăluie secretele respingătoare.

— Ascultă, aş… Trebuie să înţelegi. Doamne, vocea îi suna exact ca a Elenei Bothari-Jesek, străduindu-se să-i facă o confesiune. Viaţa mi-a fost un fel de iad, şi nu mă refer doar la aspectul fizic.

La dracu’, ce avea această tânără simpatică de a face cu subtilităţile misterioase ale torturilor de psiho-programare şi cu rezultatele lor aberante? Cine-i dădea lui dreptul să-i vâre în minte idei oribile?

— Nici măcar nu ştiu ce să-ţi spun.

Acum era prematur, simţea asta cu claritate. Dar cu *altă ocazie* putea fi prea târziu, făcând-o să se simtă trădată şi înşelată. Iar dacă avea să continue discuţia asta încă un minut, se putea întâmpla să alunece în destăinuiri abjecte, pierzând astfel singura fiinţă luminoasă şi neotrăvită pe care-o găsise.

Nedumerită, Kareen clătină din cap.

— Poate ar trebui s-o întreb pe Contesă.

— O cunoşti bine? Adică, poţi discuta cu ea?

— A, sigur. Mama şi ea sunt prietene foarte apropiate. Mama i-a fost gardă de corp, asta înainte de a se retrage pentru a ne avea pe noi.

Mark percepu iarăşi armata secretă a bunicilor. Femei bătrâne şi puternice care deţin programe genetice… Simţi neclar că existau unele lucruri pe care un bărbat ar trebui să le facă pentru sine. Dar pe Barrayar erau folosite mijlocitoarele. Se afla în aceeaşi tabără cu ambasadoarea extraordinară şi plenipotenţiară a întregului sex feminin. Contesa va acţiona în interesul lui. Da, ca o femeie care ţine strâns un copil pentru a i se administra un vaccin dureros ce îi va salva viaţa.

Cât de mult se putea încrede în Contesă? Îndrăznea să-şi încredinţeze soarta în mâna ei?

— Kareen… până mă întorc, fă-mi un serviciu. Dacă găseşti prilejul de a vorbi personal cu Contesa, întreab-o ce crede că ar trebui să ştii despre mine înainte de a ne cunoaşte mai bine. Spune-i că eu ţi-am cerut asta.

— Bine. Îmi place să stau de vorbă cu Lady Cordelia. Mi-e un fel de mentor. Mă face să cred că pot realiza orice. Kareen şovăi. Dacă te-ntorci până la Sărbătorile de Iarnă, dansezi din nou cu mine la Balul de la Reşedinţa Imperială? Iar atunci să nu te mai ascunzi într-un colţ, adăugă ea cu asprime.

— Dacă mă-ntorc până atunci n-o să mai am motive să mă ascund. Da.

— Bine. O să te oblig să te ţii de cuvânt.

— Cuvântul meu de Vorkosigan, spuse el fără să ezite.

Ea făcu ochii mari.

— O! Aşa da.

Îşi dezveli dinţii într-un zâmbet orbitor.

Se simţi ca un om gata să scuipe, dar căruia dintre buze îi răsare în schimb un diamant. Iar el nu putea să-şi retragă cuvintele şi să le facă uitate. Fata asta pesemne avea sânge Vor dacă lua cuvântul unui bărbat atât de mult în serios.

— Trebuie să plec, spuse el.

— În regulă. Lord Mark – să ai grijă de tine, bine?

— Eu… Dar de ce vorbeşti aşa?

Nu spusese nimic despre destinaţie, motiv, era în stare să jure.

— Tatăl meu e soldat. Ai în ochi aceeaşi privire ca el când minte despre greutăţile care-l aşteaptă. Dar tot nu reuşeşte să o tragă pe sfoară pe mama.

Nicio fată nu-i spusese vreodată să *aibă grijă de el însuşi.* Era peste măsură de mişcat.

— Îţi rămân recunoscător, Kareen.

Cu părere de rău, întrerupse legătura printr-un gest care semăna mai mult a mângâiere.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Mark şi Bothari-Jesek făcură călătoria de la Barrayar la Komarr pe o navă-curier aparţinând SecImp, foarte asemănătoare cu aceea pe care o folosiseră cu o ocazie precedentă, iar aceasta era ultima favoare, îşi jură Mark, pe care avea să i-o ceară lui Simon Illyan. Reuşi să-şi respecte jurământul doar până când ajunseră pe orbita komarrană, unde Mark descoperi că luptătorii dendarii îi oferiseră ceva mai devreme un dar cu prilejul Sărbătorilor de Iarnă. Trimise de către grosul flotei dendarii, sosiseră şi toate efectele personale ale medicului Norwood.

Incapabili să se schimbe, cei de la SecImp deschiseseră deja pachetul. Cu atât mai bine; nu i-ar fi răbdat inima să-l lase pe Mark să se atingă de el decât după ce s-ar fi convins că-i aflaseră toate secretele. Cu sprijinul lui Bothari-Jesek, Mark se milogi, forţă nota, deveni insistent şi scânci până reuşi să aibă acces la el. Cu o reţinere evidentă, cei de la SecImp îi îngăduiră să pătrundă, sub supraveghere, într-o încăpere încuiată de la Cartierul General orbital. Dar până la urmă îi permiseseră.

Mark îi dăduse mână liberă Elenei să se ocupe de aranjamentele legate de nava pe care o găsise agentul Contesei. Prin poziţia de căpitan al navei, Bothari-Jesek nu era doar cea mai potrivită persoană pentru probleme de logistică, ci şi cea mai pricepută în materie de oameni. Fără nicio mustrare de conştiinţă, Mark şi-o scoase pe Elena din gând şi se lăsă absorbit de cercetarea conţinutului noii cutii cu comori. Singur, într-o încăpere goală. Sentiment ceresc.

După ce trecu precipitat în revistă toate materialele – care includeau obiecte vechi de îmbrăcăminte, o bibliotecă pe discuri, scrisori şi nimicuri colecţionate drept amintire în cei patru ani de serviciu în rândul forţelor dendarii – deprimat, Mark se simţi îndemnat să recunoască în sinea lui că oamenii SecImp avuseseră dreptate. Printre lucruri nu era nimic important. Nimic ascuns în vreo mânecă – SecImp verificase deja; Mark lăsă deoparte îmbrăcămintea, cizmele, amintirile şi toate efectele personale. Puse mâna pe obiectele de îmbrăcăminte, purtând amprenta unui trup ce dispăruse pentru totdeauna, şi avu un

sentiment ciudat. Prea multe semne ale morţii în jurul meu, gândi el. Îşi îndreptă atenţia către fleacurile cu iz intelectual din viaţa şi cariera medicului: biblioteca şi notiţele tehnice. Remarcă mohorât că şi cei de la SecImp se concentraseră asupra aceloraşi aspecte.

Oftă şi se aşeză pe scaunul staţiei de lucru, hotărât să insiste cu îndârjire. Vroia cu disperare ca Norwood să-i ofere pista, fie şi numai pentru ca omul pe care îl trimisese din greşeală la moarte să nu fi dispărut fără niciun sens. *Nu vreau să mai devin în veci comandant luptător. Niciodată.*

Nu se aşteptase ca totul să fie atât de evident. Dar după patru ore de eforturi, legătura pe care o descoperi până la urmă se dovedi subliminală, aşa cum se întâmplă în majoritatea cazurilor. Era vorba de o notiţă mâzgălită pe o folie subţire din plastic, aflată într-un teanc, alături de altele la fel, vârâte între paginile unui manual de pregătire în tehnici de criogenie, destinat urgenţelor medicale. Pe ea scria doar atât: *întâlnire cu Dr. Durona la ora 9 fix, pentru materiale de laborator.*

Nu era cumva *acea* Durona?…

Mark reveni la diplomele, notiţele şi la unele dintre documentele aflate în fişierele de computer pe care le consultase deja la sediul SecImp de pe Barrayar. Norwood urmase cursul de crionică la un anume Centru Medical Beauchene, o instituţie de prestigiu cu posibilităţi de crioresuscitare, de pe Escobar. Numele „Dr. Durona” nu apărea deloc printre cele ale instructorilor. Nu se regăsea nici pe lista personalului Centrului Medical. De fapt, nu se afla nicăieri. Mark verifică încă o dată ca să se convingă.

Pesemne că pe Escobar există nenumăraţi oameni numiţi Durona. Nu-i un nume chiar atât de neobişnuit. Cu toate acestea, reţinu în mână bucăţica din plastic. Părea să-i ardă pielea.

O sună pe Quinn, aflată la bordul lui *Ariel*, andocată în apropiere.

— Oo! făcu ea, uitându-se nu prea încântată la imaginea de pe ecran. Deci te-ai întors. Mi-a spus Elena. Ce mai pui la cale?

— Lasă asta. Ascultă, printre luptătorii dendarii există vreun medic sau tehnician care să fi fost pregătit la Clinica

Beauchene? Aş prefera unul care a fost acolo în aceeaşi perioadă cu Norwood. Sau pe-aproape.

Quinn oftă.

— În grupul lui au fost trei oameni. Medicul Plutonului Roşu, Norwood şi cel de la Plutonul Portocaliu.

— Şi unde sunt acum?

— Medicul Plutonului Roşu şi-a pierdut viaţa în prăbuşirea unei navete acum câteva luni.

— Uf!

Îşi trecu degetele prin păr.

— Omul din Plutonul Portocaliu se află aici, pe *Ariel.*

— Excelent! exclamă încântat Mark. Trebuie să discut cu el. Cât pe ce să spună: „Fă-mi legătura cu el”, dar îşi aduse aminte că vorbea pe linia SecImp, care sigur era interceptată. Trimite o navetă personală să mă ia de aici.

— Punctul unu: cei de la SecImp l-au interogat deja în amănunţime, şi, doi, cine dracu’ eşti tu de-ai ajuns să dai ordine?

— Constat că Elena nu ţi-a spus prea multe.

Curios lucru. Jurământul depus de Bothari-Jesek trecea dincolo de loialitatea faţă de luptătorii dendarii? Ori avea prea multe pe cap pentru a mai flecări? De câtă vreme lucra? – aruncă o privire la cronograf. *Dumnezeule!*

— Întâmplător, voi pleca spre Întregul Jackson. Curând. Iar dacă te porţi *foarte* frumos cu mine, *aş putea* cere SecImp să-ţi dea drumul pentru a călători ca oaspete al meu. Poate.

Îi zâmbi fără să-şi dea seama.

Căutătura crâncenă pe care i-o azvârli Quinn drept răspuns se dovedi mai grăitoare decât cea mai cumplită serie de înjurături pe care le auzise Mark vreodată. Îşi mişcă buzele – numărând până la zece? – dar nu se auzi niciun sunet. Când i se adresă, o făcu pe un ton sec şi precis:

— Naveta va sosi la bocaportul staţiei peste unsprezece minute.

— Mulţumesc.

***

Medicul era morocănos.

— Vă rog, am mai făcut asta o dată. Patru ore m-au sucit şi pe faţă şi pe dos. M-am *săturat.*

— Promit că voi termina repede, îl asigură Mark. Doar o întrebare.

Medicul îl măsură cu ochi răi, pesemne identificându-l în mod corect drept motivul pentru care, în ultimele zece-douăsprezece săptămâni, rămăsese consemnat la bordul navei de pe orbita komarrană.

— Când tu şi Norwood aţi urmat cursul de crionică de la Centrul Medical Beauchene, îţi aminteşti să fi cunoscut un anume Dr. Durona? Pesemne că se ocupa de distribuirea materialelor de laborator.

— Nu puteai face o mişcare fără să dai de un doctor. Nu. Acum pot pleca?

Omul dădu să se ridice.

— Stai!

— Am răspuns la acea unică întrebare. Iar brutele de la SecImp mi-au pus-o înaintea dumneavoastră.

— Şi tot aşa le-ai răspuns? Aşteaptă. Să mă gândesc. Neliniştit, Mark îşi muşcă buzele. Numele în sine nu era suficient ca punct de pornire, nici măcar pentru el însuşi. Trebuia ceva mai mult de atât. Nu-ţi aminteşti cumva dacă… Norwood a avut legături cu o femeie înaltă, atrăgătoare, cu trăsături eurasiatice, păr negru şi drept, ochi căprui… extrem de inteligentă?

Nu îndrăzni să sugereze o anumită vârstă. Putea fi între douăzeci şi şaizeci de ani.

Cadrul medical se holbă uimit la el.

— Ba da! De unde ştiaţi?

— Cu ce se ocupa acolo? Care era relaţia ei cu Norwood?

— Cred că era cursantă. I-a dat târcoale o vreme, încercând să-şi etaleze galoanele sclipitoare, dar nu cred că a impresionat-o cu ceva.

— Nu mai ţii minte cum o chema?

— Roberta, sau cam aşa ceva. Rowanna. Nu-mi amintesc.

— Era de pe Întregul Jackson?

— Din Escobar, mi se pare. Medicul ridică din umeri. Clinica primea cursanţi post-doctoranzi de pe întreaga planetă pentru a-şi pregăti rezidenţiatul în crioresuscitare. Eu n-am vorbit

niciodată cu ea. Am văzut-o în schimb cu Norwood de câteva ori. Se ferea; se temea, pesemne, să nu i-o suflăm.

— Prin urmare clinica e un loc de vârf. Cu o reputaţie deosebită.

— Aşa am considerat şi noi.

— Aşteaptă puţin aici.

Mark îl lăsă în mica sală de şedinţe de pe *Ariel* şi se grăbi să iasă în căutarea lui Quinn. Nu trebui să alerge prea mult. Îl aştepta pe coridor, bătând nerăbdătoare cu talpa cizmei în podea.

— Repede, Quinn! Am nevoie de imaginile înregistrate de aparatul de pe casca sergentului Taura în timpul misiunii de coborâre. Doar o imagine statică.

— SecImp a confiscat originalele.

— Dar voi aţi păstrat cópii, sunt convins.

Ea îi zâmbi acru.

— Poate.

— *Te rog,* Quinn!

— Stai aici.

Se întoarse curând şi-i dădu un disc cu date. De astă dată îl urmă şi ea în sala de şedinţe. Cum, în ciuda repetatelor încercări, consola nu vroia să-i accepte amprentele pentru a se debloca, vrând-nevrând, Mark o lăsă pe ea s-o pornească. Derulă imaginile înregistrate de Taura până o găsi pe cea dorită. Un prim plan al unei fete înalte, cu păr negru, ochi mari, întorcându-şi capul. Mark reglă imaginea de fundal, unde se vedea creşa clonilor, până când aceasta deveni indistinctă. Abia după aceea îi făcu semn medicului să se apropie.

— Hei!

— Ea e?

— E… Medicul privi printre gene. E mai tânără. Dar ea e. De unde aveţi asta?

— Nu te interesează. Îţi mulţumesc. Nu te mai reţin. Ne-ai fost de mare ajutor.

Medicul ieşi la fel de lipsit de chef precum intrase, holbându-se peste umăr.

— Ce-nseamnă tot circul ăsta, Mark? vru Quinn să ştie.

— Când te vei afla pe nava mea, şi vom pleca, o să afli. Dar nu înainte.

Beneficia deja de un avans faţă de SecImp şi nu avea de gând să-l piardă. Dacă n-ar fi fost atât de disperaţi nu l-ar fi lăsat să plece, indiferent de poziţia Contesei. Era limpede că practic, el nu deţinea informaţii pe care SecImp să nu le cunoască. Numai că el le pusese cap la cap într-alt fel.

— De unde dracu' ai făcut rost de navă?

— Mi-a dat-o mama.

Încercă să nu pufnească în râs.

— Contesa? Ei, drace! *Ea* ţi-a permis să pleci?

— Quinn, nu-mi invidia micuţa navă. La urma urmei, părinţii mei i-au dat fratelui meu mai mare o întreagă *flotă.* În ochi îi apăru o sclipire. Ne vedem la bord, de îndată ce căpitanul Bothari-Jesek îmi raportează că e pregătită de plecare.

Nava *lui.* Nici furată, nici luată prin înşelăciune. A sa în virtutea faptului că o primise cadou. El, căruia nu i se oferise niciodată vreun dar de ziua de naştere, căpătase unul acum. Merita să aştepte douăzeci şi doi de ani.

Micuţul iaht era dintr-o generaţie mai veche, fiind anterior în proprietatea unei oligarhii komarrane din zilele însorite de dinaintea cuceririi de către Barrayar. Foarte luxoasă cândva, se vedea că fusese neglijată în ultimii zece ani. Asta nu însemna că familia komarrană trecea printr-o situaţie grea acum, aşa înţelesese Mark; vroiau doar să-şi cumpere alta, de aceea era de vânzare. Komarranii se pricepeau la afaceri, iar Vor-ii înţelegeau legătura dintre afaceri şi plata taxelor. Sub noul regim, afacerile îşi recăpătaseră vigoarea de odinioară.

Mark stabili ca salonul navei să devină sala de pregătire a misiunii. Aruncă o privire în jur spre invitaţii săi, aşezaţi în toate poziţiile pe mobilierul fixat de podeaua mochetată şi orientat cu faţa către şemineul fals, care rula un program video cu flăcări jucăuşe, la care se adăugau radiaţii infraroşii.

De faţă se afla şi Quinn, încă îmbrăcată cu uniforma dendarii. Îşi terminase de ros unghiile şi începuse să-şi muşte obrajii pe dinăuntru. Bel Thorne stătea tăcut şi rezervat, aerul mohorât accentuându-i ridurile fine din jurul ochilor. Sergentul Taura îl

domina pe Thorne prin statură, iar pe faţă avea întipărită o expresie nedumerită şi bănuitoare.

Nu era un grup de şoc. Mark se întrebă dacă nu s-ar fi cuvenit să adune în jurul său o forţă mai mare şi-şi dădu singur răspuns: nu. Din prima misiune se alesese cu o lecţie, aceea că dacă n-aveai forţe suficiente pentru a câştiga, era recomandabil să nu le angajezi deloc. Nu făcuse decât să aleagă crema, luându-i cu sine doar pe cei mai buni experţi în problema Întregului Jackson pe care-i putea pune la dispoziţie forţa dendarii.

Intrând, căpitanul Bothari-Jesek îl salută cu o înclinare a capului.

— Am pornit. Tocmai am ieşit de pe orbită, iar pilotului i s-a comunicat direcţia. Mai avem douăzeci de ore până la primul salt.

— Mulţumesc, căpitane.

Quinn îi făcu loc Elenei alături de ea; Mark rămase pe vatra din imitaţie de piatră, cu spatele la flăcările care sfârâiau, ţinându-şi mâinile libere între genunchi. Inspiră adânc.

— Bun venit la bord şi vă mulţumesc tuturor că vă aflaţi alături de mine. Înţelegeţi, sper, că aceasta nu e o expediţie oficială a forţei dendarii şi nici nu-i finanţată sau aprobată de SecImp. Cheltuielile se plătesc din conturile personale ale Contesei Vorkosigan. Sunteţi consideraţi cu toţii în permisie neplătită. Cu o singură excepţie, eu nu am nicio autoritate oficială asupra vreunuia dintre voi. Nici voi asupra mea. Avem însă un interes comun foarte urgent, ceea ce ne cere să ne unim forţele, priceperea şi informaţiile. Prima problemă rămâne identitatea Amiralului Naismith. Quinn, i-ai pus la curent asupra acestui aspect pe căpitanul Thorne şi sergentul Taura, nu?

Bel Thorne încuviinţă din cap.

— Eu şi bătrânul Tung ne-am dat seama de asta cu mult timp în urmă. Regret, dar identitatea lui Miles nu-i chiar atât de secretă pe cât spera el.

— Pentru mine a venit ca noutate, bubui sergentul Taura. Cu toate acestea, doar aşa mi-am explicat unele nelămuriri pe care le avusesem.

— Oricum, bine aţi intrat în Cercul Iniţiaţilor, spuse Quinn. În mod oficial. Se întoarse către Mark. Bun, ce vrei să ne anunţi? Ai găsit vreo pistă, în sfârşit?

— Of, Quinn! mai multe decât avem nevoie. Acum îmi lipseşte mobilul.

— Deci ai luat-o înaintea SecImp.

— Poate, dar nu pentru multă vreme. Au trimis deja un agent pe Escobar pentru a culege alte detalii despre Centrul Medical Beauchene – s-ar putea să ajungă la aceeaşi pistă ca mine. Tot ce se poate. Însă eu am plănuit această expediţie având în vedere o listă de douăzeci de locuri de pe Întregul Jackson pentru a le verifica mai amănunţit. Ca rezultat a ceea ce-am descoperit printre efectele personale ale lui Norwood, am modificat ordinea priorităţilor. Dacă Miles e resuscitat – ceea ce constituie o parte a ipotezei mele – cât timp credeţi că va trece până să facă ceva care să atragă atenţia asupra lui?

— Foarte puţin, spuse Bothari-Jesek împotriva voinţei ei.

Quinn o aprobă, gânditoare.

— Deşi s-ar putea trezi amnezic, măcar pentru o vreme. *Ori pentru totdeauna,* gândi ea, dar n-o spuse cu voce tare, deşi Mark sesiză în ochii ei teama pe care o trăia. În cazul crioresuscitărilor e o situaţie aproape normală.

— Problema e că nu-l căutăm doar noi şi SecImp. Începem să fim presaţi de timp. Cui i-ar atrage atenţia mai întâi?

— Mm, mormăi Quinn.

Thorne şi Taura schimbară priviri îngrijorate.

Bun. Mark îşi trecu mâinile prin păr. Nu se ridică pentru a păşi de colo-colo, în stilul lui Miles; pe de o parte, căutătura dezaprobatoare a lui Quinn l-ar fi făcut să se simtă ca şi cum s-ar fi legănat asemeni unui răţoi.

— Iată ce-am descoperit şi ce cred. Când Norwood a fost pe Escobar la cursul de criopreparare, a cunoscut o anumită Dr. Roberta sau Rowanna Durona, din Întregul Jackson, care se afla acolo pentru studierea metodelor de crioresuscitare. Au avut o legătură, în sfârşit, destul de apropiată pentru ca Norwood să-şi aducă aminte de ea când s-a trezit încolţit de bharaputrani. Şi-a avut suficientă încredere cât să-i trimită criocamera. Reţineţi,

Norwood trăia cu impresia că, la vremea respectivă, Casa Fell ne era aliat. Fiindcă Grupul Durona lucrează pentru Casa Fell.

— Stai puţin, interveni imediat Quinn. Casa Fell susţine că nu are criocamera!

Mark ridică mâna cerând să fie ascultat.

— Daţi-mi voie să vă spun o mică istorioară de pe Jackson, aşa cum o ştiu eu. În urmă cu aproape nouăzeci sau o sută de ani…

— Dumnezeule, Lord Mark, e lungă povestea? întrebă Bothari-Jesek.

Auzind-o folosind titlul onorific, Quinn tresări şi aruncă o privire spre ea.

— Aveţi puţină răbdare. Trebuie să înţelegeţi ce reprezintă Grupul Durona. Cu nouăzeci de ani în urmă, tatăl actualului Baron Ryoval îşi întemeia micul şi misteriosul comerţ cu sclavi, producerea de oameni la comandă. La un anumit moment, i-a venit o idee: De ce să mai angajeze genii din afară? Mai bine le creşte pe ale sale. Calităţile intelectuale sunt cel mai greu de creat pe cale genetică, însă bătrânul Ryoval era el însuşi un geniu. A iniţiat un proiect care a culminat cu crearea unei femei pe care el a botezat-o Lilly Durona. Ea urma să devină muza cercetării lui medicale, doctorul-sclav. În ambele înţelesuri ale cuvântului. A crescut, s-a pregătit şi a fost pusă la muncă. Şi n-a fost strălucită. Cam pe vremea aceea a murit şi Baronul Ryoval, în mod puţin misterios, în cursul unei încercări de transplant de creier. Spun puţin misterios, datorită caracterului fiului şi succesorului său imediat, actualul Baron Ryoval. Primul său proiect prevedea eliminarea tuturor fraţilor şi surorilor care-i erau rivali. Bătrânul zămislise o mulţime de copii. Începutul carierei lui Ryoval a devenit un soi de legendă jacksoniană. Masculii cei mai în vârstă şi mai primejdioşi au fost pur şi simplu asasinaţi. Femeile şi unii dintre cei mai tineri dintre masculi au fost trimişi în laboratoarele care efectuau modificări corporale, iar de aici la bordelurile lui foarte secrete pentru a satisface clienţii din acel domeniu de afaceri. Cred că au murit deja cu toţii. Dacă au avut noroc. După toate probabilităţile, Ryoval a folosit această metodă directă de abordare în problema personalului pe care-l moştenise. Tatăl lui o tratase pe Lilly

Durona ca pe o comoară de preţ, însă noul Baron Ryoval a ameninţat că, dacă nu va coopera cu el, o trimite alături de surorile ei, pentru a satisface fanteziile biologice ale clienţilor săi. Ea a început să-şi plănuiască evadarea împreună cu un frate vitreg de-al lui Ryoval, pe nume Georish Stauber.

— Aha! Baronul Fell! exclamă Thorne, lămurit dintr-o dată.

Taura părea fascinată, Quinn şi Bothari-Jesek, îngrozite.

— Acelaşi, dar încă nu. Lilly şi tânărul Georish au evadat, ajungând sub protecţia Casei Fell. În realitate, am înţeles că Lilly a fost atuul lui Georish. Amândoi au trecut în serviciul noilor stăpâni, căpătând, în urma unor negocieri, o autonomie considerabilă, cel puţin în ce-o privea pe Lilly. Acesta era Târgul. Pe Întregul Jackson, Târgurile sunt ca şi sacre. Georish a început să urce în rang în interiorul Casei Fell. Iar Lilly a întemeiat Grupul de Cercetare Durona, alcătuit în prezent din până la treizeci sau patruzeci de surori clonate şi care serveşte Casei Fell în multe privinţe. Ca doctori de familie pentru oamenii de la nivelurile superioare ale Casei, care nu au încredere în case specializate în probleme de sănătate, cum ar fi Bharaputra. Şi cum comerţul cu arme reprezintă grosul afacerilor Casei Fell, tot ei au desfăşurat activităţi de cercetare în domeniul otrăvurilor şi armelor biologice. Dar şi în problema antidoturilor. Grupul Durona a adus Casei Fell o mică avere prin crearea peritaintului, iar câţiva ani mai târziu, o mare avere prin antidotul peritaintului. Grupul Durona are o reputaţie de care nu ştiu mulţi, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Iar SecImp e la curent. Existau o mulţime de materiale despre grup chiar şi în fişierele simplificate pe care mi le-au pus la dispoziţie. Deşi majoritatea informaţiilor conţinute acolo au devenit de notorietate publică pe Întregul Jackson. Georish, datorându-şi ascensiunea şi succesul pe care l-a avut activitatea lui Lilly, a ajuns la vârf în urmă cu câţiva ani, devenind Baron Fell. Acum să ne referim şi la Mercenarii Dendarii. Trebuie să-mi spuneţi ce s-a întâmplat. Mark făcu un semn din cap către Bel Thorne. N-am prins decât frânturi din ce ziceai.

Bel scoase un fluierat.

— Ştiam câte ceva, dar nu cred c-am auzit vreodată toată istoria. Nici nu-i de mirare că Fell şi Ryoval se urăsc atât. Aruncă

o privire spre Quinn: cu o mişcare din cap, ea îi permise să continue. Ei bine, cândva, Miles a adus luptătorilor dendarii un mic contract. Era vorba de o răpire. Patronul nostru – iertare, Barrayar, dar de când îl numesc aşa, a devenit aproape un reflex.

— Păstrează-l, îl sfătui Mark.

Bell se declară de acord.

— Imperiul vroia să importe un genetician. N-am habar pentru ce. Privi scurt spre Quinn.

— Nici n-ai nevoie, spuse ea.

— Un anume Dr. Canaba, care era unul dintre geneticienii cei mai buni ai Casei Bharaputra, vroia să fugă. Casa Bharaputra nu apreciază câtuşi de puţin ideea ca angajaţii ei să plece cunoscând o mulţime de secrete ale meseriei, astfel încât Canaba avea nevoie de ajutor. A încheiat un contract cu Imperiul pentru a fi scos de acolo.

— De acolo provin eu, interveni Taura.

— Da, întări Thorne. Taura a fost unul dintre proiectele la care Canaba ţinea foarte mult. El a insistat s-o luăm şi pe ea. Din nefericire, proiectul de creare a super-soldaţilor fusese anulat cu puţină vreme înainte, iar Taura vândută Baronului Ryoval, care colecţionează, iartă-mă, sergent, ciudăţenii genetice. Aşa că a trebuit s-o răpim şi pe ea din Casa Ryoval, nu numai pe Canaba. Hmm, Taura, mai bine povesteşte tu ce s-a întâmplat mai departe.

— Amiralul a venit şi m-a salvat din clinica principală, bubui vocea femeii uriaşe. Oftă profund, de parcă şi-ar fi amintit ceva plăcut. În cursul evadării, am distrus în întregime principalele bănci de gene ale lui Ryoval. O colecţie de ţesuturi vechi de o sută de ani s-a transformat în fum. Pur şi simplu.

Zâmbi, arătându-şi colţii.

— În noaptea aceea, Casa Ryoval a pierdut jumătate din forţă, aşa a apreciat Baronul Fell, adăugă Thorne. Cel puţin.

Mark fluieră uşor, apoi redeveni serios.

— Acum *înţeleg* de ce credeţi cu toţii că oamenii lui Ryoval au pornit în căutarea Amiralului Naismith.

— Mark, spuse Thorne cu o undă de disperare în glas, dacă Ryoval îl găseşte primul pe Miles, îl va resuscita doar pentru a-l

ucide din nou. Şi nu doar o singură dată. De aceea insistam noi atât de mult să joci rolul lui Miles când am plecat din Întregul Jackson. Ryoval n-avea motive să se răzbune pe clon, el are ce are cu Amiralul.

— Înţeleg. Pfiu. Mulţumesc. Apropo, ce s-a întâmplat cu Dr. Canaba? Dacă nu cer prea mult?

— A fost adus fără probleme, răspunse Quinn. Are un nou nume, un chip nou şi un laborator la fel, plus un salariu care-l satisface pe deplin. Un supus loial al Imperiului.

— Hmm. Ei bine, cu asta ajungem la cea de-a doua pistă. Nu-i nouă şi nu reprezintă un secret, deşi încă n-am idee la ce-mi va folosi. Întâmplător, nici SecImp n-are o noţiune clară, de aceea a şi trimis de două ori agenţi pentru a verifica Grupul Durona. Baroana Lotus Bharaputra, soţia baronului, e clonă a Duronei.

Taura îşi duse la gură mâna cu degete ca nişte gheare.

— Fata aceea?!

— Da, *ea.* Mă-ntrebam de ce mă lua cu fiori când o priveam. Am mai văzut-o cândva, în altă încarnare. Clona unei clone.

— Baroana e una dintre primele fiice clonate ale lui Lilly. Sau soră, sau cum vrei să numeşti întregul trib. Un adevărat stup. Nu s-a vândut chiar ieftin. Lotus a devenit renegată pentru una dintre cele mai mari mite din istoria jacksoniană – coparticipare la controlul Casei Bharaputra. E consoarta Baronului Bharaputra de douăzeci de ani. Iar acum se pare că e pe cale de a căpăta altceva. Grupul Durona posedă o pricepere uimitoare în domeniul biologic, însă refuză să efectueze transplanturi de creier la clone. Acest lucru s-a stabilit prin contractul de constituire a clinicii lui Lilly Durona. Dar Baroana Bharaputra, care are sigur peste şaizeci de ani standard, intenţionează fără doar şi poate să-şi trăiască foarte curând cea de-a doua tinereţe. Asta, judecând după ceea ce-am constatat noi.

— Drace! bolborosi Quinn.

— Deci asta-i o a doua pistă, reluă Mark. De fapt, e o adevărată harababură de piste, dacă prinzi firul care trebuie. Dar asta nu explică, cel puţin pentru mine, de ce grupul Durona l-ar ascunde pe Miles *de mai-marii propriei lui Case.* Şi totuşi aşa trebuie să fi procedat.

— Dacă a ajuns acolo, spuse Quinn, continuând să-şi muşte obrazul.

— Dacă, recunoscu Mark. Deşi, spuse el şi se lumină uşor la faţă, asta ar explica de ce criocamera în chestiune a ajuns în Inelul Hegen. Grupul Durona nu încerca s-o ascundă de SecImp. Vroia s-o ascundă de ochii celor de pe Jackson.

— Se cam brodeşte, spuse Thorne.

Mark îşi desfăcu mâinile şi le ţinu cu palmele faţă în faţă, de parcă ar fi fost legate de fire invizibile.

— Da. Aproape. Îşi închise palmele. Deci aşa stau lucrurile. Şi într-acolo mergem. Prima noastră aventură va fi să reintrăm în spaţiul jacksonian pe lângă staţia Fell a punctului de salt. Căpitanul Quinn a adus cu sine o trusă întreagă pentru modificarea identităţii noastre. Coordonaţi-vă ideile cu ea în această problemă. Avem zece zile la dispoziţie să ne hotărâm cum arătăm.

Grupul se dispersă pentru ca fiecare să studieze problemele în felul său. Bothari-Jesek şi Quinn mai zăboviră când Mark se ridică şi-şi căută o poziţie în care să nu-l mai doară spatele. Simţea că i se învârte mintea.

— Ai făcut o analiză grozavă, Mark, spuse Quinn oarecum invidioasă. Dacă nu cumva sunt doar gogoşi.

Poate ştia ea mai bine.

— Mulţumesc, Quinn, spuse el cu sinceritate.

Şi el se rugase să nu fie cumva o năzărire, o greşeală datorată unor elemente care se potriveau.

— Da… s-a mai schimbat puţin, cred eu, remarcă Bothari-Jesek. A crescut.

— Da? Quinn îl măsură cu privirea de sus până jos. Adevărat… Mark simţi o căldură lăuntrică, anticipând cu aviditate măcar o fărâmă de recunoaştere.

— … şi s-a mai îngrăşat.

— Să ne-apucăm de treabă, mârâi Mark.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Îşi aminti că, odată, studiase expresii greu de pronunţat. Încă revedea cu ochiul minţii liste întregi defilând pe ecran, cuvinte scrise cu negru pe fondul albastru deschis. O făcuse pentru vreun curs de retorică? Din nefericire, deşi nu-şi putea aminti un ecran întreg, în minte îi veni o expresie. Se chinui să se ridice în capul oaselor în pat şi încercă:

— Chapra… calchă piatrraa, piatrra craapă, *căcat!*

Inspiră adânc şi o luă de la început. Şi iarăşi. Şi iar. Limba i se părea scorţoasă ca o şosetă murdară. Socotea că e extrem de important să-şi recapete controlul asupra vorbirii. Atâta vreme cât continua să se exprime ca un idiot afazic, aveau să-l trateze în consecinţă.

Putea fi şi mai rău. Acum consuma mâncare adevărată, nu doar apă îndulcită sau terci. De două zile încoace, făcea duş şi se îmbrăca singur. Nu mai purta halate pentru pacienţi. I se dăduseră, în schimb, pantaloni şi o cămaşă. *Seamănă cu uniforma de pe navă.* Culoarea lor îi plăcuse dintru început, apoi se îngrijoră deoarece nu-şi dădea seama pentru ce le primise.

— Capra. Calcă. Piatra. Piatra. Crapă-n patru. Crăpa-i-ar. Capul. Caprei. Ha!

Se lăsă pe spate, gâfâind triumfător. Ridică ochii şi o văzu pe Dr. Rowan rezemată de uşorul uşii, urmărindu-l cu un zâmbet pe buze.

Încă făcând încercări să-şi recapete suflul, îşi flutură degetele spre ea în semn de salut. Ea se îndepărtă de uşă şi veni să se aşeze pe marginea patului. Purta obişnuitul halat verde şi avea în mână un sac.

— Raven mi-a spus că ai bolborosit mai toată noaptea, remarcă ea, dar n-ai făcut asta, nu-i aşa? Exersai.

— Daa, rosti şi-şi însoţi răspunsul cu o mişcare din cap. Treb'-ie să vorbesc. Comand, şi-şi atinse buzele, apoi făcu un gest nelămurit spre cameră, ascult'.

— Aşa crezi tu, nu?

Îşi arcui sprâncenele amuzată, însă ochii îi rămaseră cercetători şi serioşi. Se mişcă şi roti tava care slujea şi de masă, aşezând-o între ei.

— Ridică-te, prietenul meu autoritar. Ţi-am adus nişte jucării.

— A dou’ copilări’, mormăi el amărât şi se împinse până ajunse să stea drept.

Îl durea doar pieptul. Bine că scăpase măcar de aspectele respingătoare ale celei de-a doua copilării. Urma a doua adolescenţă? Doamne fereşte. Poate reuşesc să sar partea asta. *Ce eveniment neplăcut din adolescenţă nu-mi pot aminti?*

Ea râse scurt şi răsturnă sacul, din care căzură peste douăzeci de piese de arme uşoare dezasamblate.

— Test, nu? Începu să le ridice şi să le monteze la loc. Stuner, disruptor de nervi, arc cu plasmă, pistol cu proiectile… glisare, răsucire, declic, fixare… unu, două, trei, patru, le aşeză în ordine. Bateriile de acţ’nare, a’ci. Mă ’narmeji? A’tea, plus. Împinse cu mâna şase-şapte piese de prisos, făcând o moviliţă. Ha. Truc.

Zâmbi satisfăcut către ea.

— Nu le-ai îndreptat nicio clipă spre mine cât le-ai asamblat, remarcă ea curioasă.

— Mm? N-am o’serva’.

Avea dreptate, îşi dădu el seama. Atinse gânditor arcul cu plasmă.

— Ţi-ai amintit ceva cât te-ai ocupat de ele?

Simţindu-se din nou frustrat, el clătină din cap, apoi faţa i se lumină.

— Mi-am am’tit ceva azi dim’neaţ’. L’ dşş.

Când vorbea repede, pronunţia aluneca în neinteligibilitate, într-o blocare a buzelor.

— La duş, traduse ea, încurajându-l. Spune-mi. Vorbeşte cât vrei de încet.

— Încet. E. Moartea, pronunţă el limpede.

Ea clipi.

— O fi. Mai spune-mi.

— A. Bine. Gând’t eram bă’at. Me’geam pe chal. Urcam u’ deal. E’a frig. Caii… p’făiau ca m’ne. Respiraţia profundă nu era destul de cuprinzătoare ca să satisfacă nevoia sa de oxigen.

Copaci. Munte, unu, doi, trei munţi, ac'priţi cu cop'ci, toţ' legaţ' la'altă cu tub'r plastic. Cob'rau c'tr' o c'bană. Bunicu *fericit...* fi'ncă tuburile dau *rezultate.* Se zbătuse să pronunţe impecabil acel ultim cuvânt şi reuşise. S' oam'nii feric'ti.

— Şi ce fac ei în scena asta? întrebă ea cu un aer nedumerit. Oamenii de care zici.

El revăzu totul în minte, amintirea unei amintiri.

— Ard lemn. Fa' zahăr.

— E absurd. Zahărul se obţine în băi biologice de producţie, nu prin arderea copacilor, spuse Rowan.

— Copaci, insistă el. Copaci de zah'r.

O altă amintire ieşi la iveală: bătrânul frângând o bucată de ceva care arăta ca gresia de culoare cafenie şi dându-i să guste, băgându-i-o în gură. Atingerea degetelor pătate şi noduroase, reci pe obrazul lui, dulceaţa amestecându-se cu mirosul de piele şi cal. Tresări la această copleşitoare explozie senzorială. *Asta s-a întâmplat în realitate.* Dar încă nu era în stare să dea vreun nume. *Bunicul.*

— Munţii mei, adăugă el.

Gândul îl întristă şi nu ştia de ce.

— Ce anume?

— Prop'etate' mea.

Se încruntă furios.

— Şi altceva?

— Nu. Nu'ai atât.

Îşi încleştă pumnii. Deschise palma, întinzându-şi degetele atent pe masa-tavă.

— Eşti sigur că nu-i visul avut astă-noapte?

— *Da. La b'ie,* insistă el.

— E foarte straniu. La asta mă aşteptam, spuse ea şi făcu un semn către armele reasamblate, pe care începu să le bage înapoi în sacul de pânză. *Cealaltă*, şi printr-o mişcare din cap se referi la istorioara lui, nu se potriveşte. Copacii făcuţi din zahăr sunt lucruri de vis pentru mine.

Nu se potriveşte cu ce? Se simţi străbătut de o agitaţie disperată. O prinse de încheietura subţire a mâinii în care ea încă ţinea stunerul şi i-o reţinu.

— Nu se pot'ive'te cu ce? *Tu ce ş'ii?*

— Nimic.
— Nu ez’st’ nimi’!
— Mă doare, spuse ea fără să ridice glasul.
Dădu drumul mâinii imediat.
— Nu, nimi’, insistă el. *Ceva. Ce?*
Ea oftă, termină de strâns piesele în sac şi privi atent.
— N-am făcut o afirmaţie falsă când am spus că nu ştim cine erai. Acum ar fi mai aproape de adevăr să spunem că nu suntem siguri *care* anume eşti.
— Am de ales? Spune-mi!
— Te afli într-o etapă de… recuperare foarte delicată. Amnezicii post-crioresuscitare rareori îşi recapătă toate amintirile dintr-o dată. Ele revin în mici cascade. Într-o curbă gaussiană. La început câte puţin, apoi în cantităţi crescânde. Apoi se opresc. Unele pete albe pot stărui ani de zile. Cum tu n-ai avut alte vătămări craniene grave, anticipez că, în cele din urmă, îţi vei recăpăta întreaga personalitate. Dar…
Un *dar* extrem de ameninţător. Se uită la ea cu ochi rugători.
— În etapa asta, în pragul declanşării cascadei, un crioamnezic poate deveni atât de dornic să-şi regăsească identitatea, încât se întâmplă să-şi aleagă una care nu-i a lui şi începe să adune dovezi care s-o susţină. În astfel de cazuri, durează săptămâni sau chiar luni până să îndrepte situaţia. În ceea ce te priveşte, din motive deosebite, consider că acest lucru nu numai că e mai probabil decât în mod obişnuit, dar separarea realităţii de iluzie ar putea fi mai greu de realizat decât de obicei. Trebuie să fiu foarte-foarte atentă să nu-ţi sugerez niciun element de care să nu fiu absolut sigură. Şi mi-e greu, deoarece probabil teoretizez în minte la fel de înverşunat ca şi tine. Trebuie să ştiu sigur că versiunea pe care mi-o oferi provine din propriile-ţi amintiri, şi nu reprezintă vreo reflectare a unei sugestii venite de la mine.
— Aha.
Se lăsă moale pe pernă, cumplit de dezamăgit.
— Există şi o cale mai scurtă, adăugă ea.
Se ridică brusc în capul oaselor.
— Ce? D’-mi!

— Există un produs numit fast-penta. Un derivat al lui este folosit ca sedativ în psihiatrie, dar de obicei se apelează la el în cazul interogatoriilor. De fapt, e impropriu să-l numim ser al adevărului, deşi nespecialiştii insistă să-i spună astfel.

— Ş'iu des're fa't-pent'.

Se încruntă. Ştia ceva important despre fast-penta. Dar ce anume?

— Are un efect extrem de calmant şi, uneori, la pacienţii crioresuscitaţi, poate declanşa revenirea memoriei în cascadă.

— Aha!

— Cu toate astea, poate avea efecte jenante. Sub influenţa lui, oamenii încep să vorbească, fără să se sinchisească, despre tot ce le trece prin minte, dezvăluindu-şi chiar şi cele mai intime şi secrete gânduri. Etica medicală mă obligă să te avertizez cu privire la acest aspect. De asemenea, unii oameni sunt alergici la produs.

— Unde… ai înv'ţa'… etic' med'cal'? întrebă el curios.

Surprinzător, ea se crispă.

— Escobar, răspunse, şi-l măsură cu privirea.

— S'aamzun'e?

— Prefer să nu-ţi spun, pentru moment.

— Da' cum poa'e să-m' alte'eze mem'ria? întrebă el revoltat.

— O să-ţi spun curând, îl linişti ea. Curând.

— Mm, mârâi el.

Dr. Durona scoase un pacheţel alb din buzunarul halatului, îl desfăcu şi dezlipi o folie de plastic de pe un plasture.

— Întinde braţul. El se supuse şi ea apăsă punctul pe partea interioară a antebraţului. Plasture de testare, explică ea. Având în vedere părerea mea privind ocupaţia pe care o ai, cred că sunt şanse mai ridicate decât în mod normal să prezinţi simptome de alergie. Alergie indusă artificial.

Lipi plasturele de piele – o înţepătură uşoară – şi se uită atentă la braţ. Apăruse un mic punct rozaliu. Se încruntă.

— Ai mâncărimi? întrebă ea bănuitoare.

— Nu, minţi el, şi-şi încleştă degetele mâinii drepte ca nu cumva să se scarpine.

Un medicament care să-i redea mintea – trebuia să suporte. *Albeşte-te la loc, lua-te-ar naiba,* se adresă el în gând petei roşiatice.

— Pari puţin sensibil, spuse ea gânditoare, Nu mult, dar…

— *Te rroog.*

Ea îşi arcui buzele, încă nesigură.

— Ei bine… ce-avem de pierdut? Mă-ntorc imediat.

Plecă şi reveni foarte curând cu două butelii sub presiune pe care le depuse pe tava-masă.

— Acesta-i fast-penta, arătă ea, iar celălalt, antidotul său. Să mă anunţi dacă ai senzaţii ciudate, mâncărimi, gâdilături, probleme cu respiraţia şi înghiţitul, ori dacă limba îţi devine grea.

— O s’mt şi-ac’m gre’, ripostă el, iar ea îi suflecă mânecile, dând la iveală braţele palide şi slabe, şi apăsă primul spray pe partea interioară a braţului, în dreptul cotului. C’m îţi sp’n?

— Vei putea să vorbeşti. Acum lasă-te pe pernă şi calmează-te. Vei începe să ai o stare de visare, de plutire, după ce vei număra până la zece. Încearcă.

— Ze’e. No’ă. Opt. Şa’te. Şa’e. Ci’ci. Pat’u. Trei-doi-unu. Nu avu senzaţia de vis. Avu mai curând o stare de agitaţie şi nefericire. Eş’i sigu’ă că l-a’ folos’t pe cel b’u?

Începu să bată darabana cu degetele pe masa-tavă. Receptă sunetul extrem de tare. Obiectele din încăpere căpătară contururi rigide, strălucitoare, cu marginile tivite în culori. Faţa lui Rowan i se păru brusc golită de personalitate, o mască din fildeş care se apropie ameninţător de el.

— Cum te numeşti? şuieră ea.

— Eu… i… ai…

Bolboroselile năşteau alte bolboroseli. Era ochiul invizibil, fără de nume…

— Ciudat, murmură masca. Tensiunea arterială ar trebui să coboare, nu să crească.

Deodată, îşi aminti amănuntul important legat de fast-penta.

— Fast-pe’ta mă f’e ipe’. Ea clătină din cap, semn că nu pricepuse, ’iper, repetă el chinuit, simţind că gura i se mişcă spasmodic. Vroia să vorbească. Pe limbă îi veneau mii de cuvinte, o coliziune în lanţ de-a lungul nervilor. Ia. Ia. Ia.

— Nu-i normal…

Rowan privi încruntată la spray-ul pe care încă îl ţinea în mână.

— Pen'iba.

Îşi ţinea braţele şi picioarele strânse ca nişte arcuri comprimate. Chipul lui Rowan deveni încântător ca al unei păpuşi. Inima lui bătea nebuneşte. Camera se undui, de parcă ar fi înotat sub apă. Cu un efort, se descolăci. Trebuia să se calmeze. Trebuia să se relaxeze *imediat.*

— Îţi aminteşti ceva?

Ochii negri îi erau ca nişte lacuri, lichizi şi frumoşi. El simţea dorinţa de a înota în ei, de a străluci. Vroia să-i ofere satisfacţie. Îi venea s-o ademenească afară din armura aceea verde din pânză, pentru a dansa cu el, goală, în lumina stelelor, sau… Bolboroselile lui pe acest subiect îşi găsiră calea într-un fel de poezie. În realitate, un limerick foarte vulgar, cu jocuri de cuvinte şi simboluri cam fără perdea în care apăreau găuri de vierme şi nave de salt. Din fericire, pronunţia îi ieşi destul de neinteligibilă.

Spre uşurarea lui, Rowan zâmbi. Dar apăru şi o asociaţie lipsită de haz.

— U'tim' dat' cân' am reci'at asta, am luat o băt'ie soră cu m'artea. Ş' atunc' er'm sub fas'-pent'.

Îngrijorarea răzbătu fiecare colţişor al trupului ei înalt şi încântător.

— Ţi s-a mai administrat fast-penta? Ce altceva îţi mai aminteşti despre episodul acela?

— Omu' s' num'a Galen. E'afuri's pemin'. Haba' n-am de ce.

Îşi aduse aminte de o faţă congestionată plutind deasupra sa, radiind o ură nedomolită, ucigaşă. Lovituri venind ploaie asupra lui. Se strădui să retrăiască sentimentul de spaimă şi descoperi că acesta era amestecat cu mila.

— Nu pr'cep.

— Ce altceva te-a mai întrebat?

— Nu şt'u. I-am sp's o alt' poi'zie.

— I-ai recitat poezii în cursul interogării sub penta?

— *O'e în şir.* L-am înfur'a' la culm'.

Ea ridică sprâncenele a mirare, rămânând cu un deget la buzele desfăcute şi exprimând încântarea.

— Ai *zădărnicit* un interogatoriu sub fast-penta? Extraordinar! Atunci să nu mai discutăm despre poezie. Dar ţi-aminteşti de Ser Galen. Oho!

— Galen se potr'veşt'? O privi neliniştit. *Ser* Galen, aşa e!

Numele era important; ea îl recunoscuse. *Spune-mi.*

— Nu… nu-s sigură. De fiecare dată când am impresia că am făcut un pas înainte cu tine, tu parcă faci doi în lateral şi unul înapoi.

— Aş vr'a să fa' paş' *cu tin'* afară, mărturisi el şi se ascultă îngrozit cum, în continuare, descrise, pe scurt şi brutal, ce altceva ar mai vrea să facă împreună cu ea. Au! Au! Iartă-mă, doamnă.

Îşi vârî degetele în gură, muşcându-şi-le.

— Nu-i nimic, îl linişti ea. Efectul fast-pentei.

— Nu… ef'ct'l *testost'ronului.*

Ea explodă într-un hohot de râs. Era deosebit de încurajator, însă entuziasmul lui de moment se împotmoli iarăşi într-un alt val de încordare. Se prinse cu mâinile de îmbrăcăminte şi picioarele îi tresăriră spasmodic.

Ea privi preocupată la un monitor aflat pe perete.

— Presiunea arterială ţi-e încă în creştere. Chiar dacă sub influenţa fast-pentei devii simpatic, aceasta nu-i o reacţie normală. Puse mâna pe cel de-al doilea tub de spray. Cred c-ar fi cazul să ne oprim.

— Io nu-s u' om norm'l, spuse el întristat. Mutant. Se simţi cuprins de o undă de îngrijorare. O să-m' scoateţ' cr'ieru'? întrebă el, dintr-o dată bănuitor, stând cu ochii pe butelia sub presiune. Iar apoi, ca într-o explozie orbitoare, înţelese adevărul: Hei, ştiu unde mă afl'! Sunt pe *Întregul Jackson!*

Se holbă la ea înfiorat, sări în picioare şi ţâşni spre uşă, reuşind să zădărnicească încercarea ei de a-l prinde.

— Nu, stai, stai! strigă ea, alergând după el şi încă având în mână tubul sclipitor de spray. Asta-i doar reacţia provocată de medicament, opreşte-te! Vreau să te ajut! Poppy, prinde-l!

Ajuns pe coridor, o evită pe Dr. Durona, cea cu părul strâns în coadă de cal, se azvârli în liftul-tubular şi se propulsă în sus,

lovind treptele scării de siguranţă cu mâinile, provocându-şi astfel dureri arzătoare în muşchii pectorali pe jumătate vindecaţi. Un haos ameţitor de coridoare şi etaje, ţipete şi zgomot de paşi grăbiţi, şi ajunse iarăşi în holul unde mai fusese o dată.

Alergă ca o furtună pe lângă nişte muncitori care treceau prin uşile transparente cu o platformă plutitoare încărcată cu lăzi. De data asta câmpul de forţă nu-l mai fulgeră, ca să-l arunce înapoi. Un paznic îmbrăcat cu o scurtă vătuită, în culori de camuflaj, se răsuci, parcă în mişcare încetinită, îşi scoase arma paralizantă şi deschise gura să articuleze un strigăt care păru că se solidifică în aerul îngheţat.

Lumina cenuşie şi orbitoare a zilei îl orbi o clipă şi se sili să clipească, dar văzu o rampă, un teren pavat pentru parcarea vehiculelor, şi zăpada murdară. Simţi sub tălpile desculţe înţepăturile reci ale pietrişului, însă continuă să alerge, gâfâind, spre partea cealaltă a parcării. Terenul era înconjurat de un zid. Zări o poartă deschisă şi alţi paznici în scurte de culoare verde.

— Nu trageţi în el! răcni o femeie aflată în urma lui.

Ajunse pe o stradă mizeră şi abia reuşi să evite un vehicul de teren. Alb-cenuşiul orbitor alterna cu explozii de culoare. Terenul întins şi pustiu de cealaltă parte a străzii era punctat de arbori negri şi dezgoliţi, ale căror ramuri, ca nişte gheare gata să apuce, se străduiau să ajungă la cer. Înălţându-se ameninţătoare, percepu şi alte clădiri ciudate îndărătul unor ziduri ce mărgineau strada. Peisajul nu-i trezi nicio amintire. Se îndreptă spre arborii de pe terenul viran. De ameţeală, ochii i se împăienjeniră şi văzu totul în negru şi roşu intens. Aerul rece îi frigea plămânii. Incapabil să mai respire, se împletici şi căzu, rostogolindu-se pe spate. Vreo şase Durone se aruncară asupra lui ca o haită de lupi care-şi doboară prada. Îl prinseră de braţe şi de picioare şi-l ridicară de pe zăpadă. Cu chipul încordat, Rowan se năpusti la el. Spray-ul scoase un fâsâit. Îl traversară drumul cărându-l ca pe o oaie doborâtă şi se grăbiră să intre în clădirea mare şi albă. Gândurile începură să i se limpezească, însă îl treceau dureri cumplite prin piept, care parcă era prins şi strâns într-o menghină. Până ajunseră în camera din subsol şi-l

aşezară în pat, falsa reacţie paranoică produsă de medicament se risipise. Fiind înlocuită acum de adevărata turbare…

— Credeţi că l-a văzut cineva? se auzi o voce subţire şi îngrijorată.

— Paznicii de la porţi, răsună altă voce. Echipa de muncitori.

— Altcineva?

— Nu ştiu, răspunse Rowan printre gâfâituri, încercând să-şi aşeze părul ce-i cădea pe faţă în şuviţe umezite de zăpada care se topea. Cât l-am fugărit au trecut câteva vehicule de teren. În parc n-am văzut pe nimeni.

— Eu am văzut o pereche plimbându-se, se oferi o altă Dr. Durona. Departe, dincolo de lac. S-au uitat la noi, dar nu cred că au văzut mare lucru.

— Am dat un spectacol pe cinste vreme de câteva minute.

— Rowan, ce s-a întâmplat de data asta? întrebă Dr. Durona, cea cu părul alb, cu un glas care arăta că e sătulă de acest caz.

Se apropie de el şi-l privi lung, rezemându-se într-un baston. Nu dădea impresia că l-ar folosi doar ca element decorativ, ci drept sprijin real. Celelalte se arătau respectuoase faţă de ea. Oare ea era misterioasa Lilly?

— I-am administrat o doză de fast-penta, declară Rowan cu un aer oficial, încercând să-i stimulez memoria. Uneori dă rezultate bune în cazul crioresuscitaţilor. Numai că a produs o reacţie diferită. Presiunea arterială i-a crescut brusc, a devenit agitat şi a zbughit-o ca un ogar. Nu l-am putut ajunge din urmă decât atunci când s-a prăbuşit în parc.

Simţind că durerea începe să se domolească, el văzu că şi ea abia răsufla.

Bătrâna Dr. Durona pufni.

— A avut vreun rezultat?

Rowan ezită.

— Au apărut o serie de lucruri ciudate. Trebuie să discut cu Lilly.

— Imediat, spuse bătrâna Dr. Durona – care, evident, nu era Lilly. Eu… dar se opri când încercarea lui bâlbâită de a vorbi printre frisoane se transformă în convulsie.

Vreme de o clipă, lumea se sfâşie în fărâme de confetti. Reveni în cea reală şi văzu două dintre femei ţinându-l pe pat,

Rowan agitându-se pe lângă el şi pe restul Duronelor împrăştiindu-se.

— Vin imediat, spuse ea peste umăr şi disperarea îi răzbătu în glas. Nu-l pot părăsi acum.

Bătrâna Dr. Durona dădu din cap înţelegătoare şi se retrase. Rowan respinse cu un gest hotărât spray-ul anticonvulsiv întins de cineva.

— Rămâne ordin definitiv. Acestui om nu i se va administra nimic înainte de efectuarea unor teste de sensibilitate.

Îşi puse pe goană aproape toate asistentele, apoi reduse intensitatea luminii din cameră şi restabili temperatura. Încetul cu încetul, el îşi recăpătă ritmul respiratoriu, deşi îi era foarte rău de la stomac.

— Îmi pare rău, spuse ea. N-aş fi crezut că fast-penta îţi dă asemenea stări.

Încercă să-i comunice: „Nu-i vina ta”, dar incapacitatea de a articula părea să fi recidivat.

— A-aa-m f-f-ăă-c-t ce-ce-va? Rău? Ce-ce-va?

Trecu multă vreme până să primească răspuns.

— Poate că totul va fi bine.

***

Două ore mai târziu, apărură cu o platformă plutitoare şi-l mutară din cameră.

— Urmează să primim alţi pacienţi, îi spuse cu blândeţe Dr. Chrys. Avem nevoie de camera ta.

Minciuni? Jumătăţi de adevăr?

Locul în care îl mutară îl nedumeri cel mai mult. Îşi închipuise că va fi dus într-o celulă zăbrelită, în schimb se trezi dus la un etaj superior cu ajutorul liftului-tub şi depus pe un pat pliant aflat în apartamentul personal al Rowanei. Era similar cu altele de la acelaşi nivel, pesemne rezervat locuinţelor pentru toate Duronele. Apartamentul era format dintr-o cameră de zi, slujind şi drept birou, un dormitor şi baie. Era destul de spaţios, deşi încărcat de obiecte. Sechestrat fără nicio noimă în dormitorul unei femei, se simţi mai curând favorit decât deţinut. Cu toate acestea, în afara lui Raven, mai văzuse un bărbat semănând perfect cu Dr. Durona, un tip în jur de treizeci de ani căruia Dr.

Chrys îi spunea „Hawk”. Păsări şi flori, toţi şi toate aveau nume de flori şi păsări în cuşca asta din beton.

Mai târziu, o tânără Durona îi aduse masa de seară pe o tavă şi mâncă alături de Rowan, la o măsuţă din camera de zi, în lumina cenuşie a amurgului ce se lăsa afară. Presupuse că nu apăruse nicio modificare reală a situaţiei lui de prizonier-pacient, însă avea o senzaţie de uşurare că scăpase din camera tipică de spital, plină de monitoare şi echipamente medicale care-i provocau spaimă. Era plăcut să facă ceva foarte prozaic, cum ar fi servirea mesei cu un prieten.

După ce mâncară, dădu ocol încăperii.

— Te superi dacă arunc o privire la lucrurile tale?

— Te rog. Să mă anunţi dacă-ţi amintesc de ceva.

Încă nu vroia să-i spună nimic despre starea în care era, însă acum părea dispusă măcar să vorbească despre sine. Cât vorbiră, imaginea pe care şi-o formase despre lume suferi *o modificare. De ce am în minte hărţi cu găuri de vierme?* Poate că însănătoşirea va dura foarte mult, poate va trebui să înveţe de la început despre tot ce exista în univers, iar ceea ce va rămâne după un proces de eliminare, acea gaură pitică de forma unui om, va fi el. O sarcină descurajantă.

Se uită afară prin geamul polarizat la strălucirea slabă ce plutea în aer, ca şi cum de jur-împrejur era presărat praf de basm. Recunoscu acum câmpul de forţă drept ceea ce era, un pas înainte în cunoaştere faţă de prima confruntare directă pe care o avusese cu el. Câmpul trebuie să fie de tip militar, îşi dădu seama, impermeabil la orice, începând cu viruşi şi molecule de gaz şi terminând… cu ce? Proiectile şi plasmă, desigur. Pe undeva trebuie să existe un generator puternic. Sistemul de protecţie fusese adăugat ulterior la arhitectura clădirii, nefiind încorporat în proiectul iniţial. Asta presupunea ceva istorie…

— Ne aflăm pe Întregul Jackson, aşa e?

— Da. Ce importanţă are pentru tine?

— Pericol. Lucr’ri ur’te se po’ întâmpl’. Cu’ se cheamă locu’?

Făcu un gest larg cu mâna.

— Clinica Durona.

— A, adevărat? Cu ce te oc’pi? Ce ca’t aici?

— Noi suntem personalul medical al Casei Fell. Efectuăm tot felul de servicii medicale pentru membrii ei, când e nevoie.

— Casa Fell. Arme. Asociaţiile se legară aproape automat. Arme biol’gice.

O privi acuzator.

— Uneori, recunoscu ea. Dar şi protecţii biologice.

Oare era un luptător al Casei Fell? Un soldat al vreunei forţe inamice? Ei, pe naiba, ce armată ar apela la serviciile unui pitic pe jumătate infirm?

— Casa Fell m-a dat pe m’nil’e voastr’?

— Nu.

— Nu? Mm, atunci de ce s’nt aici?

— Asta a fost şi pentru noi o enigmă. Ai sosit congelat într-o criocameră, iar totul dovedea că fuseseşi pregătit în mare grabă. Într-o ladă ce-mi era adresată, fără specificarea adresei expeditorului. Am sperat că, resuscitându-te, ne vei putea spune.

— E vor’a de cev’ mai mult.

— Da, spuse ea deschis.

— Da’ nu vre’ să-mi spu’.

— Deocamdată.

— Ce se-ntâmp’ dac’ ies de aici?

Ea îl privi oarecum speriată.

— Te rog să n-o faci. Te-ar putea ucide.

— Iarăşi?

— Iarăşi, îl aprobă ea.

— Cine?

— Depinde cine eşti.

Ocoli subiectul, apoi, de trei ori la rând, conduse discuţia în aşa fel încât să afle mai multe despre sine, dar nu reuşi să o păcălească. Epuizat, socoti că insistase îndeajuns în acea seară şi renunţă, pentru ca după aceea să stea treaz în pat, întorcând problema pe o parte şi pe alta, aşa cum ar face un animal de pradă cu un cadavru. Dar toată frământarea lui se dovedi zadarnică, reuşind doar să-i creeze o stare de frustrare, mintea învârtindu-i-se rece în jurul aceleiaşi întrebări. *Somnul poate rezolva multe,* îşi zise. Ziua de mâine trebuie să aducă ceva nou. Oricum ar fi stat lucrurile, ele nu rămâneau împietrite. Percepea

asta, simţindu-se într-un echilibru fragil, pe muchie de cuţit; dedesubt era beznă, ascunzând pene moi ori pari ascuţiţi, ori, poate, nimic altceva decât o cădere fără sfârşit.

***

Nu prea înţelese rostul băii fierbinţi şi a masajului-terapeutic. Urma pregătirea fizică, îşi dădu seama de asta; Dr. Chrys adusese târâş o bicicletă medicinală până în biroul lui Rowan, lăsându-l să transpire pedalând până ce aproape leşinase. Tot ce crea durere trebuia să-i slujească. Deocamdată nu trecuse la flotări. Încercase una şi se prăbuşise cu ochii ieşiţi din orbite, scoţând un ţipăt înfundat de durere şi, înfuriată, Dr. Chrys începuse să urle la el spunându-i să nu mai încerce exerciţii nerecomandate.

Dr. Chrys îşi luase notiţe şi plecase din nou, lăsându-l la mila Rowanei. Acum stătea întins în patul ei, învelit într-un prosop, simţind cum ies aburi din el, în vreme ce ea îi examina structura scheleto-musculară a spatelui. La masaj, degetele Dr. Chrys îi amintiseră de sondaje. Mâinile Rowanei îl mângâiau. Nefiind înzestrat cu aparatul vocal necesar pentru a toarce, reuşi, totuşi, să scoată câte-un geamăt încurajator de satisfacţie. Ea ajunse cu masajul până la tălpi şi degete, apoi porni din nou în sus.

Aflat cu faţa în jos, strivit comod între perne, îşi dădu treptat seama că un alt organ se prezenta la datorie pentru prima oară de la resuscitarea sa. Adevărata res-erecţie. Faţa i se îmbujoră într-un amestec de jenă şi încântare şi-şi azvârli un braţ în sus, pentru a-şi masca expresia. *E doctorul tău. Trebuie să afle.* Se purta de parcă ea nu i-ar fi cunoscut deja pe de rost fiecare părticică a trupului. Îl refăcuse din bucăţi, fiind mânjită până la coate în sângele lui. Cu toate acestea, rămase cu faţa ascunsă între braţe.

— Rostogoleşte-te, îi spuse ea, ca să continui masajul.

— Ăă… mai b’ne nu, mormăi el în pernă.

— De ce nu?

— Hmm… ţi-am’nteşt’ că mă-ntr’bai m’reu dac’ s-a-nt’mplat ceva?

— Da.

— Ei bin’, s-a-nt’mplat.

Urmă o scurtă tăcere, apoi ea spuse:

— Oh! În cazul ăsta, neapărat să te întorci. Trebuie să te examinez.

El oftă adânc.

— Câte lucr’ri facem pent’ ştiinţ’.

Se rostogoli, iar ea ridică prosopul.

— Ţi s-a mai întâmplat până acum? se interesă ea.

— Nu. E pr’ma oar’ în viaţa mea. Viaţa ast’.

Degetele ei lungi şi reci palpară rapid şi precis.

— Pare încurajator, spuse ea entuziasmată.

— *Mulţumesc,* îngână el vesel.

Ea râse. Nu avea nevoie ca memoria să-i spună că buna dispoziţie a unei femei la vreo asemenea glumă pe acest subiect era un semn bun. Cu titlu de încercare, o trase blând în jos, cu faţa spre el. *Trăiască ştiinţa. Să vedem ce va urma.* O sărută. Ea îi răspunse. El se topi.

După o vreme atât ştiinţa cât şi capacitatea de exprimare fură date deoparte. Lor adăugându-li-se halatul verde şi tot ce mai era sub el. Trupul doctoriţei era încântător, aşa cum şi-l imaginase, o plăcere estetică alcătuită din linii şi rotunjimi, din ascunzişuri florale şi moi. Propriul lui corp contrasta puternic, o adunătură de oase marcată de cicatrice roşiatice şi impresionante.

În adâncul fiinţei lui crescu sentimentul acut al morţii prin care abia trecuse şi se trezi sărutând-o cu disperare, de parcă ea ar fi reprezentat însăşi viaţa, pe care numai aşa o putea poseda şi trăi. Nu se mai gândi dacă ea îi era prieten ori duşman, dacă proceda bine ori rău. Dar asta însemna căldură, mişcare, nicidecum îngheţ şi încremenire, în deplină opoziţie cu criostaza. *Trăieşte-ţi clipa.* Fiindcă noaptea pândea, rece şi implacabilă. Această lecţie pârjolea dinspre sine spre exterior, precum o radiaţie. Ea îl privi cu ochi dilataţi. Doar respiraţia greoaie îl sili să revină la un ritm mai cuviincios şi aşezat.

Urâţenia lui ar fi trebuit să-l tulbure, dar nu se întâmplă aşa şi se întrebă de ce. *Facem dragoste cu ochii închişi.* Cine-i spusese asta? Aceeaşi femeie care-i destăinuise: „Nu carnea contează, ci mişcarea.” Apropierea de Rowan îi amintea de confruntarea cu maldărul de piese provenite din dezasamblarea acelor arme uşoare. Ştia cum trebuie să procedeze, ce piese aveau

importanţă şi care erau de prisos, dar nu-şi putea aminti în ce mod învăţase totul. Priceperea exista, însă educatorul trecuse în uitare. Era amestecul cel mai tulburător dintre cunoscut şi straniu pe care îl trăise aici.

Ea tresări, oftă şi se calmă, iar el îi sărută trupul şi ajungând cu gura lângă urechea ei, murmură:

— Mmm… nu cre' că-s în star' să fac flotăr' deoc'mdat'.

— O! Ea deschise ochii pierduţi în uitare şi-l privi. Vai. Aşa e.

După câteva momente de încercare, găsi o poziţie rezonabilă din punct de vedere medical, stând întins pe spate, comod, fără a suferi apăsări şi fără tensiuni asupra pieptului, braţelor sau abdomenului, şi veni rândul lui. Aşa părea şi corect, întâi doamnele, şi nimeni nu va arunca cu perna după el pe motiv că adormise imediat după. Ceva extraordinar de cunoscut, în care toate detaliile erau schimbate. Rowan mai făcuse asta înainte, socoti el, dar pesemne că nu prea des. Dar nu era nevoie de pricepere prea mare din partea ei. Trupul lui reacţiona mulţumitor.

— Doct're D, îi şopti el, eşt' un geniu. Es… Esch… grecul acela p'tea lua lecţi' de resuscit're de la t'ne.

Ea râse şi se plie alături de el. *Înălţimea mea nu are importanţă când stăm întinşi.* Ştiuse şi asta. Se sărutară mai puţin pripit, explorându-se, gustându-se, de parcă fiecăruia i s-ar fi oferit un desert bun.

— Te pricepi *foarte* bine, toarse ea, morfolindu-i lobul urechii.

— Da…

Zâmbetul îi dispăru de pe faţă şi rămase cu privirea pironită în tavan, împreunându-şi sprâncenele într-un amestec de melancolie post-coit şi de frustrare renăscută, chiar dacă nu era decât mintală.

— … Mă-tr'b dac-am fos' căsătorit? Ea îşi trase capul înapoi, iar lui îi veni să-şi muşte limba când îi văzu expresia şocată. Cre' că nu, se grăbi el să adauge.

— Nu… nu, spuse ea şi-şi lăsă capul pe pernă. Nu eşti căsătorit.

— Oricine aş fi fost?

— Adevărat.

— Hmm. Răsucindu-i părul lung între degete, apoi răsfirându-l alene deasupra încrucişării de linii roşii de pe piept, avu un moment de ezitare. Atunci cu cine crez’ c-ai făcu’ dragoste acum?

Ea îi atinse fruntea cu degetul arătător.

— Cu tine. Doar cu tine.

— Foarte pl’cut, dar… A fos’ dragoste sau s’mplă t’rapie?

Îi zâmbi misterios, trecându-şi degetele peste faţa lui.

— Câte puţin din amândouă, cred. Plus curiozitate. Şi întâmplare. Am fost extrem de absorbită de tine în ultimele trei luni.

Părea un răspuns cinstit.

— Se p’re că tu ai cr’at întâmp’area.

Pe buze îi scăpă un surâs.

— Ei… poate.

Trei luni. Interesant. Deci fusese mort mai bine de două luni. În acest timp trebuie să fi consumat o mare parte din resursele Grupului Durona. Fără a mai socoti că trei luni de muncă din partea acestei femei nu însemna puţin lucru.

— De ce faceţi toate a’tea? întrebă el, încruntându-se către tavan, în vreme ce ea se cuibări în jurul umărului său. Adic’, mă refer la at’tea. Ce aştept’ţi de la m’ne? Pe jumătate infirm, legat de limbă, neştiutor şi prost, fără un bănuţ pe numele lui inexistent. Vă ag’ţaţi de îns’nătoş’rea mea de parc’ aş fi speranţ’ de a vă duc’ la cerur’. Ajunsese să considere că şi Chrys, prin eficienţa brutală în care-şi exercita meseria de terapeut, îl chinuia spre binele lui. Aproape c-o iubea şi mai mult pentru asprimea ei nemiloasă. Aici era cu ea pe aceeaşi lungime de undă.

— Cine mă m’i vrea, de treb’ să mă ascundeţ’? Duşm’ni?

(Sau *prieteni.)*

— Sigur duşmani, oftă Rowan.

— Hmm.

Se lăsă lenevos; ea aţipi, dar el rămase treaz. Îi atinse părul bogat şi se minună. Ce descoperise la el? *M-am gândit la asta ca la sicriul din cristal al cavalerului vrăjit… Am extras suficiente fragmente de grenadă ca să-mi dau seama că nu ai fost un simplu spectator…*

Prin urmare, urma să fie folosit. Iar Grupul Durona nu vroia un mercenar oarecare. Dacă se afla într-adevăr pe Întregul Jackson, puteau angaja brute de rând cu ghiotura.

Pe de altă parte, nici el nu se considerase un om obişnuit. Nici măcar o clipă.

Of, doamnă! Cine ai vrea să fiu?

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Redescoperirea sexului aproape că-i răpi următoarele trei zile, însă dorinţa instinctivă de a evada răzbătu la suprafaţă într-o după-amiază, când Rowan îl lăsă, chipurile, dormind. Deschise pleoapele, urmări cu privirea reţeaua de cicatrice de pe piept şi se concentră. Nu *în afară* trebuia să caute adevărul. Încă nu încercase *în interior.* Se părea că fiecare de aici ajungea cu propriile lui probleme la Lilly. Prea bine. Va merge şi el la ea.

Sus ori jos? Ca şef jacksonian, prin tradiţie s-ar cuveni să locuiască fie la ultimul etaj, fie într-un buncăr. Era şi cazul Baronului Ryoval, ori cel puţin aşa asocia el acest nume cu imaginea din minte, situaţia presupunând subsoluri misterioase. Baronul Fell dusese la apogeu ideea de ultim etaj, de pe staţia sa orbitală privind totul de sus. Părea să aibă în memorie o mulţime de imagini referitoare la Întregul Jackson. Ideea îl debusolă. Sus. Sus şi în interior.

Îmbrăcă hainele cenuşii, împrumută şosete de-ale Rowanei şi se strecură pe coridor. Descoperi un lift-tub şi urcă până la ultimul etaj, adică cel de deasupra. Era ocupat doar de apartamente rezidenţiale. În mijlocul holului dădu’ peste alt lift, care funcţiona doar pe baza amprentei palmei. Nu putea fi folosit decât de Durone. De jur-împrejur urca o scară în spirală. Sui treptele foarte încet şi, ajuns aproape de capăt, aşteptă să-şi recapete suflul. Bătu la uşă.

Lunecă în lături şi un băiat cu trăsături eurasiatice, de vreo zece ani, apăru în prag, măsurându-l cu ochi gravi.

— Ce doriţi? întrebă el încruntat.

— Vreau să vorbesc cu… bunica ta.

— Adu-l înăuntru, Robin, se auzi o voce calmă.

Băiatul îşi trase capul din uşă şi-i făcu semn să intre. Paşii lui uşori călcară fără zgomot pe covorul gros. Geamurile polarizate împiedicau pătrunderea luminii mohorâte a după-amiezii, iar lămpile aprinse, de culoare aurie, alungau întunericul. Dincolo de fereastră, câmpul de forţă se evidenţia prin sclipiri minuscule, atunci când picături de apă sau particule de praf erau detectate şi respinse ori anihilate.

Într-un fotoliu încăpător stătea o bătrână uscăţivă cu ochi negri şi faţa de culoarea fildeşului, care-l urmări apropiindu-se. Purta o tunică din mătase neagră, cu guler înalt, şi pantaloni largi. Părul, foarte lung, era de un alb pur; o fată zveltă, practic soră geamănă a băiatului, i-l peria peste spătarul fotoliului, cu mişcări lungi, lungi. În cameră era foarte cald. Privind-o fix la rândul lui, se întrebă cum de se gândise că acea bătrână cu baston, permanent îngrijorată, ar putea fi Lilly. Femeia care avea o sută de ani îl privea cu totul altfel.

— Doamnă, începu el.

Îşi simţi gura uscată.

— Şezi, îl îndemnă ea şi-i arătă o canapea mică din colţ, lângă măsuţa joasă aflată în faţa ei. Violet, draga mea, şi mâna ei slabă, numai riduri albicioase şi vene albăstrui şi îngroşate atinse mâna fetei, care se oprise protector pe umărul bătrânei. Acum adu-ne ceaiul. Trei ceşti. Robin, te rog să mergi jos s-o chemi pe Rowan.

După ce-i aranjă părul în evantai pe piept, fata şi băiatul dispărură într-o tăcere care nu părea întru totul copilărească. Evident, Grupul Durona nu apela la serviciile oamenilor din afară. Nicio şansă ca vreun spion să pătrundă în organizaţia lor. Cu o supuşenie similară, se lăsă pe locul ce i se indicase.

Vocalele sufereau de un tremur datorat vârstei, însă dicţia era fără cusur.

— V-aţi revenit, domnule? îl întrebă ea.

— Nu, doamnă, răspunse el trist. Eu doar am venit. Se gândi cum şi-ar putea formula mai bine întrebarea. Lilly n-avea cum să fie mai puţin precaută decât Rowan privind oferirea de piste. De ce nu mă puteţi identifica?

Ea ridică din sprâncenele albe.

— Bine exprimat. Cred că eşti pregătit pentru un răspuns. Aha.

Se auzi sunetul liftului şi curând apăru Rowan, pe faţa căreia se citea îngrijorarea.

— Lilly, îmi pare rău. Credeam că doarme.

— Nu-i nimic, fata mea. Stai jos şi toarnă ceaiul în căni, spuse ea, fiindcă Violet reapăruse cu o tavă mare.

Ţinându-şi în dreptul gurii mâna care-i tremura uşor, Lilly îi şopti ceva fetei, aceasta dădu aprobator din cap şi plecă iute. Rowan îngenunche, îndeplinind ceea ce părea un ritual vechi şi exact – cândva deţinuse şi ea locul Violetei, el aşa socotea şi turnă ceaiul verde în ceştile albe şi delicate, după care le oferi celorlalţi. Se aşeză lângă Lilly şi, parcă protector, îi atinse pe furiş părul alb încolăcit pe genunchi.

Ceaiul era foarte fierbinte. Asta îi plăcu, întrucât în ultima vreme începuse să-i displacă tot ce era rece. Sorbi atent.

— Răspunsuri, doamnă? îi reaminti el precaut.

Rowan întredeschise gura, făcând un semn de refuz, şi păru alarmată; Lilly făcu un gest cu degetul, potolind-o.

— Istorie, spuse bătrâna. Cred că a sosit vremea să vă spun o poveste.

El încuviinţă din cap şi se rezemă de spătar, ţinând ceaşca în mână.

— Au fost odată trei fraţi, începu ea zâmbind vag. Un adevărat basm, nu? Cel mare şi original şi doi cloni tineri. Cel mare – aşa cum se întâmplă în basme – s-a născut într-o bogăţie fără seamăn. Rang, avere, tihnă – tatăl lui, chiar dacă nu era rege, deţinea mai multă putere decât orice rege din epoca de dinaintea salturilor. Şi astfel şi-a atras mulţi duşmani. Iar fiindcă se ştia că va lăsa totul fiului, multor duşmani le-a venit în minte să încerce a-l lovi prin singurul său copil. Iată de ce această multiplicare ciudată.

Dădu din cap către el. Simţi un tremur în stomac. Ca să-şi ascundă nedumerirea, mai sorbi din ceaşcă.

Ea se opri.

— Le puteţi da, acum, vreun nume?

— Nu, doamnă.

— Mm. Renunţă să mai depene povestea; vocea îi deveni precisă: Lordul Mark Vorkosigan din Barrayar a fost originalul. Acum are aproximativ douăzeci şi opt de ani standard. Primul lui clon a fost produs chiar aici, pe Întregul Jackson, în urmă cu douăzeci şi doi de ani, o comandă a unui grup de rezistenţă komarran pentru Casa Bharaputra. Nu ştim cum îşi zice clonul, dar complicatul plan al komarranilor de a-l substitui originalului a dat greş acum doi ani, iar clonul a evadat.

— Galen, şopti el.

Ea îl privi brusc.

— D-a, el era şeful acelor komarrani. Cel de-al doilea clon e… un mister. Se bănuieşte că a fost produs de cetagandani, dar nimeni nu e sigur. A apărut acum zece ani în postura de comandant de mercenari, deosebit de inteligent, arborând numele foarte legal, pentru Cetaganda, de Miles Naismith, pe linie maternă. Nu s-a arătat nicidecum prietenos faţă de cetagandani, prin urmare afirmaţia că ar fi renegat acolo are o logică destul de convingătoare. Nimeni nu-i ştie vârsta, deşi e limpede că depăşeşte douăzeci şi doi de ani. Luă o înghiţitură din ceaşcă. Noi credem că dumneavoastră sunteţi unul dintre cloni.

— Expediat aici ca o cutie cu carne congelată. Cu pieptul spulberat?

— Da.

— Şi ce dacă? Clonii – chiar cei congelaţi – n-au cum să fie o noutate în acest loc.

Aruncă o privire către Rowan.

— Daţi-mi voie să continui. În urmă cu trei luni, clonul produs de Bharaputra a revenit acasă, în fruntea unui grup de mercenari pe care-i deturnase de la Flota Dentarii sub simplul pretext că ar fi clonul geamăn, Amiralul Naismith. A atacat creşa de cloni a lui Bharaputra, încercând să răpească ori, probabil, să elibereze un grup de cloni destinaţi a deveni trupuri pentru transplanturi de creier, o operaţie pe care eu una o detest.

El îşi duse mâna la piept.

— A dat greş?

— Nu. Dar Amiralul Naismith a sosit val-vârtej după nava furată şi după soldaţii săi. Unul a fost ucis în încăierarea care s-a declanşat la sol în apropierea principalelor facilităţi chirurgicale ale lui Bharaputra. Celălalt a scăpat împreună cu mercenarii şi cu majoritatea turmei de cloni, care reprezintă o avere pentru Bharaputra. L-au ridiculizat pe Vasa Luigi – am râs de m-am prăpădit când am auzit de cele întâmplate.

Apoi sorbi delicat din ceai.

Aproape că reuşi să şi-o imagineze râzând, deşi trebui să facă un efort.

— Înainte de a efectua saltul, mercenarii dendarii au oferit o recompensă pentru recuperarea unei criocamere despre care susţineau că ar conţine cadavrul unui clon produs de Bharaputra.

El făcu ochii mari.

— Eu?

Bătrâna ridică o mână, cerându-i să aibă răbdare.

— Vasa Luigi, Baronul Bharaputra, e cât se poate de convins că mercenarii minţeau şi că omul din cameră era de fapt Amiralul Naismith.

— Eu? întrebă el mai puţin sigur.

— Georish Stauber, Baron Fell, refuză orice comentariu. Iar Baronul Ryoval ar fi în stare să sfârtece şi-un oraş în bucăţi dacă ar şti că are cât de cât o şansă de a pune mâna pe Amiralul Naismith, care l-a jignit acum patru ani cum nimeni n-a reuşit-o într-un secol întreg.

Buzele i se arcuiră într-un surâs tăios.

Totul se lega, însă înţelesul îi rămânea pe deplin ascuns. Suna precum o poveste pe care-o auzise demult, în copilărie, iar acum o reasculta. *În altă viaţă.* Lucruri cunoscute, aflate într-o vitrină. Duse mâna la cap, care începuse să-l doară. Rowan urmări gestul cu nelinişte.

— N-aveţi fişe medicale? Nimic?

— Înfruntând unele riscuri, am procurat fişele clonului bharaputran. Din nefericire, ele merg doar până la vârsta de paisprezece ani. Despre Amiralul Naismith n-avem nimic. A, sigur, se poate face o apreciere generală pornindu-se de la datele existente.

El se întoarse către Rowan.

— Mă ştii pe dinafară. Nu-ţi poţi da seama?

— Eşti *ciudat.* Clătină din cap. Jumătate dintre oasele tale sunt proteze din plastic, ştiai? Cele adevărate pe care le mai ai dovedesc fracturi vechi, traumatisme… Am impresia că eşti mai în vârstă, nu numai decât clonul bharaputran, ba chiar şi faţă de originalul Lord Vorkosigan, ceea ce pare absurd. Şi nu putem obţine niciun indiciu convingător. Amintirile de care ai vorbit până acum sunt groaznic de confuze. Te pricepi la arme la fel de bine ca Amiralul, dar clonul bharaputran a fost antrenat să

devină asasin. Îţi aduci aminte de Ser Galen, şi asta i s-ar întâmpla doar clonului bharaputran. M-am lămurit în legătură cu copacii de zahăr. Se numesc arţari şi-şi au originea pe Pământ, unde clonul bharaputran a fost dus pentru instruire. Şi aşa mai departe. Îşi ridică braţele în semn de neputinţă.

— Dacă nu primeşti răspunsul corect, probabil că nu pui întrebarea potrivită, spuse el rar.

— Şi-atunci, care e aceea?

Clătină din cap, rămânând mut.

— Păi… Făcu un gest din braţe. Atunci de ce nu aţi predat corpul meu congelat către dendarii ca să încasaţi recompensa? De ce nu mă vindeţi Baronului Ryoval, dacă mă vrea atât de mult? De ce m-aţi resuscitat?

— Nu i-aş vinde niciun şoarece de laborator lui Ryoval, afirmă sec Lilly. Buzele i se crispară într-un surâs. Între noi există legături vechi.

Cât de vechi? Durau de dinaintea naşterii lui, indiferent cine ar fi fost el.

— În ce-i priveşte pe dendarii, încă mai putem negocia cu ei. În funcţie de identitatea ta.

Se apropiau de miezul problemei; simţea acest lucru.

— Da?

— Acum patru ani, Amiralul Naismith a vizitat Întregul Jackson şi, după ce i-a dat o lovitură extrem de spectaculoasă lui Ry Ryoval, a plecat ducând cu sine un anume Dr. Hugh Canaba, unul dintre geneticienii cei mai preţuiţi ai lui Bharaputra. Eu l-am cunoscut pe Canaba. Ca să mă exprim mai limpede, ştiu cât au plătit Vasa Luigi şi Lotus pentru a-l aduce aici şi cu câte secrete ale Casei era la curent. Nu l-ar fi lăsat să plece viu. Cu toate acestea, a dispărut, şi nimeni de pe Jackson n-a reuşit să-i dea de urmă.

Concentrată, se aplecă spre el.

— Presupunem că Dr. Canaba n-a fost pur şi simplu azvârlit printr-o ecluză, Amiralul Naismith a dovedit că se pricepe să organizeze evadări. De fapt, e o îndeletnicire care l-a făcut faimos. *Asta* explică interesul nostru faţă de el.

— Vreţi să părăsiţi planeta? Privi roată la micul şi tihnitul imperiu al lui Lilly Durona. De ce?

— Am o înţelegere cu Georish Stauber – Baronul Fell. Datează de foarte multă vreme, fiindcă şi noi avem o vârstă respectabilă. Viaţa mea e pe sfârşite, iar Georish devine, făcu o grimasă, imprevizibil. Dacă moare unul dintre noi, ori dacă reuşeşte să-şi transplanteze creierul într-un organism mai tânăr, aşa cum a încercat cel puţin o dată să facă, vechea noastră înţelegere va fi încălcată. Grupului Durona i s-ar putea oferi contracte mai puţin bune decât cele de care ne-am bucurat până acum din partea Casei Fell. Grupul ar putea fi divizat, vândut, slăbit, astfel încât să atragă atacuri din partea unor vechi duşmani precum Ry, care nu uită *niciodată* o insultă ori o jignire. Am putea fi silite să facem lucruri pe care le detestăm. De câţiva ani încoace caut o cale de salvare. Amiralul Naismith ar găsi-o pe cea corectă.

Bătrâna ar fi vrut ca el să fie Amiralul Naismith, evident, cel mai valoros dintre cei doi cloni.

— Dar dacă sunt celălalt?

Îşi privi mâinile. Nu-i spuneau nimic. Nu găsi niciun indiciu referitor la identitatea sa.

— Ai putea fi răscumpărat.

De cine? Era salvator, sau o marfă oarecare? Ce situaţie! Rowan părea stânjenită.

— Ce reprezint pentru voi dacă nu-mi aduc aminte cine sunt?

— Absolut nimic, micuţule.

În ochii ei, amintind de două bucăţi de obsidian, apăru o sclipire rece.

Femeia asta supravieţuise aproape un secol pe Întregul Jackson. Nu era cazul să-i subestimeze cruzimea doar pentru faptul că avea prejudecăţi referitoare la transplanturile de creier pe trupuri de cloni.

Îşi terminară de băut ceaiul, apoi se retraseră în camera lui Rowan.

***

— Din cele auzite, ce anume ţi s-a părut familiar? îl întrebă Rowan, arzând de nerăbdare, când se aşezară pe canapea.

— Totul, spuse el, profund debusolat. Şi totuşi, Lilly pare să creadă că vă pot face să dispăreţi, de parcă aş fi nu ştiu ce magician. Dar chiar de-aş fi Amiralul Naismith, tot nu-mi amintesc cum am procedat în cazul precedent!

— Sst, încercă ea să-l calmeze. Eşti pregătit pentru revenirea în cascadă a memoriei, sunt gata să jur. Aproape c-o simt pornindu-se. În ultimele câteva zile ţi-ai îmbunătăţit grozav capacitatea de exprimare.

— După atâtea săruturi terapeutice!... spuse el zâmbind, făcându-i un compliment sugestiv care-i aduse, după cum spera, o nouă şedinţă de tratament. Dar se opriră ca să-şi mai tragă răsuflarea. Dacă sunt celălalt, reluă el, n-am ce să-mi amintesc. Pe Galen îl ţin minte. Pământul. O casă în Londra... Cum se numeşte clonul?

— Nu ştim, îi răspunse ea, şi când el o strânse de mână exasperat, adăugă: *Serios* că nu ştim.

— Amiralul Naismith... nu poate fi Miles Naismith. Trebuie să fie Mark Pierre Vorkosigan.

De unde naiba ştia toate astea? Mark Pierre. *Piotr. Pierre. Peter, Peter, mâncătorul de dovleac, trăia în copac, o soaţă-avea, şi abia o ţinea,* o zeflemea azvârlită de cineva dintr-o mulţime, ceea ce-l înfuriase cumplit pe bătrân, încât a trebuit să fie împiedicat să... imaginea îi scăpă. *Bunicul?*

— Dacă acel clon produs de Bharaputra e cel de-al treilea fiu, nu avea importanţă cum îl chema.

Ceva nu era tocmai în regulă.

Încercă să-şi imagineze copilăria Amiralului Naismith ca proiect al unei operaţiuni ultrasecrete a celor din Cetaganda. Copilăria sa? Trebuie să fi fost extraordinară dacă nu numai că evadase la vârsta de optsprezece ani sau mai devreme, dar scăpase de sub supravegherea Serviciului Cetagandan de Informaţii şi-şi crease un asemenea renume în mai puţin de un an. Dar, oricât s-ar fi gândit, despre un asemenea tânăr nu-şi putea aminti nimic. Constituia pentru el o enigmă.

— Ce aveţi de gând să faceţi cu mine dacă nu sunt Naismith? Mă veţi ţine drept bibelou? Câtă vreme?

Rowan îşi strânse buzele de îngrijorare.

— Dacă eşti clonul obţinut de Bharaputra, şi tu va trebui să fugi de pe Întregul Jackson. Raidul dendarii a produs distrugeri cumplite cartierului general al lui Vasa Luigi. Are de răzbunat sângele vărsat, dar şi daunele produse. Fără a mai vorbi de

mândria călcată în picioare. Dacă aşa se prezintă lucrurile, voi încerca să te ajut.

— Tu? Sau voi toate?

— Niciodată n-am acţionat fără consimţământul grupului. Se ridică şi traversă camera de zi. Cu toate astea, un an am trăit singură pe Escobar, pe vremea când făceam pregătirea în domeniul crioresuscitării. M-am întrebat deseori… cum m-aş descurca să fiu doar jumătate dintr-un cuplu, în loc să fiu a patruzecea parte dintr-un grup. M-aş simţi mai importantă?

— Aşa te-ai simţit când erai singură, pe Escobar?

— Nu ştiu. E o vanitate prostească. Şi totuşi, Lotus îmi revine mereu în minte.

— Lotus. Baroana Bharaputra? Cea care a părăsit grupul?

— Da. Fiica cea mai mare a lui Lilly, după Rose. Lilly spune că… dacă nu ne agăţăm de firul care ne ţine laolaltă, vom atârna separat în ştreang. Asta-i o aluzie la o veche metodă de execuţie care…

— Ştiu ce înseamnă spânzurarea, spuse el grăbit, înainte ca ea să poată intra în detalii medicale.

Rowan se uită pe fereastră.

— Întregul Jackson nu-i locul potrivit pentru a trăi singur. Nu poţi avea încredere în oricine.

— Interesant paradox. Se transformă într-o adevărată dilemă. Ea îl privi în ochi pentru a detecta semnele ironiei şi, descoperind-o, se încruntă.

— Asta nu-i o glumă.

Într-adevăr. Nici măcar strategia maternă având-o ca punct de referinţă pe însăşi Lilly Durona nu rezolvase problema pe deplin, lucru dovedit de purtarea lui Lotus.

O măsură din ochi.

— Ţi s-a cerut să te culci cu mine? întrebă el brusc.

Ea tresări.

— Nu. Mai făcu câţiva paşi. Însă am cerut permisiunea. Lilly a spus că n-are nimic împotrivă, considerând că asta te-ar apropia mai mult de interesele noastre. Tăcu o clipă. Îţi pare a fi un calcul din cale-afară de rece, nu?

— Pe Întregul Jackson, doar o măsură de prudenţă. Iar ataşamentul presupune cel puţin două persoane.

Dar nu poţi avea încredere în oricine.

Era în stare să jure că doar printr-o întâmplare putea găsi pe cineva întreg la minte aici.

***

Lectura, un exerciţiu care la început îi provocase senzaţia de înţepături în ochi şi dureri înfiorătoare de cap, începuse să fie mai uşoară. Acum putea citi chiar zece minute neîntrerupt până să-l orbească înţepăturile din ochi. Refugiat în biroul lui Rowan, citea până la limita durerii, fixând câteva informaţii, luând câteva minute de odihnă, apoi încerca iarăşi. Pornind de la lucrurile esenţiale, citi în primul rând despre Întregul Jackson, istoria sa unică, structura nonguvernamentală, şi despre cele o sută şaisprezece Case Mari şi nenumărate Case Minore, cu alianţele şi răzbunările lor complicate, înţelegerile şi trădările lor tulburi. Grupul Durona era pe cale de a deveni o Casă Minoră cu drepturi proprii, socoti el, crescând din Casa Fell ca o hidră şi, tot ca o hidră, reproducându-se asexuat. Menţiunile privind Casele Bharaputra, Hargraves, Dyne, Ryoval şi Fell declanşară în mintea lui imagini care nu-şi aveau originea în ceea ce văzuse pe ecran. Câteva dintre ele începuseră chiar să se lege. Dar prea puţine. Se întrebă dacă era semnificativ faptul că acele Case care i se păreau mai cunoscute se bucurau şi de o faimă mai mare în privinţa ilegalităţilor comise în afara planetei.

Oricine aş fi, locul acesta mi-e familiar. Şi totuşi… viziunilor le lipsea perspectiva, fiind prea superficiale pentru a reprezenta nişte ani de educaţie şi instruire. Pesemne fusese o persoană neînsemnată. Cu toate acestea, mai mult de atât nu putea extrage din subconştient referitor la tinereţea prezumtivului Amiral Naismith, clonul produs de cetagandani.

Bunicul. Amintirile acelea avuseseră miez, şi greutate senzorială aproape uimitoare. Ce-i era Bunicul? Părinte jacksonian? Mentor din Komarr? Instructor cetagandan? O persoană uriaşă şi fascinantă, misterioasă, bătrână şi periculoasă. Bunicul nu avea sorginte, părea să se fi născut o dată cu universul.

Origini. Poate o examinare a progenitorului său, acel lord barrayaran infirm, pe nume Vorkosigan, ar lămuri cât de cât problema. Fusese făcut, la urma urmei, după chipul lui

Vorkosigan, ceea ce însemna o mare pedeapsă, pentru orice individ. Extrase din biblioteca de pe consola de comunicaţii a Rowanei o listă bibliografică privitoare la Barrayar. Existau câteva sute de cărţi de specialitate, imagini video, documente şi documentare. Din dorinţa de a avea un cadru general, începu cu istoria, lecturând-o rapid. Cei Cincizeci de Mii de Primi. Prăbuşirea găurii de vierme. Perioada Izolării, Secolele Sângeroase… Redescoperirea… cuvintele îi jucară în faţa ochilor. Îşi simţea capul gata să plesnească. Lucruri familiare, of, atât de familiare… trebuia să se oprească.

Icnind, reduse intensitatea luminii din cameră şi stătu întins pe canapeaua mică până când durerea pulsatorie din ochi încetă. Dacă fusese instruit să-l înlocuiască pe Vorkosigan, bineînţeles că totul i se pare familiar. Va trebui să studieze istoria Barrayarului în ambele sensuri. *Neapărat.* Dorea s-o roage pe Rowan să-l lege cu lanţuri de un zid şi să-i mai administreze o doză de fast-penta, fără a ţine seama ce se petrecea cu presiunea arterială. Medicamentul aproape că dăduse rezultate. La o nouă încercare, poate…

Auzi un sunet dinspre uşă.

— Bună. Luminile se aprinseră. Rowan rămase în prag. Ai păţit ceva?

— Dureri de cap. Am citit.

— N-ar trebui să…

Să te grăbeşti atât, continuă el în minte refrenul invariabil pe care-l rostise Rowan în ultimele zile, după întâlnirea cu Lilly. De astă dată fraza rămase neterminată. Se ridică în capul oaselor; ea veni şi se aşeză lângă el.

— Lilly vrea să te conduc sus.

— Bine.

Dădu să se ridice, însă ea îl opri.

Îl sărută. Un sărut lung, lung, care la început îl încântă, dar apoi îl nelinişti. Se smulse din îmbrăţişare şi întrebă:

— Rowan, ce s-a întâmplat?

— Cred că te iubesc.

— Şi asta-i o problemă?

— Doar a mea. Reuşi să zâmbească întristată. Mă descurc eu.

Îi prinse mâinile, frământându-i-le între degete. Avea mâini minunate. Nu ştiu ce să-i spună.

Ea îl trase în picioare.

— Hai.

Se ţinură de mână tot drumul până la intrarea în liftul ce ducea spre apartamentul de la etaj. După ce şi-o desprinse pentru a apăsa cu palma pe încuietoare nu-l mai luă iarăşi de mână. Se ridicară împreună şi ieşiră, ocolind balustrada cromată, apoi intrară în camera de zi.

Având un aer oficial, Lilly stătea dreaptă pe scaunul mare şi moale, cu părul lung şi alb strâns într-o singură coadă care se arcuia pe după umăr şi i se odihnea în poală. Era însoţită de Hawk, acesta stând tăcut în spatele ei, puţin spre dreapta. *Nu însoţitor. Paznic.* În faţa ei se aflau trei necunoscuţi îmbrăcaţi cu uniforme cenuşii cu o croială militară şi tivite cu alb, două femei aşezate şi un bărbat rămas în picioare. Una dintre femei avea părul negru buclat şi ochi căprui care îl fixară intens, încât el simţi că va lua foc. Cealaltă femeie, mai în vârstă, avea părul castaniu deschis tuns scurt, cu puţine fire cărunte. Rămase însă cu ochii pironiţi la bărbat.

Dumnezeule! E celălalt eu al meu.

Ori... non-eu. Se priveau drept în ochi, cu insistenţă. Omul era deosebit de ordonat, cizmele curate, uniforma călcată şi impresionantă, înfăţişarea sa reprezentând un semn de respect faţă de Lilly. Însemnele gradului îi luceau pe guler. *Amiralul... Naismith? Naismith* era numele brodat pe partea stângă a pieptului hainei cu multe buzunare. Inspiraţia scurtă, sclipirea metalică a ochilor cenuşii şi un zâmbet pe jumătate reţinut făcură ca faţa lui să devină minunat de expresivă. Dar dacă el devenise umbra scheletică a ceea ce fusese, acesta părea el însuşi dublat. Solid, pătrăţos, musculos şi puternic, cu fălcile pline şi cu o burtă respectabilă. *Arăta* ca un ofiţer superior, masa corporală fiind susţinută de picioare solide, pe care şi le ţinea desfăcute într-o poziţie agresivă de pe loc repaus, semănând cu un buldog supraponderal. Deci acesta era Naismith, faimosul salvator, atât de dorit de Lilly. Se simţea în stare s-o creadă.

Adevărata fascinaţie faţă de geamănul-clon se întrepătrunse cu revelarea unui adevăr din ce în ce mai întristător. *Eu sunt cel neimportant.* Lilly cheltuise o avere readucând la viaţă clonul care nu-i slujea la nimic. Cât de rău se va înfuria? Pentru un conducător jacksonian, o eroare de asemenea proporţii era probabil resimţită ca o lovitură împotriva propriei persoane. Într-adevăr, când aruncă o privire spre Rowan, Lilly avea un chip grav şi hotărât.

— El e, şopti bătrâna cu ochi încrâncenaţi.

Îşi ţinea în poală mâinile strânse pumn.

— Vă cunosc de undeva… doamnă? întrebă el politicos şi atent.

Ochii ei ca nişte torţe îl tulburau. Fără să-şi dea seama, se dădu mai aproape de Rowan.

Expresia ei rămase împietrită. Doar o uşoară tresărire a ochilor, amintind de o femeie străpunsă exact prin plexul solar de un fascicul de raze laser, dezvălui ceva profund… oare ce sentiment? Iubire, ură? Încordare. Durerea de cap i se înrăutăţi.

— După cum vezi, spuse Lilly. Întreg şi viu. Să revenim la discuţia asupra preţului.

Masa rotundă era presărată de ceşti şi firimituri – de când se desfăşurau aceste tratative?

— Oricât doriţi, spuse Amiralul Naismith, oftând greoi. Plătim şi plecăm.

— Orice preţ rezonabil. Femeia cu păr castaniu îi aruncă comandantului ei o privire ciudat de reprobatoare. Noi am venit după un om, nu după un corp animat. După părerea mea, o resuscitare imperfectă sugerează o reducere de preţ pentru bunul care nu mai corespunde calitativ.

Vocea, vocea aceea subţire şi ironică… *Te ştiu.*

— Resuscitarea a fost fără cusur, răspunse tăios Rowan. Dacă vorbim de calitate, ea a fost slabă la preparare.

Înfierbântată, femeia tresări şi se încruntă ameninţător.

— … dar în realitate îşi revine cu rapiditate. Înregistrează zilnic progrese remarcabile. Numai că e prematur. Cereţi prea mult. I s-a părut, sau chiar a aruncat, scurt, o privire către Lilly? Încordarea şi insistenţa frânează însăşi apariţia rezultatelor care

se doresc rapide. Se străduie prea intens, chinuindu-se atât de rău…

Lilly ridică o mână, cerând să fie ascultată.

— Aşa afirmă specialista mea în crioresuscitare, îi spuse ea Amiralului. Fratele dumneavoastră trece printr-o etapă de recuperare şi starea lui se va ameliora. Dacă, de fapt, doriţi asta.

Rowan îşi muşcă buzele. Femeia cu temperament aprins îşi rodea vârful degetelor.

— Acum ajungem la ceea ce doresc *eu* continuă Lilly. Şi, poate veţi fi încântat să aflaţi, nu e vorba de bani. Să discutăm puţină istorie contemporană. Contemporană după părerea mea, vreau să zic.

Amiralul Naismith furişă o privire pe fereastra rectangulară, prin care se vedea o nouă după-amiază întunecată, de iarnă jacksoniană, cu nori joşi mânaţi de vânt, din care începuse să ningă repezit. Ecranul de forţă arunca scântei, topind în tăcere fulgii de zăpadă.

— Şi eu am în minte istoria recentă, doamnă, îi spuse el lui Lilly. Iar dacă o cunoaşteţi, înseamnă că ştiţi de ce nu vreau să zăbovesc aici. Să trecem la subiect.

Nu îndeajuns de evaziv pentru modul jacksonian de a trata afacerile, dar Lilly se declară de acord.

— Cum o duce Dr. Canaba, Amirale?

— Poftiţi?

În puţine vorbe pentru un jacksonian, Lilly îşi exprimă din nou interesul faţă de geneticianul ajutat să evadeze.

— Organizaţia dumneavoastră l-a făcut pe Hugh Canaba să dispară fără urmă. Tot ea a salvat zece mii de prizonieri de război marilacani chiar de sub nasul cetagandanilor de pe Dagoola Patru, deşi recunosc, ei n-au dispărut cu totul. Soarta micii mele familii se situează undeva între aceste două extreme. Mă veţi ierta dacă glumesc puţin spunând că aşa mi-a recomandat doctorul.

Naismith făcu ochii mari de mirare; îşi trecu degetele peste faţă, inspiră printre dinţii încleştaţi şi reuşi să surâdă crispat.

— Înţeleg, doamnă. Bine. La drept vorbind, un proiect precum cel pe care ni-l sugeraţi ar putea fi negociat, mai ales dacă

socotiţi că aţi dori să vă alăturaţi doctorului Canaba. Nu sunt pregătit să scot planul din buzunar chiar în această după-amiază, sper că înţelegeţi.

Lilly dădu aprobator din cap.

— Dar imediat ce voi lua legătura cu forţa mea de sprijin, cred că putem aranja ceva.

— Atunci, după ce o contactaţi, reveniţi, domnule Amiral, iar geamănul-clon vă va fi pus la dispoziţie.

— Ba nu! izbucni femeia înfierbântată, aproape ridicându-se în picioare; cealaltă o prinse de braţ şi clătină din cap, iar ea se lăsă înapoi pe canapea şi murmură: Bine, Bel.

— Speram că-l putem lua astăzi, spuse mercenarul, uitându-se la el o clipă.

Privirile li se întâlniră, şi amândoi tresăriră. Amiralul îşi mută ochii, de parcă s-ar fi ferit de vreo emoţie prea puternică.

— Dar, după cum vedeţi, asta m-ar lipsi de ceea ce ar constitui cartea mea câştigătoare a negocierii, murmură Lilly. Iar obişnuitul aranjament cu plata jumătate în avans şi restul la livrare nu se poate aplica. Pesemne că o sumă modestă drept garanţie ar dovedi buna noastră credinţă.

— După toate probabilităţile, până acum a fost bine îngrijit, spuse oarecum nesigur femeia cu părul castaniu.

— Dar asta v-ar oferi prilejul de a-l licita faţă de alţi clienţi interesaţi, spuse Amiralul încruntat. Doamnă, v-aş recomanda să nu declanşaţi un soi de război al pretenţiilor în această problemă. El s-ar putea materializa.

— Interesele dumneavoastră sunt protejate de unicitate, Amirale. Nimeni altcineva de pe Jackson nu posedă ce doresc eu. Dumneavoastră, da. Şi cred că reciproca e valabilă. Suntem într-o poziţie ideală pentru a negocia.

Pentru un jacksonian, această atitudine era sinonimă cu plecăciunea încurajatoare. *Primiţi, încheiaţi târgul!* spuse el în minte, apoi se întrebă de ce gândea astfel. Pentru ce-l vroiau aceşti oameni? Afară, o pală de vânt transformă ninsoarea într-un vârtej des şi orbitor. Fulgii atinseră geamurile.

Fulgii atinseră geamurile…

Imediat îşi dădu seama de acest lucru şi Lilly, care făcu ochii mari. Nimeni altcineva nu observase încă dispariţia acelor

scânteieri tăcute. Privirea ei uimită o întâlni pe a lui în clipa când el întoarse capul de la geamuri, iar ea deschise gura, vrând să spună ceva.

Fereastra explodă, azvârlind cioburile spre interior.

Era din sticlă securizată; în loc să cadă în fărâme, se sparse ca o bombă, acoperindu-i pe toţi cei dinăuntru cu o ploaie fierbinte de schije. Cele două femei-mercenar săriră în picioare, Lilly scoase un ţipăt, Hawk sări în faţa ei, iar un stuner îi apăru în mână. Prin dreptul ferestrei pluti un transportor aerian: din el săriră înăuntru patru luptători uriaşi. Echipamentul bioprotector transparent le proteja costumele izolate faţă de loviturile armelor disruptoare de nervi; feţele nu li se vedeau din cauza glugilor şi a ochelarilor de protecţie. Loviturile repetate de stuner trase de Hawk scoaseră scântei, inofensive, la atingerea cu costumele lor.

Ai avea mai mult succes dacă ai arunca stunerul într-unul dintre ei! Se uită disperat în jur, căutând o armă, cuţit, scaun, picior de scaun, orice i-ar fi folosit la atac. Prin difuzorul unui aparat de comunicaţii din buzunarul uneia dintre femei se auzi strigând vocea subţire a unei alte femei:

— Quinn, aici Elena. Ceva a provocat dispariţia ecranului de forţă din jurul clădirii. Am detectat descărcări energetice – ce se petrece acolo? Ai nevoie de sprijin?

— Da! urlă femeia, rostogolindu-se într-o parte din faţa fasciculului unui stuner care o urmări, sfârâind, de-a latul covorului.

Dâra stunerului. Deci asaltul avea ca scop răpirea, nu asasinarea. Lui Hawk îi veni în cele din urmă în minte să ridice o masă rotundă şi să lovească. Îl izbi pe unul dintre atacatori, însă un altul îl doborî. Lilly rămăsese complet nemişcată, urmărind scena cu un aer sumbru. O pală de vânt rece făcu să-i fluture un crac al pantalonului din mătase. Nimeni nu ţintea spre ea.

— Care e Naismith? bubui vocea amplificată a unui atacator.

Cu siguranţă că luptătorii dendarii veniseră neînarmaţi la negocieri; femeia-mercenar cu părul castaniu se aruncă în luptă cu mâinile goale. El nu avea de ales. O apucă de mână pe Rowan şi se ascunseră amândoi după un scaun, încercând să

prindă momentul prielnic pentru a fugi şi scăpa prin liftul-tubular.

— Luaţi-i pe amândoi! răcni comandantul pentru a se face auzit în vacarmul stârnit.

Un soldat făcu un salt către lift pentru a le tăia calea; în momentul când omul găsi poziţia potrivită pentru a ţinti, faţeta rectangulară a stunerului sclipi în lumină.

— Pe dracu'! urlă Amiralul, repezindu-se cu toată forţa asupra soldatului.

Acesta se împiedică şi trase la întâmplare. În clipa în care el şi Rowan ţâşniră spre lift, văzură fasciculul unui stuner nimerindu-l în cap pe Naismith. Ceilalţi doi dendarii erau la podea.

Coborâră cu o încetineală înnebunitoare. Dacă el şi Rowan aveau să ajungă la generatorul câmpului de forţă, oare puteau să-l pornească iarăşi şi să-i prindă pe atacatori înăuntru? Din urma lor, focul de stuner sfârâi, lovind pereţii şi producând mici explozii înstelate. Se răsuciră în aer, aterizară nu se ştie cum în picioare şi porniră, împleticindu-se, pe coridor. Nu era timp pentru explicaţii – o luă pe Rowan de mână şi-i fixă palma pe încuietoarea ce recunoştea doar amprentele Duronelor, apoi întrerupse alimentarea lovind cu cotul în comutator. Soldatul pornit în urmărirea lor scoase un ţipăt şi căzu de la înălţimea de trei metri, aproape în cap.

Se crispă auzind bufnetul şi o trase pe Rowan de-a lungul coridorului.

— Unde sunt generatoarele? răcni peste umăr către ea.

Alarmate, alte Durone apăreau din toate părţile. Purtând uniformele de culoare verde ale Casei Fell, doi paznici se iviră brusc la capătul celălalt al coridorului şi porniră în goană către liftul ce ducea la cel tubular. Dar de partea cui erau aceştia? O trase pe Rowan în prima cameră a cărei uşă o găsiră deschisă.

— Încui-o! spuse el precipitat.

Ea o blocă folosindu-şi palma. Se aflau în apartamentul unei Durone. O asemenea fundătură nu constituia o ascunzătoare de unde să poată fugi, dar se părea că în curând aveau să sosească ajutoare. Nu era sigur pentru cine. *Ceva a provocat dispariţia ecranului de forţă…* Din interior. Nu putea fi acţionat decât dinăuntru. Se aplecă în faţă, ţinând gura larg deschisă pentru a

respira, simţindu-şi plămânii luând foc, inima bătând nebuneşte şi dureri în piept, o beznă ameţitoare care-i înceţoşa privirea. Se apropie şovăitor de fereastră, unde-l puteau pândi pericole, şi încercă să facă o evaluare a situaţiei tactice. Prin perete şi uşă se auzeau tropăitul şi strigătele din coridor.

— Cum dracu' au reuşit ticăloşii să vă anihileze câmpul de forţă? întrebă el cu glas şuierător, ţinându-se de pervazul ferestrei. Ai auzit vreo explozie? O fi fost vreun trădător?

— Nu ştiu nimic, îi răspunse Rowan speriată. Asta ţine de securitatea exterioară, care intră în atribuţiile oamenilor lui Fell.

Se uită afară, la parcarea îngheţată a complexului. Alţi doi oameni îmbrăcaţi în verde o traversau în goană strigând şi arătând spre cer, apoi se adăpostiră după un vehicul parcat şi se chinuiră să ţintească spre clădire cu o armă. Un alt paznic le făcu semn să n-o facă; o lovitură greşită ar fi putut distruge apartamentul de la ultimul etaj şi ucide pe toţi dinăuntru. Ei dădură aprobator din cap şi aşteptară.

Se aplecă în faţă şi-şi lipi faţa de sticlă, încercând să vadă sus, spre stânga. Vehiculul blindat încă mai stătea în aer în dreptul ferestrei de la ultimul etaj.

Atacanţii se retrăgeau deja. La naiba! Nicio şansă cu câmpul de forţă. *Mă mişc prea încet.* Vehiculul zburător se legănă brusc la îmbarcarea grăbită a soldaţilor. Câţiva întinseră mâinile spre clădire şi târâră o siluetă scundă şi plinuţă pe deasupra golului de şase etaje ce se căsca sub ei. Tot astfel trecu şi un soldat care părea fără cunoştinţă. Nu lăsau în urmă nici răniţii, de teamă că vor fi interogaţi. Strângând din dinţi, Rowan îl trase înapoi.

— Dă-te la o parte din calea focului!

El i se opuse.

— Ne scapă! protestă el. Ar trebui atacaţi *acum,* pe terenul nostru…

Din stradă, de dincolo de zidul vechi al împrejmuirii, se ridică alt vehicul aerian. Fiind un model civil, nici înarmat, nici blindat, decolă cu greutate, luând altitudine încet. Prin învelişul de sticlă al cabinei, la tabloul de comandă văzu neclar o siluetă cu dinţii dezveliţi într-o grimasă. Vehiculul blindat al atacanţilor se îndepărtă de fereastră. Cel al luptătorilor dendarii încercă să-l

pinteneze pentru a-l sili să aterizeze forţat. Din ciocnire săriră scântei, metalul scrâşni la atingerea cu metal, însă vehiculul blindat se desprinse. Celălalt se răsuci spre pavaj şi ateriză cu un zgomot care dovedea că devenise inutilizabil.

— Pariez că era închiriat, gemu el, continuând să urmărească scena. Vor trebui să-l plătească. Bună încercare, cât pe ce să reuşească… Rowan! Vă aparţine vreunul dintre vehiculele acelea aeriene?

— Dacă-s ale grupului, adică? Da, dar…

— Hai. Trebuie să ieşim de aici. Dar clădirea gemea deja de oameni din personalul de securitate. Aceştia îi vor pune la zid pe toţi pentru identificare. Deşi ar fi vrut din toată inima, nu putea sări pe fereastră, până la sol, cale de cinci etaje. O, de-ar avea o mantie să-l facă invizibil!

A! Am găsit!

— Du-mă în braţe! Poţi să mă cari?

— Cred că da, dar…

Alergă până la uşă şi se aruncă pe spate în braţele ei.

— De ce? întrebă ea.

— Fă-o, fă-o! şuieră el printre dinţi. Ea îl târî până în coridor. El cercetă agitaţia haotică printre gene, gâfâind foarte convingător. Câteva Durone se frământau dincolo de un cordon format din paznici ai Casei Fell, blocând intrarea către ultimul etaj. Cheam-o pe Dr. Chrys să mă apuce de picioare, mormăi el din colţul gurii.

Încă prea uimită pentru a i se opune, Rowan strigă:

— Chrys, ajută-mă! Trebuie să-l ducem jos.

— O…

Având impresia că apăruse o urgenţă medicală, Dr. Chrys nu puse întrebări. Îl apucă de glezne şi, după câteva secunde, îşi croiră drum prin mulţime. Două doctoriţe Durona duceau în goană un om livid, ce părea rănit – paznicii înarmaţi se dădură grăbiţi în lături şi le făcură semn să treacă.

Când ajunseră la parter, Chrys încercă s-o pornească în fugă spre secţia medicală. O clipă se simţi tras în două direcţii opuse, apoi îşi smulse picioarele din mâinile Dr. Chrys, care-l privi împietrită, şi îşi eliberă şi mâinile ţinute de Rowan. Continuară să alerge şi ajunseră la uşa ce dădea spre exterior.

Atenţia paznicului era îndreptată spre eforturile celor doi cu lansatorul de proiectile; urmărea cu privirea ţeava îndreptată către silueta ca o umbră a ţintei care se îndepărta, fiind înghiţită de norii de ninsoare. *Nu, nu trageţi!…* Lansatorul bubui; explozia făcu vehiculul să se clatine, dar nu-l doborî.

— Duceţi-mă la cel mai mare şi mai rapid vehicul pe care-l puteţi porni, îi spuse el gâfâind lui Rowan. Nu-i putem lăsa să scape. *Nu trebuie să-i lăsăm nici pe oamenii lui Fell să-l doboare.* Grăbeşte-te!

— De ce?

— Ticăloşii aceia l-au răpit pe… fratele meu, îngăimă el. Trebuie să-i urmăresc. Îi silim să coboare la sol, dacă putem, iar dacă nu, îi urmărim. Luptătorii dendarii sigur au întăriri, numai să nu-i pierdem. Acelaşi lucru e valabil şi pentru Fell. Lilly e femeia lui de încredere, nu? Trebuie să reacţioneze. El sau *altcineva.* Începu să tremure violent. Dacă-i pierdem, nu-i mai găsim. Pe asta se bazează, ticăloşii!

— Şi ce naiba facem dacă-i ajungem din urmă? se opuse Rowan. Au încercat să te răpească şi pe tine, iar tu alergi după ei? Asta-i treaba celor din serviciul de securitate!

— Dar eu sunt… sunt…

Ce? Ce sunt? Bâlbâielile lui provocate de deznădejde se transformară pe nesimţite într-o senzaţie nelămurită. *Nu, nu mai vreau…*

Ochii i se limpeziră şi auzi sfârâitul rece şi înţepător al sprayului pe braţ. Dr. Chrys îl sprijinea, iar Rowan îi ţinea o pleoapă ridicată, uitându-se direct în ochiul lui, în acelaşi timp folosindu-şi cealaltă mână pentru a băga spray-ul în buzunar. Se simţi cuprins de o stare de buimăceală, de parcă ar fi fost învelit în celofan.

— Asta ar trebui să-l ajute, spuse Rowan.

— Ba nu, încercă el să se plângă.

Rosti cuvintele ca pe o bolboroseală.

Îl scoseseră târâş din hol, departe de ochi indiscreţi, aflându-se aproape de unul dintre lifturile-tubulare din partea subterană a clinicii. Însemna că din cauza convulsiei lui pierduseră doar câteva momente. Încă mai aveau şanse – se zbătu în braţele lui Chrys, care îl ţinu şi mai strâns.

Se auziră sunete de paşi de femei, mai uşoare decât cele făcute de cizmele soldaţilor. De după colţ apăru Lilly, încruntată şi cu nările fremătând, având-o alături pe Dr. Poppy.

— Rowan! Scoate-l de aici! spuse Lilly cu un glas stăpânit, – deşi abia mai respira. Georish va sosi jos pentru a cerceta cazul. Nu trebuie să se ştie că *el* a fost vreodată aici. Se pare că atacatorii au fost duşmani de-ai lui Naismith. Vom răspândi povestea că luptătorii dendarii au venit aici pentru a-l căuta pe clonul lui Naismith, dar nu l-au găsit. Chrys, distruge toate dovezile aflate în camera lui Rowan şi ascunde fişele. Du-te!

Chrys făcu un gest din cap şi plecă în fugă. Rowan rămase să-l sprijine singură. El avea tendinţa de a se lăsa moale, de parcă i s-ar fi topit picioarele. Clipi des pentru a alunga efectele medicamentului. *Nu, trebuie să mergem după…*

Lilly îi aruncă Rowanei o cartelă de credit, iar Dr. Poppy îi întinse câteva obiecte de îmbrăcăminte şi o geantă medicală.

— Ieşi cu el pe uşa din spate şi dispăreţi. Folosiţi codurile de evacuare. Alegeţi un loc la întâmplare şi rămâneţi acolo, dar *nu* la vreuna dintre proprietăţile noastre. Ne anunţaţi folosind o linie sigură de comunicaţie, dar din alt loc decât acela unde veţi locui. Abia atunci voi şti sigur ce se mai poate salva din balamucul ăsta. Buzele ofilite se desfăcură, dând la iveală dinţi ca de fildeş. Mişcă-te, fata mea!

Rowan dădu supusă din cap şi nu protestă câtuşi de puţin, remarcă el indignat. Ţinându-l ferm de braţ, îi îndrumă paşii nesiguri către un lift de coborâre, prin subsolul tehnic al clădirii, şi ajunseră în clinica subterană. O uşă ascunsă de la nivelul al doilea dădea într-un tunel îngust. Se simţea ca un şobolan alergând printr-un labirint. Rowan se opri de trei ori pentru a debloca nişte dispozitive de securitate.

Ajunseră în subsolul altei clădiri, iar uşa dispăru în urma lor, imposibil de deosebit de restul zidului. Continuară să meargă prin tunelurile tehnice obişnuite.

— Foloseşti deseori drumul ăsta? gâfâi el.

— Nu. Dar din când în când vrem să introducem ori să scoatem ceva care să nu fie remarcat de paznicii de la porţi, care sunt oamenii Baronului Fell.

În cele din urmă ieşiră într-un mic garaj subteran. Ea îl conduse către un mic aparat uşor de zbor, de culoare albastră, destul de vechi, dar care nu bătea la ochi, şi-l aşeză pe scaunul din dreapta.

— Nu e bine, se tângui el, abia îngânând din cauza limbii pe care şi-o simţea ca de plumb. Amiralul Naismith… cineva ar trebui să plece după Amiral.

— Naismith are o flotă întreagă de mercenari. Rowan se aşeză pe scaunul pilotului şi-şi legă centura. Să-şi descâlcească singur problemele cu duşmanii. Încearcă să te potoleşti şi să-ţi recapeţi suflul. N-aş vrea să-ţi mai administrez o doză.

Aparatul se ridică prin zăpada învârtejită şi se clătină nesigur în rafalele de vânt. Pe măsură ce aparatul se înălţa tot mai sus, oraşul răsfirat sub ei dispăru în lumina neclară. Aruncă o privire către faţa lui răvăşită şi agitată.

— Are să facă Lilly ceva! Şi ea îl vrea pe Naismith înapoi.

— Ceva e anapoda, bolborosi el. Nu se potriveşte nimic.

Se cuibări în haina pe care Rowan o pusese pe el. Curând după aceea, Rowan porni sistemul de încălzire.

Nu sunt eu cel pe care-l vroiau. În afara interesului pe care-l prezenta pentru Amiralul Naismith, se părea că el nu avea nicio valoare în sine. Iar dacă Naismith era eliminat de la Târg, singura persoană care mai dovedea vreun interes faţă de el rămânea Vasa Luigi, acesta voind să se răzbune pe el pentru crime pe care nu-şi amintea să le fi comis. Fără valoare, nedorit, singur şi înspăimântat… Stomacul i se crispă de durere, iar capul îi plesnea. Muşchii se contractau, încordaţi ca nişte arcuri.

N-o avea decât pe Rowan. Şi, după toate probabilităţile, pe Amiral, care venise să-l caute. Care-şi riscase viaţa ca să-l salveze. De ce? *Trebuie să fac… ceva.*

— Mercenarii dendarii. Sunt cu toţii aici? Amiralul are nave pe orbită sau nu? Ce forţe de sprijin are? Spunea că va avea nevoie de timp să-şi contacteze forţele. Cât timp? De unde veneau luptătorii dendarii, de pe vreun spaţioport? Pot solicita sprijin aerian? Cât, cum, unde?…

Disperat, încerca să pună laolaltă informaţii care, de fapt, îi lipseau, pentru a formula un plan de atac.

— Calmează-te! îl rugă Rowan. Nu putem face nimic. Suntem neînsemnaţi. Iar starea nu-ţi permite să întreprinzi ceva. Iar o să treci printr-o criză dacă nu-ţi stăpâneşti emoţiile.

— Lasă dracului starea mea! Trebuie să… trebuie…

Rowan ridică din sprâncene. La capătul puterilor, el se lăsă greoi pe fotoliu cu un suspin îndurerat. *Ar fi trebuit să fac ceva… neapărat…* Parcă hipnotizat de murmurul propriei lui respiraţii chinuite, nu vroia să asculte nimic altceva. Bătut. Iarăşi. Nu-i plăcea gustul înfrângerii. Rămase pe gânduri văzându-şi propria faţă, lividă şi distorsionată, în geamul cabinei. Timpul părea să se fi solidificat.

Luminile de pe panoul de control se stinseră. Deveniră brusc imponderabili. Centura de siguranţă muşcă din carne. Ceaţa începu să se îndesească, din ce în ce mai repede.

Rowan scoase un strigăt, se zbătu şi lovi cu pumnii în bord. Cadranele indicatoare licăriră; pentru o clipă motoarele merseră în plin. Apoi rămaseră iarăşi fără putere. Pierdură altitudine.

— Ce s-a-ntâmplat, lua-l-ar dracu’? strigă Rowan.

El privi în sus. Nu văzu decât ceaţa îngheţată – se prăbuşiră până sub nivelul norilor. Apoi, deasupra lor apăru o formă întunecată. O navetă-lift, mare, grea…

— Nu-i defecţiunea sistemului nostru. Ni se fură energia în mod intermitent, spuse el ca prin vis. Suntem obligaţi să aterizăm.

Concentrându-se, Rowan înghiţi în sec şi, în puţinele momente în care avea controlul asupra aparatului, încercă să-l menţină în zbor.

— Dumnezeule, iarăşi au apărut?

— Nu. Habar n-am… poate le-au sosit ajutoare. Impunându-şi voinţa, se sili să învingă efectul de înceţoşare a minţii provocat de sedativ. Fă gălăgie! o îndemnă el. Tărăboi!

— Poftim?

Nu pricepea. Nu prindea înţelesul vorbelor lui. Ar fi trebuit… cineva putea…

— Aterizează forţat cu nenorocitul ăsta!

Ea *nu se supuse.*

— Ai înnebunit?

Atinseră solul cu o zdruncinătură, înclinaţi pe partea dreaptă într-o vale pustie, numai zăpadă şi desişuri scunde, care scoaseră un sunet uscat.

— Cineva vrea să ne răpească. Trebuie să lăsăm o urmă, altfel dispărem de pe hartă. N-avem nici legături de comunicaţii, spuse el făcând un gest către instrumentele de bord care muriseră. Trebuie să lăsăm amprente, să incendiem ceva!

Se zbătu să se desprindă din centura de siguranţă.

Prea târziu. Patru sau cinci bărbaţi solizi îi înconjurară în lumina scăzută, ţinându-şi stunerele pregătite. Unul dintre ei deschise uşa şi-l târî afară.

— Fii atent, să nu-i faci vreun rău! strigă îngrijorată Rowan, şi sări după el. E pacientul meu!

— N-o să-i facem nimic, doamnă, o asigură politicos un altul, dar nu opuneţi rezistenţă.

Rowan rămase nemişcată.

Privi disperat în jur. Dacă ar fi ţâşnit spre vehiculul lor, ar fi reuşit să?… Porni într-acolo, dar una dintre brute îi stopă înaintarea apucându-l de cămaşă şi ridicându-l în aer. Simţi o durere înfiorătoare în piept, fiindcă individul îi răsuci mâinile la spate. În jurul încheieturilor pocni ceva rece şi metalic. Aceştia nu erau aceeaşi oameni care pătrunseseră în Clinica Durona, aveau altfel de uniforme, trăsături şi echipament.

Un alt uriaş se apropie cu paşi scârţâind pe zăpadă. Îşi ridică gluga de pe cap şi îndreptă lumina unei lanterne spre captivi. Părea să aibă în jur de patruzeci de ani, cu o faţă necioplită, tenul măsliniu, iar părul negru strâns la spate şi prins într-o coadă. Avea ochi foarte strălucitori şi pătrunzători. Când îşi privi prada ridică din sprâncene de uimire.

— Desface-ţi-i cămaşa, îi ordonă el unuia dintre soldaţi.

Acesta execută ordinul; individul cu trăsături colţuroase îndreptă fasciculul lanternei spre reţeaua de cicatrice. Buzele se destinseră într-un rânjet de satisfacţie. Deodată, îşi lăsă capul pe spate şi porni să râdă nestăpânit. Ecoul vocii lui se pierdu în pustietatea peisajului de iarnă.

— Ry, dobitocule! Mă-ntreb cât îţi va trebui până să-ţi dai seama!

— Baronul Bharaputra, şopti Rowan pierită.

Îşi înălţă bărbia într-un surâs sfidător.

— Dr. Durona, spuse la rândul său Vasa Luigi, pe un ton politicos şi amuzat. Pacientul tău, zici? Atunci nu vei refuza invitaţia mea. Te rog să ne fii oaspete. Vom sărbători reîntregirea familiei.

— Ce vrei de la el? Nu are amintiri.

— Întrebarea nu e ce vreau eu de la el. Mai curând… ce va dori altcineva. Şi ce-aş putea obţine eu din toată treaba asta. Ha-ha! E chiar mai bine aşa!

Făcu un semn poruncitor spre oamenii săi şi se îndepărtă. Aceştia îi conduseră pe prizonieri la nava-lift.

Unul dintre ei se desprinse de grup pentru a pilota aparatul uşor de zbor.

— Unde să-l abandonez, domnule?

— Du-l spre oraş şi parchează-l pe o stradă lăturalnică. Unde vrei. Ne vedem acasă.

— Am înţeles, domnule.

Uşile vehiculului se închiseră. Transportorul luă înălţime.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Mark gemu. Împunsăturile fulgerătoare de durere se îngemănau cu greaţa care-i întuneca mintea.

— Ai de gând să-i administrezi o doză de sinergină? se auzi o voce mirată. N-am tras concluzia că baronul ar dori să ne purtăm frumos cu ăsta.

— Ai chef să cureţi aparatul de zbor dacă dă afară şi ce-a mâncat la micul dejun? vui o altă voce.

— Asta-i bună!

— Baronul va hotărî. El a spus doar că-l vrea viu. Şi deocamdată e.

Urmă sfârâitul unui hipospray.

— Amărâtul! îl compătimi de astă dată prima voce.

***

Graţie sinerginei, Mark începu să-şi revină după lovitura de stuner. Nu ştia cât timp trecuse de la atacul împotriva Clinicii Durona şi nici unde se afla acum; schimbaseră vehiculele de cel puţin trei ori după ce-şi recăpătase cunoştinţa, o dată călătorind cu ceva de mai mare capacitate şi mai rapid decât vehiculul aerian cu care porniseră. Se opriseră într-un loc, iar el şi soldaţii trecuseră prin camera de decontaminare. Soldaţii îmbrăcaţi în uniforme cu aspect anonim plecaseră în treaba lor, iar el fusese predat altor doi paznici, nişte indivizi cu feţe lătăreţe şi purtând tunici roşii şi pantaloni negri.

Culorile Casei Ryoval. *Asta-i lipsea.*

Îl puseră să stea în partea din spate a aparatului, cu faţa în jos, având mâinile şi picioarele legate. Norii cenuşii, căpătând culori tot mai întunecate spre seară, nu-i oferiră niciun indiciu asupra direcţiei în care se deplasau.

Miles trăieşte. Sentimentul de uşurare era atât de puternic, încât zâmbi triumfător, cu toate că-şi simţea faţa strivită de canapeaua lipicioasă din plastic. Ce bucurie simţise când îl văzuse pe micuţul ticălos! Întreg. Aproape că-i venise să plângă. Acum putea deveni cu adevărat Lord Mark. *Mi-au fost iertate toate păcatele.*

Aproape toate. Înălţă o rugă pentru ca acea doctoriţă, Durona, să fi spus adevărul despre însănătoşirea lui Miles. Citise o uimire înspăimântătoare în ochii lui. În plus, n-o recunoscuse pe Quinn, ceea ce o jignise de moarte. *O să te însănătoşeşti. Ajungem acasă şi o să te faci bine.* Îl va duce pe Miles acasă şi totul va fi ca înainte, chiar mai bine. Va fi minunat.

Asta de îndată ce idiotul ăsta de Ryoval renunţă la nălucirile lui. Mark se simţea în stare să-l spintece pe loc pentru că-i stricase încercarea de reîntregire a familiei. *Are să se ocupe SecImp de el.*

Pătrunseră în parcarea subterană fără să fi zărit măcar un petic din drumul parcurs până la destinaţie. Cei doi paznici îl ridicară cu brutalitate în picioare şi-i dezlegară picioarele, în care acum simţea înţepături şi mâncărimi. Trecură printr-o cameră de verificare electronică, după care i se luară toate obiectele de îmbrăcăminte. Îl mânară prin clădire. Nu era o închisoare. Niciunul dintre faimoasele bordeluri ale Casei Ryoval. În aer plutea un miros slab, neliniştitor, de medicamente. Locul părea să se deosebească de clinicile în care se executau operaţii chirurgicale de sculptură corporală. Arăta prea secret şi bine păzit ca să fie o instituţie unde sclavii erau confecţionaţi la comandă, unde oamenii se transformau în creaturi imposibil de închipuit. Nu era spaţios. Nu văzu nicio fereastră. O fi plasat în subteran? *Unde dracu mă aflu?*

Nu se va lăsa cuprins de panică. Se distră imaginându-şi ce le va face Ryoval soldaţilor săi după ce va constata că-l răpiseră pe celălalt geamăn. Dacă Ryoval nu va depista greşeala dintr-o ochire, se gândi ca o vreme să-şi ascundă adevărata identitate. Îi va ajuta astfel pe Miles şi pe dendarii să acţioneze nestingheriţi. Ei nu fuseseră prinşi; rămăseseră în libertate. *L-am găsit!* Vor trebui să vină după el. Iar dacă ei n-o vor face, atunci SecImp va intra în alertă. Câştigase o săptămână faţă de SecImp, care se va grăbi să recupereze timpul pierdut. *Am câştigat, la naiba, am câştigat!*

Când soldaţii îl duseră în faţa lui Ryoval, mintea i se învârtea încă într-un ameţitor amestec de înflăcărare şi groază. Se trezi într-un birou luxos, ori poate într-o bibliotecă; mai mult ca sigur că aici se afla locuinţa particulară a baronului, fiindcă, dincolo

de o arcadă, zări o cameră de zi. Nu-i veni greu să-l recunoască pe Ryoval. Îl văzuse pe înregistrarea video făcută la prima misiune a navei *Ariel* aici. Conversaţia în cursul căreia individul ameninţase că va conserva capul retezat al Amiralului Naismith în plastic transparent pentru a-l atârna pe perete. Venind din partea altcuiva, o asemenea afirmaţie putea fi taxată drept o hiperbolă, însă Mark trăi strania senzaţie că Ryoval vorbise deosebit de serios. Acum era aşezat pe marginea scaunului, rezemându-se de pupitrul consolei de comunicaţii. Avea părul negru şi strălucitor aranjat în şuviţe atent pieptănate, nasul mare şi pielea netedă. Pentru un centenar, era puternic şi tânăr.

Trăieşte în trupul unui clon. Zâmbetul lui Mark deveni un rânjet felin. Speră că Ryoval nu va interpreta tremurăturile post-tranchilizant drept teamă.

Soldaţii îl aşezară forţat pe un scaun şi-i imobilizară braţele cu benzi metalice legate în jurul încheieturilor.

— Aşteptaţi afară, le porunci Ryoval. Nu va dura mult.

Mâinile lui Ryoval tremurau imperceptibil. Pielea feţei bronzate era uşor îmbrobonată. Când ridică privirea şi-i zâmbi lui Mark, ochii lui părură să reflecte o lumină lăuntrică, căpătând înfăţişarea cuiva atât de adâncit în propriile-i viziuni, încât abia dacă mai percepe realitatea. Mark era deja prea furios ca să se mai sinchisească. *Consumator de cloni!*

— Amirale, începu Ryoval cu un aer fericit. Ţi-am promis că ne vom reîntâlni. Era inevitabil precum soarta. Îl măsură pe Mark din cap până în picioare; sprâncenele negre i se împreunară. Te-ai îngrăşat în ultimii patru ani.

— Traiul bun, mârâi Mark, amintindu-şi cu ruşine de propria-i goliciune. Cu toate că detesta cumplit uniforma dendarii, ea îl ajutase să arate foarte prezentabil. Quinn i-o ajustase personal în vederea acestei mascarade şi o vroia înapoi. Pesemne că ea îi indusese în eroare pe soldaţii lui Ryoval în momentele acelea de nebunie prin care trecuseră.

— Mă bucur că eşti în viaţă. După precedenta noastră întâlnire sperasem să pieri în chinuri în vreo luptă neînsemnată, dar, gândindu-mă mai bine, am început să mă rog pentru supravieţuirea ta. Am avut patru ani în care să plănuiesc

această revedere. Timp de revizuiri şi pregătiri. Mi-ar fi displăcut profund dacă ratai prilejul de a ne reîntâlni.

Ryoval nu-şi dăduse seama că nu era Naismith. Abia dacă-l vedea cum se cuvine. Părea să privească prin el. Porni să păşească încoace şi încolo prin faţa lui, declamându-şi planurile ca un îndrăgostit agitat, aranjamente complicate de răzbunare care începeau cu aspecte obscene, trecând prin altele demente şi terminând cu altele incredibile.

Se putea şi mai rău. Ryoval putea la fel de bine profera aceste ameninţări şi în faţa acelui crioamnezic mic şi costeliv, cu ochi absenţi şi uimiţi, care nici măcar nu ştia cine e şi nu s-ar fi întrebat de ce i se întâmplă astfel de lucruri. Ideea îi făcu rău. *Da. În asemenea momente, mai bine eu decât el. Serios.*

Vrea să te îngrozească. Simple vorbe. Ce altceva mai spusese Contele? *Nu te vinde inamicului dinainte, mai ales prin gândire…*

La naiba, Ryoval nici măcar nu era duşmanul *lui.* Toate scenariile înfiorătoare fuseseră gândite pentru Miles. Nu, nici pentru Miles. Pentru Amiralul Naismith, un om care nu exista. Ryoval vâna o stafie, o himeră.

Ryoval se opri în spatele lui, întrerupându-şi tirada şoptită. Împins de curiozitate, îşi plimbă palma umedă de-a lungul şirei spinării lui Mark, degetele urmând cu o precizie anatomică toate sinuozităţile muşchilor ascunşi sub stratul de grăsime.

— Ştii, plănuiam să te las să mori de foame, îi susură el la ureche, dar cred că mă voi răzgândi. Mă gândesc să te pun la hrănire forţată. În cele din urmă, rezultatele ar putea fi şi mai amuzante.

Abia acum tresări îngreţoşat. Ryoval, percepu reacţia lui prin degetele cercetătoare şi rânji. Individul îşi simţea prada cu o acuitate înfiorătoare. N-ar fi fost mai bine să-i îndrepte atenţia asupra himerei care-l fascina atât? *Ar fi preferabil să ieşim dracului de aici.*

Inspiră adânc.

— Regret că trebuie să-ţi spulber iluziile, baroane, dar am veşti proaste pentru tine.

— Ia te uită, ţi-am cerut eu să vorbeşti? Îşi lăsă degetele să alunece spre gâtul lui şi-l prinse de pielea de sub falcă. N-am

început interogatoriul. Nu am devenit inchiziţie. Mărturisirile nu-ţi vor sluji la nimic. Nu-ţi vei obţine nici măcar moartea.

Iar se manifesta acea blestemată hiperactivitate molipsitoare. Până şi duşmanii lui Miles se contaminau.

— Nu sunt Amiralul Naismith. Sunt clonul produs de Bharaputra. Brutele tale au înşfăcat pe cine nu trebuia.

Ryoval se mulţumi să surâdă.

— Merita să încerci, Amirale. Numai că noi l-am studiat zile întregi pe clonul bharaputran de la Clinica Durona. După câte ai făcut încercând să-l recuperezi prima oară, ştiam că vei veni după el. Nu pricep ce sentimente îţi trezeşte – aţi fost cumva amanţi? Te-ai cruci dacă ai afla câţi au solicitat cloni cu o asemenea destinaţie.

Aşa deci. Quinn avusese dreptate afirmând că nu fuseseră urmăriţi. Ryoval nu stătuse cu ochii pe ei. Îi *aşteptase.* Grozav. Prin urmare, acţiunile, iar nu vorbele ori uniforma, îl convinseseră pe Ryoval că el era Naismith.

— Dar îl voi avea şi pe el, spuse Ryoval făcând un gest evaziv. Foarte curând.

Ba nu, n-o să pui mâna pe el.

— Baroane, în realitate sunt cel de-al doilea clon. Cere să fiu examinat.

Ryoval chicoti.

— Şi ce sugerezi? O scanare ADN? Nici măcar Duronele nu pot stabili precis. Oftă adânc. Mi-am promis atâtea în ce te priveşte, că nici nu ştiu cum să încep. Trebuie s-o iau încetul cu încetul. Şi în ordine logică. De pildă, nu poţi tortura porţiuni ale organismului care au fost înlocuite. Mă-ntreb câţi ani te pot face să rezişti. Decenii?

Mark simţi că-şi pierde cumpătul.

— *Nu sunt Naismith,* spuse el, vocea devenindu-i piţigăiată din cauza încordării.

Ryoval îl prinse pe Mark de bărbie şi i-o ridică, schimonosindu-şi buzele într-un surâs ironic de neîncredere.

— Atunci te voi folosi ca să-mi fac mâna. Simplu antrenament. Iar Naismith are să apară. La momentul potrivit.

O să rămâi trăsnit de ceea ce va apărea la momentul potrivit. Cei de la SecImp nu vor şovăi defel când va fi vorba să sfărâme

tot ce ţinea de Casa Ryoval, fără să aibă inhibiţii, nici măcar potrivit standardelor jacksoniene.

Pentru a-l salva pe Miles.

El însă nu era Miles.

Îngrijorat, se gândi la acest aspect, în vreme ce gărzile intrară la ordinul lui Ryoval.

***

Prima bătaie primită se dovedi îndeajuns de neplăcută. Nu din pricina durerilor. Era vorba de o suferinţă fără scăpare, de o teamă fără ieşire, acţionând asupra minţii, făcând trupul să devină încordat. Ryoval asistă la supliciu. Mark urlă fără să se abţină. Nu se punea problema mândriei bărbăteşti, a suferinţei mute, asta era pentru alţii. Poate astfel avea să-l convingă pe Ryoval că nu era Naismith. Un exerciţiu absurd. Cu toate acestea, călăii nu-i frânseră oasele şi-şi isprăviră antrenamentul cu precizie. Îl lăsară în pielea goală, încuiat într-o cămăruţă sau un dulap, fără ferestre. Gaura de aerisire avea latura de cel mult cinci centimetri. Nu-şi putea strecura nici pumnul, darmite corpul, prin ea.

Încercă să se pregătească, făcându-şi curaj. În ideea de a-şi face speranţe. Timpul lucra în favoarea lui. Ryoval era un sadic cu o experienţă vastă, dar de nuanţă psihologică. Avea să-l menţină în viaţă şi relativ nevătămat, cel puţin pentru început. La urma urmei, trebuia ca nervii să fie păstraţi intacţi pentru a da naştere durerii. Iar mintea prizonierului trebuia să rămână oarecum limpede, pentru a trece prin toate treptele suferinţei. În program se aflau probabil pe primul loc mai curând umilinţele rafinate decât loviturile cauzatoare de moarte subită. El nu trebuia decât să supravieţuiască. Mai târziu… dar nu va mai exista aşa ceva. Contesa afirmase că plecarea lui Mark spre Întregul Jackson îl va sili pe Illyan să activeze mai mulţi agenţi de aici, fie că o dorea, fie că nu, acest aspect fiind singurul efect al călătoriei lui Mark, chiar dacă, în cele din urmă, nu reuşea să obţină niciun rezultat concret.

Şi, în ultimă instanţă, ce mai însemnau câteva umilinţe pentru el? Neţărmurita mândrie a lui Miles putea fi sfărâmată. Mark însă nu avea mândrie. Pentru el, tortura era o cunoştinţă veche. *O, Ryoval! Nicicând n-ai făcut o greşeală mai gravă.*

Dacă ar fi fost un psiholog fin precum se credea, Ryoval ar fi pus mâna pe câţiva dintre prietenii lui Miles pentru a-i tortura în faţa lui. Aşa ceva ar fi dat roade minunate în cazul lui Miles. Dar nu când era vorba de Mark. El nu avea prieteni. *Du-te dracului, Ryoval! Nu eşti capabil să găseşti tortura care să-mi vină de hac.* N-avea importanţă. Prietenii săi îl vor salva. Iar asta se putea întâmpla din clipă-n clipă.

Acum.

Îşi menţinu atitudinea sfidătoare până la sosirea tehnicienilor, care-l luară cu ei.

Îl readuseră în celula minusculă, probabil în ideea de a-i oferi solitudinea necesară pentru a cugeta. O vreme nu se simţi capabil să se gândească la nimic. Zăcu pe o parte, respirând sacadat şi superficial, pe jumătate inconştient, mişcându-şi braţele şi picioarele spasmodic precum o stea de mare, în ritmul durerilor lăuntrice care nu se mai potoleau.

În cele din urmă ceaţa i se ridică de pe ochi, durerile se mai domoliră, ele făcând loc treptat unei furii întunecate şi confuze. Tehnicienii îl legaseră, îi vârâseră un tub pe gâtlej şi pompaseră în el un terci extrem de bogat în calorii. Punând capac cu ajutorul unei substanţe cu efect antivomitiv pentru a-l împiedica să se uşureze mai târziu, cărora li se adăugase un adevărat cocteil de adjuvanţi metabolici pentru a grăbi digestia şi depunerea. Era un procedeu prea subtil prin complexitate ca să fi fost stabilit peste noapte, prin urmare Casa Ryoval îl păstrase multă vreme în mânecă. Iar el care, în naivitatea lui, îşi închipuise că inventase această perversiune unică şi personală... Socotea că-şi făcuse sieşi destul rău aplicând-o, însă oamenii lui Ryoval nu se mulţumiseră să se joace cu durerea, ci o duseseră dincolo de orice limită, făcând acest lucru sub ochii stăpânului lor, care venise să asiste la punerea ei în practică. Şi pentru a-l privi cercetător, cu un zâmbet din ce în ce mai lăbărţat. Ryoval *ştia.* Constatase asta văzându-i sclipirea satisfăcută din ochii vicleni.

Ryoval îi despuiase propria revoltă de plăcerea secretă pe care o simţea. Unica putere somatică pe care o avusese la dispoziţie, sub controlul său, îi fusese răpită. Ryoval îl făcuse prizonier, îi intrase până în adâncul sufletului. Profund.

Se putea ca ei să-l chinuie toată ziua, fără ca el să fie cu adevărat prezent, însă asta nu se compara cu suferinţele pe care şi le-ar fi produs singur. Diferenţa dintre simpla tortură şi adevărata umilire stă în participarea din partea victimei. Galen, care-i provocase suferinţe mai blânde decât cele concepute de Ryoval, cunoscuse acest aspect; Galen îl împinsese întotdeauna să şi le provoace singur ori îl făcuse să creadă că aşa stăteau lucrurile.

***

Îl aduseră înapoi în celula mică pentru a cugeta la noua experienţă trăită, la fel cum se întâmplase atunci când l-au lăsat să digere mâncarea administrată cu forţa. Îi trebui mult timp până ce şocul şi ceaţa produsă de drog să se limpezească. Şovăi lenevos între o lâncezeală epuizată şi groază. Curios lucru. Medicamentul anulase condiţionarea sa faţă de bastonul cu şocuri electrice, făcând ca totul să semene cu un acces de sughiţ, altfel spectacolul ar fi fost cu mult mai plicticos şi mai scurt. Ryoval urmărise totul.

Ba nu. Ryoval *studiase* reacţiile lui.

Ochii acelui individ începuseră să-l obsedeze. Interesul lui Ryoval nu fusese erotic. Mark percepuse că baronul trebuie să se fi plictisit cu decenii în urmă de banalitatea stereotipă a oricărui act fizic posibil. Căutase să descopere noi reflexe. Mici reacţii ce trădau interesul, teama, disperarea. Exerciţiul nu fusese pus la punct doar de dragul de a crea suferinţă. Durerea existase din plin, însă ea apăruse accidental. Predominase disconfortul produs de hrănirea forţată şi de anihilarea căilor neurotransmiţătoare.

Asta n-a fost tortură, înţelese Mark. *Mai curând o punere la încercare. Planul de tortură e încă în embrion.*

Deodată îşi dădu seama ce va urma, văzu totul limpede. Ryoval îl va condiţiona mai întâi la chinuri mărunte, făcându-l dependent prin administrarea repetată a dozelor mici. Abia după aceea va adăuga durerea şi-l va ţine agăţat, vibrând, între durere şi plăcere, cerând să se tortureze singur, pentru a-şi câştiga cumplita recompensă. Iar apoi va retrage drogul şi-l va lăsa pe Mark, de astă dată condiţionat cu scenariul, să continue. Iar el o va face. După aceea, Ryoval îi va oferi libertatea. Însă el

va plânge şi se va milogi să rămână, va face orice ca să rămână sclav. Distrugere prin seducţie. Sfârşitul jocului. Răzbunare deplină.

Tu mă urmăreşti, Ryoval, dar eu înţeleg. Te văd şi înţeleg.

***

Şedinţele de hrănire forţată urmau un program: una la fiecare trei ore. Era singurul ceas pe care-l avea, altfel şi-ar fi închipuit că timpul se oprise. Atinsese eternitatea.

***

Dintotdeauna fusese convins că la jupuirea de viu se folosea un cuţit ascuţit. Ori unul bont. Specialiştii lui Ryoval o făceau chimic, stropindu-i porţiuni atent alese ale corpului cu un aerosol. Purtau mănuşi, măşti, îmbrăcăminte de protecţie; încercă, dar nu reuşi, să smulgă masca de pe faţa unuia, pentru a-l face să se bucure şi el de ceea ce-i administrau. Îşi blestemă nevolnicia şi plânse, uitându-se cum pielea i se băşică şi cade. Produsul chimic nu provoca arsuri, ci mai curând dădea naştere unor enzime stranii; nervii îi erau lăsaţi intacţi şi înfiorător de sensibilizaţi, expuşi la stimuli. Era un supliciu să atingă ceva, să fie atins sau, mai ales, să stea jos ori întins. Ajuns în celula strâmtă, rămânea ore în şir în picioare, fără a atinge nimic, până când, în cele din urmă, tremurând din încheieturi, se prăbuşea la podea.

***

Totul se petrecea cu o repeziciune extremă. Unde dracu' erau ceilalţi? De câtă vreme se afla aici? De o zi?

Asta e. Am supravieţuit o zi. Prin urmare, mai pot supravieţui una. O situaţie mai rea nici nu exista. Lucrurile nu se puteau schimba decât cantitativ.

Se aşeză, legănându-se, simţindu-se pe jumătate îndobitocit de durere. Şi furie. Din momentul primei hrăniri forţate, războiul lui Naismith încetase. Acum devenea războiul lui personal, ce avea să se poarte între el şi Ryoval. Însă nu întru totul personal. Nu rămăsese niciodată faţă în faţă cu el. Întotdeauna fusese copleşit numeric, dominat prin masivitate, dezlegat doar pentru a fi legat la loc. Chiar şi în starea în care ajunsese, Amiralul Naismith era tratat drept un pişpirică extrem de primejdios. Nu era nevoie.

Le-ar fi spus totul, până la detaliu, despre Lordul Mark, Miles, Conte şi Contesă, Barrayar. Şi despre Kareen. Dar hrănirea cu forţa îi pusese stavilă gurii, drogul îl privase de capacitatea de a mai folosi un limbaj, iar celelalte chinuri îl făceau să urle în restul timpului. Greşeala era numai a lui Ryoval. Individul se mulţumea să supravegheze. Nu era dispus *să asculte.*

Am vrut să fiu Lord Mark. N-am dorit decât recunoaşterea ca Lord Mark. Ce era rău în asta? Încă ţinea să rămână Lord Mark. Aproape că avusese titlul, însă acesta îi scăpase printre degete. Îi fusese smuls. Plânse după el, iar lacrimile fierbinţi căzură ca nişte picături de plumb topit pe corpul lipsit de piele. Simţea cum Lord Mark se distanţează, sfârtecat, îngropat de viu. Cum se dezintegrează. *N-am voit decât să devin uman. Iar acum sunt iarăşi întors din drum.*

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

Bătând în pereţi, dădu roată încăperii poate pentru a suta oară.

— Dacă ne-am da seama care e cel exterior, îi spuse el lui Rowan, am putea să trecem prin el într-un fel sau altul.

— Cu ce, cu unghiile? Dacă ne aflăm la etajul trei? Fă bine şi *stai jos,* strecură ea printre dinţi. Mă scoţi din minţi!

— Trebuie să ieşim de-aici.

— Trebuie să aşteptăm. Lilly va descoperi lipsa noastră. Şi va întreprinde ceva.

— Cum? Prin cine?

Privi înfuriat la micul lor dormitor. Nu fusese conceput ca închisoare. Era o simplă cameră de oaspeţi, având în dotare şi o baie. Fără ferestre, ceea ce sugera că se află în subteran ori într-o porţiune interioară a casei. Dacă era în subteran, penetrarea unui zid nu le-ar sluji prea mult, însă dacă ar ajunge în altă încăpere, ar fi posibil să li se deschidă alte posibilităţi. O-uşă şi doi soldaţi înarmaţi cu stunere în faţa ei. Cu o seară înainte încercaseră să-i ademenească pe soldaţi pentru a deschide uşa, o dată mimând îmbolnăvirea, iar a doua oară având un motiv întemeiat, când agitaţia lui disperată îl făcuse să treacă prin noi convulsii. Paznicii îi dăduseră Rowanei trusa ei medicală, care nu-i putea fi de niciun folos, fiindcă ea, ajunsă la capătul puterilor, răspunsese cererilor lui de a trece la acţiune printr-o ameninţare că-i va administra sedativ.

— Supravieţuieşte, evadează, sabotează, rosti el cele trei cuvinte ca pe o poezie. Deveniseră un soi de litanie, care i se derula prin minte ca o bandă fără sfârşit. Asta e îndatorirea soldatului.

— Eu nu-s soldat, spuse Rowan, frecându-şi ochii încercănaţi. Vasa Luigi n-are de gând să mă ucidă pe mine, iar dacă vroia să te termine, o făcea seara trecută. Nu seamănă cu Ryoval, să se joace cu prada pe care o are în gheare. Îşi muşcă buzele, probabil regretând cele spuse. Ori poate şi-a propus să ne lase împreună aici până te ucid *eu.*

Se rostogoli în pat şi-şi puse perna peste cap.

— Trebuia să ne prăbuşim cu aparatul de zbor.

De sub pernă răzbătu un zgomot care putea fi un geamăt ori un blestem. Pesemne că exprimase acelaşi regret de prea multe ori.

Când uşa se deschise cu un declic, se răsuci de parcă ar fi fost opărit.

Politicos, soldatul făcu un gest de salut.

— Doamnă, domnule, Baronul Bharaputra vă transmite complimente şi vă invită să vă pregătiţi să luaţi masa cu domnia sa şi cu baroana. Când veţi fi gata, vă vom însoţi.

***

Sufrageria Casei Bharaputra avea uşi mari din sticlă prin care puteau vedea grădina împrejmuită şi îngheţată, precum şi doi soldaţi masivi păzind fiecare intrare. În lumina clarobscură a înserării, grădina licărea; se aflau aici de o zi, după standardele jacksoniene, adică de douăzeci şi şase de ore şi câteva minute. Când intrară, Luigi Vasa se ridică şi, la un gest de-al său, paznicii dispărură, ocupând poziţii dincolo de uşi, dându-le celor din încăpere iluzia intimităţii.

Sufrageria era aranjată cu mult bun-gust. Canapelele individuale şi măsuţele fuseseră dispuse într-un semicerc pentru ca privitorii să aibă în faţă imaginea grădinii. Pe una dintre canapele stătea o femeie cu înfăţişare foarte familiară amândurora.

Părul alb, brăzdat de fire negre, era împletit în codiţe strânse laolaltă cu migală. Ochii negri, pielea de culoarea fildeşului, cu riduri extrem de fine, nasul proeminent şi semeţ – Dr. Durona. Iarăşi. Era îmbrăcată cu o bluză largă din mătase verde-deschis, amintind probabil cu totul întâmplător de culoarea halatelor purtate în laboratoarele Durona, şi pantaloni crem, care cădeau moale. Dr. Lotus Durona, Baroana Bharaputra, avea gusturi alese. Dar şi mijloacele de a şi le satisface.

— Rowan, draga mea, spuse ea şi salută din cap; întinse mâna de parcă Rowan ar fi trebuit să i-o sărute în stil curtean.

— A, Lotus, zise Rowan fără chef şi strânse din buze.

Lotus îi zâmbi şi-şi răsuci mâna, transformând gestul într-o invitaţie de a se aşeza, ceea ce făcură amândoi.

Lotus apăsă pe un buton de lângă ea şi în cameră sosi o fată purtând îmbrăcăminte din mătase în culorile Casei. Le servi băuturi, începând cu baronul, în faţa căruia, stând cu ochii plecaţi, făcu o plecăciune. Înaltă şi mlădioasă, cu nasul drept, părul negru legat la ceafă într-o coadă de cal care-i cădea pe spate, fata le părea foarte cunoscută. Când îi oferi băutură baroanei, ridică privirea şi-şi deschise ochii ca o floare ce-şi desface petalele spre soare, iluminaţi de o bucurie interioară. Când făcu o plecăciune în faţa lui Rowan, ochii avură o tresărire, iar sprâncenele negre se uniră în semn de uimire. Rowan se uită la ea la fel de impasibilă, iar când fata se întoarse pentru a trece mai departe, pe faţa ei apăru o expresie de groază.

Când ea se înclină în faţa lui Miles, se încruntă şi mai mult.

— Dumneavoastră!... şopti ea, nedumerită.

— Hai, fugi, dragă Lilly, nu te mai holba, îi spuse baroana cu blândeţe.

În timp ce părăsea încăperea cu un mers legănat, aruncă pe furiş o privire peste umăr către ei.

— Lilly? întrebă Rowan, înecându-se de uimire. I-aţi dat numele de Lilly?

— O mică răzbunare.

Simţindu-se jignită, Rowan îşi încleştă pumnii.

— Cum de-ai îndrăznit? Mai ales ştiind cine eşti... Ştiind cine suntem?

— Cum poţi deosebi moartea de viaţă? Baroana făcu un gest din umeri. Sau, şi mai grav – s-o laşi pe Lilly să aleagă în locul tău? Încă n-ai ajuns la vârsta ispitelor, scumpa mea surioară. Să-ţi pui întrebarea şi peste douăzeci de ani, când o să-ţi simţi trupul descompunându-se şi vei găsi foarte lesne răspunsul.

— Lilly te-a iubit ca pe o fiică.

— Lilly m-a folosit ca servitoare. Iubire? Baroana pufni în râs. Nu dragostea menţine turma Duronelor laolaltă, ci presiunea fiarelor. Dacă ar dispărea toate primejdiile economice şi de altă natură din exterior, nici cele mai izolate cotloane ale vecinătăţii găurii de vierme n-ar fi prea îndepărtate pentru a ne ascunde de surori, fraţi şi de cea care ne-a creat. În fond majoritatea familiilor sunt la fel de dispersate.

Rowan rămase pe gânduri. Părea nefericită. Dar n-o contrazise.

Vasa Luigi îşi drese glasul.

— Dr. Durona, adevărul e că nu va trebui să călătoreşti până la capătul galaxiei ca să-ţi găseşti locşorul. Casa Bharaputra ar putea pune în valoare talentul şi pregătirea ta. Şi probabil şi o oarecare autonomie. Şefă de departament, de pildă. Iar mai târziu, cine ştie, poate chiar o diviziune.

— Nu, mulţumesc, spuse Rowan pe un ton muşcător.

Baronul ridică din umeri. I se păruse, ori baroana răsuflase uşurată?

El întrerupse brusc scena:

— Baroane, Amiralul Naismith a fost răpit de oamenii lui Ryoval? Şi dacă-i aşa, ştii unde l-a dus?

— Ei, asta-i o întrebare interesantă, murmură Vasa Luigi, măsurându-l din ochi. Toată ziua am încercat să iau legătura cu Ry, dar n-am reuşit. Cred că acolo unde-i Ry, e şi geamănul tău, Amirale.

El inspiră adânc.

— De ce vă închipuiţi că eu aş fi Amiralul, domnule?

— Fiindcă pe celălalt l-am văzut. În condiţii grăitoare. Nu cred că adevăratul Amiral Naismith ar îngădui pazei de corp să-i dea ordine, ce părere ai?

Simţi că-l doare capul.

— Ce-i face Ryoval?

— Te rog, Vasa, subiectul nu-i potrivit înainte de masă, îi reproşă Baroana. Îi aruncă o privire curioasă. Pe de altă parte, de ce te-ai sinchisi?

— Miles, ce-ai făcut cu frăţiorul tău?

Se trezise vorbind singur. Nevenindu-i să creadă, duse mâna la gură. Rowan rămase cu privirea aţintită la el. Lotus o imită.

— Cât priveşte întrebarea ta, Amirale, se vede treaba că Ry a ajuns la aceeaşi concluzie ca mine. Dacă aşa stau lucrurile, e posibil să nu facă prea multe. Dacă nu, metodele lui depind de fratele tău geamăn.

— Nu… nu înţeleg.

— Ryoval îl va studia experimentând. Modul de acţiune va rezulta din analiza personalităţii subiectului.

Asta nu suna prea ameninţător. Îşi imagină teste cu multiple opţiuni. Încurcat, se încruntă.

— În felul lui, Ry e un artist, continuă Baronul. Poate crea cele mai uimitoare efecte psihologice. L-am văzut transformând un duşman într-un sclav devotat trup şi suflet persoanei sale, în stare să îndeplinească orice poruncă. Cel care-a încercat ultima oară să-l asasineze şi a avut norocul de a scăpa cu viaţă a sfârşit prin a servi băuturi la petrecerile intime ale lui Ryoval, milogindu-se să satisfacă toate dorinţele oaspeţilor, indiferent ce i s-ar fi cerut.

— Tu ce i-ai cerut? întrebă sec baroana.

— Vin alb. Asta s-a întâmplat înainte de a ne fi cunoscut noi, draga mea. L-am urmărit cu atenţie. Omul avea o privire rătăcită cum n-am mai văzut.

— Te gândeşti să mă vinzi lui Ryoval? întrebă el rar.

— Dacă oferă cel mai mult, Amirale. Raidul organizat de tine şi de geamănul tău împotriva proprietăţilor mele – şi încă nu ştiu sigur dacă nu cumva n-aţi pus totul la cale împreună, de la un capăt la altul – mi-a adus prejudicii foarte mari. Şi supărătoare din punct de vedere personal. N-o să mă cobor răzbunându-mă împotriva unui crioamnezic, dar oricum vreau să recuperez ceva din pierderi. Dacă te vând lui Ryoval, vei fi mai aspru pedepsit decât dacă aş face-o eu însumi. Ry ar fi încântat să posede o pereche de gemeni. Vasa Luigi oftă. Regret, dar atâta vreme cât Ry îngăduie satisfacţiilor personale să cântărească mai greu decât profiturile, Casa Ryoval va rămâne în veci o casă neimportantă. Mare păcat. De-aş avea resursele lui, aş realiza mult mai multe.

Fata reveni aducând farfurii cu aperitive, le umplu iar paharele cu un amestec din vin şi fructe şi ieşi din nou ca o boare. Încet. Vasa Luigi o urmări cu privirea. Baroana, căreia nu-i scăpă acest amănunt, se uită la el printre gene. Când el întoarse capul, coborî pleoapele, îndreptându-şi atenţia asupra băuturii.

— Dar dacă oferta ar veni din partea… Mercenarilor Dendarii?

Exact. Era de ajuns ca Bharaputra să deschidă licitaţia, iar aceştia să-i bată la uşă. Cu un tun cu plasmă. Asta da licitaţie. Acest joc nu trebuia să dureze. Bharaputra nu-l putea scoate la

licitaţie fără a se da de gol că-l avea, iar atunci… *atunci, ce?* Adăugă cu şiretenie:

— În felul acesta, ai putea folosi competiţia pentru a-l sili pe Ryoval să ofere mai mult.

— Regret, dar resursele lor sunt prea limitate. Şi nici măcar nu sunt aici.

— I-am văzut. Ieri.

— O simplă echipă de operaţiuni secrete. Fără nave. Fără forţe de sprijin. Am înţeles că şi-au dezvăluit identitatea doar pentru a o determina pe Lilly să discute cu ei. Dar, am motive să cred că mai există un participant la jocul ăsta. Uitându-mă la tine, simt un fior. Simt un îndemn din cale-afară de straniu să accept un profit ca orice intermediar şi să-i las pe licitatorii negativişti să apeleze la Casa Ryoval.

Baronul chicoti.

Licitatori negativişti? Aha. Cei care au tunuri cu plasmă, încercă să nu-şi dea în vileag simţămintele.

— Şi-n felul acesta ajungem la întrebarea de la început, continuă el, mai precis, ce scopuri *urmăreşte* Lilly? Rowan, de ce s-a apucat să-l resusciteze pe acest om? Şi fiindcă veni vorba, cum de-a ajuns la ea, când alţi câteva sute, care-l căutau, n-au reuşit să-l găsească?

— Nu ne-a spus, explică Rowan calm. Dar eu m-am bucurat să-mi pot perfecţiona cunoştinţele. Graţie modului exemplar în care au tras oamenii tăi în el, a fost un caz medical foarte interesant.

Conversaţia dintre Lotus şi Rowan căpătă un caracter medical, preponderent tehnic, pentru ca apoi, în timp ce fata clonată le servi mâncăruri rafinate, să alunece spre subiecte tot mai banale. Rowan evită răspunsuri directe cu aceeaşi dezinvoltură cu care Baronul o bombarda cu întrebări, iar pe el nimeni nu-l luă în seamă, considerându-l total neştiutor. Baronul Bharaputra nu părea să se grăbească deloc. Era limpede că se pregătea să facă un joc de aşteptare. După aceea, gărzile îi conduseră înapoi în cameră, iar pe drum îşi dădu seama, în sfârşit, că făcea parte dintr-un complex de încăperi identice situate pe acelaşi coridor şi fiind pesemne destinate să adăpostească servitorii unor oaspeţi importanţi.

— Unde ne aflăm? şuieră el către Rowan când uşa se închise în urma lor. Ţi-ai dat seama cumva? Aici se află cartierul general al lui Bharaputra?

— Nu, răspunse ea. Reşedinţa lui e încă în renovare. Se spune că în cursul raidului unui comando, o serie de încăperi au avut mult de suferit, adăugă ea tăios.

El dădu încet ocol camerei şi, spre profunda uşurare a Rowanei, nu se mai apucă să bată iarăşi în pereţi.

— Mi-a trecut prin minte că… există şi altă modalitate de a evada, fără să ieşim de aici. Asta înseamnă să găsim pe cineva care să pătrundă din afară. Spune-mi… în cazul cui ar fi mai greu să intri în forţă pentru a salva prizonieri: casa Bharaputra, Fell sau Ryoval?

— Păi… Cu Fell ar fi cel mai dificil, aşa presupun. Are mai multe forţe şi arme grele. La Ryoval ar fi cel mai uşor. Casa Ryoval e cu adevărat una minoră, numai că e atât de bătrân, încât primeşte onoruri de Casă Mare doar în virtutea obişnuinţei.

— Bun… prin urmare, dacă ai avea nevoie de cineva mai puternic şi mai nemilos decât Bharaputra, te-ai adresa lui Fell.

— Aşa cred.

— Iar dacă ai şti că… urmează să vină întăriri, ar fi mai inteligent din punct de vedere tactic să laşi respectivul prizonier mai curând în seama lui Ryoval decât să-l muţi într-un loc mai bine păzit.

— S-ar putea, recunoscu ea.

— Trebuie să ajungem la Fell.

— Cum? Noi nici măcar nu putem ieşi din camera asta!

— Da, doar din cameră trebuie să ieşim. Dar poate că n-ar fi nevoie să părăsim casa. Dacă unul dintre noi ar reuşi să ajungă la o consolă de comunicaţii vreme de câteva minute, ar fi grozav. Ar lua legătura cu Fell, sau cu *altcineva,* dând lumii de ştire că suntem prizonierii lui Vasa Luigi. *Asta* ar pune lucrurile în mişcare.

— Sau cu Lilly, spuse Rowan neclintită. Nu cu Fell.

Am nevoie de Fell. Lilly nu poate pătrunde prin apărarea lui Ryoval. Luă în calcul neliniştitoarea situaţie ca el şi Grupul Durona să acţioneze unul împotriva celuilalt. El dorea un serviciu din partea lui Fell, de care Lilly vroia să scape. Cu toate

acestea, nu era nevoie să i se ofere prea multe lui Fell pentru a-l îndemna să ordone un raid împotriva lui Ryoval. Egalitate în tehnica de luptă, plus profitul scos din vechea ură. Exact.

Intră în baie şi se privi îndelung în oglindă. *Cine sunt?* Un bărbat scund, scheletic, tras la faţă, livid, cu aspect ciudat, ochi disperaţi şi având tendinţa de a se lăsa cuprins de convulsii. Dacă, după ce reuşise să-l vadă pe celălalt în cursul zilei de ieri, ar reuşi să afle care dintre gemenii clonaţi e, l-ar identifica pe celălalt printr-un proces de eliminare. Individul i se păruse a fi Naismith. Dar Vasa Luigi nu era uşor de tras pe sfoară, şi el era convins de contrariu. Prin urmare, el trebuia să fie ori unul, ori celălalt. De ce nu se putea hotărî? *Dacă eu sunt Naismith, de ce mi-a luat locul fratele meu?*

În acel moment descoperi ce însemna acea *cascadă.*

Senzaţia de a fi sub cascada unui fluviu care strânge toate apele unui continent întreg, tone de apă care îl doborau la pământ. Scoase un sunet ca un mieunat, se lăsă jos cu braţele în jurul capului, simţind dureri ascuţite în ochi şi groaza care îl strângea de gât. Strânse din buze pentru a bloca orice alte sunete care, puteau s-o aducă pe Rowan, extrem de îngrijorată. Pentru a aprecia situaţia, trebuia să rămână singur, era limpede.

Nici nu-i de mirare că nu mi-am dat seama. Încercam să aleg între două răspunsuri eronate. Măiculiţă doamne! Of, tată! Vai de noi, sergent! Fiul tău a încurcat rău lucrurile de data asta. Rău de tot. Locotenentul Lord Miles Vorkosigan se târî pe podeaua acoperită cu gresie şi urlă muteşte, emiţând doar un şuierat slab. *Nu, nu, nu, vai mie...*

Elli…

Bel, Elena, Taura…

Mark... Mark? Individul acela corpolent, supărat, stăpânit şi hotărât, fusese *Mark?*

Nu-şi putea aduce aminte nimic despre propria sa moarte. Temător, îşi duse mâna la piept, pipăind dovada… cărui eveniment? Închise ochii, strivindu-şi pleoapele, încercând să-şi amintească măcar un singur amănunt. Da, atacul împotriva clinicii chirurgicale Bharaputra. Mark declanşase un adevărat dezastru, prinzându-l la mijloc pe Bel, iar el sosise pe planetă în încercarea de a scoate castanele din foc în locul lor. O inspiraţie

megalomană de a-l depăşi pe Mark, de a-i dovedi cum procedează un expert, pentru a-i smulge lui Vasa Luigi, care-l jignise, acei copii-cloni… cu gând să-i ducă acasă la Mama. *Prostii, ce mai ştie mama despre treaba asta?* Nimic, se rugă în sinea lui. Acum se aflau cu toţii aici, pe Întregul Jackson. *Câtă vreme* fusese mort?

Şi unde Dumnezeu e SecImp?

Asta dacă nu se tăvălea pe podeaua acestei băi, desigur.

Vai, vai, vai…

Şi Elli. *Vă cunosc de undeva, doamnă?* întrebase el. Mai bine îşi muşca limba.

Rowan… Elli. Acum lucrurile se legau într-un mod straniu. Iubita lui era o femeie inteligentă, înaltă, cu ochi căprui, părul negru, hotărâtă. Primul lucru care i se arătase în faţă atunci când ieşise din starea de confuzie şi se trezise fusese o femeie inteligentă, înaltă, cu ochi căprui, părul negru, hotărâtă. Era o greşeală absolut normală.

Se întrebă dacă Elli avea să accepte această explicaţie. Gustul lui pentru prietene bine clădite prezenta şi potenţiale neajunsuri, desigur. Îşi reprimă un hohot de râs.

Simţi un nod înecăcios în gât. *Taura aici?* Ryoval ştia asta? Ştia ce contribuţie îşi adusese ea, cu mânuţa ei înzestrată cu gheare, la distrugerea băncii lui de gene în urmă cu patru ani, ori dădea vina doar pe „Amiralul Naismith”? Adevărat, toţi vânătorii de recompense angajaţi de Ryoval, cu care se confruntase după aceea, păreau preocupaţi obsesiv şi exclusiv de persoana lui. Însă oamenii lui Ryoval îl luaseră pe Mark drept Amiral; Ryoval căzuse în aceeaşi capcană? Fără îndoială, Mark le va spune că el era clonul. *La dracu, şi eu aş proceda la fel dac-aş fi în locul lui, în speranţa că-i voi deruta pe toţi.* Ce se întâmpla cu Mark? De ce se oferise drept recompensă pentru… Miles? Imposibil ca Mark să sufere şi el de crioamnezie, nu? Nici vorbă, Lilly afirmase că luptătorii dendarii, clonii şi „Amiralul Naismith” scăpaseră cu bine. Şi atunci *de ce* s-au întors?

S-au întors după tine, Amirale Găgăuţă.

Şi dăduseră peste Ryoval, care căuta aceeaşi persoană. Cumplită întâlnire.

Ce stare *binecuvântată* putea fi amnezia! Îşi dori s-o retrăiască.

— Ai păţit ceva? strigă Rowan, îngrijorată. Intră brusc în baie şi-l văzu întins pe podea. A, nu! Altă convulsie? Se lăsă pe genunchi alături de el, pipăindu-l pentru a se convinge că nu păţise ceva grav. Te-ai lovit de ceva?

— Au… au.

N-o să mă cobor răzbunându-mă pe un crioamnezic, spusese Vasa Luigi. Atunci era preferabil să rămână crioamnezic pentru o vreme, până înţelegea mai bine situaţia. Şi pe sine.

— Nu, n-am nimic.

Se lăsă dus la pat. Neliniştită, ea îi netezi părul. El o privi disperat printre gene, mimând somnolenţa postconvulsie. *Ce-am făcut?*

Ce am de gând să fac?

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

Uitase unde se află. Pielea începuse să-i crească la loc.

***

Se întrebă unde dispăruse Mark.

Apăreau tot felul de oameni care, după ce chinuiau un lucru nenumit, fără graniţe, plecau. Îi întâlni în diferite ipostaze. Faţetele proprii, în devenire, deveniră alter-egouri şi, în cele din urmă, le dădu nume, în funcţie de felul în care reuşea să le identifice. Erau Saţietatea, Geamătul şi Urletul, cărora li se adăuga încă unul, tăcut, care aştepta la pândă undeva la periferia câmpului percepţiei.

O lăsă pe Saţietate să se ocupe de hrănirea forţată, fiindcă ea era singura căreia îi plăcea o asemenea activitate. Ei nu i s-ar fi îngăduit să procedeze la fel ca experţii lui Ryoval. Pe Geamăt îl descoperise când Ryoval veni iarăşi cu aerosolul afrodiziac. Tot el se făcuse vinovat şi de atacul său asupra lui Maree, clona cu trupul sculptat, deşi, atunci când nu era stârnit, se dovedea extrem de sfios şi vorbea puţin.

Restul cădea în sarcina lui Urlet. Începu să-l bănuiască pe acesta că, într-un fel, se făcea vinovat de prinderea tuturor de către Ryoval. În cele din urmă, ajunsese într-un loc unde putea fi pedepsit *pe săturate. Să nu administrezi niciodată terapia aversiunii unui masochist. Rezultatele sunt imprevizibile.* Prin urmare, merita ceea ce căpătase Urlet. Cel de-al patrulea, care scăpa observaţiei, se mulţumea să aştepte, declarând că, într-o bună zi, îl vor iubi cu toţii mai presus de orice.

Niciunul dintre ei nu-şi păstra locul cuvenit. Urlet simţea îndemnul să tragă cu urechea la întâlnirile cu Saţietatea, care aveau loc în mod regulat, lucru ce nu era valabil în cazul lui; şi deseori se întâmplase ca Saţietatea să i se alăture lui Urlet în vreuna dintre aventurile lui, ceea ce crea situaţii extrem de bizare. Nimeni nu se întovărăşea de bunăvoie cu Urlet.

După ce le dăduse tuturor nume, printr-un proces de eliminare, îl descoperi într-un târziu şi pe Mark. Saţietate, Geamăt şi Urlet, precum şi Celălalt, îl trimiseseră pe Mark

undeva adânc, să doarmă cât se petreceau toate acestea. Sărmanul, delicatul Lord Mark, ce abia împlinise trei luni.

Ryoval nu reuşea să-l descopere pe Mark, atât de adâncit în sine. Nu putea ajunge la el. Nici măcar să-l atingă. Saţietate, Geamăt, Urlet şi Celălalt călcau cu mare fereală, să nu trezească nou-născutul. Blânzi şi ocrotitori, îl apărau. Erau *pregătiţi* pentru aşa ceva. Aceşti mercenari demenţi ai săi alcătuiau o gloată dezgustătoare, ascunsă, tenace. Detestată. Cu toate acestea, reuşiseră să ducă treaba la bun sfârşit.

Începu să compună pentru ei marşuri de câteva măsuri, pe care uneori le şi fredona.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Mai rara vedere este mai cu miere. Ori, se temu Miles, mai cu fiere. Rowan îşi pusese iarăşi perna peste cap. El continuă să măsoare camera în lung şi-n lat. Vorbind. I se părea imposibil să-şi pună frâu limbii. În timpul ce trecuse de la revenirea în cascadă a memoriei, secret pe care-l păstrase pentru sine, pusese la punct o mulţime de planuri de evadare, toate suferind de un neajuns fatal. Incapabil să pună vreunul în aplicare, le reordonase, perfecţionându-le în gura mare. Mereu, mereu. Rowan încetase să le mai critice, asta încă de ieri, nu? În realitate, ea nu-i mai vorbea deloc. Renunţase să-l mai cocoloşească şi să-l calmeze, refugiindu-se acum la un capăt al încăperii, ori ascunzându-se îndelung în baie. N-o putea acuza. Energia nervoasă care-i revenise părea să se acumuleze, transformându-se în frenezie.

Claustrarea forţată apăsa greu asupra afecţiunii pe care Rowan o simţea pentru el. Şi, trebui el să recunoască, în ultima vreme nici el nu reuşise să-şi mascheze atitudinea şovăielnică faţă de ea. Apăruse o oarecare răceală în mângâierile lui, o opoziţie sporită în faţa autorităţii ei medicale. O iubea şi o admira, nici nu încăpea îndoială, şi ar fi fost încântat s-o aibă ca şefă a unei infirmerii peste care să fie stăpân. Sub comanda lui directă. Însă vinovăţia şi absenţa singurătăţii îşi dăduseră mâna, lezându-i interesul faţă de intimitate. Pentru moment avea alte dorinţe arzătoare. Iar ele îl acaparaseră cu totul.

Masa de seară avea să le fie servită curând. Presupunând că li se dădeau trei mese zilnic, însemna că se aflau aici de patru zile. Baronul nu mai discutase cu ei. Oare ce planuri punea la cale Vasa Luigi? Fusese scos la licitaţie? Ce-ar fi dacă persoana care ar deschide uşa ar fi cumpărătorul lor? Dar dacă la licitaţie nu vroia să participe nimeni şi erau uitaţi aici pentru totdeauna?

De obicei, un servitor le aducea mâncarea pe o tavă, sub paza a doi soldaţi înarmaţi cu stunere. Cu excepţia declarării adevăratei sale identităţi, în cursul frânturilor de conversaţie, încercase toate stratagemele posibile pentru a le intra pe sub piele. Însă ei se mulţumiseră să-i zâmbească. Se îndoia că ar

reuşi să scape cu fuga de fasciculul unui stuner, dar hotărî să folosească primul prilej ce i s-ar oferi pentru a o rupe la goană. Încă nu avusese şansa de a încerca vreo manevră inteligentă. Era pregătit să întreprindă ceva stupid. Elementul-surpriză poate da roade uneori...

Auzi zgomotul încuietorii de la uşă. Se răsuci, gata să ţâşnească.

— Rowan, scoală-te! şuieră el. Am de gând să fac o încercare.

— Of, Dumnezeule, se tângui ea, scoţând capul de sub pernă.

Lipsită de încredere, dinainte înfrântă, se ridică şi dădu ocol patului, ajungând alături de el.

— Lovitura de stuner doare, ştii asta. Iar apoi vei vărsa. Probabil că vei avea *şi* convulsii.

— Da. Ştiu toate astea.

— Dar măcar o să am linişte o vreme, mormăi ea în barbă.

Se ridică pe vârful degetelor. Apoi, când intră servitoarea, se dezumflă. *Asta-i bună. Ce s-a întâmplat?* În joc intrase dintr-o dată un nou partener, iar mintea i se blocă, neştiind ce hotărâre să ia. Stând cu ochii pe el pentru a-l vedea ţâşnind la goană, Rowan ridică şi ea privirea şi rămase ca trăsnită.

În cameră intrase fata-clon – presupuse că ar trebui s-o numească Lilly Junior – purtând uniforma din mătase de culoare cafenie şi roz, alcătuită dintr-o fustă lungă şi o jachetă cu paiete. Ţinându-şi spatele drept, le aduse tava cu mâncare şi o aşeză pe masa din centrul încăperii. Lucru de neînţeles, soldatul făcu un semn aprobator din cap şi se retrase, închizând uşa.

Începu să le aşeze farfuriile; Rowan se apropie de ea, gata să-i pună o întrebare.

El întrevăzu instantaneu o mulţime de posibilităţi; mai înţelese, în acelaşi timp, că o asemenea şansă nu avea să i se ofere prea curând. În starea lui de slăbiciune n-ar fi fost în stare s-o doboare nici pe fată. Ce era cu sedativul despre care îl ameninţase Rowan? Putea Rowan s-o ia pe nepusă-masă? Nu era în stare să priceapă aluzii voalate şi se dovedea catastrofală la executarea ordinelor exprimate criptic. Sigur va dori explicaţii. Va simţi dorinţa de a *comenta.* N-avea decât să încerce.

— *Dumnezeule*, ce mult semănaţi, ciripi el cu seninătate, aruncându-i Rowanei o privire semnificativă. Ea se uită la el nelămurită şi exasperată, apoi, când fata se întoarse cu faţa spre ei, afişă un zâmbet. Cum să apreciem o servitoare atât de… aleasă, doamnă?

Lilly îi atinse pieptul cu o mână delicată.

— Nu sunt *doamnă!* spuse ea cu un aer care-i sugera că e nebun de-a binelea. Idee nu întru totul nefondată. Dar pe dumneavoastră… Se uită cercetător la Rowan. Nu vă înţeleg.

— Baroana te-a trimis? o întrebă Miles.

— Nu. Dar le-am spus paznicilor că mâncarea v-a fost drogată, iar Baroana m-a trimis să stau cu dumneavoastră cât o mâncaţi, adăugă ea, destul de inspirat.

— Aşa să fie? întrebă el.

— Nu. Îşi azvârli capul pe spate, făcându-şi părul lung să se unduiască, apoi îl ignoră şi, avidă, îşi îndreptă întreaga atenţie asupra Rowanei. Dumneavoastră *cine* sunteţi?

— E sora Baroanei, interveni el imediat. Fiica mamei stăpânei tale. Ştii că ţi s-a dat numele, ăă, bunicii tale?

— Bunicii?

— Povesteşte-i despre Grupul Durona, Rowan, o îndemnă el insistent.

— Atunci lasă-mă să vorbesc, bine? spuse Rowan printre dinţi şi arborând un surâs.

— Ea ştie cine e? Întreab-o, ceru el, apoi îşi îndesă pumnul în gură, muşcându-şi-l.

Fata nu venise de dragul lui. Trebuia s-o lase pe Rowan să se ocupe de ea.

— Ei bine, începu Rowan, aruncând o privire spre uşă, apoi măsurând-o iarăşi pe fată, Duronele formează un grup de treizeci şi şase de fiinţe clonate. Trăim sub protecţia Casei Fell. Mama noastră – prima dintre Durone – poartă numele de Lilly. S-a întristat foarte rău când Lotus, adică Baroana, ne-a părăsit. Pe vremea aceea era sora mea mai mare. Lotus ţi-a spus de ce te-a creat? Îi eşti fiică? Moştenitoare?

— Trebuie să mă unesc cu doamna mea, spuse fata. În glasul ei răzbătu o undă de vagă sfidare, însă fascinaţia pe care o

simţea faţă de Rowan era de netăgăduit. Mă-ntrebam… dacă urmează să-mi iei locul.

Să fie vorba de gelozie? Mai curând de *nebunie.*

Ochii Rowanei se întunecară de groază.

— Înţelegi ce înseamnă? Ce e acela un transplant de creier la o clonă? Lilly, îţi va lua trupul, iar tu nu vei mai exista.

— Da. Ştiu. Acesta mi-e destinul.

Îşi aruncă din nou capul pe spate, îndepărtându-şi părul care-i căzuse pe ochi. Glasul ei exprima o convingere de nezdruncinat, însă în ochi… îi apăruse oare o expresie întrebătoare?

— Ce mult semănaţi voi două, murmură el, dându-le roată cu o emoţie stăpânită. Zâmbind. Pariez că puteţi schimba hainele între voi şi nimeni nu va remarca vreo diferenţă. Căutătura furişă a Rowanei îl asigură că pricepuse, însă având impresia că împingea lucrurile prea departe. Ba nu, continuă el, strângând din buze şi lăsându-şi capul într-o parte. Nu cred. Fata e mai plinuţă. Nu crezi că e prea grasă, Rowan?

— Nu sunt grasă! se răsti Lilly Junior, indignată.

— Îmbrăcămintea Rowanei nu ţi s-ar potrivi niciodată.

— Te înşeli, spuse Rowan, renunţând la atitudinea ei şi lăsându-se antrenată în joc. Vorbeşti prostii. Lilly, să-i dovedim că avem dreptate.

Începu să-şi dezbrace haina, bluza, apoi pantalonii.

Cu mişcări lente care-i trădau curiozitatea, fata îşi scoase jacheta şi fusta şi îmbrăcă hainele Rowanei, care deocamdată nu se atinsese de obiectele de vestimentaţie din mătase, lăsându-le întinse în ordine pe pat.

— Îţi stă foarte bine, spuse Rowan. Făcu un gest din cap către baie. Ar trebui să te admiri.

— M-am înşelat, recunoscu Miles cu nobleţe, conducând-o pe fată către baie. Nu avea timp să facă planuri, şi nici nu găsea vreo modalitate de a da ordine. Trebuia să se bazeze în întregime pe spiritul de iniţiativă al Rowanei. Adevărul e că îmbrăcămintea Rowanei îţi stă tare bine. Închipuie-ţi că eşti chirurg la Clinica Durona. Acolo toţi sunt doctori, ştiai? Ai putea fi şi tu…

Din colţul ochiului, o văzu pe Rowan smulgându-şi bentiţele din păr şi lăsându-l să atârne liber, apoi luând grăbită hainele

din mătase. El închise uşa în urma lor şi o dirija pe Lilly spre oglindă. Dădu drumul la apă pentru a acoperi ciocănitul Rowanei la uşa dinspre coridor, sunetul deschiderii ei de către soldat, retragerea ei cu părul căzându-i pe faţă…

Lilly se privi îndelung în oglindă. Se uită pe furiş către Miles, aflat alături de ea şi făcând un gest din mână de parcă ar fi prezentat-o către ea însăşi, apoi către creştetul capului său, înălţat până la nivelul umărului ei. Ridică o cană şi luă o înghiţitură de apă, cu gând să-şi dreagă glasul pentru a acţiona în continuare. Cât o putea reţine aici pe fată fără să-şi dea seama de nimic? Nu se simţea în stare s-o lovească în cap pentru a o imobiliza şi nici nu ştia sigur care dintre medicamentele din trusa medicală aşezată pe piedestal era sedativul cu care Rowan îl ameninţase pe el.

Spre uimirea lui, fata rupse tăcerea.

— Tu eşti acela care a venit după mine, adevărat? După noi, clonii.

— Eu…

Se referea la dezastruosul raid întreprins de luptătorii dendarii împotriva Casei Bharaputra? Fusese şi ea una dintre clonii salvaţi? Atunci de ce rămăsese aici?

— Poftim? În ultima vreme am fost mort, iar mintea mă cam trădează uneori. Crioamnezie se cheamă. Poate c-am fost eu, dar la fel de bine putea fi fratele meu geamăn.

— Şi tu ai un frate clon?

— Cel puţin unul. Fratele meu.

— Chiar ai fost mort?

Vocea îi trăda o oarecare neîncredere.

El îşi scoase cămaşa cenuşie din pantaloni, o ridică şi-i arătă cicatricele.

— Vai! făcu ea, impresionată. Cred că aşa e.

— Rowan m-a readus la viaţă. Se pricepe foarte bine. *Ba nu, nu-i atrage atenţia asupra Rowanei, care lipseşte acum.* Ai putea fi la fel de bună, pariez, numai să încerci. Nu-ţi lipseşte decât instruirea.

— Şi cum a fost? Când erai mort, vreau să zic.

Ochii îi rămaseră aţintiţi asupra feţei lui.

Cu un gest, îşi lăsă cămaşa să cadă.

— Rău. De-a dreptul plicticos. O perioadă albă. Nu-mi amintesc nimic. Nu ţin minte nici cum am murit. Rămase împietrit… *Gura ţevii, sclipind din pricina flăcării… pieptul explodând în afară… o durere îngrozitoare…* Inspiră adânc şi, simţindu-şi picioarele ca de ceară, se rezemă de un dulăpior. Multă singurătate. Nici nu-ţi poţi închipui. Îţi jur. Îi prinse mâna caldă între degete. E mai bine să fii viu. Când trăieşti e, e… Avea nevoie de ceva pe care să stea. Se ridică pe dulăpior şi, lăsându-se pe vine, putea sta ochi în ochi cu ea. Îi răsuci părul pe deget, îi înclină capul şi o sărută, o uşoară apăsare a buzelor. Îţi dai seama că eşti viu doar când simţi atingerea cuiva.

Ea se trase înapoi, speriată şi, în acelaşi timp, atrasă.

— Tu săruţi altfel decât Baronul.

Simţi o fulgerare prin minte.

— Baronul te-a sărutat?

— Da…

Punea dinainte la încercare noul trup al Baroanei? Cât de curând avea să fie efectuat transplantul?

— Ai trăit dintotdeauna alături de, ăă, doamna ta?

— Nu. Am fost adusă aici după ce creşa clonilor a fost avariată. Reparaţiile aproape că s-au încheiat, deci mă voi muta curând înapoi.

— Dar… nu pentru multă vreme.

— Nu.

Ispitele la care e supus Baronul par… interesante. La urma urmei, creierul ei va fi distrus peste scurt timp şi nu-l va putea acuza de nimic. Vasa Luigi putea face orice dorea, cu condiţia să-i respecte virginitatea. Aveau de suferit condiţionarea mintală şi ataşamentul faţă de destinul hărăzit din pricina unui asemenea comportament? Desigur, altfel n-ar fi venit la ei.

Ea aruncă o privire către uşa închisă şi pe faţa ei apăru brusc o expresie bănuitoare. Îşi smulse mâna dintre degetele lui şi fugi în camera pustie.

— O, nu se poate!

— Sst! Sst! Alergă după ea, o prinse din nou de mână, se grăbi s-o arunce pe pat şi o întoarse cu faţa spre el pentru a o privi în ochi. Nu ţipa! şuieră el. Dacă dai buzna afară şi le spui soldaţilor, vei fi în primejdie de moarte, dar dacă aştepţi până

când se întoarce Rowan, nimeni nu va afla. Se simţi meschin pentru că profita în felul acesta de panica ei vădită, însă nu putea proceda altfel. Fii cuminte, şi nimeni nu-şi va da seama.

Cu toate acestea, nici măcar nu ştia dacă Rowan avea de gând să revină. Poate că dorinţa ei cea mai mare era să scape de *el.* Niciunul dintre planurile lui nu indusese ceea ce se întâmplase până acum.

Lilly Junior îl putea copleşi fizic fără probleme, deşi nu era sigur că ea îşi dădea seama de asta. Un pumn sănătos în piept îl putea doborî la pământ. Nici n-ar fi trebuit să-l lovească prea tare.

— Stai jos, îi spuse. Aici, lângă mine. Nu-ţi fie teamă. La drept vorbind, nici nu-mi imaginez de ce ţi-ar fi frică dacă destinul tău nu te face măcar să tresari. Trebuie să fii o fată curajoasă. O femeie. Stai… O trase alături; ea îşi mută privirea de la uşă spre el, părând extrem de nesigură, dar se lăsă dirijată. Muşchii îi erau încordaţi ca nişte coarde de arc. Spune-mi… povesteşte-mi despre tine. Despre viaţa ta. Eşti o fiinţă extrem de interesantă, ştii?

— Eu?

— Eu unul nu-mi amintesc prea multe despre propria mea viaţă, de aceea te-ntreb. Faptul că nu-mi pot aduce aminte mă terorizează. Mă ucide. Care-i primul lucru din viaţă care-ţi vine în minte?

— Păi… cred că… locul în care am trăit înainte de a ajunge la creşă. Era o femeie care avea grijă de mine. Poate că e o prostie, dar mi-aduc aminte că avea nişte flori purpurii, cât mine de înalte, care creşteau pe un petic de grădină, abia dacă avea un metru pătrat, şi miroseau la fel ca strugurii.

— Da? Mai spune-mi ceva despre florile astea.

Anticipă temător că această conversaţie va dura ore. Iar după aceea? Faptul că Rowan *nu fusese adusă* încă înapoi era un semn foarte bun. Iar *absenţa* ei îndelungată dădea naştere unei dileme tulburătoare în mintea lui Lilly Junior. *La urma urmei, ce-i puteau face Baronul şi Baroana?* Îşi puse ei întrebarea în minte. *S-o ucidă?*

Discutară despre viaţa ei de la creşă. Reuşi să scoată de la ea o relatare a raidului întreprins de luptătorii dendarii, din punctul

ei de vedere. Despre modul cum reuşise să revină alături de Baron. Inteligentă copilă. În ce încurcătură intrase Mark! Pauzele deveniră tot mai lungi. Curând avea să termine de spus totul despre propria-i viaţă, doar ca să păstreze o atmosferă de calm, iar acest lucru era incredibil de primejdios. Ea nu mai avea despre ce să povestească şi-şi îndrepta privirea tot mai des către uşă.

— Rowan nu se mai întoarce, spuse într-un târziu Lilly Junior. Aşa e?

— Cred că nu, recunoscu el cinstit. Cred că a evadat.

— De unde ştii?

— Dacă ar fi prins-o, ar fi venit cineva după tine, chiar dacă pe ea n-ar mai aduce-o înapoi. Din punctul lor de vedere, Rowan se află încă aici. Tu eşti cea care lipseşte.

— Nu te-ai gândit că au confundat-o cu mine? exclamă ea alarmată. Şi c-au dus-o pentru a fi unită cu doamna mea?

Nu-şi dădu seama dacă Lilly se temea pentru Rowan sau că altcineva îi va lua locul. Ce situaţie groaznică şi înfiorătoare, care putea duce la o nouă criză paranoică!

— Cât de curând trebuie să… nu, o linişti el. Liniştindu-se, de fapt, pe sine. Nu se poate. La o simplă privire, bineînţeles că amândouă arătaţi la fel, dar pentru o asemenea operaţie se fac investigaţii atente. E cu mulţi ani mai vârstnică decât tine. Mi se pare imposibil.

— Şi eu ce-ar trebui să fac acum?

Încercă să se ridice; el o prinse de braţ şi o trase înapoi lângă el, pe pat.

— Nimic, o sfătui. Stai cuminte. Spune-le… spune-le că eu te-am silit să rămâi aici.

Ea se uită cruciş la statura lui.

— Cum?

— Prin minciuni. Ameninţări. Prin constrângere psihică, spuse el ferm convins. Poţi da vina pe mine.

Ea îl privi şi mai neîncrezătoare.

Ce vârstă avea? Îşi petrecuse mai bine de două ore punând-o să-i depene întreaga viaţă şi nu părea c-ar fi rămas multe lucruri nespuse. În formulările ei descoperise un amestec ciudat de

inteligenţă şi naivitate. Cea mai mare aventură a vieţii ei fusese răpirea, pentru scurt timp, de către mercenarii dendarii.

Se gândi la Rowan. *Reuşise să evadeze. Dar după aceea?* Se va întoarce după el? Cum? Se aflau pe Întregul Jackson. Nu puteai avea încredere în nimeni. Aici oamenii nu reprezentau altceva decât carne. La fel ca fata din faţa lui. Prin minte îi trecu o imagine de coşmar a ei, cu ţeasta golită, cu ochii privind în gol.

— Iartă-mă, şopti el. Eşti atât de frumoasă… *lăuntric.* Meriţi să trăieşti. Nu să fii înghiţită de bătrâna aceea.

— Stăpâna mea e o femeie deosebită, spuse ea cu îndărătnicie. Ea merită să trăiască mai mult.

Ce principii etice strâmbe o îndemnaseră pe Lotus Durona să facă din fata asta o fiinţă dornică de sacrificiu? Pe cine-şi închipuia Lotus că va prosti? Doar pe sine, fără îndoială.

— Pe de altă parte, spuse Lilly Junior, m-am gândit că-ţi place blonda acea grasă. Erai gata să faci orice pentru ea.

— Care blondă?

— O, ai dreptate. Trebuie să fi fost geamănul-clon.

— Fratele meu, o corectă el fără să-şi dea seama.

Ce-i cu povestea *asta,* Mark?

Lilly se mai calmase, împăcându-se cu gândul ciudatei ei captivităţi. Şi plictisindu-se. Îl privi gânditoare.

— Ai vrea să mă săruţi din nou? îl întrebă ea.

Asta se datora staturii lui. Ea trezea instinctele animalice ale femeilor. Când nu se mai simţeau ameninţate, deveneau îndrăzneţe. În mod obişnuit, considera efectul drept încântător, însă această fată îl îngrijora. Nu-i era… egal. Dar trebuia să omoare vremea, s-o ţină în cameră, făcând-o să se simtă bine cât mai mult posibil.

— Mm… bine.

După vreo douăzeci de minute de giugiuleală blândă şi lipsită de îndrăzneli, ea se trase deoparte şi constată:

— Nu aşa procedează Baronul.

— Dar ce faci pentru Vasa Luigi?

Ea desfăcu nasturii pantalonilor şi începu să-i arate. După câteva clipe, nu mai îndură:

— Opreşte-te!

— Nu-ţi place? Baronul e încântat.

— Sunt convins. Cumplit de excitat, se refugie pe scaunul de lângă masă şi se aşeză, făcându-se mic. E, cum să zic, foarte plăcut, Lilly, dar prea serios pentru noi doi.

— Nu pricep.

— Tocmai de aceea. Era o *copilă,* în ciuda trupului bine făcut, se convinsese din ce în ce mai mult de asta. Când o să creşti… o să-ţi dai singură seama de anumite limite. Şi atunci îi poţi invita pe unii să le depăşească, dacă vor. Acum însă, abia dacă ştii unde se opreşte propria-ţi lume şi de unde începe cealaltă. Dorinţa trebuie să izvorască dinlăuntrul fiinţei tale, nu să fie impusă din afară.

Prin voinţă, încercă să-şi pună stavilă propriei sale dorinţe, reuşind doar pe jumătate. *Vasa Luigi, ce gunoi eşti!*

Ea căzu pe gânduri şi se încruntă spre el.

— Nu vreau să mai cresc.

El îşi împreună braţele în jurul genunchilor strânşi sub bărbie şi se cutremură. *Cumplită situaţie.*

Îşi aminti deodată cum o cunoscuse pe sergentul Taura. Cum deveniseră amanţi, în acea oră de disperare. Uf, iar a căzut în capcana memoriei sale. Existau anumite paralele, imposibil de tăgăduit, cu situaţia de acum, tocmai de aceea, în mod inconştient, încerca să aplice aceeaşi soluţie care dăduse cândva roade. Dar Taura reprezenta o fiinţă mutantă, creată prin bioinginerie, trecătoare. Medicii dendarii reuşiseră să-i prelungească viaţa cu ajutorul unor corecturi metabolice, dar nu cu mult. Fiecare zi de viaţă reprezenta un dar, fiecare an, un miracol. Taura îşi trăia viaţa cu multă intensitate, bucurându-se de fiecare clipă, iar el aproba din toată inima acest lucru. Lilly Junior putea trăi un secol, asta dacă nu era folosită ca… piese de schimb. Trebuia făcută să iubească viaţa, nu sexul.

Asemeni integrităţii trupeşti, dragostea de viaţă nu era subiect de studiu ci, mai curând, o boală molipsitoare care trebuia contactată. Şi trebuia luată de la cineva care o avea.

— Nu vrei să trăieşti? o întrebă.

— Nu… nu ştiu.

— Eu, da. Vreau să trăiesc. Şi crede-mă, am studiat *profund* alternativa.

— Eşti un individ… ciudat, micuţ şi urât. Ce poţi obţine de la viaţă?

— *Totul.* Şi încă mai mult decât atât.

Vreau, vreau. Bogăţie, putere, dragoste. Victorii, victorii splendide, sclipitoare şi strălucitoare, reflectate în ochii semenilor mei. Într-o bună zi, o soţie, copii. O turmă de copii, înalţi şi sănătoşi, pentru care să-i dea cu picioarele-n sus, făcându-i să rămână în capetele ţuguiate, pe cei care-ar îndrăzni să şoptească „Mutantule!” *Şi mai vreau să am un frate.*

Mark. Bineînţeles. Micuţul individ îmbufnat pe care, în aceste momente, Baronul Ryoval îl desfăcea probabil fibră cu fibră. În locul lui Miles. Negăsindu-şi altă cale de uşurare, îşi simţi nervii încordaţi, pe punctul de a plesni. *Trebuie să recuperez timpul pierdut.*

În cele din urmă o convinse pe Lilly Junior să adoarmă, învelind-o cu pledul din partea de pat a Rowanei. Cavalereşte, rămase pe scaun. După câteva ore de chin, îl cuprinseră dureri înfiorătoare. Încercă să se culce pe podea. I se făcu frig. Îl durea pieptul. Îl îngrozi gândul de a se alege cu o tuse. Într-un târziu, se strecură în pat, aşezându-se pe pătură şi ghemuindu-se cu spatele la ea. Era cumplit de conştient de trupul fetei. Evident, reversul nu intra în discuţie. Îngrijorarea căpăta proporţii cu atât mai mari, cu cât îşi simţea diformitatea. Nu avea control asupra situaţiei. Spre dimineaţă, reuşi măcar să se încălzească atât cât să aţipească.

***

— Rowan, iubito, bolborosi el ameţit, cuibărindu-şi capul în părul ei şi încolăcindu-se în jurul trupului ei longilin şi cald. Mylady. O exprimare tipic barrayarană; ştia, în sfârşit, de unde provine acest *doamna mea.* Ea se crispă, iar el tresări. Se trezise de-a binelea. Ah! Iartă-mă.

Lilly Junior se ridică în capul oaselor, scuturând mâna acelui omuleţ urât. Mâna care bâjbâise.

— Nu sunt Mylady!

— Regret, am greşit adresa. În mintea mea, pe Rowan o socotesc Mylady. Ea e o doamnă, iar eu… *saltimbancul curţii…* cavalerul. În realitate, sunt soldat, să ştii. În ciuda staturii mele.

Când auzi a doua ciocănitură în uşă, îşi dădu seama ce anume îl trezise.

— Micul dejun. Repede! Treci în baie. Fă zgomot acolo. Jur că vom reuşi să ţinem afişul încă o zi.

De astă dată nu mai încercă să se bage-n vorbă cu soldaţii, pentru a le intra sub piele. Lilly Junior reveni când uşa se închise în urma servitorului. Mâncă încet, temătoare, de parcă s-ar fi îndoit că are dreptul să mănânce. El o urmări, cu fascinaţie crescândă.

— Poftim. Ia şi chifla asta. Poţi să-i mai adaugi zahăr.

— N-am voie să consum zahăr.

— Ba ar trebui să mănânci zahăr. Tăcu o clipă. Ar trebui să te bucuri de toate. De prieteni, de surori. Ar trebui să studiezi până la epuizarea capacităţii minţii tale şi să munceşti pentru a te îmbogăţi spiritual. Munca te face să creşti. Mai reală. Înghiţi totul şi te dezvolţi. Ai nevoie de dragoste. Un cavaler care să fie numai al tău. Mult mai înalt. Ar trebui să mănânci… îngheţată.

— Nu trebuie să mă îngraş. Destinul mi-e s-o slujesc pe doamna mea.

— Destinul! Ce ştii tu despre destin? Se ridică şi începu să umble în zigzag între pat şi masă. Eu sunt *expert* în această problemă blestemată. Doamna ta reprezintă un fals destin, şi ştii de ce? Ea se alege cu tot, fără a da nimic în schimb. Adevăratul destin îţi cere totul – ultima picătură de sânge, iar pentru asta trebuie să-ţi goleşti până şi venele, ca să fii sigură – şi-ţi dă înapoi de două ori mai mult. De patru ori. Înmiit! Dar nu poţi oferi jumătăţi de măsură. Trebuie să renunţi la orice. *Ştiu asta. Ţi-o jur.* Am revenit din moarte pentru a-ţi spune adevărul. Adevăratul destin îţi oferă un *munte* de viaţă, şi te aşează în piscul lui.

Convingerea lui părea de-a dreptul megalomană. Adora momente ca acesta.

— Ţi-ai ieşit din minţi, spuse ea, privindu-l cu teamă.

— De unde ştii? N-ai întâlnit niciodată o persoană întreagă la minte. *Adevărat?* Ia gândeşte-te mai bine.

Interesul ei totuşi se stinse.

— N-are rost. Oricum sunt prizonieră. Unde-aş putea pleca?

— Lilly Durona te-ar primi la ea, răspunse el fără să stea mult pe gânduri. Grupul Durona se află sub protecţia Casei Fell, să ştii. Dacă ai putea ajunge la bunica ta, ai rămâne acolo în siguranţă.

Ea îşi lăsă pleoapele în jos la fel ca Rowan, atunci când descoperea mereu slăbiciuni în planurile de evadare făcute de el.

— Cum?

— Nu ne pot ţine aici o veşnicie. Să presupunem… Se opri în spatele ei, îi strânse părul şi-l ridică, alcătuind un coc învălmăşit la ceafă. N-am avut impresia că Vasa Luigi ar intenţiona să o reţină pe Rowan mai mult decât ar fi nevoie pentru păstrarea secretului. Când voi dispărea eu, ea va trebui să plece. Dacă te-ar lua drept Rowan, pariez că ai putea pleca şi acum.

— Dar ce… ce-ar trebui să spun?

— Cât mai puţin posibil. La revedere, Dr. Durona, călătoria s-a încheiat. Ia-ţi valiza şi du-te.

— Nu-s în stare.

— Ai putea încerca. Dacă nu reuşeşti, n-ai nimic de pierdut. În caz de reuşită, câştigi *totul.* Iar dacă pleci ai putea spune cuiva unde am dispărut eu. Cine m-a răpit şi când. Îţi trebuie doar câteva minute de hotărâre şi stăpânire de sine şi astfel obţii libertatea. Noi o făurim, din propria noastră fiinţă. Siguranţa de sine îţi poate fi răpită ca o poşetă ori altceva. La naiba, de ce-ţi spun eu toate astea? Doar ai scăpat de mercenarii dendarii prin stăpânire de sine şi inteligenţă.

Ea îl privi complet nedumerită.

— Am făcut-o pentru doamna mea. N-am făcut niciodată ceva pentru… *mine însămi.*

Încordat până pe punctul de a avea o prăbuşire nervoasă, lui Miles îi veni să plângă. Trebuia să apeleze la elocvenţa împinsă la extrem pe care o dovedea îndeobşte pentru a convinge oamenii să-şi *rişte* viaţa, nu pentru a şi-o salva. Se aplecă spre ea şi-i şopti diavoleşte la ureche.

— Fă-o pentru tine însăţi. Universul va apărea la momentul potrivit ca să-şi ia partea cuvenită.

După micul dejun o ajută să-şi aranjeze părul la fel ca Rowan. Nu se pricepea deloc. Dar întrucât nici Rowan nu era mai

îndemânatică, după părerea lui, rezultatul final se vădi destul de convingător. Trecură cu succes peste prânz şi restituirea farfuriilor.

Îşi dădu seama că încă nu sosise ora cinei, când soldaţii intrară fără să bată la uşă.

Acum erau trei, cărora li se alăturase şi un servitor îmbrăcat în livrea. Doi dintre soldaţi îl luară fără să scoată o vorbă şi-i legară mâinile în faţă. Le rămase recunoscător pentru această mică favoare ce i-o făcuseră. Dacă i le-ar fi legat la spate, după prima jumătate de oră durerile ar fi fost înfiorătoare. Îl înghiontiră să iasă pe hol. Nici urmă de Vasa ori Lotus. Să spere că plecaseră în căutarea clonei pierdute? Aruncă o privire peste umăr.

— Dr. Durona, spuse servitorul şi salută cu un gest din cap către Lilly Junior. Eu vă voi fi şofer. Unde doriţi să mergeţi?

Ea îşi dădu o şuviţă de păr ce-i căzuse pe frunte, ridică de pe podea geanta Rowanei, făcu un pas şi spuse:

— Acasă.

— Rowan, murmură Miles.

Ea se întoarse spre el.

— Să iei totul, pentru că de-a lungul timpului vei pierde încetul cu încetul. Acesta-i tristul adevăr. Îşi umezi buzele uscate. Nu mă săruţi de rămas-bun?

Ea îşi lăsă capul într-o parte, se răsuci şi se aplecă spre el. Îşi apăsă buzele de ale lui, fugar. Apoi porni în urma şoferului.

Ei bine, era suficient ca să-i impresioneze pe paznici.

— Ce zici de asta? întrebă unul dintre ei, bine dispus, în timp ce îl conduseră în sens opus.

— Am devenit un gust deja dobândit, îi informă el plin de sine.

— Terminaţi cu vorbăria, îi sfătui domol şeful grupului.

În drum spre vehiculul de teren, făcu două încercări de fugă de sub escortă; după cea de-a doua, soldatul cel mai bine clădit îl puse pur şi simplu pe umăr, cu capul în jos, şi ameninţă că-i dă drumul la pământ dacă mai face vreo mişcare. Fuseseră nevoiţi să depună ceva eforturi pentru a-l prinde a doua oară, de aceea socoti că ameninţarea era serioasă. Îl aşezară în partea din spate a vehiculului, între doi soldaţi.

— Unde mă duceţi?

— La un punct de transfer, îi răspunse unul.

— Ce punct?

— Ţi-e de-ajuns cât ştii.

Pe drum o ţinu într-un şuvoi de comentarii, încercări de mituire, ameninţări, insulte şi, până la urmă, invective, însă niciunul nu reacţionă în vreun fel. Se întrebă dacă printre ei se găsea şi cel care-l ucisese. Nu. Niciun participant la luptele de la clinica de chirurgie nu s-ar fi dovedit atât de calm. În ziua respectivă, aceşti indivizi se aflaseră departe de acel loc. Răguşi de atâta vorbit. Călătoria se dovedi lungă. Din cauza drumurilor extrem de proaste, vehiculele de teren erau rareori folosite în afara oraşelor. Iar ei se îndepărtaseră de orice aşezare. Trecuse de căderea întunericului când opriră în apropierea unei intersecţii pustii.

Îl lăsară în seama a doi bărbaţi fără sare şi piper, cu feţe fără trăsături distincte, care purtau livrele în roşu şi negru şi aşteptau răbdători ca nişte boi înjugaţi. Culorile Casei Ryoval. Aceştia îi prinseră mâinile la spate, apoi îi legară şi gleznele, după care îl urcară în partea din spate a unui aparat uşor de zbor. Acesta se ridică silenţios spre cerul întunecat.

Se pare că Vasa Luigi a obţinut preţul dorit.

Rowan, dacă a reuşit să scape, trebuie să trimită pe cineva la Bharaputra. Unde Miles va fi de negăsit. Cu toate acestea, nu era tocmai sigur că Vasa Luigi nu i-ar îndruma cu zâmbetul pe buze spre Casa Ryoval.

Dar dacă locul hotărât de Ryoval ar fi fost uşor de găsit, salvatorii ar fi trebuit să se afle deja acolo.

Pe Dumnezeul meu! Aş putea deveni primul agent SecImp implantat. Va trebui să fie sigur şi să specifice acest lucru în raportul pe care-l va prezenta lui Illyan. Aşteptase cu multă nerăbdare să înainteze un raport postum către Illyan. Acum se întreba dacă va mai rămâne în viaţă ca să-l redacteze.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

— Regret că trebuie să vă anunţ ceva, domnule Baron, spuse specialistul, dar victima torturilor dumneavoastră pare să se simtă minunat.

În vremea asta Baronul Ryoval umbla în jurul lui şi nu-l scăpa din ochi, admirându-i, pesemne, uimitorul stomac. Saţietatea rânjea încântată de la capătul tubului care-i pătrundea în gură.

— În astfel de situaţii există o serie de reacţii psihologice de apărare, spuse Ryoval. Între acestea se numără şi scindarea personalităţii şi identificarea cu călăul. Mă aşteptam, desigur, ca Naismith să treacă prin toate, dar… atât de repede?

— Nici n-am crezut, domnule, de aceea am făcut o serie de explorări cerebrale. Rezultatele s-au dovedit neobişnuite.

— Dacă personalitatea se scindează, asta trebuie să apară la scanare.

— Da, apare *ceva.* Pare să-şi ascundă porţiuni ale creierului faţă de stimuli, iar reacţiile superficiale sigur sugerează o scindare, însă… modelul e din cale-afară de anormal, domnule, dacă înţelegeţi ce vreau să zic.

— Nu tocmai! intrigat, Ryoval strânse din buze. Să arunc şi eu o privire.

— Indiferent ce s-ar petrece cu el, să ştiţi că nu mimează. De asta sunt sigur.

— Mă surprinde rapiditatea… murmură Ryoval. Când crezi c-a cedat? Şi cum de mi-a scăpat acest moment?

— Nu-s sigur. La început. În prima zi – poate din prima oră. Dar dacă o ţine la fel, are să fie foarte dificil, fiindcă trebuie să cheltuiască multă energie ca să reziste. Poate continua să… treacă dintr-o stare în alta.

— Şi eu sunt în stare de asta, afirmă cu răceală Ryoval.

Apăsarea din stomac se transformă în durere. Urlet îl înghionti nerăbdător, însă Saţietate nu vroia să se dea la o parte. Încă nu-şi încheiase misiunea. Celălalt încă trăgea atent cu urechea. Cel de-al patrulea era mereu cu urechea la pândă, mai ales când Baronul se afla de faţă. Dormea rareori şi nu vorbea aproape niciodată.

— Nu mă aşteptam să ajungă într-o stare de dezintegrare atât de avansată decât peste câteva luni. Asta îmi dă planurile peste cap, se tângui Baronul.

Da, Baroane. Nu suntem fascinanţi? Nu te umplem de uimire?

— Trebuie să găsesc o cale pentru a-l determina să-şi îndrepte atenţia în altă parte, gândi Ryoval cu voce tare. Aduceţi-l în apartamentul meu peste câtva timp. Vreau să văd ce noi direcţii ar putea rezulta dintr-o mică discuţie şi câteva experimente.

În ciuda faţadei sale nepăsătoare, Celălalt vibra plin de speranţă.

***

Doi soldaţi îl/îi duse în agreabila cameră de zi a Baronului. O încăpere fără ferestre, cu toate că o imagine holografică ocupa aproape un perete întreg, înfăţişând o plajă tropicală însorită. Dar locuinţa lui Ryoval se afla în subteran. Nimeni n-avea cum să pătrundă aici prin ferestre.

Pielea îi era încă arsă. Specialiştii îi trataseră porţiunile devenite carne vie cu un soi de strat protector, ca nu cumva să murdărească mobilierul fin din apartamentul lui Ryoval, şi acoperiseră restul rănilor cu bandaje elastice, astfel încât să nu păteze ceva cu sânge.

— Crezi c-o să-i fie de vreun folos? întrebă specialistul care folosea aerosolul.

— Probabil că nu, îi răspunse în şoaptă un colaborator. Cred c-ar fi mai bine să am pregătită o echipă de menajere pentru a face curăţenie după aceea. Aş prefera să-l aşezăm pe o prelată sau ceva de genul ăsta.

Soldaţii îl aşezaseră pe un scaun mare şi scund. Un scaun adevărat, fără ţepuşe, lame tăioase sau ghimpi. Mâinile îi fuseseră legate la spate, ceea ce însemna că nu se putea rezema. Îşi desfăcu picioarele larg şi se îndreptă de spate, dar nu reuşi să alunge senzaţia de disconfort.

Şeful paznicilor îl întrebă pe Ryoval:

— Vreţi să-l legăm, domnule?

Ryoval ridică din sprâncene.

— Se poate ridica fără sprijin?

— Din poziţia în care stă, nu prea.

Ryoval îşi arcui buzele într-un surâs dispreţuitor şi se uită de sus la prizonier.

— A, o să ajungem noi şi acolo. Încet-încet. Vă chem eu. Să nu mă deranjeze nimeni. S-ar putea să facă gălăgie.

— Izolaţia fonică e foarte eficientă, domnule.

Paznicii cu chipuri placide salutară şi se retraseră. Aceşti oameni păreau făcuţi dintr-un aluat ciudat. Când nu executau ordine, aveau tendinţa să rămână aşezaţi sau în picioare fără să scoată o vorbă, total absenţi. Aşa fuseseră construiţi, fără îndoială.

Saţietate, Geamăt, Urlet şi Celălalt se holbară în jur curioşi, întrebându-se cui avea să-i vină rândul.

Tu ţi-ai jucat rolul, îi spuse Urlet Saţietăţii. *E rândul meu.*

Nu fi aşa de convins, răspunse Geamăt. *Aş putea urma eu.*

Dacă n-ar fi Saţietatea, vorbi Celălalt, mohorât, *v-aş da pe toţi la o parte. Acum însă trebuie s-aştept.*

N-ai intrat niciodată în calcul, spuse Saţietatea, curioasă. Dar Celălalt rămăsese din nou tăcut.

— Să urmărim un spectacol, îl îndemnă Ryoval şi apăsă pe un buton al telecomenzii.

Peisajul tropical dispăru, făcând loc unei înregistrări din timpul şedinţei lui Geamăt cu creaturile de la… bordel. Geamăt se contemplă cu mare încântare şi interes, văzându-se filmat din atâtea unghiuri neaşteptate. Strădania Saţietăţii ameninţa încetul cu încetul să arunce în beznă multe dintre amănuntele mai interesante.

— Mă gândeam să trimit o copie către flota mercenarilor dendarii, murmură Ryoval, studiindu-i reacţiile. Închipuie-ţi superiorii tăi urmărind imaginile astea. Cred că aş primi vizita câtorva, ce zici?

Nu. Ryoval minţea. Prezenţa sa era tăinuită, altfel nu s-ar mai fi aflat acum aici. Iar Ryoval nu se grăbea să dea publicităţii un asemenea secret. Celălalt bolborosi sec: *Trimite-i o copie lui Simon Illyan, de ce n-o faci? Atunci să vezi cu ce te alegi.* Dar Illyan ţinea de lumea Lordului Mark, iar Mark nu era prezent şi, oricum, Celălalt nu vorbea niciodată cu voce tare.

— Închipuie-ţi-o pe frumoasa ta gardă de corp alături de tine aici… continuă Ryoval, adăugând tot felul de amănunte.

Geamăt părea foarte dispus să-şi imagineze unele lucruri, deşi altele îl jigniră chiar şi pe el. *Urlet?*

Nu vreau! spuse acesta. *Nu-i treaba mea.*

Va trebui să mai recrutăm pe cineva, căzură cu toţii de acord. Dacă era nevoie, el putea inventa numeroşi alţii. El era o întreagă armată, curgând precum apa, despărţindu-se în fuioare în faţa obstacolelor, imposibil de distrus, indiferent cu ce-ar fi fost lovit.

Imaginea de pe ecran se schimbă, înfăţişând unul dintre cele mai reuşite momente ale lui Urlet, acela care-i adusese şi numele. La scurt timp după ce fusese jupuit prin metode chimice, specialiştii îl acoperiseră cu o substanţă lipicioasă care-i dăduse mâncărimi insuportabile. Nu fusese nevoie ca oamenii să-l atingă. Aproape că se ucisese singur. Mai târziu îi făcuseră o transfuzie, pentru a înlocui sângele pierdut datorită rănilor deschise.

Privi imperturbabil la creatura cuprinsă de convulsii din imagini. Spectacolul pe care era silit să-l vadă îl avea ca actor doar pe el. Privindu-se în aceste momente, trebuia să retrăiască întreaga dramă şi emoţie a celui ce urmăreşte rezultatele unui test-grilă. Ryoval dădea impresia că vroia să îndrepte telecomanda spre el, ca pentru a trece de pe un program pe altul.

Cu o nerăbdare crescândă, Celălalt pândea. El începuse să-şi recapete suflul, dar era silit să se mulţumească deocamdată cu scaunul acela blestemat. Totul trebuia să se petreacă în această seară. Când, şi îndeosebi *dacă,* i se va mai oferi vreun prilej, s-ar putea ca Saţietatea să-i imobilizeze pe toţi ceilalţi. Da. Aşteptă urmarea.

Văzându-i din profil chipul senin, Ryoval îşi ţuguie buzele dezamăgit. Închise aparatul şi se ridică, dădu ocol scaunului şi-l studie printre gene.

— Nici măcar nu eşti atent, aşa e? Ţi-ai pierdut minţile, măcar pe jumătate. Trebuie să găsesc ceva care să te readucă pe lumea asta. Ori mai curând doagele ce ţi-au sărit.

Ryoval percepea deja prea multe.

În tine nu am încredere, spuse bănuitoare Saţietatea către Celălalt. *Cu mine ce se va întâmpla după aceea?*

Dar cu mine? întrebă Geamăt. Numai Urlet nu scoase o vorbă. Era la capătul puterilor.

Îţi promit că Mark va continua să te hrănească Saţietate, şopti Celălalt, din străfunduri. *Măcar din când în când. Cât despre tine, Geamăt, Mark te-ar putea duce pe Colonia Beta. Acolo există destui oameni care te-ar putea ajuta să te exprimi la lumina zilei, aşa cred. N-ai mai avea nevoie de hipospray-ul lui Ryoval. Sărmanul Urlet e oricum epuizat, el a trudit cel mai mult, suplinindu-vă şi pe voi. În fine, Geamăt, ce facem dacă Ryoval hotărăşte să-l castreze? Poate că tu şi Urlet vă veţi alia, iar Mark v-ar putea închiria un pluton de femei frumoase – n-ar fi asta o schimbare spre bine? – cu lanţuri şi bice. Nu uitaţi că ne aflăm pe Întregul Jackson, pariez că aţi găsi destule în fişierul de abonaţi la sistemul de videocomunicaţii. N-aveţi nevoie de Ryoval. Noi îl salvăm pe Mark, iar el ne întoarce serviciul. Vă promit.*

Cine te crezi, de vorbeşti în numele lui Mark? sări îmbufnată Saţietatea.

Eu îi sunt cel mai apropiat prieten.

L-aţi făcut uitat pe cel mai bun, răbufni Urlet cu o undă de nemulţumire.

Aşa trebuia. Dar vom pieri cu toţii, unul câte unul după cum ne hăituieşte Ryoval. E înfiorător de inteligent. Noi suntem originalii. Noii recruţi nu vor fi decât nişte palide umbre ale noastre.

Aşa stăteau lucrurile, înţelegeau perfect asta.

— O să-ţi aduc un amic cu care să te joci, mormăi Ryoval, continuând să-i dea ocol. Prezenţa lui Ryoval în spate dădea naştere unor efecte ciudate asupra topografiei lui lăuntrice. Saţietatea se dădea la o parte, Urlet apărea, apoi se retrăgea din nou în umbră când Ryoval îi revenea în faţa ochilor. Geamăt era cu urechile ciulite să surprindă orice semn favorabil, legănându-se gata să intre în scenă. Geamănul tău, clonul. Cel pe care soldaţii mei tâmpiţi n-au reuşit să-l prindă.

În sinea lui, Lord Mark se trezi pe deplin şi porni să urle. Celălalt îl domoli. *Minte! Minte!*

— Stângăcia lor s-a dovedit a fi extrem de costisitoare şi vor plăti pentru greşeala făcută. Dublura ta a dispărut, apoi a

apărut, nu se ştie cum, la Vasa Luigi. Un număr de prestidigitaţie, tipic pentru Vasa. Încă nu-s convins că scumpa Lotus nu are o legătură ascunsă cu Grupul Durona.

Ryoval îl mai ocoli o dată. Asta îl dezorienta nespus.

— Vasa e convins că geamănul pe care a pus mâna e Amiralul, iar tu clonul. M-a intoxicat cu îndoielile lui, iar dacă are dreptate susţinând că omul suferă de crioamnezie, m-aş simţi extrem de dezamăgit. Dar asta n-are nicio importanţă acum. Vă am pe amândoi, exact cum am anticipat. Ai idee ce-o să vă cer când o să vă pun faţă în faţă?

Geamăt îşi dădu seama. Pe dată, deşi nu intuise şi rafinamentele pe care Ryoval le adăugă în şoaptă.

Lord Mark fierbea de furie, plângea de groază şi disperare. Pe faţa de nepăsare a lui Geamăt nu apăru nici cea mai neînsemnată tresărire şi sclipirea limpede şi mută a ochilor lui nu se tulbură, trădând vreun scop ascuns. *Aşteaptă,* îl imploră Celălalt.

Baronul păşi până lângă un bufet sau bar făcut din lemn lustruit, cu fibrele zebrate, şi scoase dintr-un pachet o mulţime de instrumente strălucitoare, pe care niciunul dintre ei nu reuşi să le vadă prea bine, chiar dacă Urlet îşi înălţă gâtul. Gânditor, Ryoval îşi contemplă trusa cu scule.

Trebuie să vă feriţi din calea mea, să nu mă încurcaţi. Şi să nu mă sabotaţi, spuse Celălalt. *Ştiu că Ryoval vă dă lucrurile după care jinduiţi – dar asta-i doar o capcană.*

Ryoval nu te hrăneşte, spuse Saţietate.

Ryoval îmi va fi hrana, şopti Celălalt.

Ţi se oferă o singură şansă, spuse Urlet, agitat. *Iar după aceea vor veni după mine.*

Nici n-am nevoie de a doua.

Ryoval porni spre el. În mână îi strălucea un extractor chirurgical: înspăimântat, Geamăt, se dădu în lături, făcându-i loc Celuilalt.

— Cred că-ţi voi scoate un ochi, rosti Ryoval. Doar unul. Asta ar trebui să aibă un efect psihologic interesant asupra puterii tale de concentrare când îl voi ameninţa şi pe cel teafăr.

Discret, Urlet se trase din cale. Până la urmă, fără chef, se retrase şi Saţietate când Ryoval se apropie de el.

Prima zbatere chinuită a Ucigaşului de a se ridica în picioare dădu greş şi căzu la loc pe scaun. *Fii blestemată, Saţietate!* Încercă iarăşi, îşi mută greutatea corpului în faţă, icni, făcu un pas înainte pe jumătate dezechilibrat, fiind lipsit de sprijinul braţelor care să-l salveze. Amuzat la culme, Ryoval îl urmări, fără să se sperie de micul monstru cu mers legănat, fiind convins, dincolo de orice îndoială, că el îl crease.

Încercarea de a ocoli pântecele umflat al Saţietăţii amintea oarecum de Arcaşul Zen cel Orb. Însă coordonarea îi era perfectă.

Prima lovitură de picior îl nimeri pe Ryoval în vintre. Şocul îl făcu să se îndoaie de mijloc, aducându-i partea superioară a corpului la o distanţă potrivită următoarei lovituri. Printr-o mişcare cursivă, luă poziţia pentru cel de-al doilea şut, care ţinti direct în gâtlejul lui Ryoval. Simţi cartilajele şi ţesuturile cedând cu un trosnet, rupându-se şi ajungând până la şira spinării. Fiindcă de data asta nu purta cizmele cu vârful întărit cu oţel, îşi fractură şi câteva degete, care-i rămaseră îndoite la unghiuri drepte. Nu simţi deloc durerea. Asta era treaba lui Urlet.

Căzu şi el la podea. Nu era uşor să se ridice din nou, deoarece avea mâinile încătuşate la spate. Rostogolindu-se pe jos şi încercând să se repună pe picioare, constată cu dezamăgire că Ryoval încă nu murise. Se zvârcolea şi, ţinându-se de gâtlej, scotea un sunet gâlgâit alături de el, pe covor. Din fericire, computerul de control din cameră nu recunoscu poruncile exprimate vocal de Baron. Mai aveau timp la dispoziţie.

Se rostogoli până ajunse aproape de urechea lui Ryoval.

— *Şi eu* sunt un Vorkosigan. Cel care a fost pregătit pentru a deveni cârtiţă şi asasin. Îmi ies din minţi când oamenii mă subestimează, pricepi?

Reuşi să se ridice în picioare şi aprecie situaţia creată de faptul că Ryoval era încă în viaţă. Suspină, făcu un pas în faţă şi-l lovi în mod repetat cu piciorul până când omul, cuprins de convulsii, încetă să mai vomite sânge şi să respire. Se vădi a fi o acţiune care-i provocă scârbă, dar până la urmă se simţi uşurat constatând că nimic din fiinţa lui nu se bucura de ceea ce făcea. Chiar şi Ucigaşul trebui să-şi pună la bătaie întregul profesionalism pentru a încheia treaba începută.

Se gândi la Celălalt, pe care abia acum îl recunoscu drept Ucigaş. *Galen te-a făurit în cea mai mare parte, nu?*

Da. Dar nu m-a creat din nimic.

Ai procedat foarte bine. Rămânând ascuns. Stând la pândă. Mă întrebasem dacă vreunul dintre noi posedă capacitatea de a alege momentul potrivit. Mă bucur că măcar unul a fost în stare.

S-a întâmplat exact cum a spus Contele, tatăl nostru, recunoscu Ucigaşul, încântat şi ruşinat că fusese lăudat. *Dacă ai răbdare şi le oferi prilejul, oamenii ţi se revelă, deci nu te grăbi să le cedezi. Aşa am procedat. Iar Ryoval a greşit.* Adăugă sfios: *Şi Contele e un ucigaş, să ştii. Ca şi mine.*

Hmm.

Îşi trase încheieturile mâinilor, încercând să le strecoare prin brăţara cătuşelor, apoi şontâcăi până la dulapul asemănător unei zebre, cu gând să cerceteze trusa lui Ryoval. Cuprindea un dispozitiv de găurit cu laser, precum şi o diversitate greţoasă de cuţite, bisturie, cleşti şi sonde. Aparatul de găurit era de tip chirurgical, cu focalizare la mică distanţă, utilizat pentru tăierea oaselor, o armă primejdioasă, însă o sculă foarte potrivită.

Şchiopătând, se chinui până apucă unealta în mâna ţinută la spate. Când o scăpă jos, îi veni să plângă. Trebuia să se lase din nou la podea. Făcu asta cu multă greutate şi bâjbâi în jur până reuşi s-o prindă între degete. Îi fură necesare minute întregi de încercări până când o răsuci, îndreptând-o în aşa fel încât să taie cătuşele, fără să-şi reteze mâna sau să-şi ardă fundul. O dată eliberat de cătuşe, îşi azvârli braţele în jurul torsului umflat şi se legănă la fel ca o mamă care-şi linişteşte copilul agitat. Simţea un tremur în picior. Mişcările abrupte făcute când îl izbise cu piciorul în gât pe Ryoval îl siliseră să-şi forţeze muşchii spatelui şi poate să-şi disloce şira spinării.

Privi îndelung în lateral, către victimă/torţionar/pradă. *Consumator de cloni.* Simţi nevoia să-şi ceară scuze faţă de corpul pe care-l zdrobise cu lovituri de picior. *N-a fost vina ta. Tu ai murit, când oare? În urmă cu zece ani.* Cel ce sălăşluise în ţeastă îi fusese duşman.

Se simţi cuprins de o spaimă dementă că soldaţii lui Ryoval vor năvăli înăuntru şi-şi vor salva stăpânul, cu toate că era mort. Acum, după ce-şi eliberase mâinile, se târî mult mai uşor până

la aparatul de găurit cu rază laser, îl ridică şi se asigură că nimeni nu va mai putea transplanta creierul acela vreodată. Nimeni, indiferent ce-ar fi făcut.

Se lăsă moale pe scaunul scund şi rămase complet epuizat, aşteptând să moară. Era sigur că oamenii lui Ryoval aveau ordin să-şi răzbune stăpânul doborât.

Însă nu veni nimeni.

Foarte bine. Având cu sine o trusă chirurgicală, şeful se încuiase în propriul său apartament cu un prizonier, poruncind brutelor sale să nu-l deranjeze. Câtă vreme va trece până când una dintre ele îşi va face curaj pentru a-i tulbura intimitatea? Pesemne că i se va oferi un răgaz suficient.

Revenirea speranţei devenise o povară aproape insuportabilă, asemeni mersului cu un picior fracturat. *Nu vreau să mă mişc.* Era furios pe SecImp fiindcă-l abandonase aici, dar se gândi că-i va ierta pentru toate păcatele numai dacă vor intra în forţă *chiar acum,* ducându-l ca pe o frunză, fără ca el să mai facă vreun efort. *Nu mi-am câştigat dreptul la odihnă?* În încăpere se lăsase linişte deplină.

L-ai ucis cu sălbăticie, se gândi privind către cadavrul lui Ryoval. *Ai dovedit un oarecare dezechilibru. Şi-ai murdărit şi covorul.*

Nu ştiu ce să fac în continuare.

Cine vorbea? Ucigaşul? Saţietatea, Geamătul? Urletul? Sau toţi laolaltă?

Sunteţi soldaţi buni şi credincioşi, dar nu prea inteligenţi.

Inteligenţa nu-i prevăzută în fişa de post.

Era vremea ca Lord Mark să se trezească. Fusese vreo clipă adormit?

— Gata, băieţi, bolborosi el cu voce tare, îndreptându-şi spatele şi braţele. Toată lumea, sus.

Scaunul scund reprezenta un instrument de tortură care-şi merita numele. Ultima găselniţă jignitoare a lui Ryoval. Cu un geamăt, se ridică în picioare.

Era imposibil ca un vulpoi bătrân ca Ryoval să aibă doar o cale de acces în bârlogul lui. Umblă de colo-colo prin apartamentul subteran. Birou, cameră de zi, bucătărie îngrămădită, dormitor spaţios şi o baie utilată destul de ciudat.

Se uită cu jind la duş. De când se afla aici, nu i se îngăduise niciodată să facă baie. Se temu însă că ar putea îndepărta stratul din plastic ce-i slujea drept piele. Se spălă totuşi pe dinţi. Gingiile îi sângerară, dar nu se sinchisi. Bău puţină apă rece. *Bine măcar că nu mi-e foame.* Scoase un chicotit.

În cele din urmă, descoperi ieşirea secretă în spatele dulapului din dormitor.

Dacă nu-i păzită, interveni Ucigaşul, *sigur există o bombă capcană acolo.*

Forţele principale de apărare acţionează dinspre afară, rosti Mark, apăsând fiecare cuvânt. *Dinspre înăuntru*, *ieşirea are rostul de a permite retragerea în mare grabă. Pentru Ryoval. Numai pentru el.*

Se deschidea numai cu ajutorul amprentei palmei. Asemenea dispozitive identificau pulsul, temperatura şi conductivitatea electrică a pielii, precum şi sinuozităţile amprentei digitale şi liniile vieţii aflate în palmă. Mâinile moarte nu puteau sluji la deschiderea unor astfel de încuietori.

Încuietorile de acest gen pot fi înşelate, murmură Ucigaşul. El fusese instruit cândva, în precedenta încarnare. Îl lăsă pe Mark să încerce şi rămase suspendat, urmărind avid.

În mâinile Ucigaşului, instrumentele chirurgicale se puteau dovedi la fel de utile ca o trusă electronică. Asta dacă avea destul timp la dispoziţie, iar încuietoarea nu avea să mai fie folosită vreodată. Lord Mark se uită visător în vreme ce Ucigaşul desfăcu placa cu senzori din perete, tăie fire şi atinse anumite joncţiuni.

Oho, exclamară ceilalţi. Pe ecran apăru un pătrăţel luminos.

Cere un cod, exclamă îngrozit Ucigaşul. Spaima că se putea să fi rămas prizonier îi acceleră pulsul. Fragila siguranţă de sine a Ucigaşului cedă şi se simţiră cu toţii trecuţi de furnicături electrice, prevestitoare de durere.

Staţi puţin, spuse Lord Mark. Dacă ei erau obligaţi să formeze un cod, la fel şi Ryoval.

Baronul Ryoval n-a avut niciun succesor. Nici vreun adjunct care să preia comanda, nici înlocuitor instruit. Îşi ţinea subordonaţii oprimaţi pe canale separate de comunicare. Casa Ryoval era compusă din Baronul Ryoval şi sclavi, punct. Tocmai

de aceea nu se mai extinsese. Ryoval nu-i lăsa niciodată pe alţii să ia hotărâri.

Prin urmare, Ryoval nu avea vreun loc sau vreun subordonat de încredere căruia să-i comunice codul său personal. Trebuia să-l poarte mereu cu sine. În orice ocazie.

Membrii bandei începură să scâncească în clipa când Lord Mark se răsuci pe călcâie şi reveni în camera de zi. Mark nu-i băgă în seamă. *Acum e treaba mea.*

Întoarse cadavrul lui Ryoval pe spate şi-l percheziţionă din cap până-n picioare, controlându-i fiecare centimetru de piele şi nu numai. Nu lăsă nimic necercetat, nici măcar plombele. Se aşeză greoi, simţind dureri în pântecele umflat şi arsuri în spatele suprasolicitat. Pe măsură ce se trezea la realitate, durerile creşteau în intensitate, ceea ce-l puse pe gânduri. *Trebuie să fie foarte vizibil. Nu se poate altfel.*

Să fugim, fugim, fugim, gângăviră membrii bandei, unindu-şi vocile într-un cor foarte disciplinat.

Ţineţi-vă gura şi lăsaţi-mă să gândesc! Răsuci mâna dreaptă a lui Ryoval. Un inel cu o piatră neagră şi plată sclipi în lumină…

Izbucni într-un hohot de râs.

Temător, îşi puse stavilă râsului şi privi în jur. După toate probabilităţile, izolaţia fonică a apartamentului era foarte eficace. Inelul nu vroia să iasă de pe deget. Înţepenit? Sudat de os? Tăie mâna dreaptă a lui Ryoval cu raza laser. Tot cu ea cauteriză încheietura pentru a opri scurgerea sângelui. Frumos. Şchiopătă dureros de încet până la dulapul din dormitor şi rămase cu ochii aţintiţi la micuţul pătrat luminos de mărimea pietrei montate pe inel.

În ce poziţie? Rotaţia în sens greşit ar putea declanşa alarma?

Lord Mark înjghebă o pantomimă a Baronului grăbit. Lovitură cu palma peste încuietoare, întoarcerea palmei şi introducerea pietrei în fanta de citire a codului.

— Aşa, şopti el.

Uşa lunecă silenţios în lături şi dădu spre un lift-tubular de folosinţă personală. Urca vreo douăzeci de metri. Indicatoarele de control antigravitaţional licăreau, verde pentru urcare, roşu pentru coborâre. Lord Mark şi Ucigaşul priviră de jur-împrejur.

Nu mai existau alte sisteme de protecţie, cum ar fi un generator de câmp încrucişat sau…

Un curent slab aduse o boare de aer proaspăt de deasupra. *Să mergem!* răcniră Saţietatea, Geamăt şi Urlet.

Lord Mark rămase cu picioarele răsfirate, imobil, privind atent, refuzând să se lase zorit. *Nu are scară de siguranţă,* constată el în cele din urmă.

Şi ce dacă?

Aşa. Şi?

Ucigaşul se înmuie şi îi reduse la tăcere pe ceilalţi, apoi aşteptă respectuos.

Vreau o scară de siguranţă, mormăi Lord Mark pus pe harţă. Se întoarse şi rătăci prin apartamentul lui Ryoval. Căută în acelaşi timp şi articole de îmbrăcăminte. Nu prea avea de unde alege. Un simplu apartament particular. Hainele erau toate prea lungi şi strâmte. Pantalonii imposibil de îmbrăcat. Cu toate acestea reuşi să îmbrace o cămaşă tricotată şi moale peste pielea numai o rană. O haină largă, lăsată descheiată, îl putea apăra de frig. Un sarong croit după moda betană, de purtat după baie, reuşi să-i acopere vintrele. Un pantof îi era larg pe piciorul stâng şi strâmt pe cel drept, umflat şi cu degetele rupte. Umblă după bani, chei, orice i-ar fi fost de folos. Dar nu descoperi niciun echipament de ascensiuni.

Va trebui să-mi fac singur scara de siguranţă. Îşi atârnă pe după gât dispozitivul cu rază laser, folosindu-se de câteva curele de-ale lui Ryoval, coborî în fundul puţului şi, sistematic, începu să facă găuri în pereţii din plastic.

Prea încet! răcniră ceilalţi. Urlet urlă lăuntric, şi până şi Ucigaşul nu se putu stăpâni: *Fugi, ce Dumnezeu!*

Lord Mark îi ignoră pe toţi. Comută câmpul pe poziţia „urcare”, dar nu se folosi de el. Agăţându-se de punctele fierbinţi de sprijin, îşi croi drum în sus. Susţinut de câmpul antigravitaţional, nu-i era greu să urce, numai că-i venea greu să-şi aducă în permanenţă aminte de cele trei puncte de contact. Piciorul drept nu-i era de niciun folos real. Membrii bandei sporovăiau înspăimântaţi. Încăpăţânat şi metodic, Mark urcă fără să se oprească. Gaură. Aşteptare. Mişcare mână, picior, mână, picior. Încă o gaură prin topire. Aşteptare…

La trei metri de partea superioară, ajunse cu capul în dreptul unui microfon mic, lipit de perete, şi un senzor de mişcare.

Îmi închipui că se blochează cu un cuvânt codificat. Rostit de Ryoval, remarcă blând Lord Mark. *Nu vă pot da satisfacţie.*

Nu-i obligatoriu să fie ce crezi tu, spuse Ucigaşul. *Ar putea fi orice. Arc cu plasmă. Gaz otrăvitor.*

Ba nu. Ryoval m-a văzut, dar eu l-am înţeles. E vorba de ceva simplu. Şi elegant. Şi-o vei face tu însuţi. Priveşte!

Se agăţă mai bine cu o mână şi cu cealaltă întinse aparatul cu raze laser dincolo de senzorul de mişcare, în ideea de a mai face o gaură.

Câmpul antigravitaţional din interiorul puţului se întrerupse.

Cu toate că, într-un fel, anticipase asta, din cauza greutăţii corporale aproape că pierdu contactul cu punctele de sprijin. Urlet nu reuşi să-şi păstreze sângele rece. Mark răcni mut, inundat de durere. Dar rămase agăţat şi nu-i lăsă să se prăbuşească.

Ultimii trei metri de urcuş ar fi meritat să primească numele de coşmar, însă el ajunsese la noi standarde în această privinţă. I se părură doar plicticoşi.

La intrarea prin partea superioară exista un câmp-capcană, însă îndreptat spre exterior. Distruse dispozitivul de acţionare cu ajutorul razei laser. Reuşi să păşească şontâcăit, târându-şi picioarele, amintind de un crab, şi ajunse în garajul subteran al lui Ryoval. Aici descoperi un aparat uşor de zbor. Cupola se deschise prin atingerea cu inelul Baronului.

Se strecură în aparat, îşi reglă scaunul şi aparatura de control cât de bine putu în jurul trupului diform şi suferind, porni motorul şi-l făcu să se deplaseze înainte. Butonul acela de pe bord? Uşa garajului alunecă în lături. După ce trecu de ea, ţâşni spre înalt, tot mai sus, sus, prin beznă, acceleraţia ţintuindu-l de scaun. Nimeni nu trase în aparat. Dedesubt nu se vedeau lumini. Doar o pustietate iernatică, plină de stânci. Întreaga instalaţie trebuie să se fi aflat în subteran.

Verifică harta de bord a aparatului şi alese direcţia de zbor – *est.* Spre lumină. Aşa i se părea firesc.

Continuă să accelereze.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Aparatul se înclină într-un viraj. Miles întinse gâtul şi zări ceea ce defila pe sub el. Ori, ceea ce nu exista. Lumina zorilor se strecura deasupra deşertului. De jur-împrejur, pe o rază de kilometri întregi, nu părea să se afle nimic demn de interes.

— Ciudat, spuse soldatul care pilota aparatul uşor. Uşa e deschisă.

Acţionă aparatul de comunicaţii şi transmise ceva codificat. Celălalt se foi neliniştit, urmărindu-l pe camaradul său. Miles se răsuci, încercând să-i vadă pe amândoi în acelaşi timp.

Coborâră. De jur-împrejur se înălţau doar stânci, apoi un puţ betonat. Aha. O intrare mascată. Ajunseră în partea inferioară şi porniră înainte, ajungând într-un garaj subteran.

— Pfui, făcu celălalt soldat. Unde-or fi vehiculele?

Aparatul se opri şi soldatul mai solid îl târî pe Miles de pe canapeaua din spate, îi desfăcu legăturile din jurul gleznelor, apoi îl sili să stea în picioare. Cât pe ce să se prăbuşească din nou. Cicatricele de pe piept îl dureau din cauza mâinilor legate la spate. Reuşi să rămână drept şi privi împrejur la fel cum făceau şi soldaţii. Un simplu garaj, prost iluminat, plin de ecouri ca de peşteră. Pustiu.

Soldaţii îl duseră în marş forţat spre o intrare. Formară coduri pentru a trece de câteva uşi care se deschiseră automat şi ajunseră la o cameră de verificare electronică. Funcţiona, scoţând un bâzâit discret.

— Vaj? chemă unul dintre ei. Am sosit. Verifică-ne.

Niciun răspuns. Unul dintre soldaţi porni înainte şi privi cercetător în jur. Bătu un cod pe o tastatură fixată în perete.

— Verifică-l şi pe el.

Trecu de camera de securitate fără probleme. Încă era îmbrăcat în costumul cenuşiu pe care i-l dăduseră Duronele; după câte se părea, în ţesătură nu existase niciun dispozitiv suspect.

Soldatul autoritar încercă să vorbească prin intercom. De câteva ori.

— Nu răspunde nimeni, constată el.

— Ce-ar trebui să facem? întrebă celălalt.

Şeful se încruntă.

— Dezbracă-l şi du-l la şefu'. Aşa mi s-a ordonat.

Îl despuiară; era prea copleşit de forţa lor ca să opună rezistenţă, însă regretă profund pierderea hainelor. Îi era cumplit de frig. Până şi soldaţii, cu aerul lor bovin, rămaseră cu ochii aţintiţi la pieptul brăzdat de cicatrice. Îl legară iarăşi cu mâinile la spate şi-l mânară prin subterană, rotindu-şi ochii suspicioşi la fiecare întretăiere cu alte căi de acces.

Era linişte adâncă. Lumini aprinse pretutindeni, dar oameni nicăieri. Se aflau în interiorul unei construcţii ciudate, nu foarte spaţioasă şi, socotind după mirosul specific, cu destinaţie medicală. Cercetare, socoti el. Centrul personal de cercetări biologice al lui Ryoval. Evident, după raidul luptătorilor dendarii de acum patru ani, Ryoval considerase că laboratoarele nu erau destul de protejate. Miles nu se putea înşela. Locul acesta nu dădea impresia de activitate febrilă pe care o constatase cândva dincolo. Părea mai curând paranoic şi milităros. Exact tipul de laborator din care, o dată intrat pentru a lucra, nu mai ieşeai decât peste ani de zile. Sau, cunoscându-l pe Ryoval, niciodată. Zări în trecere câteva încăperi care aduceau a laboratoare, dar niciun specialist. Soldaţii strigară de câteva ori. Nu primiră răspuns.

Ajunseră în dreptul unei uşi deschise, dincolo de pragul căreia se găsea un fel de birou sau bibliotecă.

— Domnule Baron? îndrăzni şeful. Am adus prizonierul.

Celălalt soldat se scărpină după ceafă.

— Dacă nu-i aici, să-l luăm şi să-l tratăm ca pe primul?

— Nu ne-a dat niciun ordin. Mai bine aşteptaţi.

Prea bine. Ryoval nu e tipul de om care să-şi recompenseze subordonaţii cu iniţiative personale, bănui Miles.

Oftând din rărunchi, oarecum agitat, şeful trecu pragul şi privi împrejur. Subordonatul lui îl înghionti pe Miles să meargă înainte. Biblioteca era elegant mobilată, cu un birou din lemn şi un scaun ciudat plasat în faţa lui, dotat cu cătuşe pentru imobilizarea încheieturilor persoanei care ar fi stat pe el. Nimeni nu termina o conversaţie cu Baronul Ryoval decât atunci când

acesta socotea că nu mai era nimic de adăugat. Rămaseră în aşteptare.

— Şi-acum ce facem?

— Habar n-am. Atât mi s-a ordonat. Şeful tăcu o clipă. Ar putea fi un test…

Mai aşteptară cinci minute.

— Dacă voi nu vreţi să vedeţi ce se întâmplă, spuse Miles cu un aer vioi, eu vreau.

Se priviră nedumeriţi. Cel autoritar se încruntă şi-şi scoase stunerul, apoi păşi precaut prin arcada care dădea în cealaltă cameră. După o clipă se auzi exclamaţia lui:

— *La toţi dracii!*

Iar o secundă mai târziu, răsună o ciudată văicăreală mieunată, întreruptă brusc.

Situaţia devenise prea greu de suportat chiar şi pentru nătângul sub paza căruia rămăsese Miles. Fără a slăbi strânsoarea din jurul braţului lui Miles, cel de-al doilea soldat îl urmă pe primul în camera de zi. Un ecran holografic întinzându-se pe un perete întreg stătea mut, fără a înfăţişa nicio imagine. Barul din lemn zebrat împărţea camera în două. Un scaun extrem de scund era aşezat cu faţa spre un spaţiu gol. Cadavrul Baronului Ryoval zăcea cu faţa în sus, gol-puşcă, cu ochii îndreptaţi spre tavan.

Nu constatară semne evidente de luptă – mobilier răsturnat, arsuri de arc cu plasmă pe pereţi – decât pe cadavru, unde se concentrau precis toate urmele de violenţă: gâtul sfărâmat, torsul zdrobit, sânge uscat în jurul buzelor. Pe fruntea Baronului văzură o linie dublă alcătuită din puncte negre de mărimea unui buric de deget. Păreau arsuri. Mâna dreaptă lipsea, retezată, iar încheietura era un ciot cauterizat.

Soldatul se cutremură îngrozit, rămânând o vreme paralizat de uimire.

— Ce s-a întâmplat? întrebă cel tânăr.

De partea cui vor trece?

Cum îşi controla Ryoval angajaţii-sclavii? Pe cei neînsemnaţi prin teroare, desigur; pe cei de la nivelul administrativ şi tehnic printr-o combinaţie subtilă de teamă şi interes personal. Dar aceştia, gărzile de corp, trebuie să fi fost oamenii cei mai de

încredere, instrumentul ultim prin intermediul căruia era impusă voinţa stăpânului asupra celorlalţi.

Se părea imposibil ca ei să fie handicapaţi mintal, aşa cum sugera prostia lor, altfel nu i-ar fi slujit la nimic într-o situaţie de criză. Dar dacă minţile lor mărginite erau încă întregi, însemna că trebuie să fie controlaţi prin intermediul emoţiilor. Oamenii cărora Ryoval le îngăduia să stea înarmaţi în spatele lui trebuie să fi fost programaţi până la ultimul amănunt, pesemne încă de la naştere. Ryoval le devenise tată, mamă, familie şi orice altceva. Ryoval le era zeu.

Însă acum zeul lor murise.

Ce vor face? Afirmaţia „Sunt liber” era inteligibilă pentru ei? În absenţa fiinţei adorate, cât de repede se va deteriora condiţionarea lor? *Nu îndeajuns de repede.* În ochii lor sclipea, crescând în intensitate, o lumină rău prevestitoare, compusă din furie şi teamă.

— N-am făcut-o eu, se dezvinovăţi prudent Miles. Am fost cu voi.

— Stai aici, mârâi şeful. Mă duc în recunoaştere.

Porni cu paşi mari prin apartamentul Baronului şi reveni după câteva minute, anunţând laconic:

— Aparatul de zbor a dispărut. Dispozitivele de protecţie ale liftului-tubular distruse până la ultimul.

Şovăiră. Urmă reversul atitudinii de supunere necondiţionată: iniţiativa stângace.

— N-ar fi mai bine să verificaţi peste tot? le sugeră Miles. Ar putea exista supravieţuitori. Martori. Poate… poate că asasinul e încă ascuns pe undeva.

Unde-o fi Mark?

— Cu *el* ce facem? întrebă cel tânăr, făcând un gest din cap către Miles.

Nehotărât, şeful se strâmbă.

— Ia-l cu tine. Ori închide-l undeva. Ori ucide-l.

— Nu ştiţi de ce mă vroia Baronul, îl întrerupse instantaneu. Mai bine luaţi-mă cu voi până aflaţi.

— Te vroia pentru celălalt, îl lămuri şeful, măsurându-l cu o privire indiferentă.

Scund, pe jumătate vindecat, legat cu mâinile la spate, era limpede că soldaţii nu-l considerau primejdios. *Prea bine. La naiba!*

După o scurtă consultare în şoaptă, cel tânăr îl împinse înainte şi începură să facă un tur rapid şi metodic al locuinţei, aşa cum Miles ar fi dorit să procedeze singur de la început. Îi găsiră morţi pe doi dintre camarazii îmbrăcaţi în uniforme negre cu roşu. O băltoacă misterioasă de sânge şerpuia de-a latul unui coridor, dintr-un perete în celălalt. Într-un duş descoperiră cadavrul unui specialist a cărui ţeastă fusese crăpată cu un obiect contondent. Coborând la alte niveluri, găsiră semne de luptă, jaf, distrugere la întâmplare şi fără rost, console de comunicaţii şi echipamente sfărâmate.

Se petrecuse o revoltă a sclavilor? Luptă între grupuri pentru acapararea puterii? Răzbunare? Toate trei în acelaşi timp? Asasinarea lui Ryoval fusese cauza ori scopul? Avusese loc o evacuare în masă ori un măcel? La fiecare colţ, Miles îşi făcea curaj pentru a rezista unei alte scene de groază.

La ultimul nivel din subteran se aflase un laborator la capătul căruia se găseau numeroase celule cu pereţi din sticlă. După miros, avu impresia că un experiment fusese uitat peste durata normală. Aruncă o privire în celule şi rămase mut.

Hălcile acelea de carne aparţinuseră cândva unor oameni. Acum deveniseră tăvi de cultură pentru cine ştie ce studiu. Patru fuseseră masculi, două femele. Înainte de plecare, un specialist, drept ultim act de milostenie, le tăiase tuturor gâtul. Cu faţa lipită de sticlă, se holbă disperat la cadavre. Avuseseră fiecare o statură mai mare decât a lui Mark. Evident că asemenea efecte nu puteau fi obţinute în doar cinci zile. Limpede. Nu dori să intre într-o celulă să privească mai de aproape.

Asta explica cel puţin de ce majoritatea sclavilor lui Ryoval nu încercaseră să opună rezistenţă. Cadavrele aveau un aspect industrial. Nu-ţi place munca la bordel, fetiţo? Te-ai săturat de plictiseala şi brutalitatea activităţii de soldat, amice? Ce-ai zice de un post în munca de cercetare ştiinţifică? Ultima escală pentru orice prezumtiv Spartacus apărut între posesiunile

umane ale lui Ryoval. *Bel a avut dreptate. La ultima noastră vizită, trebuia să aruncăm în aer tot locul acesta.*

Soldaţii se uitară la celule şi dădură să treacă mai departe. Miles rămase puţin în urmă, cuprins de o inspiraţie subită. Merita măcar să încerce…

— *Drace!…* şuieră el şi sări în lături.

Soldaţii se răsuciră spre el.

— Ăla… individul dinăuntru. S-a mişcat. Mi s-a făcut rău de la stomac.

— Nu se poate.

Şeful se holbă prin peretele transparent la cadavrul care zăcea cu spatele spre ei.

— De acolo nu putea vedea nimic, aşa e? făcu Miles cu naivitate. Pentru numele lui Dumnezeu, să nu deschideţi uşa.

— Tacă-ţi gura!

Individul îşi muşcă buzele, privi la dispozitivul de control şi, după o clipă de indecizie, formă codul şi păşi precaut înăuntru.

— Ah! exclamă Miles.

— Ce e? se răsti cel tânăr.

— Iar s-a mişcat. A avut un soi de spasm.

Soldatul tânăr îşi pregăti stunerul şi-şi urmă camaradul înăuntru, cu gând să-i acopere retragerea. Şeful întinse mâna, şovăi, apoi, răzgândindu-se, îşi trase bastonul cu şocuri electrice de la centură şi împunse suspicios către cadavru.

Azvârlindu-se înainte, Miles lovi cu fruntea în dispozitivul de închidere a uşii. Aceasta se închise ermetic exact la vreme. Cei doi soldaţi se izbiră în uşă, sărind uşor în sus, semănând cu doi câini turbaţi. Aveau gurile căscate, proferând injurii şi ameninţări la adresa lui, dar dinăuntru nu răzbătea niciun sunet. Pereţii transparenţi trebuie să fi fost dintr-un material utilizat la construcţia navelor spaţiale; prin ei nu trecea nici focul stunerului.

Şeful scoase arcul cu plasmă şi-l puse în funcţiune. Peretele începu să licărească slab. Nicio şansă. Miles studie tabloul de comenzi… Aici. Folosindu-se de limbă, trecu de la un meniu la altul până ajunse la *oxigen* şi-l reprogramă la nivelul cel mai scăzut. Soldaţii îşi vor pierde cunoştinţa înainte ca peretele să cedeze sub acţiunea arcului de plasmă?

Da. Sistemul de reglare a mediului funcţiona ireproşabil. Buldogii lui Ryoval se năruiră ca nişte cârpe, lunecând de-a lungul geamului, degetele încordate relaxându-se când trupurile se prăbuşiră în inconştienţă. Arcul cu plasmă căzu dintre degetele lipsite de viaţă şi se închise automat.

Miles îi lăsă sigilaţi în mormântul din sticlă.

Se afla într-un laborator. Imposibil să nu existe aparate de tăiat şi instrumente de tot felul… Întocmai. Îi trebuiră câteva minute de contorsionism, chinuindu-se să lucreze cu mâinile la spate, timp în care aproape că leşină, însă în cele din urmă cătuşele cedară. Când îşi simţi mâinile libere, scoase un chiuit de uşurare.

Dar arme? După toate aparenţele, toate armele *per se* fuseseră luate de cei care plecaseră, şi fără costum de protecţie nu avea chef să redeschidă celula din sticlă pentru a recupera arsenalul soldaţilor morţi. Bisturiul cu laser găsit în laborator îl făcu să se simtă mai puţin vulnerabil.

Avea nevoie de îmbrăcăminte. Tremurând de frig, alergă cu paşi mărunţi de-a lungul coridoarelor înspăimântătoare până la intrarea de securitate şi-şi recuperă hainele. Se întoarse în clădire şi începu să caute cu mai multă minuţie. Încercă fiecare consolă de comunicaţii care nu era sfărâmată. Toate erau destinate comunicărilor în interiorul laboratorului şi nu avea cum să intre pe un canal de legătură cu exteriorul.

Unde era însă Mark? Îşi dădu seama că exista ceva şi mai cumplit decât să fie întemniţat într-o celulă de aici, aşteptând ca schingiuitorii săi să revină, şi anume să rămână închis aici aşteptând nişte brute care nu aveau să vină *niciodată.*

În jumătatea de oră care urmă, şi care i se păru cea mai disperată pe care o traversase în întreaga sa viaţă, deschise ori forţă toate uşile din clădirea subterană. Se aştepta să descopere dincolo de pragul fiecăreia un cadavru mic şi năclăit de sânge, cu gâtul tăiat… Începuse deja să respire şuierat şi să se teamă de izbucnirea altei convulsii când, spre marea lui uşurare, descoperi celula minusculă din apropierea apartamentului lui Ryoval. Pustie. Mirosul dinăuntru trăda folosirea ei recentă. Iar petele de sânge şi de altă natură de pe pereţi şi podea îl făcură să îngheţe şi să-i vină rău de la stomac. Dar, indiferent de starea

în care se afla, Mark nu era aici. Miles trebuia să plece cât mai curând din acest loc.

Îşi recăpătă suflul, şi după ce găsi un coş din plastic, porni să adune de prin laboratoare tot soiul de echipamente electronice. Foarfece şi bucăţi de sârmă, analizoare de circuit, instrumente de măsură şi relee. Când socoti că avea destule, reveni în biblioteca Baronului şi se apucă să disece consola de comunicaţii deteriorată. În cele din urmă reuşi să păcălească încuietoarea ce se debloca doar cu ajutorul amprentei palmei, însă imediat dădu peste un mic pătrat luminos care-i solicită: *Introduceţi codul.* Blestemă, îşi îndreptă spatele, care-l durea, şi se lăsă moale. Îl aştepta o muncă extrem de plicticoasă.

Trebui să mai facă un tur prin clădire în căutare de echipamente cu ajutorul cărora reuşi să treacă şi de blocul codificat. Consola nu avea să mai semene cu ceea ce fusese. Până la urmă, pătrunse cu greu în reţeaua planetară de comunicaţii. Trebui să mai aştepte puţin până când găsi o metodă de facturare a apelului în contul Casei Ryoval; aici, pe Întregul Jackson, toate taxele se încasau în avans.

Rămase nedumerit câteva momente până să hotărască pe cine să cheme. Barrayar avea un consulat pe Staţia Consorţiului Hargraves-Dyne. O parte din membrii personalului acestuia îndeplineau funcţii diplomatice şi/sau economice, dar chiar şi ei lucrau ca analişti ai SecImp. Restul erau agenţi propriu-zişi, organizaţi într-o reţea de informatori dispersată pe întreaga suprafaţă a planetei, a sateliţilor şi staţiilor ei. Amiralul Naismith avea un om de legătură acolo. Dar oamenii SecImp fuseseră deja aici? Cele văzute reprezentau urmarea operaţiunii de salvare a lui Mark? Nu, socoti el. Acţiunea dovedea cruzime, dar şi o oarecare lipsă de metodă. La drept vorbind, lăsase în urmă un adevărat haos.

Atunci de ce nu veniţi, băieţi, să-l căutaţi pe Mark? O întrebare supărătoare, la care nu avea răspuns. Formă codul consulatului. *Să înceapă circul.*

***

Coborâră în apropierea lui după jumătate de oră; un locotenent SecImp, încordat, pe nume Iverson, în fruntea unui pluton de localnici aparţinând Casei Dyne, îmbrăcaţi în uniforme

paramilitare şi având echipamente militare de bună calitate. Sosiseră direct de pe orbită într-o navetă; în lumina lăptoasă a dimineţii, învelişul ei exterior radia căldura produsă de coborârea precipitată. Miles se aşezase pe o stâncă din faţa intrării personalului ori, mai precis, a ieşirii de pericol pe care o descoperise, şi-i urmărise cu un aer sardonic cum porniseră în goană, cu armele pregătite şi răspândindu-se de parcă s-ar fi pregătit să ia cu asalt instalaţia.

Ofiţerul se apropie precipitat de el şi-l salută cam neglijent.

— Amiral Naismith?

Iverson îi era o figură necunoscută; de la nivelul lui, ofiţerul îl considera, desigur, drept un valoros angajat al SecImp, dar nu de origine barrayarană.

— Singurul şi unicul. Le poţi ordona oamenilor tăi să ia pe loc repaus. Obiectivul a fost ocupat.

— L-aţi ocupat chiar dumneavoastră? întrebă Iverson oarecum neîncrezător.

— Mai mult sau mai puţin.

— De doi ani căutăm locul acesta!

Îşi înghiţi o remarcă furioasă referitoare la unii indivizi care nu erau în stare să-şi găsească nici măcar propria sculă, chiar dacă li se dădea hartă şi busolă.

— Unde e… ăă, Mark? Celălalt clon. Dublura mea.

— Nu ştim, domnule. Acţionând în urma unui pont servit de un informator, tocmai ne pregăteam să luăm cu asalt o clădire a Casei Bharaputra pentru a vă elibera, dar totul a fost anulat când aţi făcut acel apel.

— Seara trecută mă aflam acolo. Informatorul vostru nu ştia că am fost transferat. Trebuia să fie vorba de Rowan. Ura! Reuşise să scape! Aţi fi sosit jenant de târziu.

Iverson strânse din buze.

— Operaţiunea aceasta a fost dată peste cap de la un cap la celălalt. Ordinele primite s-au modificat mereu.

— Spune-mi, spuse Miles oftând. Ai auzit ceva despre mercenarii dendarii?

— Domnule, o echipă de operaţiuni secrete e în drum spre acest loc. Acel „domnule” rostit mereu de Iverson trăda nesiguranţa, mai precis, atitudinea rezervată a unui ofiţer de

carieră faţă de un mercenar care-şi dăduse singur un titlu măreţ. Dacă nu vă deranjează, aş dori… să mă asigur că nu mai sunt probleme în obiectiv.

— Chiar te rog, îl invită Miles. Turul de obiectiv ţi se va părea interesant. Asta dacă ai stomacul rezistent.

Iverson le ordonă soldaţilor săi să pătrundă în subteran. Dacă n-ar fi urlat lăuntric de durere, lui Miles i-ar fi venit să izbucnească în râs. Oftă, se ridică încet de pe stâncă şi porni în urma lor.

***

Oamenii lui Miles sosiră într-o navetă, făcând o manevră care-i aduse exact în garajul ascuns. Îi urmări pe monitorul din biblioteca lui Ryoval şi le dădu indicaţii privind traseul de urmat pentru a ajunge la el. Quinn, Elena, Taura şi Bel, toţi în semiarmuri. Pătrunseră în cameră cu o desfăşurare de forţe aproape la fel de impresionantă şi inutilă ca a plutonului SecImp.

— Ce-i cu voi în straie de petrecere? îi întâmpină el mohorât când apărură cu toţii.

Ar fi trebuit să se ridice, pentru a primi şi răspunde salutului lor şi aşa mai departe, însă scaunul de la consola lui Ryoval era incredibil de confortabil, iar el nespus de obosit.

— Miles! exclamă Quinn plină de pasiune.

Văzându-i chipul îngrijorat, îşi dădu seama cât de furios era şi ce sentiment de vinovăţie trăia. Turbat de furie, fiindcă era turbat de teamă. *Unde-i Mark, lua-v-ar naiba?*

— Căpitane Quinn, i se adresă el, avertizând-o astfel că se aflau în misiune şi că nu era momentul potrivit să se arunce asupra lui.

Ea se opri din avânt şi luă o poziţie care, cu oarecare îngăduinţă, putea fi numită de drepţi. Ceilalţi se aliniară în spatele ei.

— Tocmai încercam să ne coordonăm acţiunile cu SecImp pentru organizarea unui raid împotriva Casei Bharaputra, spuse Quinn pe nerăsuflate. Te-ai înzdrăvenit! Ai fost crioamnezic – ţi-a revenit memoria? Doctoriţa Durona susţinea că…

— Aproximativ nouăzeci la sută, cred. Încă mai constat goluri de memorie. Quinn, ce s-a întâmplat?

Ea îl privi nelămurită.

— De unde să încep? Când ai fost ucis…

— De-acum cinci zile. Când ai ajuns la Grupul Durona.

— Am venit să te căutăm. *Te-am găsit* după cinci luni!

— Tu ai fost tranchilizată, Mark a fost răpit, iar Lilly Durona ne-a trimis pe mine şi pe medicul meu undeva, crezând că vom fi în siguranţă, o lămuri Miles, sperând că va căpăta explicaţii suplimentare.

— A, deci ea era doctorul care te avea în grijă. Mi-am închipuit… dar să lăsăm asta. Quinn puse capăt sentimentalismelor, îşi scoase casca, trăgându-şi gluga peste frunte şi trecându-şi degetele cu unghii vopsite în roşu prin buclele dezordonate, apoi începu să prezinte informaţiile în mod organizat, concentrându-le, ca pentru o pregătire de luptă. La plecare, am pierdut câteva ore. Până când Elena şi Taura au găsit un aparat de zbor, răpitorii dispăruseră. Au căutat peste tot, dar fără succes. Când s-au întors la Grupul Durona, eu şi Bel tocmai ne trezeam. Lilly Durona era ferm convinsă că erai în siguranţă. N-am crezut-o. Am plecat şi am luat legătura cu SecImp. Aceştia au început să-şi strângă oamenii care erau dispersaţi pe întreaga suprafaţă a planetei ca să descopere indicii privind locul în care v-aţi putea afla şi le-au cerut să-şi concentreze forţele pentru găsirea lui Mark. Alte întârzieri s-au datorat teoriei la care nu vroiau să renunţe, potrivit căreia răpitorii ar fi fost vânători de recompense cetagandani. Iar Casa Ryoval are aproximativ cincizeci de proprietăţi şi laboratoare ce ar fi trebuit verificate, între care cel de aici nu figura, fiind cu adevărat secret. După aceea, Lilly Durona a ajuns la concluzia că ai dispărut. Fiindcă găsirea ta părea mai importantă, ne-am dispersat toate forţele disponibile. Dar am avut puţine piste. Abia după două zile de căutări am descoperit aparatul vostru de zbor. Iar el nu ne-a furnizat nicio pistă.

— Înţeleg. Dar aţi bănuit că Ryoval îl răpise pe Mark.

— Ryoval îl vroia însă pe Amiralul Naismith. Ne-am gândit că o să-şi dea seama că nu pusese mâna pe cine trebuia.

Îşi trecu degetele peste faţă. Îl durea capul. La fel şi stomacul.

— Nu v-a trecut prin minte că Ryoval nu se va sinchisi de asta? Vă dau câteva minute ca să mergeţi în subteran pentru a

vedea celula în care l-a ţinut. Să vedeţi cum duhneşte. Să vă uitaţi *atent.* Duceţi-vă, acum! Sergent Taura, rămâi aici.

Cam fără chef, Quinn îi conduse pe Elena şi pe Bel. Miles se înclină în faţă, iar Taura se aplecă să audă mai bine.

— Taura, ce s-a petrecut? Doar eşti jacksoniană. Ştii prea bine ce reprezintă Ryoval şi ce se află în acest loc. Cum de v-a scăpat din vedere?

Ea clătină din cap.

— Căpitanul Quinn şi-a închipuit că Mark era dement. După moartea ta, s-a înfuriat atât de tare, încât nici ora exactă nu vroia să i-o spună. La început am fost de acord cu purtarea ei. Dar… nu ştiu ce să zic. Mark a făcut tot ce s-a putut. Raidul de la creşă era cât pe ce să ne reuşească. Dacă ne-am fi mişcat mai iute, ori dacă apărătorii perimetrului de coborâre a navetei şi-ar fi făcut datoria, am fi reuşit pe deplin, aşa cred.

Miles schiţă o expresie de aprobare.

— În operaţiuni riscante ca aceea, nu există milă faţă de cei care nu se sincronizează. Nici comandanţii nu se pot arăta înţelegători, altfel ar putea la fel de bine să rămână pe orbită şi să-şi azvârle luptătorii direct în dezintegratoarele de reziduuri ale navei, fără a se mai osteni să-i trimită la sol. Făcu o pauză. Într-o bună zi până şi Quinn o să ajungă un bun comandant.

— Aşa cred şi eu, domnule. Taura îşi scoase casca şi gluga şi privi curioasă în jur. Am ajuns să ţin la ticălosul acela mic. *S-a străduit.* A încercat şi a dat greş, dar alţii nici măcar atât n-au făcut. Iar el a fost singur.

— Singur. Da. Aici. Vreme de patru zile.

— Eram aproape convinşi că Ryoval are să-şi dea seama că nu pusese gheara pe tine.

— Da… tot ce se poate.

Într-un fel, şi el sperase acelaşi lucru. Pesemne că nu fusese chiar atât de grav cum părea sau cum îl îndemna să creadă imaginaţia lui dezlănţuită.

Quinn şi ceilalţi reveniră arătând la fel de mohorâţi.

— Prin urmare, spuse Miles, pe mine m-aţi găsit. Acum să ne concentrăm forţele pentru a-l descoperi pe Mark. În ultimele câteva ore, am cercetat amănunţit laboratoarele subterane şi n-am găsit niciun indiciu. Să-l fi luat cei care au fugit de aici? Sau

rătăceşte prin deşert, gata să îngheţe? Am pus şase dintre oamenii lui Iverson să cerceteze împrejurimile cu binoclul şi pe un altul să verifice registrele secţiei de dezintegrare, poate găseşte cincizeci de kilograme suplimentare de substanţe proteice. Mai are cineva vreo idee inteligentă, domnilor?

Elena se întoarse după ce aruncase o privire în camera alăturată.

— Cine credeţi că i-a făcut figura lui Ryoval?

Miles făcu un gest larg din braţe.

— Habar n-am. Avea sute de duşmani, dacă ţinem seama de cariera lui.

— A fost ucis de o persoană neînarmată. O lovitură la gât, apoi, după ce s-a prăbuşit la podea, izbit cu picioarele până a murit.

— Am remarcat asta.

— Dar trusa de scule ai văzut-o?

— Da.

— Miles, a fost Mark.

— Cum să fie el? Trebuie să se fi petrecut noaptea trecută. Şi asta după, ia stai, după cinci zile de torturi, iar Mark e un tip mărunţel ca şi mine. Nu cred că e posibil din punct de vedere fizic.

— Mark o fi mărunţel, dar nu-ţi seamănă, spuse Elena. Ştiai că în Vorbarr Sultana aproape a ucis un om cu o lovitură de picior la gât?

— *Poftim?*

— Miles, el a fost *instruit.* Pregătit să-l lichideze pe tatăl tău, care e mai priceput decât Ryoval şi are o experienţă de luptă de ani de zile.

— Da, dar nu mi-a venit a crede – *când* a fost Mark în Vorbarr Sultana?

Uimitor, cum pierzi contactul cu toate dacă eşti mort, vreme de două-trei luni. Abia acum simţi că imboldul interior de a-şi recăpăta pe dată statutul de comandant îi era frânat. *Un dement care şi-a recăpătat memoria pe trei sferturi şi una-două suferă de convulsii, asta-i exact persoana care ne trebuie în funcţia de comandant, bineînţeles. Ca să nu mai vorbim de problemele respiratorii.*

— A, fiindcă veni vorba de tatăl tău, ar fi cazul să-ţi spun… ba nu, poate cu altă ocazie.

Elena îl măsură cu ochi îngrijoraţi.

— Ce vrei să… Dar bâzâitul aparatului de comunicaţii oferit cu multă amabilitate de Iverson îl sili să se oprească. Da, locotenent?

— Amirale Naismith, Baronul Fell se află la intrare. Cu un pluton întărit. Spune că… a sosit să ia cadavrul fratelui său vitreg, fiind ruda cea mai apropiată.

Miles scoase un fluierat discret şi zâmbi înveselit.

— Serios? Bine. Dă-i drumul să intre, cu o singură gardă de corp. O să stăm de vorbă. S-ar putea să ştie câte ceva. Să nu permiţi, totuşi, accesul plutonului.

— Credeţi că e înţelept ce facem?

De unde dracu să ştiu?

— Sigur.

Peste câteva clipe, escortat de unul dintre soldaţii angajaţi de Iverson şi flancat de un luptător solid, apăru şi Baronul Fell, respirând greoi. Din cauza efortului, faţa lui era ceva mai rozalie decât de obicei, însă în rest rămăsese acelaşi individ grăsuţ cu aer de bunicuţ blând, ca întotdeauna, radiind o bună dispoziţie periculos de înşelătoare.

— Baroane Fell, îl salută Miles şi schiţă un gest din cap. Ce plăcere să te revăd.

Fell îi răspunse în acelaşi fel.

— Amirale. Da, îmi dau seama că acum totul îţi merge bine. Deci ţintaşul bharaputran pe tine te-a doborât. După aceea, geamănul tău şi-a jucat excelent rolul, trebuie să recunosc, dându-se drept Amiral, reuşind să amplifice confuzia într-o situaţie care şi aşa era foarte neclară.

Hopa!

— Da. Şi… ăă, ce te aduce aici?

— Afacerile, declară Fell, prescurtarea tipic jacksoniană pentru „în primul rând, persoana ta”.

Miles încuviinţă din cap.

— Regretatul Baron Ryoval a ordonat aducerea mea aici într-un aparat uşor de zbor, însoţit de doi dintre foştii lui oameni de încredere. Am găsit, în mare, lucrurile pe care le-ai văzut şi

singur. Eu, ăă, i-am neutralizat pe cei doi imediat ce mi s-a oferit prilejul. Felul în care am ajuns în mâinile lor e o poveste mai complicată.

Ceea ce însemna: *Asta-i tot ce-ţi servesc până nu primesc şi eu ceva în schimb.*

— Au început să circule unele zvonuri greu de crezut despre scumpul meu frate dispărut, sper că e mort, da?

— Da, sigur. Te vei convinge imediat.

— Mulţumesc. Scumpul meu frate vitreg, mort. Am primit vestea de la un martor.

Un fost angajat al lui Ryoval a fugit direct la el, ca să-l informeze. Corect.

— Sper că virtutea i-a fost recompensată.

— Va fi, de îndată ce mă conving de adevărul spuselor lui.

— Bine. Atunci vino să arunci o privire.

Trebui să se ridice de pe scaunul din faţa consolei de comunicaţii. Îi veni greu să-şi mascheze efortul, dar intră în camera de zi, urmat de Baron, de garda sa de corp şi de luptătorii dendarii.

Omul lui Fell se uită îngrijorat la sergentul Taura, care îl domina cu statura ei; ea îi zâmbi, arătându-şi colţii sclipitori.

— Salut. Îmi placi, drăguţule, ştiai? îi spuse ea.

El se crispă şi se trase mai aproape de stăpân.

Fell se apropie grăbit de cadavru, îngenunche în dreapta lui şi-i ridică braţul, uitându-se la ciotul încheieturii. Fluieră dezamăgit.

— Cine-a făcut asta?

— Încă nu ştim, îi răspunse Miles. Aşa l-am găsit.

— Chiar aşa?

Fell îi aruncă o căutătură tăioasă.

— Da.

Baronul îşi trecu degetul peste găurile înnegrite de pe fruntea cadavrului.

— Cel care l-a lucrat astfel ştia ce face. Vreau să-l găsesc pe asasin.

— Ca să... răzbuni moartea fratelui tău? întrebă cu fereală Elena.

— Nu. Ca să-i ofer *o slujbă!* Înveselit, Fell izbucni într-un hohot răsunător de râs. Vă daţi seama câţi oameni au încercat, ani în şir, să realizeze aşa ceva?

— Cred că da, spuse Miles. Dacă poţi da o mână de ajutor…

Din camera alăturată, se auzi sunetul scos de consola de comunicaţii pe jumătate distrusă.

Fell ridică ochii şi rămase la pândă.

— Nimeni nu poate face un apel decât dacă are codul, afirmă el şi se ridică greoi în picioare.

Miles trebui să facă un efort pentru a ajunge înaintea lui în bibliotecă şi se aşeză iute pe scaunul staţiei de lucru.

Activă placa video.

— Da?

Cât pe ce să cadă iarăşi de pe scaun.

Deasupra plăcii video apăru chipul umflat al lui Mark. Arăta de parcă tocmai ar fi ieşit de sub duş, cu faţa curată, părul umed şi pieptănat peste cap. Purta un costum gri ca al lui Miles. Vânătăile, având deja marginile verde-gălbui, făceau ca tenul lui Mark să arate ca o cuvertură din petice, însă ochii lui mari erau foarte sclipitori. Încă avea ambele urechi.

— Aha, exclamă el bine dispus, iată-te. M-am gândit că tu eşti. Te-ai hotărât ce rol joci acum?

— Mark! Lui Miles îi veni să se strecoare prin imagine. Eşti întreg? *Unde te afli?*

— Văd că şi tu eşti bine. Mă bucur. Mă aflu la Lilly Durona. Dumnezeule, Miles, ce loc minunat. Ce femeie! Mi-a dat voie să fac *baie.* Mi-a pus şi *pielea* la loc. Mi-a pus piciorul în ghips. Mi-a administrat o injecţie care a potolit durerile din muşchii spatelui. M-a îngrijit cu propria-i mână şi mi-a aplicat tratamente în locuri prea intime şi dezgustătoare pentru a fi numite, dar absolut necesare, te asigur, şi m-a strâns în braţe de fiecare dată când am urlat. Ţi-am spus de baie? O iubesc şi vreau să mă însor cu ea.

Mark rosti toate acestea cu un entuziasm atât de dezlănţuit, încât Miles nu reuşi să-şi dea seama dacă nu cumva erau spuse în glumă.

— Ce medicamente ţi-a administrat? întrebă el bănuitor.

— Tranchilizante. Multe, o grămadă de tranchilizante. Of, mă simt minunat! Îi aruncă lui Miles un surâs ciudat de larg. Dar nu te-ngrijora, mintea mi-e perfect limpede. Baia e de vină. Abia am rezistat până mi-a dat voie să fac baie. M-a sculat din morţi. Ştii ce chestie grozavă e o baie, când te cureţi de… dar să lăsăm asta.

— Cum ai ieşit de aici, ajungând la Clinica Durona? îl întrebă Miles precipitat.

— Cu aparatul lui Ryoval, cu ce altceva? Codul a mers.

Aflat în spatele lui Miles, Baronul Fell inspiră adânc.

— Mark, spuse el şi se apleacă spre placa video arborând un zâmbet, vrei să mi-o dai o clipă pe Lilly?

— A, Baronul Fell! făcu Mark. Bravo. Aveam de gând să te caut mai târziu. Vreau să te invit la ceai, aici, la clinică. Avem multe de discutat. Să vii şi tu, Miles. Şi adu-ţi *toţi* prietenii.

Mark îi aruncă o privire pătrunzătoare şi plină de subînţeles.

Discret, Miles întinse degetul şi apăsă pe butonul de „alarmă” de pe aparatul de comunicaţii primit de la Iverson.

— De ce, Mark?

— Fiindcă am nevoie de ei. Oamenii mei sunt prea obosiţi ca să mai execute vreo misiune azi.

— Oamenii tăi?

— Fă cum te rog eu. Pentru că aşa vreau. Pentru că-mi eşti *dator,* adăugă el atât de încet, încât Miles trebui să-şi încordeze auzul pentru a înţelege.

În ochii lui Mark apăru o scânteiere de o clipă.

— El l-a folosit, bolborosi Fell. Înseamnă că e la curent… Se apleacă din nou către placă şi i se adresă lui Mark: Ştii ce-ai în mână, Mark?

— A, Baroane. Ştiu ce fac. Nu înţeleg însă de ce se arată lumea atât de neîncrezătoare, adăugă Mark pe un ton de om care se plânge că a fost jignit. Ştiu *foarte bine* cum stau treburile. Apoi pufni în râs. Un hohot foarte ciudat, strident şi prea puternic.

— Dă-mi voie să discut cu Lilly, insistă Fell.

— Nici gând. Dacă vrei să vorbeşti cu ea, vino aici, spuse Mark pe un ton certăreţ. Şi, oricum, cu mine vrei de fapt să discuţi. Îl

ţintui pe Fell cu o privire drept în ochi. Îţi promit că nu vei avea de pierdut.

— Am ajuns la concluzia că trebuie să stau de vorbă cu tine, murmură Fell. Prea bine.

— Miles. Te afli în biblioteca lui Ryoval, corect? Mark îl privi cercetător, însă Miles nu înţelese semnificaţia, apoi Mark dădu aprobator din cap, mai mult către sine, de parcă şi-ar fi exprimat satisfacţia. Elena e acolo?

— Da...

Aflată de cealaltă parte a lui Miles, Elena se aplecă în faţă.

— Ce doreşti, Mark?

— Vreau să discut ceva cu tine, doar o clipă. Adjunctul meu. Cu tine personal. Vrei să-i inviţi pe toţi ceilalţi afară, te rog? Pe toţi.

— Nu se poate... începu Miles. Adjunct? Nu... nu legată prin jurământ? Imposibil.

— Din punct de vedere tehnic, presupun că nu, mai ales că eşti din nou în viaţă, spuse Mark. Zâmbi întristat. Dar vreau să-mi faci o favoare. Prima şi ultima mea rugăminte, Elena. *Numai între patru ochi.*

Elena se uită la ceilalţi.

— Va rog să ieşiţi. Te rog, Miles. Asta rămâne între mine şi Mark.

— Adjunct? mormăi Miles, lăsându-se tras afară pe coridor. Cum se...?

Elena le închise tuturor uşa în nas. Miles îi ordonă lui Iverson să se ocupe de transport şi alte detalii. Competiţia cu Fell se desfăşura deocamdată în termeni amicali, dar tot competiţie se numea.

Elena se alătură celorlalţi după câteva minute. Pe chip i se citea încordarea.

— Voi plecaţi la clinică. Mark m-a rugat să găsesc ceva. Vă ajung din urmă.

— Strânge şi date, atât cât poţi, pentru SecImp, dacă tot te apuci să scotoceşti, îi spuse Miles, simţindu-se depăşit de ritmul în care se desfăşurau evenimentele. O să-i spun lui Iverson să-ţi lase mână liberă. Dar adjunct? Asta înseamnă cumva ce cred eu? Cum se poate?

— În momentul de faţă nu înseamnă nimic. Dar îi sunt dator lui Mark. Toţi îi suntem îndatoraţi. El l-a ucis pe Ryoval, să ştii.

— Începusem să înţeleg că aşa trebuie să stea lucrurile. Numai că nu pricep cum de-a reuşit.

— Cu amândouă mâinile legate la spate, aşa zice el.

Se întoarse şi porni spre apartamentul lui Ryoval.

— Mark să fi fost? mormăi Miles, îndreptându-se, nu prea convins, în direcţie opusă. Imposibil să se fi ales cu încă un frate-clon cât a fost mort, nu? Nu părea vocea lui Mark. Ceea ce mă miră e că părea bucuros să mă vadă. Ăsta să fie *Mark?*

— Da, bineînţeles, îl asigură Quinn. În carne şi oase.

Miles grăbi pasul. Până şi Taura trebui să facă paşi mai mari pentru a nu rămâne în urmă.

CAPITOLUL TREIZECI

Micuţa navetă dendarii se ţinu aproape de naveta de desant a Baronului Fell, astfel că amândouă sosiră la clinica Grupului Durona aproape simultan. O alta, aparţinând Casei Dyne, dar folosită temporar de SecImp, era parcată politicos în faţa intrării, însă pe partea cealaltă a străzii, în apropierea parcului. Doar în aşteptare.

În vreme ce se rotiră în căutarea unui loc de aterizare, Miles o întrebă pe Quinn, care pilota:

— Elli, dacă am zbura cu un aparat uşor ori cu un vehicul aerian sau altceva şi ţi-aş cere pe nepusă-masă să trânteşti aparatul de sol, ai face-o?

— Acum? întrebă Quinn tresărind.

Naveta se cutremură.

— Nu! Nu acum. Vorbesc teoretic. Te-ai supune pe loc, fără să pui întrebări?

— Da, sigur, cred că da. Cu toate astea, după aceea aş dori explicaţii. Probabil ţinându-te strâns de gât.

— Aşa mi-am închipuit şi eu.

Satisfăcut de răspuns, Miles se rezemă de spătarul canapelei. Se întâlniră cu Baronul Fell în faţa intrării, unde paznicii se pregătiră să formeze codul pentru deschiderea unui portal în câmpul de forţă. Fell se încruntă văzându-i pe cei trei luptători dendarii, Quinn, Bel şi Taura, îmbrăcaţi în semiarmuri şi mergând în urma lui Miles.

— Asta-i proprietatea mea, spuse cu subînţeles Fell.

Cele două gărzi de corp ale lui, purtând uniforme de culoare verde, îi măsurară pe ceilalţi cu un aer dezaprobator.

— Acestea sunt gărzile mele de corp, explică Miles, şi am demonstrat că-mi trebuie. Câmpul de forţă pare să funcţioneze defectuos.

— Cel răspunzător de asta şi-a *primit* răsplata, spuse Fell, întunecându-se la faţă. N-o să se mai repete.

— Am totuşi îndoieli. Ca şi cum i-ar fi făcut o concesie, Miles împunse cu degetul mare către naveta de lângă parc. Ceilalţi amici ai mei vor aştepta afară.

Fell se încruntă şi rămase pe gânduri.

— Bine, încuviinţă el într-un târziu.

Îl urmară în interiorul clădirii. Hawk le apăru în întâmpinare, făcând o plecăciune în faţa Baronului, apoi îi însoţi cu un aer oficial printr-o serie de lifturi-tubulare până la apartamentul lui Lilly Durona.

Când privi peste balustrada cromată, Miles văzu o privelişte pe care în sinea lui o numi „tablou”. Totul părea aranjat cu perfecţiune, amintind decorurile pentru un spectacol de teatru.

Mark era figura centrală. Stătea confortabil pe fotoliul lui Lilly Durona, ţinându-şi piciorul bandajat rezemat pe o pernă cu faţa din mătase, aşezată pe măsuţa rotundă pentru cafea. Înconjurat de Durone. Iar Lilly în persoană, cu părul alb de astă dată împletit şi alcătuind un soi de coroană, stătea de-a dreapta lui Mark, rezemându-se greoi de spătarul scaunului tapiţat, zâmbind binevoitor peste capul lui. Hawk luă o poziţie în stânga lui Mark. Pline de admiraţie, Dr. Chrys, Dr. Poppy şi Dr. Rose alcătuiau un grup în imediata lor apropiere. Dr. Chrys ţinea un stingător pe genunchi. Rowan nu era prezentă, iar fereastra fusese înlocuită.

În centrul mesei se vedea o cutie frigorifică transparentă. În ea se afla o mână retezată având pe un deget un inel din argint masiv, împodobit cu o piatră pătrată ce părea onix.

Înfăţişarea lui Mark îl mişcă pe Miles. Se pregătise sufleteşte să vadă urmările unor torturi imposibil de identificat, însă Mark era îmbrăcat din cap până în picioare cu un costum cenuşiu ca al lui, care ascundea totul. Doar vânătăile de pe faţă şi piciorul bandajat aminteau de chinurile îndurate de el în ultimele cinci zile. Însă faţa şi trupul îi erau ciudat şi nesănătos de umflate, iar prin dimensiuni, pântecele îl şocă mai mult decât în urmă cu câteva zile, când avusese în faţă un personaj mătăhălos, dar echilibrat, purtând uniforma dendarii; acum nu semăna defel cu copia sa aproape perfectă pe care încercase s-o salveze în cursul raidului de acum patru luni împotriva creşei clonilor. Dacă ar fi fost vorba de obezitatea altei persoane, a Baronului Fell, de pildă, nici măcar n-ar fi clipit, însă în cazul lui Mark… oare la fel va arăta şi el însuşi într-o bună zi, dacă revenea la o viaţă

sedentară? Simţi brusc imboldul ca pe viitor să renunţe cu totul la desert. Înspăimântată şi scârbită, Elli se holba fără ruşine.

Mark zâmbea. Sub palma mâinii drepte avea o telecomandă. Ţinea degetul arătător apăsat pe un buton.

Baronul Fell văzu cutia frigorifică în care se afla mâna şi porni spre ea, exclamând:

— Of!

— Stai, spuse Mark.

Baronul încremeni şi întoarse capul spre Mark.

— De ce? întrebă el bănuitor.

— Obiectul care te interesează rămâne în cutia aceea, deasupra unei mici grenade termice. Controlată, şi ridică mâna în care ţinea telecomanda, cu ajutorul comutatorului pe care ţin degetul. Mai există un declanşator activat prin apăsare, dar în mâinile altei persoane, care nu se află în cameră. Un foc de stuner sau un atac asupra mea, şi grenada va exploda. Încearcă să mă sperii şi degetul s-ar putea să alunece de pe buton. Dacă mă vei obosi, presiunea degetului ar putea slăbi. Iar dacă mă enervezi, există posibilitatea să ridic degetul doar de-al naibii.

— Faptul că ai făcut un asemenea spectacol aici, rosti Fell rar, îmi sugerează că îţi dai seama de valoarea lucrului în posesia căruia ai intrat. N-o să faci nimic din ce-ai spus. Joci teatru.

O privi pătrunzător pe Lilly.

— Nu mă pune la încercare, îl avertiză Mark, încă zâmbitor. După cinci zile în care m-am bucurat de ospitalitatea fratelui tău, chiar că sunt într-o dispoziţie *proastă.* Obiectul din cutie e preţios doar pentru tine. Nu pentru mine. Cu toate astea, spuse el şi inspiră adânc, eşti în posesia unor lucruri la care ţin eu. Baroane, să negociem.

Fell îşi muşcă buza inferioară şi privi fix în ochii lui Mark.

— Te ascult, spuse el în cele din urmă.

Mark dădu aprobator din cap. Câteva dintre Durone se grăbiră să aducă scaune pentru Baronul Fell şi Miles; gărzile personale rămaseră în picioare. Oamenii lui Fell păreau să fi rămas pe gânduri şi priveau când la cutie, când la stăpânul lor; tot astfel, şi luptătorii dendarii stăteau cu ochii pe gărzi. Fell se aşeză cu un aer oficial, zâmbind discret şi cu ochii la pândă.

— Ceai? întrebă Lilly.

— Mulţumesc, răspunse Baronul.

La un semn al ei, cei doi copii ai Grupului Durona plecară imediat după ceai. Ritualul începuse. Miles se aşeză precaut şi strânse tare din dinţi. Nu era încă pregătit pentru ceea ce avea să se desfăşoare aici. Se vedea clar că Mark pusese la cale tot spectacolul. Dar în aceste momente nu era pe deplin convins de sănătatea mintală a lui Mark. Inteligent, da. Întreg la minte, nu. Privindu-l stăruitor pe cel care-şi arogase statutul de gazdă, Baronul Fell avea pe faţă o expresie sugerând că va ajunge curând la aceeaşi concluzie.

Cei doi inamici aşteptară în tăcere sosirea ceaiului, măsurându-se în acest timp unul pe altul. Băiatul veni cu tava şi o aşeză lângă înfiorătoarea cutie. Fata turnă ceai doar în două ceşti din porţelan fin, pentru Mark şi Baron, şi le oferi câteva prăjiturele.

— Nu, mormăi Mark către prăjituri pe un ton plin de ură, mulţumesc.

Baronul îşi luă două şi începu să ronţăie dintr-una. Mark dădu să ridice ceaşca folosindu-se de mâna stângă, însă ea îi tremura atât de tare, încât se grăbi să o aşeze la loc pe farfurioară, înainte de a o vărsa şi a se opări. Fata se strecură discret până la el şi-i duse ceaşca la buze; sorbi şi dădu recunoscător din cap, după care ea puse ceaşca lângă genunchiul lui, pentru a-l servi din nou, dacă ar mai fi dorit. *Se străduieşte să n-o arate, dar e rănit mult mai rău decât pare,* îşi dădu Miles seama, simţind un gol în stomac. Baronului nu-i scăpă tremurul mâinii stângi, privi mai neîncrezător spre cea dreaptă şi se foi neliniştit.

— Baroane Fell, spuse Mark, eşti de acord, cred, că timpul ne presează. Pot începe?

— Te rog.

— În cutia frigorifică, şi Mark făcu un semn din cap către mâna retezată, se află cheia Casei Ryoval. Inelul decodificator al lui Ry Ryoval. Mark izbucni în râs, şi-l înfrână şi, printr-un gest, mai ceru o înghiţitură de ceai. Îşi recăpătă glasul şi continuă: În cristalul inelului sunt imprimate toate codurile personale ale fostului Baron Ryoval. Casa Ryoval are o structură administrativă ciudată. Am comite o greşeală de neiertat dacă am afirma că Ry Ryoval a fost un paranoic dornic să menţină

absolut totul sub control. Dar acum e mort, iar subordonaţii lui sunt împrăştiaţi în nenumărate locuri, lipsiţi de ordinele cu care se obişnuiseră. Când vor afla de moartea lui, cine ştie cum vor reacţiona? Ai văzut deja un exemplu elocvent. Iar peste o zi sau două, păsările de pradă de pretutindeni se vor repezi să smulgă măcar o halcă din Casa Ryoval. Pe Întregul Jackson, în proporţie de nouăzeci la sută, cel care posedă face şi legea. Nici nu mai trebuie amintit ce interes evident manifestă Casa Bharaputra faţă de posesiunile Casei Ryoval. Sunt sigur că ai în minte şi numele altor familii la fel de rapace, Baroane.

Fell îl aprobă cu un gest din cap.

— Omul care ar fi în posesia codurilor lui Ryoval *astăzi* ar putea avea un avantaj considerabil, urmă Mark. Mai ales dacă are la dispoziţie personal calificat şi posibilităţi materiale. Scăpând de enervanta pierdere de timp pentru spargerea codurilor lui Ryoval unul câte unul, un asemenea om ar ajunge să pună mâna pe toate bunurile deţinute în prezent de Casa Ryoval, iar asta dintr-o singură mişcare, nu bucată cu bucată. Mai adaugă la asta bine cunoscuta legătură de sânge pentru a da un aspect cât de cât legal pretenţiilor şi consider că majoritatea rivalilor se vor retrage fără a mai simţi nevoia unei costisitoare confruntări directe.

— Inelul cu coduri al fratelui meu vitreg nu-ţi aparţine ca să-l scoţi la vânzare, spuse Fell cu răceală în glas.

— O, ba da, spuse Mark. L-am câştigat. E în posesia mea. Îl pot distruge. Şi, îşi linse el buzele, iar fata îi duse din nou ceaşca la gură, l-am plătit. În afară de mine, nimeni nu ţi-ar face o asemenea ofertă, care deocamdată rămâne exclusivă.

Baronul înclină imperceptibil din cap în semn de concesie.

— Continuă.

— Cum estimezi valoarea Grupului Durona în comparaţie cu aceea a bunurilor aparţinând în prezent Casei Ryoval? Procentual vorbind.

Baronul se încruntă.

— Cam cinci la sută sau poate trei. Casa Ryoval deţine extrem de multe proprietăţi imobiliare. Valoarea proprietăţii… ăă, intelectuale e mai greu de calculat. Cei de acolo s-au specializat în alte probleme biologice.

— Lăsând deoparte sau ignorând cu totul valorile imobiliare, Casa Ryoval valorează mult mai mult, evident. Clădiri, specialişti, sclavi. Liste cu clienţi. Chirurgi. Geneticieni.

— Aşa e, trebuie să recunosc.

— Bun. Atunci să negociem. Eu îţi voi da Casa Ryoval în schimbul Grupului Durona, plus o carte de credit plătibilă purtătorului, în valoare de zece la sută din bunurile Casei Ryoval.

— Zece la sută. Cât onorariul unui agent, repetă Fell, uitându-se la Durona.

Lilly zâmbi şi nu spuse nimic.

— Doar un onorariu, întări Mark. Ieftin faţă de preţul dublu pe care, nu tocmai întâmplător, l-ai pierde dacă nu vei beneficia de avantajul pe care ţi-l oferă codurile lui Ryoval.

— Şi dacă le vei obţine pe aceste doamne, ce vei face cu ele… ăă, Mark?

— Ce voiesc eu. Voiesc, vorbă înrudită cu *voinţă.* Cred că-mi place mai mult cuvântul ăsta.

— Te-ai gândit să intri în afaceri aici? Devii Baron Mark?

Îngrozit de o asemenea perspectivă, Miles îngheţă.

— Nu, suspină Mark. Voiesc să plec acasă, Baroane. Mi-e tare dor să ajung acolo. Vreau să le redau libertatea. Iar tu le vei lăsa să plece unde voiesc, fără a le stânjeni în vreun fel şi fără să le urmăreşti. Lilly, parcă era vorba de Escobar, nu?

O privi pe Lilly, care îşi coborî ochii spre el, zâmbi şi dădu rar din cap.

— Extrem de ciudat, murmură Baronul. Cred că ţi-ai pierdut minţile.

— O, Baroane! Nici n-ai idee în ce măsură.

Lui Mark îi scăpă un chicotit. Dacă juca teatru, era una dintre cele mai convingătoare interpretări pe care Miles le văzuse vreodată, fără a exclude şi incredibilele roluri de compoziţie pe care le făcuse el însuşi.

Baronul se rezemă de spătar şi-şi încrucişă mâinile la piept. Cufundat în gânduri, trăsăturile chipului îi rămaseră împietrite. Va hotărî să-i atace? Disperat, Miles încercă să găsească soluţii pentru cazul declanşării unei confruntări militare la care combatanţi să fie luptătorii dendarii de la bordul navei, forţele

SecImp de pe orbită, el şi Mark aflându-se în primejdie, *explozia de lumină de la gura ţevii unei arme* – o, Doamne, ce încurcătură…

— Zece la sută, spuse Baronul într-un târziu, *mai puţin* valoarea Grupului Durona.

— Cine calculează valoarea proprietăţii intelectuale, Baroane?

— Eu. Şi evacuare imediată. Toate bunurile personale, notiţele, fişierele şi experimentele în desfăşurare vor fi lăsate intacte.

Mark aruncă o privire către Lilly; ea se aplecă şi-i şopti ceva la ureche.

— Grupul Durona va avea dreptul să ia cópii după fişierele tehnice. Şi bunuri personale, precum îmbrăcăminte şi cărţi.

Baronul rămase cu ochii aţintiţi la tavan.

— Pot lua cu ele doar atât cât pot căra. Nimic mai mult. *Nu* li se va permite copierea fişierelor tehnice. Iar contul lor de credit rămâne, aşa-cum a fost dintotdeauna, al meu.

Lilly se încruntă; urmă o nouă consultare în şoaptă între ea şi Mark. Ea respinse câteva obiecţiuni şi făcu un gest cu mâna spre cer. După aceea, dădu aprobator din cap.

— Baroane Fell, spuse Mark inspirând adânc, accept Târgul.

— Atunci ne-am înţeles, confirmă şi Fell, privindu-l şi schiţând un zâmbet.

— O dovadă de încredere, rosti Mark.

Surâse, întoarse telecomanda şi acţionă un buton de pe partea inferioară. Apoi o aşeză pe braţul scaunului şi-şi scutură degetele tremurânde.

Fell se destinse, încercând să alunge starea de încordare. Gărzile personale se calmară. Miles simţi că i se moaie picioarele. *Mamă Doamne, ce-am făcut?* La un semn al lui Lilly, celelalte Durone se împrăştiară în grabă.

— Mi-a făcut plăcere să închei această afacere cu tine, Mark. Fell se ridică în picioare. Nu ştiu ce înţelegi prin *acasă,* dar dacă o să ai nevoie vreodată de o slujbă, să nu mă uiţi. În afacerile mele galactice, mi-ar face trebuinţă un agent de talia ta. Ai un simţ al sincronizării… nemilos prin eleganţă.

— Mulţumesc, Baroane, spuse Mark şi încuviinţă din cap. N-o să uit, asta în caz că vreunul dintre celelalte planuri nu se va realiza.

— Oferta e valabilă şi pentru fratele tău, adăugă Fell după o clipă de gândire. Asta presupune, desigur, recuperarea lui deplină. Trupelor mele le-ar prinde bine un comandant mai activ.

Miles îşi drese glasul şi interveni:

— Nevoile Casei Fell sunt în primul rând defensive. Prefer tipul de misiuni mai agresive ce li se încredinţează luptătorilor dendarii.

— S-ar putea să apară curând misiuni de asalt, spuse Fell, cu un aer gânditor şi rămânând cu privirea pierdută.

— Te-ai gândit să cucereşti lumea? vru să ştie Miles.

Imperiul Fell?

— Dobândirea Casei Ryoval va pune Casa Fell într-o situaţie extrem de ciudată, remarcă Fell. Vreme de patru-cinci ani, nu cred c-ar fi profitabil să urmez o politică de extindere nelimitată, fiindcă ar trebui să fac faţă opoziţiei ce s-ar naşte. Dar dacă ar fi să mai trăiesc cincizeci de ani, de pildă, pentru un ofiţer destoinic s-ar găsi o activitate deosebit de interesantă…

Fell ridică întrebător din sprâncene şi se uită la Miles.

— Nu, mulţumesc.

Şi vă doresc să vă bucuraţi unul de celălalt.

Asemeni unei feline, Mark îi aruncă lui Miles o căutătură amuzată printre gene.

Miles socoti că Mark găsise o soluţie extraordinară. Ce Târg! Oare alăturându-se îngerilor, revoltându-se prin adoptarea unei comportări incoruptibile, jacksonianul sfida preceptele după care fusese crescut? Aşa se părea. *Cred că fratele meu e mai Jacksonian decât îşi închipuie. Un Jacksonian renegat. Mi se învârte mintea.*

La un gest al lui Fell, una dintre gărzile lui de corp ridică precaut cutia transparentă. Fell se întoarse spre Lilly.

— Asta e, surioară. Ai avut o viaţă interesantă.

— Încă mă bucur de ea, îi răspunse Lilly zâmbind.

— O vreme.

— Mi-e de ajuns, băieţel lacom ce eşti. Deci am ajuns la capătul drumului. Ultimul pact consfinţit prin sânge. Cine şi-ar fi imaginat asta în urmă cu ani, când ne salvam împreună din mlaştina în care ne ţinuse Ryoval?

— Eu, în niciun caz, recunoscu Fell. Se îmbrăţişară. La revedere, Lilly.

— Adio, Georie.

Fell se întoarse către Mark.

— Târgul rămâne Târg şi pentru Casa mea. La fel şi pentru mine. De dragul timpurilor de odinioară. Întinse mâna. Îmi dai voie să-ţi strâng mâna, domnule?

Mark îl privi nedumerit şi bănuitor, dar Lilly îl îndemnă cu un gest din cap. Mâna lui dispăru în mâna uriaşă a lui Fell.

— Mulţumesc, spuse Georish Stauber cu sinceritate. Le făcu gărzilor de corp un semn din cap şi, împreună cu ei, dispăru în liftul-tub.

***

— Câtă vreme crezi că va fi respectat Târgul? o întrebă Mark pe Lilly, şi în vocea lui subţirică se strecură îngrijorarea.

— Îndeajuns de mult. În următoarele câteva zile Georish va fi mult prea ocupat să înglobeze noile achiziţii. Asta îi va solicita mai toate resursele şi încă ceva pe deasupra. Iar după aceea, va fi prea târziu. Regrete, da. Dar nu răzbunare. E suficient. Nici nu avem nevoie de mai mult.

Îl mângâie pe păr.

— Acum odihneşte-te. Mai bea ceai. O vreme vom avea foarte mult de lucru. Se întoarse pentru a le aduna pe toate Duronele tinere. Robin! Violet! Veniţi cu mine, repede.

Plecă grăbită către apartamentul ei.

Mark se lăsă moale, părând extenuat. Schiţă un zâmbet către ceaşca de ceai, şi-o trecu în mâna dreaptă şi clătină gânditor înainte de a bea.

Elli duse o mână către cască, ascultă şi scoase brusc un hohot lătrător de râs.

— Comandantul SecImp de la Staţia Hargraves-Dyne a intrat în legătură cu noi. Spune că i-au sosit întăririle şi vrea să ştie unde să le trimită.

Miles şi Mark se priviră. Miles nu ştia ce avea Mark de gând, dar majoritatea răspunsurilor ce-i veneau în minte erau din cale-afară de obscene.

— Acasă, spuse Mark în cele din urmă. Şi dacă tot merg într-acolo, să ne ia şi pe noi.

— Trebuie să mă întorc la flota dendarii, interveni Miles precipitat. A, Elli, unde se află acum?

— În drum de la Illyrica spre Escobar, unde trebuie să facă o joncţiune, dar tu, domnule, nu pleci nicăieri decât după ce Serviciul Medical al SecImp te declară apt pentru misiune, spuse ea cu fermitate. Flota e în perfectă stare. Tu, nu. Illyan are să mă ţintuiască de urechi dacă nu te trimit direct acasă. Pe de altă parte, e vorba şi de tatăl tău.

— Ce-i cu tata? exclamă Miles.

Elena dădu să spună ceva şi el se simţi cuprins de groază. Prin minte i se rostogoliră, ca într-un caleidoscop, imagini de asasinat, boli fatale şi comploturi politice, toate amestecându-se. Fără a mai adăuga scene de accidente de zbor.

— Cât am fost eu acolo, a suferit o criză cardiacă, îl lămuri Mark. Când am plecat eu, era încă ţintuit la pat în spitalul SecImp, urmând să i se facă un transplant de inimă. La drept vorbind, cred că operaţia s-ar putea desfăşura chiar în aceste momente.

— Ai fost acolo?

Ce i-ai făcut? Miles se simţi ca şi cum cineva i-ar fi inversat polaritatea magnetică.

— Trebuie să ajung acasă!

— Tocmai asta spuneam şi eu, întări Mark cu un aer mohorât. De ce crezi că am venit cu toţii până aici? Ca să te ducem acasă. N-am făcut-o ca să ne petrecem vacanţa pe gratis la casa de sănătate a lui Ryoval, te asigur. Mama crede că eu aş fi următorul moştenitor Vorkosigan. Viaţa pe Barrayar o mai pot suporta, dar *asta* sigur n-aş fi în stare s-o îndur.

Se întâmplaseră prea multe evenimente şi toate veniseră prea repede. Se aşeză şi încercă să se calmeze, nedorind să mai treacă printr-o nouă criză convulsivă. O asemenea slăbiciune fizică îi putea aduce îndepărtarea din Serviciul Imperial, mai ales dacă i se întâmpla în faţa cui nu trebuia. Convulsiile,

presupunea el, reprezentau o barieră în calea însănătoşirii. Dacă ele căpătau un caracter permanent? Of, Doamne…

— Fiindcă Fell, în zgârcenia lui, a lipsit-o de fondurile necesare cumpărării de treizeci şi şase de bilete până la Escobar, o să-i împrumut lui Lilly nava mea, spuse Mark.

— Ce navă? întrebă Miles.

Sper că nu-i una de-a mea!…

— Cea pe care mi-a dat-o mama. Cred că Lilly ar putea s-o vândă pe orbita Escobarului cu un profit frumuşel. Aşa îi pot restitui mamei banii, scot Vorkosigan Surleau de la casa de amanet şi mă aleg şi cu o sumă bunicică drept bani de buzunar. *Aş vrea* să am propriul meu iaht într-o bună zi, dar nu m-ar lăsa inima să-l folosesc o vreme pe acesta.

Ce? Ce? Ce?

— Mă gândeam că luptătorii dendarii de aici ar putea călători împreună cu Lilly, continuă Mark. I-ar asigura protecţie militară la întoarcerea spre restul flotei. Asta ar scuti şi SecImp de cheltuielile pentru patru traversări comerciale.

Patru? Miles se uită către Bel, extrem de tăcut până acum, care îl privi cu un aer mohorât.

— Şi în felul acesta plecăm cu toţii de aici cât se poate de repede, adăugă Mark. Înainte de a se mai întâmpla ceva neprevăzut.

— Amin! mormăi Quinn.

Rowan şi Elli pe aceeaşi navă? Fără a mai vorbi de Taura. Dacă se apucă să vorbească şi vor depăna amintiri, făcând comparaţii? Dacă vor ajunge să se certe? Ba chiar mai grav, dacă încheie o alianţă şi o înţelegere secretă să-l împartă între ele? Miles de Nord şi de Sud… Iar asta nu pentru că se încurcase cu atâtea femei. În comparaţie cu Ivan, practic el rămăsese un sfânt. Problema era că nu renunţase *niciodată* la vreuna. Cu vremea, acumularea putea deveni de-a dreptul supărătoare. Avea nevoie de… o doamnă Vorkosigan, pentru a pune capăt acestei situaţii absurde. Dar până şi îndrăzneaţa Elli refuzase să se înhame la o asemenea îndatorire.

— Da, încuviinţă Miles, e bine aşa. Acasă. Căpitane Quinn, rezolvă tu problema îmbarcării mele şi a lui Mark pe o navă a SecImp. Sergent Taura, te rog să te pui la dispoziţia lui Lilly

Durona. Cu cât mai curând le evacuăm de aici, cu atât mai bine. Şi, hmm, Bel… te rog să rămâi, fiindcă vreau să vorbim ceva.

Quinn şi Taura pricepură aluzia şi se strecurară afară. Mark… Mark ştia toate acestea, socoti Miles. Şi oricum, într-un fel se temea să-i ceară lui Mark să se ridice, temându-se de ceea ce ar dezvălui mişcările sale. Fraza aceea aruncată despre casa de odihnă a lui Ryoval fusese o încercare prea bătătoare la ochi de a ascunde… ce anume?

— Stai jos, Bel, spuse Miles şi făcu semn din cap către scaunul eliberat de Baronul Fell.

Stând astfel, el, Mark şi Bel alcătuiau un triunghi echilateral. Bel făcu un gest şi se aşeză, ţinându-şi casca în poală şi gluga dată pe spate. Miles îşi aminti cum o percepuse ca femeie în această cameră în urmă cu cinci zile, înainte de revenirea în cascadă a memoriei. Până acum, din anumite motive, Bel rămăsese pentru sine de sex masculin. Ciudat. Vreme de câteva secunde se lăsă o tăcere nefirească.

Miles îşi înghiţi nodul din gât şi rupse tăcerea.

— Nu te pot lăsa la comanda navei *Ariel.*

— Ştiu, spuse Bel.

— Ar afecta starea de disciplină din cadrul flotei.

— Ştiu şi asta, recunoscu Bel.

— Nu… nu-i cinstit. Dacă ai fi fost un hermafrodit necinstit şi ţi-ai fi pus lacăt la gură, prefăcându-te că ai fost dus de nas de Mark, nimeni n-ar fi aflat.

— Ştiu, spuse Bel. După un moment însă, adăugă: În situaţia aceea de criză trebuia să recapăt comanda. Am considerat că nu-l puteam lăsa pe Mark să dea ordine. Era prea periculos.

— Pentru cei care te urmaseră.

— Da. Şi… trebuia să-mi fi dat seama, mai spuse Bel.

— Căpitane Thorne, oftă Amiralul Naismith, trebuie să-ţi cer demisia.

— O aveţi, domnule.

— Mulţumesc.

Şi cu asta se încheie totul. Foarte repede. Derulă prin minte scenele dispersate ale raidului organizat de Mark. Era sigur că unele amănunte încă lipseau. Dar nu putea trece cu vederea

pierderile de vieţi, prea multe, care făceau ca hotărârea să rămână de nestrămutat.

— Ştiţi cumva… ce s-a întâmplat cu Phillipi? Mi s-a părut că avea şanse de supravieţuire.

Mark şi Bel schimbară primiri semnificative. Bel îi răspunse.

— A murit.

— O! Îmi pare rău să aflu asta.

— Crioresuscitarea e o treabă cu două tăişuri, spuse Bel oftând. Toţi ne asumăm riscuri când semnăm contractul.

Mark se încruntă.

— Mi se pare nedrept. Bel îşi ratează cariera, iar eu scap nepedepsit.

Ridicând uşor din sprâncene, Bel contemplă o clipă trupul bătut şi umflat al lui Mark, care stătea ghemuit pe scaunul lui Lilly.

— Ce planuri ai, Bel? întrebă Miles cu delicateţe. Te întorci pe Colonia Beta? Aşa spuneai odată.

— Nu ştiu ce să fac, recunoscu Bel. Şi nu pentru că încă nu m-am gândit. O fac de trei săptămâni. Nu cred că m-aş readapta la viaţa de acolo.

— Şi eu m-am gândit, spuse Miles. Din spirit de prevedere. Dacă ai rămâne în solda SecImp, cred că anumiţi oameni ar reacţiona mai puţin paranoic la ideea că tu ai putea circula nestânjenit de o parte şi de alta a găurii de vierme cunoscând atâtea secrete de importanţă vitală pentru Barrayar. Ce-ar fi să devii informator – ori poate agent secret?

— N-am talentul lui Elli Quinn de a minţi cu zâmbetul pe buze, recunoscu Bel. Am fost comandant de navă.

— Comandanţii ajung în tot soiul de locuri interesante. Au posibilitatea de a intra în posesia unor informaţii deosebite.

Bel clătină din cap.

— O să analizez serios ideea asta.

— Presupun că nu vrei să rămâi aici, pe Întregul Jackson.

Bel pufni în râs.

— Ei, asta-i bună!

— Atunci mai gândeşte-te, până ajungem la Escobar ai tot timpul. Sfătuieşte-te şi cu Quinn. Până acolo te poţi hotărî şi o anunţi şi pe ea.

Bel aprobă cu un gest, apoi măsură din ochi camera scufundată în tăcere.

— Nu regret chiar totul, să ştii, îi spuse el lui Mark. Până la urmă, am scos aproape nouăzeci de oameni din gaura asta împuţită. Scăpându-i de moarte sigură sau de sclavie pe Întregul Jackson. Pentru un betan care a îmbătrânit, rezultatul nu poate fi trecut cu vederea. Când o să mă gândesc la clipele astea, o să-mi amintesc şi de reuşite.

— Mulţumesc, şopti Mark.

Bel aruncă o privire spre Miles şi-l întrebă:

— Mai ţii minte clipa când ne-am cunoscut?

— Da. Te-am dat gata.

— Fii sigur de asta.

Apoi merse până la scaunul lui Miles, se apecă şi-i luă bărbia între degete.

— Stai liniştit. De ani de zile vreau s-o fac.

Îl sărută lung şi cu pasiune. Lui Miles îi fugi gândul la aparenţe, analiză ambiguitatea situaţiei, se gândi la moarte subită, luă totul în considerare şi socoti că se puteau duce dracului toate, apoi răspunse sărutului lui Bel. Îndreptându-se de spate, Bel zâmbi.

Dinspre liftul tubular răzbătură până la ei vocile câtorva Durone, care dădeau indicaţii:

— La etaj, doamnă.

Elena Bothari-Jesek apăru de după balustrada cromată şi-şi roti privirea prin încăpere.

— Bună, Miles, trebuie să discut ceva cu Mark, spuse ea precipitată. Ochii ei negri îi trădau îngrijorarea. Ne putem retrage undeva? îl întrebă ea pe Mark.

— Prefer să nu mă ridic.

Era atât de obosit, încât glasul îi devenise nesigur.

— Ai dreptate. Miles, Bel, vă rog să plecaţi, le spuse ea fără menajamente.

Nelămurit, Miles se ridică în picioare. Îi aruncă o privire întrebătoare; ea îi comunică din ochi: *Nu acum. Mai târziu.* El ridică din umeri.

— Hai, Bel. Mergem să vedem dacă putem da o mână de ajutor cuiva. Vroia s-o găsească pe Rowan. Aruncă o ultimă

privire în timp ce cobora prin liftul tubular împreună cu Bel. Elena îşi trase un scaun şi se aşeză pe el ţinând spătarul în faţă, făcând deja din mâini gesturi de protest. Mark părea extrem de sumbru.

***

Miles îl încredinţă pe Bel doctoriţei Poppy, drept om de legătură, şi porni în căutarea apartamentului lui Rowan. Aşa cum sperase, era acolo şi împacheta. O altă Duronă tânără stătea şi-o urmărea, părând oarecum debusolată. Miles o recunoscu pe dată.

— Lilly Junior! Deci ai reuşit. Rowan!

Încântată să-i audă glasul, ea se lumină la faţă şi se grăbi să-l îmbrăţişeze.

— Miles! Te numeşti Miles Naismith, aşa e? Eram sigură! Ţi-a revenit memoria. Când?

— Păi, făcu el şi-şi drese glasul, asta s-a întâmplat când am fost prizonier la Bharaputra.

Zâmbetul ei îşi pierdu din strălucire.

— Înainte de plecarea mea. Şi mie n-ai vrut să-mi spui.

— Chestiuni de securitate, se scuză el timid.

— N-ai avut încredere în mine.

Aşa stau lucrurile pe Întregul Jackson. Chiar tu ai spus-o.

— Mă preocupa mai mult Vasa Luigi.

— Îmi dau seama, spuse Rowan şi oftă.

— Când v-aţi întors?

— Ieri dimineaţă. Lilly a revenit noaptea trecută. Fără probleme! Nici n-am visat că vei reuşi s-o salvezi şi pe ea!

— Singura cale de salvare se lega de cealaltă. Tu ai reuşit, iar asta i-a permis şi lui Lilly să scape. Îi zâmbi fericit lui Lilly Junior, care îi urmărea cu ochi curioşi. Eu n-am făcut mare lucru. S-ar părea că aşa scrie în cartea vieţii mele. Dar cred că veţi reuşi cu toţii să părăsiţi planeta înainte ca Vasa Luigi şi Lotus să-şi dea seama ce s-a întâmplat.

— Vom pleca înainte de căderea nopţii. Ascultă!

Îl conduse la fereastră. Naveta dendarii, pilotată de sergentul Taura, având la bord opt Durone, se ridica greoi din curtea împrejmuită cu ziduri. Avangarda femeilor care aveau să pregătească nava pentru cei ce vor sosi curând.

— Escobar, Miles! exclamă ea entuziasmată. Mergem toţi pe Escobar. O, Lilly, are să-ţi placă nespus viaţa de acolo!

— Când o să ajungeţi pe Escobar rămâneţi împreună? întrebă Miles.

— La început, cred că da. Până nu vom mai fi privite cu ochi curioşi. După moartea lui Lilly, ne vom despărţi. Sunt convinsă că Baronul Fell abia aşteaptă. În cele din urmă, va avea de înfruntat mai puţină competiţie. Aproape sigur va detaşa cei mai buni specialişti ai Casei Ryoval pentru a-i instala aici chiar începând de mâine dimineaţă.

Miles dădu roată camerei şi remarcă o mică telecomandă pe braţul canapelei.

— Aha! Deci tu aveai celălalt comutator al grenadei termice! Trebuia să fi înţeles asta de la început. Deci ai tras cu urechea la discuţie. N-am reuşit să-mi dau seama dacă nu cumva Mark juca teatru.

— Mark n-a glumit nicio clipă, afirmă ea cu tărie.

— Erai aici când s-a întors?

— Da. Cu puţin timp înainte de zori. A intrat abia ţinându-se pe picioare, după ce a coborât dintr-un aparat uşor de zbor, şi era îmbrăcat cu un costum extrem de *ciudat.* A cerut imediat să discute cu Lilly.

Imaginându-şi scena, Miles înălţă din sprâncene.

— Dar ce-au spus paznicii de la porţi?

— Au spus: *Da, domnule.* Avea o aură… nu-s în stare s-o spun în cuvinte. Doar că… îmi închipui nişte brute aflate pe o alee întunecoasă, dându-se la o parte din calea lui. Fratele tău geamăn e un tânăr *extraordinar.*

Miles clipi neîncrezător.

— Lilly şi Chrys l-au dus urgent la clinică pe o platformă plutitoare şi nu l-am mai văzut. După aceea s-a pornit o avalanşă de ordine. Tăcu o clipă, apoi continuă: Asta e. Deci te întorci la mercenarii dendarii?

— Da. După o perioadă de recuperare.

— Nu… nu te potoleşti?! După ce-ai trecut la un pas de moarte?

— Recunosc, amintirea acelei arme îmi dă un fior necunoscut, greu de suportat, dar sper că nu va trebui să mă retrag prea

curând din flotă. Hmm, fiindcă veni vorba, convulsiile astea, care nu-mi dau pace. Voi scăpa vreodată de ele?

— Aproape sigur. Crioresuscitarea e întotdeauna o chestiune plină de riscuri. Prin urmare... nu te vezi pensionat. Pe Escobar, de exemplu.

— Din când în când vizităm Escobarul, pentru reparaţii ale navelor. Şi pentru reparaţii personale. Acolo e mare întretăiere de drumuri. S-ar putea să ne mai întâlnim.

— Dar nu la fel ca prima oară, sper.

Rowan zâmbi.

— Vreau să te asigur că dacă voi mai avea *vreodată* nevoie de crioresuscitare, voi lăsa instrucţiuni să fii căutată. Ezită o clipă. *Trebuie să-mi găsesc o doamnă Vorkosigan pentru a pune capăt acestor rătăciri...* Putea fi Rowan soluţia? Aflate pe Escobar, la o distanţă apreciabilă, cele treizeci de cumnate n-ar constitui o problemă. De aceea o întrebă precaut: Ce părere ai de planeta Barrayar, ca loc de viaţă şi muncă?

Ea strâmbă din nas.

— Cotlonul acela înapoiat? De ce?

— Am... Anumite interese mă leagă de acea planetă. La drept vorbind, acolo am de gând să mă retrag. Serios, e un loc frumos. Şi nepopulat. Localnicii încurajează... procrearea copiilor. Îl pândea primejdia de a-şi da în vileag secretul, identitatea ascunsă pentru care riscase atât de mult să şi-o păstreze. Şi pentru un medic cu pregătirea ta s-ar găsi tot timpul de lucru.

— Pariez. Dar am muncit întreaga viaţă ca o sclavă. Să mă transform într-un supus când, de fapt, aş putea alege să devin *cetăţean!* Îi zâmbi enigmatic, se apropie de el şi-şi împreună braţele pe după umerii lui. În acele cinci zile când am fost închişi într-o cameră de Vasa Luigi, n-a fost vorba de efectele prizonieratului. Aşa te porţi în *realitate*, când eşti sănătos?

— Cam aşa, recunoscu el.

— Mereu mi-am pus întrebarea ce fac adulţii hiperactivi pentru a-şi câştiga existenţa. Conduci câteva mii de luptători doar pentru a-ţi cheltui energia, aşa e?

— Da, suspină el.

— Cred că, într-un fel, o să te iubesc toată viaţa. Dar traiul alături de tine m-ar duce în pragul nebuniei. Eşti persoana cea mai dominatoare pe care am întâlnit-o vreodată.

— Dar eu aştept să mi se opună rezistenţă, explică el. Chiar simt nevoia – nu îndrăznea să rostească vorbele *Elli* sau, şi mai grav, *toate femeile pe care le-am cunoscut* – ca partenerul meu de viaţă să riposteze. Altfel nu mă pot linişti şi deveni eu însumi.

Exact. Convieţuirea prea îndelungată *reuşise* să le distrugă iubirea sau iluzia iubirii. Sistemul barrayaran de folosire a intermediarilor pentru a aranja căsătorii părea din ce în ce mai recomandabil. Poate că era de preferat ca tinerii să se căsătorească şi abia după aceea să se cunoască. Când tânăra soţie se lămureşte în privinţa partenerului de viaţă, e prea târziu pentru a mai bate în retragere. Miles oftă, apoi zâmbi şi făcu o plecăciune exagerat de curtenitoare în faţa Rowanei.

— Voi fi încântat să vă vizitez pe Escobar, doamnă.

— Ar fi perfect, domnule, îi răspunse ea sec.

— Bine!

La naiba, s-ar putea ca ea să fie aceea, dar se subaprecia.

Lilly Junior, care stătea pe canapea urmărind fascinată această scenă, tuşi. Miles îi aruncă o privire şi se gândi ce va povesti ea altora despre timpul petrecut împreună cu un luptător dendarii.

— Lilly, Mark ştie că eşti aici? o întrebă el.

— Habar n-am. Eu am stat tot timpul cu Rowan.

— Ultima oară când te-a văzut, te întorceai însoţită de Vasa Luigi. Eu cred că i-ar face plăcere să afle că te-ai răzgândit.

— A încercat să mă reţină pe navă. N-a vorbit la fel de convingător ca tine, recunoscu ea.

— El a făcut posibile toate aceste lucruri. A înlesnit călătoria ta. Miles nu era dispus să se gândească la moneda în care se făcuse plata. Eu m-am aflat în treabă. Hai cu mine. Ia-ţi măcar rămas-bun şi mulţumeşte-i. N-o să te coste nimic şi sunt convins că asta ar însemna mult pentru el.

Cam fără chef, Lilly se ridică în picioare şi se lăsă condusă. Rowan privi aprobator în urma lor şi se grăbi să-şi îndrepte atenţia asupra bagajului.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

— Le-ai găsit? întrebă Lord Mark.

— Da, îi răspunse Bothari-Jesek printre dinţi.

— Le-ai distrus?

— Da.

Mark roşi, apoi îşi rezemă capul de scaunul lui Lilly, simţindu-se doborât. Oftă.

— Te-ai uitat la ele. Doar ţi-am spus să n-o faci.

— Trebuia, fiindcă vroiam să fiu sigură că le alesesem corect.

— Ba nu. Trebuia pur şi simplu să le distrugi pe toate.

— Până la urmă aşa am procedat. Am început să mă uit. Apoi am închis sonorul. Am rulat totul cu viteză mărită. Iar după aceea am început să verific la întâmplare.

— Mai bine te abţineai.

— Aş fi preferat să nu fiu eu aceea. Mark, trebuie să fi fost sute de ore de înregistrări. Nici nu mi-a venit să cred că erau atâtea.

— În realitate, erau doar vreo cincizeci de ore. Ori poate cincizeci de ani. Dar era vorba de înregistrări multiple şi simultane. Cât m-am aflat acolo, indiferent ce se petrecea, cu coada ochiului vedeam în fiecare clipă câte o cameră. Nu-mi dau seama dacă Ryoval le folosea pentru studiu, analize, sau doar ca să se distreze. Câte ceva din fiecare, bănuiesc. Puterea lui de analiză era înspăimântătoare.

— N-am priceput deloc unele imagini.

— Şi-ai vrea să ţi le explic eu?

— Nu.

— Foarte bine.

— Am priceput însă de ce le-ai vrut distruse. Rupte de context… ar fi devenit un instrument îngrozitor de şantaj. Dacă vrei, pot să jur că voi păstra secretul.

— Nu de aceea. Nu vreau să păstrez secretul acestei operaţiuni. Nimeni n-o să mă mai aibă la mână vreodată cu ceva, silindu-mă să fac una sau alta. În general vorbind, poţi spune de la un capăt la altul al găurii de vierme, că mie nu-mi pasă. Dar dacă SecImp ar pune gheara pe acele înregistrări

video, ele ar ajunge în cele din urmă la Illyan. Iar el n-ar fi în stare să le ascundă faţă de Conte sau Contesă, deşi sunt sigur că ar încerca. Ori faţă de Miles. Ţi-i poţi imagina uitându-se la mizeriile acelea?

Elena trase aer în piept cu un şuierat.

— Acum înţeleg.

— Mai gândeşte-te. Eu am făcut-o.

— Când a dat buzna peste mine şi a găsit carcasele topite, locotenentul Iverson s-a înfuriat. A ameninţat că va reclama pe cale ierarhică.

— N-are decât. Dacă SecImp dă curs unor plângeri în privinţa mea, atunci şi eu o să înaintez reclamaţii împotriva lor. De exemplu, unde dracu' au fost în ultimele cinci zile? N-o să am mustrări de conştiinţă şi nici milă dacă va trebui să cer socoteală cuiva, începând chiar cu Illyan. Să mă bată Dumnezeu, dacă vor…

Restul vorbelor se transformară într-o bolboroseală furioasă.

Faţa Elenei deveni alb-verzuie.

— Îmi… pare rău, Mark.

Ezitant, îl mângâie pe mână.

El o apucă de încheietură şi i-o strânse cu putere. Ea începu să respire precipitat, iar nările îi fremătară, dar nu se crispă de durere. Mark dădu să se ridice.

— Să *nu îndrăzneşti* să te arăţi compătimitoare. *Am câştigat.* Păstrează-ţi mila pentru Baronul Ryoval, dacă ţii neapărat. L-am învins. L-am umilit. L-am făcut zob cu propriile-i arme, în bârlogul lui. N-o să-ţi îngădui să-mi transformi victoria într-o înfrângere de dragul blestematului tău… *sentimentalism.* Îi eliberă încheietura; ea se masă şi-l privi drept în ochi. Asta-i treaba. Dacă mă lasă în pace, mi-l pot scoate pe Ryoval din minte. Dar dacă cei de la SecImp ar şti prea multe – dacă ar intra în posesia acelor filme nenorocite – ar fi în stare să dezgroape totul. Propria lor vinovăţie i-ar sili să revină mereu la aceeaşi problemă şi mă vor împiedica *şi pe mine* să uit. Cât voi trăi, nu vreau să lupt cu Ry Ryoval, cel din mintea mea sau din a lor. El e mort, iar eu sunt viu şi gata. Făcu o pauză şi pufni iritat. Trebuie să recunoşti că Miles ar suferi cel mai mult.

— A, da, îl aprobă Bothari-Jesek fără a sta mult pe gânduri.

Afară, naveta dendarii, având-o ca pilot pe Taura, se ridică purtând primul transport de Durone spre iahtul lui Mark, aflat pe orbită. Se apropie de fereastră pentru a o urmări înălţându-se spre cer. *Da. Urcaţi, urcaţi, plecaţi. Fugiţi din bârlogul ăsta: voi, eu, noi, toţi clonii. Pentru totdeauna. Deveniţi umani dacă puteţi. Dacă voi putea.*

Bothari-Jesek se uită peste umăr la el şi spuse:

— Vor insista să treci examenul medical, ştii asta.

— Da, vor avea ce să vadă. Nu pot ascunde urmele bătăilor şi Dumnezeu mi-e martor că nici urmele hrănirii forţate – erau groteşti, am dreptate?

Ea îşi înghiţi nodul din gât şi făcu un gest din cap.

— Credeam c-o să… o, mai bine tac.

— Ai dreptate. Ţi-am spus să nu te uiţi. Dar cu cât voi amâna examinarea de către un doctor al SecImp, cu atât mai greu îmi va veni să vorbesc despre rest.

— Trebuie să te tratezi, asta-i sigur.

— Lilly Durona a făcut o treabă excelentă. Şi, la cererea mea, singura dovadă a stării mele de atunci a rămas în mintea ei. Cred că voi reuşi să mă strecor.

— Nu încerca să eviţi examinarea, îl sfătui Bothari-Jesek. Contesa va detecta semnele, chiar dacă alţii nu sunt în stare. Şi nu cred că n-ai nevoie… şi de altceva. Nu din punct de vedere fizic.

— Of, Elena! În săptămâna care a trecut am înţeles cât de strâmb sunt alcătuit la minte. Cel mai cumplit lucru pe care l-am cunoscut în beciul lui Ryoval a fost monstrul din oglindă, mai precis, din oglinda minţii lui. Monstrul meu preferat, având patru capete. Mai primejdios chiar decât Ryoval. Mai puternic. Mai rapid. Mai şiret.

Conştient că începuse să spună mai mult decât vroia şi că dădea impresia unui om în pragul demenţei, îşi muşcă limba şi tăcu. Nu credea că era gata să înnebunească. Bănuia că se îndrepta spre starea de sănătate mintală, numai că drumul era prea lung. Şi plin de capcane.

— Ştiu ce fac. Până la un anumit punct, ştiu precis ce fac.

— În câteva înregistrări, am avut impresia că l-ai înşelat pe Ryoval mimând scindarea personalităţii. Vorbeai cu tine însuţi? …

— Nu l-aş fi păcălit pe Ryoval mimând o stare sau alta. A lucrat în domeniul ăsta decenii întregi şi cunoştea creierul omului până în străfunduri. Dar personalitatea mea nu s-a scindat. Mai curând s-a… răsturnat. Ceea ce dădea senzaţia de întreg nu putea fi numit scindat. Nu eu am decis să acţionez. Eu doar *am acţionat.*

Elena îl privi extrem de îngrijorată. Înţelegându-i trăirea, Mark se simţi dator să izbucnească în râs. Dar efectul bunei lui dispoziţii nu avu darul de a o calma, aşa cum ar fi dorit el.

— Trebuie să pricepi, îi spuse el. Uneori, boala mintală nu-i o tragedie. Uneori e o strategie pentru a supravieţui. Alteori e… un triumf. Şovăi. Ştii ce-i aceea „bandă de negri”?

Fără să scoată o vorbă, ea clătină din cap.

— Am văzut asta demult, într-un muzeu din Londra. Cândva, în secolele nouăsprezece şi douăzeci, pe Pământ se foloseau vase care traversau oceanele pe suprafaţa apei şi erau acţionate de motoare cu aburi. Energia calorică pentru motoarele cu aburi se obţinea prin arderea cărbunelui în pântecele vapoarelor. Şi trebuia ca acele cuptoare să fie alimentate. În condiţii de mizerie, arşiţă, duhoare şi transpiraţie. Cărbunele le înnegrea pielea, astfel că oamenii aceia erau numiţi banda de negri. Iar din punct de vedere social, ofiţerii şi doamnele elegante de pe punţile vaporului nu s-ar fi amestecat nicicum cu aceste sărmane brute ce trăiau ca în peşteri. Dar fără ei, vasul nu s-ar fi clintit din loc. Nimic n-ar fi ars. Nimic n-ar fi trăit. Gata cu aburul. Iar „negrii” rămâneau eroi neslăviţi. Indivizi respingători din clasa de jos.

Acum Elena îşi dădu seama că Mark vorbea fără nicio noimă. Panegiricul de credinţă înfocată faţă de banda de negri pe care el vroia să i-l cânte la ureche nu era, probabil, o idee bună, cel puţin pentru moment. *Da, şi nimeni nu mă iubeşte,* şopti plângăreţ Saţietatea. *Ai face bine să te obişnuieşti cu ideea.*

— Nu-i nimic. Zâmbi. Te asigur însă, după ce l-am cunoscut pe Ryoval, că Galen mi se pare… mărunt. Iar pe Ryoval *îl bat de*

departe. Ciudat dar, într-un fel, acum mă simt liber. Şi vreau să-mi păstrez libertatea câştigată.

— Mark, în clipele acestea, iartă-mă că ţi-o spun… îmi pari puţin maniac. În cazul lui Miles, asta ar fi o situaţie normală. Sau, în fine, obişnuită. Şi el sare calul, dar până la urmă redevine normal. Cred c-ar fi bine să fii atent la această trăsătură, pe care s-ar putea s-o ai în comun cu el.

— Vrei să spui că e vorba de o trecere de la o stare la alta pe un fir foarte fragil?

Fără să vrea, Elena pufni imediat în râs.

— Da.

— O să fiu atent la perigeu.

— Mda. Deşi, de obicei, toată lumea trebuie să se ferească şi să scape cu fuga atunci când ajunge la apogeu.

— Ei, acum am luat câteva tranchilizante şi stimulatoare, îi aminti el. Altfel n-aş fi rezistat în ultimele câteva ore. Îmi pare rău, dar efectul unora dintre ele începe să treacă.

Bun. Asta ar explica, pesemne, o parte a bâiguielilor lui şi ar prezenta avantajul că exprimă adevărul.

— Vrei s-o chem pe Lilly Durona?

— Nu. Vreau doar să mai stau aici. Fără să mă mişc.

— Cred că-i o idee bună.

Elena se ridică de pe scaun şi-şi luă casca.

— Acum însă ştiu ce vreau să devin când o să cresc, îi spuse el pe neaşteptate.

Ea se opri şi ridică nedumerită din sprâncene.

— Vreau să fiu analist la SecImp. Civil. Unul care nu-şi trimite oamenii unde nu e cazul şi cu o întârziere de cinci zile. La care să se adauge lipsa de pregătire. Doresc să stau într-un birouaş cât e ziua de lungă, înconjurat de zidurile unei fortăreţe, şi să *îndrept* lucrurile.

Se aşteptă ca aceste vorbe să stârnească râsul Elenei.

Spre surprinderea lui, ea îl aprobă cu o mişcare gravă din cap.

— Vorbind din poziţia celui care execută ordinele date de SecImp, m-aş arăta încântată să se întâmple aşa.

Îi adresă un salut şi se întoarse să plece. În clipa când Elena începu să coboare, expresia din ochii ei îl puse pe gânduri. Nu era iubire. Nici teamă.

Uf! Deci aşa se exprimă respectul.

Mă voi obişnui şi cu asta.

***

Aşa cum îi spusese Elenei, Mark rămase pe loc o vreme, privind pe fereastră. Mai devreme sau mai târziu va trebui să se mişte. Poate ar putea invoca piciorul rupt pentru a i se pune la dispoziţie un scaun flotant. Lilly îi promisese că medicamentele stimulatoare îi vor oferi şase ore de coerenţă, după care nota de plată a metabolismului îi va fi înmânată de biologie cu împunsăturile de rigoare, care, pe cale neurologică, îi vor cere restituirea datoriei neplătite. Se întrebă dacă nu cumva imaginea absurdă şi înceţoşată era primul semn al apropiatei prăbuşiri biochimice. Se rugă în sinea lui să poată rezista cel puţin până când se va afla în siguranţă, pe naveta SecImp. *Of, Frăţioare! Du-mă acasă.*

Dinspre liftul tubular răzbătu zgomot de voci. Apăru Miles, urmat îndeaproape de una dintre Durone. Îmbrăcat cu costumul cenuşiu de la clinică, arăta slab ca un schelet şi palid ca o nălucă. Între el şi Miles părea să se fi efectuat un schimb. Mark socoti că dacă, printr-o minune, i-ar fi putut transfera lui Miles kilogramele pe care i le adăugase Ryoval în decurs de o săptămână, atunci amândoi ar fi arătat mult mai bine. Ca un corolar, dacă el va continua să se îngraşe, Miles va slăbi până va dispărea? Tulburătoare viziune. *Din cauza medicamentelor, băiete, medicamentele.*

— A, ce bine! spuse Miles. Elena mi-a comunicat că încă n-ai coborât. Cu aerul bine dispus al unui prestidigitator care prezintă un număr extrem de interesant, o îndemnă pe tânăra femeie să facă un pas înainte. O recunoşti?

— E o Durona, Miles, spuse Mark pe un ton blând şi obosit. O să le văd şi-n somn. Făcu o pauză. Asta-i o întrebare capcană? Apoi se ridică în capul oaselor, uimit de faptul că o recunoscuse. *Poţi* deosebi clonele. Ea e!

— Exact, spuse Miles zâmbind încântat. Eu şi Rowan am reuşit s-o răpim din reşedinţa lui Bharaputra. Merge pe Escobar, împreună cu surorile ei.

— Aha! Mark se rezemă din nou. Au! Bun. Nesigur, îşi trecu degetele peste frunte. *Ţi-ai primit pedeapsa, Vasa Luigi!* Miles, nu ştiam că a început să te pasioneze salvarea clonelor.

Miles se crispă vizibil.

— Mi-ai dat un exemplu.

Mda. Nu vorbise astfel pentru a face o referire la clonii lui Ryoval. Se vedea că Miles o convinsese cu greu pe această fată să urce până aici în încercarea de a-l face să se simtă mai bine. Deşi pentru Mark era clar ca lumina zilei, Miles nu înţelegea însă prea limpede că, în acest fel, între ei apărea un element de rivalitate. Pentru prima oară în viaţă, Mark simţea în ceafă respiraţia fierbinte a competiţiei ce se naşte între fraţi. *Te fac să te simţi neliniştit? Ha-ha! Obişnuieşte-te, băiete. Am trăit cu sentimentul ăsta vreme de douăzeci de ani.* Vorbind despre Mark, Miles îl numise „fratele meu” cu acelaşi ton pe care l-ar fi folosit referindu-se la „ghetele mele” sau la „calul meu”. Ori, fii mai darnic de data asta, „copilul meu”. O nuanţă uşor paternă. Miles nu s-ar fi aşteptat la un egal care să gândească identic. Dintr-o dată, Mark înţelese că-şi găsise o nouă şi încântătoare pasiune, una care-i va aduce mângâiere în anii următori. *Doamne, ce bucurie să-ţi fiu frate!*

— Da, spuse Mark vesel, şi tu eşti în stare. Ştiam că poţi, trebuia doar să încerci.

Spre disperarea lui, vorbele i se transformară într-un scâncet. Reuşi să le suprime pe amândouă. Nu îndrăzni să râdă ori să exprime vreo altă trăire în asemenea momente. Nu-şi putea controla sentimentele.

— Mă bucur tare mult, spuse el pe un ton cât se poate de neutru.

Miles, căruia nu-i scăpase niciun amănunt al întregului joc, dădu din cap.

— Bine, spuse şi el pe acelaşi ton.

Fii binecuvântat, Frate. Miles înţelese, în sfârşit, ce însemna să păşeşti pe marginea abisului.

Aruncară amândoi priviri către tânăra Duronă. Ea se mişcă neliniştită, parcă simţindu-se apăsată de atitudinea nerăbdătoare a amândurora. Îşi azvârli părul pe spate şi-şi căută cuvintele.

— Când te-am văzut prima oară, i se adresă ea lui Mark, nu mi-ai plăcut prea mult.

Când m-ai văzut prima oară nici eu nu mă plăceam.

— Da? o încurajă el.

— Încă mai cred că arăţi caraghios. Chiar mai mult decât celălalt, adăugă ea şi făcu un semn din cap către Miles, care zâmbi calm. Dar… dar…

Îşi pierdu şirul cuvintelor. Ezitantă şi temătoare ca o pasăre sălbatică venită la hrănitoare, se aventură mai aproape de el, se aplecă şi-l sărută pe obrazul tumefiat. Apoi, parcă speriată de propriu-i gest, fugi din cameră.

— Hmm, făcu Miles, urmărind-o cum dispare în liftul tubular. Speram să asist la o demonstraţie mai entuziastă de recunoştinţă.

— O să te-nveţi şi cu asta, spuse Mark împăciuitor.

Îşi duse palma la obraz şi surâse.

— Dacă-ţi închipui că asta-i nerecunoştinţă, să vezi ce te-aşteaptă din partea SecImp, îl preveni Miles cu un aer sumbru. *Cât echipament* ai pierdut?

Mark ridică din sprâncene.

— Îl citezi pe Illyan?

— A, deci îl cunoşti?

— Sigur.

— Păcat că n-am fost de faţă.

— Şi eu aş fi vrut asta, spuse Mark, sincer. A fost… extrem de îndărătnic.

— Pariez. Se pricepe să facă figura asta mai bine decât toate cunoştinţele mele, cu excepţia mamei, când îşi iese din fire, ceea ce, slavă Cerului, se întâmplă rar.

— Atunci ar fi meritat să vezi cum l-a redus la tăcere, spuse Mark. O încleştare a titanilor. Cred că te-ai fi distrat de minune. Eu am avut un sentiment de satisfacţie.

— Zău? Atunci s-ar părea că avem multe să ne spunem…

Mark înţelese acum că acesta era adevărul. Simţi că inima îi va zbura spre cer. Din nefericire, tot într-acolo se îndrepta încă cineva care apăru pe tubul liftului şi-i întrerupse. De dincolo de balustrada cromată îi privi un bărbat purtând livreaua Casei Fell; acesta se îndreptă spre Mark şi-l salută.

— Am de înmânat un mesaj pentru o persoană pe nume Mark.

— Eu sunt.

Curierul se apropie şi mai mult, îşi trecu prin dreptul feţei un scaner de confirmare, deschise o cutie cu pereţi subţiri, legată cu un lanţ de încheietura mâinii, şi-i dădu o cartelă într-un plic nesemnat.

— Cu complimente din partea Baronului Fell, domnule, şi cu speranţa că această cartelă va grăbi plecarea dumneavoastră.

Cartela de credit. Aha! Şi o aluzie pe care-o putea pricepe oricine.

— Transmite complimente Baronului Fell şi… Miles, tu ce-ai vrea să-i comunici Baronului?

— M-aş limita la un „Mulţumesc”, îi recomandă Miles. Cel puţin până vom ajunge departe de acest loc.

— Spune-i că-i mulţumim, se adresă Mark politicos către curier, care făcu un gest din cap şi se întoarse pe unde venise.

Mark zări cu coada ochiului consola de comunicaţii a lui Lilly. Părea să se afle foarte departe. Arătă cu degetul.

— Miles, n-ai vrea să-mi aduci lectorul de la distanţă de pe consolă?

— Ba da.

Miles extrase panoul şi i-l dădu.

— Presimt, spuse Mark fluturând cartela, că voi suferi o modificare serioasă, dar nu îndeajuns ca să risc întorcându-mă la Fell pentru a discuta în contradictoriu. Introduse cartela în fanta lectorului şi zâmbi. La fix.

— Ce-ai primit? întrebă Miles, întinzându-şi gâtul ca să vadă.

— Ei bine, asta-i o întrebare foarte intimă, îi răspunse Mark. Miles se retrase cu un aer vinovat. Negociem? Te-ai culcat cu doctoriţa aceea?

Miles îşi muşcă buzele, în sufletul lui dându-se o luptă între curiozitate şi manierele cavalereşti. Mark îl urmări cu interes, sperând să vadă care va fi învingătorul. În sinea lui, era gata să parieze pe curiozitate.

Miles trase aer adânc în piept înainte de a vorbi.

— Da, spuse el într-un târziu.

Eram convins. Norocul lor era împărţit exact în două, socoti Mark; Miles primea potul, iar el se mulţumea cu restul. Dar nu de astă dată.

— Două milioane.

Lui Miles îi scăpă un fluierat.

— Două milioane de mărci imperiale? Impresionant!

— A, nu. Două milioane de dolari betani. Păi asta înseamnă vreo opt milioane de mărci, dacă nu mă înşel. Sau mai curând zece. În funcţie de rata de schimb, cred. Oricum nu se apropie de cei zece la sută din valoarea Casei Ryoval. Mai curând doi la sută, făcu Mark un calcul cu voce tare.

Şi trăi sentimentul unic de bucurie de a-l vedea pe Miles rămas fără grai.

— Ce-o să faci cu atâţia bani? întrebă Miles în şoaptă, după o pauză de un minut.

— Îi investesc, răspunse Mark, sincer. Barrayar are o economie în dezvoltare, nu? Tăcu, apoi urmă: Însă mai întâi o să le înapoiez celor de la SecImp un milion pentru serviciile din ultimele patru luni.

— *Nimeni* nu dă bani SecImp!

— De ce nu? Ia ca exemplu operaţiunile desfăşurate de mercenari. Un mercenar nu trebuie să aducă profituri? Flota Dendarii ar trebui să fie un adevărat viţel de aur pentru SecImp, asta dacă ar fi condus ca lumea.

— Profitul se concretizează pe plan politic, spuse Miles cu fermitate. Deşi, dacă vrei s-o faci cu adevărat, vreau să fiu de faţă. Să-i văd mutra lui Illyan.

— Dac-o să fii cuminte, te las să vii. O, chiar am s-o fac, zău aşa. Există unele datorii pe care nu le pot achita, spuse el, gândindu-se la Phillipi şi la ceilalţi. Dar am de gând să plătesc atât cât pot, în amintirea lor. Deşi poţi fi sigur că voi păstra restul. Peste şase ani suma se va dubla şi ajung de unde am plecat. Ori mai mult. Dacă înţelegi cum se fac jocurile, e mult mai uşor să câştigi două milioane dintr-unul decât unul din două. Mă apuc de învăţat.

Miles îl privi fascinat.

— Pariez că aşa va fi.

— Ai idee cât de disperat eram când am pornit în raidul acela? Cât de înspăimântat? Vreau să am o valoare pe care nimeni să n-o poată ignora, chiar dacă ea nu s-ar măsura decât în bani. Banii reprezintă o forţă pe care o poate poseda oricine. Nici măcar n-ai nevoie de particula Vor în faţa numelui. Surâse vag. Poate că, după o vreme, îmi voi găsi şi eu locul. La fel ca Ivan. La urma urmei, ar fi jenant să trăiesc în casa părinţilor mei la vârsta de douăzeci şi opt de ani, să zicem.

Cu asta încheia probabil acţiunea de zgândărire a lui Miles pe ziua aceea. După toate probabilităţile, Miles ar fi fost gata să-şi rişte viaţa pentru fratele lui, însă simţea mereu imboldul de a-i subsuma pe cei din jurul său, transformându-i în prelungiri ale propriei sale personalităţi. *Eu nu sunt anexa ta. Sunt fratele tău.* Da. Mark se gândi că de acum încolo amândoi aveau să ţină seama de asta. Se lăsă moale pe scaun, dar simţindu-se fericit.

— Am convingerea, spuse Miles, încă având o expresie de uimire întipărită pe faţă, că de cinci generaţii încoace eşti primul Vorkosigan care face o afacere profitabilă. Bun venit în sânul familiei.

Mark dădu aprobator din cap. Apoi rămaseră amândoi tăcuţi.

— Nu ăsta-i răspunsul, suspină Mark neconsolat. Făcu un gest către clădirea clinicii, incluzând şi restul Întregului Jackson. Treaba asta cu salvarea clonilor. Chiar dacă aş arunca în aer tot ce posedă Vasa Luigi, după dispariţia Casei Bharaputra tot s-ar găsi cineva să continue lucrurile de unde au rămas.

— Ai dreptate, îl aprobă Miles. Adevăratul răspuns trebuie să fie tehnic şi medical. Trebuia să găsim o cale mai bună, mai sigură, de prelungire a vieţii. Şi cred că va apărea cineva cu asemenea idei. La concretizarea acestei idei vor lucra mulţi, pretutindeni. Tehnicile de transplant de creier sunt prea riscante. Acestor încercări li se va pune stavilă cât de curând.

— Eu unul nu mă pricep la tehnica medicală, spuse Mark. Până una-alta, măcelul va continua. Până când se va găsi o soluţie, va trebui să mai atac problema. Aproape sigur.

— Dar nu azi, spuse cu fermitate Miles.

— Nu.

Pe fereastră văzu o navetă coborând în curtea clinicii. Dar încă nu sosise cea aparţinând flotei dendarii.

— Nu-i din întâmplare naveta noastră?

— Ba cred că da, îi răspunse Miles, după ce se îndreptă spre fereastră şi se uită afară. Da, aşa e.

După aceea nu mai avură timp să discute. Cât Miles plecă să verifice naveta şi nu-l mai putea urmări, Mark adună câteva Durone care să-i poarte trupul chircit şi semiparalizat din scaunul lui Lilly şi să-l aşeze pe o platformă zburătoare. Era incapabil să-şi stăpânească tremurul mâinilor, astfel că Lilly strânse nemulţumită din buze şi-i administră încă un hipospray care-l făcu să se simtă minunat. Purtat fiind la orizontală, avu o senzaţie de mulţumire. Oricine ar fi înţeles că n-ar fi fost în stare să calce pe piciorul beteag. Ţinându-l ridicat ostentativ în aer, pentru a-i convinge pe cei din SecImp să-l ducă direct în cabină când vor ajunge pe navă, Mark arăta ca un invalid exemplar.

Pentru prima oară în viaţa lui, se îndrepta spre ceva care merita numele de cămin.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI

Ajuns în anticamera de unde se intra în biblioteca Vorkosigan, Miles aruncă o privire către vechea oglindă cu rama iscusit sculptată de un meşter din familia Vorrutyer, care ajunsese în familie adusă de mama Generalului Conte Piotr, ca parte a zestrei sale. Era singur în cameră şi nu-l putea observa nimeni. Se furişă până la suprafaţa lucie şi-şi contemplă neliniştit imaginea reflectată.

De culoare stacojie, haina costumului imperial de paradă nu se potrivea în toate ocaziile cu tenul lui prea livid. Prefera eleganţa mai sobră a uniformei de culoare verde. Din păcate, gulerul cu fireturi aurii nu era îndeajuns de înalt pentru a-i ascunde cele două cicatrici roşii, parcă gemene, de pe fiecare parte a gâtului. Cu vremea, ele aveau să-şi piardă culoarea, retrăgându-se şi devenind mai discrete, însă acum atrăgeau priviri curioase. Se gândi cum ar putea să le explice. *Cicatrice căpătate într-un duel. Am fost înfrânt.* Sau poate: *Muşcături din prea multă dragoste.* Îşi plimbă un deget de-a lungul fiecăreia, întorcând capul dintr-o parte în alta. În afară de groaznica scenă a exploziei grenadei, care-i era încă vie în minte, despre acestea nu-şi amintea cum le căpătase. Faptul că i se puteau întâmpla lucruri atât de importante despre care nu-şi putea aduce aminte îl tulbura mai mult decât imaginea propriei sale morţi.

Ei bine, se ştia că are unele probleme medicale, iar cicatricele arătau destul de precise pentru a fi interpretate drept intervenţii chirurgicale. Poate că lumea le va trece cu vederea, fără a mai face comentarii. Făcu un pas înapoi pentru a se vedea din cap până în picioare. Uniforma dădea să atârne pe el, în ciuda îndrăzneţelor încercări ale mamei de a-l face să mănânce mai mult în săptămânile ce trecuseră de la revenirea lui acasă. Până la urmă, ea îi încredinţase lui Mark această problemă, cu aerul că se înclină în faţa unuia care se pricepe mai bine. Mark zâmbise amuzat, iar apoi se apucase să-l hărţuiască nemilos pe Miles. Adevărul era că atenţia pe care i-o acordase dăduse roade. Miles se simţea mai bine. Mai puternic.

Balul Sărbătorilor de Iarnă avea un caracter preponderent monden, fără a presupune obligaţii oficiale ori militare, astfel că-şi putea lăsa acasă setul de săbii de paradă. Ivan avea să-l poarte pe al său, dar el se bucura de o statură care nu scotea armele în evidenţă. În cazul lui Miles, sabia mai lungă îl făcea să arate ridicol, fiindcă practic atingea podeaua, fără a mai vorbi de faptul că putea să se împiedice în ea ori să-şi lovească partenera de dans peste fluierele picioarelor.

Dinspre arcadă se auzi zgomot de paşi; se răsuci iute, rezemându-se de braţul unui scaun şi îndoindu-şi un picior, prefăcându-se că rezistase tentaţiei narcisiste de a-şi contempla propria imagine.

— A, aici erai! exclamă Mark după ce intră, apoi se opri o clipă să-şi studieze ţinuta în oglindă, învârtindu-se pentru a vedea cum stăteau hainele pe el.

Se potriveau chiar foarte bine. Mark aflase cum îl chema pe croitorul lui Gregor, un secret bine păzit de către SecImp, procedând simplu şi eficient: îl întrebase chiar pe Gregor. Croiala largă şi dreaptă a hainei şi pantalonilor era civilă prin linia îndrăzneaţă, dar oarecum precisă. Într-un fel, culorile făceau cinste unui Bal al Sărbătorilor de Iarnă; verdele foarte închis bătea spre negru şi se asorta cu roşul intens, care devenea la fel de întunecat. Efectul creat se situa undeva între festiv şi sinistru, aducând cu o mică bombă gata să izbucnească în râs.

Miles se gândi la acel moment foarte ciudat petrecut în aparatul uşor de zbor al Rowanei când fusese, vreme de câteva momente, convins că era Mark. Ce înspăimântător să aibă o asemenea senzaţie, cât de izolat se simţise! Gândul singurătăţii îl făcu să aibă un frison. *Aşa se simte tot timpul?*

Ei, nu mai este cazul. Nicidecum, dacă trebuie să fac o constatare.

— Arăţi bine, spuse Miles din proprie iniţiativă.

— Da. Mark surâse. Nici tu nu arăţi chiar rău. Oricum, nu mai eşti aşa de cadaveric.

— Şi tu te-ai schimbat în bine. Încetul cu încetul. De fapt, acesta-i adevărul, gândi Miles. Cu timpul, Mark scăpase de majoritatea diformităţilor înspăimântătoare căpătate în urma

ororilor la care-l supusese Ryoval, însă acum refuza cu încăpăţânare să vorbească despre ele. Starea de supraponderalitate încă dăinuia. La ce greutate corporală ai de gând să te opreşti? îl întrebă Miles, curios.

— Chiar cea pe care o am acum. Altfel n-aş fi investit o avere ca să-mi completez garderoba.

— Mda. Şi te simţi lejer? întrebă Miles, oarecum jenat.

În ochii lui Mark apăru o sclipire.

— Da, mulţumesc. Mă linişteşte mult gândul că, pândind la doi kilometri depărtare, nici măcar un ţintaş cu un singur ochi nu are cum să mă confunde cu tine, chiar dacă e miezul nopţii şi furtună cu fulgere şi trăsnete.

— A, sigur. Da, sunt convins că te-ai gândit la aşa ceva.

— Nu abandona exerciţiile fizice, îl sfătui Mark amical. Îţi fac bine.

Apoi se aşeză şi-şi puse picioarele pe masă.

— Mark? se auzi vocea Contesei dinspre foaier. Miles?

— Aici suntem, răspunse Miles.

— Aha, făcu ea, intrând în anticameră în foşnet de rochie. Bine că v-am găsit pe amândoi.

Le zâmbi cu un aer matern, sorbindu-i lacom din ochi şi părând satisfăcută. Miles simţi că i-ar fi cu neputinţă să nu simtă o undă de căldură faţă de ea, ca şi cum, cu toată îndărătnicia ei, până şi ultima bucăţică de gheaţă dintr-o criocameră s-ar fi topit, scoţând o dâră firavă de abur. Contesa purta o rochie nouă, verde cu argintiu, mai împodobită decât de obicei, cu încreţituri, pliuri şi trenă, o sărbătoare în care materialul părea să înflorească. Asta n-o făcea să pară rigidă, fiindcă aşa ceva ar fi fost imposibil. Contesa nu se lăsa intimidată de propriile-i haine. Dimpotrivă. Ochii ei făceau ca strălucirea dantelei argintii să pară ternă.

— Ne aşteaptă tata? vru să ştie Miles.

— Va coborî imediat. Eu insist să plecăm imediat după miezul nopţii. Voi doi puteţi rămâne mai mult, dacă doriţi. Chiar dacă pericolul a trecut, presimt că Aral va depăşi măsura, vrând să dovedească hienelor că-i prea tare ca să se lase încolţit. Astea sunt reflexe căpătate de-a lungul unei vieţi. Încearcă să-ţi concentrezi atenţia asupra Districtului, Miles. Primul-Ministru,

sărmanul Racozy, va fi nenorocit dacă simte că Aral se uită peste umărul lui. După Balul Sărbătorilor de Iarnă trebuie neapărat să părăsim capitala şi să ne mutăm la Hassadar.

Miles, care ştia prea bine cât timp era necesar pentru recuperarea după o intervenţie chirurgicală toracică, spuse:

— Cred că vei reuşi să-l convingi.

— Vă rog să mă ajutaţi. Ştiu că pe voi nu vă poate duce cu vorba, şi e conştient de asta. Încă ceva, fiindcă veni vorba de probleme medicale, la ce mă pot aştepta în seara asta?

— Va face două dansuri, primul ca să demonstreze că e în stare, iar al doilea pentru a dovedi că primul n-a fost o simplă întâmplare. După aceea nu-ţi va fi greu să-l convingi să se aşeze, anticipă Miles foarte încrezător. Dacă te apuci să joci rolul de cloşcă protectoare, s-ar putea preface că se potoleşte doar ca să-ţi facă pe plac, dar nu fiindcă ar fi gata să cadă lat. Ideea de a vă retrage la Hassadar mi se pare foarte bună.

— Da. Barrayarul încă nu a învăţat cum să-i trateze pe oamenii puternici care s-au pensionat. De obicei, au bunul-simţ să moară şi nu mai apar în societate ca să comenteze realizările succesorilor. Într-un fel, Aral stabileşte un precedent. Deşi Gregor a făcut o propunere care mă umple de groază.

— Anume?

— A mormăit ceva de postul de vicerege pe Sergyar pentru Aral, când se va reface complet. Se pare că actualul vicerege l-a implorat să fie readus acasă. La drept vorbind, s-a milogit. Nici nu-mi pot imagina un post mai lipsit de satisfacţii decât acela de guvernator al unei colonii. Orice om cinstit se trezeşte strivit în încercarea de a media interese care se bat cap în cap, cele ale guvernului aflat deasupra lui şi cele ale coloniştilor. V-aş rămâne foarte recunoscătoare dacă aţi putea face ceva pentru a-l convinge pe Gregor să renunţe la ideea asta.

— Hmm, nu ştiu ce să zic, făcu Miles şi ridică sprâncenele gânditor. Cu alte cuvinte… un plan de pensionare!? O întreagă planetă cu care să jonglezi. Nu cumva ai descoperit-o tu, pe vremea când erai căpitan în flota de Cartografiere Astronomică Betană?

— Ba da. Dacă expediţia militară barrayarană nu ne-ar fi luat-o înainte, acum Sergyar ar fi colonie betană. Şi s-ar bucura de o

administrare mai bună, credeţi-mă. Chiar că e nevoie de cineva care să pună lucrurile la punct. Problemele ecologice, de pildă, abia aşteaptă o infuzie de talent şi inteligenţă, mă refer la năpasta adusă de viermi. Cu prudenţa specifică betanilor s-ar putea… în fine. Cred că au găsit o soluţie.

Miles şi Mark se priviră cu subînţeles. Nu era vorba de telepatie. Dar probabil că, simultan, amândoi împărtăşeau convingerea că Aral Vorkosigan nu era singurul expert vârstnic şi plin de energie pe care Gregor să-l exporte cu dragă inimă din capitală. Mark se încruntă.

— Cât de curând s-ar putea întâmpla asta, doamnă?

— A, abia peste vreun an.

— Mda.

Mark se lumină la faţă.

Pym îşi iţi capul pe după arcadă.

— Putem pleca, doamnă, anunţă el.

Porniră în grup pe holul pardosit în alb şi negru şi-l găsiră pe Conte aşteptând la picioarele scării în spirală. Când îi văzu apropiindu-se, pe chipul lui apăru o expresie de încântare. După calvarul şederii în spital şi al operaţiei slăbise şi el, dar asta îl făcea să aibă un aer mai distins în uniforma albastră cu roşu. Purta uniforma şi setul de săbii cu o eleganţă reconfortantă. După trei ore se va ofili, socoti Miles, dar în această primă apariţie oficială în public, după ce suferise transplantul de inimă, va crea o primă impresie durabilă asupra celor ce vor sta cu ochii pe el. Avea o culoare normală în obraji, iar privirea îi era pătrunzătoare şi limpede ca întotdeauna. Doar părul îi albise complet. Trecând peste acest amănunt, oricine l-ar fi văzut putea crede că va trăi o veşnicie.

Numai că Miles nu mai credea aşa ceva. Toată povestea cu transplantul de inimă îl băgase în răcori. Iar asta nu fiindcă într-o bună zi tatăl lui va deceda, probabil înaintea lui, aşa cum ar fi fost firesc – iar el nu putea dori, spre binele Contelui, ca lucrurile să stea invers ci pentru că exista posibilitatea să nu fie de faţă când se va întâmpla tristul eveniment. Momentul în care ar fi nevoie de prezenţa lui. S-ar putea să fie plecat cu mercenarii dendarii, de exemplu, şi să nu primească vestea decât la câteva săptămâni după aceea. *Prea târziu.*

Fiind amândoi în uniformă, locotenentul îşi salută tatăl, care era amiral, cu obişnuita nuanţă ironică în care-şi exprimau politeţea militară. Miles ar fi preferat să-l îmbrăţişeze, însă gestul său risca să pară ciudat.

Ducă-se naibii impresia pe care ar crea-o! Se apropie de el şi-l strânse în braţe.

— Hei, băiete, exclamă Contele, plăcut surprins de acest gest. Nu-i rău, serios. Îl îmbrăţişă şi el pe Miles. Apoi făcu un pas în spate şi-i admiră pe toţi: soţia îmbrăcată elegant şi, de acum înainte, cei doi fii. Zâmbind satisfăcut ca orice om bogat, îşi desfăcu larg braţele de parcă ar fi dorit să-i îmbrăţişeze pe toţi dintr-o dată, grăbit şi aproape timid. Prin urmare Vorkosiganii sunt gata să ia cu asalt Balul Sărbătorilor de Iarnă? Doamnă căpitan, presimt că vei face nenumărate cuceriri. Mark, te mai supără piciorul?

Mark îşi împinse piciorul drept în faţă şi-şi mişcă degetele prin pantof.

— Poate rezista la călcăturile oricărei fete Vor de până la o sută de kilograme, domnule. Are întărituri din oţel pe dinăuntru, adăugă el discret către Miles. Nu vreau să risc nimic.

Contesa îl luă pe Conte de braţ.

— Dă semnalul de plecare, dragule. Vorkosigan cel Victorios.

Mai curând s-ar fi potrivit apelativul de Vorkosigan Convalescentul, gândi Miles, care porni în urma lor. *Dar ar fi bine să vezi cum arată şi ceilalţi.*

***

Miles nu rămase defel surprins când Simon Illyan se vădi a fi prima persoană pe care familia sa o întâlni imediat după ce intră în Reşedinţa Imperială. Şeful SecImp era în uniforma de paradă de culoare albastră cu roşu, care ascundea o mulţime de aparate de comunicaţie, ţinuta sa obişnuită pentru asemenea ocazii.

— A, deci în seara asta e prezent în persoană, murmură Contele, zărindu-l pe fostul său şef al securităţii de cealaltă latură a holului. Înseamnă că nu există crize importante în alte zone. Foarte bine.

Îşi lăsară mantiile albe cu stele în seama personalului de serviciu. Miles simţi un fior de frig. Socoti că ultima aventură îi

dăduse programul peste cap. De obicei, pe perioada iernii reuşea să-şi aranjeze câte-o misiune departe de capitală, eventual în afara planetei. Illyan îi salută cu un gest din cap şi veni să-i întâmpine.

— Bună seara, Simon, spuse Contele.

— Bună seara, domnule. E linişte şi pace, deocamdată.

— Foarte bine. Oarecum amuzat, Contele ridică din sprâncene. Sunt sigur că pe Primul-Ministru Racozy îl va bucura această veste.

Illyan deschise gura mirat, apoi o închise la loc.

— Mda. Obişnuinţa… spuse el, stânjenit. Privi lung la Contesă cu un aer aproape deznădăjduit. Ca şi cum darea raportului ar fi reprezentat singurul mod de a discuta cu acela care-i fusese superior vreme de treizeci de ani; dar Contele Amiral Vorkosigan nu mai primea asemenea informări. Am o senzaţie foarte stranie, recunoscu el.

— O să te obişnuieşti şi cu asta, Simon, îl asigură Contesa, apoi, hotărâtă, îşi smulse soţul de pe orbita lui Simon.

În semn de rămas-bun, Contele îl salută discret, parcă întărind astfel spusele Contesei.

Illyan îi văzu imediat pe Miles şi pe Mark.

— Hmm, făcu el, cu tonul unuia care tocmai a pierdut de puţin o licitaţie.

Miles se îndreptă de spate. Medicii SecImp îi aprobaseră reluarea activităţii peste două luni, cu condiţia să susţină un examen fizic hotărâtor. Nu se deranjase să menţioneze problema convulsiilor, pe care o considera minoră. Pesemne că prima criză fusese doar efectul administrării de fast-penta. Iar celelalte două crize fuseseră recidive fără importanţă, desigur. După aceea nu mai trecuse prin asemenea stări. Miles zâmbi sigur de sine, încercând să treacă drept foarte sănătos. Privindu-l, Illyan se mulţumi să clatine din cap.

— Bună seara, domnule, i se adresă Mark lui Illyan. SecImp a reuşit să înmâneze darurile pe care le-am trimis clonilor cu ocazia Sărbătorilor de Iarnă?

Illyan încuviinţă din cap.

— Cinci sute de mărci fiecăruia, adresate personal şi înmânate la momentul potrivit, domnule.

— Bine. Mark îi aruncă un surâs mai scurt decât de obicei, ceea ce-l făcu pe Illyan să se întrebe ce semnificaţie să-i dea.

Mark folosise clonii drept pretext pentru a oferi SecImp un milion de dolari betani, aşa cum promisese; fondurile se aflau acum în administrarea unui terţ şi erau folosite pentru acoperirea cheltuielilor, între care chiria şi şcolarizarea. Illyan fusese atât de uimit, încât executase totul cu o precizie de robot, un efect pe care Mark îl urmărise fascinat. Se şi gândise că la vremea când clonii îşi vor face singuri un rost în lume, suma va fi cheltuită aproape în întregime. Însă darurile prilejuite de Sărbătorile de Iarnă fuseseră personale.

Nu întrebă cum fuseseră primite, cu toate că Miles ar fi dat orice să afle; preferă să se îndepărteze cu un salut discret din cap, ca şi cum Illyan era un simplu funcţionar cu care avusese de tratat o problemă minoră de afaceri. La rândul lui, Miles îi adresă un salut lui Illyan şi-l ajunse din urmă pe Mark. Acesta tocmai îşi reţinea un zâmbet de satisfacţie, expresie care îi lumină chipul.

— Multă vreme m-a frământat gândul că niciodată nu primisem vreun cadou, îi destăinui el lui Miles, dar nu mi-a trecut prin minte că nici eu nu oferisem vreodată un dar cuiva. Sărbătorile de Iarnă ar putea deveni fascinante, nu crezi? Oftă. Aş vrea să-i fi cunoscut mai bine pe cloni, ca să ofer ceva anume fiecăruia. Aşa însă, măcar îşi pot alege ce cadou îşi doresc. E ca şi cum le-ai da două cadouri în acelaşi timp. Ce anume îi dăruiţi, de pildă, lui Gregor?

— Recurgem la tradiţie. Două sute de litri de sirop de arţar, livraţi anual la reşedinţă. Asta rezolvă lucrurile. Dacă-ţi închipui că Gregor e rău, gândeşte-te la tata. E ca şi cum ai încerca să-i oferi daruri de Sărbători chiar lui Moş Crăciun.

— Da, şi eu mă gândeam la asta.

— Uneori ţi-e imposibil să dai înapoi. Trebuie neapărat să mergi înainte. Te-ai semnat pe… cărţile acelea de credit pe care le-ai trimis clonilor?

— Într-un fel. Cinstit să fiu, le-am semnat cu numele de „Moş Crăciun”. Îşi drese glasul. Tocmai ăsta-i rostul Sărbătorilor de Iarnă. Să te înveţe cum să… dăruieşti. Devenind Moş Crăciun, am pus capăt jocului, nu?

— Cred că da.

— O să mă mai gândesc, spuse Mark şi dădu hotărât din cap.

Intrară împreună în sala de recepţii de la etaj şi-şi luară câte un pahar cu băutură. Amuzat, Miles băgă de seamă că atrăgeau atenţia multor persoane, chiar dacă era vorba de priviri pe furiş aruncate de către floarea familiilor Vor adunate acolo. *Oho, Barrayar! Ce surpriză ţi-am rezervat!*

Bineînţeles că m-a luat prin surprindere.

Un frate ca Mark avea să-i prilejuiască numai bucurii. *Un aliat, în sfârşit! Sper…* Miles se întrebă dacă îl putea convinge pe Mark să iubească Barrayarul la fel de mult ca el. Gândul îi dădu o ciudată stare de agitaţie. Era preferabil să nu-l îndrăgească prea mult. Transformându-l în iubită, Barrayarul devenea o primejdie de moarte. Cu toate astea, rămânea o… provocare. Provocări găseau din belşug, nici vorbă să le ducă lipsa.

Miles se gândi că trebuia să fie precaut, fiindcă Mark ar putea interpreta orice gest drept o încercare de dominare. Alergia lui Mark chiar şi la cea mai neînsemnată încercare de control din afară era firească, socoti Miles, însă acest lucru transforma orice atitudine sfătoasă într-o misiune extrem de delicată.

Ar fi de dorit să nu împingi lucrurile prea departe, frate mai mare. Acum poţi fi înlocuit, pricepi? Îşi trecu palma peste stofa sclipitoare a uniformei, perfect conştient de înţelesul cuvântului *înlocuibil.* Cu toate acestea, pentru un educator, victoria supremă era să fie înfrânt de propriul său elev. *Încântător paradox. Imposibil să pierd.*

Surâse. *Da, Mark. Prinde-mă din urmă dacă poţi. Doar dacă poţi.*

— Hei, făcu Mark şi, cu un gest din cap, îl salută pe un bărbat în uniforma de culoare rubinie a Casei Vor, aflat de cealaltă parte a sălii. Acela nu-i cumva Lord Vorsmythe, industriaşul?

— Ba da.

— Aş vrea să stau de vorbă cu el. Îl cunoşti? Mi-l prezinţi şi mie?

— Sigur. Te-ai gândit să mai investeşti nişte bani?

— Da. M-am hotărât să mă extind. Investesc două treimi în Barrayar şi o treime în galaxie.

— În galaxie?

— Dacă ţii neapărat să afli, bag nişte bani în tehnologia medicală escobarană.

— Lilly?

— Exact. Are nevoie de capital de pornire. Eu voi deveni partenerul din umbră. Mark şovăi. Soluţia trebuie să fie medicală, înţelegi? Şi punem pariu că nu va declara niciun profit?

— Nici gând. La drept vorbind, mă cam păzesc să fac pariuri cu tine.

Mark zâmbi satisfăcut.

— Bravo. Te-ai învăţat şi tu minte.

Miles îl conduse pe Mark şi-i îndeplini dorinţa de a fi prezentat. Vorsmythe se arătă încântat să discute chiar *acolo* despre afaceri, iar expresia de plictis de pe faţa lui se risipi după prima întrebare pregătitoare adresată de Mark; cu un gest, Miles îl lăsă pe Mark să preia iniţiativa. Vorsmythe începu să gesticuleze dezlănţuit. Mark îl ascultă fără să se clintească, de parcă ar fi avut un reportofon implantat în cap. Miles se îndepărtă fără ca vreunul dintre ei să bage de seamă.

O zări pe Delia Koudelka de cealaltă parte a sălii şi porni spre ea, cu gând să-i solicite un dans pentru mai târziu şi, dacă se putea, să-l lase pe Ivan cu buza umflată. Dacă avea puţin noroc, Delia îi putea oferi prilejul de a strecura fraza aceea despre cicatricele căpătate într-un duel.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI

După o discuţie extrem de fascinantă despre sectoarele economice din Barrayar care înregistrau o dezvoltare spectaculoasă, soţia îl solicită pe Vorsmythe să însoţească pe cineva şi-l scoase cu forţa din ambrazura ferestrei pe care el şi Mark o ocupaseră; cu părere de rău, îl părăsi pe Mark, promiţând că-i va trimite câteva prospecte. Mark se uită împrejur, căutându-l pe Miles. Îşi dădu seama că în cursul acelei seri, Contele nu era singurul Vorkosigan care, încercând să-i convingă pe diverşii curioşi că se simte în mare formă, avea să sară puţin calul.

În lipsa altcuiva, Mark devenise omul de încredere al lui Miles pentru diferite teste în privinţa propriei persoane pe care nu vroia să le facă în prezenţa superiorilor de la SecImp: verificarea cunoştinţelor de bază şi trecerea în revistă a unor materiale mai vechi începând cu regulamentele Serviciului şi terminând cu matematica spaţiului cu cinci dimensiuni. Mark făcuse odată o glumă pe această temă, însă după aceea îşi dăduse seama de profunzimea sentimentului de groază care-l îndemna pe Miles să se pună la încercare. Mai ales când descopereau vreo pată albă în memoria lui. Mark se simţea adânc tulburat de neaşteptata neîncredere în sine, de teama disperată prin care trecea fratele lui mai mare. Spera ca Miles să-şi recapete curând molipsitoarea siguranţă de sine. Un alt aspect straniu al acestei situaţii era că pentru Miles existau lucruri pe care vroia să şi le reamintească şi nu reuşea, în vreme ce Mark dorea să treacă în uitare anumite evenimente. Şi nu putea.

Trebuia să-l încurajeze pe Miles pentru a-l scoate mai mult în lume. Lui Miles îi plăcea să treacă drept expert, fiindcă asta îl plasa în mod automat în poziţia de lider de care nu se putea dezbăra. Da, ar fi bine dacă Miles şi-ar mai recăpăta din încrederea vanitoasă în propriile-i puteri. Deocamdată, asta nu-l deranja prea mult pe Mark. Avea să-l pună la punct pe Miles la momentul potrivit, dar numai dacă acesta va începe să împingă lucrurile prea departe. Pentru moment, ar fi fost nesportiv să-l descurajeze.

În cele din urmă, sărind pe un scaun şi lungindu-şi gâtul, Mark îl descoperi pe fratele său ieşind din sala de recepţii în compania unei blonde purtând o rochie verde din catifea – Delia Koudelka, sora cea mai înaltă a lui Kareen. *Deci sunt aici. O, Doamne!* Coborî de pe scaun şi plecă grăbit în căutarea Contesei. După o vreme, o găsi într-un salon de la etajul trei, sporovăind cu câteva femei mai în vârstă, vechi cunoştinţe, desigur. Ea remarcă imediat zâmbetul lui neliniştit, se scuză şi i se alătură într-un locşor ferit de pe coridor.

— Ai vreun necaz, Mark? îl întrebă ea, aranjându-şi rochia pe canapeaua scundă.

El se aşeză delicat la celălalt capăt.

— Nu-mi dau seama. Fetele Koudelka se află aici. La Ziua de Naştere a Împăratului i-am promis lui Kareen că, dacă mă întorc acasă la vreme, o voi invita la dans. Şi… am rugat-o să stea de vorbă cu dumneavoastră. Despre mine. A făcut-o?

— Da.

— Ce i-aţi spus?

— Păi, a fost o conversaţie lungă…

La naiba!

— Dar ideea generală a fost că eu te-am apreciat drept un tânăr inteligent care a avut o serie de experienţe foarte neplăcute, şi dacă te laşi convins să-ţi pui inteligenţa la treabă pentru a-ţi rezolva problemele, eu aş fi gata să te sprijin.

— Terapie în stil betan?

— Cam aşa ceva.

— M-am gândit la o asemenea terapie. Chiar mai mult. Dar mă tem că observaţiile terapeutului ar putea sfârşi în vreun raport al analiştilor SecImp. Nu vreau să mai devin obiect de studiu.

Iarăşi!?

— Cred că te-aş putea ajuta în privinţa asta.

— Serios? Ridică ochii spre ea, tresărind de speranţă. Adică, nici dumneavoastră nu veţi vedea rapoartele?

— Nici eu.

— V-aş rămâne… recunoscător, doamnă.

— Ia-o drept promisiune. Pe cuvântul meu de Vorkosigan.

Vorkosigan adoptat, într-o măsură mai mare decât el. Dar nu-i puse cuvântul la îndoială. *Mamă, cu tine alături toate lucrurile par posibile.*

— Nu ştiu ce amănunte i-ai spus lui Kareen…

— Foarte puţine. La urma urmei, n-are decât optsprezece ani. Nici nu-şi dă seama că a devenit adultă. Chestiunile mai, hmm, delicate pot să aştepte, aşa am socotit. Întâi trebuie să-şi desăvârşească educaţia, şi abia după aceea se poate discuta de un angajament pe termen lung, adăugă ea pe un ton categoric.

— A, da. Hmm. Nu era sigur dacă trebuia să se simtă uşurat sau dimpotrivă. Oricum, nu-i o problemă de actualitate. De atunci au apărut o mulţime de alte probleme. Mult mai grave.

— N-am simţit asta, Mark. De când tu şi Miles v-aţi întors de pe Întregul Jackson, mie-mi pari mai preocupat de propria-ţi persoană şi mai calm. Chiar dacă nu vrei să vorbeşti despre cele întâmplate acolo.

— Nu regret că am ajuns să mă cunosc, doamnă. Nici măcar faptul că… *am devenit* eu însumi. *Eu şi banda de negri.* Dar îmi pare rău că… sunt atât de departe de Kareen. Într-un fel, mă simt un monstru. Iar în piesă, Caliban nu se însoară cu fiica lui Prospero. De fapt, se alege cu o bătaie pentru îndrăzneala lui.

Adevărat, cum i-ar putea explica pe Saţietate, Geamăt, Urlet şi Ucigaş fără s-o înspăimânte sau s-o umple de dezgust? Cum i-ar putea cere lui Kareen să-i satisfacă poftele anormale, chiar în vis ori într-un joc al fanteziei? Se găsea într-o situaţie fără ieşire. Mai bine să nu încerce.

Contesa zâmbi enigmatic.

— Analogia ta are câteva lacune, Mark. În primul rând, îţi garantez că nu eşti subuman, chiar dacă aşa te consideri. Şi nici Kareen nu-i supraumană. Dacă insişti s-o tratezi ca pe un premiu şi nu ca persoană, te asigur că te vei confrunta cu alte necazuri. Sprâncenele ridicate dădură mai multă greutate vorbelor ei. Drept condiţie la binecuvântarea dată privind relaţia dintre voi, am adăugat sugestia ca anul viitor, în timpul cursurilor pe care le va urma pe Colonia Beta, să studieze câteva materii suplimentare. Puţină educaţie betană în domeniul anumitor probleme personale i-ar putea fi de mare folos, cred eu, pentru a-şi deschide orizontul atât cât să accepte,

hmm, complexităţi fără a se bloca. O fată de optsprezece ani nu poate deprinde vederi mai liberale pe Barrayar.

— Aha. Cu toate că încercase să vadă lucrurile din punctul de vedere al lui Kareen, această idee nu-i trecuse prin minte. Era atât de... simplu. Mă gândisem să merg şi eu anul viitor la universitatea de pe Colonia Beta. Studiile galactice mi-ar sluji mult când voi solicita slujba la care visez. Nu vreau să las totul pe seama nepotismului.

Contesa îl privi oarecum amuzată.

— Foarte bine. Se pare că ţi-ai făcut planuri serioase de perspectivă, bine coordonate, pentru a-ţi realiza scopurile. Nu rămâne decât să ţi le îndeplineşti. Sunt întru totul de acord.

— Perspectivă. Dar... seara îmi stă în faţă.

— Şi ce planuri ai pentru astă-seară, Mark?

— Să dansez cu Kareen.

— Nu văd ce te-ar putea împiedica. Ai tot dreptul să dansezi. Oricum ai arăta. Nu suntem într-o piesă de teatru, iar Prospero are multe fiice. S-ar putea să existe şi una care să aibă gusturi josnice faţă de indivizi ciudaţi.

— Cât de josnice?

— Ei, asta e... Contesa întinse mâna în faţă, menţinând-o la nivelul staturii lui Mark. Cel puţin atât. Hai, Mark, du-te şi invită fata la dans. Ea te consideră un tip interesant. În loc să-i facă prudenţi, Mama Natură îi împinge pe tineri să devină romanţioşi, asta doar pentru perpetuarea speciei. O stratagemă... care ne face să creştem.

Cu excepţia primei coborâri pe Întregul Jackson în fruntea luptătorilor dendarii, traversarea sălii de bal pentru a o căuta pe Kareen Koudelka i se păru lui Mark cea mai înspăimântătoare aventură prin care trecuse de bunăvoie. Curând după aceea, orice asemănare dispăru, fiindcă lucrurile se rezolvară parcă de la sine.

— Lord Mark! exclamă ea încântată. Am aflat de prezenţa ta la bal.

Adică te-ai interesat?

— Am venit să mă ţin de cuvânt, drept care te invit la dans, Milady.

— Grozav! Era şi timpul. Am păstrat toate dansurile în oglindă şi pe cele cu chemări.

Spera să facă faţă oricărui dans care nu presupunea mişcări complicate.

— Săptămâna trecută l-am pus pe Miles să mă înveţe paşii de la Menuetul Mazeppa, adăugă el plin de speranţă.

— Perfect. A, orchestra a început să cânte.

Îl trase pe podeaua cu intarsii.

Kareen purta o rochie evazată de culoare verde închis cu garnitură roşie care îi puneau în evidenţă buclele blond-argintii. Cuprins de o criză paranoică de nuanţă creatoare, se întrebă dacă îmbrăcămintea ei era cumva asortată în mod deliberat cu propriile lui haine. Evident că era vorba de o coincidenţă. Dar cum? *Croitorul i-a spus mamei, ea, mamei ei şi gata. La naiba, orice analist SecImp e capabil să urmărească o asemenea pistă.*

Din nefericire, Geamăt simţi supărătorul şi jalnicul îndemn să o dezbrace din ochi, ba chiar mai rău. Dar el nu avea dreptul să scoată o vorbă astă-seară. *Asta e treaba Lordului Mark. Iar de data asta nu vrea să strice lucrurile.* Geamăt n-avea decât să pândească din străfunduri şi să fiarbă. Lord Mark va găsi altă cale de a cheltui acea energie. Una ar fi să ţină ritmul dansului. Curând răsunară acordurile unui nou dans – întâmplător chiar Menuetul Mazeppa – în care cei doi parteneri se atingeau, ţinându-se de mână sau de talie în cursul tuturor mişcărilor.

Toată adevărata bogăţie ţine de biologie, afirmase Contele. Mark înţelese abia acum semnificaţia acelor vorbe. Nici măcar cu un milion de dolari betani n-ar fi putut cumpăra strălucirea din ochii lui Kareen. Cu toate că n-ar strica… Cum naiba s-o fi numind pasărea aceea de pe Pământ care-şi construieşte un cuib incredibil de complicat pentru a-şi atrage perechea?

Erau în mijlocul unui dans în oglindă.

— Ia spune-mi, Kareen, tu eşti fată. Am avut o discuţie în contradictoriu cu Ivan. Care crezi că ar fi elementul de atracţie exercitat de un bărbat? Un aparat de zbor, bogăţia… poziţia socială? Speră ca tonul folosit să sugereze desfăşurarea unui sondaj pe jumătate ştiinţific. Nimic personal, nici vorbă.

Ea îşi ţuguie buzele.

— Spiritul, răspunse ea în cele din urmă.

Da. Şi din ce magazin poţi cumpăra asta cu dolarii tăi, băiete?

— Dans în oglindă, e rândul meu, spuse Kareen. Dar care ar fi cel mai important lucru pe care l-ar putea oferi o femeie?

— Încrederea, răspunse el fără să ezite prea mult, apoi se adânci atât de mult în gânduri, încât aproape că pierdu ritmul.

Prin urmare, începe să construieşti chiar din seara asta, Lord Mark. Încetul cu încetul, fără grabă, dacă va fi nevoie.

După aceea reuşi s-o amuze, făcând-o să râdă de patru ori. Memoră fiecare râs cristalin.

Mâncă prea mult (pe furiş, o satisfăcu până şi pe Saţietate), bău peste măsură, vorbi pe săturate, dansă mult prea mult şi, în general vorbind, se distra al naibii de bine. Dansul îi rezervă şi surprize. Kareen îl cedă, cam fără chef, unui şir de prietene curioase. Mark socoti că pentru ele reprezenta un element de noutate, însă nu avea motive să devină pretenţios. La două ore după miezul nopţii se simţi atât de agitat, încât începu să vorbească fără şir şi să şchioapete. Era preferabil să se potolească înainte ca Urlet să iasă din ascunziş şi să preia comanda asupra trupului extenuat. Pe de altă parte, de vreo oră, Miles stătea tăcut într-un colţ, părând neobişnuit de ofilit.

O vorbă strecurată unui servitor al reşedinţei grăbi sosirea vehiculului de teren al Contelui, condus de Pym, care, ceva mai devreme, îi condusese acasă pe Conte şi Contesă. Miles şi Mark ocupară compartimentul din spate şi amândoi se prăbuşiră extenuaţi pe perne. Pym trecu de porţile reşedinţei, păzite de gărzi, ajungând pe aleile troienite, care deveniseră la fel de tăcute şi întunecate ca străzile capitalei, unde se încrucişară doar cu alte câteva vehicule, – Miles activă sistemul de încălzire şi se rezemă de spătar, ţinând ochii întredeschişi.

Rămăseseră singuri. Mark îi numără pe toţi cei prezenţi. Unu, doi. Trei, patru, cinci, şase, şapte. Lord Miles Vorkosigan şi Amiralul Naismith. Lord Mark Vorkosigan şi Saţietate, Geamăt, Urlet şi Ucigaşul.

Amiralul Naismith era o creaţie *mult* mai veche, gândi cu invidie Mark, înăbuşindu-şi un suspin. Miles putea să-l ducă pe Amiral la petreceri, să-l prezinte femeilor, să-l scoată la paradă aproape oriunde, mai puţin pe Barrayar. *Presupun că noi*

compensăm prin număr ceea ce-i lipseşte bandei de negri în materie de savoir faire.

Dar, în esenţă, el şi banda de negri nu funcţionau decât laolaltă. Nicio părticică nu putea fi excizată fără a distruge întregul. *Prin urmare, va trebui să vă port tuturor de grijă. Orice ar fi. Să vă mulţumiţi să existaţi acolo, în străfunduri. Fiindcă într-o bună zi, într-un moment de primejdie; s-ar putea să am din nou nevoie de voi. Voi mă apăraţi, iar eu vă preţuiesc atât cât meritaţi.*

Se întrebă cum îi purta Amiralul Naismith de grijă lui Miles. Într-un fel foarte discret, dar esenţial – Contesa îşi dădea seama de asta. Cum anume se exprimase? *Nu mă voi teme pentru integritatea mintală a lui Miles decât atunci când se va rupe de Amiral.* Aşa se explica dorinţa disperată a lui Miles de a se însănătoşi. Slujba lui în cadrul SecImp reprezenta legătura vitală cu Amiralul Naismith.

Acum înţeleg. Da, sigur.

— Mi-am cerut iertare până acum că am contribuit la moartea ta? întrebă cu voce tare Mark.

— Nu-mi amintesc s-o fi făcut. Dar n-a fost doar vina ta. Nu era treaba mea să organizez misiunea de desant. Trebuia să accept oferta de răscumpărare făcută de Vasa Luigi. Doar că…

— Ce anume?

— N-a vrut să mi te vândă. Cred că plănuia încă de atunci să obţină un preţ mai bun din partea lui Ryoval.

— Aşa cred şi eu. Ei, mulţumesc.

— Nu cred că până la urmă a avut vreo importanţă, spuse Miles în chip de scuză. Fiindcă Ryoval a mai făcut o încercare.

— Ba nu. Până la urmă, a avut o importanţă covârşitoare. Cât se poate de mare.

Mark surâse vag, la adăpostul întunericului. În ciuda stilurilor arhitectonice care de care mai diverse, clădirile din Vorbarr Sultana care defilau prin dreptul lor păreau să fi atins, în ninsoarea domoală, un fel de comuniune.

— Ce facem mâine? întrebă Mark.

— Dormim până târziu, murmură Miles, retrăgându-şi şi mai mult capul în gulerul rigid al uniformei, amintind prin acea mişcare de pasta de dinţi care e aspirată înapoi într-un tub.

— După, vreau să zic.

— Sezonul petrecerilor se încheie peste trei zile, o dată cu jocurile de artificii ale Sărbătorilor de Iarnă. Dacă… dacă părinţii noştri se duc în District, cred c-o să-mi împart timpul între Hassadar şi Vorbarr, până când cei de la SecImp îmi vor îngădui să mă întorc la treabă. În perioada asta a anului, la Hassadar e ceva mai cald decât la Vorbarr Sultana. Apropo, eşti invitatul meu, dacă vrei să vii.

— Îţi mulţumesc. Accept.

— Ce planuri ai?

— După ce-ţi termini concediul medical, cred că o să mă înscriu la una dintre şcolile de aici.

— La care?

— Dacă mama şi tata vor locui mai mult la Hassadar, poate voi urma colegiul Districtual de acolo.

— Hmm. Ţin să te previn, o să întâlneşti oameni mai needucaţi decât în Vorbarr Sultana. Vei descoperi idei mai demodate decât pe Barrayar.

— Nu-i nimic. Asta şi vreau. Trebuie să învăţ cum te poţi lua la ceartă cu cineva fără a simţi nevoia să-l ucizi.

— Mda, făcu Miles, adevărat. Ce-ai de gând să studiezi?

— Practic n-are importanţă. Asta îmi va da un statut oficial – cel de student – şi un prilej de a studia *oamenii.* Date îmi poate oferi orice maşină. Dar la oameni încă nu mă pricep. Am multe de învăţat. Vreau să ştiu… totul.

Această dorinţă lacomă de cunoaştere era un nou fel de foame. Sigur, un analist SecImp trebuia să fie în posesia unei baze de date cât mai cuprinzătoare. Indivizii pe care-i cunoscuse lângă automatul de cafea de la Cartierul General al SecImp purtau conversaţii sclipitoare pe temele cele mai diverse, intrând uneori în detalii de fineţe. Dacă vroia să intre într-o întrecere cu ei, trebuia să facă tot ce-i stătea în putinţă să înveţe. *Să câştige.*

Miles pufni în râs.

— Ce te face să râzi?

— Mă-ntreb ce vor avea de învăţat cei din Hassadar de la tine.

Vehiculul de teren intră pe porţile Casei Vorkosigan şi încetini.

— Până la urmă, cred c-o să mă scol devreme, spuse Mark. Am prea multe de făcut.

Miles surâse pe jumătate adormit, şi se cuibări şi mai bine în uniformă.

— Nu uita să începi cu începutul.